

Giới thiệu Sủng Phi (New)

Bạn đang theo dõi truyện Sủng Phi của tác giả Triêm Y. Câu chuyện bắt đầu từ lúc người đời sau đối với Đại Ngụy Kiến An Hoàng Đế vô cùng tôn sùng, khen ngợi thời kỳ khi ngài tại vị, chính là thời kỳ mở màn cho thịnh thế của Đại Ngụy. Thứ vị trong truyện hot này ở chỗ là, trong tất cả các văn hiến ghi lại nhằm ngợi ca công đức của vị hoàng đế ngôn tình cổ đại này, đều vô cùng nhất trí khi cho rằng, cả đời Kiến An Hoàng Đế chỉ có một vết đen duy nhất đó là: Hoàng Đế quá độc sủng Hoàng Quý Phi! Chu Đồng cảm thấy thật phiền chán. Không hiểu sao cô lại xuyên vào một cổ thân thể đã mất quyền lực, khí tức cũng chưa tắt hẳn, sau đó thì gặp phải một đồng chuyện này. Cái gì? Kiếp trước là vật hi sinh? Ngay cả vai nữ phụ cũng không bằng? Chu Đồng giận! Sửa, nhất định phải sửa! ! Tình tiết phải hoa lệ nghịch tập, mới xứng đôi với khí chất phong tao của chị đây! Đây là câu chuyện cổ xưa về một cô gái bị thông khi bị xuyên không, chiếm được khối thân thể này trước cả linh hồn đang trọng sinh của cô gái kia, sau đó thì là một quá trình ngọt như mật để trở thành sủng phi của Đại Ngụy. Đây là một bộ sủng văn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Sự Khởi Đầu Trái Với Lễ Thường

Lúc Chu Đồng tỉnh lại, thấy mình đang nằm trên giường trải lụa mềm. Ánh nến nhu hòa chiếu qua sa trướng, ấm áp mà yên tĩnh. Liếc mắt nhìn lại, xung quanh hoàn toàn xa lạ, trong phòng bài trí hoàn toàn là hình thức cổ xưa, một ý niệm vô cùng vô văn dần dần nảy sinh trong đầu, cô muốn đứng dậy, cũng không ngờ cảnh sắc chung quanh như bị giật tung lên. Cảm giác buồn nôn mửa đánh úp lại, Chu Đồng đau đầu vô cùng, đành phải nắm chặt tấm chăn, toàn thân đè nén, âm thầm nhẫn nại.

Cảm giác không khỏe qua đi, cô lại tròn mắt, ngoài phòng truyền đến một giọng nữ, tựa như đang giao phó việc gì đó, tiếng bước chân linh hoạt đến gần, không chỉ một người. Không kịp suy nghĩ, Chu Đồng theo bản năng nhắm mắt lại, toàn thân thả lỏng, điều chỉnh hô hấp, nhẹ nhàng hít thở. Một lát sau, trên trán cô có một xúc cảm mềm mại, một giọng nữ vui sướng nói nhỏ: "Thật tốt quá, đã giảm nhiệt rồi, theo như như lời của đại phu, tiểu thư quả thật đã không còn đáng ngại, chỉ đợi đến ngày mai sẽ khá lên, mau bám bảo lão gia và phu nhân, để lão gia và phu nhân biết mọi việc ổn thỏa sẽ vui hơn và không còn lo nghĩ." Sau khi tỉnh tã sửa sang lại giường chiếu, người kia lưu lại một lát, sau đó lại phân phó người đi xem xét cửa sổ, chỉ để lại một ánh nến, rồi mới dẫn người rời đi.

Lúc này Chu Đồng mới hoàn toàn thả lỏng, suy nghĩ phức tạp trong đầu cũng dần rõ ràng, lập tức phát hỏa, tức giận không chịu nổi: "Không hay ho, xa nhà vạn dặm, chỉ sợ là đi dễ khó về!"

Lần này xuyên không thật kỳ quái, không đơn giản là linh hồn đoạt xác, còn chiếm được tiện nghi lớn như trời.

Chủ nhân thân thể này là Mộ tịch Dao, năm nay mười một tuổi, vừa rồi còn đang bị bệnh thương hàn nóng sốt. Không khéo bị yêu nữ Chu Đồng trong lúc xuyên không vô ý đoạt xác.

Mộ tịch Dao vốn là ở hai mươi ba năm sau thế thâm lia trần. Lúc sắp chết bệnh nặng nôn ra máu, oán niệm quá sâu đậm, lại đúng dịp máu nàng ta dính vào bảo ngọc tùy thân. Ngọc bội có linh khí, cứu chủ trong lúc nguy nan, vì muốn hoàn thành tâm nguyện của Mộ tịch Dao, hóa giải lệ khí, ngọc bội quyết định: hộ chủ trọng sinh. Vì thế mạnh mẽ xé rách thời không, nhưng ngọc bội không chịu nổi, bị sức ép thời không nghiền nát tiêu tán. Mà linh hồn của Mộ tịch Dao tùy theo cũng bị hao tổn, chỉ để lại chút hồn tàn.

Linh khí ngọc bội ở trong dòng sông thời gian, lựa chọn một phương pháp tốt nhất dung hợp lại, đang giúp nguyên chủ đạt thành tâm nguyện để Mộ tịch Dao trở về vào lúc Tiểu tịch Dao mười một tuổi bị bệnh. Đang định dung hợp thì biến cố thành linh xảy ra.

Văng khách vào dĩ thế là Chu Đồng, nhanh hơn một bước giành lấy tiên cơ, thành công PK Tiểu tịch Dao đang bệnh nặng. Linh lực của ngọc bội chỉ còn dư một tia khí linh, không thể làm gì khác, chỉ đành sửa lại chấp nhận Chu Đồng làm chủ, mới thành công che chở tàn hồn của Mộ tịch Dao cùng dung nhập.

Đến tận lúc này, Chu Đồng chiếm hết cả ưu thế, có được trí nhớ một đời trước và đại bộ phận tính tình của Mộ tịch Dao, cũng bởi vì đoạt được một phen tạo hóa đó, cô tiếp nhận những nhân quả sau này của chủ cũ khối thân thể này.

Được rồi, Chu Đồng căn bản không ý thức được bản thân đã trở thành nhân vật nữ xuyên không có sức lực mạnh nhất trong lịch sử. Ở trong vô số thời không, nàng là người duy nhất, sau khi xuyên không, lập tức có đại thần che chở cho cô nhóc mới trọng sinh. Có nhiều ưu thế lắm đó, con nhóc ~~~

Biết được cảnh vật vạn vật lúc đầu và cơn đau đầu như bị kim đâm, đều là kia khí linh tạo thành, Chu Đồng hận đến nghiến răng nghiến lợi, càng ghét bỏ khối linh khí mang đến phiền toái này, lại cảm thấy bị ông trời ức khuất. Cái linh khí này rất không tốt, hộ chủ bất lực, thế mà không thể đem nàng đá ra khỏi thân thể này, để nàng vẫn có thể đáp chuyến bay về nhà! Còn để lại cho nàng một đồng chuyện rắc rối! Có thể tưởng tượng tâm trạng Chu Đồng vô cùng không tốt.

Đương nhiên, nữ nhân này tuyệt đối sẽ không thừa nhận bản thân mình đã chiếm tiện nghi còn khỏe mẽ.

Đột nhiên, Chu Đồng nhớ đến: Mộ tịch Dao ba mươi mấy tuổi đã có linh ngọc bên người, vậy Mộ tịch Dao lúc mười một tuổi có lẽ cũng có? Sau khi

thông suốt , nàng sờ soạng một hồi trên người, không tìm được thứ gì giống ngọc bội. Nàng lại đi đến bàn trang điểm tìm kiếm trong hộp trang sức, quả nhiên, mới liếc mắt một cái. Muốn không nhìn thấy còn khó hơn, trong một đồng đồ trang sức cũng chỉ có nó độc nhất một cái, mỏng manh toả sang, cần bàn không cần phân biệt. Ngọc bội có cái đầu khéo léo, điều khắc tinh mỹ, chất ngọc trơn mịn, xúc tua sinh ra cảm giác ấm áp. Rõ ràng sau này có khí linh kích hoạt, nhưng giờ gọi nó cũng không có phản ứng, hơn nữa ánh sáng của nó có vẻ không như lúc cũ. Chu Đồng tính toán một hồi, đây là bảo vật tự biết giấu mình ? Đành phải cầm khối ngọc có khả năng giúp mình tìm được vé về nhà kia, cất vào trong người.

Ở hiện đại nàng đang vui vẻ phát tài, đường chức tước đặc ý, tình trường càng đặc ý hơn, đương nhiên không có khả năng có chỗ nào không đúng, tuy là tính tình có chút tự tôn, chút kiêu ngạo, chút lười nhác, nhưng đại sự thì chưa bao giờ xảy ra sai lầm. Trước khi xác định có thể trở về điểm xuất phát, vẫn là thành thật làm Mộ Tịch Dao cho tốt. Trọng điểm là phải nghiền cứu trí nhớ về hơn hai mươi năm sau đang ở trong đầu, tốt nhất là chính ra những mốc quan trọng. Nhưng mà chưa cần xem kỹ, chỉ mới lướt qua xem một phen, sắc mặt nàng càng ngày càng kém, cuối cùng trở thành xanh mét. Tâm tình rơi xuống đáy cốc, đầy trời hăm hực, như xung quanh dày đặc mây, cuốn lấy nàng khiến nàng thở không nổi.

Hiện giờ là xuân năm thứ chín niên hiệu Chương Hoà triều Đại Ngụy, cũng là năm thứ ba mươi mốt Nguyên Thành hoàng đế tại vị .

Hoàng đế là con trai trưởng của Cao tổ Nguyên hậu Tô thị. Từ nhỏ được cao tổ sủng ái dốc lòng dạy dỗ, trí tuệ quả cảm, đối với trường bối vô cùng hiểu thuận.

Khi Hoàng đế ba tuổi, Cao tổ Nguyên hậu Tô thị qua đời, hoàng đế cực kỳ bi ai, từ đó thường hoài niệm mẹ đẻ, càng hiếu kính trưởng bối. Sau đó ông ta được Cao tổ đưa về dưới gối Kim thị. Kim thị cả đời không con cái, đối với Nguyên Thành hoàng đế luôn là dày rộng từ ái.

Hoàng đế thiếu niên đặc chí, hùng tâm rất cao. Sau khi Cao tổ băng hà, mười hai tuổi kế vị. Lại được Kim thái hậu toàn lực phụ tá, nội an triều đình, ngoại kháng man di. So sánh với Cao tổ khi xưa, càng bén nhọn xuất sắc. Sau khi lên ngôi thu phục Ký Bắc tam châu, bình loạn phiên vương. Lại khai toán học, phát tân luật, nâng đỡ nông thương. Trong lúc nhất thời, Đại Ngụy luôn trong tình trạng thái bình thịnh thế.

Hoàng hậu của Nguyên Thành hoàng đế là Chu thị, sinh một nam một nữ. Đại công chúa Tông Chính Trân, đã xuất giá. Nhị hoàng tử Tông Chính Huy, năm nay hai mươi lăm. Sau khi Chu thị mất đi, hoàng đế lập con trai trưởng của Chu thị là nhị hoàng tử Tông Chính Huy làm thái tử, cũng đón đến càn nguyên điện tự mình giáo dưỡng. Cả đời không lập hậu nữa.

Hoàng quý phi Ân thị, có hai con gái. Tam công chúa Tông Chính Dung, đã xuất giá. Ngũ công chúa Tông Chính Như, chưa kịp kê, năm nay vừa mới mười ba tuổi.

Trong tứ phi, quý phi Lí thị, cũng có một nam một nữ. Nhưng nhị công chúa sớm đã tuổi nhỏ mệnh bạc, chỉ còn sót lại Đại hoàng tử Tông Chính Thuần, năm nay hai mươi chín tuổi.

Đức phi Trần thị, có tứ công chúa Tông Chính Oánh, năm nay mười bốn. Tam hoàng tử Tông Chính Thanh, sớm đã không còn.

Thục phi Điền thị có hai con trai. Tứ hoàng tử Tông Chính Vân, năm nay hai mươi hai tuổi, trong lúc Điền thị mang tứ hoàng tử bị người hạ độc, sinh ra liền có tật ở tai, thính lực yếu ớt, nếu không cao giọng nói sẽ không thể nghe thấy. Lục hoàng tử Tông Chính Lâm, năm nay mười ba.

Hiền phi Đồng thị thân thể yếu nhược, chương cùng ba năm đã qua đời, chỉ có một con trai. Tức ngũ hoàng tử Tông Chính Minh, năm nay mười tám.

Sau này, Tề phi còn có thất hoàng tử Tông Chính Hi, nhưng đã sớm không còn.

Bình tu nghi sinh được bát hoàng tử Tông Chính Hàm, năm nay chín tuổi.

Còn lại các hoàng tử ,công chúa khác đều còn nhỏ, là do các phi tần địa vị thấp sinh ra.

Mộ thị Tịch Dao là đích thứ nữ của quan ngũ phẩm Tri Châu Mộ Kính Chăm, từ nhỏ vô cùng được sủng ái. Bên trên có bảo huynh (anh cùng cha cùng mẹ) Mộ Cẩm Chi, đích tỷ Mộ Tịch Chanh, đối với nàng luôn là trân trọng có thừa; Bên dưới có thứ muội muội do di nương sinh ra là Mộ Tịch Đình. Về vấn đề trong nhà, nàng đứng là kẻ gặp may khoe mẽ. Nàng được cha mẹ trưởng bối cưng chiều, ngàn kiều trăm sủng đều dồn trên một thân nàng. Mộ lão gia ngưỡng mộ vợ cả Vu thị, nhiều năm qua rất ít đặt chân đến sân viện của thiếp thất. Cho tới bây giờ, trong phủ chỉ còn lại Ngô di nương là thứ muội bên nhà mẹ đẻ, cũng chính là nha hoàn hồi môn Mộ phu nhân mang theo khi vào phủ. Còn lại những thị thiếp thông phòng đều không có con cái bên mình, tất cả đều bị đuổi đi.

Mộ Tịch Dao lớn lên trong cảnh sống hòa thuận như thế, sống an nhàn sung sướng, đôi khi tuy rằng cũng có chút khí tức điều ngoa, nhưng là nhìn chung cũng là người đơn thuần lương thiện. Tịch Dao hoạt bát, không kiên nhẫn học với những sự phụ được mời đến trong phủ dạy học. Cho nên vô luận là thi từ âm luật, nữ hồng trù nghệ, đều chỉ miễn cưỡng thấy qua. Mộ phủ luôn hoà thuận vui vẻ, gia phong chính phái, là toàn bộ thời gian đơn thuần ấm áp mà thiếu nữ Mộ Tịch Dao có được, nhưng cũng vì thế mà gián tiếp làm cho nàng không thể thích ứng với những đấu tranh âm u đầy huyết tính ở hậu trạch. Tự bảo vệ mình còn không thể, chứ đừng nói đến bảo thù rửa hận sau khi bị hại!

Mộ gia cũng không phải là trăm anh thế gia hoặc vọng tộc trăm năm, nhưng chưa bao giờ có ý niệm thấy người sang bắt quàng làm họ .

Trưởng nữ sớm đã có hôn ước, chỉ đợi thời điểm đến, liền có thể xuất giá.

Thứ nữ rất là xinh đẹp, tuy yêu thích làm âm ỹ, nhưng vô thân tài nghệ, bộ dạng cũng miễn cưỡng coi là thanh tú. Vốn tính toán sau khi bị lược bài từ lúc tham gia tuyển tú, sẽ vì nàng tìm một hộ gia cảnh giàu có , tìm một phu quân sẵn sóc ngưỡng mộ nàng. Không cầu sĩ đồ đồ đạt, nhưng cầu an ổn trời cháy, cả đời bình an, từ tôn đầy đủ, hưởng thiên luân.

Không biết vì sao trong đợt tuyển tú bốn năm mới có một lần kia, hoàng gia lại vì con cháu hoàng thất chọn lựa thị thiếp, sủng phi. Nguyên Thành hoàng đế có lệnh, phạm là thiếu nữ đã mãn mười ba, chưa kết hôn, là nữ tử nhà quan từ quan lục phẩm đều tham tuyển. Mộ Tịch Dao trốn không thoát, chỉ đành lấy thân phận lấy tú nữ vội vàng đi Thịnh Kinh tham tuyển. Nhờ có khuôn mặt no đủ, đáng người đầy đặn, bị Thực phi chọn trúng làm thị thiếp cho lục hoàng tử.

Bi kịch của Mộ Tịch Dao, bởi vậy mà bắt đầu.

Mới đầu Tịch Dao không có nhan sắc quá hơn người, cũng không được sủng ái lắm. Lục hoàng tử Tông Chính Lâm không nặng nữ sắc, làm người ngay thẳng nghiêm túc, đậm mực ít lời. Tịch Dao mỗi tháng cũng chỉ được hai ba hồi thị tẩm mà thôi. Tông Chính Lâm chưa có tước phong, chưa có chính phi, được ở trong cung, hậu viện thị thiếp ít ỏi mấy người. Nhưng Tịch Dao xinh đẹp linh động, cùng người vô tranh, nửa năm sau dần dần được Lục hoàng tử yêu thích.

Liên tục ba tháng được sủng ái, Tịch Dao chán ra có thai, sau đó sinh hạ Trưởng nữ cho Tông Chính Lâm. Nhưng ngờ đâu hậu viện âm u, trưởng nữ không đợi được trăng tròn đã chết non. Tịch Dao bị thống bị bệnh, lúc đó còn đang giữa tháng (ở cũ) bị thương nguyên khí, chỉ có thể chậm rãi điều dưỡng, càng vô pháp thị tẩm (không có cách nào thị tẩm được). Tông Chính Lâm bận việc Hình bộ, lại phụ tá thái tử xử lý công việc Lại bộ, sự tình bận rộn, rất ít đặt chân hậu viện.

Sau khi chính phi nhập phủ, lại liên tiếp nâng nhập các mỹ nhân qua cửa, Tịch Dao cùng Tông Chính Lâm cảm tình còn thấp, không kịp cổ sủng, đã bị phân ân trách, chậm rãi lưu lạc trở thành thị thiếp tẩm thường có cũng được mà không có cũng không sao của phủ hoàng tử.

Một Mộ Tịch Dao hoạt bát thích cười, trải qua trận đá kích này, tính tình đại biến (thay đổi lớn). Cả người bi ai nặng nề, như mất đi sinh khí.

Đợi đến khi Tông Chính Lâm ra ngoài lập phủ, Mộ Tịch Dao theo chúng nữ quyến cùng ra khỏi cung, nhập vào phủ Lục Hoàng Tử. Nhập phủ bốn năm sau mới lại có một nữ nhi. Lần này tất cả cẩn thận, không thể tin cậy người giúp đỡ, nhưng sau một trận phong hàn, thứ nữ cũng đi. Lại hai năm sau, Tịch Dao có thai tháng hơn 7, bị sủng phi Giang thị ám hạ độc thủ, rồi ra đã là một thai nhi thành hình, là nam thai. Sau lần đẻ non này, Tịch Dao không có hoài thai nữa.

Tranh quyền đoạt địch càng ngày càng nghiêm trọng, vốn Tông Chính Lâm có hùng tâm đầu diêm không thể phân thân mọi nơi xử lý, càng thêm vắng vẻ hậu trạch. Tịch Dao là một thị thiếp không có sủng ái, lại cô độc, vô từ nữ dựa vào, triệt để bị thừa thốt, không người hỏi thăm.

Mặc dù cuối cùng Lục Hoàng Tử đoạt địch thắng lợi, đăng cơ, Mộ Tịch Dao cũng không có duyên làm chủ vị hậu cung, chỉ là một sung hoa tứ phẩm, sống tại một góc thiên cư. Lại hàng năm ốm đau, thiên điện năng ở cũng chẳng khác lãnh cung. Trước khi chết chỉ có một tiểu tỷ không hề có căn cơ trong cung phụng dưỡng trước giường.

Sau khi tuyển tú vào cung, thời gian hai mươi năm, Mộ Tịch Dao không hề gặp được người nhà một lần. Trên người lệ khí quá nặng, oán niệm trùng sinh, nếu không phải được ngọc bội che chở, ngay cả việc chuyển thế đầu thai cũng không thể.

Đời này của tiểu Tịch Dao, sớm đã bị Chu Đồng đoạt lấy, không có thống khổ, thủy chung cũng không biết bản thân đã trải một đời trước thâm tuyệt vọng như thế. Đây chưa hẳn đã không là một loại giải thoát.

Mà Mộ Tịch Dao bản thẳng cấp bị lưu lại hiện nay, đang nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận khó tiêu, hai mắt hàn quang lẫm liệt: "Được lắm, vô duyên vô cớ mà bị kéo đến, rơi vào cơ khổ cái đời? ? ?" Mộ Tịch Dao của hiện tại, trải qua sự giáo dục của bao nhiêu tiểu thuyết cung đấu cùng phim truyền hình đặc thù, không cần biết là tranh thủ tình cảm, mưu quyền, dưỡng dục tử nữ, đều đã sớm có lý luận trên phương diện chiến đấu. Làm sao có thể dễ dàng tha thứ khi bản thân sẽ phải đi trên một con đường đen tối. Trong nhận thức của nàng sẽ không có cái bi kịch này. Là một người ngoan độc, "Bị người đâm một dao, ta sẽ trả người trăm ngàn dao", Mộ Tịch Dao oán hận ghiền răng kêu vài cái tên, nhắm mắt trầm tư, cân nhắc nên như thế nào bắt đầu nghịch đấu với số phận nữ xứng này...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Mộ Phủ Một Năm

Thanh châu, Tri châu Mộ phủ

Đầu xuân, ánh nắng ấm áp xuyên qua từng tầng cành lá trùng điệp, chiếu lên trên chiếc váy lụa mỏng dài màu vàng. Lụa mỏng thêu hoa phủ trên gối, trong viện mùi cỏ xanh nhàn nhạt toả hương. Mộ Tịch Dao thoải mái nheo mắt. Nằm nghiêng trên sạp mềm, cong một bên khuỷu tay, bên cạnh có đại nha hoàn Huệ Lan, hầu hạ bê quả roi (hay còn gọi là trái mận trong miền nam, Đây chỉ là một trong họ hàng nhà trái này thôi nhé. Hình nè : <http://photo.pchome.com.tw/duck0705/127580242458>). Thịt quả vừa đưa vào miệng, vừa mềm vừa nhiều nước, thật là ngon.

Lúc này Mộ Tịch Dao đã "Lành bệnh" được hai ngày, trong hai ngày này, nhờ có trí nhớ của chủ cũ của thân xác này, Tịch Dao thoải mái làm quen với những thói quen trong sinh hoạt của Mộ Tịch Dao cũ, còn ghét bỏ chủ cũ không đủ yêu kiều, không đủ tiêu dao, không đủ câu ~ nhân (hấp dẫn người

khác phái = câu nhân). Sau khi tận lực, Tịch Dao mới khỏi bệnh càng được người yêu thương. Vu thị đau lòng ái nữ bị bệnh thương hàn mới khỏi, thân thể hư nhược đi nhiều, tình tế dần dò hai đại nha hoàn bên người nhị tiểu thư hầu hạ chu đáo, có thích cái gì cũng thiên vị, để ý dâng lên. Những buổi học nữ hồng hay công khoá trong ngày cũng tạm nghỉ nửa tháng, lại miễn vắn an vào sáng sớm, để nàng dưỡng mình cho tốt. Điềm tâm cũng truyền đến trong viện dùng, chỉ cần giữa trưa và buổi tối đi qua chủ viện dùng cơm là được.

Trưởng tử của Mộ Tịch Dao là Mộ Tịch Trùng, từ nhỏ đã có hôn ước cùng với Lương Hữu Chiêu, con trai trưởng của Tế Tửu quốc tử giám Lương Bác Văn, thường ngày cũng chỉ ở trong nhà làm chút nữ hồng, buổi chiều cũng đến chỗ Vu thị học quân gia, nghe mẫu thân phân phó quân gia ma ma làm việc ra sao, sử lý việc nhà thế nào. Cho nên cũng không thường xuyên đến Ánh Thủy Hiên của Mộ Tịch Dao.

Huynh trưởng Mộ Cẩn Chi, từ khi ba tuổi học võ lòng, liền thích võ ghét văn. Mặc kệ phụ thân Mộ Kính Châm răn dạy ra sao, đều vô tâm với khoa cử, chỉ một lòng nhập binh, hy vọng có thể kiến công lập nghiệp sa trường, hồi báo ân dưỡng dục của cha mẹ, nở mặt tộc nhân. Năm mười hai tuổi đã rời nhà tông quân, hiện thời đã qua năm năm, đang làm chức phó úy thất phẩm. Hàng năm đều ở bên ngoài, đến lễ tết mới về nhà đoàn tụ.

Lúc Mộ Cẩn Chi rời nhà, Tịch Dao tuổi còn nhỏ, lại nhu thuận nghe lời, thấp bé nhỏ nhắn, nụ cười như một quả cầu thịt, trắng trắng non mềm, mắt to chớp chớp nhìn chăm chăm người đối diện, thích nhất là bám lấy huynh trưởng, đeo dính không thôi. Thường xuyên đi theo phía sau bảo huynh kêu "Ca ca, ca ca", âm thanh tiểu hài từ mềm nhũn, làm cho Mộ Cẩn Chi trong tâm tê dại, lại thấy ánh mắt ý lại trong veo như nước, dẫn tới Mộ Cẩn Chi đối với nàng luôn vô cùng dung túng.

Mỗi lần hồi phủ, nhất định sẽ có một rương lớn những vật thú vị, chuyên môn dành cho Mộ Tịch Dao. Đến nay cũng đã đổi thành xiêm y xinh đẹp, hương phấn, lưu ly, điều, búp bê, phẩm là đến ngày lễ tết hay sinh thần, nhất định sẽ đưa đến trước thời gian, chưa bao giờ quên.

Mộ Tịch Dao khẽ vuốt lên gối mềm, thanh thân tản mạn, đầu óc lại không dừng xoay xoay suy nghĩ. Hai năm sau chính là tổng tuyển tú, đến lúc đó tất nhiên tránh không khỏi. Muốn khi quân, chỉ bằng năng dĩ nhiên còn không thể làm được. Cô nhân mặc dù không theo kịp người đời sau, không có tri thức uyên bác phổ biến, nhân giới cũng chưa mở rộng, nhưng tuyệt đối không ngu. Nếu dám khinh thị những thứ lễ giáo cổ hủ, đến lúc đó bản thân sẽ không hay ho. Huống chi còn có phụ mẫu huynh tỷ, còn mạng sống của trên dưới trong phủ, không thể chỉ bởi vì Mộ Tịch Dao nàng đưa ra chút sai lầm mà chịu khổ. Huống hồ chấp niệm của phần tàn hồn quá sâu, phải sớm đi kết thúc, miễn cho ảnh hưởng đế bản tính.

Nhắc chân ngủ lại, đại nha hoàn Mặc Lan chạy nhanh đến sửa sang lại quần áo cho nàng, đỡ nàng đứng dậy. Liền tiếp đó là tiểu nha đầu trong viện đánh lên cây dù, đưa qua quạt tròn, một đám người hướng về chủ viện mà đi.

Cách ngoài mấy trượng, ma ma hầu hạ liền khom người nói: "Thỉnh an Nhị tiểu thư". Sau đó đứng sang một bên nhắc lên rèm cửa, lớn tiếng thông truyền vào bên trong: "Phu nhân, nhị tiểu thư vội tới vắn an ngài."

"Nữ nhi tới rồi, mau vào để mẫu thân nhìn xem, hôm nay có tốt hơn chút nào không? Con ta có đói bụng không?" Nữ nhân đang ngồi ngay ngắn bên trong, tầm hơn ba mươi tuổi, bộ dạng đoan trang, quần áo lịch sự tao nhã, đứng là Vu thị, mẹ đẻ của Tịch Dao. Sau đó là một chồng âm thanh phân phó đưa thêm canh cá ngon lên, mặt khác cũng thúc giục nha hoàn dâng đồ ăn vặt mà Tịch Dao yêu thích.

Lúc này Mộ Tịch Dao thực tế mới mười ba tuổi, cho tới bây giờ không biết như thế nào trang nộn, như thế nào thu liễm. Thu xếp cười duyên vắn an xong, lại xoay người qua ôm lấy cánh tay Vu thị làm nũng, không biết xấu hổ hỏi: "Mẫu thân là có nhớ thương ta? Tịch Dao rất tưởng nhớ mẫu thân. Buổi sáng nay ngủ dậy liền nhớ kỹ Hạch Đào ở ở chỗ nương ~~~." Thanh âm kia thật ngọt ngào, ngọt lịm làm Vu thị cười toe toét. Rất là ôn nhu từ ái sờ sờ cái đầu nhỏ của nàng, nhưng vẫn cẩn thận hỏi thân thể nàng có còn chỗ nào không thoải mái, đám người hầu hạ có chu toàn không, lúc này lại nghe thấy ngoài cửa báo đại tiểu thư đến.

Mộ Tịch Trùng vừa vào cửa, liền thấy tiểu muội quả nhiên là dính ở trên người mẫu thân tỏ vẻ gặp may khoe mẽ. Nàng đứng đắn hành lễ vắn an mẫu thân, sau đó đi qua chệch cười tiểu muội không có bộ dáng thế gia tiểu thư, còn nhẹ nhàng liếc vài cái, ý tứ là: muội đang giả bộ. Đối với việc Mộ Tịch Dao ở trước mặt cha mẹ trưởng bối nhu thuận biết chuyện, sau lưng liền hưng phấn đi theo Mộ Cẩn Chi leo tường dờ ngóng cái vãi, Mộ Tịch Trùng quá rõ ràng, nhưng mà tiểu muội tuy từ nhỏ đến lớn như chú khí hoang, cũng không ít lần thay nàng dờ chuyện.

Trong phòng đang cười nháo thành một đoàn, Ngô di nương dẫn Mộ Tịch Đình tiến vào, cung kính thỉnh an, chào hỏi mọi người, sau đó tự giác ngồi vào ghế dưới, an phận nghe Vu thị cùng hai vị đích tiểu thư nói chuyện, ngẫu nhiên cũng đáp ứng vài câu, thêm cái nào nhiệt. Ngô di nương không được sùng, lại biết đúng mực, thủ bản phận. Vu thị đối với thứ nữ cũng là đối xử tử tế, chưa bao giờ trách móc nặng nề. Đích tiểu thư có xiêm y trang sức, giáo dưỡng ma ma, nữ hồng sư phụ, cũng đều cấp cho Mộ Tịch Đình một phần. Loại quan tâm yêu thương từ nữ, đối xử bình đẳng rộng lượng của Vu thị, càng được Mộ lão gia kính trọng.

Dùng xong cơm canh, Ngô di nương liền dẫn Mộ Tịch Đình trở về nghỉ trưa. Mộ Tịch Dao lúc này lại mở miệng, trước hớn hờ khen vừa thông suốt bản thân rốt cục cũng là nữ nhi của tri huyện, đem Vu thị và đích tỷ cười đến ngã trái ngã phải. Lại nhân cơ hội đưa ra ý muốn nửa tháng sau sẽ dọn dẹp lại những bài tập đàn cô thi họa, châm tuyến trừ nghệ mà trước đây học qua. VU thị có chút giật mình, hôm nay thế nào lại nghe thấy từ miệng của con khi nhỏ không thích yên tĩnh này muốn tự luyện tập cầm, còn có nữ hồng trừ nghệ cũng muốn ôn tập. Mộ Tịch Dao nhếch cằm nhô lên, dáo dạt đắc ý, vẫy vẫy tay nói: "Hôm qua ta xem một thoại bản chuyện xưa, bên trong tuyệt thế tiểu nữ nhân đều có bộ dáng này. Ta nơi nào có thể kém?"

Vu thị cười đến đỏ người, Mộ Tịch Trùng che miệng cười lặc giọng. Vu thị vốn nuông chiều ái nữ, lúc này mở miệng đáp ứng, chỉ kêu nàng đừng có ôm trong mình tính tình như đang chơi đùa là được. Buổi chiều Mộ lão gia nghe nhắc tới việc thú vị của tiểu khuê nữ, Mộ lão gia đưa tay vuốt râu, trong mắt tất cả đều là ý cười.

Nửa tháng sau, Tịch Dao sáng sớm tập viết vẽ tranh, sau ngủ trưa sẽ học nữ hồng trừ nghệ, buổi tối càng siêng năng với cầm nghệ. Tịch Dao ở thời hiện đại cũng là xuất từ dòng dõi thư hương, có tố phụ tố mẫu dốc lòng dạy dỗ. Những thứ có ích với giáo dục trụ cột như, cầm kỳ thư họa, chỉ cần phân biệt cổ kim khác biệt, liền mọi sự trôi chảy. Nhưng điều đầu đầu là, Tịch Dao không hề có thiên phú với nữ hồng, càng không có trụ cột về mặt này, mất thấy tiêu chuẩn còn không bằng kiếp trước, chỉ có thể than thở không thôi. Dù sao đời trước khi ở hiện đại cô cũng từng luyện qua, mà này đường đường là

một thiếu nữ đẹp cổ đại lại từ nhỏ ngay cả kim cũng chưa chạm qua .

Ngày tháng vui chơi đã qua hơn tháng. Hôm nay Tịch Dao còn đang ngủ trưa, mộng đẹp say sưa, lại bị thanh âm đột nhiên xuất hiện trong đầu đánh thức. Hãy còn ngán người, còn chưa kịp định thần, mới phát hiện lại là khối ngọc bội đến trên choker nàng. Được thôi, Mộ Tịch Dao thật không muốn gặp khối ngọc bội này. Lúc tìm nó thì nó già chết; không tìm nó, lại có chuyện này. Không phải khiến nàng đau đầu, thì là quá nhiều giấc mộng đẹp của nàng.

"Kêu cái gì mà kêu? ?" Nữ nhân này đang phát tác con ngái ngủ.

Nhưng ngọc bội cũng ừm khua! Đây là chuyện gì chứ! Tại sao không thể bảo vệ chủ nhân, còn gặp phải cái mụ dạ xoa! ! Thật chặt vật nhận chủ, mất hết thể diện không nói, còn bị cô ta từ chối không muốn gặp. Thật vất vả lấy lại chút khí lực, có chuyện quan trọng bẩm cáo, vừa nói vài tiếng, liền bị ăn mất. Nó thiệt khổ sở. Nhưng mà chính sự quan trọng hơn.

Có người còn gấp hơn so với nó. Nữ nhân này hung dữ ra lệnh: "Người hại ta đau đầu, ta trước không đề cập tới. Nhanh , đưa ta trở về! !"

"Không có linh lực, không thể quay về..."

"Khi nào thì mới có linh lực? ?"

"Không có, xé rách thời không một lần, cô cho là dễ dàng như vậy sao ?"

Mộ Tịch Dao sắc mặt không tốt. Suy nghĩ. Ngữ khí bình tĩnh trở lại: "Nơi này còn có tu sĩ không? ?"

"Người biết tu sĩ? ? Nhưng đó là chuyện thời thượng cổ. Hiện tại linh khí mỏng manh, không cách nối thông. Ta cũng chỉ là linh khí, bản thể là linh ngọc của đại tu sĩ thượng cổ cấp cho tộc nhân làm hộ thân. Là cực phẩm linh khí."

Mộ Tịch Dao cảm thấy mình nhìn thấy cái đuôi của ngọc bội ve vẩy .

"Vậy người có ích lợi gì? ?"

Không phải là ảo giác, Mộ Tịch Dao cảm thấy khí linh thể mà có cảm tình, còn thờ dài .

"Hiện tại cũng không có trọng dụng gì. Chỉ là nếu đeo bên người, tránh được độc vật của phạm giới, không bị xâm hại. Đồi Ngọc bội trước dĩ nhiên đã đập nát, không còn tồn tại. Đồi này, lúc ta mạnh mẽ nhập vào, bị hao tổn nghiêm trọng. Đại bộ phận công năng vĩnh viễn không thể khôi phục , không gian mạng theo cũng từ chỗ là một cái sân trở nên chỉ còn lại khoảng không như một cái hòm nhỏ . Đây cũng là hậu quả sau khi điên đảo thời không "

Âm thanh linh khí âm trầm, nhện không được mà đau buồn. Lại nghe nữ nhân này so nó còn bị thương hơn hỏi lại: "Không gian chỉ bằng cái hòm? ? ? Ta không vào được? ? ? Linh tuyến đâu? ? ? Cây ăn quả đâu? ? ? Linh thú đâu? ? ?"

Khí linh đen mặt, nữ nhân này, người suy nghĩ quá nhiều. Ngay cả khi ngọc bội hoàn hảo như lúc ban đầu, cũng chỉ là linh khí, không phải là tiên khí. Không thêm đề ý đến nữ nhân thân bí đang lầm lũi, chỉ nói: "Không chỉ có ngọc bội bị hao tổn, liền ngay cả ta cũng sắp tiêu tán. mặt phong ấn sở hữu linh lực đều bị hao tổn hết, bên ngoài giới cũng xưa đâu bằng nay, linh khí tự nhiên vô pháp tồn tại . Ta chính là đến nói cho người một chút việc, rồi kết liễu đoạn nhân quả này."

Mộ Tịch Dao biết đến lúc trọng điểm, nghiêm cẩn lắng nghe, phá lệ vô cùng lưu ý.

" Không gian trong ngọc, người không có linh thức, vô pháp vận dụng. Chỉ có dưỡng sinh kinh, chủ nhân khi được tôn sự ban tặng, lúc luyện khí, có tác dụng đối với tương mạo, nét đẹp nội tâm của nữ tử. Trong bình là đan dược, người cứ tận lực dùng, vốn cũng không có bao nhiêu, chỉ có bốn loại, mỗi loại một bình. Mất đi linh khí, lại bị thương nặng, ngọc bội tất nhiên giáng xuống thành pháp khí cấp thấp. Khi gặp nguy hiểm sẽ có cảnh báo, nhưng vô lực hộ chủ. Người phải thật cẩn thận.

Hiện giờ người là Mộ Tịch Dao, người có thể nhập thân thể này cũng là một cơ duyên lớn, vậy cho thấy số mệnh người không tồi. Nhưng người và tàn hồn hoà nhập với nhau, những oán hận, những không cam lòng, những yêu ghét tiếc nuối của nàng, hết thảy nhân quả tạo thành đều sẽ chuyển sang cho người. Thời gian quá dài, sẽ ảnh hưởng đến sự tinh thuần của linh hồn người. Vậy một đời này phải kết liễu rõ ràng, bằng không với cơ duyên kia cũng không tác dụng, thậm chí linh hồn bản thân còn gặp dơ bẩn, sau khi chết sẽ bị vây hãm , vô pháp chuyển thế. Thôi, thời gian đã đến, tự người giải quyết cho tốt."

Nói xong không đợi Mộ Tịch Dao nhiều lời, liền triệt để tiêu tán. Linh khí cuối cùng từ thời Thượng cổ còn bảo tồn được, chung quy cũng đi vào mặt lộ (đường cùng).

Mộ Tịch Dao mặc dù hận vị đại thần quản lý xuyên không quá ngoan độc, có đến mà không có về, nhưng cô cũng biết, sự tình đã định, nghĩ nhiều vô ích. Thử lấy Dưỡng Sinh kinh ra, thấy có thể xem hiểu, liền gác lại một bên, tiếp tục xem các loại đan dược. Dưỡng nhan đan... Trú nhan đan (trú nhan = lưu giữ về thanh xuân)... Thánh linh đan (thuốc tiên giải độc)... Hương thể hoàn (đan dược làm cho thân thể có mùi thơm)... , ần, tốt lắm, Mộ Tịch Dao vui sướng vạn phần, đây đều là tiền vốn đó.

Vì thế, trong một năm sau đó, Mộ Tịch Dao tiếp tục trải qua từng bước của cuộc sống khuê nữ. Chỉ để lại Thánh Linh đan, còn lại tất cả đan dược đều dùng. Chỉ qua có một năm, mặt mũi nàng đã nảy nở, luyện Dưỡng Sinh kinh, thân thể được điều chỉnh, lại có vẻ yêu điệu. Đan dược từng bước bộc lộ tác dụng, mặc dù cũng vẫn chỉ là một Tịch Dao thanh tú, khí vận dần dần hình thành, mặc dù không có mỹ mạo khuynh thành, cũng là như hoa như ngọc, được người yêu thương.

Mộ Tịch Dao tự biết bí mật của mình quá nhiều, lại kinh thể hãi tục, cũng không dám nói cùng người khác. Quyết tâm giấu kín, cuộc đời này cũng chỉ mình Tịch Dao nài biết mà thôi. Không có nhiều đan dược, nhưng Dưỡng Sinh kinh đối với nữ tử có tác dụng rất lớn, sau khi nghiên cứu sáu chương đầu, liền chép lại đưa cho Mộ lão gia cùng đại ca tập sử dụng, chỉ nói là vô tình thu thập ở thư quán khi tìm thoải bản. Để hai người bọn họ tự đi phân biệt, tự quyết định có luyện tập hay không. Còn riêng về phần Vu thị, nàng đem nửa phần sau về dưỡng nhan dưỡng thân cứng rắn nhét vào tay Vu thị, khuyên mẫu thân và Mộ Tịch Trùng cùng tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đi Thanh Châu

Chương Hoà mùa thu năm thứ mười, còn sáu tháng là đến tổng tuyển tú, chiếu lệnh của triều đình cũng sẽ đưa đến các châu vào đầu năm sau.

Mộ Tịch Dao tự nhận không dám kháng mệnh, lại càng không muốn mình sau khi chết rơi vào cảnh vô pháp chuyển thế đầu thai, liền sớm chuẩn bị. Hai đại nha hoàn bên người Huệ Lan, Mặc Lan, được chủ tử tận lực bồi dưỡng, đối với y thuật có đọc lướt qua, phần lớn đều là thủ pháp cấp cứu, hiểu rõ trong lòng. Mặc dù y lý không tinh thông, cũng không thể xem mạch khai đơn thuốc, nhưng những thứ độc vật phổ thông đã biết bảy tám phần. Hai nha hoàn Hoa lan, Nhữc lan biết chữ, thông số thuật, có thể xử lý tục vụ. Nha hoàn cấp hai trong Ánh Thủy Hiên con cái trong phủ, có ký khắc ước, Tịch Dao liền đem bản trích của dưỡng sinh kinh để mọi người tập luyện, nhưng mệnh lệnh rõ ràng không thể ngoại truyền. Mọi người cũng có hơn nửa năm thời gian kiên trì tu tập, tay chân nhẹ nhàng, thân thể khoẻ mạnh. Tuyệt đối sẽ không trúng gió bệnh thương hàn này nọ.

Tịch Dao biết rõ, hậu trạch như chiến trường, mình soái trên cao cũng có lúc không quân nổi binh. Mà không thành kế, hiển nhiên không phải kiểu của Mộ Tịch Dao. Nàng ở hiện đại là yêu nữ có tiếng chiến lực cao. Lúc mới xuyên qua, liền trong chớp mắt, diệt cỏ tận gốc. Trục tiếp diệt trừ khiến tàn hồn không xuất hiện nữa, may mắn không xuất bản nữa vốn là đại thần, được một đoạn thời gian thờ đóc, khả đúng là vẫn còn không tránh thoát đi. Nay vẫn là cùng nàng không cừu không oán. Càng không nói đến không lâu tương lai, này cái nhất nhất gặt hái hắc danh, nhưng là chặt chẽ bị nàng nhớ thật lâu.

Mộ Tịch Dao sau khi dùng linh đan, lại có tất cả ưu việt dưỡng sinh kinh hỗ trợ, cảm giác phát triển sâu sắc, đặc biệt có một đôi mắt đẹp, chỉ thấy ngăm đen lóe sáng, rung rung tươi ngọt bộ dáng, câu người không không chế nổi mà được tâm ngứa. Kiếp trước đáng người vốn đầy đủ, cho tới bây giờ mặt ngoài càng có trí, ăn theo lời nói của Tịch Dao, chính là có yêu khí ~~~

Đêm, trong hoàng cung, thư phòng của Lục Hoàng Tử.

Tông Chính Lâm xem xong hồ sơ, tựa vào gối mềm, tùy ý giãn hai chân thẳng tắp. Một tay xoa nhẹ mi tâm, một tay nhẹ vuốt mặt bàn.

Vệ Chân tùy thị ở bên, càng thêm trầm mặc. Thấy linh khí quanh thân điện hạ, chỉ biết là có người sẽ không hay ho.

Làm thị vệ tùy thân cho Tông Chính Lâm, từ khi lên sáu đã làm bạn bên cạnh, Vệ Chân tự nhiên biết rõ thói quen của vị điện hạ này, đang lúc đầy lòng vui sướng khi người gặp họa, nghĩ xem sẽ là kẻ nào không may mắn, liền nghe tiếng trầm thấp nam vang lên: "Phân phó cho Diệp Khai, ba ngày sau, khởi hành đi Thanh Châu."

Đang muốn trả lời, đại quản sự Điền Phúc Sơn từ gian ngoài đi vào.

Điền Phúc Sơn, là con thúc bá, bà con xa của mẫu phi của Tông Chính Lâm, Điền Thục phi, lúc Lục hoàng tử bảy tuổi được Thục phi đặc ban thưởng, chuyên môn xử lý sự việc tại trạch nội. Điền Phúc Sơn bốn phần trung hậu, khôn khéo giỏi giang, lại là người bên ngoài có thể tin dùng, vì vậy được Tông Chính Lâm trọng dụng.

"Bẩm điện hạ, muốn bày cơm nơi nào?"

Lại bổ sung thêm: "Ban ngày thị thiếp Không thị có đưa canh đến tiền viện."

Tông Chính Lâm trên mặt không hiện vẻ gì, nhưng Điền Phúc Sơn dám khẳng định, điện hạ đang mất hứng.

Quả nhiên nghe được: "Đặt tại gian ngoài thư phòng. Kêu Không thị hảo hảo học quy củ, chưa được phép thi không được ra khỏi viện môn."

Trục tiếp bị giam cầm.

Không thị xinh đẹp, cũng không được sủng ái. Trong ngoài hai viện của Lục hoàng tử đều biết. Không thị vốn là thông phòng thị thiếp mà Thục phi an bày khi Tông Chính Lâm mới mười lăm tuổi. Đến đã mấy tháng, mỗi tháng chỉ thị tắm hai ba lần, cũng không lưu trữ. Thường chỉ có thể một mình trông phòng.

Một vị khác được ban tặng cùng lúc là Ngũ thị, nhưng luôn theo khuôn phép cũ, làm người chất phác, không hề phong tình. So với Không thị còn không bằng, qua mấy tháng tổng cộng mới thị tắm hai lần, trong phủ trạch ai cũng chỉ cho là người vô hình, có cũng như không.

Tất cả đám huynh đệ của Tông Chính Lâm, thấy hần lúc nào cũng mặt lạnh lạnh tình, không ý giai nhân, đều cười nhạo hần không biết thú vị trong đó. Sau khi bị lĩnh khí cường đại của hần áp bức, ào ào phân bua, cũng không đề cập đến việc hậu viện của hần nữa.

Trên quan đạo hướng đến Thanh Châu, tùy tùng Diệp Tự đánh xe ngựa an ổn đi trước. Thị vệ thống lĩnh Nghiêm Thừa Chu mang theo hai gã hộ vệ cười ngựa đi theo.

Vệ Chân đã đi trước một bước, cười ngựa đến thành Thanh Châu dàn xếp chuẩn bị mọi việc.

Lần này tới Thanh Châu, đoàn người đều hoá trang phổ thông, chỉ có vẻ hơi có thể diện, giống như phú gia công tử đi du lịch.

Tông Chính Lâm ngồi dựa vào trong xe ngựa, tay trái cầm một quyển sách, nhàn nhàn lật xem. Tay phải nâng chén trà Quân Sơn Ngân Châm đưa tới bên môi, nhấp một ngụm nhỏ, liền dồi thường thức.

Hay cho một cái Tuân Phủ Thanh Châu. Khi ở kinh, thu nhận hối lộ; đến địa phương nhận chức, lại chèn ép khắp nơi, tư thông với tổng binh, cấu kết tạo vận.

Tự cho là làm việc kín đáo, không biết rằng Thái tử sớm đã phát hiện, lúc trước chẳng qua là cố ý buông tha, chỉ đợi nhân chứng vật chứng đều đã lấy được, chỉ cần kéo dây là tóm được cả đồng châu châu. Đại Hoàng Tử là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Thái Tử, trên triều đình hai người đối chọi gay gắt, ngầm ngầm cũng không thiếu giao phong. Lần này tìm được cơ hội, Thái Tử nhất định là muốn đánh áp Đại Hoàng Tử cùng Lí quý phi, thuận tiện chặt đứt tài lộ của vị hoàng huynh mặt cao hơn đầu kia, khiến hần ta không còn nhiều tiền nhàn rỗi để đấu với bản thân.

Tông Chính Lâm biết rõ những ngoắt ngoéo bên trong, cũng rõ ràng lần này hần chính là bị lấy ra làm bia đỡ đạn. Thái Tử không muốn nhảy ra đắc tội với người sớm như vậy, lại sợ việc này lớn như vậy, rất dễ lộ dấu vết, khiến cho chúng huynh đệ chú ý, và công kích. Giờ đây, Hoàng Tử mặt lạnh là hần phải xuất mã phân ưu. Làm phe cánh bên ngoài của Thái Tử, đương nhiên phải nghe lệnh làm việc. Nguyên Thành hoàng đế chẳng phải là bồi dưỡng bản thân hần để làm việc giúp đỡ Thái Tử hay sao?. Vậy phải làm người con tốt, ngoan ngoãn nghe lời. Lần này tiến đến Thanh Châu, là vì Thanh Châu Tuân Phủ Quách Kiến Bình.

Xe ngựa đến Thanh Châu, mấy người đều tự động làm việc.

Tông Chính Lâm ở trong sân của chỗ nghỉ tạm được chuẩn bị trước, rửa mặt chải đầu, chỉ chờ ngày mai làm việc.

Buổi chiều nhàn hạ, hần dẫn theo Vệ Chân đến Tụ Tiên Lâu trong thành dùng cơm, thuận đường thử nghiệm và quan sát dân tình.

Hôm nay Mộ Tịch Dao theo mẫu thân là Vu thị, nhận lời mời của Phu Nhân Bị Phủ Thanh Châu, đến phủ Thủ Bị làm khách. Mộ Tịch Trừng có hôn ước trong người, là đang đợi gả, Mộ Tịch Đình tự biết thân phận, rất ít theo mẹ cả ra ngoài. Tịch Dao mừng rỡ vô cùng, ở trước mặt các vị tiểu thư như cá gặp nước. Lại nhân năm nay vừa mới mười ba, nhỏ hơn phần lớn thế gia tiểu thư ở đây, diện mạo ngây thơ tươi ngọt, thanh âm tỏ mềm yếu nhuần, gọi tỷ tỷ này tỷ tỷ kia, khiến người yêu thích. Nữ nhân này đúng là chưa bao giờ giác ngộ tâm lý ở tuổi ba mươi cả. Chỉ biết có lợi ích, mặc kệ là mình, hay là ám, đều phải vót hết vào mình. Một cái thanh danh tốt đương nhiên không có nhiều người ghét bỏ.

Yến hội qua đi, Tịch Dao lại bắt đầu quần quýt si mê Vu thị muốn ăn bánh sữa da giòn của Tụ Tiên Lâu. Thực ra chính là nhớ mong thấy cảnh náo nhiệt bên ngoài, nhớ những đoạn đường nhiều đồ hay. Vu thị làm sao không biết nàng suy nghĩ gì, điểm lên cái trán nàng, liền đáp ứng lên kiệu, đi về hướng thành tây.

Tông Chính Lâm ngồi trên ghế ở lầu hai, vị trí dựa vào cửa sổ, tùy ý để chân, cầm tách trà dưỡng thần.

Vệ Chân trước sau như một đóng một bộ mặt lạnh băng, đứng sau chỉ khoảng một bước không nói lời nào.

Chỉ có hai người đã có cái thói quen này khi ở chung. Chỉ là nếu người khác nhìn vào, không khỏi sẽ cảm thấy quái quẽ.

Dưới lầu vang lên tiếng nói mềm mại của nữ tử, rõ ràng cho thấy chủ nhân rất là vui sướng. Ở trong buổi tối cuối mùa thu, giọng nữ ngọt ngào, mang theo hơi thở ấm áp, rất là dễ nghe.

Tông Chính Lâm đảo mắt nhìn xuống, chỉ còn kịp thấy một cánh tay trắng thuần nhỏ bé buông màn che, kiệu nhỏ hướng về phía nam.

Lại qua nửa tháng, chính sự trên tay Tông Chính Lâm đã hoàn thành, chỉ đợi hồi kinh báo cáo công việc.

Từ nay đợi đến lúc khởi hành hồi kinh. Thủ hạ của Tông Chính Lâm, đều có tố chất, được huấn luyện, năng lực bất phàm. Toàn bộ Thanh Châu, không một người nào biết được, Lục Hoàng Tử diện hạ của Đại Ngụy đích thân tới mấy ngày nay, sắp liên lụy cả một sự việc lớn sắp xảy ra.

Mộ Tịch Dao mang theo Mặc lan và hai tiểu nha đầu ở Thúy Trúc Trai lật xem cảm phổ.

Chọn một cái sáo màu xanh trúc, chuẩn bị đợi đến ngày tết khi Mộ Cẩn Chi về nhà sẽ đưa hần làm quà đáp lễ.

Được hần tặng rất nhiều đồ chơi, nữ nhân này mới bắt tri bắt giác nhận ra, nhất định phải bồi dưỡng tình cảm huynh muội sâu sắc, phải cùng cố chiến tuyến cách mạng. Tịch Dao tập đàn, Cẩn Chi lại yêu sáo. Cũng không phải chỉ là nói suông thôi, bảo huynh nhà mình tòng quân, khó nói về sau có thể chính là quan to một phương. Còn nữa, người nhà mẹ đẻ là sống yên ở hậu viện giai cấp tư bản. Bởi vậy thường thường biểu đạt một chút loại tình cảm ngưỡng mộ của bản thân, lại dùng chiêu thức cũ, chớp chớp ánh mắt, triệt để không chế trái tim huynh trưởng tù binh kia, việc này quả thực rất có tính tất yếu!!!

Mộ Tịch Dao ra khỏi Thúy Trúc Trai, liền thấy phía trước mây trượng có một bóng lưng nam tử khoác thanh sam.

Trong lúc nhất thời như bị sét đánh. Đương nhiên không phải nàng nằm mộng, mà là chấp niệm của tâm hồn phản ứng quá mức kích động.

Mộ thị Tịch Dao dữ dội mang theo hận thù, lập tức hiểu rằng nam nhân kia là ai, thật sự là đã chết cũng quên không được.

Híp lại hai mắt, chỉ định trệ một lát, ngay cả Mặc Lan ở phía sau cũng không phát giác có gì không thích hợp. Mộ Tịch Dao phân phó Mặc Lan một tiếng, liền xoay người hướng về chiều ngược lại mà đi, bước đi là về thướt tha đa dạng, nhận được ánh mắt người đường. Vào cửa hàng sơn phấn, trên mặt cao hứng, cho Mặc Lan và nhóm tiểu nha hoàn tùy ý chọn. Trong lòng suy nghĩ lại hoàn toàn bất đồng, âm thầm nảy sinh ý nghĩ ác độc muốn cho Tông Chính Lâm đẹp mắt, muốn mê đảo hân hồn phách điên đảo, muốn đem nữ xứng bị thôi kia xoá bỏ thay thành nữ chính được sủng ái. Muốn sinh hơn ba đứa nhỏ, toàn bộ nuôi lớn, muốn triệt để hoàn thành tâm nguyện của Mộ Tịch Dao đời trước. Cứ như vậy đời này nếu làm không xong sủng phi, nàng liền bồi thường cho chủ cũ thân thể này một cái mệnh! Cũng không chỉ thế thôi đâu, nếu không hoàn thành tâm nguyện, không được đầu thai, thành cô hồn đã quý, đây không phải chỉ là một cái mạng người? ? Cho nên, kiếp này ai đui mù, tìm đến nàng chuốc lấy phiền toái, chọc nàng thấy không được tự tại, làm chậm trễ con đường thành sủng phi của nàng, thì sẽ thành mối hận sinh tử, không chết không xong! !

Tông Chính Lâm mang theo Diệp Khai, tựa như nghe thấy một giọng nữ rất quen tai, đột nhiên quay đầu, chỉ nhìn thấy một bóng lưng nữ tử, ý vị độc đáo, liễu yếu đù đưa theo gió, đảo mắt liền vào cửa hàng.

Diệp Khai thấy điện hạ chuyển hướng, mặt không biểu cảm mặt, không biết vài giây vừa rồi điện hạ nhìn gì ?????, cũng không dám mạo muội mở miệng hỏi. Chỉ đi theo phía sau Tông Chính Lâm nửa bước, tùy thân luôn theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Thị Thiếp

Giờ hội, hoàng cung, thư phòng ngoại viện phủ Lục Hoàng Tử

Tông Chính Lâm viết xong tấu chương, chậm rãi đi đến phía trước cửa sổ, nhìn những khoảng loang lổ của bóng cây ở bên ngoài và những luồng khí oi bức đè nén báo hiệu một cơn mưa đang tới trên bầu trời phía xa. Không một ánh sao, chỉ thấy một đám mây đen kịt. Không khí cũng càng ngày càng oi.

Tốt lắm, thật hợp với tình hình. Mưa gió đến rồi...

Vệ Chân đứng kế bên cạnh bàn, tiếp tục thấp giọng bẩm báo những tin tức ám vệ truyền về, trong mắt thấy được bóng lưng thẳng tắp của điện hạ, tay ngài khoanh trước ngực, không hề có ý dừng hỏi nửa chừng. Liền biết điện hạ trong lòng chắc hẳn đã có tính toán.

Tông Chính Lâm nghe Vệ Chân bẩm báo, lại nghĩ đến thế cục triều đình hiện giờ, trong lòng sâu sắc nghĩ, sau khi chuyện của thanh châu tuần phủ triệt để kết thúc, cần phải "bị bệnh" một hồi, để tránh phong ba sau đó. Không lý nào mình đã phải thay thái tử ra mặt, lại còn phải vội vàng thay hẳn chân thương. Nếu như hân tính toán không sai thì, vụ án ở Thanh Châu, Thái tử ở mặc dù đè ép được Đại Hoàng tử một lần, nhưng mà chẳng có ai là thiện trà cả. Đại hoàng tử lần này bị thiệt, rõ ràng là bị người khác tính kế, người thông minh chỉ nhìn là biết người đứng sau lưng Tông Chính Lâm là ai.

Dựa theo tình khí của Đại hoàng tử Tông Chính Thuận, sau này khẳng định hẳn sẽ trăm phương nghìn kế tìm cách trả thù. Bên Thái tử thì không ít những chuyện không thể cho người ta biết, làm sao có thể chuyện gì cũng không lưu lại dấu vết. Muốn thoát thân, hừ, thật khó khăn.

Nhưng bản thân hẳn cũng không sợ. Nếu Đại hoàng tử nóng nảy đến tìm phiền toái, vậy thì không còn gì tốt hơn, vừa hay có thể cho Nguyên Thành hoàng đế nhìn xem đứa con ngoan này vì thay Thái tử làm việc, chịu bao nhiêu ủy khuất.

Còn phải phân phó những thám tử hân sắp xếp trong các phủ, phải yên lặng bất động một khoảng thời gian. Chỉ cần ngồi im xem diễn là được.

Mọi việc trong thư phòng đã xong, đại quân sự Điền Phúc Sơn cung kính hỏi: "Điện hạ, có cần phải đến hậu viện thu xếp?"

Không phải hẳn muốn quản đến việc trong nhà điện hạ, mà là điện hạ rồi kinh thành đi làm việc đã hơn nửa tháng, lúc trở về lại ở thư phòng bàn việc hơn hai canh giờ. Thực phi nương nương đã lộ ra chút bất mãn, đoán già đoán non xem có phía con mình không thích hai nô tì kia không.

Nhớ tới hai người kia, Thực phi liền cân nhắc, bọn họ đều là bản thân bà cố ý lựa chọn. Không thị có vài phần nhan sắc, thân hình một bộ dạng dễ coi. Thiếu niên mới lớn đương nhiên sẽ yêu thích sắc đẹp, lạ càng nguyên ý thân cận những nữ tử có thân thể mê người, bà là mẫu phi đương nhiên sẽ thành toàn cho con mình một phen.

Thực phi không hề lo lắng tiểu nhi tử sẽ trầm mê nữ sắc, bởi vì Tông Chính Lâm từ nhỏ đã tự hạn chế một cách đáng sợ.

Ngũ thị là người có bốn phận thành thật, thoát nhìn cũng rất có giáo dưỡng, tính tình nhất định sẽ không tranh chấp với Không thị, không làm rối loạn hậu viện. Tính toán như vậy, đáng ra hẳn là không sai mới đúng. Nhưng không ngờ lại không giống với những gì mà Thực phi nương nương mong muốn. Điều

này làm cho Thực phi thật sự đau đầu. Chẳng lẽ là... Con mình có khẩu vị đặc biệt?

Được rồi, Thực phi nương nương, người cũng thật là thú vị, bây giờ lại còn hoài nghi giới tính của con trai mình nữa. Nếu không đặc biệt, cũng sẽ không thể đề ý đến Mộ yêu nữ rồi. Đương nhiên đây là chuyện sau này.

Nhưng lúc này Thực phi vẫn chưa biết điều đó, bà còn đang suy nghĩ, theo tính tình của nhi tử, chắc chắn là không hỏi ra được điều gì. Cuối cùng cũng không có cách nào, chỉ đành ngóng trông hoàng thượng đến để nói vài lời bên gối, cầu cái ân điển, lại ban cho hai nữ tử con nhà gia thế, tướng mạo không tồi đến phủ hần. Nhiều người hơn, tự nhiên sẽ có người thỏa mãn hần.

Tông Chính Lâm vốn là người khôn khéo, sau vài lần tiến cung thỉnh an, tự nhiên phát hiện tâm tư của Thực phi.

Thực phi Điền thị được sủng ái, tuy có hai tử, con lớn nhất lại có nhĩ tật (bị tàn tật ở tai), coi như đã bị chặt đứt tiền đồ. Ngày thường luôn thấy mình nợ tứ hoàng tử, nên luôn yêu thương chăm sóc, khắp nơi che chở, sủng đến mức không có điểm dừng, coi như lấy điều đó để bồi thường.

Thực ra Thực phi biết, bản thân mình cuối cùng thì cũng vẫn phải trông cậy vào ấu tử (Thực phi có 2 hoàng tử, con lớn là Tử hoàng tử, con thứ hai là Lục Hoàng tử). Bởi vậy đối với Tông Chính Lâm vô cùng coi trọng, mặc dù từ ái, nhưng luôn yêu cầu khắc nghiệt. Năm Tông Chính Lâm tròn sáu tuổi, đã theo cung quy chuyển sang ở trong khu của hoàng tử. Từ đó, dù là có chút gió thổi cỏ lay, tâm tư của Thực phi cũng đều vô cùng khẩn trương.

Mất thấy con sang năm sẽ đến Quan lễ (Thời cổ đại Quan lễ chính là lễ trưởng thành dành cho các thanh niên quý tộc, sau lễ trưởng thành này họ sẽ được coi là một người trưởng thành trong họ tộc), đại hôn cũng không xa, sau hôn lễ sẽ phải khai nha kiến phủ, thành lập phủ riêng bên ngoài cung. Nhưng hiện giờ, với cái tính tình này, quá mức lạnh lùng, căn bản không hề đề bụng đến hậu viện. Nay vẫn đang ở trong cung, có Thực phi ở phía sau sử ám chỉ này nọ, mới ngẫu nhiên đến phòng thiếp thất. Nếu ra khỏi cung, lập phủ riêng, cách khá xa, trong phủ lúc đó sẽ lại có vương phi thực sự quản lý hậu viện, Thực phi sẽ không tiện nhúng tay vào việc ở hậu viện của con mình. Khi đó nếu Chính Phi không có được tâm của con mình, thậm chí còn khiến hần càng lãnh hơn, nếu thực sự như thế thì phải làm sao cho phải? Hoàng gia rất con trọng con nối dòng, thậm chí... Thực phi càng nghĩ càng sốt ruột, nhưng lại bắt đầu cẩn thận tính toán đến hôn sự cho con mình. Khi Tử hoàng tử đại hôn, trước tiên bà cũng hỏi qua ý tứ của hần, lại chọn cho hần người hần thích. Hiện nay đối với Lục hoàng tử bên này phải cẩn thận hơn nhiều, không thể bỏ qua bất cứ dấu vết để lại nào, khiến cho hần có đường lui. Thực phi bắt đầu cẩn thận điểm lại xem còn có thiên kim thế gia của phủ nào, vừa vặn có thể kịp tham gia vào lần tuyển tú sắp tới.

Tông Chính Lâm nghe Điền Phúc Sơn tận lực nhắc tới hậu trạch, liền đoán được mẫu phi quả nhiên có ý chiều cổ để ý đến. Nhưng dù sao thì đó cũng là hiếu thuận, hơn nữa trước sau đã có hơn một tháng không vào hậu viện, nếu nói trên thân thể không có chút xao động nào cũng không đúng. Lặng im một lát, nhắc chân bước vào hậu viện.

Bước chân khá vững chắc, nhưng trong đầu chỉ cần nghĩ đến mình phải đi đến phòng của thị thiếp, lại cảm thấy không hề thú vị. Nhớ đến hai người ngày thường vẫn làm về ta đây, một chút xao động cũng không đứng dậy nổi. Không thị thì mùi son phấn quá nặng, thực quá tục. Thân mình mặc dù xinh đẹp, nhưng khi mở miệng lại khiến cho người khác vui không nổi. Làm ra vẻ mềm mại, nhìn thật churong mắt. Tông Chính Lâm chưa từng nghĩ chân tướng là gì, theo như cách nói của Mộ Tịch Dao, Không thị đúng chỉ một từ "Giả".

Một Thị thiếp khác là Ngũ thị, còn lợi hại hơn, Tông Chính Lâm nhìn thấy liền sốt ruột. Tính khí như hũ nút, đánh mấy roi cũng chẳng nói nổi lời nào. Cả người từ trên xuống dưới tựa như khúc gỗ. Lá gan lại nhỏ, khúm na khúm núm. Tông Chính Lâm vốn đã lãnh đạm, ở cùng một chỗ với Ngũ thị, càng lười mở miệng.

Vệ Chân luôn theo ở phía sau, phát hiện trên người điện hạ đột nhiên có luồng khí lạnh kéo đến, đầu óc vừa chuyển liền hiểu ra vì sao lại thế này. Vợ từ cửa hậu viện chạy đi. Dựa vào sắc mặt của điện hạ, Vệ Chân có thể đoán được chuyện kế tiếp. Khi Điện hạ như thế này sẽ phải dùng đến nước, Vệ Chân vội nhanh đi tiền viện chuẩn bị, lại an bày hai thị vệ trực đêm ở cửa hậu viện cách đó không xa, đợi đến khi điện hạ đi ra thì cẩn thận hầu hạ người trở về tiền viện.

Tông Chính Lâm cuối cùng vẫn vào sân viện của Không thị.

Mới nhìn rõ người ngهنên đón ngoài cửa, sắc mặt hần liền khó coi. Đúng là tiếc cho cái thân hình đẹp của Không thị, tâm tư lại quá không hiểu nhu tình, không thể cứu nổi cái thân hình là lột xinh đẹp kia. Nhìn nữ nhân trước mặt run rẩy đến trước mặt khom người vắn an, Tông Chính Lâm chỉ cảm thấy trong ngực khó chịu.

Bỗng nhiên nhớ tới một bóng lưng nho nhỏ, lại kinh sợ khi thấy bản thân hoang đường, hần vội áp chế chút khác thường đó lại.

Vào phòng, Tông Chính Lâm trực tiếp phân phó: "An trí đi."

Rõ ràng không để cho Không thị có cơ hội thích ứng với bản thân.

"Vâng, Điện hạ." giọng nói chuyển điệu của Không thị vang lên.

Tông Chính Lâm cảm thấy bản thân rất khổ sở, phá lệ nhăn mày lại.

Không thị đúng là bị oan, những nam nhân hiểu tình thú, đều nên biết, đây chính là tiểu ý ôn nhu, không thẳng thắn thùng! ! Nhưng Tông Chính Lâm có tình vững như Thái Sơn, cũng không dính chiêu.

Từ khi được ban thưởng nhập hậu viện phủ Hoàng tử, đây là lần đầu tiên Không thị nhìn thấy Tông Chính Lâm biểu lộ cảm xúc của bản thân, cho dù chỉ là nhú mày! Thị sợ tới mức nhũn cả chân, vội vã im tiếng, không dám nhiều lời, chỉ đi qua dè dặt cẩn trọng hầu hạ hần rửa mặt.

Không thị tự biết mình không được sủng, đã thu liễm rất nhiều, lại không tìm được điểm Tông Chính Lâm yêu thích, thị cũng cảm tức ! Hậu viện cũng chỉ có hai nữ nhân, bản thân không được sủng, còn Ngũ thị càng thể thâm hơn. Muốn tranh sủng cũng không có biện pháp. Muốn tranh thủ tình cảm cũng phải có cái để so đo, nhưng thứ có thể khiến vị Lục hoàng tử này "Sủng" ở đâu đây? ? ? Không có hình mẫu để tham khảo học hỏi, Không thị lại không thể cứ hai ba ngày là thử biến đổi đa dạng. Chỉ có thể thu xếp lại, cẩn thận hầu hạ, vụng trộm lưu ý sắc mặt của Tông Chính Lâm để làm việc.

Không thị vốn cũng biết vài hình thức tình thú, biết chút phong nguyệt, nhưng vấn đề là đối phương quyền cao chức trọng, rất dọa người. lẫm khí trên người Tông Chính Lâm, Không thị dù có nhiều thủ đoạn hơn, cũng không có can đảm xuất chiêu. Lúc này, xiêm y hai người đã cởi bỏ, Không thị triệt để câu nệ , không dám hơi động. Tông Chính Lâm càng rõ ràng, nhìn thân thể nữ nhân trước mắt, trong mắt chỉ có dục vọng, không hề có thương tiếc. Lập tức động thân, chỉ có thân thể làm việc.

Phát dục xong, Tông Chính Lâm cảm thấy bản thân còn chưa thực sự thoải mái, nam nữ hoan ái quả thực về vơi thêm chuyện. Vẫn theo lệ thường , ngay cả tắm rửa cũng không , liền ra sân, hướng chỗ ở tiền viện mà đi. Nếu Mộ Tịch Dao biết ý tưởng của Tông Chính Lâm lúc này, khẳng định sẽ thất thanh khóc rống: mẹ nó , nguoi là đồ cảm thú! Nguoi nhận là chỉ ép buộc ta? ? ?

Sau một tháng, Tông Chính Lâm lại miễn cưỡng đến chỗ Ngũ thị một lần. Sau đó cũng không bước vào hậu viện.

Đại quân sự Điện Phúc Sơn bôn chôn , không biết nên hỏi bẩm Thục phi nương nương như thế nào. Muốn nói điện hạ tính tình lãnh đạm, ngay cả chuyện này cũng lãnh đạm, điều này không có khả năng. Thường ngày hậu hạ trước mặt Tông Chính Lâm đều là mấy gã sai vặt, nữ tử gần hần, cũng chỉ có hai thị thiếp kia. Điện hạ quen dùng gã sai vặt, từ nhỏ không dung nha hoàn, Thục phi nương nương cũng không có miễn cưỡng. Đến nay tâm điện của Tông Chính Lâm đều là Điện Phúc Sơn ngày ngày tự mình thu thập. Cho nên đại quân sự thật sự rõ ràng, Tông Chính Lâm không phải là không có dục vọng. Hần từng thấy tiết khổ ô uế, hiển nhiên nói rõ Tông Chính Lâm thả là tự bản thân giải toả, cũng không muốn tìm người đến thị tẩm.

Điều này đúng là làm khó hần rồi , đây là điện hạ không thích nữ nhân, hay là những nữ nhân này không hợp tâm ý điện hạ?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đệ Ngũ Dật Triều

Edit: Linh

Trên Thái Hoà điện, một đám triều thần ai cũng mang bộ dạng cụp mắt phục tùng .

Nguyên Thành hoàng đế vừa ở trên triều đình phát hỏa. Tuần phủ Thanh Châu là Quách Kiến Bình bị mất chức , đợi tra xét, tổng binh Tống Ngọc tạm thời cách chức, giao cho Hình bộ thẩm tra. Còn lại tất cả những người có liên quan đều bị bắt giữ, chờ thẩm án. Lại giao trách nhiệm cho Lại bộ thượng thư trong ba ngày phải dâng tấu đề cử người giữ chức tuần phủ mới. Từ trước tới nay Nguyên Thành hoàng đế làm việc lúc nào cũng mạnh mẽ vang dội, lần này cũng không ngoại lệ.

Sau khi bãi triều, Nguyên Thành hoàng đế yên lặng quan sát chúng hoàng tử nhưng không tìm ra dấu vết. Chỉ thấy con lớn nhất là Tông Chính Thuận đang cùng thái tử Tông Chính Huy về ngoài mặt vô cùng hòa thuận, huynh hoi đệ đáp một cách cung kính. Lục hoàng tử Tông Chính Lâm vẫn là một trương mặt lạnh lùng đối mặt với lời khen ngợi của chúng thần tử, chỉ gật đầu , thái độ hơi có chút không kiên nhẫn. Mà ngũ hoàng tử Tông Chính Minh lại tươi cười ôn hòa, thậm chí còn có phong phạm ứng đối một đám người. Hoàng đế theo bước dẫn đường của tổng quản thái giám Cố Tráng Đức đi về phía ngự thư phòng, chỉ có đấy mắt đen thui không rõ cảm xúc.

Biến cố trên triều, thực đã đánh cho các bên một cú trở tay không kịp. Nhưng thực tế đúng là ba đào gợn sóng,tất cả đều đang nhìn chằm chằm vào mấy chức quan béo bở đang chọn người bổ nhiệm kia, xem xét làm thế nào mới thu xếp thuộc hạ tâm phúc của bản thân vào đó.

Tông Chính Lâm trước sau như một tỏ ra chuyện này không liên quan đến mình, thật lãnh đạm, toàn bộ thần sắc đều biểu hiện thái độ không kiên nhẫn khi bị dây dưa vào việc kia, người không biết còn tưởng rằng đại án ở Thanh Châu không liên quan đến hần. Trên thực tế, từ trước khi Thái tử phân phó làm việc này Tông Chính Lâm sớm đã có chủ ý tới Thanh Châu, sau này cũng chỉ là không một dấu vết mượn nước đẩy thuyền, những gì nên an bày thì sớm đã chuẩn bị từng bước một cách thỏa đáng. Sau này, các vị huynh trưởng tốt của hần nhất định sẽ phân tranh cao thấp dù sáng hay tối, người của các bên cũng sẽ thường xuyên hoạt động. Mà hần, sẽ ở trong trận tranh đấu này, được bọn họ tự tay đẩy lên một bước, cái chức tuần phủ kia không xa cũng sẽ thu vào trong túi thôi. Việc này rất kín đáo, ngay cả thị vệ Vệ Chân cũng không biết chuyện. Có thể thấy không thể khinh thường những lực lượng bí mật âm thầm trên tay của Tông Chính Lâm.

Thái tử mặc dù lớn tuổi hơn Tông Chính Lâm, đáng tiếc ham mê rộng lớn, chỉ nhìn thấy lợi ích trước mắt, thuở nhỏ đã được lập làm người kế vị quân vương, cho tới nay luôn vênh mặt hất hàm sai khiến huynh đệ nhà mình, coi mình hơn người. Rất nhiều chuyện cảm thấy đó là đương nhiên, ý vào việc được Nguyên Thành hoàng đế sủng ái thiên vị, âm thầm làm không ít việc không hợp quy củ. Đối với lục đệ Tông Chính Lâm này, một bên thì mượn sức, một bên lại phòng bị, nhưng trong lòng lại cảm thấy lão Lục là người khô khan, không biết nhân tình thế thái, thực nhìn không ưa mắt. Nhưng hần không vì thế mà cảm thấy Tông Chính Lâm không có sức uy hiếp, chỉ cần là hoàng tử lớn lên trong hoàng cung, không ai đơn giản , cho nên người người đều phải đề phòng. Không nói đến lục đệ Tông Chính Lâm ngày thường làm về ta đây, mặc dù là nguy trang thế nào đi nữa, đến cùng căn cơ yếu, tư lịch cạn, chỉ dựa vào mình hần, muốn xoay người là không thể. Hiện thời kẻ địch đứng đầu, vẫn là đại hoàng tử Tông Chính Thuận! gia tộc mẫu phi của Đại hoàng tử, tức nhà mẹ đẻ Lí quý phi là vọng tộc trăm năm, ngoại tổ phụ của Tông Chính Thuận là An Quốc Công, cậu hần lại là thống lĩnh hộ quân, trợ lực

không thể nói là không lớn.

Lần này mượn chuyện Tuần phủ Thanh Châu, đánh Tống Chính Thuận một cú, chẳng qua chỉ có thể coi đó là tiền lãi. Còn rất nhiều khoản nợ, thời gian còn nhiều ta từng khoản từng khoản tính với hần !

Lại nói Thanh Châu bên này, Mộ Tịch Dao cũng không nhàn rỗi. Nàng tuy là nữ tử nội viện, các lộ tin tức bị hạn chế, nhưng thường có thể ở trước buổi cơm chiều, nghe Mộ lão gia và Vu thị nói chuyện phiếm, cũng nắm được đôi câu ba lời. Hôm nay lại nghe Mộ Kính Châm báo cho Vu thị biết, mấy ngày nữa sẽ không dùng cơm chiều trong phủ, bởi vì Ngũ hoàng tử vài ngày nữa sẽ đến Cẩm Châu làm việc, trên đường đi qua Thanh Châu sẽ lưu lại hai ngày. Ba chữ "Ngũ hoàng tử" vừa thốt ra, là tên một người, bỗng nhảy vào trong óc: Đệ Ngũ Dật Triều!

Đệ Ngũ Dật Triều, người này là kẻ đại tài! Mưu tính sâu xa, tài trí gần như yêu quái. Phàm không phải mưu sĩ không thể cùng hần tranh đua! Sự phụ là danh sĩ đệ nhất Mục Xa Chấn, có khát vọng báo đời, nhưng lại vô tình với khoa cử, lại rất có khí khái, chỉ chậm rãi đợi mình chủ. Còn một điều nổi tiếng tương đương với mưu trí của Đệ Ngũ Dật Triều đó là, người này ái thể như mạng. Cho dù thể từ lúc còn ở khuê phòng (tức là chưa gả đi) bị người làm hại, không dễ sinh dưỡng, chỉ sinh một nữ nhi, Đệ Ngũ Dật Triều cũng không thêm để ý, thậm chí cải lại mệnh của mẫu thân, thể không nạp thiếp. Không muốn thể từ ở nhà chịu chỉ trích của mẫu thân, hàng năm đều ở bên ngoài cùng thể nhi, cả đời cũng chỉ có nhất thể nhất nữ.

Kiếp trước thể nữ của Đệ Ngũ Dật Triều, từng ở bên ngoài Pháp Hoa Tự của thành Thanh Châu, ngộ phải tên hoàn khổ dây dưa. Đúng lúc gặp được Tống Chính Minh đi qua, ra tay giúp đỡ. Buổi chiều hôm đó Đệ Ngũ Dật Triều liền dâng bái thiếp, tới cửa nói lời cảm tạ. Lại cùng Ngũ hoàng tử tâm tình thâu đêm mới rời đi. Sau đó hai người này kết bạn. Tống Chính Minh hỏi kinh, nhiều lần viết thư tỏ vẻ ngưỡng mộ tài hoa, muốn mời làm phụ tá. Đệ Ngũ Dật Triều thấy Tống Chính Minh làm người đoan chính, chiều hiền đãi sĩ, khiêm tốn nhân nghĩa, luôn có chính kiến. Ông cảm thấy người này mặc dù vô tài làm thánh chủ, nhưng cũng có tiềm chất minh quân. Lại cảm niệm ân nghĩa của hần đối với thể nữ, đồng ý tự nguyện nhập phủ, vì hần mưu toan. Tống Chính Minh có được sự giúp ích này, trong quá trình tranh đoạt sau này, nhiều phen có được ưu việt. Hơn nữa còn thân không biết quý không hay, mượn tay Bát hoàng tử Tống Chính Hàm, một cú khiến bè đảng Thái tử bị thương nặng, cũng thành công giả họa cho Đại hoàng tử tội danh lòng không thần phục, chọc Nguyên Thành hoàng đế nổi giận, phế danh hiệu An Vương của Đại hoàng tử, cả đời cảm tức tại Thịnh Kinh. Có được biến đổi kinh thiên đến vậy, phải kể đến công sâu của Đệ Ngũ Dật Triều.

Cũng không ngờ rằng trong phủ Ngũ hoàng tử có tiểu nhân khó chịu khi ông được trọng dụng, lo sợ ảnh hưởng lợi ích bản thân, sau nhiều lần mưu tính, khiến người xúi giục sủng phi của Ngũ hoàng tử sử dụng mấy kế nơi hậu viện, tại yến hội trong phủ, liên hợp với các quý nữ nhân trong kinh, khắp nơi cô lập thể nữ của Đệ Ngũ Dật Triều, đối với hai người bọn họ minh trào ám phúng (có trào phúng trước mặt, có chỉ trích sau lưng), nói những lời không chịu nổi. Lại ám chỉ thể nữ của ông không hiền đức, rõ ràng là hồ mị tử (hồ ly tinh) chuyển thế. Cho dù hai người bọn họ có tâm né tránh, cũng không né tránh nổi thị phi. Người ở sau lưng âm thầm hạ thủ, ấu nữ của Đệ Ngũ Dật Triều bị thứ nữ của Ngũ hoàng tử lỡ tay đẩy vào hồ nước, bệnh nặng một hồi. Đệ Ngũ Dật Triều là người vô cùng bao che khuyết điểm người bên cạnh, ái thể và ấu nữ chính là vây rồng không thể đụng vào của ông ta! Một người khôn khéo như ông, sao lại không đoán ra ẩn tình bên trong, cũng không đồng ý để thể nữ ấu nữ của bản thân chịu nửa phần ủy khuất. Thị triển thủ đoạn, cùng thể nữ bình yên rồi đi, toàn thân rời khỏi vòng danh vọng an toàn, cũng không tái nhậm chức. Mộ Tịch Dao hoài nghi, những uẩn khúc bên trong chắc phải có dấu vết của Lục hoàng tử Tống Chính Lâm.

Đã nhớ tới việc này, liền tuyệt đối không thể để lỡ mất Đệ Ngũ Dật Triều. Cần thận thăm tra thời gian, đúng là tháng này, Đệ Ngũ Dật Triều và gia quyến đến Thanh Châu bái phỏng bằng hữu. Ngày mười sáu, thể nữ hần sẽ đến Pháp Hoa Tự ngoài thành dâng hương ước nguyện.

Mộ Tịch Dao mới về đến Ánh Thủy Hiên, liền kêu Huệ Lan phân phó truyền một người tới gặp.

Nửa nén hương sau, đã thấy một thiếu niên cao lớn bước nhanh tới, mới đứng vững, liền cung kính thi lễ với Mộ Tịch Dao. Người này ánh mắt thanh minh, dáng người to lớn, bước chân trầm ổn, vừa nhìn liền biết là người học võ.

Người này là Triệu Thanh con trai của Triệu Vân hộ vệ bên người của Mộ Kính Châm, năm nay hai mươi một tuổi. Bình thường khi Mộ Tịch Dao ra ngoài, đều là Triệu Thanh làm hộ vệ theo cùng. Mộ Kính Châm rõ ràng là đem Triệu Thanh cho Mộ Tịch Dao, cũng xem như là một nửa người của Ánh Thủy Hiên. Mộ Tịch Dao coi trọng Triệu Thanh, mỗi lần xuất hành đều để hần tùy thị, trong ngày thường có cần, cũng phân phó hần ra ngoài làm việc. Trải qua một năm quan sát, phát hiện hần làm người trung thực, làm việc giỏi giang, ý nghĩ linh hoạt, không chỉ biết võ, còn biết chữ, đương nhiên có thể dùng. Lần này tìm hần, đó là một đại sự.

"Lần này gọi ngươi, là có một chuyện, cần ngươi đi làm." Mộ Tịch Dao hiếm khi lại ngồi đoan chính đến thế, vẻ mặt nghiêm cẩn, có chút nghiêm túc. Lại phân phó hầu hạ nha hoàn toàn bộ lui ra.

Đây là lần đầu Triệu Thanh thấy nhị tiểu thư thận trọng giao đãi như thế, lập tức càng lấy lại mười phần tinh thần, cẩn thận lắng nghe .

Mộ Tịch Dao lại : "Lần này sự tình trọng đại, mặc dù là đại nhân hỏi đến, cũng không thể nói. Trừ ta ra, chuyện này chỉ có thể để trong tai một người thôi! Ngươi có làm được không?" Cái gì là "Chỉ có thể để trong tai một người"? Đó là nói, ngoài Mộ Tịch Dao ra, chỉ có thể một mình Triệu Thanh biết được.

Hơi do dự một lát, hần đánh bạo nhìn về phía Mộ Tịch Dao, lúc sau liền cúi đầu khom người: "Triệu Thanh sẽ đem hết khả năng." Dám trả lời như vậy, hần cũng không hề lo lắng qua. Từ khi Mộ đại nhân để hần đi theo nhị tiểu thư tới nay, tuy rằng còn chưa được hai năm, nhưng hần là người thông minh, tự nhiên nhìn ra được một ít manh mối. Trong ngày thường ở Ánh thủy hiên, nhị tiểu thư làm việc liền khác hần về nhu thuận nghịch ngợm trước mặt cha mẹ. Chỉ nhìn nàng tuy còn nhỏ tuổi đã có thể đem sân viện của bản thân ý đến giọt nước không rỉ, là biết nhất định không phải là dạng người thiên chân vô tà, không biết thế sự như thế. Thậm chí có đôi khi Triệu Thanh cảm thấy, bản thân không nhìn rõ vị nhị tiểu thư tuổi mới mười ba này, giống như bản thân hần nhìn thấy chính là một loại biểu tượng. Thường ngày nhị tiểu thư an bày mọi việc trong viện, tựa hồ như cũng chẳng phải hưng trí cho phép, phảng phất là có chút liên hệ nào đó, nhưng mà hần không cách nào nhìn thấy. Ngay cả loại ý tưởng kỳ quái này, Triệu Thanh cũng không có cùng bất luận kẻ nào đề cập qua, chỉ một lòng làm chuyện được giao. Đây cũng là một trong những lý do vì sao Mộ Tịch Dao trước sau cũng chỉ trọng dụng tin tưởng mình hần.

"Ngày mười sáu tháng này, ta sẽ đi pháp hoa tự..." Cứ thế, Mộ Tịch Dao chậm rãi báo cho Triệu Thanh biết phải chuẩn bị những gì, không gì không có, kín đáo phi thường.

Triệu Thanh càng nghe sắc mặt càng quái dị, nhưng chung quy cũng không có hỏi, chỉ yên lặng ghi nhớ, hành lễ lui ra.

Ngày mười sáu, thời tiết trong, ánh nắng đầu mùa đông ấm áp, khiến cho người ta tâm tình sung sướng.

Mộ Tịch Dao mang theo một đoàn nha hoàn hộ vệ, cáo biệt Vu thị, liền ngồi lên xe ngựa đi Pháp Hoa Tự.

Hôm nay Mộ Tịch Dao cố ý trang điểm, che lấp dáng vẻ xinh đẹp lười nhác ngày thường, ra dáng đúng về đại gia tiểu thư, quan gia quý nữ. Tất cả đều sử dụng những thứ tốt nhất Thanh Châu, ngay cả áo khoác cũng là gấm đỏ nhạt viền sắc, huân hương trên người đều là danh phẩm mới "Đinh chỉ" nổi tiếng của hương quán. Phía sau xe ngựa, các nha hoàn cũng ăn mặc chỉnh tề, đều là một hàng hào phóng thỏa đáng, tươi sống mà không phô trương. Thị vệ cũng đều là tinh tế tuyển chọn, cao lớn cường tráng, tất cả hộ vệ đều mặc một thân y phục màu xanh sẫm, rất có tính thần. Triệu Thanh càng toả sang.

Đến chân núi Pháp Hoa Tự, Mộ Tịch Dao xuống xe ngựa, thần sắc điều chỉnh một chút, một bộ dáng đúng là đến dâng hương hứa nguyện, hy vọng khẩn cầu Phật Tổ che chở, bảo hộ toàn gia trôi chảy an khang.

Là người duy nhất biết rõ sự tình, Triệu Thanh đi theo phía sau đám nữ quyến, chăm chú nhìn nhị tiểu thư nhà mình, trên mặt nàng hết sức thành kính, biểu cảm thánh khiết đoan trang, đúng là chịu đựng thật sự là rất vất vả.

Đến cửa chùa, Mộ Tịch Dao chỉ để lại nha hoàn đi theo, còn thị vệ đều ở bên ngoài. Sau khi đi vào, tất nhiên là dâng hương, cầu nguyện, bóc xăm xem hung cát, lại kêu Huệ Lan đi dâng tiền dầu hương, mọi việc cứ thế lần lượt mà làm. Buổi trưa lại ở trong tự dùng cơm bố thí, nghỉ tạm một chút, mới ước tính canh giờ, dẫn người rời đi.

Triệu Thanh ở cửa liếc mắt một cái liền thấy nhị tiểu thư nhà mình đi ra, vội tiếp đón mọi người, chậm rãi xuống núi hồi phủ. Trong lòng cũng rất là tò mò, nhị tiểu thư hao hết tâm tư như vậy, an bày hết thảy, đến cùng là vì aim à bày bố? ? Huống chi ở trên quan đạo, bản thân nghe lệnh đã an bày hai tên còn đồ vô lại, đây là muốn ngăn trở người nào? ? Tuy rằng bản thân hoàn toàn làm việc theo dặn dò, nhưng nguyên do trong đó thì nửa điểm cũng không biết. Đang nghĩ ngợi, lại nghe thấy phía trước truyền đến âm thanh âm ỷ.

Ánh sáng trong mắt Mộ Tịch Dao chợt lóe. Nhưng cũng không nóng nảy đuổi đến, chỉ vững vàng bình tĩnh, thái độ khuê tú như trước, tựa như căn bản không biết tình hình phía trước. Chỉ quay lại phía sau phân phó Triệu Thanh đi xem xét.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Đạt Được Mục Đích

Edit: Linh

Trên đường lớn, xe ngựa của Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh đang đi về phía Pháp Hoa Tự. Lần này đến đây cũng là do đã đáp ứng di, tiện đường đến đón tiểu biểu muội Mạc Oản Thanh hồi phủ. Di của Tông Chính Minh, chính là thân muội của vị Đồng Hiền phi đã qua đời, hiện giờ đang mang theo tiểu nữ ở trong biệt trang ôn tuyền (khu biệt thự có suối nước nóng) ngoài thành Thanh Châu. Mẫu phi của Tông Chính Minh đã sớm, nhờ tác dụng của việc thay thế tình cảm, hẳn đối với ngoại gia có nhiều thân cận. Khi Hiền phi còn tại thế, di của Tông Chính Minh thường mang theo hai vị biểu muội vào cung, cũng thường cùng nói chuyện trên gheo, mỗi khi vào cung đều cố ý mang chút sách vở tập tranh mà hẳn thích cho hẳn. Cho nên Tông Chính Minh và hai vị biểu muội cũng rất thân quen. Đại biểu muội năm kia đã gả đến Huy Châu, ngày thường cũng chỉ thư từ vấn an, đã lâu không gặp mặt. Tiểu biểu muội còn là khuê nữ, lại theo dựng ở bên ngoài, hàng năm không ở trong kinh, cũng rất khó được gặp. Hiện giờ hẳn đến Thanh Châu, thật vất vả mới có cơ hội cùng đi và biểu muội gặp mặt, đương nhiên sẽ có nhiều chiều cố chăm sóc với Mạc Oản Thanh. Hôm nay Mạc Oản Thanh đến Pháp Hoa Tự lễ tạ thần linh, vừa hay tiện đường nên đến đón nàng về, hẳn bên ngồi xe ngựa, vội vàng đi đến.

Căn nhắc thời gian hẳn là vừa vặn, đột nhiên xe ngựa có một trận lay động. Tông Chính Minh nhất thời cũng không bắt bẻ, chén trà trong tay hơi sánh ra ngoài một chút. Bên ngoài cũng đã loạn thành một đoàn, âm thanh quát lớn dồn đến. Chờ xe ngựa dừng lại, hẳn mới vén màn xe lên, lại thấy phía trước vài bước có một nam nhân tầm trung niên đang lảo lảo, quần áo lôi thôi, ngã trên đất, hiển nhiên đứng người đã lâm kinh sợ ngựa kéo xe. Người nọ đang bị một đại hán có diện mạo dị thường hung ác, mặc một kiện thô y vải bố xoay trụ cánh tay. Hai người tuy biết đã gây họa, nhưng cũng không bỏ qua, còn đang lôi kéo. Tông Chính Minh nhíu mày, mệnh lệnh cho thị vệ đi qua đem hai người tránh sang. Ai biết bên này hẳn còn chưa có dọn đồ xong, bên kia đã đánh người.

"Hôm nay ngươi không đem nợ thanh toán xong, gia đây sẽ cho ngươi không đứng dậy nổi!" Đại hán kia thần sắc dữ tợn, khí thế như thổ phỉ phát ra bốn phía. Nam nhân tuổi trung niên cũng chẳng phải dạng hiền lành, luôn miệng mắng "Ngươi dám! Đứng đến ta thử xem, xem Khôn Gia sử trí ngươi thế nào!" Dứt lời liền ngồi dưới đất, thuận thế hung hăng đập cho đại hán kia một cước. Thừa dịp người này bị đau, tránh thoát hai tay, bò lên. Cũng không nhìn xem sau đó ra sao, ông ta lập tức nhấn chân liền chạy. Nào biết đại hán phía sau phản ứng cực nhanh, phốc một tiếng đi lên lại vung tay đến, hai người vùng vẫy đấu cước, lại xoay thành một đoàn lẫn lộn. Lúc này người từ bốn phía đều dừng lại vây xem, người cũng càng ngày càng nhiều, những tiếng xì xầm nghị luận càng tăng.

Tông Chính Minh lạnh mắt xem, sai thị vệ tiến lên trực tiếp lôi đi. Đại hán đang động thủ, lại thấy người đến chỉ mặc quần áo phổ thông, căn bản không để ý, còn uy hiếp dừng chỗ mớm vào. Nam nhân trung niên kia càng quá đáng, chút không cảm kích, lại như đột nhiên mở miệng, rõ ràng đồ đồng đánh láo một phen, bắt đầu lớn tiếng ồn ào nói vừa rồi hắn bị xe ngựa đụng vào, toàn thân không một chỗ nào không đau nhức, muốn đi thỉnh đại phu bốc thuốc. Lại chỉ vào thị vệ mà nói với vị đại hán hung ác kia: "Người kêu hắn bồi tiền, ta trả nợ cho người." Người vây xem nghe vậy ồ ồ cười vang, vụ nào nhiệt này càng ngày càng có hứng thú. Ngay cả vị đại hán kia cũng quay đầu đi, nhìn về phía người thị vệ. Lúc này Tông Chính Minh sao còn không rõ ràng là mình gặp phải vô lại, hắn cũng lùi đi phàn đoán xem người nam nhân tầm trung kia muốn ăn vạ đòi tiền, hay là hai người bọn họ là một cố ý giờ trò. Ngũ Hoan tử còn bận tâm đến việc trong người cần giải quyết, không tiện phô trương, chỉ sai người không cần nhiều lời, trực tiếp đi đem hai người kia kéo ra. Lại sai người hầu quanh mình đến giải tán đám người đang xem náo nhiệt, xong mới đánh xe ngựa, tiếp tục đi trước. Tông Chính Minh lúc này căn bản không hề hay biết, khoảng thời gian chỉ một lát này bị trì hoãn, đầu chi là nhất thời một lát đơn giản như vậy.

Đáng tiếc là, Tông Chính Minh chỉ cho rằng hắn gặp phải hai tên giang hồ vô lại, vẫn không nghĩ nhiều. Vô hình chung đã thành toàn cho quỷ kế của Mộ Tịch Dao, sự tình tiến triển thuận lợi một cách dị thường. Điều này cũng là lý do vì sao lúc trước khi Triệu Thanh nghe Mộ Tịch Dao phân phó, sắc mặt lại quái dị như vậy. Cái gì là "Muốn chuyên nghiệp", "Muốn làm là phải đẹp", "Ngân vạn lần đừng khấn trương, diễn xuất phải có bản sắc", khiến Triệu Thanh cảm thấy nhị tiểu thư đối với kỹ nghệ có hiểu biết, cũng không kém ai, vô cùng "Chuyên nghiệp".

Bên kia, phía Mộ Tịch Dao, thị vệ rất nhanh cũng hồi bẩm, nói phía trước có người dây dưa nữ tử gia đình hoàng đế, khiến cho đường lớn không thể thông hành.

Mộ Tịch Dao nhướng mày, liền mang theo mọi người đi qua. Đã thấy ba thanh niên nam tử ăn mặc có chút ý vị, cùng bảy tám gã sai vặt theo hầu, đang chặn hai nữ tử một lớn một nhỏ, lời nói dơ bẩn, bộ dạng ngả ngớn. Trong đó có một người mắt sắc sảo, phát hiện đoàn người Mộ Tịch Dao, chỉ liếc mắt một cái, đã chết lảng lảng nhìn chằm chằm vào Mộ Tịch Dao đang bị mọi người ủng ở bên trong. Mắt cũng không chớp nhìn chằm chằm cô, ánh mắt thô bỉ hiển nhiên không thể nghi ngờ.

Huệ Lan, Mặc Lan vừa thấy tiểu thư nhà mình bị nam tử kia nhìn một cách vô lễ mạo phạm như thế, đang muốn quát lớn, lại bị người này to giọng đoạt mất: "Vị tiểu nương tử này, là từ trong tự lễ tạ thần linh trở về sao? Hôm nay sắc trời không còn sớm, ..." Vừa nói vừa tiến tới gần, ánh mắt lại đứng ở trên người Mộ Tịch Dao, lảo lảo vô cùng, không chút nào thu liễm.

Ái chà, Mộ Tịch Dao vốn muốn hành động cứu mỹ nhân, còn chưa kịp thi triển, không ngờ bản thân lại lôi đến thù hận trước một bước. Lại nghe tên thô鄙 kia đi bắt chuyện, trong lúc nhất thời liền chỉ còn lại cảm giác ghét bỏ. Được rồi, nữ nhân này căn bản không hề cảm thấy mình bị mạo phạm, còn cảm thấy mình bị thăng nhãi này bắt chuyện hạ thấp tiêu chuẩn.

Hai người khác nghe được tiếng vang, cũng quay đầu đến, đánh giá đoàn người đang đi đến. Đây vừa nhìn cũng không có gì, nhưng vị tiểu thư ở giữa, dáng vẻ sinh đẹp, đoan trang cao hoa, quần áo quý báu. Chỉ nhìn khí phách toàn thân, cũng biết là không phải tiểu thư nhà bình thường có thể sánh bằng. Chung quanh có nha hoàn thị vệ, cũng đều là bộ dáng xuất chúng, ăn mặc hào phóng thỏa đáng, rất có quy củ. Trong lòng thấy không tốt, sợ là gặp phải quý nhân, không phải người mà mình có thể chạm vào. Sốt ruột, muốn kéo cái người không nhận lực kia đi, chạy nhanh, trước khi còn chưa có việc gì, sớm đi khỏi mới tốt. Chợt nghe kẻ không đầu óc lại bắt đầu nói: "Tiểu nương tử bộ dạng đẹp mắt như vậy, da trắng mặt xinh, sợ là không khỏi có nhiều người có tâm tư nhớ thương, không bằng nàng và ta kết bạn đồng hành, cũng để ta bảo hộ nàng." Dứt lời liền muốn đi về phía Mộ Tịch Dao.

"Lớn mật!"

"Làm càn!"

Lời trách cứ của Huệ Lan Mặc Lan đồng thời vang lên. Thị vệ cũng vội vàng đứng ở phía trước, ngăn cách tay ăn chơi, bảo vệ nữ quyền. Hai đóa hoa lan tức giận đến cả người phát run, đi theo tiểu thư nhiều năm, đây vẫn là lần đầu tiên gặp được việc này. Sợ chủ tử bị kinh hách, vội nhanh chóng nhìn về phía tiểu thư nhà mình. Nhưng lại phát hiện chủ tử nhà mình hoàn toàn không quan tâm, nào có bộ dáng lo lắng hãi hùng. Ngược lại hai mắt chủ tử sáng ngời hữu thần nhìn về phía trước hai nàng, cũng không biết có nghe thấy những lời bản tai này không.

"Phu nhân và tiểu thư phía trước là muốn xuống núi? Vậy vừa hay có nguyện ý đồng hành." Gọng nói uyển chuyển thanh tao, không hề nhìn đến nam tử đang dây dưa kia, lại chỉ hỏi hai nàng. Lúc này mọi người sao còn không biết Mộ Tịch Dao là muốn duy hộ hai người, lại nghe nàng phân phó thị vệ bên trái: "Triệu Thanh, đi thỉnh phu nhân và tiểu thư lại đây." Liền thấy một thị vệ tuổi trẻ cao lớn cất bước đi ra, bộ pháp vững vàng, vẻ mặt nghiêm túc. Hai nam nhân phía sau tò mò đoán không ra thân phận đối phương, chỉ im lặng không nói. Gã sai vặt bên cạnh thấy chủ nhân không phân phó, cũng liền không có động tác. Mắt thấy Triệu Thanh đi qua cung kính thỉnh người, sắp đi qua đứng cùng Mộ Tịch Dao. Lúc này mấy tay ăn chơi mới phản ứng lại, tiểu nữ nhân chẳng những không có để ý đáp lại chính mình, còn phân tâm nhìn đám người không có liên quan, lập tức mặc kệ, lớn tiếng kêu to: "Tiểu nữ nhân, ..."

Lời nói còn chưa nói xong, chỉ thấy "Tiểu nữ nhân" kia, đầu tiên là đi đến hai nàng bên cạnh gạt đầu ý bảo, lại thêm trấn an, quay đầu phân phó: "Triệu Thanh, sai người đem vị công tử này thỉnh về Thanh Châu, giao cho phủ nha. Nếu kia hai vị công tử này sau đó vẫn còn hưng trí, thì thỉnh toàn bộ về phủ Đồng tri phủ Thanh Châu dùng trà." Về mặt lạnh như băng, lời nói sắc bén.

Hai người liền phát hoảng, vội vàng rút thành một chồng xin lỗi, rồi dẫn dắt người đang hoang mang rối loạn quay đầu bỏ chạy. Chỉ để lại một người, người này còn chưa lấy lại tinh thần đã bị kéo đi luôn.

Lúc này Mộ Tịch Dao mới buông thả thần sắc, xoay người dịu dàng hành lễ vấn an với hai nàng, lại hỏi thăm gia thế.

Quả nhiên, hai nàng đúng là gia quyến của Đế Ngũ Dật Triều, Ôn thị mang theo nữ nhi Đế Ngũ Ngọc Oánh, chạy nhanh đến nói lời cảm tạ, thái độ thành khẩn, thật là cảm kích. Mộ Tịch Dao đưa ra lời mời hai người đồng hành, hai người đều đáp ứng, biết được đối phương là cố ý chiếu cố, hai mẹ con nàng lại liền thanh nói lời cảm tạ. Mới vừa cất bước, Mộ Tịch Dao đã thấy dưới váy của Đế Ngũ Ngọc Oánh bị rách ra một lỗ hồng, chắc là hồi nãy né tránh,

không cẩn thận bị cò cây sở cò, liền sai Huệ Lan lấy một chiếc áo choàng đến. Sau khi sửa sang lại một phen, mọi người mới lại ra đi.

Tới chân núi, Mộ Tịch Dao đưa hai người lên xe ngựa, lại phái hai gã thị vệ hộ tống, mới nói cáo từ.

Vừa xoay người đi hai bước, lại nhìn thấy phía trước có người đang từ trong toa xe đi ra, là Ngũ Hoàng tử Tông Chính Minh! Mộ Tịch Dao trong lòng kinh thán, nhưng mặt không đổi sắc, chỉ lướt thân cùng Mạc Lan nói chuyện. Không ngờ từ phía sau có một nữ tử bước nhanh lướt qua, hướng về phía Tông Chính Minh nũng nịu oán giận, ngữ khí ủy khuất cực kỳ: "Biểu ca, huynh để muội chờ thật lâu!"

Thì ra là nàng!"Mạc – Oán - Thanh". Mộ Tịch Dao trong lòng âm thầm gọi lên cái tên này, tâm tình tất nhiên không thể thoải mái. Vị Mạc Oán Thanh người khá tốt, nhưng nàng ta có vị bạn thân nơi khuê phòng, đó là từ địch của Mộ Tịch Dao! Kiếp trước làm hại Mộ Tịch Dao đẻ non, rơi ra là một tiểu nam hài đã thành hình, là sườn phi Giang Thị, hiện giờ hẳn là tiểu cô nương tuổi mới mười lăm Giang thị Sính Đình! !

Tốt lắm, những người nàng cần thanh toán, nàng sẽ không bỏ qua một ai.

Mộ Tịch Dao lên xe ngựa, bắt đầu tính toán, Mạc Oán Thanh hiện tại ở Thanh Châu, vậy sẽ có không có khả năng ở bên người nàng sắp xếp người vào, dù sao Mạc Oán Thanh sau này cũng là sườn phi của Tông Chính Minh, vẫn là chỗ rất hữu dụng. Rung chuyển của hậu trạch, thời điểm máu chốt còn có thể đòi mạng. Ân, chuyện này phải sớm chuẩn bị, Mộ Tịch Dao nghiêm cẩn mưu tính.

Được thôi, cái cô gái này nhập vai quá sâu rồi, so đo quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tờ Giấy

Edit: Linh

Mộ Tịch Dao trở về phủ đệ, tới trước chủ viện vấn an Vu thị. Tịch Dao vào lúc này, thái độ thực sự nhu thuận, ra dáng tư thái của một tiểu nữ nhi, dính vào Vu thị, tí te thì thầm kể lại trên đường thấy được những thứ mới mẻ, còn nói nữ tử nhà ai búi tóc thật đẹp hoặc là tiểu thư nhà nào dùng huân hương thật sự không bằng "Đĩnh chi" mà nàng dùng. Tất cả đều là những đề tài nữ nhân quan tâm để ý, qua một hồi lâu, Mộ Tịch Dao mới làm như giật mình nhớ tới, nhắc lại việc bản thân gặp được một đôi nữ nhi ngoài thành.

Huệ Lan đứng ở phía sau đã vô cùng quen với hình tượng chủ tử nhà mình khi vừa vào chủ viện liền cười đến mức ngọt ngào, vừa đến trước mặt lão gia và phu nhân là có thần thái ngoan ngoãn mềm yếu. Nhưng mà đã nghe tiểu thư tí te cả một lúc lâu, chủ tử cũng không nhắc tới việc trên đường gặp phải chuyện kia, mặc dù thấy bồn chồn, nhưng vẫn giữ quy củ, không xen mồm. Thật vất vả mới chờ được chủ tử nhắc tới đôi mẫu nữ kia, cuối cùng có chút yên lòng, nhưng tại sao nàng có cảm giác càng nghe càng không thích hợp? ?

Đối với Huệ Lan mà nói, chuyện đó rõ ràng là mấy người thấp hèn mạo phạm tiểu thư, tiểu thư bị ủy khuất, không phải là nên tìm Vu thị khóc lóc kể lể, nói thương tâm hay sao? ? Nhưng mà tại sao khi nghe tiểu thư nói, chuyện đó lại thành chủ tử trọng nghĩa động thân ra tay, cứu cả đại lẫn tiểu mỹ nhân, tiểu thư dùng cảm động đám hoàn khổ có ý xấu đi, vô cùng sẵn sàng đưa áo choàng cho vị cô nương kia, cuối cùng còn sai hai thị vệ hộ tống về. Chỉ có thể thôi? ? ? Nếu Huệ Lan biết câu chuyện chỉ có như vậy, nàng khẳng định sẽ mặc niệm ở trong lòng "Chủ tử, đây không là trọng điểm có được hay không, người bị mạo phạm, mạo phạm đó?" .

Mộ Tịch Dao đương nhiên sẽ không để bản thân cũng bị liên lụy vào, bằng không về sau nếu có chuyện gì, sao nàng có thể xin xuất môn tẩn bộ? Ngay cả việc hôm nay đi Pháp Hoa Tự, dựa vào lý do đi cầu nguyện, cũng mất cả một ngày công phu mới cầu được. Nàng ngó ngán hay sao mà tự vác việc khó vào mình. Nếu để Vu thị biết được mấy lời nói bản thủ của đám hoàn khổ kia, bà chắc chắn sẽ tức giận đến ngức đau? ? Nếu thế lần sau nàng còn có thể một mình ra phủ không? ? ? Mặc dù Mộ Tịch Dao mơ mơ hồ hồ làm lẫn lộn trọng điểm của câu chuyện, dời đi mục tiêu, nhưng Vu thị vẫn nghĩ mà cảm thấy sợ hãi. Cứ hỏi đi hỏi lại, xác định Tịch Dao không có chuyện gì, lại cẩn thận dặn dò lần sau xuất môn phải mang thêm vài thị vệ, chuyện này mới được bỏ qua.

Mộ Tịch Dao ra khỏi chủ viện, lập tức phân phó Huệ Lan, chuyện hôm nay chính là giống như nàng vừa kể lại, không cho phép thêm bớt bản tán một câu nào. Lại sai người đi báo cho Triệu Thanh biết, chuyện bịt miệng người khác nhất định hẳn phải tự mình làm cho thỏa đáng. Lúc này mới trở về Ảnh Thủy Hiên thoải mái tắm rửa một cái, thay thường phục ở nhà.

Nếu nàng tính toán không nhầm thì, đêm nay Đệ Ngũ Dật Triều sẽ không đến. Bản thân nàng và Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh không giống nhau. Hẳn là hoàng tử điện hạ của Đại Ngụy, còn bản thân nàng chỉ là nữ quyến của quan lại Thanh Châu. Đương nhiên ông ta không thể vội vàng đến cảm tạ một cô nương trong buổi tối khuya. Như vậy, rất có khả năng là ngày mai.

Quả nhiên ngày hôm sau, đầu tiên Đệ Ngũ Dật Triều dâng bái thiếp đến Mộ đại nhân, lại đợi đến khi Mộ Kính Châm ở trong phủ, mới cùng thê nữ đến bái phòng. Đây là lần đầu tiên Mộ Tịch Dao nhìn thấy Đệ Ngũ Dật Triều, ở kiếp trước, nàng chẳng qua cũng là chỉ nghe kỳ danh chứ chưa từng thấy người.

Không ngờ Đệ Ngũ Dật Triều lại là một nam tử trẻ tuổi bình thường, chiều cao cũng trung bình. Trên mặt cũng không để râu, da mặt trắng nõn. Thần sắc

bình thân, không hề có thái độ thanh cao kiêu căng . Nhưng cử chỉ phong độ, lại có một phong cách rõ ràng . Mộ Tịch Dao có chút há hốc mồm, đây là Đệ Ngũ Dật Triều , người mà ở kiếp trước thiếu chút nữa đã tận diệt cả Thái tử cùng An Vương sao? ? ? Thôi đi, điều này không thể trách nàng trông mặt mà bắt hình dong, tướng tượng của nữ nhân đối với mưu sỹ phụ tá nổi tiếng, luôn luôn là mây hình tượng như "Mỹ nam tử Quách Gia"* hay "Dung nhan cũng tựa Gia Cát Võ Hầu"**. Đột nhiên thấy trước mặt cũng chỉ là một người vô cùng bình thường, cũng khó trách nàng không kịp thích ứng.

*Quách Gia- tự Phụng Hiếu: Mưu sỹ nổi tiếng của Tào Tháo, người thời cuối Đông Hán, đầu Tam Quốc. Nổi tiếng là người đa mưu túc trí, vô cùng thông minh , người đời gọi ông là :Quý Trí - ý nói không những thông minh còn vô cùng giáo hoạt, bày mưu tính kế giúp Tào Tháo loại bỏ Lữ Bố, Viên Thiệu.... Ông là một trong 3 người được một người đa nghi như Tào Tháo tin tưởng. Đáng tiếc mất năm 37 tuổi, nhiều người cho rằng nếu người này còn sống thì chưa chắc danh hiệu thông minh nhất thiên hạ đã giành cho Khổng Minh.

ảnh minh hoạ từ hình tượng trong phim truyền hình

**Gia Cát Võ Hầu-tự Ngọa Long : tức Gia Cát Khổng Minh, mưu sỹ của Lưu Bị, nổi tiếng là người thông minh nhất thiên hạ. Là một người vô cùng thông minh , giúp Lưu Bị lập nước thành công. Vị này chắc không cần nói nhiều nhì. Nàng nào không biết có thể hỏi Mr Google. Hoặc Pm mình.

ảnh minh hoạ từ hình tượng trong phim truyền hình.

Rất nhanh nàng cũng vội hoàn hồn, đã thấy Đệ Ngũ Dật Triều nói lời cảm tạ với Mộ Kính Châm, lại chuyển hướng sang Mộ Tịch Dao, thần sắc cung kính nghiêm cẩn bái tạ. Mộ Tịch Dao vội nhanh đứng dậy đáp lễ, chỉ nói không dám nhận. Sau đó nữ quyến đi đến viện phía Tây dùng trà nói chuyện, Mộ Kính Châm tiếp đón Đệ Ngũ Dật Triều tại thư phòng.

Đệ Ngũ Ngọc Oánh rất là thân cận với Mộ Tịch Dao, Ôn thị cũng liên tục khen Tịch Dao có khí khí độ, dịu dàng hiền thực. Vu thị nghe người khác khen ngợi cô con gái được mình nuông chiều , trong lòng rất vui mừng, trên mặt đương nhiên cũng khen lại Đệ Ngũ Ngọc Oánh vài câu. Cứ như thế Ôn thị và Vu thị càng lúc càng thân thuộc, hai người cùng một chỗ khá vui vẻ.

Mộ Tịch Dao còn đang có chút khúc mắc, nay đột nhiên có một Đệ Ngũ Ngọc Ánh, vây quanh nàng gọi Mộ tỷ tỷ dài, Mộ tỷ tỷ ngắn, hai người cán lổ tai thì thâm to nhỏ chuyện thiếu nữ, rất nhanh đã vô cùng thân thiết. Lúc ra về càng lưu luyến không rời, bữu đôi môi nhỏ rõ ý phản đối. Ôn thị cười , gõ lên chóp mũi nhỏ của Ngọc Oánh, nếu muốn có thể mời Tịch Dao đến nhà, hoặc là có thể thư từ qua lại, sau đó mới mang theo Đệ Nhất Ngọc Oánh đã có chút vừa lòng rồi đi, đến phía trước viện gặp được Đệ Ngũ Nhật Triều, cũng nhau hỏi phủ.

Mộ Kính Châm và Đệ Ngũ Nhật Triều nói chuyện ở thư phòng, Mộ Tịch Dao cũng không có ý đồ thám thính. Nàng rất rõ ràng, chỉ dựa vào Mộ Kính Châm, chắc chắn không thể thuyết phục được ông ta. Từ đầu đến cuối, Bá Nhạc mà nàng tìm cho Đệ Ngũ Nhật Triều, đều chỉ có một người, tức Lục hoàng tử Tông Chính Lâm. Đây không phải là nàng còn chưa có nhập môn đã bắt đầu tính toán giùm Tông Chính Lâm, mà là nàng muốn Tông Chính Lâm có thể nhanh chút thượng vị, như thế tài năng cũng sẽ có thể tùy ý phô trương , nàng cũng nhanh có thể làm sủng phi.

Được rồi, cô gái này chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ phải giải quyết không hết mấy hắc danh, trò dơ bẩn ở hậu trạch, đã bắt đầu mưu toan hoàn thành nhiệm vụ bố trí đại thần cho ai kia, đã bắt đầu nghĩ phải hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp sau này ra sao rồi .....

Từ lần Đệ Ngũ Nhật Triều tới chơi trước, cho tới nay cũng đã một tháng. Khoảng thời gian này, đầu tiên Mộ Tịch Dao đáp lễ nhận lời mời đến thăm đáp lễ một lần, sau đó thường xuyên viết thư kết giao với Đệ Ngũ Ngọc Oánh, hai người đã thành bạn thân chốn khuê phòng. Trong lòng Mộ Tịch Dao vang vang mấy tính toán nhỏ nhặt: mượn sức hai mẫu nữ này, để bản thân thêm chỗ dựa. Sau này vào phủ Lục hoàng tử, có thể ngẫu nhiên ngầm chiếu cố cũng tốt. Đây chính là một cái chân vàng ở bên ngoài ngoại trừ đại boss đó, phải ôm chặt.

Mộ Tịch Dao đang ở chờ tin tức của Triệu Thanh, dựa theo thời gian, người kia hẳn là đã biết được. Nếu như vậy, sau tết, hẳn hẳn phải tự đi gặp mặt một chuyến .

Triệu thanh gần đây đối với Mộ Tịch Dao càng cung kính. Theo huynh đệ Triệu Vân nhà mình nói đại nhân vô cùng tôn sùng Đệ Ngũ Nhật Triều, tán dương người này trí cao kế nhiều, là nhân tài mưu sỹ kiệt xuất! Lại kết hợp với sự phân phó của Mộ Tịch Dao , mệnh lệnh ngầm đưa tin tức, một manh mối mơ hồ, chậm rãi trôi lên mặt nước. Như vậy, nếu bản thân đoán không sai, nhị tiểu thư nhà mình đang mưu tính , nhưng đây là chuyện mà hẳn không thể nào nghĩ đến , đảm đương nổi. Bên trong thế nhưng lại sáng khoái liên lụy đến hai vị điện hạ! ! Đây là bố cục dữ dội khủng bố đến mức nào. Chủ tử của hẳn mới chỉ là một thiếu nữ a!

Dưới ánh nến, Tông Chính Lâm nhìn tờ giấy trên tay.

Giấy chất phổ thông, là một trang giấy chế tác thô sơ có thể tìm thấy ở bất cứ đâu. Trên tờ giấy to bằng bàn tay, chỉ có ít ỏi bốn chữ. Kiểu chữ chẳng những không có chút khí khái, ngay cả đoạn chính cũng không rõ. Tựa như chỉ là một nét bút nguệch ngoạc vẽ ra, Nghĩ mãi cũng không nghĩ ra là bút tích của người nào. Ngay cả hương vị lưu lại dưới nét bút, cũng là loại phổ không. Khó trách ám vệ dù điều tra thế nào cũng không tra dấu vết của chủ nhân mảnh giấy này để lại. Lại cảm một phần văn kiện khác trên bàn lên, mặt trên chỉ chút chữ viết theo mặt mã, vền vền chỉ bảy trang. Tất cả đều là tư liệu từ những thủ hạ tinh nhuệ nhất của Tông Chính Lâm phải mất nửa tháng tìm kiếm sưu tập sửa sang lại mà thành.

Tông Chính Lâm đứng dậy đi ra khỏi thư phòng, đứng trong viện. Chậm rãi , chà xát tờ giấy đang cầm trong tay hoá thành tro. Người đưa tờ giấy này cho hẳn, thật sự là tốt lắm, rất tốt.

Mục đích của người này, chỉ có một, tuyệt không có ý khác. Chính là tiền cừ!

Đầu tiên có thể bài trừ , việc xếp một quân cờ cho hắn.

Theo hành động của người này, liền có thể nhìn ra, người này không biết Đệ Ngũ Nhật Triều, một mình làm việc. Bằng không một nhân vật như Đệ Ngũ Nhật Triều, tuyệt đối không có khả năng sẽ làm ra hành vi như vậy. Có thể hiểu rõ chỗ phi phạm của Đệ Ngũ Nhật Triều, có năng lực tính kế sau lưng hắn , sắp xếp từng bước để hắn đi vào, nhưng cũng khiến hắn tự điều tra, có thể thấy được thật sự là thông minh. Người thôn minh như vậy, sao có thể để người bên người thành quân cờ. Huống hồ người này đã lựa chọn hắn, thì hắn là đối với bản thân cũng đã nhìn thấu vài phần. Có thể nhìn thấu hắn, đương nhiên cũng rõ ràng năng lực của hắn. Như thế càng không thể có ý tưởng sắp xếp vào bên hắn một quân cờ.

Người này biết rành mạch như thế, bản thân người này khẳng định hiểu rõ mục đích của hắn, như vậy kế tiếp chính là, người kia rõ ràng biết được, nhưng phải cam tâm tình nguyện đặt thành nguyện vọng cho hắn. Đây là rõ ràng đang tính kế với hắn.

Đầu tiên là Đệ Ngũ Nhật Triều, sau là Tông Chính Lâm hắn, người này là gan thật không nhỏ! Tông Chính Lâm cũng từng cân nhắc, ai có thể đồng thời tiếp xúc Đệ Ngũ Nhật Triều và bản thân hắn, lại là người có đảm lược thông minh sáng suốt. Kết quả là, không có, hoàn toàn không có người như thế tồn tại. Hiện giờ, Tông Chính Lâm đối với Đệ Ngũ Nhật Triều, quả thật là vô cùng coi trọng, nhưng mà, còn có một người, có lực hấp dẫn lớn hơn nữa! Chỉ tiếc người này quá mức thần bí, không chỗ nào có thể tra ra.

Tông Chính Lâm khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn xa xa. Đây là lần đầu tiên gặp phải việc không thể khống chế từ sau khi hắn bảy tuổi. Đây quả thực có thể nói là chuyện lạ hiếm có .

Vệ Chân nấp ở một nơi bí mật gần đó, trên mặt biểu cảm thật sự phản kích. Điện hạ, thế mà lại thở dài ! ! ! Đây chính là chuyện chưa bao giờ gặp qua. Chẳng lẽ là... Nhớ tới tờ giấy trước đó hắn dâng lên điện hạ, mấy chữ trên mặt giấy, còn có tư liệu mới nộ lên, hay là năng lực của Đệ Ngũ Nhật Triều, đã lớn đến mức khiến điện hạ phải thở dài? ? ?

Đáng tiếc, hai chủ tử đều quá kém. Vệ Chân đoán được là có người khiến Tông Chính Lâm thở dài, nhưng đoán sai đối tượng. Tông Chính Lâm đoán đúng có người khiến bản thân không có cách nào đối phó, nhưng cũng đoán sai ,đây cũng không phải chuyện không thể có, lại càng không là chuyện lạ gì. Những điều hắn không làm gì được, sau này còn đợi hắn chậm rãi tiêu thụ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hoang Đường

Edit: Linh

Mộ Tịch Dao cũng đã lường trước tình hình, thời gian Tông Chính Lâm đến Thanh Châu. Tông Chính Lâm không đợi sau tết mới đến, mà là trước tết hai ngày, đặc biệt chạy tới Thanh Châu, mặc thường phục bái phỏng Đệ Ngũ Nhật Triều. Mộ Tịch Dao rất hiếu kỳ, đoán rằng liệu sẽ có việc ba lần bái phỏng linh tính gì đó không?

Kết quả là giữa trưa ngày thứ hai, Mộ Tịch Dao nhận được thư cáo biệt của Đệ Ngũ Ngọc Oánh, nói là muốn theo Đệ Ngũ Nhật Triều về nhà, kết thúc chuyến hành lần này. Căn cứ vào việc này, Mộ Tịch Dao kết luận, chuyện này hơn phân nửa là đã thành công. Sau khi Đệ Ngũ Nhật Triều về nhà, an bày thỏa đáng mọi việc, bức thư sau chắc chắn sẽ là thư đến từ kinh thành.

Lần mừng năm mới này, đối với Mộ Tịch Dao rất quan trọng. Không nói chuyện khác, đây là lần cuối cùng Mộ Tịch Dao còn được ở nhà mẹ đẻ trải qua những giây phút đoàn viên ấm áp . Đợi nàng ở phía sau đó chính là chiếu lệnh của hoàng đế.

Cho nên, khi Mộ Cẩn Chi cuối cùng cũng chạy về đến Tri Châu phủ vào lúc giao thừa, đón chào hắn là một Mộ Tịch Dao càng thêm nhiệt tình nghênh đón và ân cần thăm hỏi hơn ngày xưa. Khiến cho trong lòng hắn cảm thấy bất ổn, sợ Mộ Tịch Dao lại muốn đưa ra cái yêu cầu gì khủng khiếp, hoặc là bản thân sẽ phải chịu tiếng xấu? ? ?

Người một nhà hòa thuận mãi mãi chào năn mới, Mộ Tịch Dao lưu luyến không rời đưa tiễn Mộ Cẩn Chi. Nàng nhìn người thanh niên hăng hái, tiêu sái lên ngựa, quay đầu tặng nàng một nụ cười sang sáng ấm áp sau đó mới đánh ngựa rời đi.

Khoé mắt Mộ Tịch Dao có chút ướt át, nàng áp chế cảm xúc, quay về hậu viện. Không còn nhiều thời gian , nhưng còn có rất nhiều chuyện, cần chuẩn bị.

Ngồi ở vị trí bên cửa sổ trên lầu hai của Tự Tiên Lâu, nhìn cảnh tượng náo nhiệt người đến người đi phía dưới, Tông Chính Lâm đột nhiên nhớ tới, buổi tối cuối mùa thu năm trước, một giọng nói thật ấm áp ngọt ngào, cũng không có ý mềm mại làm ra vẻ nữ nhi. Còn có một cánh tay trắng thuần kia nữa.

Đêm nay, vị Lục hoàng tử điện hạ đoàn chính nghiêm túc nhất của Đại Ngụy triều, lần đầu tiên lâm vào cảnh xấu hổ. Trong giấc mộng của hắn chỉ có một bàn tay trắng nõn để an ủi, lại thêm tiếng nói ngọt ngào cao thấp nối tiếp, thế mà lại khiến hắn ở trong mộng phóng ra dục vọng tích tụ đã lâu. Sáng sớm khi hắn thức dậy, vẫn mơ hồ nhưng có ấn tượng mờ mịt. Sớm tối Tông Chính Lâm rất khó coi, ngồi dậy kéo chăn bông, quả nhiên.

Ngoài cửa vang lên giọng nói của Vệ Chân: "Điện hạ, người đã dậy rồi?"

"Vệ Chân, đưa nước ấm vào rồi lui ra." Tiếng nói trầm thấp của Tông Chính truyền vào trong tai Vệ Chân.

Ngoài việc rửa mặt chải đầu ra thì Tông Chính Lâm vẫn oong một vẻ mặt không biểu cảm ngồi ở trên giường ngẩn ngơ. Tâm tình của hắn thật phức tạp.

Cho đến bây giờ, tính tình hắn luôn đăm đăm, cử chỉ phong độ, chưa từng khó coi đến mức này? Hơn nữa, đây đã là lần thứ hai vô duyên vô cớ, trong đầu hắn hiện lên hình ảnh này. Thân ảnh yếu đuối thướt tha, bàn tay trắng thuần mềm mại, giọng nói ấm áp mượt mà. Càng nghĩ sắc mặt hắn càng kém. Tông Chính Lâm tự nhận bản thân không nặng nữ sắc, hậu viện chỉ có hai thị thiếp, nhưng không thể kích thích nổi dục vọng trong hắn. Mỗi lần bản thân mặt đối với các nàng đều rất là miễn cưỡng trải qua.

Nhưng mà hiện giờ đang xảy ra chuyện gì? Bản thân hắn lại đối với một tổ nữ chưa hề biết mặt, sinh ra tâm tư xấu xa như thế, đây quả thực cũng là một loại mạo phạm. Nội tâm Tông Chính Lâm dị thường phiền chán.

Rốt cục đợi được đến khi điện hạ nhà mình đẩy cửa bước ra, Vệ Chân ngẩng đầu nhìn sắc trời đã muộn, đã là giờ Ty. Trong ngày thường điện hạ giờ mẹo đã thức dậy, đánh quyền luyện kiếm ở trong sân. Tại sao hôm nay lại phá lệ, ngay cả việc luyện quyền cũng bỏ lỡ? Phải biết rằng, từ khi Lục hoàng tử Tông Chính Lâm bốn tuổi, đã bắt đầu đứng tấn đánh quyền, sau lại tập kiếm. Mỗi ngày cần cù luyện tập, chưa bao giờ gián đoạn. Dù là đồ mưa hay roi tuyết, cũng chuyển thành luyện công trong phòng, chưa từng buông lỏng.

Sáng sớm hôm nay điện hạ, lại gọi nước, chẳng lẽ... Nhưng điều này cũng không đúng a, dù có là chuyện đó thì thời gian cũng không thể lâu như vậy. Vệ Chân cảm thấy đoạn thời gian gần đây, điện hạ càng ngày càng cô quai. Hơn nữa ngoài việc thờ dài lần trước, đây là lần thứ hai điện hạ rất khác thường.

Lại đánh giá một chút, biểu cảm của điện hạ không hề thua kém băng đá. Vừa rồi bản thân chỉ lo đánh giá canh giờ, lại phân tâm nghĩ đến những điều kỳ lạ của điện hạ. Lúc này mới chú ý đến, một thân bằng hân của người phía trước, đây là cái loại hơi thở mãnh liệt kẻ người khác chờ đến gần. Sao lại thể này? Cũng chỉ mới một buổi tối, tại sao tất cả đều không giống với trước? ? Lúc đi ngủ tối hôm qua vẫn còn rất tốt mà.

Kể cả Vệ Chân bị đánh vỡ đầu, cũng tuyệt đối không thể tưởng được, tất cả mọi nguyên do, đều chỉ là một hồi mộng xuân của Lục điện hạ.

Trong khoảng thời gian này cuộc sống của Mộ Tịch Dao rất khá. Tuy rằng luyện tiếu khoảng sân viện này, luyện tiếu gia đình này, trong mỗi đêm dài yên tĩnh, cũng rất thất vọng, nhưng có thể ở trước khi thánh chỉ truyền đến, lại có thể xuất môn thêm vài lần nhìn xem thế gian bên ngoài, tự do hô hấp không khí ở triều đại này, coi như cũng là một loại an ủi.

Đại Ngụy là một triều đại tương đối cởi mở, cũng không cấm nữ tử đọc sách biết chữ. Mặc dù không tiến bộ đến mức cho nữ tử đi học, ai ai cũng đều có thể đến học đường, nhận được sự giáo dục mọi trình độ, nhưng cũng có thư quán tư nhân mở ra. Mỗi Châu mỗi Thành đều có thư quán, học đường, người người đọc sách, có người có công danh, các công tử tiểu thư thế gia đều có thể đến mượn đọc hoặc là sao chép sách.

Mộ Tịch Dao mỗi tháng đều sẽ đến học quán vài lần. Tuy rằng trong nhà có không ít sách, nhưng đều là kinh sử tử tập, sách luận, thống trị sông hồ, hoặc chuyện quan trọng nông thương. Mộ Tịch Dao ở trong Châu Thành học quán, mượn đọc khá nhiều du ký, tạp ký, truyện ký về các nhân vật, thậm chí còn mượn cả các bộ sách thoại bản, hí kịch, hoặc là sách về tài nghệ kỹ môn. Những loại này Mộ Tịch Dao đều rất thích.

Hôm nay nàng cũng đang ở trong thư quán chậm rãi lật xem tạp ký Dự Châu, xem sách mới thấy khác xa so với phong thổ Thanh Châu, Mộ Tịch Dao bị thu hút. Đang chuyên chú xem tập tục thường hôn của Dự Châu, đang mê mải xem sách, lại bị Mặc Lan nhắc váy chạy tới nhắc nhở là đã đến thời điểm hồi phủ. Mộ Tịch Dao cũng không nỡ bỏ, vẫn khép sách, vừa cẩn thận vuốt gáy sách, mới đứng dậy đi đến trước giá sách, nâng tay đem bộ sách để về chỗ cũ.

"Tiểu thư, người là người yêu quý sách vở nhất mà Mặc Lan được gặp qua đó."

"Đáng tiếc, nhiều như sách tốt như vậy, lại không đủ thời gian." Mộ Tịch Dao cười nói, trong giọng nói là nỗi tiếc nuối thật sự rất rõ ràng.

"Vậy qua mấy ngày Mặc Lan lại theo tiểu thư đến."

Mộ Tịch Dao hơi giật mình một lát, lại cười mà không nói. Không phải là thời gian hôm nay không đủ, là sau này, chắc sẽ khó mà được giống như hiện thời tự do ra vào thư quán như vậy. Mộ Tịch Dao nghĩ, thần sắc lại có thêm vài phần ảm đạm.

"Về thôi." Liền mang theo Mặc Lan nhẹ bước chân, hướng ra phía ngoài mà đi. Cũng không ngờ rằng, cách cửa lớn của thư quán có vài bước, một thanh niên đáng vẻ thư sinh, bỗng nhiên đi đến rồi thì lễ, sau đó đứng lại, bất an không yên ngẩng đầu nhìn về phía Tịch Dao. Mộ Tịch Dao kỳ quái nhìn người vừa đến, không phải người nàng quen biết. Lại nghiêng đầu nhìn Mặc Lan, Mặc Lan cũng là không hiểu ra sao, nhẹ nhàng lắc đầu.

Vị thư sinh kia hình như cũng có chút không được tự nhiên, sắc mặt càng ngày càng đỏ, sau đó thở sâu, nghiêm cẩn nói với Mộ Tịch Dao: "Quý rầy tiểu thư thật sự là không phải. Nhưng mà", người đó lại điều chỉnh hô hấp: "Tại hạ ngưỡng mộ tiểu thư đã lâu. Mỗi lần tiểu thư đến thư quán, tại hạ đều ngồi cách bàn cùng tiểu thư mà." Sau lại nói không nên lời nói, chỉ ngốc ngốc đứng đó, khoanh tay nắm chặt.

Mộ Tịch Dao hóa đá. Mặc Lan thì tròn tròn mắt, vừa sợ hoảng quay đầu nhìn Tịch Dao, hoàn toàn không biết việc này là như thế nào. Ở Đại Ngụy, cũng không cấm nữ tử chưa kết hôn được xuất môn giao hữu, cho nên ngẫu nhiên cũng có người lớn mật, biểu đạt ái mộ đối với những nữ tử mà mình hâm mộ.

Vấn đề là, nơi đây là thư quán, nhưng lại là trước mắt bao người. Biểu cảm trên mặt của Mộ Tịch Dao như bị đông cứng lại. Con bà nó (khụ: nguyên văn

nhé), đây là lưu luyến tình cảm ở trong thư viện cổ đại? ? ?

Mặc Lan cũng sắp muốn khóc, tại sao lần trước là hoàn khổ, lần này thay thành thư sinh ? ? ? Tuy rằng sự việc hoàn toàn khác nhau, nhưng lại đều là một loại vô lễ rất đường đột. Nếu để phu nhân biết được, thì nên như thế nào cho phải? ?

Vẫn là Mộ Tịch Dao điều chỉnh lại trước. Cũng không trực tiếp cùng vị thư sinh kia nói chuyện, mà là hỏi Mặc Lan: "Mặc Lan, vị công tử này là? ?" Cũng không cần Mặc Lan trả lời, sau đó lại như bưng tỉnh đại ngộ nói với vị thư sinh kia: "Xin chào Trương công tử. Chắc là lần trước tiểu nữ chưa nói rõ ràng. Đây là do tiểu nữ không tốt. Nhưng mà, này... Thật sự không quá thích hợp." Dứt lời, hơi thi lễ tỏ vẻ có lỗi, liền tiêu sái rời đi.

Hiện tại đầu óc Mặc Lan đang xoay như chong chóng. Cái gì mà Trương công tử, còn có lần trước. Lần trước? ? Hay là... Thì ra là thế, chắc là tiểu thư có ý. Lại lặng lẽ thấy tiểu thư thật sự là rất nghịch ngợm. Trong lòng cười thầm không thôi.

Mặc Lan thì có tâm tình thật tốt, nhưng không có nghĩa là tâm tình mọi người đều tốt. Vị thư sinh kia vẫn đứng thẳng tắp lẳng lẳng ngốc ngốc ở nơi đó, hơn nửa ngày mới phản ứng lại, bộ dáng như là chịu đã kích lớn, một mình thấp giọng thở dài: "Ta không là Trương công tử gì gì đó..." Sau đó thất hồn lạc phách âm đạm rời đi.

Còn có một người tâm tình liền càng tệ hơn. Tông Chính Lâm toàn thân cương trực đứng ở bên cạnh giá sách, sắc mặt đã không thể dùng từ khó coi để hình dung.

Tông Chính Lâm vốn là xem xong cuốn 《son thủy kinh》, đang tính thay đổi cuốn sách khác tiếp tục xem. Cũng không ngờ vừa nhắc đầu liền nhìn thấy một bóng lưng nữ tử đi qua, bóng dáng ấy phảng phất giống như đã từng quen biết, nhưng cũng không hoàn toàn giống nhau. Đây là vì Mộ Tịch Dao lại cao thêm một chút, hôm nay lại mặc quần áo đơn giản, khác hẳn với dáng vẻ thướt tha phiêu dật trước kia. Tông Chính Lâm có thể cảm thấy quen thuộc, đã là không dễ dàng rồi. Sau đó hắn lại nghe thấy nữ tử kia đối đáp với vị thư sinh, âm điệu mềm yếu nhu hoà. Tông Chính Lâm thoáng chốc kinh sợ.

Là nàng! ! ! Lục hoàng tử điện hạ của Đại Ngụy triều, thế mà lại sinh ra cảm giác có tật giat mình. Mỗi cho đến khi bóng lưng kia triệt để biến mất, Tông Chính Lâm cũng không nhúc nhích nửa bước. Chuyện buổi sáng sớm hôm ấy, khiến hắn cảm thấy trong lòng vô cùng xấu hổ, căn bản không thể có gì để nói. Đó chính là lần đầu tiên Tông Chính Lâm có cảm giác xấu hổ. Còn lúc này hắn lại cảm thấy bức mình khó chịu, Tông Chính Lâm không rõ loại cảm giác này từ đâu mà có, nhưng lại biết khi trong miệng nàng gọi tên vị Trương công tử kia, giáp mặt cùng người kia đối lễ, lại khiến bản thân hắn không thoải mái, trong lòng rất là nôn nóng.

Vệ Chân thì lại không hay ho rồi. Sau khi điện hạ từ thư quán đi ra liền lạnh lùng bỏ đi. Mới đi vài bước, lại lại đột nhiên dừng lại, chỉ trong chốc lát, sắc mặt lại đen thui, sau đó lại gia tăng bộ pháp đi nhanh về phía trước, toàn bộ quá trình không nói một câu. Trên đường khuôn mặt tuấn tú càng lạnh như băng, ngay cả bước chân cũng nặng nề hơn vài phần so với bình thường. Vệ Chân theo hầu bên cạnh, nhìn tình hình cũng đành thành thành thật thật nhắm mắt theo đuôi theo ở phía sau.

Khi Tông Chính Lâm về biệt viện, lập tức phân phó ngày mai sẽ khởi hành hồi kinh. Ở Thanh Châu, quá gần nữ tử này, Tông Chính Lâm cảm thấy bản thân có chút không đúng mực. Vừa rồi đột nhiên dừng lại, là vì suy nghĩ cẩn thận trong giây lát, vừa rồi những lời nàng nói với chàng thư sinh kia, còn có phản ứng lúc ban đầu của nha hoàn. Nếu đoán không sai thì, đó là một tiểu kỹ sảo của nàng, thật là đáng yêu. Nhưng nàng đáng yêu thì có liên quan gì đến bản thân? Vì sao tâm tình buồn chán lại chậm rãi bình phục? ? Nghĩ như thế, thấy bản thân thế mà lại bị một nữ tử quấy nhiễu cảm xúc, quả thực là quá hoang đường! ! !

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Nhập Kinh

Edit: Linh

Tông Chính Lâm về đến Thịnh Kinh, rốt cục cũng thờ phào nhẹ nhõm. Hắn tự cho rằng chỉ cần rời khỏi nơi xấu hổ là thành Thanh Châu kia, liền có thể khôi phục lại thành Lục Hoàng tử - người ngày thường làm việc kín đáo, bình tĩnh tự chủ. Mà bản thân hắn cũng quyết sẽ không để cho bản thân bởi vì phần á náy mà khiến cho cả người khó chịu. Những cảm xúc kỳ quái, cũng không còn nữa tồn tại.

Sự thật đã đúng như hắn suy nghĩ, mấy ngày sau đó, Tông Chính Lâm quả nhiên tâm tình đã bình phục, tuy làm việc có chút bất loạn. Vì thế Lục Hoàng tử Tông Chính Lâm càng thêm nghiêm cẩn kiểm chế bản thân, cảm thấy đúng là vì bản thân không đủ đoan chính, mới dẫn đến cảm giác hoang đường kia, có sự dao động trong tâm tình. Vì vậy, bình thường khi rảnh rỗi Tông Chính Lâm có vài phần thiên vị với việc vẽ tranh luyện chữ để giúp tu thân dưỡng tính.

Tâm tình của Thục phi nương nương hơi khác với Tông Chính Lâm, khác với sự bình tĩnh của Tông Chính Lâm, Thục phi lại là nóng vội. Sau khi tiểu nhi tử hồi kinh, nghe Diên Phúc Sơn hồi bẩm, tính tình hình như lại thêm vài phần đạm bạc, nếu cứ thế này thì phải thế nào cho phải? ? ? Vì thế Thục phi đành phải nghĩ biện pháp, ra sức dùng chút thủ đoạn với Nguyên Thành hoàng đế.

Lời bên gối lần này của Thục phi, Nguyên Thành hoàng đế để ở trong lòng. Ông cũng sai người âm thầm điều tra tình hình hậu viện các hoàng tử, lại phát giác ra đầu chỉ một mình Tông Chính Lâm có vấn đề!

Đại hoàng tử Tông Chính Thuận vắng vẻ chính phi, sủng ái một tiểu thiếp có gia cảnh là thương gia, độc sủng đã ba tháng. Thái tử thì càng vô liêm sỉ! dám nuôi dưỡng tiểu quán! Từ hoàng tử Tông Chính Vân tuy cùng chính phi rất hòa thuận, nhưng con nôi dòng dưới gối quá mức đơn bạc, chỉ một nam một nữ. Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh có hai nam một nữ, nhưng cũng nuông chiều quá mức thứ phi, dám dung túng thứ phi còn được phép đưa vào tông diệp hoàng gia, vị trí còn trên cả sủng phi. Quả thực còn thể thống gì! Lục hoàng tử bởi vì chưa đại hôn, hậu trạch cũng không có người không hiểu quy củ. Nhưng mà toàn bộ hậu viện của Lục hoàng tử lại quá biết quy củ, phủ viện lại giống như toà miếu vậy!

Nguyên Thành hoàng đế cả ngày bận việc chính sự, lúc rảnh rỗi lại có giai nhân làm bạn, liền sơ sót việc hậu viện của nhi tử. Bấy giờ điều tra thấy, tức giận đến mức ném cả khay trà. Đi đi lại lại trong ngự thư phòng một lúc lâu, trực tiếp đưa ra một đạo thánh chỉ, gửi đến các châu. Một ngày sau lại tuyên mọi người đến ngự thư phòng, răn dạy một chút, nghiêm lệnh quản lý hậu trạch của mình, cũng phải giáo dưỡng con nôi dòng. Thái độ vô cùng cứng rắn. Còn đặc biệt lưu Thái tử lại, phát một con giận thật lớn.

Kể từ đó, Tông Chính Lâm trở lại thành một vị hoàng tử với sắc mặt không hề đẹp mắt.

Thực hiện đúng theo ý chỉ của Nguyên Thành hoàng đế, Tông Chính Lâm về phủ liền tuyên triệu Không thị và Ngũ thị đến nói chuyện. Đến khi hai người bọn họ đều đã đến, thì chỉ trầm mặc nhìn hai người một lát, rồi lạnh lùng mệnh lệnh: "Từ hôm nay trở đi, thủ nghiêm bổn phận, cẩn thận ngôn hành, không được gây chuyện." Nói xong phẩy tay áo bỏ đi.

Không thị và Ngũ thị vô duyên vô cớ bị giáo huấn, cẩn thận cân nhắc trong ý tứ trong lời nói của hắn, hoàn toàn không hiểu.

Điền Phúc Sơn ở một bên nghe Tông Chính Lâm răn dạy hai nàng xong, há hốc mồm.

Được rồi, Tông Chính Lâm nghe Nguyên Thành hoàng đế trách cứ xong, không hề nghĩ ngợi, tự động đem trọng tâm đặt vào việc quản lý hậu trạch cho tốt, còn cái việc muốn chú trọng vào con nôi dòng, coi như là thuận tiện nghe thấy mà thôi.

Sau khi Nguyên Thành hoàng đế nghe ám vệ hồi báo việc Lục hoàng tử sau khi trở về đã răn dạy thị thiếp, quả thực bắt đầu đi đến cực điểm. Đưa con trai này thật sự là rất giữ quy củ. Không hề nghe ra ý tứ của ông. Chẳng lẽ phải tuyên hấn vào, chỉ vào hắn mà nói: "Người đi ngủ với nữ nhân cho ta"? ? Nguyên Thành hoàng đế còn chưa mặt dày đến thế! Nhưng cũng rất may mắn, ý chỉ tuyên tú nữ đã đưa đến các châu, tổng tuyên tú năm nay cũng không còn xa, đến lúc đó cẩn thận chọn vài cô nương có dáng vẻ xuất chúng, nhân phẩm tốt một chút, lại xuất thân thế gia cho Lục hoàng tử vậy, chắc chắn sẽ có người hữu dụng. Cũng nên trách ánh mắt Thực phi không tốt, chọn cho con trai hai kẻ như dưa vẹo táo nứt, ông ta lại thêm chán ghét với hai thị thiếp kia.

Một ngày sau, Tông Chính Lâm nghe được ý chỉ tuyên tú trước tiên, về mặt hơi giật mình. Lúc đến thỉnh an Thực phi, lại nghe nói Nguyên Thành hoàng đế sẽ chọn cho bản thân hắn vài người đức hạnh đoan chính, tướng mạo xuất chúng để nhập hậu trạch, trong lòng liền có vài phần không kiên nhẫn. Đáng tiếc hoàng mệnh không thể trái, huống chi mẫu phi nhà mình hình như rất là cao hứng. Tông Chính Lâm luôn là một đứa con hiếu thảo, nên không thể vì "Việc nhỏ" này mà khiến cho Thực phi không vui, nên hắn chỉ đành thấp giọng đồng ý.

Tháng 3 năm Chương Hoà thứ mười một, Mộ Tịch Dao bái biệt Mộ Kính Châm và Vu thị, lại tạm biệt với Mộ Tịch Trùng, sau đó mang theo thứ muội Mộ Tịch Đình ngồi xe ngựa đi Thịnh Kinh.

Trên đường mất hơn một tháng, sau khi đến Thịnh Kinh. Phân phó Triệu Thanh trực tiếp đánh xe đến nhà ngoại tổ của Mộ Tịch Dao, lại sai Huệ Lan và Mặc Lan chuẩn bị sẵn lễ gặp mặt chào hỏi mọi người.

Ngoại tổ phụ Mộ Tịch Dao, làm quan chưa đến mức được tấu bái trước điện rồng, là quan tam phẩm Thái Thường Tự Khanh. Ngoại tổ mẫu sớm đã qua đời. Hai người cậu, cũng đều nhậm chức ở Thịnh Kinh. Đại cậu là quan tứ phẩm Thiếu Khanh ở Đại Lý Tự, nhị cậu là quan ngũ phẩm chức Tham Nghị Thông Chính Tư. Hai vị biểu ca còn đang đọc sách ở bên ngoài, chuẩn bị tham dự kỳ thi mùa xuân sang năm. Trong nhà cô nương chưa lấy chồng cũng chỉ còn một vị biểu tỷ, chỉ lớn hơn so với Mộ Tịch Dao tám tháng. Cũng là từ nữ đệ này, về sau cũng sẽ cùng tiến cung tham gia tuyển tú.

Mộ Tịch Dao mang theo Mộ Tịch Đình bái kiến một nhà ngoại tổ phụ, lại sai Mặc Lan chuẩn bị lễ chào hỏi, đưa những loại đặc sản mà Vu thị đã chuẩn bị sẵn dâng lên. Người một nhà vui vui mừng mừng, hòa thuận ăn cơm xong, là thu xếp nghỉ ngơi, sau hi nói vài câu, liền đều tự về chỗ ở. Hiện giờ cách ngày sơ tuyển chỉ hơn nửa tháng, Mộ gia tỷ muội liền ở cùng một sân. Cách vách là sân viện của biểu tỷ của Mộ Tịch Dao.

Sau mấy ngày, nhóm ba người biểu tỷ muội Mộ Tịch Dao cũng dần quen thuộc, thường xuyên cùng nhau nói chuyện dùng trà.

Mấy ngày trôi qua, một phong ngoài ý muốn gọi tới, khiến Mộ Tịch Dao vô cùng vui sướng. Thì ra Đệ Ngũ Ngọc Oánh nghe được tin nàng đến Thịnh Kinh, liền mời nàng ngày hôm sau tham gia hội ngắm hoa. Hội ngắm hoa này vốn đã vang danh, lúc này lại là cuối xuân đầu hạ, đúng là thời tiết tốt nhất để ngắm hoa. Tịch Dao vội đáp ứng. Biệt Đệ Ngũ Dật Triều đã trở thành phụ tá cho Lục hoàng tử Tông Chính Lâm, Mộ Tịch Dao tâm tình thoải mái, chỉ cảm thấy mình đã không uổng công tâm tư tính toán một phen.

Ngày đó, Đệ Ngũ Ngọc Oánh mang theo tỷ nữ, từ sớm đã đến đình hóng mát đã hẹn trước. Khi kiệu mềm của Mộ Tịch Dao đến nơi, đã thấy nàng ở bên kia nhìn quanh, khẽ cười bên đứng lên. Lại sai Triệu Thanh dẫn theo thị vệ đi xung quanh bảo vệ, còn mình thì tự đi vào quán trà.

Đầu tiên lại là một màn giới thiệu, Mộ Tịch Dao lại trêu ghẹo Đệ Ngũ Ngọc Oánh càng lúc càng xinh xắn. Bốn người nói nói cười cười, một phen náo nhiệt. Trong vườn gắm hoa rực rỡ, đủ các loại hoa quý hiếm thấy, màu sắc sinh động, tươi sáng, nhìn ngắm vô cùng đẹp mắt. Lúc này vừa đúng là thời gian các tú nữ nhập kinh chuẩn bị tuyển tú, dọc đường đi liền gặp vài cô nương tuổi trẻ, đều là từng nhóm tốp năm tốp ba, khe khẽ nói nhỏ. Vừa đứng với câu, người còn kiêu diễm hơn hoa.

Đợi đến khi mọi người du ngoạn vui vẻ, nói lời từ biệt với Đệ Ngũ Ngọc Oánh, Mộ Tịch Dao liền đề nghị tiện đường đi điều hương quán chọn mua huân

huong. Vì thế biểu tỳ muội ba người liền ngồi kiệu đi.

Đối với huân hương, Mộ Tịch Dao cũng không thích lắm. Mua "Đỉnh chỉ", cũng chỉ vì để dùng lúc ra ngoài, có thể che đầy mùi thơm của cơ thể tự phát ra sau khi dùng đan dược. Dù sao đối với nam nhân mà nói, có chút điệu dụng, chỉ có thể để một mình người đó biết. Cho nên đối với chút tiểu tiết này, Mộ Tịch Dao từ trước đã cẩn thận suy nghĩ, chuẩn bị rồi.

Ước chừng ngồi kiệu khoảng một một nén nhang, là tới cửa điều hương quán. Mộ Tịch Dao vén nửa rèm kiệu, vừa ngẩng đầu, liền thấy quán điều hương của Thịnh Kinh cũng là một cửa hàng bốn gian thông nhau, so với phân quán ở Thanh Châu thì thực sự hơn rất nhiều. Trong quán người đến người đi, tất cả đều là nữ tử trẻ tuổi. Ngoài cửa cũng là nghênh đón người tới tiền bước người đi, làm ăn rất là thịnh vượng. Chủ quán còn cố ý ở thiết kế mặt sau của mở rộng, đặt thêm mấy chiếc ghế ngồi và phòng nhỏ, để cho tỳ nữ hoặc thị vệ đi cùng khách quý nghỉ tạm hoặc những xe ngựa tạm dừng trong điểm đều có chỗ dừng chân, rất chu đáo.

Chúng nữ đi vào, đều tự chọn được huân hương, được chủ quán tiễn khỏi đại môn, nhuyển kiệu lại khởi hành hồi phủ.

Đột nhiên bên kia ngã tư truyền đến tiếng tuần mã cùng đám người khóc la. Mộ Tịch Dao cảm giác thường sâu sắc và nhạy cảm hơn người khác, lập tức quay đầu, đã thấy một con ngựa điên, đột nhiên từ góc đường lao ra, lao thẳng về hướng nữ khách đứng trước cửa quán.

Mộ Tịch Đình đứng và đám tỳ nữ đứng ở phía trước, vừa hay thành người đứng mũi chịu sào.

"Tịch Đình!" Mộ Tịch Dao kinh hô.

Mộ Tịch Đình sớm đã bị dọa ngây ngốc, sợ tới mức chân đều nhũn ra run lên. Nha hoàn bên cạnh sắc mặt cũng trắng bệch, không hề có phản ứng lại. Mộ Tịch Dao bất chấp tất cả, chạy vội hai bước, một tay giơ ra, lôi kéo muội muội chạy về phía trong quán. Vừa chạy vừa dẫn nhóm nữ quyền xung quanh chạy vào cửa tránh né.

Mới bước vào cửa hàng, hai người liền ngã ngồi trên đất, há mồm thở dốc, chân mềm nhũn đến mức không đứng dậy nổi. Lúc này bên ngoài lại vang lên tiếng kinh hô của biểu tỳ. Thì ra là nhóm người trên đường bị kinh sợ, chạy trốn khắp nơi, không hề thành một khối nữa, nhưng lại xảy ra chuyện giẫm đạp lên nhau. Biểu tỳ của Mộ Tịch Dao bị đẩy ngã xuống đất, trên người còn bị người khác đè lên. Mắt thấy là không thể đứng dậy được.

Mộ Tịch Dao thấy con ngựa điên càng ngày càng gần, buông chủ tớ Mộ Tịch Đình ra, lại lao ra khỏi cửa hàng, lại bị dòng người đang hoảng loạn ngăn cản, kéo dài thời gian. Chỉ còn kịp đẩy vị cô nương đè lên biểu tỳ, đã thấy con ngựa kia lao tới rất gần, không thể nào kịp chạy về trong quán. Nàng vô cùng sốt ruột, đã thấy Triệu Thanh từ phía sau chạy qua dòng người, nhảy vào ngã tư đường, chạy như điên về phía mình.

Mộ Tịch Dao miễn cưỡng nâng biểu tỳ dậy, quay đầu cao giọng thét ra lệnh: "Triệu Thanh, tiến lên trăm mã!"

Triệu Thanh tuân lệnh, trực tiếp rút bội đao, tiến lên phía trước, dốc toàn lực trăm một đao về con ngựa điên đang lao tới. Phía sau hẳn lại có một mũi tên bắn ra, bắn vào giữa đầu ngựa. Ngựa điên ầm ầm đổ xuống. Máu tươi khắp nơi, nhìn rất ghê người, dính cả vào vạt áo của Mộ Tịch Dao.

Mộ Tịch Dao thấy tình hình nguy hiểm đã qua, còn chưa kịp thở phào một hơi, lại phát hiện biểu tỳ bị dọa đến hôn mê bất tỉnh. Vội luống cuống tay chân nâng nàng dậy tựa vào trên người mình.

Lúc này Mặc Lan và Huệ Lan bị tách dòng người ra khóc chạy đến, lên tiếng trách cứ: "Tiểu thư, sao người có thể bỏ chúng nô tỳ qua một bên, còn lao ra đi cứu người! !" Cũng không để ý đến tôn ty phép tắc.

Mộ Tịch Dao trấn an hai đóa hoa lan, để hai người nhanh chóng đỡ biểu tỳ vào kiệu. Lại quay đầu tìm Mộ Tịch Đình, lại an ủi nhẹ nhàng, mới khuyên nàng lên kiệu.

Cuối cùng lại trấn an với mọi người một lần, lại sai người thu thập chính đồn, không được khóc náo, chuẩn bị hồi phủ. Những người này đều có quy củ, nhanh chóng hành động. Trên đường cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Chỉ còn xác của con ngựa điên dưới đất, huyết tinh dày đặc, không ai dám tới gần.

Mộ Tịch Dao lo lắng cho biểu tỳ, liền dẫn người vội vàng rời đi. Chỉ kịp sai Triệu Thanh cảm ơn chủ nhân, tha thứ việc hôm nay thất lễ rồi đi, ngày sau nhất định đến phủ nói lời cảm tạ.

Sau khi hồi phủ lại là một phen bận rộn, chờ mọi việc an bài thỏa đáng, đến khi đi ngủ, đã là lúc trăng lên. Mộ Tịch Dao mệt mỏi trực tiếp đi ngủ.

Lại nói về chủ nhân của mũi tên bắn trúng con ngựa điên kia - Ngự hoàng tử Tông Chính Minh, lúc chạng vạng thăm tra vụ việc về con ngựa điên kia, đến Hộ bộ xử lý công việc. Ban đêm phân hồi phủ hoàng tử. Chỉ đến khi rảnh rồi xuôi, mới nhớ đến nàng kia, thật sự không tâm thường. Xem cách trang điểm, sợ là tú nữ tham tuyển lần này. Hôm nay cách khá xa, không thể nhìn rõ ràng, cũng không biết nữ tử quả cảm như thế sẽ có bộ dáng gì, khiến hắn có chút tiếc nuối. Lại nói nàng kia không phải nói sẽ đến phủ cảm tạ sau. Như vậy chẳng phải vừa hay, đây cũng vừa đúng ý của Tông Chính Minh. Chỉ không là, ngày sau nàng đến là mất bao lâu?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Giác Mơng Diểm Lệ Chập Chờn

Edit: Linh

Một nơi khác, Tông Chính Lâm cũng đang yên tĩnh nằm trên tấm sạp, trong đầu vẫn còn vang vang giọng nữ tử kiên định tràn trề sức lực mà hắn nghe thấy ngày hôm nay. Một câu “trảm mã”, khiến nội tâm Tông Chính Lâm chấn động. Còn có thân ảnh lao ra cứu người kia, những hình ảnh lại ở trước mắt lần lượt thoáng qua, càng ngày càng rõ ràng. Những cảm giác quái dị hắn đã cố gắng áp chế sau khi rời khỏi Thanh Châu, giờ phút này lại lại xuất hiện, càng thêm mãnh liệt.

Lại là nàng! ! ! Lúc này nàng đến kinh thành, không phải là tham gia tuyển tú nữ chứ? Tông Chính Lâm chỉ vừa nghĩ đến rất có khả năng nàng sẽ bị chỉ phúc cho người khác, toàn thân hắn liền không thoải mái. Trần trọc không yên, khó có thể ngủ được. Lại nhớ tới cảnh tượng trong mơng, nếu đổi là một nam tử khác... Tông Chính Lâm bật ngồi dậy, nhưng bản thân hắn cũng cảm thấy những cảm giác này có vẻ quá táo bạo.

Rốt cục là chuyện gì đang xảy ra? ? ? Vì sao những hành động, lời nói của nữ tử kia lại có thể ảnh hưởng như đến cảm xúc của bản thân đến thế? ? ? ? Tỉnh cả ngày hôm nay, hắn cũng chỉ gặp qua nàng có bốn lần. Hoặc có thể nói là chỉ thấy hình ảnh, hoặc là chỉ nghe thấy âm thanh phát ra nơi nàng. Ngay cả ngày hôm nay, cũng là bởi vì hắn và Tông Chính Minh đang cùng nhau thương nghị chính sự, đi ngang qua ngã tư đường ồn ào, lại nghe thấy nàng la lên, mới từ xa xa nhìn lại, thực sự cũng không thấy rõ hình dáng nàng. Nữ tử đó nếu nghiêm túc mà nói thì hắn cũng không thể coi là có quen biết nàng, thế mà nàng lại khiến cho hắn ba lần bốn bận không khống chế được cảm xúc của bản thân, điều này dĩ nhiên không thể cứ mặc kệ như thế! Đội khi hắn suy nghĩ cẩn thận nguyên do, sẽ đi xử trí.

Lần này thật đúng là đã khó xử Tông Chính Lâm rồi. Tỉnh cả tuổi暮 thì Tông Chính Lâm mới mười sáu, tuy rằng được coi trưởng thành, cũng có phiêu riêu từ lâu, nhưng lần này hắn lại đối mặt với một loại tình cảm hoàn toàn mới mẻ, hắn chưa từng hiểu được, làm sao có thể biến sự việc trở nên rõ ràng? ? ? Tuy từ trước tới nay Tông Chính Lâm luôn là một người hiểu biết trước mọi việc, nhưng đối với nữ tử lại không hề có lòng thương tiếc, sau khi phóng thích dục vọng, trong lòng không hề có chút dấu vết gì. Ngày thường những người phụng dưỡng bên cạnh hắn, lại đều là nam tử. Khó trách chậm chạp không hiểu chuyện tình cảm của nam nữ.

Đêm nay, mãi đến đêm khuya Tông Chính Lâm mới đi vào giấc ngủ. Trong mơng lại có hình ảnh của người con gái kia. Nhưng trong giấc mơng của hắn, nữ tử nghiêng người chậm rãi cúi ngoại sam, chỉ còn trung y. Dưới chiếc áo trung y màu trắng, đường cong đầy đặn của người con gái trẻ tuổi mơ hồ nhưng vẫn có thể thấy được. Cô có một đôi tay mềm mại màu tuyết trắng, đôi bàn tay ấy đang mở từng nút áo trung y, mắt hắn có thể cảm thấy trung y sẽ rơi xuống... Tông Chính Lâm đột nhiên bừng tỉnh, đứng dậy thở hổn hển. Dưới thân dục vọng đã trưởng đau, cả người khô nóng khó chịu. Ý đồ hắn vất vả áp chế kia lại càng thêm rõ ràng. Trong đầu lại xuất hiện hình ảnh cánh tay tay nhỏ bé trắng thuần, tưởng tượng thấy cảnh sau khi trung y rơi xuống, dục vọng dưới thân Tông Chính Lâm nhin không nổi mà rung động. Cũng không có thể ngăn chặn được cơn tức, tưởng kia, hắn dựa vào đầu giường, tay phải thối nhập vào phía trong quần lót, động tác nơi tay hắn cao thấp liên tục. Trước mắt hắn hiện lên hình ảnh cô gái nhỏ mà bản thân tưởng tượng ra trong mơng, nàng cúi trung y bộ, kiều đình đầy đặn, vòng eo mảnh khảnh, chân dài thẳng tắp... Tông Chính Lâm hưng phấn không khống chế nổi, kêu rên thành tiếng. Động tác nơi tay càng nhanh hơn, thở dốc nặng nề, mãi đến khi dục vọng phun ra, hương thụ loại sung sướng ngập đầu xong mới dần dần bình ổn.

Dục vọng thỉnh linh phóng ra, Tông Chính Lâm ngồi xuống, chỉ cảm thấy chưa bao giờ mình thoải mái như vậy. Cái loại này tim đập như muốn lao ra khỏi ngực, tê dại đánh sâu vào trong tâm khảm, thật sự là, suốt đời khó quên.

Đến khi tâm tình thực sự bình phục, Tông Chính Lâm mới mở hai mắt, vẻ mặt vẫn kín như bưng. Đây đã là lần thứ hắn phát tiết khi nghĩ đến nàng, cái loại ham muốn mãnh liệt này, thế nhưng lại không hề nắm được trong tay thậm chí chỉ là một chút. Tông Chính Lâm không cách nào hiểu được, rốt cục loại xúc động này là gì, cứ như vậy hắn ngồi một đêm.

Đã không cách nào áp chế, vậy phải đi thăm dò lý do, để còn có mưu tính khác. Nghĩ thông suốt, Tông Chính Lâm liền giống như bình thường đứng dậy đánh quyền luyện kiếm.

Mộ Tịch Dao được Triệu Thanh cho biết, chủ nhân của mũi tên hôm qua lại là Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh, vẻ mặt liền mặt mày. Bản thân lúc trước còn dò gót tường của người ta (dò gót tường = câu mất nhân tài của người khác, mọi người còn nhớ Mr Đệ Ngũ Dật Triều chứ?), lúc này lại biết người giúp đỡ mình là hắn quả thật đúng là có chút kỳ quái. Phủ Hoàng tử dĩ nhiên tuyệt đối không thể đến, thân là tú nữ, trước khi sơ tuyển mà ra vào phủ hoàng tử, vậy cô còn muốn thanh danh nữa hay không? Càng không nói nếu để cho Tông Chính Lâm biết bản thân từng đến phủ Ngũ hoàng tử, vậy đại đại không ổn rồi. Giờ phút này, tuyệt đối không cho phép có chút biến cố gì xảy ra. Nhưng hôm qua nàng lại hứa hẹn sau này sẽ đăng môn báỉ phóng, cũng không thể thất tín với người ta. Mộ Tịch Dao đau đầu nghĩ đối sách.

Sau giữa trưa hôm đó, quân sự phủ Tông Chính Minh báo lại, nói trước cửa đến một chiếc kiệu hoe, nhưng nữ tử bên trong chưa hề lộ diện, chỉ nói là đăng môn cảm tạ việc hôm qua hoàng tử giúp đỡ, cũng không nói tí m. Chỉ cho tỷ nữ ra mặt, đưa lên một phong thư, nói là làm phiền chuyển giao cho Ngũ hoàng tử phi. Sau nói cảm tạ, quay đầu rời đi.

Tông Chính Minh hí mắt, tốt lắm, làm việc cẩn thận đến giọt nước cũng không rỉ. Chuyển thư cho Ngũ hoàng tử phi? Trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, chẳng qua là thay đổi cái danh mà thôi. Thật thật là dè dặt cẩn thận, cẩn thận có thừa.

Mở bức thư, trên mặt giấy nét chữ nhỏ như trăm hoa xinh đẹp tuyệt trần linh động, văn chương lưu loát, cũng đủ làm cho người khác cảm thấy chủ nhân những dòng chữ này tất nhiên cũng rất có linh khí, xác thực cũng là một giai nhân. Trong thư cũng nói rõ nàng là thân phận tú nữ, lại nói thật không tiện tự mình nói lời cảm tạ, lời nói vô cùng khẩn thiết, dịu dàng chân thành tha thiết, loại tình cảm kích không thể biểu hiện nổi. Đối với việc mình thất lễ, luôn bày tỏ ý thỉnh tội. Chỉ một phong thư cũng làm cho người ta cảm thấy thoải mái, loại thoải mái không hề có một tia chậm trễ nào.

Tông Chính Minh xem trong thư có nhắc tới dòng họ "Mộ", âm thầm lưu tâm.

Lại nói về bên phía Vệ Chân , hiện giờ biểu tình của hắn giống như gặp quỷ, nghe điện hạ nhà mình phân phó Diên quân sự: "Truyền thị thiếp hậu viện, hai canh giờ sau, đến thiên điện. Lại yêu cầu hai người rửa mặt chải đầu, cẩn thận ăn diện, hoá trang như tú nữ là được, không được quá hự hoặc." Sau đó đi thẳng về hướng sảnh chính .

Diên Phúc Sơn trong lòng vui sướng, chứng tỏ điện hạ rốt cục cũng chú ý đến nữ sắc? ? Sau đó ông ta vui vui mừng mừng đi làm việc.

Hai canh giờ trôi qua, Tông Chính Lâm cho lui tất cả người hầu hạ, thần sắc bình tĩnh nhìn chăm chú vào hai người trước mắt, ánh mắt chuyên chú, như có chút đắm chiêu.

"Giờ tay." Ngừ khí có thể coi là bình thản.

Hai người Khổng thị không dám vọng động, chỉ lẳng lẳng đứng đó, bộ dạng phục tùng cúi mắt. Một thân điểm trang giống như tú nữ, nhưng lại so với trước kia nhìn qua nhẹ nhàng và khoan khoái hơn. Điện hạ căn dặn, mặc dù không rõ nguyên nhân, vẫn nom nóp lo sợ nâng hai tay lên, phía trước bình phong, bàn tay đưa ra. Ông tay áo chảy xuống, cũng có cổ tay trắng nõn như tuyết lộ ở bên ngoài.

Đợi một hồi lâu, lại nghe điện hạ hạ lệnh: "Trút bỏ ngoại sam."

Sắc mặt hai nàng lập tức trướng đỏ bừng, cúi mặt không dám ngẩng lên. Tim đập rộn đập. Điện hạ tại sao lại yêu cầu như thế, bây giờ còn đang là ban ngày, lại là ba người ở đây, có một chút... Hoang đường.

Tông Chính Lâm thấy hai người chỉ đỏ mặt, ngại ngần nhìn lẫn nhau nhưng bất động. Lại hạ lệnh, ngừ khí đã mang chút không kiên nhẫn.

Hai người chỉ đành liếc mắt nhìn nhau, động tay, chậm rãi cởi bỏ ngoại bào, lộ ra trung y bên trong, hai tay thu khấn tay, rất không được tự nhiên. Sau đó lại là một trận lặng im. Ánh mắt Khổng thị vụng trộm dò qua đi, chỉ thấy điện hạ nhũ mày, ánh mắt xẹt qua xẹt lại trên người bọn họ, vẻ mặt chuyên chú, nhưng lại không có ý khác.

"Lui ra đi." Trong lời nói lại lộ ra một chút mỏi mệt.

Tông Chính Lâm thoáng cúi đầu, không giống, không hề giống một chút nào. Cũng là cánh tay phấn bạch non mịn , đồng dạng là cơ thể nữ tử tinh xảo, nhưng cuối cùng hắn lại không hề có chút kích động.

"Vệ Chân!"

Nghe điện hạ triệu hồi, Vệ Chân đẩy cửa mà vào, cúi người cách trước mặt Tông Chính Lâm ba bước.

"Nếu có một nữ tử, ảnh hưởng quá nhiều, nhưng lại không thể nắm trong tay, vậy phải làm như thế nào?" Vệ Chân cứng đờ, đây là lần đầu tiên điện hạ chú ý của hắn. Nhưng là, đây là ý gì? ? Theo tính nết của điện hạ, không thể nắm trong tay, lại có uy hiếp thật sâu, không phải là nên trừ bỏ? ? Tại sao còn có câu hỏi này? ?

"Điện hạ, thân phận nữ tử này đặc thù? Không thể dễ dàng xuống tay?" Vệ Chân cẩn thận hỏi. Vừa dứt lời, đã thấy điện hạ nhìn mình bằng vẻ mặt cổ quái, một lát sau, người thờ dài, vẫy tay ý bảo hắn lui ra.

Vệ Chân không hiểu ra sao, nhớ lại những lời nói hành động khác thường gần đây của điện hạ, liên hệ đến câu hỏi quý dị vừa rồi, hắn hiểu rằng bằng bản thân cũng không có khả năng hiểu được, liền buồn bã ngăn người đứng ở hành lang. Trên thực tế, không phải Vệ Chân không hiểu, mà là cho tới bây giờ hắn cũng không dám nghĩ đến phương diện kia, hơn nữa người hỏi câu hỏi này với hắn , vẫn là người xưa nay luôn không nặng nữ sắc, rời xa hậu viện, nổi tiếng lãnh đạm toàn triều.

Đang trong lúc không giải thích được những nghi vấn trong đầu, lại thấy Đệ Ngũ Dật Triều chậm rãi đi đến. Vệ Chân do dự một lát, vẫn là khom mình hành lễ, sau đó thấp giọng nói những nghi hoặc của bản thân cho tiên sinh nghe. Tiên sinh là phụ tá điện hạ xem trọng nhất, trí mưu đều xuất chúng, khôn sâu khó lường, chắc chắn là trí tuệ sâu sắc hơn mình nhiều lắm, chắc tiên sinh có thể suy nghĩ cẩn thận hơn.

Đệ Ngũ Dật Triều tinh tế nghe xong, đầu tiên vẻ mặt có chút quý dị, sau trong mắt lại chậm rãi hiện lên ý cười. Lại nghe câu trả lời của Vệ Chân với Tông Chính Lâm, muốn trừ bỏ nàng ?, thì đã cười lớn. Gật đầu ý bảo đã sáng tỏ, sau đó khoanh tay mà đi.

Vệ Chân bị cười đến ngờ ngợ ngắc ngắc, lại thấy vẻ mặt tiên sinh khoan khoái, liền biết không phải chuyện xấu, cũng bỏ qua một bên không để ý nữa.

Lúc này, tâm tình của Đệ Ngũ Dật Triều quả thật không tệ . Từ khi vào phủ hoàng tử, cho tới bây giờ ông luôn nhìn thấy một Lục điện hạ với bộ dáng nghiêm trang, lão luyện thành thực. Đối với việc hắn khắc nghiệt tự hạn chế, cũng biết rõ ràng . Nhưng ông lại không ngờ con người nghiêm túc kia, thì ra chính là chưa bao giờ thông suốt, cho tới bây giờ vẫn luôn tự ép buộc mình như vậy. Thật là quá mức thú vị. Cuối cùng thì ông có nên giải thích nghi hoặc này cho điện hạ không? ? Ân, vẫn nên không vội, không vội. Có thể nhìn thấy Lục điện hạ bị chê cười, kiếp này chắc cũng chỉ có một lần này thôi, ông vẫn nên vụng trộm vui vẻ một chút đi? ? Nếu Mộ Tịch Dao biết được suy nghĩ của Đệ Ngũ Dật Triều, thì chắc hẳn những ngưỡng mộ trong đầu dành cho vị mưu sĩ đứng đầu thiên hạ, chắc chắn sẽ đổ sập ầm ầm, ngay cả cận vệ cũng không bằng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Nhện Ngủ Đông

Sơ tuyến càng tới gần, nội tâm của Tông Chính Lâm càng thêm không yên ổn. Dường như có một loại sự việc gấp gáp cần phải được giải quyết, ngay gần trước mắt. Đối với việc sẽ xử lý nữ tử kia như thế nào, hắn không hề có chút ý tưởng nào cả. Huống chi đến bây giờ hắn cũng chỉ biết nữ tử kia họ Mộ, đang ở tạm trong nhà của ngoại tổ tại kinh thành. Trong tay ám vệ cũng không có bức họa, hơn nữa lại có hai vị tiểu thư họ Mộ ở cùng một sân viện, không cách nào biết được người mà mình muốn tìm là ai. Chẳng lẽ lại muốn hắn đường đường là Lục điện hạ miêu tả thân hình thướt tha yếu điệu của nàng cho người ngoài nghe, lại còn để cho người khác cẩn thận đi nhìn, đi tìm nàng? ? Điều này chẳng phải là không cho người khác có con đường sống hay sao? ? Hay là ban đêm hắn tự mình xông vào khuê phòng, nếu thế thì chẳng phải đã thật sự đã mất hết thể diện? ?

Sắc mặt Tông Chính Lâm càng ngày càng kém, đã nhiều ngày hắn luôn lạnh như băng.

Âm thầm quan sát, cười nhạo đến gần nửa tháng, Đệ Ngũ Dật Triều rốt cục cũng nhớ tới mình phải có chừng có mực, giả bộ không biết gì hỏi: "Điện hạ, người đang có việc khó giải quyết hay sao? "

Tông Chính Lâm trầm mặc một lúc lâu, mới mở miệng: "Tiên sinh, Lâm ta có một chuyện không rõ, có thể giúp ta giải thích những nghi hoặc này không?"

"Điện hạ mới nói." Đệ Ngũ Dật Triều giả mà không đứng đắn, trong lòng vui vẻ vô cùng.

"Nếu có một cô gái tuy chưa hề gặp mặt, nhưng lại quấy nhiễu tâm của mình, không cách nào rũ bỏ, không rõ là vì sao? ?"

"Vậy nữ tử này không hề được điện hạ yêu thích, thậm chí còn vô cùng chán ghét?" Vị phụ tá nào đó bắt đầu giờ trò.

Tông Chính Lâm nhủ mảy: "Chưa từng."

"Vậy nữ tử đó liên quan đến đại kế, đối với điện hạ rất quan trọng?" Vị phụ tá tiếp tục vô si.

Tông Chính Lâm lắc đầu: "Hoàn toàn không có liên quan." Ngại sai rồi, nữ tử này vô cùng có ích đối với người, thậm chí còn có lợi rất nhiều nữa là khác. (Đôi khi đọc được những giòng tương tự như thế này, các bạn không hiểu?, thực ra đây chính là lời của tác giả, ý như một người theo dõi truyện, biết rõ câu chuyện rồi lại ở bên ngoài nói ké vào, thỉnh thoảng những câu như : "Được rồi..." cũng là nó đó)

"Vậy điện hạ đối với nàng có ý tưởng gì?" Rốt cục có hình có dạng, bắt đầu thực tiễn chức trách của phụ tá.

Lần này Tông Chính Lâm không lập tức lên tiếng, mà hắn cũng thật không được tự nhiên, thậm chí có chút xấu hổ trả lời: "Lâm ta... Trong đầu ta có hình ảnh của nàng. Thậm chí trong mộng khi thấy nàng, không cách nào đè nén dục vọng bản thân. Cũng thử gọi nữ tử khác đến, nhưng chỉ duy nhất đối với nàng mới có cảm giác này..."

Đệ Ngũ Dật Triều không ngờ Tông Chính Lâm còn có thể tự xuân? Lúc này vẻ mặt ngưng trọng. Lục điện hạ đối với nữ sắc chưa bao giờ để ở trong lòng, luôn tự hạn chế, thậm chí còn rất nghiêm cẩn. Như ngay cả khi đối với nữ tử có ý sủng ái, thì với địa vị của một hoàng tử thì cũng không ngại. Dù sao bao đời này hoàng đế cũng đều có phi tần được thiên sủng. Nhưng lần này rõ ràng là...

"Điện hạ là có ý muốn độc chiếm đối với nàng? Không chấp nhận được việc người khác trộm ngắm nhìn nàng?" Thần sắc của Đệ Ngũ Dật Triều ngưng trọng, vẻ mặt trước nay chưa từng có.

Tông Chính Lâm cũng bắt đầu có cảm giác, hình như ý niệm này có khả năng không ổn lắm, nhưng cũng không thể phủ nhận: "Đúng!"

"Điện hạ có thể cho lão biết, là tiểu thư nhà nào?"

"Nàng là Mộ gia tiểu thư của Tri phủ Thanh Châu. Nhưng cuối cùng là vị tiểu thư nào của Mộ phủ, Lâm ta cũng không biết rõ."

Câu trả lời này khiến Đệ Ngũ Dật Triều thấy kinh sợ. Thanh Châu, Mộ phủ? ? Đây là gặp lại cố nhân sao? ? ? Nếu thật thì đúng là duyên phận. Cũng không hoàn toàn là duyên phận, nếu không thì vì sao Mộ Tịch Dao lại phí nhiều tâm sức như vậy, đưa ông đề cử đền phủ của Lục hoàng tử? ?

Tiểu thư của Mộ phủ, Đệ Ngũ Dật Triều trong lòng đã có thể đoán rằng. Nếu thực là vị tiểu thư kia, Tông Chính Lâm đối với nàng có động tâm muốn thân cận, cũng rất có khả năng. Dù sao thì vị tiểu thư kia nhân phẩm quý trọng, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, hơn nữa thể tử và nữ nhi của ông nhiều lần khen ngợi, vài lần đề cập qua. Khi Ngọc Oánh biết được nàng đến Thịnh Kinh, liền vội vã chạy đi muốn tìm gặp. Chỉ không hiểu điện hạ ngay cả người cũng chưa từng gặp, làm thế nào lại động tâm tư? ? ? Rất kỳ quái.

"Điện hạ, vị tiểu thư kia có phải là rất thích đọc sách?" Mộ phủ chưa xuất giá chỉ có hai vị tiểu thư, duy nhất đích nữ Mộ thị Tịch Dao, là yêu đọc sách. Ngọc Oánh rất sùng bái vị cô nương này, sau khi quen biết luôn khen Mộ Tịch Dao tri thức uyên bác, đầy bụng đều là những lời hay ý đẹp.

"Đúng thế."

"Vậy thì không sai. Nàng chính là đích thứ nữ của Mộ Kính Châm Tri phủ Thanh Châu Mộ đại nhân, Mộ thị Tịch Dao. Là cố nhân quen biết với nữ nhi của Dật Triều." Đệ Ngũ Dật Triều lại đem chuyện giữa thể tử và nữ nhi nhà mình với Mộ Tịch Dao, chậm rãi nói cho Tông Chính Lâm nghe.

Tông Chính Lâm không ngờ lại còn có chuyện trùng hợp như thế, nhưng lại trùng hợp là tìm đúng người rồi. Hắn cảm thấy, thì ra chuyện trăm năm ở thượng kinh, là cử chỉ trượng nghĩa nàng thường quen làm. Nữ tử này cũng không biết sợ hãi sao?

"Bây giờ tiên sinh có thể cho Lâm được biết, những cảm giác kỳ quái mà Lâm dành cho nàng, đây là vì sao? Lâm nên ứng phó chuyện này như thế nào?" Tông Chính Lâm đến bây giờ vẫn giữ thái độ như đang giải quyết việc chung, như đang tham thảo chính sự vậy, cảm thấy sẽ có người đưa ra sách lược chu toàn cho hắn.

Đệ Ngũ Dật Triều rốt cục nhìn không nổi nữa, thở dài: "Điện hạ, người đã trúng vào chữ tình rồi."

Tông Chính Lâm vốn cho rằng ngay lập tức là có thể triệt để giải quyết vấn đề đang quấy nhiễu bản thân, nhưng không ngờ lại nhận được câu trả lời như thế. "Trúng vào chữ tình?" Toàn thân Tông Chính Lâm bị chấn động, cương cứng.

"Đúng vậy. Trong tâm ngài nhớ tới nàng, có ý muốn thân cận nàng, lại không cách nào dễ dàng tha thứ cho người khác nhìn trộm nàng. Đây rõ ràng chính là tình yêu nam nữ."

Tông Chính Lâm thẳng lưng, ngồi ngay ngắn. Thật lâu không nói một câu. Sau đó đột nhiên cười to, những u ám khó chịu mấy ngày gần đây, đều được tiêu tán theo tiếng cười. Nếu như ngay cả khi không biết chuyện này lại có thể động tâm, vậy không cần phải nghĩ nhiều nữa. Hắn Tông Chính Lâm nếu đã muốn gì, tự nhiên sẽ rơi vào trong tay hắn. Ngay cả nữ tử, cũng không ngoại lệ!

Ngày hai mươi ba tháng sáu năm Chương Hoà thứ mười một, dưới triều đại của Nguyên Thành hoàng đế, tổng tuyển tú nữ bắt đầu.

Nhóm ba người biểu tú muội của Mộ Tịch Dao đã chuẩn bị thỏa đáng từ sớm, ở bên ngoài phủ bái biệt mọi người, lên kiệu đi về phía hoàng thành. Lần đi này, rất nhiều chuyện đã không còn giống như trước nữa.

Trong Vạn Tú cung, sau khi quân sự ma ma giáo huấn, liền dựa theo trình tự gọi lên danh phận và sân ở cho từng người. Sơ tuyển sẽ cử hành vào ngày mai, những tú nữ được thông qua, sẽ lưu lại đây một tháng, sẽ được các ma ma lớn tuổi trong cung dạy cung quy, lễ nghi. Hai tỷ muội Mộ thị và hai tú nữ đến từ Cẩm Châu bị phân ở tại Hi Hoà điện. Biểu tú của Mộ Tịch Dao ở cùng với ba tú nữ đến từ Thịnh Kinh, ở Cảnh Phúc Điện khá xa chỗ nàng. Điều này giống với trí nhớ của Mộ Tịch Dao cũ. Như vậy người ở Vĩnh Phương điện cách vách, hẳn là Giang thị Sính Đình.

Hôm sau, ba tỷ muội thuận lợi thông qua sơ tuyển. Sau đó là một loạt cung quy, lễ nghi phiền phức. Đám tú nữ dự tuyển như thế nào Mộ Tịch Dao không biết, nhưng nàng thì ứng phó khá thoải mái, còn được chút khen ngợi. Kiếp trước đã sống trong hậu cung nhiều năm như vậy, nếu nay cả chút cung quy lễ nghi cũng không ứng phó xong, còn dựa vào cái gì để đầu đây? ? ?

Mộ Tịch Dao trải qua cuộc sống như cá gặp nước ở hậu cung, Tông Chính Lâm cũng không nhận rồi. Mỗi ngày đều có người đến hỏi thăm tình huống Mộ Tịch Dao ở hậu cung cho hắn. Nàng đúng là ở đâu đều có thể ép buộc. Mới chỉ mười ngày ngắn ngủi, ngay cả Thục phi cũng nghe qua tên nàng. Đám tú nữ sau giờ mào là học quy tắc, khi trở về cũng tranh đấu gay gắt. Mộ Tịch Dao thì lại khác, không có giống với người khác, ban ngày thì thành thành thật thật học tập, sau khi trở về liền trực tiếp đi ngủ.

Những tú nữ khác đương nhiên là xem nàng không vừa mắt, làm ra các loại cô lập, bài xích, minh trào, ám phúng, Mộ Tịch Dao chỉ làm như hoàn toàn không biết. Ai kêu khi mọi người còn đang gấp ghe học quy củ thì nàng đã thuần thục rồi, nếu để so đo, đúng thật là khiến cho người ta không thoải mái. Huống chi, hiện giờ Mộ Tịch Dao còn lo sợ bản thân còn chưa đủ nổi bật, dựa vào gia thế, nếu như nàng chỉ biết thành thành thật thật, cũng chỉ có thể là một thị thiếp, đương nhiên nếu có điểm xuất sắc, mới có thể tranh với người ta.

Hôm đó Mộ Tịch Dao về thăm điện, mới tới gần giường thì phát hiện khối ngọc bội thật lâu không hề có động tĩnh, hơi hơi nóng lên. Đây là... Cảnh báo? ? ? Mộ Tịch Dao dè dặt cẩn trọng tới gần, điều tra xong liền xác nhận dưới gòì nệm bị giờ rò. Trong phòng cũng chỉ một mình nàng, trong lòng vừa động, vội đem gối mềm tiến đến gần ngọc bội, liền thấy phía dưới có bảy tám điểm đen đang đi động, vội nhanh tay thu vào, đưa gối mềm trở lại như cũ. Động tác của nàng chỉ trong chớp mắt, sạch sẽ lưu loát. Đến khi cảm giác ngọc bội khôi phục như lúc ban đầu, mới đi một vòng quanh thăm điện, xác định đã an toàn, mới thả lỏng tâm thần, điều tra mấy điểm đen trong ngọc bội. Thật sự là giỏi, đây là việc vô cùng ác độc.

Nhện Ngũ Đông, là một loại nhện biển chủng, là đặc sản Dự Châu, rất là hiếm gặp. Độc tính của loại côn trùng này cũng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lại có điểm đặc dị. Bị loài này đốt, thể nào cũng phải dùng ngải thảo để chà lau miệng vết thương. Nếu trong thời gian hai khắc không giải độc của chúng, hai ngày sau toàn thân có mùi tanh tươi. Hôi thối đến mức không chịu nổi, không có dược liệu nào có thể giải được. Sau một tháng, mùi hôi tanh sẽ tự tiêu tán, mặc dù không ngại đến tánh mạng, nhưng rất ghê tởm. Bởi vì cái đầu của Nhện Ngũ Đông thật nhỏ, vết đốt giống hệt vết muỗi, không dễ bị phát hiện, chỉ lát sau mới xuất hiện cảm giác ngứa. Người bình thường khi phát hiện ra, đã không kịp giải độc.

Mộ Tịch Dao nở nụ cười. Nếu không phải biết rõ tập tính loài côn trùng này, mặc dù nàng có ngọc bội, không sợ nhện độc, nhưng muốn tìm ra người đứng phía sau, khả năng rất ít. Đáng tiếc nàng lại biết được. loài Nhện Ngũ Đông này tuy là loại nhện biển chủng, nhưng lại là côn trùng ăn chay. Đồ ăn của nó chỉ có một loại: Mậ tu hoa!

Mậ tu hoa, là một loại của loài đình hương, không dễ nhận ra. Nhưng Mậ tu hoa có thể lưu mùi hương rất dài, có thể liên tục trong ba, năm ngày. Mà chỉ cần dùng bạch quyền nhúng qua nước cỏ linh lăng, khi tiếp xúc với mùi hương của Mậ tu hoa, bạch quyền lập tức sẽ bị nhuộm màu, biến thành màu tím nhạt, rất xinh đẹp.

Người dùng độc kế này, đúng là tính toán rất tốt. Hai ngày sau chính là tết Chiêu Chương truyền thống của Đại Ngụy. Đây là ngày kỷ niệm thi nhân Mạnh Tích Chiêu, một thi nhân vĩ đại trong lịch sử văn thái tuyệt thế của Đại Ngụy, một ngày trọng đại.

Đầu tháng bảy hàng năm là lễ Chiêu Chương, học quán các nơi đều sẽ cử hành tái thi hội. Mà trong cung sẽ ở ngự hoa viên tổ chức Thương thi yến, cũng

có cả trò đồ đèn mang lại niềm vui. Đến lúc đó, không chỉ có thái hậu và Nguyên Thành đế, còn có hậu trạch các trọng thần trong triều đều dự hội. Đối với tú nữ mà nói, đây là cơ hội triển lãm thi từ tài hoa tuyệt diệu, rất hiếm có.

Từ trước đến nay Thường thi yến luôn được văn nhân tôn sùng, Đại Ngụy là một quốc gia với văn phong nồng đậm. Những tác phẩm xuất sắc trong Thi yến và những chuyện kỳ văn, nhất định sẽ được lan truyền đi ra ngoài, khiến cho người đời nói chuyện say sưa. Đến lúc đó nếu ai ở trên yến hội bị bêu xấu, sẽ là một chuyện rất dọa người chuyện, ngay cả gia tộc cũng sẽ hổ thẹn.

Mộ Tịch Dao câu giặc nhất chính là điểm ấy.

Dự châu... Nếu như nhớ không lầm thì, năm nay những Tú nữ của Dự Châu thông qua sơ tuyển có mười ba vị. Có tám vị ở tây cung, căn bản không thể đến bên này. Hai cung bị ngăn cách để giáo dục.

Cùng ở Đông Cung với Mộ Tịch Dao, chỉ có năm người. Năm người, nhưng nếu muốn làm rõ từng người. Vốn chưa hề quen biết, đã xuống tay nặng như thế, có thể thấy được tâm tư rất ác độc. Mộ Tịch Dao gặp phải loại hắc danh này, nhưng cho tới bây giờ nàng cũng không biết cái gì gọi là nhân từ nương tay.

Ám vệ cũng truyền đến tin tức cho Tông Chính Lâm, thấy có hai tú nữ, vụng trộm tiến vào tẩm điện của hai tỷ muội Mộ thị, chỉ trong chốc lát liền đi ra. Đã điều tra rõ là hai người đến từ Dự Châu, lại điều tra tẩm điện, cũng không có dị thường. Ám vệ không biết là có nên tiến vào tẩm điện của Mộ Tịch Dao điều tra hay không, nên lần này đặc biệt đến xin chỉ thị.

Tông Chính Lâm đen mặt. Để cho nam tử tiến vào tẩm điện của Mộ Tịch Dao? ? ? Nếu không cẩn thận nhìn thấy cái gì... Yêu cầu Vệ Chân đi điều động nữ vệ của Nhạc Lai các chuyên quân tình báo đến, tra xét rõ ràng. Nhạc Lai các chuyên doanh kỹ quán, tửu lâu, tiêu cục ..., là nơi thu thập và phát ra tin tình báo quan trọng của Tông Chính Lâm. Trừ Tông Chính Lâm, cũng chỉ có Vệ Chân, Đệ Ngũ Dật Triều biết được. Ngay cả Thục phi cũng hoàn toàn không biết gì cả. Lần này là lần đầu tiên, điều động đến các nữ vệ thâm nhập hậu cung làm việc. Dù thấy được Tông Chính Lâm thận trọng đến nhường nào.

Cổ quái là, sau đó bốn người Mộ Tịch Dao đều bình yên vô sự, nữ vệ cũng không tra được dấu vết gì để lại. Lại phái người theo dõi hai nàng kia, cũng cũng không có động tác bất thường, việc này chỉ có thể tạm thời gác lại.

Tông Chính Lâm đương nhiên không tra được gì, thiếu mất manh mối mấu chốt, ám vệ căn bản không thể tra ra. Nhưng Mộ Tịch Dao lại tiến triển thuận lợi. Lấy cớ lời kéo Mộ Tịch Đình đi chung quanh bãi phóng, rất nhanh đã tìm được tẩm điện có mùi Mậu tu hoa, vấn đề duy nhất là trong tẩm điện này, có hai vị tú nữ đến từ Dự Châu. Cũng không biết là trong đó một người lập mưu, hay là hai người cùng hợp mưu.

Nhưng mà Mộ Tịch Dao lười lo lắng, ở trong mắt nàng, hai người đều đến từ Dự Châu, đối với mùi Mậu tu hoa đương nhiên rất quen. Đã biết Mậu tu hoa, vậy khẳng định có thể liên tưởng đến Nhện Ngủ Đông. Nếu như nói trong đó không có âm mưu gì, Mộ Tịch Dao đều không tin. Không phải là cùng phạm tội, cũng sẽ là tòng phạm. Xử lý cả hai người đi nữa, Mộ Tịch Dao cũng sẽ không ngại nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Đèn Con Thỏ

Lễ Chiêu Chương

Hôm nay những tú nữ chỉ học có nửa ngày, thời gian còn lại, có thể nghỉ tạm, trang điểm, vì vào giờ Dậu ngoài ngự hoa viên sẽ chuẩn bị Thường Thi yến.

Mộ Tịch Dao hôm nay mặc rất thanh lịch. Áo cẩm sa có hoa văn mây bay trắng sáng, váy dài miêu hoa màu xanh vân sa, viền váy có hoa văn hoa thù chìm bằng chỉ bạc, lúc bước đi làn váy dài lay động, những cánh hoa tầng tầng lẳng đặng. Giữa đó còn thêm lẫn những sợi tơ phát xạ quang khiến những bông hoa lóng lánh, mơ hồ như gần như xa. Trên đầu gắn một cây trâm cài với bốn chú bướm vờn hoa, được khảm đá quý màu xanh, theo mỗi động tác của nàng, những cánh bướm tựa như giương cánh muốn bay, vô cùng lộng lẫy, thực là một cảnh tượng sinh động. Mái tóc rối tung sau thắt lưng, búi thành kê về phía bên trái, phía gần cây trâm cài hai ba đoá thủy lan, trông rất đẹp mắt. Đặc biệt nhất là bên hông nàng có hai chiếc nơ bằng tơ bạc không đồng màu, dưới nơ là một tú cầu hình hoa anh đào hoa, càng tôn lên vẻ đẹp người thiếu nữ.

Mộ Tịch Dao vốn được tác dụng của đan dược nuôi lớn, cho tới bây giờ đứng là một nụ hoa đợi nở rộ, thân hình cao gầy đầy đặn, mỗi bước chân uyển chuyển, hiện ra một vòng eo nhỏ nhắn. Một thân trang điểm làm nổi bật vẻ yếu diệu, nhẹ nhàng xinh đẹp tuyệt trần. Trên mặt cũng chỉ trang điểm nhàn nhạt. Khuôn mặt nhai trắng trẻo, hàng lông mi thon dài kiều mi, phía dưới là một đôi mắt đẹp đen láy long lanh ánh nước thật đẹp, làn thu thủy gọn sóng dập dờn trong đó, như có cả thiên ngôn vạn ngữ, nói hoài không hết. Đôi môi phàn nộn ướm át no đủ, khiến người mơ màng. Thật là một gai nhân, một linh vật! !

Mộ Tịch Dao một tay phe phẩy chiếc quạt tròn có hoạ hình sông núi, một tay kéo biểu tỷ, đi bên cạnh là Mộ Tịch Đình cũng thanh tú không kém. Ba người kết bạn đi về phía ngự hoa viên. Chung quanh đều là những tú nữ đang rất hưng trí ngẩng cao đầu, tụ ba tụ năm, chơi đùa náo nhiệt.

Giờ Dậu, Thường Thi Yến bắt đầu. Ghế ngồi của Nguyên Thành đế, thái hậu và các phi tần có địa vị cao đều an bày ở nhà thủy tạ Trầm Hương. Còn lại

mọi người trong hậu cung toàn bộ đều ở gian ngoài bên trái của nhà thủy tạ. Phía bên phải là ghế của các gia quyến của những hoàng tử đã có phi tần. Những hoàng tử đủ bảy tuổi trở nên cũng có đến dự. Sau đó mới là ghế của các triều thần và học sinh của quốc tử giám.

Bên phía các hoàng tử, giai nhân đang được Thái Từ sủng ái là Hoàn thị, thế mà lại dẫn theo năm người bên nội quyền. Thái tử phi có thai, ở trong phủ tỉnh dưỡng, chưa từng đến. Đại hoàng tử Tông Chính Thuần, Trắc phi và Chính phi cũng thiếp ngồi cùng một chỗ, hẳn trái ôm phải ấp, vô cùng sáng khoái. Từ hoàng tử Tông Chính Văn, ngũ hoàng tử Tông Chính Minh đều chỉ có chính phi làm bạn, vợ chồng cũng là tương kính như tân. Tông Chính Lâm thì một mình ngồi ngay ngắn sau án, vẻ mặt chăm chú, thân hình thẳng đứng. Chỉ có Vệ Chân đứng phía sau hai bước hầu hạ. Cuối cùng là bát hoàng tử Tông Chính Hàm mới tròn mười một tuổi, tuổi tuy nhỏ, nhưng đã có khí thế của hoàng gia.

Tâm trạng của Tông Chính Lâm không tồi, có lẽ hôm nay, không chừng có thể "Nhìn thấy" Mộ Tịch Dao cũng không chừng. Tông Chính Lâm không hề để ý bản thân lại động tâm đối với Mộ Tịch Dao, đối phương lại còn không hề biết hẳn. Ở trong kế hoạch của hắn, tâm ý của Mộ Tịch Dao như thế nào, hắn chưa từng lo lắng. Chỉ cần hắn động tâm, cái khác dĩ nhiên là thuận lý thành chương. Mộ Tịch Dao chỉ có thể chờ nhập phủ mà thôi.

Mộ Tịch Dao ngồi xuống ghế của tú nữ phía sau hàng ghế của phi tần trong hậu cung, cùng bàn với Mộ Tịch Đình. Không thể nào ngờ, ngồi bên trái là Giang Sinh Đình, Mộ Tịch Dao có chút vui vẻ. Hôm nay Giang Sinh Đình cũng cố ý trang điểm, thoạt nhìn thực là xinh đẹp tuyệt trần. Bởi vì gia thế và dáng vẻ đều xuất chúng, tự khi nàng ta vào cung liền tranh cường háo thắng, mọi thứ đều phải hơn hẳn người khác. Đối với Mộ Tịch Dao, thật sự là không muốn giáp mặt. Nàng ta cao cao tại thượng ngồi ở trên ghế, trong nhóm tú nữ ai cũng đang cười vui vẻ chỉ có nàng ta là ngồi ngay ngắn, rất là gây chú ý. Nhưng mà, lát nữa Mộ Tịch Dao sẽ giúp nàng ta một phen, để nàng ấy càng nổi bật càng tốt.

Mộ Tịch Dao cũng đang cùng người khác nói chuyện, nhưng tâm tư lại sớm chạy đến nơi khác. Tông Chính Lâm hẳn là cùng ngồi với các hoàng tử, cách quá xa, nàng không thấy rõ. Nàng suy tính có nên tạo ra một lần gặp gỡ tình cờ, để khởi động một chút nhỉ? ? ? ? Thôi, vẫn là quên đi. Nhiều người như vậy, lại cách nhau khá xa, thiết kế việc gặp gỡ bất ngờ rất phiền toái, tốt nhất là cứ thoải mái ép buộc mấy người phụ nhân kia mới có ý tứ.

Trong Thi Yến ăn uống linh đình, Nguyên Thành hoàng đế cũng hưng trí bừng bừng, hạ lệnh phạm là làm ra thơ hay, đều có thể dâng lên, để mọi người thưởng thức ở trên yến hội, nhưng không thể kí tên. Quốc Tử Giám, Hoàng Văn xã và Thịnh Kinh thư quán cùng tuyển ra mười bài thơ xuất sắc nhất. Những tác giả này, sẽ trọng thưởng. Vì thế bầu không khí càng thêm náo nhiệt, nhóm tài tử, thanh niên học sinh đều là nóng lòng muốn thử. Ngay cả chư vị hoàng tử cũng muốn tham gia náo nhiệt, Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh và Lục hoàng tử Tông Chính Lâm lại một lần nữa đoạt được vị trí thứ tư và thứ bảy, Nguyên Thành hoàng đế rất vừa lòng. Dù sao trọng tâm học tập của hoàng tử không phải là thi từ, phải học tập nặng nề mà còn có thể có thành tích như thế này, đã có thể coi là không tồi.

Đám triều thần đang ra sức nịnh bợ thơ của hai vị hoàng tử thì một tiếng kinh hô của nữ tử đột nhiên truyền tới.

Trong nháy mắt Yến hội lâm vào lặng im. Đây là tội ngự tiền thất nghi đó, ánh mắt mọi người vội chuyển qua. Chỉ thấy một tú nữ, hoa dung thất sắc, sợ tới mức từ bàn ăn nhảy lui về sau, không ngừng giữ quần áo, giống như trên đó có vật gì đó rất đáng sợ.

Thị vệ vội nhanh qua điều tra, mới phát hiện trên bàn có bảy tám con Nhện Ngủ Đông, hai con đang hấp hối, còn lại đều đã chết. Sắc mặt của Nguyên Thành hoàng đế trở nên âm trầm, hạ lệnh quý phi đi tra rõ việc này, nghiêm trị không tha. Trong cung quyết không cho phép có thứ vật ác độc như vậy. Lại sai người đem vị tú nữ đã thất nghi trước ngự tiền kéo xuống đánh hai mươi đại bản. Nếu như còn không biết quy củ, loại bỏ tư cách tú nữ, trả về nhà! Đây là xử phạt khá nghiêm trọng, tú nữ nếu bị hoàng gia trả về, chính là vô vọng cưới gả.

Sắc mặt Giang Sinh Đình trắng bệch, bị thị vệ kéo xuống, vừa sợ vừa hận, lại không biết là người nào ám hại bản thân. Vừa rồi chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, cảm thấy như có cái gì rơi xuống, đến khi cẩn thận xem xét, mới phát hiện trên bàn có Nhện Ngủ Đông. Nhất thời đã quên mất mình đang ở trong trường hợp nào, sợ hãi kêu lên, gặp phải tai họa. Vốn dĩ nếu dựa vào gia thế và dung mạo của mình, chỉ cần thông qua chung tuyển, vị trí sủng phi chính là dễ như trở bàn tay. Nhưng hôm nay đến lúc này, nếu có thể nhập vào phủ hoàng tử làm thiếp đã là rất may rồi. Trong lúc nhất thời mất hết can đảm.

Mộ Tịch Dao cũng làm bộ như bị kinh hách, đỡ Mộ Tịch Đình đứng ở một bên, trong lòng rất là sáng khoái. Dùng Giang Sinh Đình để dẫn ra hung phạm của việc Nhện độc, nhất cử lưỡng tiện, quá tốt.

Việc này xảy ra, Mộ Tịch Dao tâm tình sung sướng, cùng Mộ Tịch Đình đi dạo ngắm đèn đoán câu đố. Mộ Tịch Đình vẫn có tính tình của một thiếu nữ, thích đoán câu đố, đứng ở phía sau âm thầm cân nhắc. Mộ Tịch Dao thì không có cái tính nhẩn nại đó, chỉ ngắm hoa đăng khắp nơi. Đột nhiên, hai mắt Mộ Tịch Dao sáng lên, phát hiện một hoa đăng hình con thỏ, liền bước nhanh đi đến đứng ở dưới đèn, ngẩng đầu cẩn thận thưởng thức. Lại đột nhiên nhớ tới ở hiện đại có một nước nào đó hình con thỏ mập, liền ha ha cười rộ lên. Cuối cùng lại đi vòng quanh nhìn một vòng, chỉ cảm thấy con thỏ béo này hơn hẳn đám hoa đăng ở đây kia, thật sự rất đáng yêu. Rất muốn mang về nhà...

"Thích hả?"

Mộ Tịch Dao nghe thấy phía sau có giọng nói của người thanh niên tuổi còn trẻ rất thuần hậu, lấp bắp kinh hãi. Chậm rãi quay lại, chỉ thấy Lục hoàng tử Tông Chính Lâm, một thân mặc bào phục hoàng tử màu thâm lam, dáng người thẳng đứng, khuôn mặt tuấn lãng, chỉ có đôi mắt phượng đen nháy đang nhìn bản thân mình.

Mộ Tịch Dao đột nhiên hoàn hồn, đang muốn điều chỉnh tư thế, vô cùng đúng tiêu chuẩn hành lễ vấn an: "Thanh châu tú nữ Mộ thị Tịch Dao, thỉnh an điện hạ."

Quả nhiên là nàng. Tông Chính Lâm nhìn một dung mạo xuất chúng dưới ánh đèn, khí chất nhẹ nhàng, dáng người thiếu nữ thướt tha, trong nháy mắt hẳn sẽ sở. Gần khắc sau hoàn hồn, trên mặt không có chút biểu tình nào. Ngẩng đầu nhìn hoa đăng mất một cái, liền có chút ghét bỏ hỏi: "Hoa đăng này, nàng thích sao?"

Mộ Tịch Dao trong lòng bắt đầu mắng thầm. Tại sao với khuôn mặt kia, một bộ mặt mỹ mạo lại có thể dùng ngữ khí như thế để đặt câu hỏi? ? Giọng

điều đó rõ ràng ghét bỏ , so với biểu cảm hoàn toàn không hòa hợp được không hả? ? ?

Nhưng bây giờ là đối mặt với đại boss, Mộ Tịch Dao không dám làm càn, chỉ thấp giọng trả lời: "Vâng, là thích ." Độ dạng phục tùng cúi mắt đứng ở nơi đó, giả vờ câu nệ.

Tông Chính Lâm thấy nàng thủ lễ vô cùng quy củ, trong mắt loé qua ý cười, nếu không phải vừa rồi còn nhìn thấy nàng vòng quanh ngọn đèn kia, có lẽ sẽ thật không biết nàng cũng có lúc trẻ con như thế. Lại sai Vệ Chân: "Lấy xuống đây, đưa cho nàng ." Sau đó đứng ở một bên, cũng không nói lời nào.

Chân tay Vệ Chân cứng ngắc, rõ ràng còn chưa có hoàn hồn, động tác máy móc . Đợi đến khi lấy hoa đăng xuống, lúc đưa đèn qua, mới nhân cơ hội lại gần liếc mắt nhìn Mộ Tịch Dao một cái. Sau đó ngay lập tức cung kính lui xuống.

Mộ Tịch Dao chỉ ngây ngốc cảm đèn con thỏ, cảm thấy trí nhớ có chút không đáng tin cậy . Trong trí nhớ cũ ban đầu Tông Chính Lâm đối với Mộ Tịch Dao rất lạnh nhạt, sau này cũng có chút thân cận qua, nhưng cũng chỉ là thích ở trong viện của nàng lật xem sách vở, ngồi lại lâu một ít mà thôi. Có lẽ hẳn đối với nàng cũng có nhân nhật thích ý, nhưng chắc có lẽ càng thích loại không khí thoải mái ở trong viện của nàng mà thôi.

Hiện tại cái gì đang diễn ra? ? ? ? Kiếp trước Tông Chính Lâm cũng chưa đưa cho nàng cái đèn nào. Hơn nữa hiện tại hai người còn không quen! Trí nhớ cũ cũng không hề có việc Lục hoàng tử có quen biết...

Mộ Tịch Dao còn chưa kịp phân tích rõ ràng những biến hoá của Tông Chính Lâm, lại nghe hắn nói: "Thích thì cầm lại xem. Đi vòng vòng làm gì, ngốc nghếch."

Mộ Tịch Dao hóa thạch . Giả , đây tuyệt đối là giả , thẳng nhai này khẳng định cũng bị xuyên qua rồi! ! !

Tông Chính Lâm không hề biết Mộ Tịch Dao đang oán thầm hắn, chỉ nhìn nàng chỉ ngây ngốc xuất thần, cảm thấy rất thú vị.

Mộ Tịch Dao thoát khỏi mớ hỗn độn trong óc xong, mới phản ứng lại, cô bị ghét bỏ , lại còn nói nàng ngốc! ! ! Nhất thời cũng không thêm để ý gì nữa , tròn tròn mắt, hạ quai hàm, rất là ủy khuất nhìn Tông Chính Lâm, ánh mắt cũng không thêm chớp .

Tông Chính Lâm thấy nàng như gặp phải cảnh khôn cùng, vừa ngắm hình con thỏ béo ở bên cạnh, cảm thấy... Thật giống nhau. Nhưng lại hơi hơi nhếch khóe miệng, thâm sâu nhìn nàng một cái, liền mang theo Vệ Chân, khoanh tay mà đi.

Mộ Tịch Dao thấy người đã đi xa, mới thu về mặt biểu cảm như bánh báo vừa rồi về, mang theo đèn con thỏ, trở về tìm Mộ Tịch Đình. Một cô nương mới mười mấy tuổi dĩ nhiên phải có biểu hiện hồn nhiên nghịch ngợm, mới càng khiến cho người yêu thích không phải sao? ? ?

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thứ Phi

Ngày hôm sau , quý phi bắt đầu điều tra lai lịch của Nhện Ngủ Đông. Bởi vì đặc tính của Nhện Ngủ Đông khá đặc biệt, nên rất nhanh đã điều tra tới những tú nữ đến từ Dự Châu, lại thêm có những người chuyên phụ trách trừng phạt trong cung đến giúp đỡ, hung phạm bí ẩn phía sau màn đã có manh mối.

Kỳ lạ là, hai tú nữ thừa nhận sơ xuất mang Nhện Ngủ Đông vào cung nhưng lại luôn miệng kêu oan với việc hãm hại tú nữ Giang Sính Đình. Nhưng dù sao hai người đó cũng hiểu rõ đạo lý, không dám khai việc hãm hại Mộ Tịch Dao ra nếu không bản thân sẽ tăng thêm tội danh quá nặng.

Cuối cùng, thẩm định đạo đức tú nữ Dự Châu không tốt, vi phạm cung quy, rút bỏ tư cách tú nữ, trả về giáo dưỡng.

Mộ Tịch Dao không tìm ra được hai người này và nàng có gì khúc mắc, nhưng có thể hơi đoán được, là nhân tính ti tiện. Có một số người không thể chịu được khi người khác xuất sắc hơn mình, trước tiên sẽ nghĩ cách phá hủy, miễn cho chính mình bị đe dọa. Không cần biết là người đó không quen biết mình , không thù không oán gì mình.

Mộ Tịch Dao đối với kết cục các nàng bị trả về về nhà, tỏ vẻ vui mừng. Theo ý của nàng thì, đây là đi cải tạo.

Sau đó đám tú nữ sinh sống càng ngày càng hoà thuận với nhau, có việc này cũng như giết gà dọa khỉ, khiến cho những chú khỉ hoang dã khiếp đảm mà thu liễm . Đợt tuyển sau rất nhanh cũng đã đến, lần này là tiến hành kiểm nghiệm cung quy lễ nghi và thi triển tài nghệ ở Dao Hoa cung của Hoàng Quý phi.

Mộ Tịch Dao đánh một khúc đàn cổ 《 Lưu Thương 》, thuận lợi vượt qua, chiếm được lời khen "Người đẹp giai nhân, tâm nhả như đàn".

Sau phục tuyển, biểu tỹ Mộ Tịch Dao bị lược bài tử, chỉ còn lại tỹ muội Mộ thị tiếp tục chờ ba ngày sau tham gia chung tuyển. Đến lúc đó, Nguyên Thành hoàng đế sẽ giả lâm, chọn lựa lương xứng cho các hoàng tử và con cháu tôn thất. Đương nhiên, cũng nhân tiện mưu chút tư lợi cho chính hắn.

Tông Chính Lâm đứng trên lầu Vị Ương nhìn Vạn Tú cung ở xa xa, không nói một lời. Sáng sớm hôm nay ám vệ bảo lại, hôm qua Ngũ hoàng tử phi đặc biệt đi thỉnh an Đức phi nương nương, dụng ý nhắc tới muốn chọn tú nữ đến từ Thanh Châu là Mộ thị, vào phủ Ngũ hoàng tử phi làm thứ phi.

Điều này thật đúng là không nghĩ tới, con thỏ kia, thế mà cũng có năng lực làm âm mưu, có năng lực gây sự chú ý! Ý tứ của Ngũ hoàng tử phi? Ngũ hoàng tử phi ngay cả người cũng chưa từng thấy mà đã biết Mộ thị "tình tình thành thật rất giữ bổn phận" ???

Tông Chính Minh từ khi nào thì đã chú ý tới con thỏ kia rồi? ?? Cũng tốt, còn vài ngày, đợi có được thánh chỉ, sẽ ghi thêm sau này tính sổ.

Lại nghĩ tới việc hấn sai ám vệ theo dõi hai tú nữ Dự Châu, còn chưa có tra ra manh mối gì, người đã được giải quyết. Thật sự là quá mức đúng dịp. Liệu đó có thật sự là kẻ sách của nàng, Tông Chính Lâm nhớ tới một câu nói: Con thỏ nóng này còn có thể cắn người. Trong mắt ý cười vụt qua.

Mộ Tịch Dao còn chưa biết bản thân đã thành con thỏ của ai đó, chỉ đang oán thán trí nhớ của thân xác này càng ngày càng không đáng tin. Hôm qua ở trong vườn cô thấy được "Sùng phi" kiếp trước của Tông Chính Lâm, thứ phi Đường thị Nghi Như.

Nữ nhân này sao có thể xuất hiện ở trong này? ?? Không phải nàng ta vì bị phong hàn mà lỡ mất sơ tuyển, đợi đến lần tuyển tú tiếp mới bị chỉ nhập phủ Thân Vương sao? ?? Thế mà bây giờ lại chạm mặt, vậy chắc chắn là nàng ta ở Tây cung bên kia, khó trách trước đó nàng không phát hiện ra "Tình địch" mới nảy sinh này.

Mộ Tịch Dao quyết định yên lặng xem xét, Giang thị Sính Đình còn chưa có ra khỏi cung, đã sắp bị nàng đầu tòn, về sau làm sao còn lực đấu tiếp. Đường thị đến vừa hay. Dù sao một người cũng là đầu, hai người cũng là đầu, nhiều người hơn ngược lại càng dễ đục nước béo cò. Mặt chược còn phải có bốn người mới đánh được cơ mà, huống chi về sau hậu viện phủ hoàng tử là nơi phồn hoa rực rỡ, đều có thể mở cả bàn mặt chược, Mộ Tịch Dao nghĩ muốn có kế hoạch làm sao để có thể một lần quét gọn!

Chung tuyền đã đến, ở lại cung tú nữ tổng cộng còn bảy mươi ba người. Mọi người ăn mặc giống nhau, theo quân sự mà đi về hướng Phụng An cung của Thái hậu.

Nguyên thành hoàng đế ngồi ở chính giữa, một bên là đương kim Thái Hậu. Những phi tần nhị phẩm trở nên ngồi theo thứ tự phân vị. Thái giám tổng quản gọi tên mười tú nữ thành một tổ đi vào, đứng thành hai hàng.

Mộ Tịch Dao nhìn những tú nữ, ai ai đều có vẻ mặt vui sướng, có người còn thất hồn lạc phách. Thậm chí có một người bởi vì quá mức khẩn trương mà hôn mê bất tỉnh, đương nhiên là bị lược bài tử bị nâng ra ngoài. Té xỉu thật tốt, Mộ Tịch Dao rất là hâm mộ, thậm chí hoài nghi có phải là làm bộ hay không? Thôi đi, nữ nhân này thật sự quá không rõ tình huống. Ở Đại Ngụy, những tú nữ thông qua chung tuyền được hoàng đế chỉ hôn, đối với gia tộc mà nói đều là vinh quang rất lớn. Nói cách khác, chính là thế diện. Không có ai lại vô duyên vô cớ không biết xấu hổ mà ngất đi cả.

Lúc này hơn một nửa tú nữ đều đã được gọi tên, ngay cả Mộ Tịch Đình đã đi vào. Mộ Tịch Dao cảm thấy rất kỳ quái, trình tự kêu tên, không phải là là dựa theo gia thế sao? ?? Ngay cả Mộ Tịch Đình đều đi vào, tại sao bản thân nàng vẫn còn chờ ???

Cái này thì phải hỏi Lục điện hạ Tông Chính Lâm. Lục điện hạ vì thấy Ngũ hoàng tử phi báo cho Đức phi biết muốn nạp Thanh Châu Mộ thị vào phủ, vậy sẽ cho nàng ta được như mong muốn. Trước sẽ cho Mộ Tịch Đình đi vào trước, tặng cho Ngũ hoàng tử làm thứ phi, cũng coi như tạo hóa của nàng ấy. Quả nhiên, Đức phi nương nương thật sự rất giữ chữ tín, trước đó bà đã đáp ứng người ta, liền mở miệng để lại bài tử của Mộ Tịch Đình.

Chờ đến khi Mộ Tịch Dao đi vào, Đức phi rất là bồn chồn, tại sao lại có thêm một người họ Mộ nữa? ? Lại nhìn nhan sắc thân hình Mộ Tịch Dao nếu so với nàng tú nữ trước đó, quả nhiên, câu nói "thành thật, giữ bổn phận" mà ngũ hoàng tử phi nói hẳn là nói cô phía trước. Người vào sau có nhan sắc rất tốt, Ngũ hoàng tử phi hẳn là không đến mức đem nữ tử này đón trở về để cho chính bản thân ngọt ngào. Huống chi nàng tú nữ này có ánh mắt linh động ngập nước, nhìn thế nào cũng không thành thật.

Đây đúng là hiểu lầm tai hại, vị Ngũ hoàng tử phi sau khi nghe xong ám chỉ của Tông Chính Minh, lại chưa thấy qua người ta, đành phải tìm cái hình dung tốt nhất để lấy cớ, dù sao hậu viện nhà ai chả hy vọng đón được nữ nhân thành thật giữ bổn phận, "Hiền lành" cũng chỉ là thuận miệng nói ra thôi. Nào biết lại làm thành nhầm lẫn kinh người.

Lúc này tâm tình Thục phi nương nương rất tốt. Bà đã để lại ba bài tử, chọn những tú nữ phong cách khác nhau, chắc cũng trúng được một người làm cho con mình thích? ? Lại thấy Mộ Tịch Dao mới vào, dung mạo xuất chúng, gia thế cũng không tệ, thân hình lại là trước nở nang sau yếu đuối, mỹ người không tầm thường, cả người có vẻ thật sạch sẽ, hương thơm nhẹ nhàng. Đã sớm nghe nói nàng là người học quy củ rất tốt. Lại nhớ lại con mình trong lúc vô ý nói Ngũ thị khô khan chất phác, nhìn tú nữ này đối lập hoàn toàn, nàng mặt mày linh động, tốt lắm, thật thích hợp, liền nhanh nói, để lại bài tử. Ánh mắt ý bảo Nguyên Thành đế, người này nhất định phải cấp cho con trai.

Nguyên Thành hoàng đế nhìn Mộ Tịch Dao đi vào, hai mắt cũng sáng ngời, đang định nạp trước phong danh mỹ nhân, lại bị Thục phi nhanh hơn trước một bước nói, để lại bài tử. Nghĩ rằng chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi, không đáng giá nhắc tới. Nữ tử này chỉ phúc cho Lục hoàng nhi cũng không tệ, liền gật đầu đồng ý.

Nếu Mộ Tịch Dao biết chuyện nàng xem chút nữa là bị Nguyên Thành hoàng đế trâu già gặm cỏ non, chỉ sợ ngay cả chuyện hành thích vua trước để đoạt vị sau đó lại tái giá cũng rất có khả năng sẽ làm được. May là, Nguyên Thành Hoàng đế vẫn thật thánh minh, không đem yêu nữ này vào hậu cung.

Qua chung tuyền, chúng tú nữ ra cung đợi chỉ. Mộ Tịch Dao lại trụ ở nhà của ngoại tổ, an an ổn ổn ngủ thoải mái.

Đêm nay Tông Chính Lâm cũng ngủ rất ngon, chỉ chờ ngày mai thánh chỉ đến, tất cả đều coi như đã định.

Hôm sau, phó tổng quản thái giám mang theo nghi thức đến Vu phủ tuyên chỉ.

Thanh Châu Mộ thị đích nữ, Mộ thị Tịch Dao, nhập phủ Lục hoàng tử phủ làm thứ phi.

Thanh Châu Mộ thị thứ nữ, Mộ thị Tịch Đình, nhập phủ Ngũ hoàng tử phủ làm thứ phi.

Chiều chỉ này khiến cho toàn bộ cho phủ đều kinh ngạc. Đây chính là có hai vị hoàng tử thứ phi đó. Hơn nữa hai vị thứ phi còn là thân tỷ muội. Vận may của Thanh Châu Mộ phủ cũng quá khiến người ghen tỵ. Huống chi, bây giờ tuy là thứ phi, nhưng cũng không ai có thể nói chính xác được, nếu có con nối dòng, có phải hay không cũng sẽ được nhắc lên trên? Như trở thành sủng phi, cũng đã là vinh quang to lớn. Đó chính là phúc phận có thể vào tông điện của hoàng gia.

Mộ Tịch Dao lại buồn bực, kiếp trước Mộ Tịch Đình là bị chỉ cho con cháu tôn thất làm thị thiếp, tại sao nay lại thành hoàng tử thứ phi? ?? Cái trí nhớ này quả thực không đáng tin? ?? Mà kiếp trước bản thân cũng là thị thiếp, đời này cũng là thứ phi, chắc hẳn là có liên quan đến việc trước đây nàng cố gắng thể hiện bản thân.

Chuyện này không quan trọng, Mộ Tịch Dao cho tới bây giờ cũng không nghĩ nhiều lắm, chỉ cần Mộ Tịch Đình giống như bây giờ, biết đúng mực, giữ quy củ, tự nhiên cũng sẽ không kém ai. Dù sao Ngũ hoàng tử phi cũng là người rộng rãi. Huống chi, chẳng phải còn có Mặc Oản Thanh nữa? ?? Bên người nàng ấy, Mộ Tịch Dao cũng có người.

Lúc này Mộ Tịch Dao để ý nhất là, sau này nàng còn có đồng sự là ai. Tin tức từ Triệu thanh rất nhanh đã đến: Đường thị Nghi Như quả nhiên vẫn là thứ phi. Trừ điều đó ra, còn có hai thị thiếp: Trương thị và Tề thị. Ân, đều là người quen, lần này rốt cục cũng không có lệch quá xa. Cùng với việc đấu với những người không biết, không bằng cùng những người mình hiểu rõ chậm rãi đấu. Về phần Giang thị, Mộ Tịch Dao thật xin lỗi, bị nàng tặng một kế. Bây giờ còn không biết người ở đâu đâu.

Theo ý của thánh chỉ, hai cái thị thiếp vào hậu viện phủ Lục hoàng tử vào trung tuần tháng sau. Còn Mộ Tịch Dao và Đường Nghi Như sẽ đợi thêm một tháng sau khi thị thiếp vào phủ, thượng tuần tháng đó sẽ hành lễ nhập phủ cùng một ngày. Phần vị Thứ phi trở nên đều có thể làm nạp lễ đơn giản. Vì thế, cuộc sống chờ gả của Mộ Tịch Dao bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chiêu Giác Tự

Tông Chính Lâm biết Mộ Tịch Dao lấy thân phận thứ phi nhập phủ, cũng chỉ gật gật đầu. Dù sao với phẩm cấp Mộ Kính Châm, con gái có thể được làm thứ phi đã là không dễ. Nhưng những điều đó đều không quan trọng, chỉ cần có con nối dòng, chắc chắn sẽ có thể phong lên thành sủng phi. Nữ nhân mà chính bản thân yêu thích, dù thế nào đi nữa cũng phải có vài phần thể diện trong phủ. Tuy đích tử không thể từ nàng sinh ra, vậy cho nàng sinh trưởng tử, dù thế nào cũng coi như là một phần tôn quý. Về phần hai thị thiếp ở hậu viện, trước sau gì cũng sẽ có người mới nhập phủ, trước khi trưởng tử của Mộ Tịch Dao sinh ra, chỉ cần an phận đợi, bản thân hẳn cũng không khó khăn ác ý.

Mộ Tịch Dao còn chưa biết đến tính toán của Tông Chính Lâm, nếu biết, thì chắc chắn sẽ vui đến điên rồi. Cho nên lúc này Mộ Tịch Dao vẫn còn đang vui đầu nỗ lực chỉnh sửa lại trí nhớ cũ, cố nhớ lại xem Tông Chính Lâm yêu thích những gì, để sau khi nhập phủ là có thể một lần liền ôm chặt được cây đại thụ bằng vàng kia. Đường nhiên, xét thấy trí nhớ cũ đã nhiều lần không đáng tin cậy, lại kết hợp đến cảnh lần đầu gặp mặt, Tông Chính Lâm dường như có chút dấu hiệu của người xuyên không. Mộ Tịch Dao cảm thấy, những trí nhớ trước kia phải cẩn thận chọn lọc. Nếu có thể trước khi nhập phủ có thể có thêm vài lần tiếp xúc với Tông Chính Lâm, đoán tính tình của hắn, hoàn thiện lại cơ sở dữ liệu, vậy mới có thể hoàn mỹ.

Thừa dịp còn hai tháng nhàn rỗi, Mộ Tịch Dao rốt cục cũng có thể trải nghiệm cảm giác làm sâu gao. Vào ban ngày, hơn nửa thời gian nàng đều luyện viết chữ, đánh đàn, còn làm nữ hồng thì cả nhà từ trên xuống dưới không có việc gì cần nàng động tay, đều có tú nương được trong phủ thỉnh đến làm việc. Mộ Tịch Dao được tự do thoải mái, rất là vừa lòng. Sau trưa thì đi dạo trong sân viện, truyện trò cùng biểu tỷ muội, buổi chiều thì xem thoại bản, du ký, cuộc sống vô cùng thoải mái.

Tiệc nuôi duy nhất là, sau khi bị chỉ hôn, Mộ Tịch Dao không tiện thường xuyên đi đến Thịnh Kinh thư quán, sách vở, tranh chữ vẫn luôn là thứ khiến lòng nàng ngứa ngáy, không được thường xuyên chạm đến chúng ruột gan nàng như bị móng vuốt cào cào, rất khó chịu.

Tin tức Mộ Tịch Dao và Mộ Tịch Đình đều bị chỉ nhập phủ hoàng tử làm thứ phi rất nhanh đã truyền khắp Thanh Châu. Những người đến tri châu phủ chúc mừng, thật đúng là nói liên không dứt. Ban đầu vợ chồng Mộ thị kinh ngạc vô cùng, chưa nói đến Mộ Tịch Dao, Mộ Tịch Đình chỉ là thứ nữ của một quan viên ngũ phẩm, vậy mà lại có thể bị chỉ tiến phủ hoàng tử làm thứ phi? ?? Mặc dù Mộ Tịch Dao là đích nữ, nhưng gia thế cũng không thể so với người khác? ?? Việc này... đúng là không thể ngờ được.

Sau đó lại là bất đắc dĩ và đau lòng. Dựa vào gia thế và tướng mạo của Mộ Tịch Dao, nếu như có thể nhập vào hậu trạch của một vị quan gia thì cũng có cơ hội làm chủ mẫu, không ngờ là bị thiên gia coi trọng, chỉ đành làm thiếp. Ngày sau còn có nghiêm phi, sủng phi ở bên trên, như vậy thật sự không biết cuộc sống sau này sẽ ra sao. Vụ thị càng nghĩ càng cảm thấy Mộ Tịch Dao vốn hồn nhiên thuần lương sẽ bị ủy khuất, lệ rơi đầy mặt.

Quả nhiên, trước mặt vợ chồng Mộ thị, Mộ Tịch Dao giả bộ quá tốt, bị bọn họ coi thành một đoá hoa nhỏ mong manh.

Đến lúc này thì Mộ đại nhân thật nhẫn nại khuyên nhủ Vu thị, để bà đừng tiếp tục khóc lóc, nếu để người khác biết được, thì sẽ bị coi là đại nghịch bất kính. Vu thị vừa nghe cũng vội nhanh chóng thu thập một phen, nhưng những lo lắng trong lòng dù thế nào cũng không bỏ xuống được. Hoàng gia nhiều quy củ, nữ nhi nhà mình từ nhỏ học kiêu, làm sao có thể học nổi quy củ. Huống chi Lục hoàng tử tuổi mới mười sáu, hậu viện đã có nhiều nữ nhân như vậy rồi, sau này khẳng định cũng không chỉ từng ấy. Nữ nhi nhà mình chưa hề trải qua những việc tranh đấu ở hậu trạch, sau này phải làm thế nào mới được?

Mộ đại nhân thấy trên khuôn mặt nương tử vẫn u sầu, chỉ đành thở dài. Bây giờ vẫn còn chuyện quan trọng hơn phải thương lượng, tốt nhất vẫn phải chuẩn bị chu đáo cho nữ nhi. Nhập vào phủ hoàng tử là việc không thể thay đổi được, vậy thì dù sao cũng phải chuẩn bị cho nữ nhi nhiều hơn một chút, như vậy mới có thể để các nàng đứng được ở trong hậu viện nhà người ta.

Thứ phi của Hoàng tử vốn là phân vị đã được định, nhưng có thể mang theo nha hoàn hồi môn nhập phủ. Những người cũ trong viện của Mộ Tịch Dao đều không tồi, đều là con của những gia đình trong phủ, ký khế ước bán thân, năng lại quen dùng, đều đưa đến cho nàng. Cũng phải đưa một ma ma đặc lực bên người Vu thị đến đó, có rất nhiều việc, người già vẫn có kinh nghiệm hơn so với nha đầu trẻ tuổi so được với. Còn phải thay mới những đồ cưới, nha hoàn trước kia đã chuẩn bị. Đồ cưới thì cố gắng đổi thành ngân phiếu và vài cửa hàng ở Thịnh Kinh, thị ti cũng muốn chọn lão nhân đặc lực của Mộ phủ, tránh trường hợp vì đường xá xa cách, khiến đám hạ nhân này sinh những tâm tư không đáng có, che mắt chủ tử. Vì thế vợ chồng Mộ thị thương lượng cả đêm, rốt cục cũng an bài thỏa đáng. Vu thị nghỉ tạm một ngày, sau đó liền đón Ngô di nương, mang theo người vội vàng đi Thịnh Kinh.

Mộ Tịch Dao thấy Vu thị thì vô cùng vui mừng. Biết Vu thị lo lắng, nên luôn chọn những điều khiến người khác vui vẻ mà nói. Cái gì mà bản thân vào phủ hoàng tử, lập tức sẽ sinh một tôn tử mập mạp cho Vu thị, nếu thắng lên làm sùng phi sẽ lập tức mua một tòa nhà lớn ở Thịnh Kinh cho Vu thị, còn muốn cầu điện hạ tìm cho đại ca một vị tẩu tử tốt, linh tinh vui vẻ nói không dứt, nghe Mộ Tịch Dao nói cũng cảm thấy nếu nàng vào phủ hoàng tử tức là tìm được một toà bảo khố, nếu không nhanh chóng chiếm lấy chút ưu việt cho trong nhà, thì sẽ không mặt mũi gặp người, khiến cho Vu thị và nha đầu bên cạnh vui vẻ không thôi. Làm sao Vu thị lại không biết tâm tư khuê nữ nhà mình, chỉ âm thầm hy vọng Lục điện hạ có thể nhìn thấy điểm tốt của Mộ Tịch Dao, mà đối xử tử tế với nàng.

Mộ Tịch Dao gặp được Vu thị, tâm tình càng khoáng trá, liền bắt đầu tính toán, nếu không có cơ đến thư quán, thì cũng phải nghĩ biện pháp khác đi ra ngoài một vòng, nếu không thì chẳng phải là rất bạc đãi bản thân sao? ? Lúc này còn chưa nhập phủ, nhưng thời gian sẽ trôi qua rất nhanh. Hơn nữa, thực ra nàng cũng muốn tìm một nơi, chính là nơi nổi danh nhất ngoài thành Thịnh Kinh, nơi người đời có câu "Nhập môn không thấy Tự, mười dặm nghe tiếng gió": Chiêu Giác Tự.

Vì thế, chọn một ngày lành, Mộ Tịch Dao lôi kéo Mộ Tịch Đình, mang theo Quế ma ma cùng nha hoàn thị vệ mà Vu thị chuẩn bị, liền đi Chiêu Giác Tự. Lần đi này, Mộ Tịch Dao thật vô si, lấy danh nghĩa khấu tạ thiên ân, đi chùa cầu phúc.

Tông Chính Lâm nhận được tin tức ám vệ đưa lên, là biết tật xấu thích gây sự của con thỏ nhỏ lại tái phát. Toàn bộ tú nữ ở Thịnh Kinh còn giữ quy củ hơn nàng nhiều, chỉ có đúng nàng là hiểu phải biết đi tạ ơn? ? Thôi thôi, cách ngày nàng nhập phủ cũng không còn bao nhiêu ngày, liền tùy nàng ý, cũng coi như là nhắm một mắt mở một mắt.

Điều này đúng là điển hình của việc khác nhau trong đối đãi của Tông Chính Lâm. Hai thị thiếp ở hậu viện, gì cũng chưa kịp làm, đã bị hấn ghét bỏ churóng mất, sau khi bị nghiêm khắc răn dạy phải biết "An thủ bản phận" mà sống qua ngày. Còn đến phiên Mộ Tịch Dao thì, dường như biến thành đã ủy khuất nàng vậy. Tông Chính Lâm cũng không có tâm tư đặt vào người không liên quan, hấn đang lo lắng, ngày mai làm cách nào mới mau chóng xử lý mọi chuyện, rồi nhanh chóng đi Chiêu Giác Tự gặp Mộ Tịch Dao.

Trong Chiêu Giác Tự, sau khi bái lễ phật tổ, Mộ Tịch Dao liền mang theo mọi người đến phía sau núi thường lâm. Phía sau núi hoàn cảnh rất thanh u, gần với cô tháp ngàn năm, làm cho tâm tình con người trở nên bình thản, xa xa ầm ầm tiếng chuông, âm thanh quanh quẩn bên tai, chỉ cảm thấy tất cả hỗn loạn của thế gian, cũng chỉ trong nháy mắt bị đẩy lùi, nhường chỗ cho sự thanh tịnh. Tựa như ngôi cô tự này, chùa cô đã nhìn biết bao nhiêu người, đến lại đi, cuối cùng cũng chỉ còn tiếng chuông làm bạn, im lặng trải qua ngàn năm.

Mộ Tịch Dao thở dài một hơi đầy cảm thán, sau đó liền chuyển đến một đình hóng mát ở giữa sườn núi, một mình nhắm mắt dưỡng thần, lẳng lặng dựa vào rào chắn, hưởng thụ sự thanh tịnh hiếm có.

Lúc Tông Chính Lâm đến, thấy liền một bức tranh an bình như thế. Mỹ nhân trong tranh, toàn thân đều tràn đầy thanh thảo, điềm tĩnh tốt đẹp. Khuôn mặt nhìn nghiêng, rất là nhu hòa, khoe miệng lại hơi hơi dẫn theo ý cười. Chỉ nhìn xa xa như vậy thôi, cũng cảm thấy mềm lòng, muốn ôm lấy người kia, ôm thật chặt.

Vệ Chân cũng đã thấy nhưng không thể trách, từ sau khi cùng tiên sinh nói chuyện thông suốt, điện hạ liền trở nên kỳ quái. Ngoài lúc thương lượng chính sự thì vẫn nghiêm túc lạnh lùng như trước, khi bày mưu nghĩ kế, đã âm thầm đã thay đổi đáng về. Đương nhiên chỉ nhắm vào một người nào đó thôi, những người khác, tất cả đều như cũ. Mỗi ngày khi điện hạ xem xét tin tức về nữ tử này, ngẫu nhiên còn có thể lộ ra ý cười. Vệ Chân cảm thấy những hỗn loạn mà trước đây bản thân gặp phải, rốt cục cũng tìm được bí quyết hầu hạ điện hạ. Quả nhiên là rất không dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Ôm Ấp

Tông Chính Lâm đứng tại chỗ nhìn một lúc lâu, vẫn không nhìn được mà tới gần, Vệ Chân thấy thế, vội đuổi đám nha hoàn thị vệ chung quanh đi, bản thân hắn cũng chỉ đứng ở bên ngoài đình nghỉ mát, tránh tự mình gây họa khi làm mất hứng của điện hạ.

Bước chân Tông Chính Lâm rất nhẹ, nhưng sự cảnh giác của Mộ Tịch Dao còn tốt hơn. Chậm rãi mở hai mắt, đã thấy người kia đứng ở trước thân, cúi đầu nhìn nàng chăm chăm. Còn chưa kịp hoàn hồn, liền bị Tông Chính Lâm ôm lấy. Người nọ không một chút hoang mang, tìm tư thế, thoải mái ngồi xuống. Lại đem nàng đặt lên trên đùi, tựa vào trước ngực hắn, chỉ lẳng lặng ôm, cầm đặt lên đỉnh đầu của Mộ Tịch Dao, nhẹ nhàng ve vuốt.

Mộ Tịch Dao sợ ngây người. Đây là bước nhảy vọt gì thế này? ? Hắn muốn nghỉ tạm một lát, hay là không phải? ? Người hầu hạ bên người nàng đâu? ? Tại sao ngay cả một tiếng thông truyền cũng không có? ? Còn nữa, đây có phải là Lục điện hạ Tông Chính Lâm không? ? Mộ Tịch Dao vô cùng dám khẳng định, người nam nhân này là giả, tuyệt đối là giả! !

Nàng có nên thử một chút không? ? Có thể là đồng hương của nàng thì sao? ? Lại nghĩ một chút, không vội, sự việc quan trọng, đợi sau khi vào phủ, chậm rãi thử cũng vẫn kịp, bây giờ còn rất nhiều chuyện chưa suy nghĩ cẩn thận, không thể vội vàng động.

Con nhóc này, người thật sự là, suy nghĩ quá nhiều ~~~

Còn đang miên man suy nghĩ, lại nghe âm thanh thuần hậu của nam tử từ trên đỉnh đầu vang lên: "Ngẩng người cái gì?"

Mộ Tịch Dao lúc này nhớ tới nàng còn chưa có hành lễ vấn an, liền giả vờ muốn đứng lên.

"Đừng nhúc nhích, hãy cứ để như thế này." Tiếng nói của Tông Chính Lâm nặng nề vang lên, vòng tay ôm quang lưng Mộ Tịch Dao một cách nhẹ nhàng.

Mộ Tịch Dao liền dần dần trầm tĩnh lại, chỉ nhẹ giọng nói: "Điện hạ."

"Ừ."

"Điện hạ sao lại ở đây?" Thực ra nàng muốn hỏi là, người không có việc gì lại chạy đến làm gì? ?

"Tiện đường thôi."

Mộ Tịch Dao không khỏi cau kinh, thuận đường kiểu gì mà lại có thể thuận đến tận ngọn núi? ?

Trầm mặc một lát, vẫn là Tông Chính Lâm mở miệng trước: "Vì sao lại gọi là Tịch Dao?"

"Hả? ??"

"Tên của nàng là Tịch Dao, là từ đâu mà có?"

"Sớm dạo bước ruộng đồng, chiều uống nước ao trong'."

· Nguyên tác : 朝戏于芝田, 夕饮乎瑶池

Hán Việt : triều diễn cho chi điền, tịch ẩm hồ dao trì.

Đây là hai câu trong bài phú "Điều múa của Hạc" hay còn gọi là Vũ Hạc Phú – của Bao Chiêu đời Nam Triều. Đây là một bài phú tả về vẻ đẹp của những chú hạc, sáng sớm thì dạo bước trong đồng ruộng, chiều tà kiếm ăn bên bờ ao, hoặc sông.

"À." Tông Chính Lâm dùng cằm cọ cọ lên đỉnh đầu nàng, sau đó hạ thấp xuống, rõ ràng đem đầu gác lên một bên trên bờ vai, úp vào gáy nàng.

"Thơm quá."

Lúc này thì Mộ Tịch Dao thật sự hóa đá, đây là đùa giỡn, là có ý đùa sao? ? Thân thể cũng thoáng cứng lên.

Tông Chính Lâm cảm nhận được nữ tử trong lòng có chút kháng cự, liền đưa một bàn tay nhẹ nhàng mon tron lưng nàng.

Mộ Tịch Dao bưng tỉnh, sao giống đang vuốt ve lông của thú cưng vậy ...

"Điện hạ đã từng nuôi sủng vật hả?"

"Chưa từng nuôi. Nhưng mà khi còn bé trong cung mẫu phi có một con chó nhỏ, cũng từng đùa nghịch một lần." Giọng nói của hắn có chút tiếc nuối.

Quả nhiên.

"Điện hạ thật thích con chó nhỏ đó hả?"

Tông Chính Lâm hơi hơi ngẩng đầu, chăm chú nhìn nàng, trong mắt lại có ý cười: "Ta thích con thô hơn."

Mộ Tịch Dao không rõ ngọn nguồn trong đó, gật gật đầu, tiếp lời hắn: "Vâng, ta cũng thích con thô béo tròn mập mạp."

Tông Chính Lâm khẽ cười một tiếng, bả vai có chút lay động.

Sau đó hai người cũng không nói chuyện nữa, chỉ lẳng lặng ngồi một chỗ. Tông Chính Lâm nhìn phiến rừng bên ngoài, trên ngọn cây sương mù lượn lờ từng vòng mờ ảo, cảm thấy nếu có thể cứ ôm lấy nữ tử này trong lòng, thật là một sự yên tĩnh chưa từng có.

Mộ Tịch Dao trực tiếp tựa vào trong lòng Tông Chính Lâm, thoải mái ngủ. Tông Chính Lâm đưa mắt ý bảo Vệ Chân cầm áo choàng đến, lại cẩn thận thay nàng phủ lên trên người. Hai người lẳng lặng như thế tựa vào nhau, thoáng cái đã qua một buổi trưa.

Đến khi Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm nhẹ nhàng lay tỉnh lại, mới phát hiện đã là giờ Thân. Hai người thu thập một phen, đều tự dẫn người đi về. Đến công chùa Chiêu Giác tự, Tịch Dao bị Tông Chính Lâm đưa lên xe ngựa, đang muốn nói lời từ biệt, đã thấy người nam nhân đem vật áo bào phục quăng một cái, rèm cửa xe ngựa dâng lên, liền ôm lấy nàng lên xe.

Mộ Tịch Dao lấy mục tiêu chức nghiệp cả đời là làm sủng phi, đương nhiên sẽ không già mồm cãi láo từ chối, liền thuận thế tùy ý hắn, để hắn ôm ở trong lòng. Mềm yếu dựa vào hắn, cái ôm này thật tốt. Ngực hắn thật rắn chắc, hương vị thật tươi mát, còn có hương mặc trúc nhàn nhạt.

"Điện hạ?"

"Ừ."

"Người trong phủ có trông Nha Đam không?" (* nguyên văn là : 象胆- convert: Tượng Đạm: Đây là một tên khác chỉ cây Lô Hội, nhưng mình thích tên Nha Đam)

Mộ Tịch Dao ngẩng đầu, đôi mắt đen nhánh nhìn Tông Chính Lâm, ánh mắt sáng ngời.

Nhìn nữ tử trước mắt có một khuôn mặt mịn màng vô cùng, Tông Chính Lâm tùy tâm ý, nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, "Trong phủ chưa từng gieo trồng, nhưng nếu muốn, thì lấy chút trong cung mang về là có thể trồng."

"Được." Mộ Tịch Dao trên mặt đã dấy lên một màu đỏ ửng nhàn nhạt, ánh mắt cũng ướt đẫm, thật khiến người mềm lòng.

Tông Chính Lâm nhìn chăm chú vào đôi môi phần nộn ướt mềm của nàng, cố gắng tự kiềm chế ý muốn cúi người hôn môi nàng, chỉ ôm nàng thêm chặt, nhắm mắt bình phục hô hấp đã có chút hỗn loạn. Từ trên người nữ tử này truyền đến một mùi hương, thật ngọt, cũng không ngấy, có cảm giác ấm áp.

"Có dùng huân hương sao?"

"Vâng, là ‘đỉnh chi’ của điệu hương quán." Mộ Tịch Dao hạ mi, che khuất vẻ mặt. Nhanh như vậy đã phát hiện ra rồi sao?

Tông Chính Lâm liền ôm lấy nàng, nhắm mắt dưỡng thần, chỉ có đầu hắn đôi lúc sẽ ngẫu nhiên cọ cọ lên mái tóc, động tác rất nhẹ nhàng.

Khi xuống xe ngựa, Mộ Tịch Dao quy củ hành lễ với Tông Chính Lâm, "Đa tạ điện hạ, thỉnh điện hạ trên đường về cẩn thận."

Thấy Tông Chính Lâm sai người đánh ngựa rồi đi, mới mang theo mọi người trở về trong sân viện. Dọc đường đi Mặc Lan và Huệ Lan đều mắt hé nhìn Mộ Tịch Dao, lại nhìn Mộ Tịch Dao rồi nở nụ cười. Quả ma ma đến bây giờ còn chưa hoàn hồn, đó là Lục điện hạ? ? Tại sao Lục điện hạ đối với tiểu thư lại như thế, hình như rất quen? ? Nhìn vào còn thấy vô cùng gần gũi. Đây có phải là trước lúc chi hôn đã quen biết rồi không? ? ? Đây chính là chuyện tốt, phải nhanh nói với phu nhân.

Tông Chính Lâm mang theo Vệ Chân trở về phủ, vừa mới nghỉ ngơi một chút, liền gọi đại quân sự Điện Phúc Sơn tới gặp. Điện Phúc Sơn thấy chủ tử triệu kiến, vội bước nhanh vào nhà, chờ phân phó. Không ngờ, Tông Chính Lâm lại sai hắn ngày mai đi điệu hương quán mua "Đỉnh Chi", lại còn vào trong cung lấy Nha Đam, phải lấy nhiều một chút về trồng vào Đan Như Uyển trong hậu trạch.

"Đỉnh Chi", đó là cái gì? ? Đan Như Uyển? Đó chẳng phải nhà thủy tạ có đình hóng mát mà trước đây điện hạ cố ý phân phó thu thập sao, ở đó còn có một khu vườn rất rộng? ? Khu vườn đó vô cùng xinh đẹp, bên trong còn có một vườn cây đào, khi mùa xuân đến, hoa nở rực rỡ, ngay cả trong không khí cũng có một mùi hương nhàn nhạt. Phía sau phòng ở còn có rừng trúc mà điện hạ mới phân phó trồng, lại nghĩ đến lúc giữa hè sẽ thật vô cùng mát mẻ. Bây giờ lại muốn trồng thêm Nha Đam vào. Nghĩ đến đây, Điện Phúc Sơn càng ngày càng cảm thấy vườn này chỉ sợ là muốn chuẩn bị cho vị chủ tử nào đó sắp nhập phủ. Thật không biết là vị chủ tử sắp tới sao lại có phúc phận này. Người còn chưa nhập phủ, điện hạ đã tốn tâm tư, chẳng phải là muốn gần gũi hay sao? ? ? Điện Phúc Sơn càng nghĩ càng vui, giương một khuôn mặt tươi cười đi làm việc.

Ngày hôm sau, Tông Chính Lâm cảm huân hương, đưa lên chớp mũi người ngủ. Chỉ cảm thấy mùi hương thanh nhã nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng lại không quá giống với mùi hương trên người Mộ Tịch Dao. Mùi hương trên người Mộ Tịch Dao càng ngọt, càng ôn hòa, còn có loại hơi thở ấm áp, khiến người yêu mến. Mới nghĩ đến đây, không ngờ thân thể lại có rung động, vội chỉnh lại dáng ngồi, biểu cảm trên mặt không thay đổi.

"Đây là ‘Đỉnh Chi’?"

Thấy Điện Phúc Sơn gật đầu khẳng định, liền nhú nhú mày. Không phải là hương vị này. Lại nghĩ, chẳng lẽ... Ý nghĩ của Tông Chính Lâm vừa bị áp chế đi lại bị ép buộc lên. Chỉ có thể vẫy tay cho Điện Phúc Sơn lui ra, còn bản thân thì chậm rãi bình phục xuống. Đây là lần thứ mấy khi hắn nghĩ đến nàng liền không tự chủ được muốn gần gũi? Đặc biệt là khi đêm về, càng khó nhịn. Tông Chính Lâm đã có hơn nửa năm chưa gần nữ sắc, cũng không có dự vọng nhiều lắm, chẳng qua cơ bản toàn bộ đều có liên quan đến nàng, ngay cả khi bản thân hắn tự mình phát tiết, thì cả đầu hắn đều là hình bóng của Mộ Tịch Dao. Tông Chính Lâm cảm thấy còn hơn một tháng nữa mới có thể đón nàng nhập phủ, thật sự là lâu lắm...

Chương 16: Mời Mọc

Mộ Tịch Dao nhìn hồ sen bên ngoài cửa sổ, chậm rãi vẽ một phiến lá sen với giọt sương sớm bên trên. Quế ma ma tươi cười đi tới, nhẹ giọng nói: "Chủ tử, Lục điện hạ cho người đưa mấy đồ vật thú vị đến, nói phải tự tay người mở ra."

Vừa ngừng đầu đã thấy trên tay Mặc Lancảm một cái rễ trúc, bên trên dùng vải sa màu tím che kín.

Mộ Tịch Dao gác bút, rửa tay rồi mới đi đến tiếp nhận giò trúc, phát hiện rễ có chút nặng. Lại nhẹ nhàng kéo một góc vải sa, lập tức hô khẽ, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và vui mừng.

Quế ma ma và Mặc Lan cũng bị tiếng hô của Tịch Dao làm cho phát hoảng, lại thấy nàng vui vẻ kéo vải sa, bên trong hai có hai chú thỏ con nho nhỏ, đang cuộn mình, dựa vào nhau, vô cùng đáng yêu.

Mộ Tịch Dao thấy hai con thỏ mập, vô cùng cao hứng. Một con màu xám, một con màu trắng, cả hai đều như hai trái cầu bằng lông xù, đặc biệt còn có hai cái mõng nhỏ mấp mấp, Mộ Tịch Dao đưa ngón trỏ nhẹ nhàng chọc vào, con thỏ nhỏ liền động động đôi tai dài, hí mắt, miễn cưỡng dịch chuyển cái mõng. Mộ Tịch Dao ha ha cười rộ lên, nâng rễ nhìn ngắm không dứt.

Quế ma ma và Mặc Lan lại cứng người, giọng gào, thấy rất thương hại nhìn hai con thỏ đáng yêu kia. Nên nói làm sao cho phải đây, rơi vào nhà ai không rơi, lại rơi vào tay chủ tử nhà mình.

Đây cũng là có lý do. Sau khi Mộ Tịch Dao ăn đan dược, trên người có một mùi hương linh khí nhàn nhạt, chỉ cần nàng tới gần những sinh vật nhỏ, thì đám động vật rất nhanh sẽ thích gần gũi chung quanh nàng. Nhưng mà cái cô Mộ Tịch Dao này, có tật xấu rất lớn, phàm là nàng cảm thấy đáng yêu, thì sẽ đi đùa nghịch, hơn nữa kéo dài không dứt. Mấy con vật khi mới bị đùa, còn chưa có cảm giác được ác ý của Mộ Tịch Dao, liền thích ý lại trên người nàng, cũng để mặc nàng chà xát. Nhưng ngày tháng trôi qua, ai cũng không chịu nổi sự quấy rầy trường kỳ như thế, vì vậy mặc dù thân thể chúng nó khỏe mạnh, nhưng tinh thần lại rất mệt mỏi. Nếu Quế ma ma và Mặc Lan biết đến từ chuyên ngành, thì có thể hiểu rõ, đây là biểu hiện của "chứng Hãm Hực".

Cho nên mới đầu Mộ Tịch Dao còn có thể nuôi sủng vật, sau này mặc dù là Vu thị dung túng nàng, cũng vẫn hạ lệnh không được đem sủng vật còn sống đến Ánh Thủy Hiên. Ngay cả muội muội Mộ Cẩm Chi, cũng chạy trốn mỗi khi thấy đáng ghét lúc nàng nắn nỉ. Về việc nuôi dưỡng sủng vật này, Mộ Tịch Dao thật sự là rất buồn bực khổ sở.

Lúc này đột nhiên thấy một đôi sủng vật đáng yêu, vô cùng thân thiết ngồi xổm một chỗ, làm sao Mộ Tịch Dao có thể không sáng mắt, vui mừng như điên đây? ?? Đáng tiếc nàng không cao hứng được lâu lắm, Mặc Lan liền vội đi tới đón lấy rễ trúc, lùi lại cách nàng vài bước, mới không yên nói: "Tiểu thư, phu nhân có nói, nếu còn để người nuôi sủng vật, ta và Huệ Lan sẽ bị đánh. Huống chi đây là Lục điện hạ đưa tới, người cũng không muốn hai con thỏ đáng yêu như vậy lại giống những con vật trước kia đúng không? ? Người xem như vậy có được không, để nó thay người nuôi, lúc tiểu thư rảnh rỗi thì đi xem chúng nó? ? ?" Quế ma ma cũng ở một bên dùng sức gật đầu, liên tục cất tiếng đồng ý.

Mộ Tịch Dao ai oán, chi đây là Quý Kiến Sầu hay sao hả, muốn nuôi có con thỏ cũng không yên? ?? Rất là không cam lòng nhìn một chút, mới miễn cưỡng gật đầu, tỏ vẻ vào lúc cho ăn mỗi ngày, nàng muốn đích thân làm. Lúc này hai người bên cạnh mới thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ vừa rồi thật nguy hiểm.

Mộ Tịch Dao nhận được hai con thỏ mập, tâm trạng liền bắt đầu bay lên, nhưng cũng còn nhớ rõ phải có phong thư nói lời cảm tạ lễ tặng của Tông Chính Lâm. Trong thư lời nói khẩn thiết, tràn đầy vui sướng, ngay cả câu chữ cũng cảm thấy linh động vài phần. Còn oán giận bản thân lại chỉ có thể nhìn chúng chứ không được đích thân nuôi dưỡng, nhưng mà như thế cũng đã vô vàn thỏa mãn. Trong thư còn kèm trên một chiến đánh dấu trang sách tự chế, coi như là biểu hiện lòng biết ơn.

Tông Chính Lâm đọc thư, trên mặt liền lộ ra ý cười mềm mại, nghĩ đến cảnh một con thỏ lớn đáng thương hề hề ở một bên nhìn hai con thỏ nhỏ, càng thấy buồn cười. Lại cầm lấy chiếc thẻ đánh dấu sách, tỉ mỉ xem xét. Chỉ thấy thẻ đó là một mảnh lá cây, sắc màu của thịt lá đã phai mờ hết, chỉ còn lại gân lá mờ mờ, được chạm rỗng, rất là tinh xảo. Mặt trên được gắn một chiếc nẹp lụa xanh, toàn bộ thẻ sách thanh lịch hào phóng, dễ dàng nhìn ra được dụng tâm của chủ nhân. Tông Chính Lâm nhẹ nhàng mon tron chiếc nẹp, đem thẻ sách để vào trong cuốn sách hân thưởng xem, lẳng lặng gấp lại.

Lại qua mấy ngày không thấy, có chút thắc thỏm. Cần nhắc một hồi, Tông Chính Lâm đề bút viết nhanh, sai Diệp Khai tự mình đưa đến Vu phủ giao cho Mộ Tịch Dao.

Đã nhiều ngày, trong Vu phủ đều biết, biểu tiểu thư còn chưa có lấy chồng, đã được Lục điện hạ tặng lễ, cho thấy về sau vào phủ rồi cũng sẽ có thể được sủng, liền vô cùng nịnh bợ. Mộ Tịch Đình là muội muội của Mộ Tịch Dao, đương nhiên cũng nhận được chút ưu việt này. Còn không phải sao, bây giờ còn thấy ma ma bên người biểu tiểu thư, trên mặt ý mừng tươi tắn dần theo một nam tử tuổi trẻ đi về sân viện. Nam tử kia chắc phải là người hầu của phủ hoàng tử lần trước đến tặng lễ hay sao? ? Lần này lại đến tặng lễ sao? ?

Diệp Khai thấy Mộ Tịch Dao, cung kính vãn an, liền đem thư đưa qua. Trong lòng lại suy nghĩ, lần trước không gặp người, lần này có thể thấy vị chủ tử này. Khó trách được vừa mắt điện hạ, vị chủ tử này cũng không phải là tiểu mĩ nhân trong veo như nước, ý vị rất cao, so với hai vị ở hậu viện của điện hạ thì..., đã là nam nhân đều biết tuyển chọn. Đột nhiên hắn phát hiện, đây không phải là đang âm thầm nói điện hạ háo sắc hay sao, liền nhanh chóng dừng suy nghĩ, chỉ chờ chủ tử đáp lời.

Mộ Tịch Dao xem thư của Tông Chính Lâm, trên mặt có ý cười nhàn nhạt. Thoáng ngượng ngùng gật gật đầu với Diệp Khai, nói là đồng ý việc này, lại sai người ban thưởng, rồi mới tiễn người đi.

Diệp Khai vừa đi, Mộ Tịch Dao liền khôi phục thần sắc bình thường. Quả ma ma thấy vậy lưu luyến, chủ tử đúng là, biến sắc mặt cũng không cần hít thở hay sao. Trước kia bà đi theo bên người Vu thị, nhìn thấy khả năng làm nũng khoe mẽ của nhị tiểu thư. Hiện giờ nếu so sánh, sợ rằng mọi người và chính mình đều bị gạt rồi. Nhưng mà như vậy cũng tốt, chủ tử càng có năng lực, sau khi nhập phủ sẽ càng ôn hòa, người đi theo tự nhiên cũng có thêm lợi thế. Sau đó mới không nghĩ nhiều nữa.

Lần này Tông Chính Lâm gọi thư, là mời Mộ Tịch Dao vào giờ Thân ngày hai mươi chín tháng này, đi Tây hồ ngoài thành Thịnh Kinh ngắm cảnh, ngày ấy vừa hay có thể gặp được cảnh tượng thả đèn cầu nguyện mỗi năm một lần trên Tây hồ, hàng năm ngày thả đèn cầu nguyện của Thịnh Kinh đều náo nhiệt, nhưng lại rất có mỹ danh. Nữ tử trẻ tuổi đều kết bạn mà đến, chỉ vì mong cầu được một đoạn nhân duyên tốt.

Mộ Tịch Dao xem thư xong, liền đến trong viện Vu thị nói ra chuyện du ngoạn. Vu thị vừa nghe là được Lục điện hạ thỉnh, nào có thể không đồng ý, chỉ đành dặn dò phải ôn trọng tuân theo lễ tắc, không thể làm loạn, kiêu căng tùy hứng. Còn cố ý dặn, sớm thả đèn rồi hỏi phủ. Mộ Tịch Dao chut nữa thì đã tròn mắt. Đây là sợ bản thân nàng đi đêm không về hả? ? ?

Ngày hai mươi chín, Mộ Tịch Dao chọn một chiếc váy đuôi dài tơ màu trắng, trên đầu cũng chỉ cài một trâm cài thủy tinh màu hồng phấn. Trên mặt chỉ thoa một lớp nước hoa thơm tự chế, cổ tay đeo một vòng hoa nhài. Cả người toát ra vẻ sáng khoái thoải mái trong ngày hè, người thiếu nữ như một nụ hoa, động lòng người, óng ánh trong suốt.

Tông Chính Lâm nhìn thấy một Mộ Tịch Dao như thế, ánh mắt nặng nề ngưng chú ở trên người nàng, qua một lúc lâu sau, mới nâng Tịch Dao đang hành lễ dậy, nắm tay nàng, cùng vào trong xe.

"Thật đẹp." Nam nhân rất nghiêm túc ... Khen một câu.

Mộ Tịch Dao nghe khen xong, liền lộ ra ý cười không hề khiêm tốn. Cũng không ngờ rằng vừa rồi nàng bị dẫn đi nhẹ nhàng, lại biến thành tư thế ôm ấp. Trên mặt có một vết đỏ ửng nhàn nhạt, thuận thế tựa vào trên người Tông Chính Lâm, mặc hắn nhẹ nhàng ôm lấy mình.

"Đã nghĩ ra muốn viết gì trên hoa đăng chưa?" Tông Chính Lâm gần ngay trước mắt, đôi mắt phượng chuyên chú nhìn nàng, lại duỗi tay giúp nàng vãn về sợi tóc bện thái dương.

"Hả? Còn chưa nghĩ đến." Mộ Tịch Dao ngẩng đầu, liền cảm thấy có luồng khí đánh vào trên mặt, hơi thở cương dương của nam tử đập vào, trong ánh mắt bắt gặp càng thêm ướt át.

Tông Chính Lâm nhìn khuôn mặt khiến bản thân cả đêm không được an bình, hơi nâng cằm Mộ Tịch Dao lên, vuốt nhẹ khuôn mặt nàng.

"Vậy thì từ từ nghĩ, không vội." Khuôn mặt lại chậm rãi tiến đến.

Mộ Tịch Dao theo bản năng nhắm mắt lại, liền cảm giác trên môi truyền đến cổ hương thơm của trà xanh, cánh môi mềm của nam tử nhẹ đụng vào phiến môi hồng của nàng. Đầu tiên là chậm rãi cọ xát, sau đó có thêm đầu lưỡi. Mộ Tịch Dao sắc mặt đỏ bừng, ngừng thở, không dám động.

Tông Chính Lâm chỉ cảm thấy hương vị thanh linh bất ngờ này rất tốt. Lần đầu tiên hôn môi nữ tử, thì ra là hương thơm trong veo như vậy. Nhìn Mộ Tịch Dao lay động lông mi, nhưng cũng không dám thở, cảm thấy càng khiến người yêu thương, liền khẽ mở cánh môi, ở bên trong cuốn lấy cái lưỡi dính hương mềm yếu, làm không biết mệt.

Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm thám nhập trong miệng, chỉ có thể cuốn theo đầu lưỡi hắn, đang trần trọc liền nghe thấy nam nhân kia thoáng dòn dập thờ dốc, tay nàng không tự giác liền nắm chặt vạt áo Tông Chính Lâm, thân thể càng thêm mềm mại như không xương.

"Điện hạ"

Tông Chính Lâm nghe thấy Mộ Tịch Dao la lên, mới khắc chế nhịp tim đập mãnh liệt, và xúc động khô nóng. Liền buông Tịch Dao ra, chỉ nhẹ nhàng ôm.

Chờ khi rung động trên người bình phục, liền cười khẽ.

Mắt phượng của Tông Chính Lâm khẽ nhú, khẽ vuốt cánh môi của Mộ Tịch Dao, "Thơm ngọt nhẹ, tươi mát."

Mộ Tịch Dao nghe Tông Chính Lâm chế nhạo, không chút ngượng ngùng, chỉ ngẩng đầu đắc ý vô cùng, khiêu khích nhìn hắn, "So với giai nhân bên cạnh điện hạ, có hơn vài phần?"

Tông Chính Lâm xem nàng bộ dáng, nghe giọng điệu có chút không "Hiền lành", đã nhớ ngay tới nữ tử ngày đó cao giọng thét ra lệnh trăm mã, trên mặt ý cười càng đậm: "Giai nhân gần ngay trước mắt, thử qua mới biết." Lại làm bộ muốn hôn.

Mộ Tịch Dao cười nhẹ liên tục, trốn tránh sự trêu đùa của hắn, bộ dáng thật là vui mừng.

Không lâu, xe ngựa chậm rãi dừng lại, Vệ Chân bấm báo, đã đến Bích Ba Đình. Tông Chính Lâm liền nhẹ nắm cánh tay nhỏ bé của Mộ Tịch Dao, đưa nàng chậm rãi tiến vào đình hóng mát.

Bích Ba Đình hiển nhiên đã được dọn dẹp qua, trên bàn đá có trà xanh và điểm tâm, còn có hoa quả phiên bang tiến cống. Ngoài phía đối diện, thì ba bên đình gác đều treo sa trướng màu xanh, khiến cho không gian tương đối khép kín, tránh bị quấy rầy.

Bên ngoài Bích Ba Đình là một phiến sen rộng, cành lá tầng tầng lớp lớp, một màu xanh ngát. Mấy chú nhện nước chạy đi chạy lại, nếu ngẫu nhiên có con gió thoảng qua, trước mắt như cảm thấy những đốm hoa nắng rơi xuống hồ sen, những ngọn sóng nhỏ hình thành từ gió, chậm rãi mà là lướt. Giữa đám lá sen, là tốp năm tốp ba những bông hoa sen, cao thấp chẳng chít, trắng hồng xen lẫn, có bông đã hoàn toàn nở rộ, cũng có nụ hoa hoặc cũng có những bông chỉ còn trơ nụ, quả thực đây chính là một bức tranh màu nước, làm cho người ta tâm tình phóng khoáng, không dừng được ý muốn rong chơi.

"Nếu thích lần sau lại dẫn nàng đến, hoặc có thể ngồi thuyền du hồ."

Ánh mắt Mộ Tịch Dao sáng ngời, tràn ngập vẻ chờ mong nhìn Tông Chính Lâm, dùng sức gật đầu. Tông Chính Lâm giữ lấy nàng, tay vỗ vỗ đỉnh đầu nàng, tựa như đang an ủi vỗ về sủng vật.

Mộ Tịch Dao chu miệng nhỏ, rất là bất mãn ngẩng đầu liếc Tông Chính Lâm một cái, lại đòi lấy một câu "Đừng nghịch ngợm."

Mộ Tịch Dao cảm thấy thật bất đắc dĩ, thẳng nhai này chắc là mắc bệnh miễn kháng chế với sủng vật. Đương nhiên, nàng không biết, vị diện hạ nào đó chỉ đối đãi với con thú nào đó như thế thôi.

"Điện hạ, có bút mực không ạ?"

Vệ Chân không đợi Tông Chính Lâm lên tiếng, lập tức đi ra ngoài lấy đến một bộ văn phòng tứ bảo, lại dọn đồ ăn đi, mới cung kính đặt lên bàn. Trong lòng Vệ Chân đã rõ ràng, hầu hạ vị này cho tốt, thì bên điện hạ bên liền ôn hòa thỏa. Mộ Tịch Dao lễ phép nói lời cảm tạ vì đã làm phiền, lại quay đầu chớp chớp mắt, nhìn Tông Chính Lâm.

"Tịch Dao biết được Lục điện hạ rất hiểu thư họa, cảnh đẹp hôm nay, liệu có đáng để điện hạ múa bút?"

Tông Chính Lâm sáng khoái đứng dậy, ôm nàng vào trong ngực, một tay chặn ngang, một tay chấp bút. Trước khi hạ bút lại đột nhiên cúi người hôn khuyên tai của Mộ Tịch Dao nói, "Cảnh đẹp ở trước mặt, sao có thể để lỡ mất?" Liền nghiêm cẩn vẽ một bức hà đồ.

Lỗi tai Mộ Tịch Dao ửng đỏ, nghiêng đầu nhìn người nam nhân đang nghiêm cẩn vẽ tranh, lại quay đầu thường thức bức họa.

Không ai biết được là, nội tâm Mộ Tịch Dao lại đang hò hét: kẻ nào nói người nam nhân này không hiểu nhân tình, không nặng nữ sắc, kẻ đó đúng là mắt chó hoặc mù rồi. Cái loại quấy rối điển hình này, muốn chán cũng không gần được đó.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Bướng Bình

Ở trong Bích Ba Đình một canh giờ, sau đó mọi người mới dời bước đến quán rượu bên Tây hồ. Lúc này đúng là lúc dùng cơm, tiệm rượu có năm tầng này gần như đầy ngập khách. Tông Chính Lâm trực tiếp tiến vào ghế lô, chọn thức ăn đặc sắc tôm viên rất là mỹ vị. Mộ Tịch Dao ăn đến mức mắt híp lại, sắc môi điểm điểm, không hề chú ý đến dáng vẻ mỹ nhân của mình. Tông Chính Lâm lướt mắt một cái, đám người hầu hạ chung quanh vội vã cúi đầu.

Đúng lúc này, đột nhiên có người tiến vào khu ghế lô, người đến cũng có thể coi là một nam tử tuấn lãng ở thượng khinh, dáng vẻ rất phong lưu, mang theo năm ba tên hộ vệ sai vật, trong lòng còn ôm một nữ tử đầy đặn. Một người phía sau đi ra từ trong đám thị vệ: "Làm phiền các vị nhường chỗ, thiếu gia nhà ta nguyên chỉ trăm lượng bạc trắng, coi như làm bồi thường."

Mộ Tịch Dao chỉ để ý ăn tôm viên mà Tông Chính Lâm gấp cho nàng, ngay cả mắt cũng chưa nhếch lên một cái. Lục điện hạ từ trước đã chỉ làm theo ý mình, người không liên quan chi đều coi như không nhìn thấy. Diệp Khai còn chưa kịp sai thị vệ đuổi người, đã nghe nam tử kia vui mừng nói: "Nơi đây mà lại có mỹ nhân như thế này, quả nhiên quá tốt." Liền đẩy nữ tử đầy đặn kia ra, chỉnh đốn lại quần áo, roet một tiếng mở quạt xếp ra, tề mi lộng nhìn về phía Mộ Tịch Dao: "Không biết tiểu thư có thể cho ta biết phương danh? Ở đây cảnh đẹp như thế, không bằng cùng ta dùng cơm ngắm đèn?"

Dam mặt Vệ Chân co rúm, thậm kê một tiếng không hay, quả nhiên, điện hạ mặc dù chưa nói lời nào, nhưng thần sắc đã trở nên lạnh lẽo.

Nam tử kia có chút khinh thường liếc mắt nhìn Tông Chính Lâm ngồi bên cạnh Mộ Tịch Dao một cái, sau đó mặt mày hớn hở nhìn Mộ Tịch Dao "Tiểu thư mạo mỹ như thế, nơi đây đúng đất thiêng này sinh hiển tài, sao có thể tùy tiện chịu thiệt. Không bằng ủy thân cho ta, ta nạp tiểu thư nhập phủ, làm tiểu thiếp."

Lúc này Mộ Tịch Dao mới chậm rãi buông đĩa, quay đầu nghi hoặc nhìn sang. Cũng chỉ trôi qua khoảng thời gian bằng năm sáu nhịp thở, lại cao thấp đánh giá người đứng đó. Tông Chính Lâm đột nhiên đưa tay xoay đầu nàng lại, để nàng đối diện với hắn.

"Đẹp hả?" Ngờ điệu đã hơi lên giọng.

"Cũng có chút tuấn lãng." Mộ Tịch Dao tựa như không biết chuyện, gật đầu tán thưởng. Trong lòng mọi người đều thầm oán thán, cô nải nải của tôi ời, ngài chơi trò gì không chơi, lại chơi trò hồng hạnh xuất tường.

Hàn quang trong mắt phượng của Tông Chính Lâm khiến người khác rung mình, "Thích hả?" Đôi mắt ngăm đen như mực, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng.

"Thích." Nàng vừa dứt lời, đã thấy Tông Chính Lâm nâng cằm nàng lên, mạnh mẽ hôn xuống. Hoàn toàn không nhìn mọi người quanh bọn họ.

Lần hôn môi này Tông Chính Lâm không hề có chút thương tiếc nào, ý chiếm đoạt mạnh mẽ vô cùng.

"Ồ ồ ~~~", Mộ Tịch Dao ra sức giãy dụa, thật vất vả mới đẩy được hắn ra, nhưng thấy sắc mặt hắn càng thêm âm trầm, trong mắt như có gió lốc cuộn cuộn. Hắn không vui khi bị đẩy ra, điều này chỉ liếc mắt một cái là biết.

"Chán ghét," Mộ Tịch Dao hờn dỗi oán trách, "Đau." Lại chỉ vào đôi môi đỏ au của mình.

Nhìn Tông Chính Lâm vẻ mặt như băng, nàng không hề có chút sợ hãi, đưa tay ôm trụ mặt hắn, chậm rãi vuốt lên khuôn mặt như băng kia, lại kiêu mị nói, "Đánh, đánh cho ngay cả nương của hắn cũng không nhận ra, là thích nhất ~~~"

Thật là, nữ nhân này đúng là thích trò đau tim mà.

Tông Chính Lâm bị nàng ôm lấy mặt, chăm chú nhìn tiểu nữ nhân trước mặt mình một lát, liền cười ra tiếng.

"Vệ Chân." Ý tứ của hắn không cần nói cũng biết.

Đến khi Vệ Chân tha nam tử kia đi, Tông Chính Lâm vẫy mọi người lui xuống, chỉ ôm Mộ Tịch Dao, tiếp tục nụ hôn vừa rồi bị dang dở. Lần này Mộ Tịch Dao thật ngoan, còn vươn đầu lưỡi đáp lại một chút, khiến toàn thân Tông Chính Lâm cứng ngắc. Mộ Tịch Dao chơi đùa vô cùng cao hứng, còn ôm cổ Tông Chính Lâm, gần sát ngực hắn, còn không thành thật xoay qua xoay lại.

Tông Chính Lâm không thể nhịn được nữa, vỗ vỗ cái mông nhỏ của nàng, chỉ cảm thấy mềm mại đầy tay, lại nhéo mấy cái, mới buông tay, gọi người tiến vào tiếp tục hầu hạ dùng cơm.

Vệ Chân quét mắt nhìn Mộ Tịch Dao ném đồ ăn mà Tông Chính Lâm gấp cho nàng về đĩa, còn bắt mẫn hừ hừ vài tiếng, lòng của Vệ Chân bị dọa rơi mất một nửa. Chỉ cảm thấy vị chủ tử này không thể trêu vào, ở trước mặt điện hạ cũng dám trêu đùa, bây giờ lại càng không thành thật cũng chẳng khách khí, đối với một người ngày nào cũng lãnh khốc như điện hạ, lại cứ như người này chẳng có gì lạ, quả thực đây chính là một nữ tử kỳ lạ hiếm có trong đám nữ nhân. Lại nhìn điện hạ bị một nữ nhân ôm mặt, thế nhưng không hề có phản ứng, thần nhiên chấp nhận. Vệ Chân cảm thấy, một Mộ Tịch Dao như thế này đã sắp thành yêu nghiệt.

Giờ Dậu, mọi người rời khỏi tiệm rượu, phố xá đã bắt đầu có người thả hoa đăng, bày bán hoa đăng. Ánh mắt Mộ Tịch Dao nhìn chăm chăm những đèn hoa đăng đủ loại kiểu dáng, nửa người bị Tông Chính Lâm che chở, trông mắt xoay chuyển. Cuối cùng lựa chọn một đèn lồng hoa Sen Vua, tìm tìm cười đưa cho Tông Chính Lâm, rồi lại cầm lấy tay hắn lắc lắc.

Mặc Lan và Huệ Lan đi ở phía sau kinh hồn bạt vía, nhìn tiểu thư nhà mình sai sử điện hạ, mặt hai nàng đều sợ tới mức cứng ngắc. Vệ Chân và Diệp Khai cũng là đi đứng không vững, một bước nặng một bước nhẹ theo ở phía sau. Chỉ cảm thấy này Dao chủ tử rất dọa người.

Mộ Tịch Dao lại không hề lo lắng, trong lòng tràn đầy sinh lực, cuối cùng thì nàng cũng tìm được một điểm dễ nắm bắt của Tông Chính Lâm, tổng kết lại chính là: không cần khách sáo với hắn, càng khách khí, hắn càng già mồm cái lão. Vì thế Mộ Tịch Dao thoải mái dựa theo tâm ý của hắn, quả nhiên, Tông Chính Lâm rất là hưởng thụ.

Chờ Tông Chính Lâm thấp đèn, Mộ Tịch Dao nhẹ nhàng đem hoa đăng thả xuống, chỉ thấy đèn Hoa Sen dập dềnh trên sóng nước, vững vàng dần dần trôi xa.

"Đã cầu nguyện gì?" Tông Chính Lâm cúi đầu nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng đang chăm chú dõi theo hoa đăng của Mộ Tịch Dao, trên mặt còn vương vài sợi tóc may do gió.

Mộ Tịch Dao quay đầu, "Bây giờ thiếp không nói đâu, sau này mới nói cho người nghe." Tông Chính Lâm liền nhếch miệng mỉm cười.

Cũng không còn sớm nữa, Mộ Tịch Dao liền mở lời nói muốn sớm hồi phủ, tránh để cho Vu thị lo lắng. Tông Chính Lâm đồng ý.

Nhưng vừa lên xe ngựa, mới ngồi xuống, Tông Chính Lâm liền cúi người cuốn lấy đôi môi của nàng. Đợi đến khi bị Tông Chính Lâm hôn đến mức không thở nổi, bàn tay nhỏ bé của Mộ Tịch Dao mới đánh nhẹ vào người hắn, còn có chút bắt nạt trừng mắt, lên án nhìn hắn.

"Còn càng bướng bỉnh." Tông Chính Lâm kéo tay nàng, tình tế vuốt ve thương thức. Mộ Tịch Dao bất chợt ngồi thẳng dậy, ấn một cái hôn lên môi hắn, sau đó lập tức dời đi, còn bản thân nàng thì cười đến vô cùng vui vẻ, Tông Chính Lâm cũng tuy nàng làm loạn.

Đến Vu phủ, mãi tận khi không còn nhìn thấy bóng lưng của Mộ Tịch Dao nữa, Tông Chính Lâm mới dẫn người rời đi. Diệp Khai đánh ngựa chạy về hướng cửa cung, nhưng không ngờ đầu ngõ đột nhiên có một chiếc xe ngựa lao ra, chúi nữa thì đụng vào xe hắn. Vợ và điều khiển cho xe ngựa chạy lệch sang một bên, mới vững vàng ngừng lại. Người đánh xe của đối phương lại không có năng lực tốt như vậy, sau một trận người ngã ngựa đổ mới có thể dừng lại.

Tông Chính Lâm dựa vào ghế ngồi, suy nghĩ vừa trong đầu lại bị người quấy nhiễu, đã thấy không vui. Lại nghe bên ngoài xe ngựa hình như có nữ tử đang nhỏ giọng nói.

Là nữ tử ngồi trên xe ngựa kia đã xuống xe, muốn đích thân xin lỗi chủ nhân xe ngựa bị xe nhà mình va chạm, nhưng đã bị Vệ Chân ngăn lại, bắt nàng ta đứng chờ.

"Điện hạ, là tiểu thư Tề phủ của Thịnh Kinh." Vệ Chân nghe nàng ta tự báo gia môn, liền biết vị này cũng có thể coi là nửa chủ tử, nên phải bẩm báo điện hạ mới được.

"Có liên quan gì không?" Giọng nói trầm thấp từ trong xe truyền ra.

Vệ Chân nhìn tiểu thư Tề phủ đang đứng phía sau ba bước, da mặt co rúm, không thay đổi biểu cảm vợ trả lời, "Điện hạ, tiểu thư Tề phủ là thị thiếp hoàng thượng chỉ cho ngài, tháng sau sẽ nhập phủ." Trong lòng lại nghĩ, tâm tư điện hạ, sợ là toàn bộ đều rơi trên người của Dao chủ tử rồi.

"Ừ."

"Tề tiểu thư muốn lên vấn an ngài, xin lỗi chuyện va chạm vừa rồi."

"Không cần. Hồi cung." Sau đó liền không nói thêm gì nữa.

Vệ Chân tuân lệnh, liền từ biệt mọi người của Tề phủ.

Xe giá của Lục hoàng tử vừa rời đi, nha hoàn bên cạnh tiểu thư Tề phủ mới dám cất tiếng, "Tiểu thư, về thôi." Nàng kia cũng xoay người lên xe, về phủ.

Trong xe ngựa, tiểu thư của Tề phủ đang nói chuyện với tỷ nữ bên cạnh, "Có xác định không, người kia có đứng là điện hạ?"

"Lúc đó vị kia chỉ nghiêng người ngồi đó, nô tì không dám đến quá gần để nhìn kỹ, nhưng nghe nữ tử bên cạnh hắn xưng hô là điện hạ. Còn hai người thị vệ phía sau, đúng là người vừa ngăn trở tiểu thư." Nha hoàn nghĩ đến chủ tử vì chuyện này, mà phải đặc biệt chờ ở đường hồi cung nửa canh giờ, dĩ nhiên không dám chậm trễ, tình thế nói rõ ngọn nguồn.

"Vậy thì có thể khẳng định, đúng là Lục điện hạ không thể nghi ngờ gì nữa. Nhưng nữ tử bên cạnh Điện hạ là ai, có biết không?"

"Không ạ. Điện hạ chưa gọi tên nàng kia, nô tì lại cảm thấy nàng ấy rất là lạ mặt, không giống tiểu thư thế gia ở Thịnh Kinh. Nhưng mà..." Nói đến đây nha hoàn ấp a ấp úng không biết nên mở miệng như thế nào.

"Nhưng mà làm sao?"

"Nhưng mà, nô tì thấy điện hạ hình như ôm thất lưng nàng ta." Liền cúi đầu không dám nhiều lời.

Thần sắc tiểu thư trở nên không tốt, khăn quyn trên tay cũng gần bị xoáy rách. Trong đầu tràn đầy nghi hoặc, toàn bộ người ở Thịnh Kinh, đều biết Lục điện hạ không nặng nữ sắc, ngay cả hậu trạch cũng rất ít lưu lại. Nhưng vì sao hôm nay lại có một nữ tử làm bạn, thả đèn ở Tây hồ? Còn thân mật như thế? Quan trọng hơn là, nàng ta là người phương nào?

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Người Mới

Tông Chính Lâm về đến viện hoàng tử, đi thẳng về thư phòng, đã nghe Diên Phúc Sơn có việc đến bẩm.

"Chuyện gì?"

"Điện hạ, từ tháng sau, số người mới nhập phủ. Tháng sau nữa, còn có hai vị thứ phi do hoàng thượng chỉ hôn. Vậy sân viện ở hậu trạch, người xem..."

"Đan Như Uyển thì để trống, còn những cái khác người tự mình thu xếp đi." Nghĩ một chút sau đó lại thêm một câu, "Cách Đan Như Uyển xa một chút." Sau đó không quan tâm nữa.

Diên Phúc Sơn sao còn không biết Đan Như Uyển là chuẩn bị cho Dao chủ tử, cũng vội nhận mệnh, khom người cáo lui.

Hôm sau, Mộ Tịch Dao gọi Triệu Thanh vào trong viện nói chuyện.

"Sau khi ta nhập phủ hoàng tử, sẽ không thể mang theo người. Vậy người đã có tính toán gì chưa?"

Triệu Thanh có chút suy tư, liền nói, "Tất cả đều đợi tiểu thư phân phó."

Mộ Tịch Dao thấy chính hắn cũng không có ý tưởng gì, liền tinh tế cân nhắc một lát, "Nếu không nhập phủ, người đến chỗ ca ca đi, ta sẽ nói với huynh ấy. Đương kim thánh thượng hùng tài vĩ lược, tuyệt đối sẽ không để mặc bắc bản bốn lượt khiêu khích quân ta. Qua vài năm, chắc chắn sẽ có chiến sự, người cũng theo đó mà tranh lấy một phần công danh đi. Nam nhân vốn tranh hùng nơi sa trường, phía sau hậu trạch chỉ lãng phí nhân tài." Sau đó lại sai Mặc Lan lấy khế ước bán thân, đưa cho Triệu Thanh cũng để hắn âm thầm tự chuẩn bị. Chỉ cần Mộ Tịch Dao lấy chồng, lập tức khởi hành, đi quân doanh bồi luyện.

Triệu Thanh run rẩy cảm khế thân, cung kính đập đầu, sau đó mới đi nhanh ra cửa.

"Tiểu thư, mặc bắc thật sự sẽ có chiến sự sao?" Mặc Lan dè dặt cẩn trọng thấp giọng hỏi.

"Đương nhiên. Hai ba năm tới thôi, chiến sự chắc chắn sẽ xảy ra. Sau khi ra khỏi cửa phòng, vẫn phải thận trọng từng lời, từng việc, hôm nay người chưa từng nghe thấy bất cứ điều gì có liên quan đến mặc bắc." Mộ Tịch Dao thận trọng phân phó.

"Vâng, Mặc Lan ghi nhớ."

Ngày mười ba tháng tám, hai chiếc kiệu thanh hoa nhỏ được nâng vào hậu viện của Lục hoàng tử Tông Chính Lâm.

Hôm sau, trời vừa sáng Khổng thị và Ngưu thị đã đến Lan Đài điện trong hậu viện. Trong phủ có người mới, còn chuẩn bị quét dọn Trúc Âm điện. Bởi vì chỉ là thị thiếp, hai người đó đều không có nha hoàn hồi môn, chỉ lẻ loi một mình tiến vào hậu trạch.

Quản sự trong phủ Hoàng tử dẫn theo bốn nha hoàn mới được nội vụ phủ trong cung phân đến, thêm sáu vị thô sử bà tử, đi đến Trúc Âm Điện. Trương thị rất ôn hòa gật đầu, lại khách khí cảm tạ quản sự, sau đó mới hỏi nha hoàn tên gọi là gì, năm nay mấy tuổi, rồi lại tặng lễ gặp mặt. Sau khi đã an bài sửa sang lại, liền quy củ ngồi ở trên hi giường, chờ Lục điện hạ giá lâm.

Còn bên Tề thị thì vô cùng nhiệt tình tặng cho quân sự một phần hậu lễ, sau đó mới hỏi han tỷ nữ sau này sẽ phục vụ bản thân, lại thăm dò tình hình trong phủ và sở thích của điện hạ. Tỷ nữ này chẳng qua cũng là vừa được phân công đến, không biết gì nhiều, cũng chỉ biết điện hạ không thích hai vị chủ tử vào phủ trước, còn lại thì cái gì cũng không biết. Tề thị ngậm bực bội, thấy bên người không có người thân thiết đặc lực, rất không thuận tiện. Sai người chỉnh trang lại quần áo dung mạo, mới ngồi trên hi giường, chậm rãi đợi.

Tông Chính Lâm xử lý chính sự xong, liền thấy Điện Phúc Sơn tiến vào báo cáo người mới đã chờ ở phía sau viện. Chỉ nhàn nhạt lên tiếng, lại sai Vệ Chân đưa tin tức ám vệ bên kia lên, cúi đầu xem, không nói thêm gì. Điện Phúc Sơn bất đắc dĩ, liền tự động lui ra. Trong lòng thầm nghĩ, ngày mai chắc chắn Thục phi nương sẽ chẳng vui vẻ gì.

Quả nhiên, hôm đó Tông Chính Lâm nghỉ ở thư phòng. Ngày hôm sau không chờ Trương thị và Tề thị đến thỉnh an đã sớm tiến cung. Chỉ để lại đại quân sự xử lý mọi việc. Khổng thị và Ngưu thị nghe xong cũng nhẹ nhàng thờ ra, điện hạ vẫn lãnh đạm như trước, như vậy bản thân cũng không bị coi là thất sủng. Dù sao tất cả mọi người đều như nhau, không đối lập, cũng không thể so ai cao ai thấp.

Thục phi nhìn nhĩ tử của mình vào vắn an, không thấy hắn có thay đổi gì so với ngày thường, trong lòng lộ bộ một tiếng.

"Lão Lục, thị thiếp mới vào cửa hôm qua, có vừa lòng không?" Hỏi ra câu này cũng coi như bà đã hạ thể diện lắm rồi. Đường đường là Thục phi nương nương thế mà còn phải đích thân hỏi chuyện hậu viện của nhĩ tử.

"Không biết."

Thục phi sừng sốt, "Tại sao lại không biết?" Người cũng vào phủ rồi, còn không biết là nghĩa làm sao?

"Chưa từng gặp."

Thục phi tức giận. Sốt ruột hỏi, "Là tại vì sao?"

"Bận rộn chính sự." Tông Chính Lâm nề nếp đáp lời.

"Phụ hoàng con còn bận chính sự hơn con nhiều, nhưng cũng không lạnh nhạt hậu cung đến mức ấy!" Lời này vừa thốt ra, cảm thấy có chút không ổn, ho nhẹ một tiếng, mới nói: "Những người chỉ định cho con đều là ta và phụ hoàng con tự mình chọn lựa trong những tú nữ tham gia tuyển tú, con đừng có coi như chuyện này có cũng được không có cũng không sao. Nếu còn tiếp tục như vậy, con tự mình đi phân trần với phụ hoàng của con đi." Lần này Thục phi thật sự bị hắn làm cho tức giận. Tại sao lại vẫn cứ như là hoà thượng thế chứ? Nhưng khi nhìn con lớn nhất đang cười trộm ở bên cạnh, hừ, đang cười thầm vui sướng hả.

"Lão Tứ, con làm đại ca thế nào thế hả? Không nói đệ đệ người cho ta, còn ở đi theo giễu cợt. Có còn đáng vẻ huynh trưởng hay không hả??" Thục phi chỉ vào Tông Chính Vân, tức giận đến mức giọng nói cũng run rẩy.

Tứ hoàng tử bị liên lụy, liếc mắt nhìn Tông Chính Lâm, vội trấn an nói, "Vâng, vâng, con sẽ nói chuyện với lão Lục, ngày mai ngài sẽ được nghe tin tức tốt." Mới khuyên được Thục phi thời tức giận, sau đó vội vả lời Tông Chính Lâm đi.

Tông Chính Lâm đi theo phía sau, từng bước từng bước nhẹ nhàng thư thái, mặt không đổi sắc, tựa như việc này không liên quan gì đến hắn. Tứ hoàng tử tức giận nhìn về thân nhiên của hắn nhưng rồi cũng vui vẻ, "Ta nói này lão Lục, chuyện này là chuyện của đệ, đừng đẩy tai họa cho ca ca, bằng không ta không khách khí."

"Ngày mai sẽ có tin tốt?" Tông Chính Lâm mắt liếc nhìn sang, "Hoàng tẩu có thai hả?"

Tông Chính Vân không có cách nào khác, liền chỉ có thể khuyên nhủ: "Chuyện khác ta không nói, chẳng lẽ đệ muốn để phụ hoàng hỏi đến hậu viện? Đến lúc đó cũng không phải đệ muốn thế nào cũng được đâu."

Điều này khiến Tông Chính Lâm nhú mày, rõ ràng hắn rất không kiên nhẫn với việc này. Nhưng nếu không xử lý thỏa đáng, đến lúc phụ hoàng phải nhúng tay vào, không chừng Mộ Tịch Dao cũng phải chịu ảnh hưởng. Hắn tâm không cam tình không nguyện, lạnh mặt phát tay áo mà đi.

Tông Chính Vân thấy vị đệ đệ của mình hôm nay lại dễ nói chuyện như vậy, cảm thấy không thể tin được? Danh vọng của Phụ hoàng dùng được từ lúc nào vậy? Trước kia ngay cả Nguyên Thành hoàng đế cũng bị hắn làm tức đến giờ chân, chẳng lẽ bản thân hắn gặp ảo giác?

Tông Chính Vân cũng lười suy nghĩ tiếp, chỉ vui vẻ trở lại đáp lời với Thục phi.

Lại nói Tông Chính Lâm tâm tình nặng nề trở về phủ đệ, một đầu vui mình ở thư phòng, đến giờ tỵ mới về viện nghỉ. Cũng không đi Trúc Âm Điện, chỉ đến phòng Không thị. Khiến cho Không thị vui mừng quá đỗi, nhưng cũng cố gắng tự kiềm chế, cẩn thận hầu hạ hắn rửa mặt chải đầu.

"An trí đi." Dứt lời, Không thị liền thấy Lục điện hạ đã nhắm mắt nằm ngửa trên giường. Trong phút chốc thị không biết nên như thế nào cho phải. Chỉ đành chậm rãi sờ soạn nằm vào bên trong, cũng yên tĩnh nằm im.

Đợi một lát, mới đánh bạo, nhẹ nhàng dựa vào hắn, tay thị chậm rãi sờ lên ngực của nam nhân. Tông Chính Lâm trợn mắt, nắm chặt tay của Không thị đang đặt trên ngực mình. Không thị đột nhiên bị hắn làm cho kinh ngạc, cũng không dám động, nhưng tay thị lại bị đưa xuống hạ thể của nam nhân, găt gao đề xuống.

"Biết làm không?" Hơi thở của nam tử bên cạnh có chút gấp gáp, âm thanh biểu lộ một sự không kiên nhẫn.

Không thị hiểu, mặt đỏ lên, lại bất chấp ngược ngừng, động tác của cánh tay chậm rãi hình thành. Thấy dương vật trong tay càng lúc càng trưởng to, thậm chí trên đỉnh đầu còn có một chút dịch tràn ra, nhiệt độ cơ thể Không thị tăng lên, quả thực đã động tình. Liền không tự giác gọi, "Điện hạ ~ "

Tông Chính Lâm đang ảo tưởng cánh tay này cánh tay nhỏ bé của Mộ Tịch Dao, toàn thân khô nóng, nhưng chợt nghe nữ tử bên cạnh kêu gọi, ảo tưởng lập tức bị đánh vỡ. Tông Chính Lâm giận tái đi gằm nhỏ, "Câm miệng." Sau đó tự kéo tay của Không thị, động tác cũng trở nên nhanh hơn.

Không thị phát hoảng, nhưng cũng không dám lên tiếng nữa, chỉ nhẫn nại hầu hạ.

Tông Chính Lâm ảo tưởng thấy dáng người yếu đuối của Mộ Tịch Dao, một tay bắt lấy đỉnh nhũ phong của Không thị, hung hăng xoa nắn vài cái, không kiềm chế được nữa, phun ra dục vọng nồng đậm. Đợi đến khi nhịp tim trở lại bình thường, hắn giống như trước đứng dậy rồi đi, để lại Không thị với thân sắc âm đậm, trong đôi mắt lộ ra một tia tuyệt vọng. Điện hạ trở nên càng lạnh đậm rồi, lúc trước dù sao chỉ là không lưu từ, nếu cứ như thế này, việc cốp con nối dòng càng thêm gian nan.

Ngày hôm sau, Tông Chính Lâm lại vào sân của Ngũ thị, nhưng lần này ngay cả xiêm y cũng chưa cởi, chỉ để cho Ngũ thị từ sau lưng vuốt ve bả vai. Ngũ thị từ trước đã sợ hãi hắn, hắn nói cái gì thì làm cái đó, tay thị ấn đến mức cô tay mỏi như bún rụn, đến giờ Tông Chính Lâm rời đi, mới nhẹ nhàng thở ra, tự mình cố ngủ.

Lại nói đến Trương thị, sau khi nhập phủ đợi ba buổi tối, cũng không đợi được điện hạ tới viện thị nghỉ ngơi, liền biết điện hạ đối với bản thân cũng không chú ý gì. Chỉ yên lặng suy xét nên làm thế nào để điện hạ vui mừng, đến trong viện mình, dù chỉ là nhìn thị thôi cũng tốt, tránh cho người nói mới nhập phủ đã thất sủng, hạ nhân đều là loại coi thường thấp thỉm bám cao, như thế mới tránh cho bản thân sau này khổ sở.

Tề thị từ tức giận đến ghiến răng, hôm vào phủ độc thủ không phòng, sau đó lại bị hai cái tiện nhân cũ chiếm đi. Thế này còn có quy củ hay không? Nhưng thị cũng biết đây là hậu viện hoàng tử, không thể muốn tính là được, liền âm thầm quyết tâm nghĩ cách đem điện hạ câu đến mới được.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hồn Hương

Hôm ấy Mộ Tịch Dao đang ở trong viện xem Mộ Tịch Đình đánh túi lưới, động tác linh hoạt, ngón tay như đang tung bay, Mộ Tịch Dao liên tục khen ngợi. Có đôi tay khéo léo đứng là tốt, đáng tiếc bản thân nàng lại chẳng có năng khiếu với nữ hồng. Nếu không nhất định sẽ đan một cái kết Trung Quốc,

cái đó mới là tình mỹ, so với Đại Ngụy mới có bốn trăm năm lịch sử, Hoa Hạ dĩ nhiên là đại chiến mà thắng rồi. Mộ Tịch Dao càng nghĩ càng không cam lòng, nghĩ bản thân có thể ra ý tưởng, chỉ cần tìm được sư phụ giỏi, chẳng lẽ còn không làm được hay sao? ?

Nàng nhìn đôi tay của Mộ Tịch Đình mà ngây người, trong lòng lại nhanh chóng tính kế , dù sao trong đồng đồ cưới của nàng có cửa hàng, vừa hay có thể mở một Giai Nghệ Phường để làm những đồ mà nữ tử thích. Lúc ở nhà thì không sao, nếu đã gả cho người ta, lúc cần dùng tiền bạc tất nhiên không tiện . Nếu sau này Chính phi nhập phủ, chẳng lẽ mặt dày tới tìm Vương phi? Nếu thế thì dấu mặt vào đâu?, dấu vào dị thời không hay sao ? Tuyệt đối không thể như thế. Vì thế nàng vội vội vàng vàng đi tìm Vu thị, nói mình muốn tìm tú nương và sư phụ nữ hồng có tay nghề tốt.

Vu thị đã quá quen với việc tiểu nữ nhi có khi chợt nghĩ ra ý kiến gì đó, bà lại cho rằng nàng là phát tính bướng bỉnh, liền hỏi muốn để làm gì. Mộ Tịch Dao vui vẻ tự khen ngợi tâm cơ suy nghĩ chu đáo của mình một phen, nhìn chăm chăm Vu thị vẻ mặt như muốn nói "Có phải con rất thông minh không, muốn được khen ngợi", khiến cho Vu thị dở khóc dở cười. Vậy cái "Giai Nghệ Phường" là cái gì vậy, Vu thị hoàn toàn hiểu rõ, liền cảm thấy chắc là giống với tú phường? Bà cũng lướt liếc những ngày cuối cùng ở chung với nữ nhi, cũng không muốn trái ý nàng, liền đồng ý. Mộ Tịch Dao lập tức cao hứng, ôm Vu thị nịnh nọt ngáy ngủ một hồi lâu, mới cảm thấy vô cùng mỹ mãn trở về phòng.

Bên Tông Chính Lâm cũng biết Vu phủ đang tìm sư phụ nữ hồng, cảm thấy khó hiểu. Ám vệ đã từng báo cáo, không phải nói Mộ Tịch Dao không giỏi nữ hồng sao? Nàng muốn nhiều sư phụ nữ hồng như vậy, là để làm chi? Trực giác cho Tông Chính Lâm biết, con thỏ kia chắc là đang cảm thấy cuộc sống không thú vị, muốn bắt đầu ép buộc đây.

Quả nhiên, lát sau liền có tin tức hồi báo, nói Dao chủ tử muốn mở "Giai Nghệ Phường" gì gì đó, ám vệ nhìn sắc mặt điện hạ, cho rằng chủ nhân muốn tức giận. Nhưng không ngờ rằng, điện hạ lại quan tâm xem nhân thủ có đủ hay không, nếu không đủ sẽ âm thầm đưa vài người qua. Không hề có chuyện điện hạ cảm thấy mất thể diện khi thứ phi hậu viện ở ngoài ép buộc kiểm tiền. Trong lòng ám vệ hiểu rõ , quy củ của điện hạ, cho tới bây giờ chưa từng đặt vào cái người càng ngày càng rêu rao khắp nơi là Dao chủ tử kia. Đương nhiên chính điện hạ cũng không bao gồm ở bên trong đó rồi.

Bên phía Mộ Tịch Dao oanh oanh liệt liệt quan tâm chuyện của chính mình, sớm đã quên mất Tông Chính Lâm là người nơi nào. Nhưng bên phía Lục Điện hạ mỗi ngày đều quan tâm tiến triển của nàng, cũng không muốn nuôi ai đó thành tiểu tàn nhẫn.

Đương nhiên Lục Điện hạ quyền cao chức trọng, lại tuổi trẻ tuổi già vẫn có rất nhiều người nhớ thương . Ví dụ như, bốn thị thiếp ở hậu viện, à, nghiêm túc mà nói thì là ba người ngoài Ngũ thị tự coi mình là người trong suốt ra , lúc này ai cũng ra sức suy nghĩ nghĩ xem làm thế nào mới kéo được điện hạ vào trong phòng mình.

Không thị tuy rằng là người cũ của hậu viện, chưa từng có được sủng ái, nhưng đến cùng thị cũng vẫn không cam lòng. Huống chi hiện nay bản thân thị xem ra cũng tốt hơn những người khác một chút. Nhưng nhớ đến ngày ấy Điện hạ thề nguyện dùng tay, cũng không muốn nàng, liền bối rối. Phía trước tuy rằng không lưu tử, nhưng dù sao cũng có hi vọng. Hiện nay lại càng thêm gian nan , nếu không nắm chặt lúc tuổi trẻ mà nhanh có được con nói dòng, sau này sợ rằng người trong phủ sẽ càng ngày càng nhiều, đến lúc đó thật sự không đến lượt bản thân.

Trương thị lại là người thông suốt, biết điện hạ chương mắng mình, sẽ không ba ba vượt đến để cho người ta thêm chán ghét. Chỉ an phận ở phía sau viện, trông cậy điện hạ thấy bản thân hiểu chuyện, có thể cho thị vài phần tử tế. Dù sao ngay cả Không thị cũng không được sủng, nhưng điện hạ vẫn ngẫu nhiên chiều袒. Chỉ cần không phải hoàn toàn không quan tâm, bản thân sẽ vẫn còn có hy vọng. Trương thị vội xua đuổi ý nghĩ, đáng tiếc nàng không biết là Không thị xấu hổ. Bằng không cũng sẽ không thể ngồi yên được như thế.

Tề thị thì lại nghĩ rất nhiều . Từ bé nàng đã là đại tiểu thư được nuông chiều trong nhà, chưa bao giờ chịu sự lạnh nhạt như thế. Căn bản không thể thích ứng cuộc sống trong phủ. Mỗi ngày ngay cả con ruồi bọ cũng không nhìn thấy, quả thực khiến nàng ngẹn chết. Thỉnh thoảng mấy người phụ nữ cũng đến tìm, nhưng lại tìm không thấy có cái gì có thể nói . Hết nói nữ hồng, cũng không có gì hơn. Chẳng lẽ nói bản thân bị điện hạ văng về ? ?

Huống chi quy củ hậu viện thật sự rất nghiêm, chỉ có thể đi bộ ở lân cận, nếu đi hơi xa một chút, sẽ bị khách sáo thỉnh trở về, dù nhìn thế nào cũng giống bị giam cầm. Tề thị thật sự khó có thể chịu được cảnh lạnh nhạt như thế. Lúc trước nha hoàn bên người nàng nghe nói trong phủ có một khu vườn rất là xinh đẹp, đã tu sửa vài lần, không ngừng tăng thêm này nọ, hình như tên là "Đan Như Uyển" gì đó, liền trở về báo cho Tề thị nghe. Tề thị vừa nghe có một nơi tốt như vậy, liền không chịu nổi, muốn đi xem. Nào biết mới hỏi quản sự vườn kia ở đâu, lại bị cho hay nếu như không được điện hạ cho phép không thể tự tiện đi vào "Đan Như Uyển",. Tề thị vô cùng tức giận vô khăn đi về.

Tề thị không khỏi oán giận, đây là vào hoàng tử phủ hưởng vinh hoa phú quý, hay là thanh tu ở trong miếu? Cũng không thể mãi chịu cảnh như vậy được, liền động não suy tính.

Ngày đó, Tông Chính Lâm hỏi phủ sớm, liền muốn đến Đan Như Uyển ngồi một chút, thuận tiện muốn xem còn có gì có thể đưa vào. Mới vào hậu viện, trên đường đi liền thấy một nữ tử, chậm chậm đi đến gần đó, cúi người hành lễ vấn an với hắn. Nữ tử ấy với cái cổ trắng nõn, hơi lộ cổ áo, trên người có mùi thơm ngát nhàn nhạt, cũng có chút lịch sự tao nhã. Tông Chính Lâm kêu đứng dậy, cũng không nhìn thêm nữa đi về phía trước.

"Điện hạ ~ ", nữ tử phía sau cất tiếng nhỏ nhẹ, cũng không có vẻ muốn huyền não ồn ào." Hôm nay Thiếp chuẩn bị canh hạch đào hạt sen, xin điện hạ thử dùng?"

Canh hạch đào hạt sen? Tông Chính Lâm đột nhiên nhớ tới ngày ấy Mộ Tịch Dao ở Tây hồ gọi đồ ngọt chính là có cái tên này, vừa nghĩ đến, liền phân phó Vệ Chân một lát nữa mang đến thư đến phòng. Sau đó cũng không dừng lại mà đi thẳng đến Đan Như Uyển.

Đây là lần đầu Tề thị được nhìn thấy Lục Điện hạ với khoảng cách gần, không ngờ hắn lại tuấn mỹ như thế. Trong lòng càng thêm kiên định vài phần. Lại nhìn thời gian, vội quay lại sân viện. Cũng không biết việc hôm nay có được không, vốn định tự bản thân đưa đến thư phòng, không ngờ điện hạ lại sai Vệ Chân. Hi vọng điện hạ sẽ nhớ đến thị, ngàn vạn đừng tiện nghi cho tiện nhân khác.

Buổi chiều Tông Chính Lâm ở thư phòng, nhìn chiếc chén thanh hoa nhỏ, trong bát canh hạt sen có rắc mấy phiến hạch đào, trong suốt, hắn thấy có chút

khẩu vị, dùng thìa đảo một chút, chậm rãi uống. Chỉ dùng hơn một nửa, liền cho người mang xuống. Ngày ấy hẳn thấy Mộ Tịch Dao ăn rất là vui vẻ, thì ra là hương vị này. Không biết khi cái miệng nhỏ của nàng nếm nó, được nếm sẽ thơm ngọt đến mức nào. Tông Chính Lâm càng nghĩ càng nhớ, lại cảm thấy trên người nóng lên, vội áp chế ý niệm này lại, chỉ cảm thấy con thỏ kia đúng là rất có thể ép buộc người mà.

Cũng không biết tại sao đến ban đêm thân thể hẳn lại xao động, Tông Chính Lâm mới cảm thấy không đúng. Nhớ tới bát canh hạt sen kia, hàn quang trong mắt phượng càng thêm nghiêm nghị. Thật sự là giỏi, dám động tay chân trong phủ hoàng tử. Tuy rằng ám vệ trong phủ hoàng tử Tông Chính Lâm dày đặc. Nhưng duy nhất không qua chú trọng hậu viện. Dù sao đã nhiều năm như thế rồi, hậu viện cơ bản không an trí, không nhất định phải lãng phí nhân thủ. Hiện thời xem ra, hậu viện này cũng không thể buông lỏng rồi.

Tông Chính Lâm mạnh mẽ ngăn chặn lửa nóng đốt thân, nhưng cũng không có chuyển biến tốt, theo thời gian lại càng ngày càng lợi hại. Thật sự rất giỏi, xem ra dùng được cũng rất có nghiên cứu. Buổi chiều đã áp chế một lần, lúc này được lực mới triệt để phát huy. Tình thế điều tra bối cảnh nữ tử kia. Tông Chính Lâm nhìn đến mức cả người không khỏe, chỉ hơi tính toán một chút, liền đứng dậy đi đến hậu viện. Muốn nam nhân? Được, cho nàng như nguyện có ngại gì.

Tông Chính Lâm một cước đá văng cửa sân Tề thị, trực tiếp vào nội thất, không đợi Tề thị đứng dậy, nắm lấy người liền ném lên trên giường. Không có chút thương tiếc, xé quần áo nàng, không làm đạo đầu lập tức dính thân thâm nhập. Tề thị vẫn là xử nữ, làm sao có thể chịu được Tông Chính Lâm thô bạo như thế, "A" hét thảm một tiếng, đau đến cả người co rút.

"Muốn nam nhân, hử?" Tề thị nghe ngữ khí lạnh như băng của hắn, trong đó ẩn ẩn còn có loại tàn nhẫn, liền biết bị phát hiện. Nhưng thị cũng rất tự tin việc bản thân dùng được tuyệt đối được giấu kín, khó có người dễ dàng phát hiện ra, liền cắn răng không hé nửa lời.

"Điện hạ, nô tì không có." Dưới thân càng ngày càng đau, Tông Chính Lâm chỉ để ý phát tiết, không chút nào thương tiếc bản thân, Tề thị trong mắt ngấn lệ lóe ra.

"Không có?" Tông Chính Lâm nảy sinh ác độc, trong mắt một mảnh băng sương.

Nắm nàng cầm, "Người cũng biết Ngọc Cô của Hồng Lâu?", hỏi xong liền buông ra.

Sắc mặt Tề thị đột nhiên thay đổi, Hồng Lâu là kỹ quán giàu có nhất vang danh cả Thịnh Kinh. Chương sự phía sau màn của Hồng Lâu là Ngọc Cô, là hậu duệ của thiên hương lão nhân, cũng là một trong rất ít người có thể nhìn thấu thủ đoạn của Tề thị. Người thường căn bản không biết Hồng Lâu Ngọc Cô, lại càng không biết thân phận bí mật của Ngọc Cô. Trong lúc nhất thời mặt Tề Thị trắng bệch, không ngờ điện hạ lại biết Ngọc Cô, thật sự là bị kém một chiêu, cả bàn đều thua.

"Điện hạ, nô tì đáng chết. Cầu điện hạ tha nô tì, nô tì cũng không dám nữa!" Tề thị bị Tông Chính Lâm tra tấn vài lần sắp ngất xỉu, nhưng lại bị đau nhức kích thích càng thêm thanh tỉnh.

Tông Chính Lâm tàn bạo, khiến cho Tề thị dù toàn thân đau đớn, cũng nhịn không được run run, trong lòng vô cùng lạnh lẽo.

"Muốn nam nhân, hử? Bản điện hạ sẽ cho người được như mong muốn." Liền lại kéo hai chân Tề thị ra, tiến vào từ phía sau.

"A!" Tề thị lập tức kêu thảm thiết, lần này thật sự hôn mê bất tỉnh.

Tông Chính Lâm không quan tâm, chỉ còn chờ lửa nóng trong thân thể tiêu tan, mới bỏ qua nữ nhân trên giường, phủ thêm áo khoác, đi ra cửa.

Đến khi tỷ nữ của Tề thị vào nhà, liền thấy chủ tử nhà mình nửa người còn ở ngoài giường, nằm ngửa như đang hôn mê bất tỉnh. Trên mặt không còn chút máu, tóc tai hỗn độn không chịu nổi, giống như quỷ dữ. Trên người trần trụi, tất cả đều là dấu vết xanh tím, cũng có mấy chỗ tróc da, có tơ máu tràn ra. Hạ thân thì vô cùng thâm thâm, trên đùi có hai dấu năm ngón thật sâu, hẳn rõ tới cùng, hình như bị tự tử.

Tỷ nữ sợ tới mức cả người run lên, không dám phô trương, chỉ cẩn thận tẩy trừ, an trí nàng. Mới vừa rồi nghe thấy trong phòng Tề thị tê thanh liệt phé kêu thảm thiết và điện hạ nổi giận khiến trách lạnh như băng, liền biết chủ tử đã chọc điện hạ không vui. Không ngờ điện hạ lại tức giận đến mức đó. Lục Điện hạ mặc dù dị thường lạnh lùng, nhưng chưa bao giờ ham mê nhục dục. Lần này chỉ sợ chủ tử đã chọc phải đại họa.

"Vệ Chân, tra!" Tông Chính Lâm vừa vào tiền viện, liền muốn nước ấm, lại phân phó Vệ Chân tra rõ việc này. Còn không quên phân phó, từ ngày mai sẽ điều động ám vệ, theo dõi động tĩnh các viện.

Lần này Vệ Chân sợ tới mức nửa câu cũng không dám nhiều lời, liền lui ra ngoài. Hôm nay điện hạ nổi giận, Tề thị sợ là chiếm không được mấy phần tốt. Năm điện hạ bảy tuổi cũng phát đại hỏa, kết quả trong cung vua mười ba người chết, bảy người bị cách chức tra xét. Lần này chỉ sợ càng khó nhân từ hơn.

Sáng sớm hôm sau, đại quân sự liền lĩnh nhân tiến vào hậu viện, đem Tề thị áp xuống giường, đặt trên ghế băng đánh bản tử, còn gọi tất cả nữ tử nội viện đều đến "Xem lễ". Lại truyền ý chỉ điện hạ, đạo đức cá nhân Tề thị không tốt, không theo đúng nghi lễ quý nữ thế gia, giam kín ba tháng, bất luận kẻ nào cũng không được thăm hỏi. Sau đó nâng Tề thị rời đi.

Đêm qua mọi người mới được tin tức, điện hạ nghỉ ở chỗ Tề thị, mọi người còn đang âm thầm cắn răng. Không ngờ hôm nay chính là quang cảnh này, đám nữ nhân ai cũng sợ tới mức chân căng như nhũn ra, chỉ có thể từ dựa vào nha hoàn trở về viện riêng.

Lần này Tề thị đầu tiên là bị Tông Chính Lâm không lưu tình làm nhục, sau đó lại trúng bản tử rắn chắc, coi như là mất nửa cái mạng, chỉ có thể ở hậu viện chậm rãi nghỉ ngơi. Nhưng như thế đã là mất hết thể diện ở hậu viện, sau khi ngự y đến lại chẩn đoán, nói bị thương căn cơ, lỗ lẽ quá mức, sau này sợ

rằng rất khó hoài thai, nàng ta liền một hơi không thể trở lại bình thường, tức giận đến ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Nổi Giận

Vệ Chân nhanh chóng lấy được tin tức từ phía Ngọc Cô. Đồ ăn trong chén không thêm bất cứ loại thuốc kích tình nào, nhưng lại cho thêm một vị là Hàm Đan. Hoa Hàm Đan thường được dùng trong việc điều chế hương, không có hại cho thân thể. Hàm Đan trong chén canh hạt sen là nhựa trong nhụy của hoa Hàm Đan.

Dựa theo miêu tả của điện hạ, xác nhận là trứng phải hỗn hương của Hàm Đan và Đỗ Xuân. Đỗ xuân cũng là một loại hương liệu thường dùng để điều phối trong khá nhiều loại huân hương. Ngọc Cô đoán, Tề thị có lẽ có liên quan đến người bạn cố tri của gia tỷ sớm đã qua đời của nàng.

Tông Chính Lâm chỉ mới suy nghĩ một chút, liền biết Đỗ Xuân chắc là đến từ huân hương trên quần áo của Tề thị, hẳn trứng phải khi thị vẫn an hỉ trên đường. Sau đó chứng thực được, mẹ đẻ của Tề thị khi tuổi trẻ, từng đi theo than tử của Ngọc Cô học tập điều hương, thời gian cũng hơn ba năm. Điều này giải thích tại sao Tề thị lại tinh thông dùng huân hương như vậy.

Tông Chính Lâm vốn xa cách với nữ nhân hậu viện, đối với việc nam nữ tự nhiên có sự lãnh đạm. Lần này lại là lần đầu tiên bị người dùng được trên phương diện này, không cần nói đến thân mình có hại hay không, chỉ cần nói đến tự tôn của nam nhân bị tổn hại, đương nhiên hẳn không thể dung tha tiện tí kẻ đơn bản thân mình. Thế là, hần hạ lệnh triệt để nghiêm túc quản lý hậu viện.

"Vệ Chân, sai Ngọc Cô đưa tỷ nữ hiểu huân hương đến đây, sắp xếp ở Đan Như Uyển." Theo tính khí của tiểu nữ tử kia, không biết khi nào thì sẽ bị người tính kế, vẫn nên cẩn thận tốt hơn.

Vệ Chân liền lập tức đi làm, trong lòng đã có thói quen với hành sự gần đây của chủ tử. Trước kia luôn là một dáng vẻ mặt lạnh lãnh tâm, tự lập độc đoán, hơn nửa thời gian đều đặt ở trên chính sự. Sau này không biết tại sao lại quan tâm đến vị Dao chủ tử kia, nên giờ ngoài việc chính sự, liền chạy vòng quanh chuyện của Dao chủ tử, dù chỉ một chút gió thổi cỏ lay đều phải hỏi kỹ một hai.

Nhưng vị Dao chủ tử kia thì... Vệ Chân rùng mình, nếu Dao chủ tử đối với điện hạ, cũng không như điện hạ kỳ vọng, vậy thì hậu quả... Vệ Chân với vàng mắt mình dừng lại, cảm thấy bản thân thật sự là buồn lo vô có.

Mộ Tịch Dao hôm nay nhận được một tin tức lớn, hưng phấn không thôi. Vốn là sáng sớm đang ở trong sân dứt cho đôi thỏ mập ăn, lại nghe tiểu nha hoàn đột nhiên hỏi một câu cái gì là "Công với Thụ"? (* cách gọi trong quan hệ đồng tính nam, người đại diện nam gọi là công, còn người đại diện nữ là thụ)

Mộ Tịch Dao cười ra tiếng, chỉ hỏi nô tỳ đó ở nơi nào nghe được từ này. Nha hoàn kia liền nói mấy gã sai vặt ở ngoại viện đang tụ ở một chỗ, nói ngày mai sẽ có Thập công tử yển, đến lúc đó khẳng định sẽ có rất nhiều Công với Thụ đến xem. Mộ Tịch Dao lập tức mở to đôi mắt, lóe sáng lóe sáng nhìn Triệu Thanh ở phía sau.

Triệu Thanh đen mặt, theo những gì hắn biết về tiểu thư, nếu để tiểu thư biết được, nhất định sẽ lại là một phen ép buộc. Huống chi còn có vị kia... Liên sống chết không mở miệng. Tiểu nha đầu thấy sắc mặt Triệu Thanh, liền biết bản thân gây chuyện này, vội chạy mất.

"Triệu Thanh, ngươi không nói cũng không sao." Triệu Thanh mới nhẹ nhàng thở ra, chợt nghe tiểu thư lại kỳ quái, "Sẽ có người khác nói nha~~~~"

Toàn thân Triệu Thanh nổi da gà, chân mày nhăn tít lại. Giằng co trong một khắc, cuối cùng không lay chuyển được Mộ Tịch Dao, chỉ có thể tỉnh tể nói ra.

Thịnh Kinh Thập công tử yển, chính việc trọng đại ba năm một lần của học phủ. Học phủ Đại Ngụy bao gồm hai loại là Văn Phủ và Võ Phủ. Văn phủ chủ yếu bao gồm học đường, học phủ, thư quán, học xã dân gian vân vân ..... Võ phủ chủ yếu bao gồm võ đường, võ quán, võ kiến tư, các phái võ dân gian ..... Cho nên ba năm một lần sẽ tuyển chọn mười người giỏi nhất từ ngàn vạn người muốn trở hết tài năng, trở thành Thập công tử, toàn bộ đều là thanh niên văn võ, đức hạnh vẹn toàn, là những nhân vật đứng đầu một thế hệ. Mười người đứng đầu chỉ cần tham gia khoa cử võ thư, triều đình sẽ ưu tiên trúng tuyển, một khi thông qua khảo sát, liền có thể lấy được trọng trách. Công tử nổi danh của lần trước, đó là vị đứng đầu trong mười vị công tử tên là Công Tôn Mộc Dương. Hiện tại đã là quan nhị phẩm tuần phủ Cẩm Châu, năm nay vừa mới ngoài hai mươi.

Thịnh Kinh cũng đang tiến hành tuyển chọn Thập công tử, bởi vì thời gian cùng lúc với việc tuyển tú của Mộ Tịch Dao nên đã bỏ lỡ cơ hội xem náo nhiệt. Bây giờ chỉ còn lại lần xếp danh vào ngày mai ở Thịnh Kinh thư viện.

Mộ Tịch Dao tức giận đến tức ngực, chuyện quan trọng như vậy, trong trí nhớ của chủ thể cũ thế mà lại không có chút tin tức nào. Rốt cục là chủ cũ của cái thân thể này nghĩ gì? Trong đầu chỉ có mỗi chuyện tranh thủ tình cảm đầu ngoan phá chuyện ra thì chẳng có gì, thật không đáng tin!

Cô nhóc này chỉ cần kích động, là hoàn toàn đã quên mất điều quan trọng nhất của nữ tử cổ đại đều là chuyện nơi hậu trạch, huống chi kiếp trước Mộ Tịch Dao vốn không hề quan tâm đến những chuyện cách nàng ta quá mức xa xôi như thế làm gì. Khi đó nàng ấy còn đang ở trong cung mê mê tỉnh tỉnh

học quy củ chứ sao nữa. Sau này lại bị chỉ hôn làm thị thiếp, có vui sướng, có khổ sở, dĩ nhiên là ở khuê phòng mà thành thành thật thật đợi gả đi. Hơn nữa Mộ Tịch Dao của lúc ấy không có sự giúp đỡ của Triệu Thanh, nào biết đâu Thập công tử yển là cái gì?

Cô này lúc nào cũng thích khen ngược, mình thì chỉ biết tìm cơ hội ra ngoài chơi bời, không chịu làm việc đàng hoàng, còn dám oán trách người cũ không quan tâm chính sự? Nào cô chắc bị trùng ấu rồi, hành vi của nữ tử cổ đại tuy thủ tục nhưng luôn rõ ràng, "Nữ tử không được tham gia vào chính sự"!

Mộ Tịch Dao vừa biết được cái đại khái sự việc là như thế nào, liền nổi lên chủ ý đến Thịnh Kinh thư viện. Thư viện đương nhiên không giống thư quán, đã là thư viện, nữ tử không thể vào. Nếu thân phận rõ ràng không thể vào trong đó, vậy thì đổi một thân phận khác mà vào! Mộ Tịch Dao quay đầu cười tủm tỉm nhìn Triệu Thanh, thấy biểu cảm của Triệu Thanh lạnh lùng thờ ơ vô cùng. Nhìn bộ dạng của tiểu thư lúc này, nhìn kiểu gì cũng thấy giống như chú mèo ăn trộm cá vậy.

Sau khi Triệu Thanh nghe kế hoạch của Mộ Tịch Dao xong, ngốc lăng nửa ngày không nói nên lời. Sau khi hoàn hồn thì thần sắc trên mặt đã không thể dùng từ u ám để hình dung, mà phải nói là tất cả cơ bắp đều vận vẹo.

"Tiểu thư, việc này rất không ổn."

"Có gì không ổn?"

"Sao có thể đoạt lấy danh bài của người ta như vậy?"

"Cái gì là cướp đoạt? Chỉ là mượn, là mượn, sau khi vào được thư viện, lập tức trả lại." Mộ Tịch Dao tranh cãi một cách hợp tình hợp lý.

Triệu Thanh đương nhiên biết tính khí này của Mộ Tịch Dao, nếu tiểu thư đã nổi tính bướng bỉnh lên, quả thực không hề giống nữ tử.

Mộ Tịch Dao quyết định muốn đi, Triệu Thanh cũng chỉ có thể nén giận theo hầu.

Mặc Lan, Huệ Lan ở một bên sớm đã bị dọa choáng váng, lại bị Mộ Tịch Dao nghiêm lệnh cấm tiết lộ ra ngoài. Nàng đưa ra một cái phát ngôn rất bừa bãi, ai dám tiết lộ tin tức, thì không cần đi theo nàng nhập phủ hoàng tử. Hai đoá hoa lan bị uy hiếp như thế, chỉ đành phải cắn răng nhận lệnh. Hoàn toàn không dám có ý đi mật báo cho Vu thị. Cho nên mới nói, nếu chủ tử mà sai lệch, thì dĩ nhiên, người phía dưới cũng sai lệch theo. Mộ Tịch Dao chính là điển hình của "Thượng lương bất chính" (* người trên không chính chắn)!

Không ngờ rằng, việc ngày mai Mộ Tịch Dao muốn đi xem Thập công tử yển, lại là một phen so đo tính toán khác.

Ám vệ hôm nay đệ trình tin tức cho Tông Chính Lâm, tay có chút run rẩy. Đầu của hắn thực sự thấp hơn hẳn so với bình thường.

Vệ Chân kỳ quái nhìn thoáng qua, liền đón lấy tin tức, đưa cho Tông Chính Lâm. Haiz, lại là chuyện của vị kia. Tin tức hôm nay hình như hơi nhiều. Còn chia thành hai trang?

Tông Chính Lâm mới xem không đến một khắc, liền quát lớn, "Quả thực là làm càn! Ai cho nàng lá gan lớn đến vậy! Phản rồi phản rồi!!"

"Oành!" Một tiếng, là do Tông Chính Lâm hung hăng vỗ một chương lên án thư, là không tự giác đã vận dụng nội lực!

Vệ Chân và ám vệ kia sợ tới mức lập tức quỳ xuống. Thấy điện hạ nổi giận, chỉ biết chắc chắn lần này xong rồi, vị chủ tử chưa nhập môn kia nhất định là đã gây nên sự rồi. Đúng là chẳng để ai được an ổn qua ngày lành cả.

Lúc này Tông Chính Lâm thật sự giận dữ, tức giận đến mức sắc mặt xanh mét. Nữ nhân này đúng là đáng chết, thế mà dám giả mạo nam tử định đến thư viện xem Thập công tử yển. Quan trọng là, nàng muốn đi xem "Mĩ Nam Trí dũng song toàn."

Tông Chính Lâm vừa đọc được bản báo cáo này, liền hận không thể nắm lấy nữ nhân kia đánh cho mấy roi. Hắn vốn tưởng rằng con thô nhò kia chẳng qua chỉ là yêu thích làm âm ỉ, ai ngờ..., được, thật sự là càng ngày càng có năng lực, còn dám cướp danh hiệu??? Nếu còn không quản giáo, sợ là ngay cả ngôi của phủ hoàng tử nàng cũng dám leo tường dõ xuống!

Ném cây bút trên tay xuống, hắn khoanh tay thông thả đi lại vài bước, mới kêu người đứng dậy.

Vệ Chân liếc mắt nhìn ám vệ kia, hận nghiêng răng nghiêng lợi. Đại gia, biết đây không phải chuyện tốt, cũng không mở miệng rào đón trước? Nhìn điện hạ đi, tức giận đâu chỉ không nhẹ, sắc mặt đều thay đổi. Nay xưa nay mặt lạnh băng son, gặp được Dao chủ tử đều sắp thành tác kè hoa rồi.

Ám vệ cũng ghen khuất. Theo hầu ai không theo, lại theo phải vị chủ tử này. Hôm nay cũng là do trùng hợp, mấy người chủ tớ bọn họ từ lúc chưa ở trong phòng nói chuyện, đã khiến được hắn nghe thấy rõ ràng. Nghe xong lời nói hùng hồn của Dao chủ tử, hắn sợ tới mức xém chút rơi từ trên cây xuống. Vị Dao chủ tử rốt cục có phải là nữ nhân không??

"Vệ Chân, đi thu xếp, ngày mai đến Thịnh Kinh thư viện một chuyến." Lại hít một hơi thật sâu, "Phân phó Diệp Khai, sớm chuẩn bị một chút, đến sau Vu phủ chờ trước, sau đó mới đi thư viện." Nói xong phẩy tay áo bỏ đi.

Đầu tiên Vệ Chân còn chưa suy nghĩ cẩn thận, sau khi thấy biểu tình như đang khóc tang của ám vệ, đột nhiên mở to hai mắt. Dao chủ tử của tôi ới, mấy ngày nay không gặp, ngài đã chơi đến tận thư viện rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Bàn Tay

Thập công tử yển sẽ được cử hành vào canh ba giờ Thìn. Mộ Tịch Dao mang theo Triệu Thanh và hai đóa hoa lan ra khỏi cửa từ sớm, nàng đã chuẩn bị xe ngựa đợi sẵn ở khoảng cách không xa so với cửa ngách trong phủ.

"Huệ Lan, lát nữa người đi tìm Ngọc Oánh, chỉ nói có việc ngoài ý muốn, thay ta che lấp một chút." Hôm nay Mộ Tịch Dao ra ngoài, chỉ nói với Vu thị, nàng nhận lời mời của Đệ Ngũ Ngọc Oánh, đến buổi phẩm trà của các thế gia tiểu thư.

"Mặc Lan, thay ta thay quần áo." Hai người liền ở trong xe ngựa bận bịu một hồi.

Triệu Thanh canh giữ ở bên ngoài, vẫn là nhìn không được đành nhắc nhở.

"Tiểu thư, người thay đổi trang phục ăn mặc như thế này, vào thư viện, lại là đi... Nếu điện hạ biết được, phải làm như thế nào cho phải?"

"Đã nói không ai được để lộ tin tức, điện hạ làm sao biết được? Kể cả là biết được, thì cũng là sau khi sự việc đã xảy ra, có thể làm khó dễ được ta sao?" Mộ Tịch Dao nhu mày.

"Nhưng thưa tiểu thư, vì sao người lại phải cố ý đi xem những nam tử không liên quan làm gì? Nếu so về tuấn mỹ thì ở Thịnh Kinh này điện hạ đứng đầu. Tháng sau người vào phủ hoàng tử, ngày ngày đều có điện hạ làm bạn, chẳng phải rất tốt hay sao?" Mặc Lan nghĩ mãi không hiểu sao tiểu thư nhà mình lại phải làm thế này.

"Em ngày ăn thịt, chẳng lẽ không thấy ngấy? Huống hồ điện hạ của em, hậu viện phồn hoa rực rỡ, oanh yến béo gầy đều có, đêm đêm ngự tẩm vô số nữ tử, nào có rảnh rỗi mà ngày ngày đều đến?"

Thần sắc Triệu Thanh trở nên vắn vẹo, đây là đang nói là Lục điện hạ?

Lại nghe một giọng nói cô ý giả bộ hào sảng "Thế nào? Công tử nhà em như thế này, có thể đáng tin bằng điện hạ của nhà em không?"

Sau đó hần liền nhìn thấy một thiếu niên tuấn mỹ nhấc chân đi ra. Trên đầu thiếu niên chỉ cài một cây trâm ngọc, mái tóc đen như mực toàn bộ buộc cao lên tận đỉnh đầu, một vài đuôi tóc rối tung ở phía sau. Trong đôi mắt thần quang rạng rỡ. Một thân áo bào màu tía thanh, dáng người anh tuấn. Toàn thân cao thấp, bên hông còn đeo một khối ngọc bội màu hổ phách, khí chất tự nhiên, vẻ mặt cao ngạo.

Một chút hoá trang khiến mọi người chần động ngẩn ngơ, chưa bao giờ nghĩ tới một tiểu cô nương yêu kiều thường ngày, chỉ một chút hoá trang thay đổi bộ dáng lại có được tư thế oai hùng bồng bồng, khí khái thiên thành như thế.

Mộ Tịch Dao nữ giả nam trang, khí chất thay đổi một trời một vực, nếu không phải là người bên người nàng, sẽ không thể nào phân biệt được.

Mộ Tịch Dao tà mị cười, "Việc danh bài kia, còn phải làm phiền Triệu huynh." Nói xong nàng đi nhanh về phía thư viện. Triệu Thanh chỉ đành lạnh mặt theo sát phía sau.

Nàng không hề biết rằng, những cảnh vừa rồi đã sớm bị những người của phủ hoàng tử đến bên ngoài, ẩn mình trong góc nhìn thấy rõ ràng, hơn nữa có người hoàn toàn đặt ở trong mắt. Đoạn đối thoại của chủ tớ nhà ai kia, bị người nào đó nghe thấy không sót một lời. Mọi người lúc này không ai là không ghen ghét nhìn trân trối, thần hồn sớm đã bay mất nơi nào. Ngay cả Tông Chính Lâm dù mặt không đổi sắc, nhưng khóe miệng hơi hơi rung động, nhìn kỹ sẽ thấy khóe môi đã nhếch lên.

Lục Điện hạ Tông Chính Lâm cảm thấy từ khi ra đời tới nay, đây là chuyện hoang đường nhất, đừng nói tới chuyện hần quá mức động tâm với một nữ tử. Hơn nữa mặc dù hiện tại, hần cũng chỉ là buồn bực, chứ không có chút hối hận gì.

Khi hần nhìn thấy màn hoá trang kinh diễm kia, Tông Chính Lâm cảm thấy, ngay cả con tức kia cũng bắt đầu thông thả giảm xuống. Biết nói như thế nào đây, thật đúng là hần tự tìm khó chịu. Hơn nữa trong lòng thế mà lại có một tia kiều ngạo bị giấu kín? Hần cảm thấy nàng dù là giả nam hay là nữ đều vô cùng tao nhã khác hẳn người khác, may mắn hần không lỡ mất nàng mà chọn được vào trong tay.

Lần đầu tiên, Tông Chính Lâm cảm thấy mình hoa mắt chóng mặt khi nghe thấy mấy câu nói của Mộ Tịch Dao.

Đám người Vệ Chân nghe thấy mấy lời đại nghịch bất đạo của Mộ Tịch Dao, vội vàng cách điện hạ xa một chút, làm bộ cái gì cũng không có nghe thấy. Trong lòng thì âm thầm oán giận, vị Dao chủ tử thật quá dọa người, không có một chút sợ hãi nào. Nếu lỡ điện hạ cảm thấy mất mặt, muốn tẩy trừ, không biết sẽ có bao nhiêu người chịu tai họa.

"Diệp Khai" giọng nói trầm thấp của Tông Chính Lâm vang lên, bên trong hình như có còn có ngập trời lửa giận, hai mắt nhìn chăm chăm đáng vẻ rêu dao của Mộ Tịch Dao ở phía trước, "Đuổi theo, ngăn nàng lại!" Sau đó hần xoay người lên xe ngựa.

Mộ Tịch Dao đang hăng hái, mang theo Triệu Thanh, muốn nhìn tấm thẻ danh bài ở trong tay, không ngờ thấy một chiếc xe ngựa chột ngừng ở phía trước, ngăn đường đi của nàng. Đôi mày cau lại, đến khi nhìn cẩn thận, thì thấy Tông Chính Lâm lạnh mặt vén rèm bước ra, không nói hai lời, vươn cánh tay, ôm lấy nàng rồi quay vào xe ngựa. Lại phân phó Diệp Khai tìm một chỗ yên tĩnh, sau đó cho tùy tùng đợi ở khoảng xa.

Mộ Tịch Dao cả người cương cứng, nhìn tình hình này của Tông Chính Lâm, biết ngay việc đã có biến, không dám động, chỉ thành thật đợi, ngay cả ánh mắt lẫn khuôn mặt đều lẳng lặng cúi xuống. Nào còn dám vẽ công tử vừa rồi?

Tông Chính Lâm thấy dáng vẻ đáng thương này của nàng, cả người nàng lui trong ngực mình, co thành một khối nho nhỏ, hắn vừa bực mình vừa buồn cười, tâm không hiểu sao có chút mềm nhũn ra.

"Xem mỹ nam tử hử?" Ngữ khí ôn hòa.

Mộ Tịch Dao thân thể run rẩy, biết ngay sự đã bại lộ, liền cọ đầu vào lòng Tông Chính Lâm, tròng mắt xoay xoay nghĩ đối sách.

"Bản điện hàng ngày đêm sinh ca, đêm ngủ tầm vô số nữ nhân, hử?" Trong lòng bàn tay ôn nhu vuốt ve sườn gáy mảnh khảnh của Mộ Tịch Dao, khiến Mộ Tịch Dao nổi da gà, nàng lo lắng nếu Tông Chính Lâm phần nộ liệu có phải sẽ bóp chết bản thân không.

"Ngày ngày có bản điện hạ làm bạn, nàng cảm thấy giống như ăn thịt, ăn nhiều sẽ thấy ngấy?"

Mẹ nó, Mộ Tịch Dao trong lòng bắt đầu nằng chừ. Tông Chính Lâm đúng là đồ không biết xấu hổ, dám phái người giám thị nàng? Ngọc bội tại sao lại không cảnh báo? Bị xâm phạm riêng tư, chẳng lẽ không phải là nguy hiểm lớn hay sao? ? ?

Mộ Tịch Dao tức giận nhưng lại không tỏ vẻ, đương nhiên ở đây không thể nào thay đổi được tinh thần văn minh, để ý quá sẽ bị phạt sét đánh mất!

"Còn có thể thất thân?" Tiếng nói Tông Chính Lâm càng thêm ôn hòa, đôi tay cấp tốc cởi bỏ áo khoác của Mộ Tịch Dao. Nhìn thấy nàng mặc y phục của nam nhân, không biết là quần áo của tên nam nhân nào, trong lòng hắn lửa giận thiêu đốt!

"Sợ ~" Mộ Tịch Dao thấy hôm nay chắc chắn là không tránh khỏi, bắt đầu thử làm nũng. Mị nhãn phát quang, lông mi run rẩy, hơi hơi ngẩng đầu, sợ hãi nhìn Tông Chính Lâm.

"Còn biết từ sự này cơ à? Không phải là muốn cướp danh bài sao?" Động tác trên tay không dừng, trực tiếp xé áo khoác, nâng tay ném xuống. Còn lại áo trong, nhưng đã che chắn khá tốt bộ ngực no đủ của nữ tử.

Lần này Tông Chính Lâm quyết tâm cho nàng một lần giáo huấn, nếu không nữ nhân này sẽ không biết trời cao đất rộng, nếu như bản thân không tại bên người, chẳng phải là dám lật cả trời hay sao ?

Đem áo trong của nàng kéo ra, liền thấy bộ ngực bị bọc một vòng vải mịn, khá chắc chắn. Tông Chính Lâm lên cơn tức giận, vận nội lực, rào một tiếng vạch vải tìm đôi khối nõn nà trước ngực nàng. Trong nháy mắt hắn sững sờ.

Chỉ thấy một đôi nhũ phong tuyết trắng, sôi nổi nhảy ra. Đỉnh đầu non mềm và tuyết trắng phía dưới run rẩy lay động. Lắc lư khiến Tông Chính Lâm hoa mắt mê mẩn.

Mộ Tịch Dao không ngờ hôm nay Tông Chính Lâm lại ngoan độc, và táo bạo như thế. Mắt thấy nửa thân trên sắp lộ ra trọn vẹn, nàng hoang mang rối loạn lấy tay che. Lại bị bàn tay to lớn của nam nhân bắt lấy, đem hai tay nàng đặt ra sau người, chặt chẽ kiểm chế.

Nhìn hai đỉnh đầy đặn, Tông Chính Lâm cúi người, một ngón liền ngậm lấy đỉnh đầu đỏ tươi kia. Hắn tham lam liếm mát, chỉ trong chốc lát, đỉnh non mềm không chịu nổi mà đứng dựng lên, kích thích Tông Chính Lâm càng sử dụng vải phản lực đạo. Nữ tử dưới thân hắn, da thịt nõn nà, đường cong yếu điệu, thật khiến người ta bị dục hóa thiếu thốn.

Đây là lần đầu tiên, Tông Chính Lâm nhìn thân thể nữ nhân gần như thế, hắn rung động không thôi, dục vọng đứng thẳng lên.

Đề nén xao động trong cơ thể xuống, Tông Chính Lâm lật người Mộ Tịch Dao, để nàng nằm sấp ở trên đùi mình. Bàn tay hắn phách phách hai cái, vỗ xuống cái mông xinh đẹp của nàng.

"Đi xem mỹ nam, trộm danh bài ?" Lại thêm hai cái vỗ xuống. Âm thanh thật vang dội, nhưng lực đạo lại vô cùng có chừng mực. Ai biết mấy cái vỗ tay xuống, kiều mông lại đàn hồi nảy lên, khiến Tông Chính Lâm cả người đều bốc hỏa.

"Đừng mà, điện hạ, đau ~" Mộ Tịch Dao quay đầu, ánh mắt ngập nước nhìn Tông Chính Lâm, âm thanh ngọt ngào nũng nịu. Lời nói và vẻ mặt của nàng, khiến dục vọng dưới thân Tông Chính Lâm lại tăng vài phần.

"Nàng tự tìm, cho nàng biết", sau đó hắn gạt tiết khố của Mộ Tịch Dao, trực tiếp vỗ hai chường lên thịt vú, rồi lại hung hăng nắm lấy hai khối no đủ, vuốt ve.

Trong xe, nam tử quần áo chỉnh tề, dung mạo tuấn mỹ, nữ tử lại toàn thân trần trụi, sắc mặt đỏ bừng nằm sấp, hai người chặt chẽ sát vào nhau, nhiệt độ và cơ thể của cả hai đều khó phân rõ.

Mộ Tịch Dao ngậm bực mình, xú nam nhân là vì chuyện nàng muốn đi thư viện mà tìm đến tính sổ, hay là đến để đùa giỡn lưu manh? Dựa vào cái gì hắn thi áo mũ chỉnh tề, còn mình thì ngay cả miếng vải che cũng không có?

Mộ Tịch Dao không chịu được khi nhìn Tông Chính Lâm cao cao tại thượng, bản thân lại bị đè vô cùng mất mặt. Tính tình quật cường nổi dậy, liền muốn chết thì cùng chết.

Chỉ thấy nàng ôm lấy đầu Tông Chính Lâm, dùng sức xoay người, tới tới lui lui cọ xát đến nơi đã dựng đứng như đỉnh lều dưới thân nam nhân, miệng râm rì rên rì.

Hừ, xú nam nhân, cho ngươi đánh, cho ngươi thoát, cho ngươi dám đùa giỡn lưu manh. Cho ngươi dục hóa thiêu người!

Làm sao Tông Chính Lâm có thể ngờ được Mộ Tịch Dao lại mạnh mẽ như thế, bị nàng trêu chọc khô nóng cả người đến mức không chịu nổi, cuối cùng cũng kiềm chế không nổi, hừ nhẹ ra tiếng.

"Điện hạ ~ cho ta ~ quần áo ~" yêu nữ này đúng là đổ dầu vào lửa, cố ý khiêu khích, âm thanh kia mềm mại vô lực, khiến da đầu Tông Chính Lâm run lên, vẻ mặt hoảng hốt.

Mộ Tịch Dao nhân cơ hội này, liền đẩy Tông Chính Lâm ra, chống đỡ hai chân hần, nhảy dựng lên, không ngừng bò sang bên cạnh để chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Mỹ Nhân Kế

Trong xe vốn chật hẹp, Mộ Tịch Dao có thể trốn vào đâu? Tông Chính Lâm phản ứng lại, vươn cánh tay, bế người trở về, để nàng ngồi ở trên người, đối mặt với hần. Mắt phượng híp lại, tà tử nhìn chằm chằm nàng.

"Không có khe hở, còn muốn chạy trốn?" Giọng nói cao mạnh, nhuộm vẽ đùa giỡn.

Mộ Tịch Dao không còn cách nào khác, chỉ đành ra đòn sát thủ, "Mỹ nhân kế"!

"Điện hạ ~, lạnh ~" nàng nhẹ nhàng vươn một đôi cánh tay trắng như tuyết ra, ôm cổ hần. Bối bối làm nũng.

"Còn muốn mặc đồ của nam tử hử?" Trong mắt Tông Chính Lâm mang theo sát khí, rõ ràng là hần không vui.

"Đó là quần áo hôm qua mới may gấp, không hề có người khác mặc qua." Mộ Tịch Dao hờn dỗi liếc mắt một cái, vẻ phong tình khiến long Tông Chính Lâm ngứa ngáy, liền vuốt ve gương mặt nàng, ánh mắt nóng rực.

Mộ Tịch Dao không cam lòng khi bị hần đẩy quần áo xuống khiến cho cả người lỏa lồ, liền mềm yếu ghé vào trên người hần, đôi tay nhỏ bé chậm rãi cời bỏ ngoại bào của Tông Chính Lâm, "Nếu thế, tạ ơn điện hạ ban thưởng áo bào." Sau đó nàng cố gắng tháo thắt lưng hần, đùa nghịch một cách vui vẻ.

Tông Chính Lâm bị đôi tay nhỏ bé khiêu khích, thân mình không chịu nổi, một tay đè thắt lưng và mông nàng lại, giữa hai chân có chút đứng vững, hơi muốn động.

Mộ Tịch Dao cũng không để ý động tác của hần, chỉ mãi liếc mắt đưa tình với Tông Chính Lâm, "Điện hạ ~ thay quần áo ~" nói xong lại lòi áo ngoài của hần, muốn mặc lên.

Tông Chính Lâm khẽ cười, tiểu ti này đúng là được nuông chiều, cũng tùy ý nàng, đem áo ngoài của hần phủ lên thân hình trắng nõn như tuyết của nàng, lưu luyến phủ kín phiến lưng mỹ miều.

Mộ Tịch Dao thấy trên người đã có che chắn, lá gan cũng lớn hơn nhiều. Đùa à, việc tốt hôm nay lại bị này xú nam nhân này phá mất, tất nhiên không thể để hần được thoải mái! Sau đó nàng hơi hơi đứng dậy, ngồi lên trên thân của hần, đầu lưỡi liếm nhẹ vành tai hần, còn oán giận lên án, "Điện hạ nữ nhân tâm, đau ~" ôi trời, chẳng qua chỉ là thùng rỗng kêu to, nghe sấm chớp giạt đùng đùng nhưng người chỉ bị vài giọt mưa nhỏ li ti dính vào, thể thôi mà đã bắt đầu ghi thù rồi.

Lúc này Tông Chính Lâm vừa tức vừa hận, vật nhỏ này, quả là vô liêm sỉ, biết rõ bản thân hần sẽ không thể động vào nàng, liền không kiêng nể gì, cố ý đốt lửa. Nhưng hần cũng luyến tiếc chút điểm phúc khó có được này, chỉ đành cứng người chịu đựng.

Mộ Tịch Dao đương nhiên biết Tông Chính Lâm khó chịu, cố tình được một tác lại muốn tiến một thước, vươn tay nhỏ bé, vói vào trong áo của hần, khẽ vuốt ve khuôn ngực rắn chắc khít khao đằng sau lớp vải. Cả người nàng dựa vào trong lòng người nam nhân này, hơi thở đầy nhiệt khí phun lên lồng ngực của Tông Chính Lâm.

Tông Chính Lâm bị nàng kích thích, thân thể run lên.

"Điện hạ ~" Hai mắt Mộ Tịch Dao mê mông, liếm liếm đôi môi, ngẩng đầu nũng nịu gọi, "Điện hạ vô cùng tuần mỹ."

Tông Chính Lâm hoàn toàn bị một tiếng này của nàng làm cho tức giận, cúi người hàm trụ cái miệng nhỏ nhắn chuyên gây chuyện của Mộ Tịch Dao, điên cuồng công thành đoạt đất, bàn tay to càng là dùng sức vuốt ve điểm mềm mại phía trước của nàng.

Mộ Tịch Dao thấy dục hỏa mình đốt cũng đã đến tằm, nếu còn cố làm tiếp sẽ khiến tự mình dẫn lửa thiêu thân, ngay cả chính mình cũng bị kéo vào, cảm thấy như thế không đáng giá. Liền chuẩn bị một cú chót rồi thôi.

Mộ Tịch Dao nhìn bàn tay của ai đó đang tàn sát bừa bãi trước ngực mình, nhẹ nhàng đẩy ra một cái, lờ bàn tay kia đến trước mặt, chậm rãi vuốt ve. Sau đó nàng nghiêng ngăm lấy một ngón tay, đầu lưỡi cuộn lại, liếm láp, hé miệng nuốt vào lại đẩy ra, ánh mắt nhuốm một vẻ xuân thủy ướt rượt, cái miệng nhỏ hừ hừ rên rì. Nàng lúc này quả thực như một dòng nước ngọt ngào mê mị.

"Nàng đúng là cái đồ yêu tinh!" Khuôn mặt tuần tú của Tông Chính Lâm trở nên vụn vặt, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, khát khao nhìn chăm chăm Mộ Tịch Dao, hai mắt nóng bỏng, dục vọng dưới thân càng lúc càng dâng lên.

Mộ Tịch Dao đắc ý dào dạt ngạo nghễ nhìn Tông Chính Lâm, thẳng thớm, còn trị không nổi người sao. Ai bảo người tùy tiện lên liền đánh người!

"Triệu Thanh!" Mộ Tịch Dao đột nhiên đẩy Tông Chính Lâm ra, cao giọng triệu hồi Triệu Thanh, còn mình thì đứng lên, kéo vội ngoại bào, sửa sang lại một phen.

Tông Chính Lâm bất ngờ bị đẩy ra, thân thể hần sắp chạm đến giới hạn ham muốn thỏa mãn, sắp không kiên nhẫn nổi nữa, tuy rằng vô cùng khó chịu, nhưng vẫn nheo đôi mắt phượng lại, nhìn chăm chăm Mộ Tịch Dao. Nữ nhân này quả thực to gan lớn mật, đúng là bị hần chiều quen thói không kiêng dè ai rồi!

Tiếp đó hần nghe nàng mềm yếu oán giận, còn liếc mắt trừng hần một cái, "Điện hạ thứ tội, người ta bị kinh hách, nhất thời đã quên ~~~" đáng vẻ nàng đúng là vô đứng đắn, nhưng trong mắt đầy vẻ vui sướng khi người gặp họa, nếu không phải người mù đều có thể nhìn ra được.

Tông Chính Lâm bị đáng vẻ nàng đắc ý khi chơi xấu hần khiến cho đôi mắt tràn vẻ tươi cười, hần cảm thấy thật bất đắc dĩ, đều tại bản thân hần kiêu căng, hiện giờ đành chịu.

Hần thở dài, thay nàng vén lại cẩn thận vài sợi tóc rối trên thái dương, rồi mới gọi Vệ Chân.

"Không muốn Vệ Chân, muốn Triệu Thanh." Mộ Tịch Dao lờ kéo tay áo của Tông Chính Lâm, xoay đến vụn vặt.

Tông Chính Lâm đột nhiên tà nghệ nhìn nàng, chỉ lẳng lẳng nhìn mà không nói gì.

Mộ Tịch Dao bị khí thế này của hần dọa nhưng vẫn phản ứng lại, "Muốn Triệu Thanh, không thì gọi Mặc Lan, Huệ Lan đến." Kế hoạch thay đổi, phải gọi đại nha hoàn trở về, nếu không bản thân nàng như thế này làm sao có thể trở về? Hiện giờ nàng một thân quần áo lộn xộn, tóc rối trăm lếch, phải có hai đóa hoa lan đến giúp mới thu thập thỏa đáng được.

Lúc này sắc mặt Tông Chính Lâm mới hoà hoãn đôi chút.

"Biết tình cảnh bây giờ của mình không thể ra ngoài gặp người rồi hử? Vừa rồi còn không biết xấu hổ ..."

Bàn tay nhỏ bé của Mộ Tịch Dao che miệng Tông Chính Lâm lại, tròn tròn mắt, không cho hần nói tiếp.

Tông Chính Lâm nhìn người trước mặt hết như một con thỏ nhỏ đang xù lông, tròn mắt tròn vo, hơi chút nhuộm hồng, rõ ràng không có chút khí lực gì, lại dám động thủ động cước với hần, tựa hồ không quan tâm thân phận của mình. Nghĩ tới điều này, Tông Chính Lâm liền mềm lòng, nhẹ nhàng kéo bàn tay nhỏ bé xuống, ấn một nụ hôn lên trán nàng.

Mộ Tịch Dao thấy thế mới hừ một tiếng, rất là cao ngạo giương cằm lên. Tông Chính Lâm vỗ nhẹ đầu nàng, cười khê. Con thỏ nhỏ rất đáng yêu. Sau đó mới phân phó đi gọi thị nữ của Mộ Tịch Dao đến, lại sai Diệp Khai đánh xe đi biệt viện.

Biệt viện? Mộ Tịch Dao vừa nghe thấy từ này, liền nghĩ đến ngay một biệt viện nhỏ vùng sông nước Giang Nam, hai mắt lập tức tỏa sáng. Ngẩng đầu nhìn Tông Chính Lâm cầu giải thích.

Tông Chính Lâm căn bản không cần nhìn cũng biết trong đầu nàng đang có cái chủ ý gì, liền tỉnh tể nói vị trí biệt viện và cảnh trí bên trong cho nàng nghe. Còn rót một chén nước ấm, đút cho nàng uống.

Vừa nghe có *ngư đường* (hồ nuôi cá), Mộ Tịch Dao vui sướng ngay lập tức, ôm lấy cổ Tông Chính Lâm, ồn ào muốn câu cá, đòi ăn *toàn ngư yến* (Tiệc toàn các món chế biến từ cá).

Đôi mắt phượng của Tông Chính Lâm nhìn chăm chăm đáng vẻ vô cùng xinh đẹp của nàng, chỉ chỉ vào đôi môi của mình.

Mộ Tịch Dao ngẩng đầu hôn lên. Trong lòng lại nói thầm, hay cho cái tính thứ hai của Tông Chính Lâm, chính là cầu vuốt ve, cầu hôn hít?

Lục Điện hạ hưởng thụ sự hầu hạ của mỹ nhân xong, còn không quên đùa giỡn một câu, "Hương thơm mềm mại tràn đầy." Sau đó hài lòng, phân phó Vệ Chân đi tìm đầu bếp tốt nhất, để chuẩn bị làm toàn *ngư yến* cho Mộ Tịch Dao.

Vệ Chân tuân lệnh, xoay người đi, biểu cảm trên mặt hắn như muốn khóc. Điện hạ, ngài bị Dao chủ tử biến thành người khác rồi? ? Không phải nói là muốn hảo hảo giáo huấn một phen hay sao? ? Bây giờ còn sai chạy khắp Thịnh Kinh tìm đầu bếp, đây là kiểu “giáo huấn” gì chứ? Hắn nghe kiểu gì cũng thấy giọng nói của Dao chủ tử rất phổ trương khoan khoái? Vệ Chân thật buồn bực, nhận lệnh đi làm việc.

Đến biệt viện, nha hoàn của Mộ Tịch Dao đã chờ sẵn, thấy Tông Chính Lâm, vội đến hành lễ vãn an. Trong lòng Mộ Tịch Dao ngửa ngáy, muốn đi vào biệt viện du ngoạn, liền không chút khách khí vút Tông Chính Lâm ở một bên, tự mình dẫn theo hai đóa hoa lan đi rửa mặt chỉnh sửa y phục.

Lúc Vệ Chân trở về, Mộ Tịch Dao đã dạo qua biệt viện một vòng, đang ở bên cạnh ngư đường, thẳng lưng ngồi ngay ngắn, nghiêm cẩn câu cá.

Tông Chính Lâm cũng đang thả câu, ở cách nàng một chút, nhưng hắn lại khá nhàn nhã, lười nhác dựa vào trúc tháp phía sau, tay hắn tùy tiện nắm cần câu, trong mắt tràn đầy ý cười.

Mặc Lan và Huệ Lan nhìn về không cam lòng không phục của chủ tử nhà mình, cảm thấy thật bất đắc dĩ. Các nàng thật không ngờ lại phát hiện ra một việc, ngoài việc nữ hồng, tiểu thư lại có một việc không có năng khiếu. Ai, nhìn điện hạ dễ dàng liền câu được bốn con cá hoa, con nào con nấy đều béo mập, còn tiểu thư thì khác hoàn toàn, ngay cả một chú cá bột cũng không câu được. Thân là nha hoàn, hai người cũng cảm thấy trên mặt phát sốt.

Mộ Tịch Dao mất hết tính nhẫn nại, không muốn để người khác chế giễu, liền nghiêng đầu nghỉ ngơi, sau đó cười tủm tỉm đi sang phía Tông Chính Lâm.

"Điện hạ ~ nóng, người ta muốn trúc tháp." Sau đó nàng chạy tới, kéo Tông Chính Lâm đứng lên, đẩy hắn ngồi vào ghế mềm của mình, còn mình thì vui vẻ chạy đến ngồi lên sạp trúc của Tông Chính Lâm. Rất là đắc ý, chăm chú nhìn vào thùng nhỏ bên cạnh, dịch đến gần bên thùng câu, nhìn mấy con cá hoa bên trong đang bơi lội, vẻ mặt tươi như hoa.

Tông Chính Lâm nhìn nàng làm xấu, ý cười trên mặt càng thêm nồng đậm. Da mặt Vệ Chân run rẩy, cô nài nài của tôi ơi, ngài nghĩ chúng hạ nhân đều mở to mắt nhưng như mù hay sao?

Đến buổi chiều, sau khi Mộ Tịch Dao vô cùng vừa lòng với toàn ngư yến, Tông Chính Lâm mới tiễn nàng hồi phủ. Thuận tiện báo cho Vu thị biết, trên đường hắn ngẫu ngộ Mộ Tịch Dao, mời nàng dạo chơi hoa viên. Lục điện hạ vốn xử sự vô cùng kín đáo, thay Mộ Tịch Dao thu thập cục diện rồi rầm xong, mới lên xe ngựa, trở về hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Nhập Phủ

Mộ Tịch Dao chơi vui vẻ cả ngày, cũng có chút mệt mỏi. Nhanh chóng rửa mặt chải đầu rồi nằm trên giường, nghĩ chuyện hôm nay.

Hôm nay bị Tông Chính Lâm chặn lại giữa đường, Mộ Tịch Dao rất bất đắc dĩ. Thực ra nàng không hề biết rằng, Tông Chính Lâm vốn định nửa đường chặn nàng lại, sau đó dựa vào thân phận hoàng tử đưa nàng vào Thịnh Kinh thư viện. Bởi nàng muốn vô giúp vui, Tông Chính Lâm đương nhiên sẽ che chở cho người mà bản thân coi trọng. Kể từ khi biết được trò mới của nàng, muốn nàng không dùng đến nước cờ dở là “cướp danh bài” hẳn đành lộ diện. Ai ngờ Mộ Tịch Dao không cam lòng bị Tông Chính Lâm giáo huấn, nghịch lửa, khiến cho hai người đều không cách nào đi thư viện, chỉ đành từ bỏ.

Lúc này thân Mộ Tịch Dao thì ở trong sân viện, nhưng tâm tư lại đang dùng sức xoay chuyển linh tinh. Thập công tử yến, điều mà Mộ Tịch Dao muốn làm quá nhiều. Không chỉ vì việc Tông Chính Lâm có thể thượng vị, còn là vì sự hưng thịnh của Mộ gia Thanh Châu.

Nếu không nhầm thì, hai năm sau Nguyên Thành Hoàng Đế sẽ sai Đại Hoàng Tử Tông Chính Thuần dẫn binh bắc thượng, kết thúc mười mấy năm hỗn loạn của Mạc Bắc. Chiến sự tại Mạc Bắc sẽ giằng co trong hai năm rưỡi, mãi đến năm Chương Hoà thứ mười sáu, hai bên mới hoà đàm lui binh. Sau cuộc chiến Triều đình Mạc Bắc hứa hẹn rời khỏi Kinh, Vân, Mực, ba châu huyện, trong vòng trăm năm sẽ không xâm phạm biên giới. Thời đại của Nguyên Thành Hoàng Đế có nhiều danh tướng, đó là vì rất nhiều anh tài đã trở hết tài năng trong trận chiến này.

Trong đó vang danh nhất, là Viên Kỳ Chiêu - vị tướng quân năm ấy mới hai mươi bốn tuổi, được phong quan nhất phẩm chức Định Uy Tướng Quân và Một người nữa là quan chính nhị phẩm Phó đô thống Diệp Hoài Văn năm ấy hai mươi hai tuổi. Chiến tích của hai người này, đều là bách chiến bách thắng, nhưng phong cách hành binh bày trận khác xa vô cùng. Người trước là lấy chính diện xung phong, trên chiến trận trừ danh thiện chiến; người sau lại dựa vào kỳ mưu, nổi danh trong giới ngũ binh chi đạo. (*đạo dùng binh xảo quyết, mưu mô*)

Nhưng hai người này không chỉ nổi danh trong trận chiến với Mạc Bắc, sau này khi Tông Chính Lâm lên ngôi tiến hành Tây chinh, bọn họ lại Mộ t lần nữa nổi danh, được xưng mỹ danh "Đại Ngụy song huy" (Hai niềm huy hoàng của Đại Ngụy). Nếu tính ra, vào thời điểm này hai người kia rất có khả năng sẽ xuất hiện trong Thập công tử yến lần này! Huống chi đại ca của Mộ Tịch Dao là Mộ Căn Chi tất nhiên sẽ tham gia chiến sự Mạc Bắc. Nếu như không mưu toan thỏa đáng trước, sao có thể đạt được càng nhiều thành quả đây?

Đáng tiếc nàng đã lỡ mất Thập công tử yến, lại không có khả năng len lút kết bạn. Hiện giờ cũng chỉ có thể để Triệu Thanh đi tìm hiểu tin tức, sau này lại tính tiếp.

Hôm sau, Triệu Thanh vừa nghe Mộ Tịch Dao phân phó lại là chuyện xấu liên quan đến Thập công tử gì đó, choáng váng cả đầu, chỉ cảm thấy hôm qua Lục Điện hạ đã yên tâm hơi sớm rồi.

"Việc này có nội tình, người chỉ để ý tìm hiểu rõ ràng tình hình cụ thể của Thập công tử, nhớ lấy không thể để lộ thân phận." Mộ Tịch Dao rất nghiêm túc giao phó.

Triệu Thanh vừa thấy vẻ mặt tiểu thư khác xa bình thường, liền biết việc này tất không đơn giản. Lần tiểu thư hao tổn khổ tâm suy nghĩ trước, là việc tính kế vài vị rất lợi hại. Lần này không biết là người nào lại có thể khiến tiểu thư mặc dù bị điện hạ ngăn trở, vẫn muốn mạo hiểm làm việc này. Trong lòng hẳn có chút chờ mong.

Ba ngày sau, Triệu Thanh mang tin tức về. Mộ Tịch Dao càng xem càng hưng phấn. Viên Kỳ Chiêu, Diệp Hoài Văn quả nhiên có trong danh sách, còn có thêm một người là Cung Thư Dương! Cung Thư Dương quả nhiên có vị trí rất cao, hoá ra là người đứng đầu trong thập công tử lần này. Cung Thư Dương theo văn, khoa cử nhập sĩ (*tham gia thi cử làm quan*). Chỉ nhìn liền biết người này tài hoa tuyệt thế, Cung Thư Dương chính là chính nhất phẩm điện các đại học sĩ trong triều đại của Tông Chính Lâm! Một lương tài mỹ ngọc như thế, làm sao có thể nào buông tha?

Hiện nay ba người này thanh danh đang lên cao, không ai biết được thành tựu của họ sau này, nếu lúc này không thu, thì còn đợi đến khi nào? Đánh dấu vài cái tên, Mộ Tịch Dao mất hai ngày mưu tính, mới âm thầm lại dặn dò Triệu Thanh, sai hắn cần phải đề dặt cẩn thận, chớ nóng lòng cầu sự thành. Mộ Tịch Dao đã xác rõ ràng, những người quyết an bày bên Tông Chính Lâm, không dám lơ là.

Hôm đó lúc hồi phủ, Tông Chính Lâm đã nói trong xe ngựa, "Mấy ngày này nàng phải ngoan ngoãn, chớ hấn tới nghênh đón", Mộ Tịch Dao cũng liền nghe lời. Nhưng nàng lại không hề lưu ý với hứa hẹn "Nghênh đón" kia của Tông Chính Lâm, quả đáng tiếc một phen tâm ý của Lục Điện hạ.

Càng gần ngày lấy chồng, Mộ Tịch Dao càng dành nhiều thời gian ở bên Vu thị, cũng trò chuyện cùng Mộ Tịch Đình, thoáng nhắc đến tin tức của phủ Ngũ hoàng tử. Viết hai phong thư, vắn an với Mộ Kính Châm, cũng nhờ Mộ Cảnh Chi thu xếp tiền đồ cho Triệu Thanh. Thời gian còn lại thì chăm hai con thơ, vẽ tranh, xem sổ sách của Giai Nghệ Phường, tập viết chữ, đánh đàn, đọc sách.

Lúc này Mộ Tịch Dao chú ý nhất, là Đường thị Nghi Như người cũng bị chỉ làm thứ phi như mình. Thời gian tham tuyển có chút biến đổi, khiến Mộ Tịch Dao rất tò mò. Cũng muốn nhìn xem Đường Nghi Như, à ta đòi trước quả là phong quang vô hạn.

Kiếp trước Đường Nghi Như lấy thân phận thứ phi nhập phủ, sau đó sinh cho Tông Chính Lâm thứ tử và ba nữ nhi, thăng lên làm sủng phi, được nhập vào ngọc điệp của hoàng gia. Sau khi Tông Chính Lâm đăng cơ, Đường Nghi Như được phong làm nhất phẩm Hiền phi. Tông Chính Lâm từng khen Hiền phi "Huệ hiền trạch tâm, đoan lương đức" (*hiền lành, trí tuệ, rộng lượng, đoan trang, lương thiện, thực đức*). Cho đến khi Mộ Tịch Dao chết đi rồi trọng sinh, Đường Nghi Như vẫn là một trong những phi tần được Tông Chính Lâm sủng ái nhất. Chỉ buồn cười là, Đường Hiền phi và Giang Thục Phi, tức Giang sủng phi kiếp trước, Giang thị Sính Đình, hai ả đối đầu gay gắt. Trưởng tử do Thục Phi sinh ra luôn thất hoà đối địch với Thứ tử do Hiền phi sinh. Đáng tiếc kiếp này Mộ Tịch Dao đẩy một cái, khiến cho Giang Thục Phi còn chưa kịp nhập phủ, đã bị đuổi không thấy hình dáng, nhưng cũng lại giúp Đường Nghi Như một cái ân tình.

Về thứ gọi là sủng ái của Tông Chính Lâm ở kiếp trước thì, Mộ Tịch Dao cười nhạt. Đòi trước hắn đúng là một gã đàn ông, nhiều lắm thì chẳng qua cũng chỉ là nhân nhả chơi đùa hậu cung một chút, cái loại sủng ái không thật lòng này, Mộ Tịch Dao nàng còn thấy chướng mắt. Mục tiêu của nàng là không hề bắn khoản được sủng mà kiêu, yêu cầu rất cao đó ~

Năm Chương Hoà thứ mười một, mừng năm tháng chín, họp việc cưới gả.

Tuyệt đại đa số danh môn thế gia của Thịnh Kinh, đều cho rằng Lục Điện hạ Tông Chính Lâm sẽ vẫn không hề chú ý đến việc ở hậu viện, nhưng sự việc xảy ra làm người ta không thể tưởng tượng tại sao lại có sự biến hoá như vậy.

Vào giờ Thân, Lục Điện hạ liền mang theo nghi thức hoàng tử, chậm rãi đi về hướng Vu phủ. Tự mình đón thứ phi Mộ thị, một đường hộ tống tới đại môn phủ hoàng tử, đón Mộ thị đi vào từ cửa chính.

Sau khi việc này xảy ra, liền khiến cả Thịnh Kinh chấn động. Tất cả thế gia quyền quý đều nhìn vào Mộ thị ở Thanh Châu. Thậm chí còn kinh động cả Nguyên Thành Hoàng Đế và Thục Phi.

Còn về Mộ Tịch Dao, tới phủ đệ, nấp lẽ mắt nửa canh giờ. Tông Chính Lâm sai Điền Phúc Sơn bày biện đồ ăn vặt, trà bánh ở gian phòng sát với hi đường, nhuyển sạp ghé mắt, tùy nàng sử dụng, để nàng chợp mắt một chút. Còn hắn thì đến viện trước chiều đãi khách nhân.

Mộ Tịch Dao nghi hoặc hỏi Mặc Lan, "Đây là lễ của thứ phi sao?" Hình như khác hẳn với những gì Vu thị dạy nàng. Được rồi, Mộ Tịch Dao chưa bao giờ lưu ý đến mấy thứ "Lễ nghi phiền phức", đối với việc này không hiểu được hết.

Mặc Lan cũng nhìn không ra, thành thật trả lời, "Khác hẳn so với những điều phu nhân nói hôm qua."

Triệu ma ma là quản sự của Đan Như Uyển đang đứng hầu một bên, thấy đôi chủ tớ hai người thật sự không rõ, liền cung kính tiến lên đáp nói, "Chủ tử, nô tì là quản sự Đan Như Uyển. Nghênh lễ hôm nay, ngoài việc không có những việc phía trước, điện hạ yêu cầu ăn theo lễ đón sủng phi mà làm." Nói xong rất có lễ lui ra. Trong lòng nhận rõ một việc, nhất định phải khách khí đối với vị này, điện hạ thật coi trọng vị Mộ thứ phi này.

Hai chủ tớ Mộ Tịch Dao lúc này mới hiểu được hàm nghĩa trong đó. Mộ Tịch Dao gật đầu, cảm tạ Triệu ma ma, lại tặng bà lễ gặp mặt.

Mặc Lan cơ trí, biết địa vị quản sự ma ma của phủ hoàng tử, liền lôi kéo Huệ Lan tiến lên hành lễ cảm ơn. Sau đó liền hầu hạ Mộ Tịch Dao dùng điểm tâm, uống chút trà, tựa vào trên nhuyển tháp nghỉ tạm. Trong lòng cũng rất vui mừng, điện hạ đối với chủ tử thật là rất tốt.

Giờ lành đã đến, mọi người thu thập thỏa đáng, đỡ Mộ Tịch Dao đi đến hi đường, đứng trước Lục Điện hạ Tông Chính Lâm hai bước. Lúc này Tông Chính Lâm đã ngồi ngay ngắn, vẻ mặt nghiêm túc. Xuyên thấu qua hi khăn, có thể thấy được một đôi giày thêu, xác định người kia đúng là Đường thị. Mộ Tịch Dao theo quy củ thực hiện đại lễ cùng Tông Chính Lâm, sau khi kính trà, dâng chầu tuyền "Tự tay" làm lên, buổi lễ mới coi như kết thúc.

Đến khi được đỡ về phòng tân hôn cũng là gian nhà chính của Đan Như Uyển, Mộ Tịch Dao lập tức ngã mình xuống sạp gỗ, không kham nổi. Chỉ tùy ý để mọi người thay đổi quần áo và đồ trang sức cho nàng. Tông Chính Lâm từ viện trước tiễn khách trở về, liền nhìn thấy Mộ Tịch Dao đội hi khăn, la hét muốn tắm rửa.

Triệu ma ma thấy điện hạ tiến vào, vội khom mình hành lễ, sau đó liền mang theo mọi người lui ra.

"Điện hạ ~" Mộ Tịch Dao đội khăn trùm đầu, giọng nói ngọt ngào vô cùng.

"Mệt mỏi sao?" giọng của Tông Chính Lâm đầy vẻ chế nhạo, "lúc này đã mệt mỏi như thế này rồi, tiếp sau đây thì làm sao?"

"Điện hạ, thiếp tắm rửa xong sẽ tốt lắm, tốt lắm ~" đáp trả đùa giỡn của Tông Chính Lâm, Mộ Tịch Dao không chút yếu thế.

Tông Chính Lâm liền cười ra tiếng, "Bản điện hạ sẽ cố nhìn xem, có biện pháp nào tốt đây." Hắn nhấc tay vén hi khăn, nhìn chăm chú vào mỹ nhân dưới ánh đèn.

Mộ Tịch Dao không hề có chút thẹn thùng nào, vươn đôi tay ra, "Muốn ôm, đi tắm rửa." Giọng nói ngọt ngào như chuông ngọc, hai tròng mắt sáng lấp lánh nhìn Tông Chính Lâm.

Tông Chính Lâm đương nhiên vô cùng mừng rỡ muốn cống hiến sức lực, ôm mỹ nhân trong ngực, hân rất vừa lòng.

"Cùng nhau đi." Sau đó hắn lấy tốc độ như bay trút bỏ áo ngoài của hai người, chỉ còn lại áo trong, ôm lấy tắm thân mềm mại, đi vào song yển trì bên phòng trong, hồ tắm này sớm đã được hắn chuyên môn chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Cùng Tắm

Mộ Tịch Dao thấy song yển trì vô cùng tinh mỹ hoa lệ, nhất thời kinh ngạc hô lên một tiếng. Bể tắm song yển trì này khoảng ba thước, toàn bộ xây từ ngọc đá, một bên thành bể tắm còn trải một tấm da lông, một bên để sạp trúc vô cùng thoáng mát. Trong phòng tắm có đầy đủ bàn ghế và tháp mềm quý phi cho việc nghỉ tạm. Trên bàn không thiếu một thứ gì, ngay cả gương đồng trang điểm cũng có một bộ. Mộ Tịch Dao nhìn chiếc tháp kia, là biết tâm tư của Tông Chính Lâm, không khỏi quay đầu lại giận dữ liếc mắt một cái.

Trong bồn nước ấm có một màu trắng sữa nhạt, Tông Chính Lâm nói, đó là canh dưỡng sinh trong cung. Trên mặt nước còn trải một tầng cánh hoa mà Mộ Tịch Dao thích.

Tông Chính Lâm ôm Mộ Tịch Dao ngồi trên sạp trúc, rót một chén nước ấm đút cho nàng. Điều này là thói quen nhỏ của Mộ Tịch Dao mà hắn biết được từ lần trước lúc đến biệt viện. Chờ nàng uống xong, Tông Chính Lâm liền cúi người xuống, ngậm lấy đôi môi đầy đặn ướt át. Hai người ôm lấy nhau, thân hình kề sát, môi răng triền miên.

Ban đầu Tông Chính Lâm còn ôn nhu lưu luyến, sau đó thì không chịu nổi khi đầu lưỡi Mộ Tịch Dao không ngừng quấy rối, hắn cuốn lấy nàng một cách mãnh liệt, hơi thở dồn dập, ngực phập phồng.

Toàn thân Mộ Tịch Dao mềm mại không xương, dựa vào ngực Tông Chính Lâm, hai tay nắm lấy vạt áo hắn, hơi thở nóng rực phả lên ngực của Tông Chính Lâm, chọc cho hắn căng cứng cả lưng, bụng.

"Điện hạ, thiếp hầu hạ ngài tắm rửa, được không?" Mộ Tịch Dao thở hổn hển hỏi.

Tông Chính Lâm trực tiếp ôm lấy người, đi tới bên bờ hồ tắm, nhẹ nhàng buông nàng xuống. Không ngờ chân Mộ Tịch Dao vừa rơi xuống đất, vô lực không đứng vững, liền bị trượt xuống dưới. Tông Chính Lâm vội đưa tay nắm lấy eo nàng, một tay khác vuốt lên má nàng, trong mắt đều là vẻтреu đùa rất rõ ràng. "Làm sao vậy, là yêu kiều yếu ớt vô lực sao?"

Nghe nam nhân này đắc ý, Mộ Tịch Dao với tay cởi bỏ áo của hắn, động tác chậm rãi kéo vải, đẩy ra, sau đó đầu ngón tay còn nhẹ nhàng ma sát vòm ngực của hắn, nũng nịu mềm mại mà ngọt ngào cất tiếng, "Thiếp đương nhiên là không hùng tráng bằng điện hạ ~", chữ cuối nàng còn cao giọng, hai mắt như có như không ngăm lều trại đã dựng từ lúc nào của Tông Chính Lâm, sau đó lại xấu hổ dời mắt đi, khuôn mặt đã nhuộm chút sắc hồng.

Tông Chính Lâm bị bàn tay và ánh mắt của nàng khiêu khích khiến cho hồ hấp trở nên nặng nề, nhìn thật sâu nữ tử đang thẹn thùng, liền kéo nàng đi vào bể tắm.

Hình thể Tông Chính Lâm thon dài cao ngất, vì hàng năm tập võ nên dáng người càng hoàn mỹ không sút mẻ. Mộ Tịch Dao đứng ở phía sau hắn, tay nàng nhỏ nhắn vốc nước lên, tinh tế ôn nhu rửa phía sau lưng cho hắn, nhìn thấy một vết sẹo kéo từ vai trái đến thắt lưng. Đầu ngón tay mềm mại nhỏ xíu chậm rãi vuốt theo đường vết sẹo, khiến cho cả người Tông Chính Lâm run lên.

"Điện hạ, còn đau không?" Những ngón tay lại vuốt ve đến vùng bụng hắn.

"Có lúc gặp chuyện khi bảy tuổi, đã không sao từ lâu rồi." Miêu tả ngắn gọn nhưng Mộ Tịch Dao nghe xong thì trong lòng có chút cay cay. Đứa nhỏ lớn lên trong cung, chỉ có một câu thích hợp nhất, "Không có thời thơ ấu." Từ nhỏ lớn lên trong các loại âm mưu toan tính, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị hại chết, thật sự là bi ai.

Mộ Tịch Dao vươn đầu lưỡi, dùng đầu lưỡi liếm dọc theo vết sẹo, chậm chạp liếm xuống.

Hơi thở Tông Chính Lâm càng dồn dập, đưa tay kéo nàng ra phía trước rồi ôm lấy. Quần áo trên người Mộ Tịch Dao đã ướt nước, bộ ngực đầy đặn và đỉnh đầu hồng hồng như ẩn như hiện. Mắt phượng của Tông Chính Lâm híp lại, tay hắn thoáng dùng sức, xoẹt một tiếng Mộ Tịch Dao chỉ còn lại chiếc yếm đỏ tươi đang dán sát lên thân hình trắng tuyết nõn nà của người con gái.

Ngón tay Tông Chính Lâm kẹp lấy đỉnh hoa, nhẹ kéo, liền khiến cho chân của Mộ Tịch Dao mềm nhũn một cách kỳ quái, chỉ có thể ôm lấy cổ hắn, chân không tự giác bám vào đôi chân dài của Tông Chính Lâm. Người đàn ông bị nàng câu dẫn, liền nâng cái mông của nàng lên, nâng cả thân mình nàng lên, lại để hai chân cặp vào thắt lưng mình, mới cảm thấy hài lòng. Sau đó hắn thuận thế cúi đầu ngậm lấy khuynh tai nàng, khẽ cắn rồi niết nhẹ.

"Điện hạ, còn chưa tắm xong ~" người con gái nhỏ run run rẩy rẩy kháng nghị, Tông Chính Lâm liền thu liễm lại một chút, ôm Mộ Tịch Dao, bước mấy bước, ngồi trên bậc thềm, tùy ý nàng ở trước mình hầu hạ.

Mộ Tịch Dao chống lại tầm mắt nóng rực của Tông Chính Lâm, cánh tay trắng trẻo mềm mại nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa trên cơ bắp rắn chắc của hắn, thường chạm vào điểm mẫn cảm, càng khiến cho ánh mắt Tông Chính Lâm trở nên thâm thúy hơn.

Lúc tay nàng vuốt ve đến chỗ cơ bụng, Mộ Tịch Dao dùng móng tay gãi rất nhẹ, ngẩng đầu nhìn yết hầu của Tông Chính Lâm đang lẫn lộn, nàng còn vươn đầu lưỡi liếm liếm, đưa ánh mắt mê mẩn như tơ rơi đi. Lúc trước Tông Chính Lâm tùy nàng, bây giờ thì toàn thân xao động vô cùng, toàn bộ lửa nóng dồn xuống dưới thân, thân trường to đau đớn không thôi.

Bắt lấy tay của Mộ Tịch Dao, Tông Chính Lâm nắm tay nàng đưa xuống dưới cùi bắp quần lót, lại đưa nàng thâm nhập vào trong đó, chặt chẽ đặt lên thứ gì đó của hắn. Ánh mắt Mộ Tịch Dao mê ly, đỏ mặt, thở gấp, "Điện hạ, sợ ~"

"Không sợ. Ngoan, động đậy đi." Hắn nắm tay của Mộ Tịch Dao vỗ về chơi đùa.

Tông Chính Lâm hưng phấn vô cùng, cảnh tượng trong mộng, bây giờ rốt cục hoàn thành được một nửa, đợi cho đến chiều... Càng nghĩ càng không khống chế được dục hóa trong cơ thể, Một tay còn lại lập tức mở tấm che chắn cuối cùng của Mộ Tịch Dao ra, cúi người xuống.

Mộ Tịch Dao bị hắn ngậm mất một bên mềm mại, cúi đầu, tiếng rên rỉ chột lớn hơn, bàn tay nàng ở phía dưới hắn cũng thêm vài phần lực đạo, ngay cả bàn tay còn lại cũng sờ vào viên cầu ở phía dưới cùng.

Tông Chính Lâm làm sao còn có thể chịu được kích thích như thế, hắn rên ra tiếng, từng tiếng thờ dốc vang lên trước ngực Mộ Tịch Dao. Đầu lưỡi hắn càng thêm yêu thích đối với một đôi núi no đủ, mút lấy đỉnh nhũ tiêm, dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn xé.

Mộ Tịch Dao hô ra tiếng, không kịp nghĩ gì, thì đầu ngón tay đã vuốt lên chỗ đỉnh đầu của hắn, lưng Tông Chính Lâm đột nhiên cứng ngắc, một luồng tê dại từ bên hông dâng lên, chưa kịp ngăn chặn, lại bị Mộ Tịch Dao dùng sức nắm chặt, Tông Chính Lâm gầm nhẹ ra tiếng, dục vọng phun ra.

Mộ Tịch Dao nhìn chằm chằm trên tay, yêu kiều kêu một tiếng, liền trốn vào trong lòng Tông Chính Lâm, chỉ lộ lỗ tai đỏ tươi ở bên.

Tông Chính Lâm thở hào hển cổ binh phục nhịp tim đang đập mãnh liệt và hô hấp dồn dập, nhẹ nhàng ôm lấy Mộ Tịch Dao, lại ngậm lấy lỗ tai đang đỏ hồng của ai đó, liếm láp không thôi. Sau đó nhẹ nhàng ôn nhu đặt môi hôn lên gáy nàng. Đến khi hô hấp vững vàng trở lại, mới đưa Mộ Tịch Dao ra, chỉ thấy sắc mặt nàng xấu hổ đến đỏ bừng, đôi mắt như nước mênh mang, dập dờn gọn sóng động tình, cái miệng nhỏ nhắn hơi giương lên, còn nhẹ thổi hơi.

dục vọng vừa được phóng thích của Lục điện hạ lại rực rộ.

"Yêu tinh!" Vội vội vàng vàng để nàng tắm cho xong, liền ôm nàng đi đến nhuyển tháp, kéo tấm áo khô phủ lên, mới được chút bình phục lại.

"Điện hạ ~" tiếng nói vừa rời miệng, đã bị hôn trụ. Âm thanh Tông Chính Lâm khàn khàn cảnh cáo nàng, "Nếu lại trêu chọc, ta sẽ muốn nàng ở trong này."

Mộ Tịch Dao ủy khuất nháy mắt, hơi nức nở, "Đối ~" cái đáng về này của nàng..., Tông Chính Lâm nhắm mắt hít sâu một hơi, mới ôm nàng đi ra phòng chính.

Mộ Tịch Dao cả người xụi lơ, tùy hắn đùa nghịch, nhìn Tông Chính Lâm nhú mào với một đồng quần áo nữ nhân, liền không cổ kị ha ha cười rộ lên.

Tông Chính Lâm quay đầu tà tà nhìn nàng, khoe miệng nhếch lên, "Khôi phục khí lực rồi sao? Như thế... Rất tốt." Liên ý vị thâm trường đánh giá toàn thân nàng một cái.

Mộ Tịch Dao cứng đờ, tròn mắt chuyển động, liền quỵn rũ nói, "Điện hạ, tiếp nghe nói có người rất vũ dũng, một đêm bảy lần, không biết là thật hay không?" Tông Chính Lâm gương mặt, rất là sung sướng đáp lại, "Không cần hâm mộ, tối nay sẽ biết."

Đề cho Mộ Tịch Dao giúp vào, cuối cùng Tông Chính Lâm mới gấp ghềnh mặc xiêm y vào cho nàng.

Hai người còn đang quần quýt, liền nghe Triệu ma ma ở gian ngoài nói nha hoàn của Đường thứ phi có việc bẩm báo.

Tông Chính Lâm làm như không nghe thấy, vẫn vỗ về chơi đùa sợi tóc của Mộ Tịch Dao, vẻ mặt chuyên chú. Mộ Tịch Dao kéo chỉnh áo ngoài bị nam nhân bên cạnh biến thành nhăn nhúm, sau đó mới kêu đợi ở thiên sảnh.

Triệu ma ma thấy dáng vẻ của điện hạ và chủ tử, liền sáng tỏ, cười lui đi ra ngoài.

Mộ Tịch Dao kéo cổ tay áo Tông Chính Lâm, ngẩng đầu, mắt sáng lấp lánh nhìn hắn. "Điện hạ có nghĩ đêm ngủ tắm vô số nữ nhân?" Trong giọng nói thì vô cùng bình thản, chỉ có bàn tay nhỏ bé lại sờ lên khối thịt bên hông, dường như còn uy hiếp tróc vài miếng ra.

Tông Chính Lâm bị bộ dạng tiểu nhân của nàng chọc cười, "Đêm ngủ tắm vài nữ nhân thì chưa thử qua." Nâng cằm nhỏ của Mộ Tịch Dao lên, nhẹ nhàng vuốt ve, nhìn chăm chú vào nàng nói tiếp, "Ngủ tắm một người, mấy lần, tối nay sẽ thử, được không?" Ánh mắt nóng rực, thanh âm trầm thấp.

Sắc mặt Mộ Tịch Dao đỏ rực, tức giận mắng một tiếng "Không đứng đắn!" Đứng dậy đi ra thiên sảnh Tông Chính Lâm cũng đứng dậy, nắm tay nàng, cùng đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Đánh Vào Mặt

Triệu ma ma dẫn Mặc Lan Huệ Lan hầu hạ ở trong phòng, dâng trà và bánh hoa quả xong mới đứng sang một bên, sau đó mới kêu nha hoàn kia tiến vào. Còn về hai vị chủ tử, mọi người đã học được cái gì kêu là "Lạnh nhạt".

Thư Đào báo với triệu ma ma yêu cầu gặp Lục Điện hạ và Mộ thứ phi, liền bị đưa đến cửa sau của thiên sảnh. Nghĩ đến khung cảnh vừa rồi nàng ta mới nhìn sơ qua của Đan Như Uyển, trong lòng Thư Đào có chút trầm xuống. Dù chỉ mới nhìn được một chút, nhưng liền biết Đan Như Uyển tốt hơn hẳn Thư Oái Uyển của chủ tử nhà mình, sân viện đẹp để quý giá rộng rãi, hơn nữa cảnh sắc rất được chăm sóc. Ngay cả quần sự ma ma đều có khí độ, sân viện nhà mình không thể so sánh.

Cũng là mới vừa vào phủ, cũng là thứ phi, nhưng cảnh ngộ lại có cao thấp, thế này làm sao cho phải? Hơn nữa lúc bản thân vừa mới xuất môn, thấy Mi Sách hoang mang rối loạn, rất sợ hãi vọt vào Thư Oái Uyển, không biết là có chuyện gì. Bây giờ điện hạ tới Đan Như Uyển trước, ở cùng Mộ thứ phi sắp một cái canh giờ, cũng không có ý muốn đi giá, vậy tức là có ý tứ gì?

Vẫn còn đang đoán già đoán non, thì nghe thấy Triệu ma ma truyền vào, nàng ta vội đã lấy lại tinh thần, cung kính vào cửa, cúi đầu tiến vào trong phòng, hành lễ vấn an hai vị chủ tử, nghe được giọng nói ôn hòa của nữ tử cho phép đứng dậy nàng ta mới chậm rãi ngẩng đầu. Vừa ngẩng đầu nhìn liền ngay ngắn cả người.

Không phải bởi vì Mộ Tịch Dao điểm lệ đến mức khuynh quốc khuynh thành, mà là thái độ thân thiết không chút che dấu của. Nghe đồn Lục Điện hạ không nặng nữ sắc, từ trước tới nay cũng không thân cận nữ tử ở hậu viện cơ mà? Vậy hình ảnh tay nắm chặt tay này... Chẳng lẽ là tin đồn không đáng tin? Trong đầu Thư Đào xuất hiện hàng loạt ý nghĩ trong nháy mắt, vừa lộn xộn lại có cả chút hoảng hốt.

"Có chuyện gì?" Người đàn ông ngồi trên cao từ lạnh lùng cất tiếng, kéo thần trí Thư Đào trở về hiện thực.

"Khởi bẩm điện hạ, chủ tử nô tỳ muốn hỏi điện hạ có còn có chính sự bận việc hay không? Nếu như không có chuyện gì, có phải bày cơm ở sau viện không ạ?" Thư Đào nhanh nhẹn nói lại từ đầu đến cuối những lời của Đường thị.

Quả nhiên là người hiền lành, thật xứng với cái danh "Hiền phi". Mộ Tịch Dao âm thầm tán thưởng.

"Điện hạ, thỉnh Đường tỷ tỷ cùng dùng cơm đi. Náo nhiệt ~" Ánh mắt ướt sũng của Mộ Tịch Dao nhìn chăm chăm Tông Chính Lâm, có chút nháy nhót.

"Được." Tông Chính Lâm không hề nghĩ ngợi, lúc này tâm tư của hắn toàn đặt ở việc "Chính sự" khác rồi.

Triệu ma ma nhìn Thư Đào đang ngây ngốc sững sờ, trong lòng âm thầm lắc đầu, gặp phải vị Dao chủ tử, người không cần nghĩ đến quy củ. Bà bèn dẫn Thư Đào ra cửa, sai người truyền lời đến Thư Oái Uyển.

Đường Nghi Như ngồi trên hi giường, trên mặt tỏ vẻ vô cùng bình tĩnh. Nhưng trong lòng ba đào cuộn cuộn.

Điều này quả thực là đã tát một cái vào mặt mình mà! Cùng một ngày nhập phủ hoàng tử, cùng là thứ phi, vậy mà Mộ thị lại có thể có ngênh lễ tương đương với lễ của sủng phi! Điều này quả thực là không thể tưởng tượng được. Lục Điện hạ lại làm việc một cách không để ý đến quy củ như vậy, nào có vẻ gì giống như tin đồn, là một người uy nghiêm túc mực, đoan chính tự hạn chế? Mặc dù là đối với Mộ thị có ý nuông chiều sủng ái, thì cũng nên che lấp một chút, tại sao lại bày ra một cách lộ liễu như vậy để người của toàn Đại Ngụy nhìn vào? Điều này chẳng phải là khiến cho người ta chế giễu sao?

Móng tay của Đường Nghi Như hung hăng cắm vào trong da thịt, ả không ngừng nói với bản thân, không thể chỉ để ý tranh giành trong chốn lát, thể diện lớn nhất đối với nữ nhân ở hậu viện vẫn là con nối dòng. Nghĩ đến con nối dòng ả liền buông lỏng tâm tính, ả nghĩ bản thân đã điều dưỡng ba năm trời, chỉ cần có sủng, thì con nối dòng chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Tự trấn an cảm xúc, bình tĩnh lại, chờ điện hạ giá lâm, giờ hi khẩn là được rồi. Chính lúc này, lại nghe thấy ma ma của Đan Như Uyển đến truyền ý chỉ của điện hạ, liền cung kính mời vào.

Đợi đến khi nghe xong ý chỉ, dù Đường Nghi Như có độ lượng đến đâu, cũng khó áp chế được cơn tức trong lòng.

Quả thực là khinh người quá đáng! Không giờ hi khẩn thì thôi, còn muốn nàng đi qua gặp Mộ thị? Giờ hi khẩn nhưng là khâu đoạn cuối cùng của lễ nạp, ngụ ý cát tường, sớm có thai. Điện hạ tại sao lại có thể đáp ứng yêu cầu như thế của nàng ta?

Đường Nghi Như thực đã oan uổng Mộ Tịch Dao. Nữ nhân kia căn bản không hiểu mấy thứ "Lễ nghi phiền phức" này. Nếu không phải trong phim truyền hình đều diễn là phải chờ chủ rể đến giờ hi khẩn, thì Mộ Tịch Dao đã sớm tự mình kéo xuống rồi! Ai muốn giữa ngày hè còn phải đội một mảnh đồ nực cho chướng mắt?

Hàn quang trong mắt Đường Nghi Như lóe lên, Mộ thị vừa mới nhập phủ liền muốn dẫm lên trên đầu ả, vậy thì ả sẽ không cần khách khí. Tránh cho bị người ta ăn hiếp khi dễ.

Đáp lời với Triệu ma ma, tự kéo hi khẩn, ném sang một bên, dẫn theo Thư Đào và Mi Sách chậm rãi đi sang Đan Như Uyển.

Vào đến sân viện, mới biết được bản thân sai có bao nhiêu thái quá, đây cũng không phải là có chút bất công, mà rõ ràng chính là chênh lệch quá lớn! Điện hạ thật đúng là không lưu một chút thể diện nào cho người khác. Khó trách sao vị Triệu ma ma so với Trần ma ma trong viện của mình đặc dụng hơn nhiều.

Đường Nghi Như âm thầm tự giễu một phen, lại càng kiên định muốn dựng cho mình chỗ dựa vững chắc, không để cho người khác hèn hạ coi thường bản thân. Về phần Mộ thị, kẻ đã hung hăng tát vào mặt mình và gia tộc một bạt tai, sẽ có ngày cô ta phải trả nợ.

Bị mời vào sảnh chính, Đường Nghi Như quy củ thỉnh an với Tông Chính Lâm, lại quay đầu đánh giá Mộ thị.

Quả nhiên là một mỹ nhân, nếu không cũng sẽ không thể khiến điện hạ bị mê hoặc mà dung túng nàng ta như thế. Đường Nghi Như khẽ mỉm cười như chào hỏi với Mộ Tịch Dao, nhưng không ngồi xuống.

"Đường tỷ tỷ, thoải mái ngồi đi." Nói những câu ngọt ngào thì Mộ Tịch Dao là người chuyên nghiệp.

"Vậy thì đa tạ thịnh tình của muội muội." Thị ngồi xuống một bên còn lại của Tông Chính Lâm, cũng không nói gì nhiều.

Tông Chính Lâm nhìn dáng vẻ lạnh lợi vờ vịt của Mộ Tịch Dao, đưa tay vuốt ve tay nàng dưới bàn lời, dùng ngón tay gãi gãi lòng bàn tay của nàng.

Mộ Tịch Dao bị làm phiền không được an ổn, liền nhẹ nhàng cho hất một cước.

Tông Chính Lâm xem nàng đang đá, lại nhếch khóe miệng lên.

"Bày cơm đi." Mộ Tịch Dao ra lệnh.

Một bàn đồ ăn bày lên đều là những món Mộ Tịch Dao thích ăn. Tông Chính Lâm đã sớm dặn dò phòng bếp của Đan Như Uyển, làm theo thực đơn đã chuẩn bị sẵn. Quả nhiên, ánh mắt Mộ Tịch Dao lập tức sáng rỡ, mặt mày tươi cười, quay đầu nói với Tông Chính Lâm, "Đa tạ điện hạ ~", sau đó thì nhìn chằm chằm vào các món mỹ thực mà vui vẻ vô cùng. Ai bảo hôm nay nàng có được ăn gì đâu, cũng may lúc trước Tông Chính Lâm chu đáo, chuẩn bị cho nàng chút điểm tâm.

"Uhm" Tông Chính Lâm nhân nhặt đáp lời, rồi gấp cho nàng một khối cá viên.

Mộ Tịch Dao vừa ăn cá viên, vừa vui tươi hơn hờ lại nói Đường thị đừng khách sáo, không hề theo quy củ "Lúc ăn không nói chuyện". Lúc ở nhà, Mộ Tịch Dao lười giả vờ giả vịt, lúc ở cùng Tông Chính Lâm, cũng bị hất chiều quen nên không thêm để ý đến cái quy củ này.

Trên mặt Đường Nghi Như tuy rằng luôn mang theo một nụ cười thỏa đáng, nhưng trong lòng lại sóng cuộn dâng trào, từng trận từng trận đánh tới. Sau khi suy nghĩ một lát, mới thư thái được một chút.

Nhìn thái độ của điện hạ và Mộ thị khi ở cùng nhau, tuyệt đối không phải là lần đầu gặp mặt. Khó trách đối với nàng ta lại thân thiết như thế. Cũng may, đây chẳng qua cũng chỉ là do nàng ta quen với điện hạ sớm hơn mình thôi, cái loại uy hiếp này có thể từ từ mất dần lợi thế. Cô ta lại nghĩ, lúc này điện hạ sủng Mộ thị như thế, vậy thì bản thân tạm thời không nên trực tiếp xung đột với nàng ta, xé rách thể diện. Chỉ cần chờ bản thân từ từ nắm được trái tim

của điện hạ, lúc đó mới mưu tính các chuyện khác.

Nghĩ như thế, Đường Nghi Như tạm thời không có ý nghĩ muốn tranh phong vào lúc này, chỉ lo lắng nên làm thế nào để có được trái tim của điện hạ. Được như thế mới có thể mau chóng có con nối dòng, đó mới là ưu thế lớn nhất. Nếu có thể sinh được trưởng tử, thì đó không chỉ có địa vị của nàng, ngay cả gia tộc cũng sẽ thuận lợi vui vẻ. Đến lúc đó mới coi như là chân chính đứng vững.

Mộ Tịch Dao là loại người nào? Ở thường trường lẫn lộn nhiều năm, chuyện người lừa ta gạt người chính là chuyện cơm bữa. Vừa nhìn vẻ mặt của Đường Nghi Như, liền đoán được rằng ả ta sẽ không minh mà không cùng bản thân mình gây khó dễ, đại khái sẽ đi theo con đường của một bạch hoa sen. Nhưng mà Đường thị quả thật không tồi, lúc này mới mười lăm mười sáu tuổi, gặp phải tình hình bất công như thế, lại vẫn có thể nhẫn nại như thế, thật đáng để chờ mong.

Con nhóc này, cô cũng biết đây là bất công sao?

Cho tới bây giờ Mộ Tịch Dao vẫn luôn không cần hai chữ công bằng. Đùa à, nếu muốn công bằng, vậy thì cái nghiệp Sùng Phi của nàng chẳng phải sẽ thất nghiệp nhanh chóng hay sao?

Nàng đương nhiên biết được hậu viện của Tông Chính Lâm bây giờ tuyệt đối không thể bỗng chốc bị nàng độc sủng, nàng còn phải lưu vài người giúp đỡ, để ứng phó với vị chính phi rất là nổi tiếng kia nữa. Huống chi Nguyên Thành Hoàng Đế và Thục Phi tuyệt đối sẽ không cho phép tình huống này xảy ra.

Cho nên Mộ Tịch Dao chẳng những không thể phát giận mà thuận tay giải quyết vài cái, còn muốn tìm một lá chắn thích hợp để che chở cho mình. Khiến cho một đám nữ nhân loạn xạ chia xé hậu viện rồi phân cấp. Giang Sính Đình vốn là một sai lầm, sau này phải lo lắng đến mọi mặt. Thật đúng là phiền toái. Đây chính là điểm phiền phức nhất khi Tông Chính Lâm không phải là hoàng đế. Mộ Tịch Dao lại bắt đầu chờ mong ngày Lục Điện hạ thi triển hùng oai, xử lý vật hi sinh, thành công lên ngôi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Mặc Trúc Lâm

Dùng cơm xong, cả ba ngồi ở đại sảnh, khách sáo nói vài lời, Đường thị biết điều đứng dậy cáo lui. Nàng ta đã nhìn ra, điện hạ hôm nay sẽ nghỉ ở Đan Như Uyển, dù có không cam lòng, cũng chỉ đành chịu đựng. So với việc dây dưa không chịu đi khiến người chán ghét, thì thà rằng sớm rời đi, để điện hạ có chút hảo cảm với nàng ta.

Quả nhiên, Tông Chính Lâm quay đầu nhìn Đường thị, nói câu nói đầu tiên từ khi nàng vào cửa đến lúc này, dĩ nhiên là không tính câu “đứng dậy đi” “khi thị thỉnh an, “Hôm nay người cũng mệt rồi, sớm trở về nghỉ ngơi đi.” Sau đó cũng không nói gì nữa. Đường thị lập tức đáp vâng, sau đó liền dẫn nha hoàn trở về viện của mình.

Sau khi Đường Nghi Như ra khỏi cửa, Mộ Tịch Dao lập tức bỏ ngay vài phần khách sáo cứng ngắc, lại vui lên ngay.

"Không cần bận tâm đến nàng ta." thực ra Tông Chính Lâm thích bộ dạng nàng nhõng nhẽo, làm tới khi hần cung chiều.

"Thiếp là đang vì thể diện của điện hạ đó." Mộ Tịch Dao chu miệng oán trách. Tông Chính Lâm nheo mắt cười. Đúng là đáng vẻ lạnh lợi!

"Điện hạ, Đường thứ phi có đẹp hơn thiếp không?" Hỏi xong còn cố ý đưa mặt lại gần hần thêm một chút, muốn cho Tông Chính Lâm cẩn thận nhìn xem.

Tông Chính Lâm bóp hai má của nàng, chưa từng thấy da mặt dày như thế. Khuôn mặt nhỏ nhắn kia là rõ ràng đầy vẻ đắc ý và chờ mong khích lệ. Hần liền theo ý nàng, nghiêm cẩn đoan trang một phen vậy.

"Nàng ta không bằng người." Quả nhiên, Mộ Tịch Dao liền cười híp mắt, ngay cả cặp mi cũng không thấy nữa, một chân vắt lên chân kia đứng đưa trên nhuyển tháp.

Tông Chính Lâm nhìn chân gầy thêu hoa của nàng dong đưa qua lại, mặt trên có thêu hoa chiết quang, hần cảm thấy khá quen mắt. Bất giác hần nhớ tới đôi chân non mịn bóng loáng trong phòng tắm, lại thêm những ngón chân trong suốt mượt mà, trên người hần cũng nóng lên vài phần.

"Điện hạ, phải đi dạo một vòng trong viện, để tiêu thực?" Lời nói của Mộ Tịch Dao tuy như đang hỏi ý kiến của hần, nhưng đôi tay nhỏ bé đã kéo tay áo bảo của Tông Chính Lâm, nhẹ nhàng giật giật.

Tông Chính Lâm trực tiếp xoay tay nắm lấy tay nàng, vén vài sợi tóc mai của Mộ Tịch Dao. "Đi Mặc Trúc Lâm hay là Cẩm Lí Trì?"

Mộ Tịch Dao nghiêng đầu ngẫm nghĩ, "Mặc Trúc Lâm. Không phải là có câu ‘muộn nghe tiếng gió’ hay sao?"

Tông Chính Lâm liền khẽ gật đầu, mang theo người đi dạo Mặc Trúc Lâm.

Đến rừng trúc, Mộ Tịch Dao liền buông tay Tông Chính Lâm ra, tự mình mừng rỡ dạo bước ngắm nhìn xung quanh, rất là vui vẻ.

Tông Chính Lâm khoanh tay đi theo phía sau, nhìn bóng lưng nàng được ánh chiều tà xuyên qua hàng cây chiếu vào, hần lười nhác cất bước, phối hợp theo bước đi của nàng, trong lòng hần có một loại thỏa mãn trào ra. Vị Lục điện hạ uy nghiêm túc mục, tuấn mỹ cao ngất, trong buổi hoàng hôn nơi rừng trúc giữa ngày hè, thế mà lại có vài phần ôn hòa.

Đột nhiên nhớ tới một chuyện, Mộ Tịch Dao quay đầu liền hỏi, "Điện hạ, lễ vấn an ngày mai, có phải là nữ quyền trong phủ nữ đều sẽ đến?"

Mộ Tịch Dao hoàn toàn đối xử bình đẳng với những nữ nhân khác của Tông Chính Lâm, tất cả đều là "Đồng Nghiệp". Nếu thứ vị kém nàng, đương nhiên là quan hệ cấp trên cấp dưới, tôn ti phân rõ ràng; thứ vị cao hơn nàng, sẽ phải dựa vào quy tắc ngầm, toàn bộ phải dựa vào Tông Chính Lâm.

"Muốn gặp sao?" Nữ nhân này vốn lười nhác, giờ sao lại chủ động đề nghị gặp đám nữ nhân kia?

"Điện hạ ban ngày còn có chính sự, đa số đều không ở trong viện, chẳng thứ vị gì cả. Thiếp quen biết các tỷ muội, đi đến chỗ họ tán gẫu." Mộ Tịch Dao còn nhớ kỹ phải tìm hiểu rõ rõ phong thái đã. Hiện giờ các nữ nhân này căn cơ đều quá nhỏ bé, đợi đến khi chính phi nhập phủ mới làm âm ỉ được.

"Ngày mai không rảnh, thu xếp vào ngày kia đi." Tông Chính Lâm không cần nghĩ ngợi liền quyết định. Về phần vì sao ngày mai không được rảnh, đến lúc đó tiểu nữ nhân này sẽ biết.

"Àn." Mộ Tịch Dao vui sướng rạo rực chạy lại, ôm Tông Chính Lâm cánh tay, lại hỏi một chuyện.

"Điện hạ, cho người đưa con thỏ của thiếp đến đây được không? Thiếp nuôi hai con thỏ điện hạ tặng rất khá, vừa béo vừa đáng yêu. Còn cả đèn con thỏ để ở trong nhà nữa, thiếp cũng muốn." Mộ Tịch Dao rất cục cựa cũng nhớ đến hai con thỏ nàng muốn chăm bón mỗi sáng sớm, nhưng hai con thỏ kia còn đang nuôi dưỡng ở Vu phủ.

"Đề Triệu ma ma đi làm, Đan Như Uyển có phòng sủng vật." Tông Chính Lâm vỗ vỗ đầu nàng, tựa như đang trấn an tiểu cô nương bướng bỉnh trong nhà vậy.

Mộ Tịch Dao vừa nghe nói còn có phòng sủng vật riêng thì rất vui vẻ.

Tông Chính Lâm thật sự rất chu đáo, điểm này thì nhất định phải cổ vũ. Nàng bảo hần cúi đầu, chờ khi hần cúi người, liền ôm cổ, mỗi bên gò má tặng một cái hôn thơm.

Tông Chính Lâm được lợi, sao có thể để nàng thoải mái rời đi. Thuận thế bế người lên, trán cụng trán, bốn mắt nhìn nhau.

"Được lợi, chuẩn bị cảm ơn ta như thế nào?" Trong mắt có ánh lửa toát ra.

Mộ Tịch Dao khó xử nghĩ, dè dặt hỏi, "Lấy thân báo đáp, có đủ hay không?"

Tông Chính Lâm bị câu nói của nàng làm cho kinh ngạc, ngay cả hô hấp cũng ngừng một lát. Gan của tiểu nữ nhân này thật sự là càng ngày càng lớn, cái gì cũng dám nói. Hần bế người nàng lên, vỗ hai cái lên cái mông phẫn nộ, "Thật không biết xấu hổ." Rồi tay hần luyến tiếc rời khỏi khối mềm mại, nhẹ nhàng xoa nắn.

"Còn có việc càng xấu hổ hơn." Tim đúng đôi môi của Tông Chính Lâm, chủ động hôn lên, nàng chậm chạp nói.

Tông Chính Lâm phản ứng lại, đầu lưỡi lập tức vòng vào, cuồng nhiệt trần trọc, bàn tay to cũng bắt đầu sờ soạng trước ngực nàng. Mộ Tịch Dao bị hôn không thở nổi, chỉ có cánh mũi nhỏ rần rỉ kháng nghị. Tay nàng túm vạt áo trước ngực Tông Chính Lâm, lông mi nhấp nháy rung động.

Lúc ở đại sảnh Tông Chính Lâm đã có chút lửa nhỏ đốt thân, lúc này bị Mộ Tịch Dao náo loạn, luồng nhiệt hoá lập tức sôi trào. Hung hăng nắm lấy đỉnh núi to mềm của người con gái, như muốn nắn bóp thành một quả hồng.

"Điện hạ, đau ~" Mộ Tịch Dao còn chưa chịu yên, tiếp tục trêu chọc. Mắt phượng của Tông Chính Lâm hí lại, màu sắc đen thui thâm trầm.

"Đề bản điện nhìn xem, đau ở đâu?." Sau đó hần kéo vạt áo dài, vạch áo Mộ Tịch Dao, nhìn thấy tám yếm đỏ bên trong, hần há miệng ngậm lấy.

"Là chỗ này sao?"

"A ~" Mộ Tịch Dao bị đánh bất ngờ, cả người đều căng cứng, cánh tay áo gờ đã rộng lưng thùng ôm lên gáy của Tông Chính Lâm. Gò má đỏ tươi, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên.

Tông Chính Lâm thở gấp, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ tử đầy vẻ xuân ý mênh mông, hung hăng xé mở sự che chắn cuối cùng ra, đỉnh nhũ phong kiều ngạo tuyết trắng đột nhiên bắn ra ngoài, sự kích thích khiến cả người run rẩy. Đồi vú rất tròn, trắng như tuyết một cách hoàn mỹ, hai đỉnh hồng bên trên run rẩy, còn gì có thể câu dẫn một người đàn ông hơn thế. Ánh mắt Tông Chính Lâm rực như lửa, sóng tình như thủy triều bị đè nén lúc trước giờ này không còn khống chế được nữa, hần cúi đầu ngậm lấy thứ mà hần vẫn luôn tâm niệm, còn dùng răng hơi cắn xé.

Mộ Tịch Dao "A" một tiếng nức nở kêu lên, khiến da đầu Tông Chính Lâm run rẩy, bàn tay to mạnh mẽ vờ vào giữa hai chân nàng, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa nơi non mềm bên trong. Hần không ngờ thân mình của nàng thực quá nắn cảm, cách một lớp vật liệu may mặc, thế mà có chút ẩm ướt hiện ra.

"Mắn cảm đến thế sao." Tông Chính Lâm thờ sâu, không khách sáo xé mở tiết khô của nàng, trực tiếp ấn lên trên nụ hoa, chà xát một phen.

Tiếng rên rỉ của Mộ Tịch Dao ngày càng cao hơn, gọi "Điện hạ", Tông Chính Lâm nghe thấy âm thanh này thì hai mắt đỏ đậm, ngón tay dùng sức, đẩy mép hoa đang khép kín, tiến vào nơi ẩm ướt khít khao, thực là một nơi khiến người ta mất hồn. Ngón tay hắn bị cái miệng nhỏ phía dưới hấp hồn hút lấy, đã có chút nước róc rách phun ra ở đầu ngón tay, Tông Chính Lâm gầm nhẹ ra tiếng.

"Yêu tinh, thật sự là yêu tinh." Tông Chính Lâm rút cuộc không chịu nổi, nói rộng vạt áo bên hông, nhanh chóng xuất ra dục vọng đang bành trướng đến mức tận cùng. Một tay xoay người Mộ Tịch Dao sang chỗ khác, để nàng úp người trên cây trúc, hắn cọ xát nơi riêng tư non mềm của nàng từ phía sau.

"A ~ điện hạ, không cần ~" Mộ Tịch Dao kinh hô ra tiếng. Nhưng thân thể như một cỗ xuân thủy ở trên khối tảng tấp cứng rắn của Tông Chính Lâm.

"A!" Tông Chính Lâm chưa từng chịu sự kích thích như vậy bao giờ, dục vọng điên cuồng đỉnh vào, động đứng lên dưới thân nàng, ngẫu nhiên không cẩn thận thoáng chạm vào điểm nào đó, cả người hai người đều run run, vô cùng động tình.

"Ngoan, chỉ cọ cọ một chút, hơi giải tỏa một chút, nhẫn nại." Giọng nói gấp gáp của Tông Chính Lâm hỗn hỗn trấn an Mộ Tịch Dao, động tác dưới thân động không thấy chậm lại, càng điên cuồng hơn.

"Điện hạ, khó chịu ~ phải về phòng." Nữ tử nghẹn ngào rên rỉ ra tiếng, thân thể theo bản năng lùi về phía sau, nơi bị hắn chạm vào, nghênh đón động tác của hắn. Hai tròng mắt long lanh ngập nước, như phủ lớp sương mờ mờ nhìn hắn. Về mặt nồng đậm khao khát tình dục, hiển nhiên cũng chịu không nổi sự tra tấn này.

Tông Chính Lâm bị nữ tử trước mắt dẫn đến thân rung động, hơi dao động, lý trí còn sót lại thúc giục hắn ôm lấy Mộ Tịch Dao, vội vã kéo lại áo khoác, liền đi nhanh về phòng chính, từng bước đi gian nan, thứ thẳng cứng cao ngất của hắn vẫn ma sát vào đùi trên, thắt lưng của Mộ Tịch Dao. Càng khiến nữ tử này cúi đầu ôn nhu ngấm nhẹ bên tai hắn.

"Ngoan, sờ sờ nó, thực là khó chịu!" Giọng nói Tông Chính Lâm khàn khàn, mảy mảy nhú lại.

Mộ Tịch Dao biết được người nam nhân này đang rất thống khổ, nên cũng không giả mồm cái lão, bàn tay nhỏ bé nắm chặt côn thịt to lớn của hắn, vuốt ve lên xuống, lại khiêu khích viên cầu phía dưới, nghe được hắn thoải mái than nhẹ, nhưng hô hấp lại càng ngày càng nặng, tim đập như trống.

Tông Chính Lâm đi như bay nhanh vào phòng chính của chủ viện, liền một cước đá văng cửa lớn, lại "Oành" một tiếng đá cửa đóng lại, ôm Mộ Tịch Dao đi vào giường trong nội thất.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Hoa Chúc

Chỉ mất hai bước là đến giường lớn, Tông Chính Lâm đã không chờ được nữa, tháo bỏ xiêm y của hai người, sau đó thả nàng trần trụi ở trên giường.

Dưới ánh nến, toàn thân ngọc ngà của nữ tử nhuộm một màu hồng phấn do kích tình, thân thể nàng hơi sợ, run một chút, khiến đỉnh hồng của hai vú chóp lên, trắng bóng mờ mờ hoặc tấm mắt của Tông Chính Lâm. Vòng eo mảnh khảnh, vùng bụng bằng phẳng, phía dưới bộ lông lộn xộn, bao trùm lên nụ hoa diễm lệ.

Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm nhìn đến mức thấy tự mình cũng cảm thấy ngượng ngùng, không chịu nổi, thấy người nọ từ trên cao nhìn xuống, rõ ràng lửa tình lại tăng lên, nàng liền thoáng dịch mở hai chân, gây kích thích cho tấm mắt hắn.

Quả nhiên, chỉ thấy ngực Tông Chính Lâm phập phồng một cách dữ dội, hơi thở bỗng chốc lộn xộn, phần thân nóng bỏng nam tính ngay lập tức càng thăng lên.

"Đã kêu nàng đừng lộn xộn, lúc này còn muốn gây chuyện. Đã như thế này thì đều là tự nàng tìm tội."

Tông Chính Lâm bị Mộ Tịch Dao tra tấn lý trí hoàn toàn, dùng sức mở ra hai chân, cảnh tượng bên trong kém chút khiến hắn chịu không nổi mà phát tiết. Nụ hoa của người con gái còn có một chút ngọc lộ, hai cánh hoa hơi hơi vênh lên, vẫn mút kín vào nhau, nhưng ở giữa lại có một tia chất lỏng – thứ nước trong như ngọc.

Tông Chính Lâm nào còn nhẫn được nữa, đỉnh thân quết vào nụ hoa hé nở, nóng rực, thừa cơ mà vào, không dừng, hung hăng nhấn vào, tấm thân xử nữ của Mộ Tịch Dao đã bị phá vỡ.

Mộ Tịch Dao tuy là xử nữ, nhưng nhờ có đan dược dưỡng thân, đương nhiên là khác với các nữ tử bình thường. Chỉ hơi chút đau đớn, sau đó liền cảm giác được sung sướng của nam nữ khi hoan ái, bên trong nụ hoa đẹp đẽ vô cùng, bám lấy côn thịt của hắn, mút vào, khiến cho nam nhân trên người nàng càng điên cuồng co rúm lại.

Tông Chính Lâm chưa bao giờ được thoải mái như thế trong chuyện này, nữ nhân dưới thân thật tài tình, khe thịt tầng tầng lớp lớp khít khao khôn kể, như có muôn vàn nếp nhăn hút lấy hắn, khe mắt nhỏ xíu tại đỉnh đầu còn thịt bị bao bọc càng chặt chẽ, thật là mắt hồn thoát cốt, dục tiền dục tử.

"Đúng là không có chỗ không đẹp, không chỗ không ổn." Tông Chính Lâm nắm Mộ Tịch Dao hai chân hung hăng đâm vào, âm thanh khàn khàn, đứt quãng.

"Điện hạ thật là... Thật vĩ đại ~~~" Mộ Tịch Dao rên rỉ đáp lại, yêu yêu mị mị.

"Quả thực là làm càn, hôm nay không thể tha cho người được!"

Trong lúc nhất thời nền đỏ lay động, trong trường kịch chiến say sưa.

Ở ngoài phòng Mặc Lan trực đêm, nghe thấy động tĩnh bên trong, vội vã sai nhóm tiểu nha hoàn cách xa ra một chút. Trên mặt nàng ta gương gương nóng bừng, đầu cúi thấp đến mức sắp không nâng lên được. Đại quân sự Điện Phúc Sơn đặc biệt tới nghe ngóng thì mừng rỡ như sắp nổi điên. Đây là lần đầu tiên điện hạ mất khống chế trong chuyện phòng the nam nữ chuyện, nghe tiếng vang từ bên trong vọng ra, sợ là điện hạ rất là vừa lòng Dao chủ tử.

Đầu chỉ là vừa lòng, lúc này Tông Chính Lâm còn có ý muốn nuốt lấy Mộ Tịch Dao. Thân thể mềm mại của nàng ở dưới người hắn, tư thế gì, nàng đều phối hợp vô cùng nhuần nhuyễn. Nghĩ đến cảm giác tuyệt diệu, hắn lại ôm lấy nàng từng bước từng bước đâm vào, Mộ Tịch Dao yêu kiều kêu rên, hương lộ ào ào tràn ra, Tông Chính Lâm không ngại bị nàng kẹp chặt, cũng phun trào theo ra.

Sờ sờ thân thể lấm tấm mồ hôi của nàng, Tông Chính Lâm gọi người mang nước, tự mình thu thập để nàng thấy nhẹ nhàng khoan khoái, sau đó mới ôm nàng nằm xuống. Hắn phát hiện Mộ Tịch Dao càng động tình, mùi thơm của cơ thể lại càng nồng đậm, cũng càng cầu dẫn người khác, quả thực muốn ngừng mà không được. Sau trận này, Tông Chính Lâm mới hiểu được, ngày xưa đám huynh đệ gian xảo trêu đùa nhau, thì ra là tuyệt vời như vậy.

Nhưng thực ra cũng không hẳn như vậy, những nữ nhân bên cạnh hắn, hoàn toàn không hề có tư vị, dù cho ép buộc đến mức nào, đều không đến được cực hạn. Cho nên yêu nữ Mộ Tịch Dao này đúng là hiếm có.

Nghĩ một hồi, không ngờ hắn lại động tình, nhìn đôi mắt đẹp của nàng nửa khép nửa mở, là biết nàng có chút mệt nhọc, nhưng hắn bắt đắc dĩ bị nàng chọc cả thân bức bối, đành phải đem nàng trở mình, lại đè ép thêm một lần.

Mộ Tịch Dao mơ mơ màng màng, chỉ biết là hết lần này đến lần khác bị hắn đè nặng điên cuồng va chạm, tinh thần tuy rằng mệt mỏi, thân thể lại phảng phất vẫn có ý chí của mình, mỗi lần đều không nhịn nổi khi bị hắn kích thích, không tự giác liền ngênh đón, phối hợp với tiết tấu của hắn mà đồng đưa, cho đến khi lại một lần nữa đạt đến cao trào.

Điện Phúc Sơn mới đầu còn tinh thần sáng láng ở bên ngoài cười trộm, chờ đến khi động tĩnh kia luôn đứt quãng liên tục đến tận canh bốn, đã sớm không chịu được mà tựa vào cửa hí mắt ngủ gật. Rốt cục đợi đến bên trong lại kêu nước, rồi sau đó hoàn toàn yên tĩnh, đại tổng quản mới hốt hoảng về nghỉ ngơi. Trong lòng còn âm thầm bội phục điện hạ quả nhiên không hổ là luyện võ hàng năm, thể lực này, chắc chắn...

Khi Mộ Tịch Dao tỉnh lại, đã là buổi trưa ngày thứ hai. Nhớ lại sự điên cuồng đêm qua, Mộ Tịch Dao thử giật giật, lập tức cảm thấy cả người đau nhức, thoáng chốc cứng lại. Chỉ hừ hừ ở trong lòng oán trách Tông Chính Lâm, quả thực chính là đối sói, cảm thú! Căn bản nhớ không rõ bị muốn vài lần, chỉ biết là kia nam nhân đánh sâu vào giống như vĩnh viễn không có chừng mực. Ngay cả khi nàng đang ngủ, bị đánh thức, cái nhìn thấy đầu tiên đều là khuôn mặt tuấn tú nhưng đầy mồ hôi của hắn. Có những giọt rơi xuống trước ngực nàng, nóng đến mức dọa người.

Đang nghĩ đến hắn, lại thấy Tông Chính Lâm bưng một bàn ăn tiến vào, hương thơm đồ ăn hương toả ra bốn phía. Mộ Tịch Dao nhăn nhó cái mũi, ừm, khua mắt nhìn Tông Chính Lâm, "Đói ~~~", lại nhớ ra bản thân không dậy nổi, càng yếu ớt kêu, "Nhức, đau ~~~"

Tông Chính Lâm cũng biết bản thân hắn đêm qua không tiết chế nổi, có chút quá đáng, liền đi qua, nhẹ nhàng đỡ nàng ngồi lên, gọi người tiến vào giúp nàng rửa mặt chải đầu. Lại bón từng thìa cho nàng dùng xong cơm, mới để nàng nằm trong lòng mình thoải mái nghỉ xả hơi.

"Điện hạ, người có đau lòng thiếp không?" Mộ Tịch Dao da mặt thật dày hỏi người đàn ông phía sau lưng.

"Àn. Còn rất đau đớn sao?" Nàng vẫn là xử nữ, qua việc hôm qua, lúc này thân thể nhất định là đang chịu tội.

"Đau, điện hạ không hề thương tiếc thiếp chút nào ~~~" được thôi, phải bắt đầu làm nũng. Tông Chính Lâm bị âm thanh mềm mại của nàng khiến cho thân thể có chút xao động, vội nhanh chóng nghĩ đến chính sự để phân tâm, điều này quả thực là muốn lấy mạng hắn mà.

"Điện hạ người còn có chính sự sao?" Mộ Tịch Dao ngẩng đầu, dụi dụi vào trong lòng hắn.

"Không có chuyện gì. Muốn làm cái gì sao?" Tông Chính Lâm nhìn nàng nhỏ nhắn đầy vẻ đáng thương, liền vuốt ve mặt nàng, trên mặt mặc dù vẫn nghiêm túc như trước, động tác cũng rất nhẹ nhàng.

"Àn. Muốn điện hạ ôm thiếp ngủ." Tông Chính Lâm nhẹ nhàng ấn cái hôn trên trán nàng, rồi ôm nàng nằm xuống, cùng nàng ngủ trưa.

Hai người còn đang nồng nàn, bên ngoài đã sớm âm ỉ náo loạn.

Nguyên Thành Hoàng Đế nhìn tấu chương của ngự sử dâng lên, cả một xấp đều là tấu việc Lục hoàng tử Tông Chính Lâm không để ý lễ pháp, tư mình

tung tác, làm sai lễ pháp, tự hạn chế hành tung. Càng xem Nguyên Thành Hoàng Đế càng thấy mùi ngon, trong lòng âm thầm vui vẻ. Về phần xử trí? Còn phải nói nói, tấu chương giữ lại không truyền đi!

Đám ngư sử, căn bản không biết lo âu và sốt ruột trong lòng Nguyên Thành Hoàng Đế. Lục hoàng tử đối với hậu viện lãnh đạm, thiếu chút đã khiến Nguyên Thành Hoàng Đế cho rằng đời này không thể nào nhìn thất con cháu của hắn. Bây giờ vừa mới nạp thứ phi, lại còn cải thiện lớn như thế, thật sự là quá tốt, quá hợp với tâm ý Nguyên Thành Hoàng Đế. Nếu có thể mau chóng có được con nối dòng, vậy sẽ càng làm người ta vui vẻ.

Thương! Phải thương. Mộ thị thật không tồi, ít nhất có thể khiến cho Tông Chính Lâm nguyên ý gần người. Hi vọng Đường thị cũng là người không chịu thua kém. Như vậy trong phủ cũng có thể mau chóng nóng náo nhiệt. Hoàng thất Đại Ngụy thật sự rất chú trọng việc con nối dòng, người càng đông càng tốt. Tuyệt bút của Nguyên Thành Hoàng Đế vung lên, một hàng kỳ trân dị bảo liền vào Đan Như Uyển.

Thục Phi nương nương càng vui đến xé rách cả lồng mày, liên tục nói rõ, lại tặng một xe lạng la tơ lụa, hoa y mỹ thực vào phủ. Còn sai Tông Chính Lâm nếu rảnh, mang Mộ thị đến thỉnh an. Đây chính là một chuyện vô cùng có thể diễn. Có thể đi thỉnh an phi tần ở hậu cung, là chuyện mà sủng phi của một hoàng tử có thể được phép làm. Mộ Tịch Dao vừa mới vào phủ một ngày, lại là thứ phi, nhanh như vậy liền lọt vào mắt xanh của Thục Phi nương nương, quả thực chính là phúc phận to lớn dường nào.

Hai vị cao cao tại thượng thưởng đồ cho Đan Như Uyển, đám nữ nhân của hậu viện phủ Tông Chính Lâm sao lại không ghen tị? Chỉ là tất cả tâm tư, chỉ có thể cất giấu, âm thầm mưu tính mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Hâm Mộ

Đêm qua toàn bộ hậu viện của phủ Lục hoàng tử, ngoài Mộ Tịch Dao là có thể chìm vào giấc ngủ, đám nữ nhân người nào người nấy ai chẳng trợn mắt đến tận hừng đông? Ban ngày đã nghe nói hành động kinh người của điện hạ, qua một lúc lại nghe nói, Lục Điện hạ vào Đan Như Uyển, cũng không ra ngoài. Ngay cả vị thứ phi khác là Đường thị, cũng chưa gặp mặt.

Càng làm cho người ta giật mình là, điện hạ thế mà lại ở chỗ của Mộ thứ phi nghỉ ngơi cả đêm. Có lời đồn đãi nói tới qua Đan Như Uyển nháo đến canh bốn, gọi hai lần nước xong mới yên tĩnh, sắc mặt mọi người liền càng khó coi.

Ngày trước mọi người đều giống nhau, không ai được điện hạ yêu thích, nên dĩ nhiên hậu viện có thể bình an vô sự. Ít nhất là có thể chứng minh Lục Điện hạ lạnh nhạt nữ sắc. Nhưng hôm nay Mộ thị mới vào phủ, liền cho mọi người một bạt tai, ai còn dám nói Lục Điện hạ nhạt nhẽo, rõ ràng là đám nữ nhân bọn họ không có năng lực, không được lòng nam nhân. Đây chẳng phải là phạm vào đại kỵ khiến nhiều người tức giận hay sao?

Không thị tức giận đến quẳng đồ khay trà. Mới trước đây còn đang suy nghĩ, nếu có được sủng ái, bản thân cũng sẽ tốt hơn. Nhưng vấn đề là hiện nay người ta được sủng ái rất cao, căn bản không có cách so được. Bản thân thị ở hậu viện an phận đợi hai năm, đến bóng dáng con nối dòng cũng chưa thấy tăm hơi. Mộ thị thị ngược lại, điện hạ không hề ban thưởng tí tởu canh (canh tránh thai)! Chứng tỏ điện hạ muốn cho nàng con nối dòng, để Mộ thị ở trong phủ có chỗ dựa chắc chắn. Trong lòng Không thị càng trở nên hoảng loạn. Hiện nay hậu viện đã có người vừa ý điện hạ, vậy thì bao lâu mới đến lượt bản thân được thị tâm?

Ngũ thị lại rất thành thật, không có lá gan đi tranh thủ tình cảm, nhưng vẫn không thể không cảm thấy xót xa, muốn rơi lệ. Ngũ thị toàn tâm toàn ý ngưỡng mộ Tông Chính Lâm, lại quá mức đề ý và tự ti, ngược lại càng thêm khúm núm, khiến Tông Chính Lâm thấy không vừa mắt. Lúc này càng sợ hãi, chỉ sợ điện hạ không bao giờ đến sân thị nữa, ngay cả việc trông thấy người cũng là hy vọng xa vời.

Trương thị luôn luôn trầm kín, dù sao bản thân đến bây giờ cũng chưa được thị tâm, tuy rằng không cam nguyện, nhưng cũng không vội đi tranh thủ tình cảm vào lúc này. Điện hạ đối với Mộ thị chắc là cảm thấy tươi mới, chờ ngày tháng đi qua, chắc chắn sẽ có cơ hội.

Về phần Tề thị đang bị giam kín, không hề hay biết chuyện này. Nàng còn ở trong sân nghỉ ngơi, im lặng tự thanh tỉnh bản thân. Nghĩ phải làm như thế nào mới khiến điện hạ để ý đến mình, như thế có thể khiến điện hạ có ấn tượng với thị, làm như thế nào... Đông Sơn tái khởi.(làm lại từ đầu)

Người duy nhất vững vàng, là Đường thứ phi đại khí đại lượng. Hôm qua đã bị kích thích đủ, buổi tối liền bắt đầu điều chỉnh suy nghĩ bản thân. Biết nếu tranh với hồ mị tử (Hồ ly mê hoặc người) Mộ thị, không bằng tỏ ra bản thân càng đoan trang hiền thực, để điện hạ cảm thấy thị ta ở hậu viện là một bông hoa hiếm quý. Điện hạ là một nhân vật như thế, tất nhiên là rất coi trọng tiền đồ. Đương nhiên những nữ nhân có hiểu biết sẽ chiếm được sự coi trọng của điện hạ. Sau khi có được con nối dòng, đương nhiên là sẽ vững vàng, không có người động vào thị được.

Bên trong Đan Như Uyển, Tông Chính Lâm đã tỉnh, nhẹ nhàng đứng dậy mặc áo khoác, liền ra phòng ngoài để Mặc Lan và Huệ Lan tiến vào hầu hạ Mộ Tịch Dao rửa mặt chải đầu.

"Điện hạ." Mộ Tịch Dao ra đến sảnh chính, Tông Chính Lâm đang đọc sách.

"Ừ. Hai con thỏ đã được đưa vào phòng sủng vật, có muốn đi xem không?" Thấy Mộ Tịch Dao đi ra, Tông Chính Lâm buông sách, đỡ tay nàng ngồi xuống, lại đưa qua đi một ly nước ấm.

Mộ Tịch Dao chậm rãi uống nước, cảm thấy thân thể rốt cục cũng có chút khôi phục sức lực, thư thái hơn. "Muốn đi. Điện hạ đã nhìn bọn chúng chưa?"

"Chưa, chờ người cùng đi." Mộ Tịch Dao liền khẽ cười đứng lên, tặng một nụ hôn ngọt như mật cho Tông Chính Lâm. Hai người đứng dậy vừa đi tới cửa, chợt nghe Triệu ma ma nói đại quân sự có việc cầu kiến.

Tông Chính Lâm gật đầu, trực tiếp sai Điền Phúc Sơn đi đến phòng sùng vật phòng, còn mình thì tiếp tục đưa Mộ Tịch Dao chậm rãi đi qua.

"Điện hạ, sách ngài vừa xem là từ đâu mà có? Trong viện có thư phòng ư?"

"Ừ, chuẩn bị cho người. Chắc sách bên trong người sẽ thích. Nếu như còn muốn, nói cho đại quân sự biết."

Mộ Tịch Dao được thứ yêu thích, liền hôn hờ, mặt mày đều là vẻ hưng phấn, kéo Tông Chính Lâm nói câu tán thưởng "Điện hạ thật tốt."

Tông Chính Lâm nổi lên tâm tư trêu đùa nàng. "Tốt ở điểm nào?"

Mộ Tịch Dao không cần nghĩ ngợi nịnh hót, "Đều tốt hết, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài." Còn nịnh nọt liên tục gật đầu.

"... từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài"? ... Thì ra là thế. Đêm nay bản điện sẽ càng thêm nỗ lực, không phụ lời khen tặng của giai nhân."

Mộ Tịch Dao ngây người. Thằng nhãi này quả thực càng ngày càng không đứng đắn! Cái gì cũng có thể kéo sang chuyện đó, chỉ biết đùa giỡn nàng. Trông mặt nàng giáo hoạt, "Khắp Đại Ngụy ai ai cũng biết, Lục Điện hạ không nặng nữ sắc ~~~" nói người quân tử, giờ thì nhìn vẻ đùa giỡn lưu manh của người xem!

"À, đó là bất ~ yêu." Nói xong còn ngấm nàng vài lần, ý tứ không cần nói cũng biết.

Mộ Tịch Dao không chiếm được tiện nghi, còn bị chê cười, lập tức dựng lông, khéo léo dẫm một cước lên lưng bàn chân Tông Chính Lâm, còn nhảy lên nhẹ nhàng mà đi đi vài cái. Vừa đi chân vừa nhún mảy, ngang ngược là đặc quyền của nữ nhân, người làm khó để được ta sao?

Tông Chính Lâm nhìn Mộ Tịch Dao nho nhỏ nhảy tới nhảy lui phách trước, còn không thành thật, lại sợ nàng bị ngã, vội đưa tay nắm lại, dấn lên bên tai nàng nhẹ nhàng nói, "Dẫm rất hăng hái, hử?", nhìn nàng trừng mắt khiêu khích, rất là sung sướng bỏ thêm câu "Bản điện đã biết thể lực của Kiều Kiều rất tốt." Ánh mắt đầy ngụ ý sâu xa, đáng sợ tới mức Mộ Tịch Dao run lên.

Đại quân sự mới từ góc đi ra, liền thấy Dao chủ tử ở bên kia chơi đùa hăng hái, điện hạ thì một bộ nhân nhả, khỏe mỗi mang nét cười. Sau đó hai người lại cần lo tai nói chuyện, thật là xấu hổ. Ông họ nhẹ một tiếng, chờ chủ tử trong chớp mắt thay đổi một bộ dạng dịu dàng, mới nén cười đi qua thỉnh an với hai người.

Mộ Tịch Dao nhìn vị đại quân sự, cảm thấy trẻ tuổi hơn so với mình tưởng tượng, lại nhìn hắn có vẻ dễ nói chuyện, liền hơi hơi gật đầu, cười cười tiếp đón. Nghe nói Điền quân sự có việc muốn bẩm báo, liền nói mình đi xem hai con thỏ con, rồi nhắc chân vào cửa, để hai người ở ngoài nói chuyện, nàng lười nghe.

Lúc này Mộ Tịch Dao cảm thấy mình xuyên qua không bằng thành con thỏ trước mặt. Nhìn hai con vật này xem, đồ ăn, đồ dùng, rồi cả chỗ ở, còn tốt hơn cả hoàn cảnh của gia đình bình thường, đây đâu phải là phòng sùng vật chứ, phải nói đây chính là phòng tổng thống của các khách sạn mới đứng. Nhìn đi, có mỗi hai con thỏ sao lại ở trong phòng lớn như vậy chứ? Khoa trương hơn là bên cạnh còn có bồn tắm! Tuy rằng chỉ có một cái, nhưng cái bồn tắm kia còn lớn hơn cả hai con thỏ gộp lại. Kiểu đãi ngộ này thậm chí còn vượt cả đãi ngộ của thị thiếp trong hậu viện của Tông Chính Lâm.

Mộ Tịch Dao thật sự ghen tị. Hai con thỏ này chẳng phải làm gì, mà đãi ngộ còn tốt hơn so với Mộ Tịch Dao ở đời trước. Đời này tuy đã thành thành một thứ phi có chút địa vị, nhưng lại có số lao碌. Ngày ngày còn chẳng thoải mái bằng hai con thỏ này. Chẳng lẽ đây là sự khác biệt của số mệnh sao?

Tông Chính Lâm mang theo Điền Phúc Sơn đi vào, liền thấy Mộ Tịch Dao ngồi ở nơi đó, ánh mắt u oán nhìn hai con thỏ bảo bối của nàng, vẻ mặt kia, nhìn kiểu gì cũng cảm thấy quý dị. Có chút giống... Hâm Mộ? Lại thấy nàng chọc chọc móng con thỏ, xoa xoa lỗ tai của con thỏ, còn lẩm bẩm nhỏ giọng nói chuyện.

Tông Chính Lâm là người tập võ, tai thính mắt tinh, căn bản không cần phải dùng đến nội lực đã có thể nghe thấy nữ nhân kia đang lẩm bẩm "Làm con thỏ thật tốt, sao lại có thể hạnh phúc như vậy chứ".

Khỏe mặt Tông Chính Lâm giật giật, gò má của đại quân sự thì run rẩy. Nữ nhân này đúng là người không biết điều. Ngay cả hai con thỏ cũng có thể sinh ra hâm mộ, xem ra đúng là thiếu dạy bảo rồi.

"Hâm mộ con thỏ hử?" Tông Chính Lâm chụp đầu nàng.

Mộ Tịch Dao xoay đầu, có chút oán hận những cũng có sự ngưỡng vọng nhìn Tông Chính Lâm, "Điện hạ, ngài còn phát tiền tiêu vật hàng tháng cho con thỏ sao?"

Đại quân sự nghe xong lời nói Dao chủ tử, xem chút thì đứng không vững. Cái này, nhà ai còn phát tiền tiêu vật hàng tháng cho cả con thỏ?

Tông Chính Lâm nhìn vẻ nàng ủy khuất, bị chọc cười. "Không hề. Lại muốn chuyện kỳ quái gì đây?"

Mộ Tịch Dao lập tức có ý cười, "Vây còn được. Cuối cùng thì thiệp vẫn được sủng ái hơn con thỏ kia."

Tông Chính Lâm đưa tay kéo nàng vào trong lòng, cúi người bên tai Mộ Tịch Dao nhỏ giọng, "Xem ra đêm qua có người không dụng tâm. Đêm nay, Kiều Kiều cần phải thể hiện một chút rồi." Lời nói vừa dứt, là một nụ hôn nóng bỏng.

Đại quân sự vội lui ra ngoài canh cửa. Lau lau mồ hôi. Dao chủ tử thật sự là cao minh a, lí do tranh thủ tình cảm mật mờ như thế mà cũng nghĩ ra. Giờ đang là ban ngày ban mặt, tìm cơ hội cùng điện hạ tán tỉnh. Hiệu quả thật là... Thật kịch liệt.

Nếu Mộ Tịch Dao biết Điền Phúc Sơn đang nghĩ gì, khẳng định tà tức đến giậm chân. Ai tán tỉnh hần giữa ban ngày ban mặt chứ? ? Chết đây là cảm than sự gian khổ của việc xuyên không, xuyên không hợp thời đó! !

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Lại Mặt

Đối với việc Mộ thứ phi cảm thấy bản thân không được sủng ái bằng hai con thỏ, Lục Điện hạ cảm thấy rất là không đúng. Vì thế đêm hôm đó, Tông Chính Lâm tự thể nghiệm cho Mộ Tịch Dao biết, cái gì mới được phép gọi là "Được sủng ái". Lại lo lắng nữ nhân này trí nhớ không tốt, liền lập đi lập lại, tới tới lui lui chứng minh nhiều lần. Cho đến khi Mộ Tịch Dao rên rỉ liên tục cam đoan đã vô cùng hiểu rõ, sẽ không bao giờ làm lần nữa, lúc đó hần mới thu bình.

Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm hung hăng thu thập một chút, toàn thân vô lực, chỉ giương đôi mắt hơi đỏ hồng, tựa vào trên thân nam nhân thờ dốt. Tông Chính Lâm thì một thân khinh thích, vuốt ve lưng nàng, nhẹ nhàng liếm láp ở trên lỗ tai nàng.

"Ngửa ~" Mộ Tịch Dao mềm nhũn yêu kiều hừ nhẹ. Đầu trốn vào bên cạnh, tránh khỏi sự quấy rầy của Tông Chính Lâm.

"Vừa rồi có thoải mái không?" Tông Chính Lâm khàn khàn mở miệng.

"Chán ghét ~ không thêm nói." Mộ Tịch Dao đưa chân đá đá chân hần, tỏ vẻ tức hận.

"Vây có nhớ kỹ không?"

Mộ Tịch Dao liền phát hoảng, nhanh chóng rầu rĩ hừ một cái thật thấp đủ khiến hần không nghe được, "Nhớ."

Cuối cùng quá tức giận, há mồm cắn một miếng trước ngực hần. Dời người khỏi ngực ai kia, đổi một cái tư thế càng thoải mái hơn, ôm Tông Chính Lâm nghỉ xả hơi.

"Muốn tắm rửa không?"

"Đi không xong, thật đau nhức ~" Mộ Tịch Dao thật sự cảm thấy ủy khuất, rồi bỗng như nhớ tới điều gì, lập tức bỏ thêm một câu, "Không được khi dễ người ta."

Tông Chính Lâm nheo cái mũi nhỏ của nàng, rồi ôm người, đi vào Song Yến trì phía sau.

Chờ hai người thu thập thỏa đáng xong, Mộ Tịch Dao thoải mái cuộn tròn trong lòng nam nhân, mí mắt càng ngày càng nặng.

"Ngủ đi." Tông Chính Lâm ôm thân mình nhỏ nhắn mềm mại, đem nàng ôm sát hơn vài phần, rồi cũng chìm vào giấc nồng.

Sớm hôm sau Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm dựng dậy, mơ mơ màng màng thu thập xong liền bị nhét vào xe ngựa. Bây giờ thì đang được dứt điểm tâm.

"Điện hạ, muốn đi đâu vậy?" Mộ Tịch Dao tựa vào trên người Tông Chính Lâm, vẫn còn chưa tỉnh hẳn.

"Đến Đãi Nguyệt Lâu dùng cơm sớm, sau đó hồi Vu phủ." Tông Chính Lâm cúi người liếm miếng vụn điểm tâm trên khóe miệng nàng, rồi mới buông nàng ra.

"Hồi Vu phủ?" Mộ Tịch Dao kinh hô. Cuối cùng cũng thanh tỉnh.

Mộ Tịch Dao chưa từng nghĩ tới sau khi vào phủ hoàng tử, còn có thể nhanh như vậy trở về thăm Vu thị, ngốc lăng lăng nhìn Tông Chính Lâm, ánh mắt từ từ đã có chút ướt át.

"Khóc cái gì, đồ ngốc." Tông Chính Lâm nhẹ nhàng ôm nàng, vuốt ve sợi tóc mềm mại.

Mộ Tịch Dao cọ cọ trước ngực hần, đôi bàn tay nhỏ bé bắt lấy vạt áo trước của Tông Chính Lâm, giọng nói hơi hơi nghẹn ngào rầu rĩ, "Điện hạ, thiếp thật vui mừng."

Hai người dùng qua com, lại mang theo vài món điểm tâm ngọt của Đãi Nguyệt Lâu, cũng đóng gói vài món ăn nổi tiếng của quán, đi về Vu phủ.

Vu thị vốn định đợi sau mấy ngày nữa Mộ Tịch Đình cũng xuất giá, liền mang theo di nương về Thanh Châu. Nào đâu ngờ rằng Lục Điện hạ lại mang theo nữ nhi nhà mình đến lại mặt. Theo lý thuyết thứ phi không có lễ lại mặt, mà lúc này người cũng đã đến trước cửa phủ rồi, mọi người trong Vu phủ mới lấy lại tinh thần, vội vội vàng vàng chuẩn bị tiếp đón.

Vào cửa, Tông Chính Lâm liền cùng Mộ Tịch Dao đến nói chuyện với ngoại tổ của nàng. Sau đó Mộ Tịch Dao đi theo Vu thị về sân viện nàng ở trước khi đi lấy chồng, lại kéo cả Mộ Tịch Đình đến cùng nói chuyện.

Vu thị tất nhiên là hỏi han ân cần một phen, lại dặn nàng không được vô pháp vô thiên đùa giỡn hoặc cẩu kính ở hậu viện. Khiến cho Mộ Tịch Dao chu miệng tròn mắt. Mộ Tịch Đình ngồi ở một bên rất là hâm mộ nhìn Tịch Dao, thấy Lục Điện hạ đối với tỷ tỷ thật tốt, dùng nghề nhẽ, lại có lại mặt, chứng minh điện hạ sùng tỷ tỷ. Chỉ là không biết Ngũ điện hạ có đối với mình như thế hay không?

Sau khi bị nương dạy dỗ, Mộ Tịch Dao liền ba ba kể lể, nói Tông Chính Lâm khi dễ nàng. Còn đem vết cắn trên cổ có khi hai người ở trên xe ngựa ra cho Vu thị xem. Khiến cho Vu thị dờ khóc dờ cười, lại có chút xấu hổ, nhéo lỗ tai nàng, rồi cười rộ lên. Mộ Tịch Đình là người chưa trải đời, nhưng cũng biết được vài thứ, xấu hổ đỏ mặt, hơi cúi đầu xuống.

Náo xong một trận, Mộ Tịch Dao mới nhớ tới đóng lễ vật điểm tâm mình mang về, vội sai hai đóa hoa lan giúp nàng thu xếp. Còn cố ý thanh minh, món ăn là do nàng chọn, lễ vật là điện hạ chuẩn bị, nếu không thích thì tìm hần. Nhìn bộ dáng nàng, người trong phòng đều cười vui vẻ.

Đến giữa trưa một nhà lớn nhỏ dùng cơm vô cùng náo nhiệt, sau đó cũng chỉ nói vài lời thôi, Tông Chính Lâm liền sai người hồi cung. Biết được mấy ngày nữa Vu thị sẽ về Thanh Châu, Mộ Tịch Dao bủn rủn, róm nước mắt nói tạm biệt, rồi mới lưu luyến không rời lên xe ngựa. Tông Chính Lâm thấy nàng đáng thương như bị người vứt bỏ, nhìn không được cười rộ lên. Nhưng vẫn nhớ ôm nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng, "Kiều Kiều của bản điện hạ, còn thích khóc hơn cả trẻ con."

Mộ Tịch Dao mệt mỏi, nghe thấy cũng mặc kệ. Ngẩng đầu liền ngậm cầm của Tông Chính Lâm, nhẹ nhàng cắn cắn, trong miệng còn hừ hừ về chưa hết giận.

Mất phương của Lục điện hạ nhủ lại, vỗ hai cái lên cái mông nhỏ của nàng. "Còn làm càn, sẽ thu thập nàng ngay trong xe ngựa."

Mộ Tịch Dao tức giận dùng thân thể đẩy hần, quai hàm nhả ra, trừng đôi mắt đen, "Quần tử động khẩu không động thủ!"

Đôi mắt hẹp dài của Tông Chính Lâm nhìn chăm chăm hai mắt nàng, bên trong tràn đầy vẻ cuồng thế bá đạo, "Đối với nàng, bản điện hạ chưa từng nghĩ tới việc phải làm quân tử." Vì để chứng minh, bàn tay hần liền chụp lấy khối to tròn trịa trước ngực của Mộ Tịch Dao, hai tròng mắt vẫn nhìn chăm chăm nàng như trước, trên tay lại dùng thêm chút lực. Khiến Mộ Tịch Dao sợ hãi hô nhỏ một tiếng, vội vã dựa sát vào hần và ngoan ngoãn.

Cười đùa xong, Mộ Tịch Dao đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt long lanh nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn tú của Tông Chính Lâm, chu miệng cười rồi chạm lên môi hần, ôm cổ hần, chậm rãi dựa vào, ở bên tai Tông Chính Lâm ôn nhu cọ xát, "Điện hạ, thiếp cảm ơn ngài."

Tông Chính Lâm thân thể hơi cứng lại, nhưng sau khi ôm chặt Mộ Tịch Dao, chỉ trả lời rất nhẹ, "Ừm".

*****

Hôm nay các chủ tử trong phủ dậy sớm, thu thập muốn đi thỉnh an điện hạ, và chào hỏi các viện. Nhưng còn chưa có ra khỏi cửa, chợt nghe đại quân sự phải người đến truyền lời, điện hạ mang Mộ thứ phi đi lại mặt, dặn các chủ tử giờ Thân mới đến sau chủ viện chờ.

Đám nữ nhân âm thầm cắn răng, ngay cả Đường thị cũng đỏ mắt. Lòng điện hạ đúng là quá phân biệt. Tuy rằng trong lễ chế, hoàng tử nạp trắc phi là có lại mặt, nhưng cũng phải xem điện hạ có nguyên ý hay không. Nếu trắc phi không được sủng, lúc lại mặt cũng chỉ mang theo lễ vật điện hạ ban cho về nhà. Còn Mộ thị ngay cả trắc phi cũng không phải, dựa vào cái gì lại có thể khiến điện hạ tự mình đưa nàng về lại mặt? Việc này còn quá đáng hơn cả Nghênh lễ. Nghênh lễ chẳng qua cũng chỉ là tỏ vẻ coi trọng người này hoặc gia tộc sau lưng người đó mà thôi, còn lại mặt chính là nói cho mọi người biết, nam nhân đối với người mới vào phủ rất là vừa lòng.

Mộ thị chính là một thứ phi, lại trở thành tiêu điểm của toàn Thịnh Kinh, đương nhiên, trên ngự án của Nguyên Thành Hoàng Đế lại nhiều thêm vài tấu chương của các ngự sử.

Lại nói khi Mộ Tịch Dao hồi cung, không hề biết bản thân đã càng thêm nổi bật. Tông Chính Lâm đi tiền viện xử lý công vụ, để nàng tự trở về nghỉ trưa, chờ đến giờ Thân mới đón nàng đến chính viện để đám nữ nhân tới chào. Mộ Tịch Dao ngoan ngoãn gật đầu, đi về ngủ bù.

Trong sảnh chính, gấm hoa rực rỡ, chủ tử các viện mang theo nha hoàn, muôn sắc muôn vẻ, rất là náo nhiệt. Ngay cả Tề thị bị giam kín cũng được thả ra, thị chỉ hơi tỏ vẻ ốm bệnh đợi ở một bên, vẫn có vẻ mặt cao ngạo thanh cao. Tề thị bị Tông Chính Lâm tức giận, đương nhiên không ai lại đi dính vào sự rui ro của nàng ta, nên đứng cách nàng ta khá xa.

Bên người Tề thị chỉ có một tiểu nha hoàn nâng đỡ, trong lòng hận thấu xương. Nhìn đám tiện nhân ở trước mặt nàng ông ọ làm dáng, liền hận không thể cho một bao được độc chết hết cả. Trong mắt đang bốc hỏa ngùn ngụt, liền thấy một nữ tử mặt y phục màu hồng phấn chân thành đi tới.

Nàng kia tuổi cũng không lớn, đồ trang sức ăn diện đều theo quy chế của thứ phi, dung mạo điểm lệ, hình thể đầy đặn.

Mọi người không biết là thứ phi đến, Hạnh quân sự vội nhắc nhở, tất cả liễn quỳ gối hành lễ chào Đường Nghi Như, sau đó lại tự giác ngồi xuống phía dưới.

Lúc này đại quân sự Điền Phúc Sơn truyền lời, Lục Điện hạ đến.

Mọi người vội vã đứng lên, sửa sang lại quần áo, bày ra dáng vẻ đẹp nhất, vừa nhìn thấy thân ảnh nam tử xuất hiện tại cửa, liễn rào rào cúi người, âm thanh cao thấp, oanh oanh yến yến ân cần thăm hỏi nối tiếp vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Quy Củ

Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm nắm tay, còn chưa vào đến nhà đã phát hoảng. Chuyện gì lớn như vậy? Được rồi, không cần cùng đám nữ nhân này so đo. Nàng không hề có chút lo âu cần nhanh chóng tranh thủ tình cảm mà.

Không nghe điện hạ kêu dậy, mọi người chỉ có thể quỳ gối. Chân Tề thị đã có chút run lên.

Cúi đầu nhìn vật áo bào màu xanh của nam tử đi ngang qua, theo sau là một chiếc váy dài màu xanh nhạt, trong lòng liền biết Mộ thị đi cùng điện hạ đến. Quả nhiên, chờ khi được kêu dậy, mọi người vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy bên cạnh điện hạ là Mộ thứ phi đang ngồi đó.

Chỉ thấy nàng kia rất là xinh đẹp, tuổi không lớn, chừng mười bốn mười năm, nhan sắc mặc dù không phải khuynh quốc khuynh thành, ngũ quan lại rất tinh xảo. Da thịt trắng bóng non mịn. Kỳ diệu hơn là có một đôi mắt rất đẹp, loé sáng như nước trong veo, khiến người yêu thích. Quần áo lại đơn giản nhẹ nhàng khoan khoái, lộ ra một vẻ lịch sự tao nhã. Nhìn ánh mắt nàng, không có ngạo khí, khí thế bức nhân, chỉ hơi hơi mang theo vẻ tò mò.

Trong lòng mọi người không khỏi có chút ghen tị. Bộ dáng như thế, cũng khó trách điện hạ bị hồ ly tinh này mê hoặc. Nhưng chẳng qua cũng chỉ là lấy sắc mê người, chung quy cũng không lâu dài. Trong lòng ai cũng đem Mộ Tịch Dao đánh giá thấp đi vài phần.

Tông Chính Lâm bưng chén trà, chậm rãi nhấp một ngụm, lúc này mọi người mới đều tự ngồi xuống.

Tông Chính Lâm khôi phục lại thần thái uy nghiêm ngày thường, lãnh đạm mà xa cách.

Đường thị lúc này có chút xấu hổ, hai tay đặt trên ghế dựa, điện hạ đã đỡ Mộ thị ngồi xuống bên cạnh. Mà bản thân cũng là thứ phi như Mộ thị, không có đạo lý được ngồi trên thị. Nếu hôm nay chấp nhận thứ tự ngồi như vậy, thì chẳng phải là thừa nhận bản thân vô duyên vô cớ thấp hơn nàng ta một phần hay sao. Về sau nếu muốn tranh sủng, sợ sẽ khó khăn.

Thị còn đang giằng xé, đã nghe Tông Chính Lâm gọi Điền Phúc Sơn. Đại quân sự ngầm hiểu, rất nhanh liền bày thêm một ghế ngồi bên sườn khác của điện hạ.

Đường Nghi Như mừng rỡ như điên, xem ra điện hạ cũng không có thiên vị đến cùng. Vẫn cho chính mình chút thể diện. Vội cảm tạ, đoan trang ngồi xuống.

Mộ Tịch Dao đối với hành động của Tông Chính Lâm không hề cảm thấy ngạc nhiên. Người đàn ông này tương lai có thể đi lên ngôi vị hoàng đế, làm sao có thể ngay cả chút khí độ này cũng không có. Huống chi, đối với những nữ nhân luôn theo khuôn phép, từ trước đến nay Tông Chính Lâm luôn cho vài phần từ tế. Hiện giờ mặc dù đối với nàng có chút đặc thù, cho người khác vài phần tình nghĩa, cho dù không thể là ái khanh chi khanh thì cũng không đến nỗi. Cho nên vẫn phải chặt chẽ nắm lấy sủng ái, sinh được con nối dòng mới đáng tin cậy.

Bốn nữ nhân khác nhìn điện hạ cho Đường thứ phi chút thể diện, trong lòng không còn chút cảm giác vui mừng khi thấy Đường thị gặp họa nữa. Dù sao cũng là thứ phi, mặc dù không được sủng ái như Mộ thị, điện hạ cũng sẽ không cho phép hậu viện rối loạn quy củ.

Khổng thị và Ngưu thị bởi vì vào cửa sớm hơn, nên ngồi dưới hai vị sườn phi, tiếp theo mới là Trương thị và Tề thị.

Mọi người liền theo trình tự đi đến hành lễ với hai vị thứ phi, dâng lên châm tuyền tự tay làm, lại nhận quà thứ phi thưởng đáp lễ. Mộ Tịch Dao lẳng lặng nhìn đám nữ nhân đó, so với cảnh tượng trong trí nhớ, cảm thấy không có gì khác biệt. Ngoài việc sắc mặt Tề thị có vẻ tái nhợt, thân thể hư nhược hơn một chút, hình như là bị bệnh?

Mộ Tịch Dao liền quan tâm hỏi một câu theo đúng trường hợp. "Tề thị là bị bệnh sao? Có thỉnh ngự y xem qua chưa?"

Trong nháy mắt mọi người liền im bật, ai cũng phục tùng thu nết, vẻ mặt Tề thị thì đỏ bừng. Mọi người đang ngồi đây, ngoài Mộ Tịch Dao và Đường thị không biết sự việc kia, những người khác đều như đang xem kịch.

Đường Nghi Như mặc dù cũng nhìn ra Tề thị có vẻ không thích hợp, nhưng thông minh không mở miệng. Lúc này thấy Mộ Tịch Dao nhắc tới, nghĩ rằng dù sao nàng ta cũng nhỏ hơn mình hai tuổi, làm việc quả nhiên lỗ mắng. Tình hình trong phủ cũng chưa thám thính cẩn thận, liền lỗ mắng mở miệng.

Mộ Tịch Dao không hề có nổi bần khoản đó, thấy phản ứng của mọi người, liền biết trong đó có ý không hay. Chỉ mở to mắt to nhìn chăm chăm Tề thị, ý tứ là dù thế nào cũng phải hỏi cho rõ ràng.

Tề thị thấy Mộ thị không chịu buông tha, nghĩ rằng Tịch Dao cố ý khiến bản thân không thoải mái. Nhưng e ngại điện hạ vẫn còn trong đại sảnh, không thể thất thố, đành phải đành mặt đáp lời, "Tạ thứ phi quan tâm, đã xem qua ngự y, cũng không có gì đáng ngại." Trong lòng lại tức đến hộc máu, làm sao có thể không đáng ngại, điều trị đã vài ngày nay, chẳng thấy đỡ lên chút nào.

Mộ Tịch Dao thấy vẻ mặt thị ta cổ quái, đang muốn tiếp tục hỏi, lại phát hiện sắc mặt Tông Chính Lâm cũng không dễ nhìn. Há? ? Chẳng lẽ việc này còn có liên quan đến hắn?

Tông Chính Lâm thấy Tề thị thì nghĩ đến nỗi nghẹn khuất đêm đó, lửa giận trong lòng liền xì xì tỏa ra ngoài. Không ngờ Mộ Tịch Dao lại vừa khéo hỏi đến chuyện này. Tông Chính Lâm tuyệt đối không đồng ý để nàng biết được chuyện hắn bị kê đơn dùng thuốc. Chuyện mắt mặt mũi như thế, sao có thể để tiểu nữ nhân biết? Nên hắn lạnh mặt ngồi đó không nói một lời, chỉ nhìn về phía Tề thị, vẻ mặt thô bạo đầy lạnh lẽo.

Tề thị bị Tông Chính Lâm đột nhiên tức giận nhìn mình liền phát hoảng, co rúm lại, lập tức cúi thấp đầu. Mộ Tịch Dao thấy tình cảnh này liền vui vẻ. A, đây là đang diễn vở gì đây? Hình như rất thú vị, nhất định phải hỏi thăm một chút.

"Không có việc gì là tốt rồi, bản thân mình phải biết tự chăm sóc. Sai người hầu kẻ hạ để tâm một chút." Sau đó thì không hỏi nữa.

Đường Nghi Như thấy Mộ Tịch Dao hỏi xong, liền quay đầu mỉm cười cùng nàng thương lượng, "Hiện giờ hậu viện của điện hạ dần dần đông lên. Muội muội xem có nên lập ra quy củ, để cho người ở các viện cũng có quy tắc chung?"

Tông Chính Lâm nghe lời nói của Đường thị, liền dùng ngón cái vuốt phẳng chén trà, mắt phượng buông xuống, mâu trung thần sắc sâu thẳm. Đường thị là người thông minh, nhưng cuối cùng thì vẫn không đủ trầm tĩnh. Tiểu nữ nhân như nàng ta mới đến phủ đã nhất định muốn giương móng vuốt làm ầm ĩ một phen.

Mộ Tịch Dao không thích vòng vo, gọn gàng dứt khoát buông chén trà, "Muội muội quy củ không tốt, tỷ tỷ ra chủ ý đi."

Đường thị bị nàng trực tiếp buông xuống, sững sờ không biết nên mở miệng như thế nào.

Còn đang xấu hổ, lại nghe Mộ Tịch Dao nói, "Nhưng mà muội muội thấy, thỉnh an vào sáng sớm cũng không cần thiết, rất ép buộc người." Tờ rõ một bộ dáng nàng rất là sẵn sàng phân rõ phải trái.

Tông Chính Lâm trong lòng cười thầm, rõ ràng là chính mình tham ngủ không dậy nổi, lúc này lại thành nàng ra vẻ hào phóng.

Đường Nghi Như đang muốn mở miệng, lại bị Mộ Tịch Dao đoạt trước. "Về phần thị tẩm, các viện dựa vào bản sự. Được sủng ái thì tận lực hầu hạ, không được sủng thì tiếp tục nỗ lực." Sau đó lại nâng chén trà lên, ý bảo bản thân đã nói hết lời.

Lúc này thì sắc mặt của bốn thị rất khó coi. Nếu có thể được sủng ái, còn phải đợi đến khi người vào cửa mới tiếp tục nỗ lực ư? Đây rõ ràng là lời nói suông? Cố tình dựa vào cả hậu viện giờ chỉ có một mình người được điện hạ sủng, Đường thị bởi vì thân phận có thể chiếm được chút lợi nhỏ, vậy chẳng phải là muốn bá sủng hay sao?

Đường Nghi Như cũng thấy bất mãn. Đây là cái quy củ gì. Miễn thỉnh an đã là không hợp quy củ rồi, an bày thị tẩm càng không biết ra sao. "Các viện dựa vào bản sự" nói như thế này thì thế nào cũng thấy kỳ quái. Đây là đám kỹ nữ ở thanh lâu tranh khách sao, hay là đi nương nhà nghèo cầu dẫn nam nhân vào trong phòng? Thị nhũ mảy, vẻ không vui.

Tông Chính Lâm lúc đầu nghe tiểu nữ nhân nói chuyện còn âm thầm vui vẻ, đến sau này nghe nàng trắng trợn ra "Quy củ" liền vui không nổi nữa. Nếu như đúng theo lời nữ nhân này "Các viện dựa vào bản sự", Tông Chính Lâm nghĩ đến cái tình cảnh kia, nếu thế hắn còn có thể có thời gian yên tĩnh sao? Chỉ sợ đến lúc đó toàn bộ hậu viện sẽ chướng khí mù mịt, đi đến góc nào cũng có thể gặp được yêu tinh xinh đẹp tiến lên thông đồng.

Về mặt Tông Chính Lâm nghiêm túc, nhìn một vòng, ngữ khí lãnh đạm trước sau như một. "Thận trọng từ lời nói đến việc làm, an thủ bản phận."

Mọi người nghe xong điện hạ lời nói, liền biết hôm nay không thể định luận. Chỉ có thể thành thành thật thật đáp ứng.

Mộ Tịch Dao thừa dịp những người khác cúi đầu đáp "Vâng", ánh mắt nhìn về phía Tề thị, nghiêng đầu bĩu môi với Tông Chính Lâm, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn toàn là vẻ tính kế.

Khuôn mặt tuấn tú của Tông Chính Lâm nhất thời biến thành màu đen, nghiêm lệnh Tề thị trở về tiếp tục giam cầm, phạt chép « nữ tử quy » trăm lần.

Tề thị bị Tông Chính Lâm lại răn dạy trước mặt mọi người, mất hết thể diện, trong lòng phần hận Mộ Tịch Dao đã nhắc lại chuyện xưa, khiến điện hạ vốn đã phai nhạt nợ cũ lại bị moi ra. Nghĩ đến bản thân trở về càng thêm gian nan, liền hận không thể tiến lên tát tiện nhân kia mấy cái.

Xong việc, Tông Chính Lâm dẫn đầu đứng dậy, nắm tay Mộ Tịch Dao, ánh mắt cảnh cáo nàng không được làm loạn, mang theo người đi khỏi. Lưu lại đám nữ nhân các viện chỉ có thể trở mặt nhìn điện hạ dẫn theo Mộ thị rời đi, trong lòng chát chát khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Trêu Chọc

Mộ Tịch Dao theo sau Tông Chính Lâm, kéo vạt áo hắn, miệng không ngừng ôn ào phải biết tình hình cụ thể Tề thị trêu chọc Tông Chính Lâm.

Tông Chính Lâm đi ở phía trước, không chớp mắt, đôi môi khẽch. Thật sự căm tức.

"Điện hạ ~" Mộ Tịch Dao tròn mắt vừa chuyển, mặt cười, cảm giác rất là vất vả.

Tông Chính Lâm nghe Mộ Tịch Dao im lặng bên cạnh, không tiếp tục hỏi, hoàn toàn khác hẳn về âm ỉ vừa rồi, liền quay đầu nhìn lại, thấy biểu cảm quái dị của tiểu nữ nhân, chính là đang vụng trộm đánh giá hắn.

Dừng bước chân, Tông Chính Lâm liếc mắt nhìn đỉnh hóng mát phía trước, liền mang theo Mộ Tịch Dao vòng vo đi qua.

"Nói đi. Không thì sẽ khiến bản thân ghen tức."

Mộ Tịch Dao ngồi ở trên người Tông Chính Lâm, ôm cổ hắn, hít một hơi, dè dặt cẩn trọng ngửa đầu hỏi."Điện hạ, người... là bị trúng dược?" Nói xong thì hai tay vội vã che mắt, nhòm theo khe hở đánh giá phản ứng của Tông Chính Lâm.

Quả nhiên, trong nháy mắt khuôn mặt tuấn tú của Tông Chính Lâm sụp xuống, phần nộ kéo tay nàng ra, hai tròn mắt bốc hỏa căm tức nhìn nàng.

Mộ Tịch Dao sợ tới mức nhắm chặt mắt, trốn đầu vào trong lòng Tông Chính Lâm. Trong lòng thầm mắng, phim truyền hình thật sự là diễn quá chuẩn. Nam nhân này dù cho bị Tề thị tính kế cường hãn, kẻ chiếm tiện nghi chẳng phải vẫn là hắn hay sao, dọa người như vậy làm gì? Đúng là già mồm cái lão!

Tông Chính Lâm bị người khác moi móc bí mật, vốn muốn phát hỏa, nhưng vừa thấy Mộ Tịch Dao đáng thương hề hề, Kiều Kiều nhược nhược, lại bị ghen phát tác không nổi, chỉ có thể tức giận thu thập cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Mộ Tịch Dao trong lòng âm thầm mắng xú nam nhân không phong độ, nhưng trên mặt lại ngoan ngoãn khéo léo cầu tha thứ, rất là phối hợp.

Đến khi Tông Chính Lâm hết tức giận, liền bắt lấy cằm Mộ Tịch Dao tính sổ, "Bản điện bị kê đơn, ngươi thật hưng phấn?"

"Vô cùng đau đớn!" Mộ Tịch Dao lập tức tỏ ra vô cùng bi phần, tay nhỏ bé nắm tay hắn, tỏ vẻ bản thân kiên định phản đối loại việc này.

"Bản điện chờ sự bồi thường của ngươi tới nay." Tông Chính Lâm được thể mới đứng dậy mang nàng về Đan Như Uyển, vừa xoay lưng, trong mắt ần có ý cười.

Mặt Mộ Tịch Dao như bị sét đánh, ngơ ngác tùy ý Tông Chính Lâm nắm tay, trong lòng bi phần đến cực điểm, dựa vào cái gì muốn nàng bồi thường, cũng không phải nàng muốn tìm người kê đơn! Tề thị kia, thù này nàng ghi nhớ rồi.

Mới vào phòng chính, Mộ Tịch Dao liền không biết xấu hổ, xoay đến xoay đi hừ hừ không thôi.

"Lại bày trò?" Tông Chính Lâm tỏ vẻ hoàn toàn không để ý, thái độ như chờ thu thập nàng.

Mộ Tịch Dao ủy ủy khuất khuất, cái miệng nhỏ nhắn chu thật cao, "Điện hạ ngươi bồi thường cho thiếp, tay đau, còn chân cũng nhức mỏi!" Nói xong đóng cửa cổng chân, hướng về phía Tông Chính Lâm. Cái ý tứ kia, chính là ta học ngươi vừa nãy thôi.

Tông Chính Lâm cười lớn, thân thủ sờ sờ đầu nàng. Việc này đúng là có dáng có hình, làm sao lại khiến người ta yêu thích đến vậy, Lục Điện hạ càng nhìn càng hiếm lạ. Nhìn xem, nàng kia còn vờ đáng thương, chu cái miệng nhỏ nhắn, hắn cúi người xuống hôn lên.

Mộ Tịch Dao nhắm mắt đáp lại, trong lòng thì âm thầm thở dài, kịch liệt mất đi tình đúng là không dễ diễn. Rất khảo nghiệm tính phát huy của chị đây, việc này so với việc đấu võ mồm với đám nữ nhân còn phí công sức hơn, thật sự là rất mệt.

Lúc mà Triệu ma ma và Đại quân sự lại nhìn thấy Mộ thứ phi, thì vị chủ tử đang kiêu căng chân cùng điện hạ náo loạn.

"Bên này đau nhức, bên kia đỡ hơn nhiều." Mộ Tịch Dao chỉ chỉ, lại lấy một khối điểm tâm tiếp tục cắn.

"Thân mình nàng thể này thì quá kém, sáng sớm ngủ dậy mà trông cứ lung la lung lay." Tông Chính Lâm nhẹ nhàng vuốt ve nàng, đối với thân mình quá yêu đuối của tiểu nữ nhân, khiến hắn rất là bất mãn.

Mộ Tịch Dao vừa nghe đến việc này, lập tức làm nũng, "Khi còn ở nhà, nương không cho thiếp làm vận động, nói thiếp bày tư thế khiến người chê cười."

Tông Chính Lâm ngẩng đầu khát vọng nhìn Mộ Tịch Dao, nghĩ nghĩ, nếu Vu thị không nài làm, vậy khẳng định là đáng vẽ mà tiểu thư đại gia khuê các có thể làm, vẫn nên cần thận mới tốt. "Ngày mai nhìn xem, nếu như có thể, sẽ cho nàng làm ở trong vườn là được."

Mộ Tịch Dao lập tức buông chân, bẹp một ngum hôn lên mặt Tông Chính Lâm trên mặt, vui tươi hơn hồ nịnh nọt, "Tay nghề Điện hạ thật tốt." Sau đó đứng lên lại chà chà chân, nhìn Tông Chính Lâm ngọt ngào khen, "Đa tạ điện hạ, chân thiệp tốt lắm rồi."

Hai người nhóm Đại quân sự lắc đầu đều tự lui đi ra ngoài, đây cũng là điện hạ chiều nàng. Dao chủ tử càng ngày càng tự tại.

Buổi chiều các viện đều ngắm trông điện hạ rời khỏi Đan Như Uyển, kẻ cả ngủ ở thư phòng cũng tốt. Kết quả đợi đến giờ hẹn, lại truyền đến tin tức kêu nước tắm rửa từ Đan Như Uyển vừa, tức giận đến đều tự không cam lòng để đi nghỉ ngơi.

Trong chính phòng của Đan Như Uyển, Tông Chính Lâm ôm Mộ Tịch Dao, nhẹ nhàng liếm cánh môi nàng, "Không vừa ý để những người khác thị tẩm?"

"Dựa vào cái gì? Thiếp mới đến mấy ngày, điện hạ đương nhiên là của thiếp. Các nàng có hiểu quy củ hay không hả?" Mộ Tịch Dao lập tức xù lông, hiển nhiên là đã quên còn có một Đường thị, người ta ngay cả mặt Tông Chính Lâm mặt cũng chưa lên gặp qua.

Tông Chính Lâm thâm u mắt phượng nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng sinh động của nàng, "Vậy phải nỗ lực nhiều hơn."

Mộ Tịch Dao đương nhiên không khách sáo, ôm lấy cổ Tông Chính Lâm kéo thắt lưng, "Thiếp tất nhiên sẽ theo lời!" Ngẩng đầu, liền cắn cắn hún.

Làm sao Tông Chính Lâm có thể bỏ qua cơ hội như thế này, bẻ người áp ở dưới thân, phúc thân đỉnh lên, "Tạm thời sẽ như người mong muốn." Bàn tay hún liền tiếp đón trên người nữ tử.

Mộ Tịch Dao nghe hún nói "Tạm thời", liền biết đây chính là lời hún cam kết trong khoảng thời gian ngắn sẽ không thị tẩm người khác. Trong lòng thật sự rất rõ ràng, dù sao thì người đàn ông này cũng là hạng người tâm trí cứng cỏi, tương lai lại là chủ cả thiên hạ. Mặc dù hiện giờ hún đang cố ý che dấu bản thân, nhưng hún cũng sẽ không thể vì sở thích của bản thân mà phá hỏng quy củ của tổ tông, khiến cho Nguyên Thành Hoàng Đế không vui.

Nhưng mà dù chỉ là "Tạm thời", Mộ Tịch Dao cũng rất vừa lòng. Nếu như nàng không tính sai, ý "Tạm thời" này chính là có thể đảm bảo đến khi trưởng tử hoặc trưởng nữ của nàng xuất thế. Mộ Tịch Dao suy nghĩ thông suốt, như vậy chỉ cần bây giờ nàng hầu hạ hún cho tốt, là có thể tận lực kéo dài kỳ hạn này.

Vì thế hai người lại có một phen uyên ương giao gáy, liều chết triền miên. Từ bức cảm bình trong phòng chiếu ra cảnh tượng, thật sự là cả một phen hương diễm.

Hôm sau Mộ Tịch Dao dậy sớm, thấy Tông Chính Lâm đã luyện kiếm xong, liền vội vàng gọi Huệ Lan muốn mặc "Thúc y" trong nhà. Huệ Lan khó xử nhìn nàng, "Tiểu thư, điện hạ đã chuẩn chưa?" Mộ Tịch Dao rất là đắc ý gật đầu, "Đương nhiên, hôm qua người đã gật đầu rồi. Còn nữa, nhớ mang theo đệm của ta nữa." Sau khi tiếp nhận quần áo, thay đổi xong, bèn đến bãi đất trống trong viện thể hiện tư thế.

Tông Chính Lâm luyện kiếm trở về, liền nhìn thấy Mộ Tịch Dao trang điểm một thân màu thủy lam, sấn phu nộn nà. Xiêm y đơn bạc rất vừa người, dán theo từng đường cong xinh đẹp trên người nàng. Toàn bộ bả vai và cánh tay lộ ra ngoài, chỉ có hai dây mỏng manh khoác trên vai. Phía dưới nàng cũng không mặc váy, mà là một cái quần dài.

Nữ tử đang đứng thẳng trong đình viện, cánh tay hướng về phía trước thư giãn, bàn chân trắng nõn dẫm trên cỏ, mũi chân kiễng cao, hai mắt khép kín, hô hấp cân xứng. Lát sau, chân sau nâng lên, thân thể hơi hướng về phía trước, cánh tay đang đứng thẳng lại vòng về phía sau ôm lấy cẳng chân, dần dần ngửa ra sau, hạ thân cả người hoàn toàn thư giãn, một chân đứng thẳng, dáng người tuyệt đẹp một cách dị thường, giống như chim nhỏ giương cánh, cố gắng đứng vững. Mắt nàng vẫn khép chặt, hô hấp không hề loạn nhịp.

Tông Chính Lâm tựa nhẹ vào cây đào, im lặng nhìn nửa canh giờ, đem toàn bộ động tác của nàng thu vào đáy mắt.

Đẹp, một vẻ đẹp làm người ta choáng váng, hoa mắt. Nhất cử nhất động, nhấc tay, uốn mông, tất cả đều đẹp. Đây là lần đầu tiên Tông Chính Lâm thấy một Mộ Tịch Dao với nét đẹp lẳng lẳng như vậy, thế nhưng lại bá đạo liền quá bắt mắt, không cho người khác có thể tránh thoát.

Một khắc này, Mộ Tịch Dao là hoàn toàn rộng mở, tựa như thoát khỏi mọi trói buộc, chỉ một chút, nhưng vô cùng nhuần nhuyễn, không hề có chút nguy trang và thu liễm dù là nhỏ nhất. Khí chất nhàn tĩnh thanh hoa, nhưng lại khiến người ta hăm sâu vô cùng.

Tông Chính Lâm thờ sâu, đang muốn đi qua, lại thấy nha hoàn trải một tấm đệm mềm, Mộ Tịch Dao liền bước lên trên, chậm rãi cúi người nằm xuống. Sau đó chậm rãi nâng thắt lưng, nửa người hướng lên, hai tay đưa về phía trước, cái mông cao cao nhếch lên, hai chân quỳ gối. Tông Chính Lâm mới nhìn tư thế kia, cả người đã phát hỏa. Từ bộ ngực, lưng, cái mông, đường cong của người con gái trước mắt không có điểm nào không đẹp, hồn xiêu phách lạc. Đột nhiên hún đen mặt, bước nhanh vài bước đến ôm lấy nữ nhân trở về buồng trong.

"A!" Bị người khác phá vỡ lúc đang luyện tập, Mộ Tịch Dao kinh hô ra tiếng. Nhìn kỹ thì phát hiện là Tông Chính Lâm, mới thở ra, "Điện hạ, chào buổi sớm. Sáng nay thiếp không thấy điện hạ, liền tự vận động một chút." Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, còn có một lớp mồ hôi tinh mịn rịn ra, da thịt trắng bóng trong sáng, hai mắt thủy quang diễm lệ.

Tông Chính Lâm không nói một lời, bế nàng ngồi xuống liền bắt đầu cời xiêm y.

"Điện hạ, đang là ban ngày đó, ngài còn phải làm việc nữa." Mộ Tịch Dao không biết sáng tinh mơ Tông Chính Lâm lại lên cơn gì, chỉ có thể dùng sức lôi áo không buông tay.

"Hôm nay hưu một. Ngoan, buông ra." Tông Chính Lâm bị Mộ Tịch Dao lơ đãng khơi mào muốn động, rất không kiên nhẫn một phen cời quần áo.

"Điện hạ, đừng mà. Thiếp còn chưa có dùng cơm." Mộ Tịch Dao liều mạng giả vờ không thuận theo. Tối qua đã bị ép buộc đến chết ngất rồi, sáng nay còn muốn? Đánh chết cũng không muốn.

"Nghe lời, đây là người tự tạo ." Nói xong cũng không khách khí, trực tiếp liền vuốt ve mở ra.

Mộ Tịch Dao nào có thể ngăn cản được, bị Tông Chính Lâm đặt ở trên ghế nằm sấp xuống , một phen va chạm từ phía sau.

Sau nửa canh giờ, trời quang mây tạnh. Mộ Tịch Dao vô lực đứng dậy, chỉ ghé vào trong lòng Tông Chính Lâm há mồm thở dốc.

"Thiếp... Thiếp khi nào trêu chọc điện hạ rồi?" Mộ Tịch Dao từ cũng muốn biết rõ ràng, sao nàng lại chọc xú nam nhân này.

"Quần áo thì mặc như thế, còn nâng mông cúi người?" Tông Chính Lâm tỏ vẻ hiểu biết, rất là thỏa mãn.

"Nâng mông cúi người"? Mộ Tịch Dao suy nghĩ một hồi, rốt cục hiểu ra thẳng thắn này đang nói gì. Đây quả thực là vô sỉ! Lưu manh! Tư thế Yoga khỏe mạnh như thế, vậy mà nam nhân này lại nhìn thành nâng câu dẫn? Mộ Tịch Dao tức giận đến há mồm liền cắn lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Sủng Thiếp

Ngày ấy, sau khi Mộ Tịch Dao nhiều phen rung rung "Cắt đứt tiền", rốt cục cũng có được sự đồng ý của Lục Điện hạ: mỗi ngày sáng sớm có thể ở trong sân hoàn thành bộ động tác kia, nhưng trong viện chỉ có thể lưu lại một người hầu hạ. Về phần mấy động tác thực hiện trên đệm mềm thì, Mộ Tịch Dao tự giác thu thập, lên tập luyện trong phòng khi Tông Chính Lâm không ở trong phủ.

Đối với việc này Tông Chính Lâm rất là bất mãn, vài lần đề nghị với tiểu nữ nhân về việc luyện tập các động tác trên đệm mềm, việc đó hoàn toàn có thể chuyển tập vào ban đêm, hẳn cũng dễ quan sát. Mộ Tịch Dao không hề nghĩ ngợi, tặng hẳn một ánh mắt xem thường, lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt. Đùa à, lúc Tông Chính Lâm nhắc tới buổi tối hẳn muốn quan sát, trong mắt đầy vẻ soi mói, Mộ Tịch Dao còn nhớ rất rõ đó.

Hai ngày sau, Mộ Tịch Đình ngồi trong kiệu nhỏ màu xanh, theo cửa hông bị nâng nhập vào hậu viện phủ Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh. Theo hầu có đại nha hoàn bên người Ngô di nương là Nhụy Châu và đồ cưới mà Vu thị và chuẩn bị.

Mộ Tịch Dao sớm đã phái người đưa tặng lễ, dặn mọi sự cẩn thận, nhất thiết không thể tranh mặt mũi nhất thời với người khác.

Đời trước Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh có thể được Đế Ngũ Dật Triều phụ trợ, tất có thể thấy được hẳn cũng là người trí tuệ. Sớm biết được người mà mình coi trọng bị Tông Chính Lâm thiết kế cướp đi, hẳn âm thầm ghi khoản nợ này, đợi ngày sau này sẽ tính sổ. Lại thấy Mộ Tịch Đình coi như nhu thuận hiểu chuyện, nhớ lại lúc trước hẳn từng động tâm với Mộ Tịch Dao, liền có vài phần thương tiếc nàng, nhưng việc này lại dẫn đến một hồi ghen tuông tại hậu viện của hắn.

Nửa tháng trôi qua, trong cung xảy ra một chuyện lạ. Lục hoàng tử của Đại Ngụy từ trước tới nay không gần nữ sắc, đoan chính nghiêm cẩn, làm người đàng hoàng, vậy mà liên tục trong nửa tháng nay đều nghỉ ở hậu viện, ngoài hai hôm ra ngoài làm việc về trễ, còn lại ngày nào cũng nghỉ ở chỗ tân thứ phi. Nhưng điện hạ rõ ràng nạp hai vị thứ phi, lại cố tình chỉ nhớ mỗi Mộ gia tiểu thư ở Thanh Châu, còn Đường gia tiểu thư của kinh thành thì lại hoàn toàn bị vắng vẻ, cho tới nay còn chưa viên phòng. Đây cũng trở thành một chuyện đáng chê cười.

Thực Phi nương nương đối với loại tình huống này, lúc ban đầu còn thoáng ám chỉ Tông Chính Lâm, kết quả lại nhận được một câu “Không có cảm giác” của Lục Điện hạ, Thực Phi sợ tới mức lập tức thu lời. Thật vất vả mới đảo ngược tính tình, cũng không thể vì một Đường thị không dùng được kia lại khiến hắn lãnh đạm như cũ được. Nhưng bà ta lại ẩn ẩn có một loại chờ mong, thấy con nguyên ý ở cùng với Mộ thị, như vậy thì tùy hắn đi, không chừng rất nhanh sẽ có tin tốt? Vì thế Thực Phi nương nương chỉ đành coi như không biết, mặc kệ không quản.

Nguyên Thành Hoàng Đế thì vô cùng bận rộn, năm nay hỗn loạn ở Mạc Bắc càng thêm nghiêm trọng. Đại Ngụy đã dần dần mất đi ba châu ở phía bắc, ngay cả hai vị châu phủ phủ doãn của triều đình cũng bị bỏ mình, tình huống thật không vui. Cho nên Nguyên Thành Hoàng Đế đã có đến nửa tháng chưa đặt chân tới hậu cung, đối với chuyện nơi hậu viện của Tông Chính Lâm dĩ nhiên là chẳng có hơi sức mà chú ý.

Buổi trưa ngày hôm đó, phụ tá Đế Ngũ Dật Triều vào thư phòng của Lục Điện hạ. Hai người trò chuyện với nhau tới tận lúc trăng treo trên cành cây mới vừa lòng, trở về nghỉ ngơi. Hôm sau, đột nhiên công việc của các thể lực thủ hạ của Tông Chính Lâm bận lu bù, ngay cả bộ phận ám vệ cũng bị điều động xuất kinh, nhóm xa nhất là đi Vân Châu ở Mạc Bắc.

Mộ Tịch Dao vẫn ở trong vườn lặng lẽ nuôi nấng hai con thỏ như cũ, đối với động thái sắp tới trong phủ, mơ hồ cũng có phát hiện. Gần đây rõ ràng Tông Chính Lâm bận hơn trước rất nhiều, hồi phủ càng trễ. Đế Ngũ Dật Triều cũng đã tới hai lần. Nếu như nàng tính không sai thì, việc cuối cùng Triệu Thanh làm thay nàng ở Thịnh Kinh, hẳn là đã thành. Nếu hết thấy đều thuận lợi, hẳn là vài ngày nữa Tông Chính Lâm sẽ rời Thịnh Kinh, đi Huệ Châu một

chuyến, đến lúc đó bản thân nàng nên đi theo, hay là ở lại trong cung cùng đám tỷ muội hậu viện ở chung đây? Mộ Tịch Dao nghiêm túc tính toán.

Mộ Tịch Dao chưa từng quên Đường Nghi Như cũng là kẻ không tầm thường, đợt này Tông Chính Lâm cứ rảnh là đến Đan Như Uyển, làm hại nàng cũng chỉ có thể ở bên hăn. Không thể âm thầm tiếp xúc nhiều với Đường thứ phi, làm sao có thể nhận ra manh mối gì được?

Nhưng Huệ Châu cũng là một nơi rất tốt, một năm bốn mùa luôn phồn hoa rực rỡ, châu phủ Huệ Châu thành còn được tặng mỹ danh là "Quê hương của hoa Hồ Cự"(Hoa Hồ cự chính là hoa Lan mọi người nhé). Không chỉ nổi danh khắp bốn mươi một châu của Đại Ngụy, còn đứng ngang hàng với ba mươi bảy quận của Lương Triều Nhất Giang. Thủ phủ của Lương Triều là Giang Đô, các phu nhân, nữ tử của hai quận Vô Lăng đều khen thích vẻ đẹp của trâm cài hoa Hồ Cự, riêng Huệ Châu thì vô cùng yêu thích. Hàng năm hoa Hồ Cự được bán tại Đại Ngụy cũng như Lương Triều hầu như đều từ Huệ Châu xuất đi, sẽ mang về cho triều đình đến một trăm bảy mươi vạn lượng bạc tiền thu, bởi vậy có thể thấy được Đại Ngụy và Lương Triều đều rất thịnh hành hoa Hồ Cự.

Mộ Tịch Dao cẩn thận nhớ lại những chuyện lớn trong gần hai năm tới, quyết định theo Chính Lâm đi Huệ Châu, cả đi cả về mặc dù phải mất hai ba tháng, nhưng vẫn có thể về kịp lễ mừng thọ của Thái Hậu vào đầu năm tới. Nếu so sánh với đại thọ sáu mươi của Thái Hậu thì Đường Nghi Như cũng chẳng là gì. Huống chi nếu có thể khiến cho thái hậu vui vẻ, Giai Nghi Phưởng của Mộ Tịch Dao chắc chắn sẽ nổi danh sau một đêm. Tính toán thế nào đi nữa thì đây cũng là việc lợi cả danh lẫn lợi, không thể để lỡ mất.

Trong khi Mộ Tịch Dao âm thầm tính toán ở Đan Như Uyển, thì Đường Nghi Như ở Thư Oái Uyển cũng không nhàn rỗi. Lạnh lùng nhìn tình hình đã nửa tháng, Đường Nghi Như có thể chắc chắn khẳng định rằng nếu không có cơ duyên đặc biệt, thì thời gian này điện hạ sẽ không thị tẩm bản thân, hơn nữa rất có khả năng, điện hạ sẽ chỉ để cho một mình Mộ thị hầu hạ. Rốt cục thì vì sao, Đường Nghi Như cũng mơ hồ đoán được lí do. Nếu quả thực như thế, cũng không tính là quá tệ. Nhưng nếu không phải như thị nghĩ vậy thì... Đường Nghi Như nhíu mày, có lẽ không phải, Lục Điện hạ hùng tâm tráng chí, sẽ không cho phép bản thân mình làm việc như thế. Huống chi dù thế nào đi nữa sau này Mộ thị cũng sẽ bị Chính phi chèn ép, như vậy thì bản thân chỉ cần nhẫn nại là được.

Sự an ủi duy nhất là. Trong phủ được ban thưởng gì, điện hạ đều sẽ phân tặng cho các viện. Đồ vật đến tay thị mặc dù không bằng Mộ thị, nhưng dù sao vẫn tốt hơn đám thị thiếp. Điều này coi như là đã định ra quy củ.

Đường Nghi Như là một nữ tử thông minh, hiểu rõ vị trí của bản thân, biết khi nào nên trầm mặc, khi nào tiến lên đi ngược dòng nước xiết. Điểm này nếu so ra thì quả là hơn những nữ nhân bình thường khác cả một bậc. Ngày đầu tiên nhập phủ nàng ta để Mộ Tịch Dao được ưu thế, cũng chỉ là nhường một bước, nhưng bây giờ đã bị lạnh lẽo mười ngày, lại vẫn có thể bình tâm lạnh tĩnh, mưu tính một lần nữa.

Tin tức liên tục không ngừng truyền đến trong tay Vệ Chân, Đệ Ngũ Dật Triều và Tông Chính Lâm lại thương nghị bàn tính, kết hợp với phản ứng của Nguyên Thành Hoàng Đế trên triều, cuối cùng quyết định hai ngày sau sẽ đi Huệ Châu. Vừa hay trên tay bọn họ có lí do chuyện xấu của Hộ bộ, bèn lấy đó làm lý do để che lấp ý định của chuyến đi.

Buổi tối, lúc nằm trên giường ấm, Tông Chính Lâm báo cho Mộ Tịch Dao chuyện hăn sẽ rời kinh một chuyến, không ngờ đối được nụ cười tủm tỉm khấn cầu của mỹ nhân, "Điện hạ, nghe nói Hồ Cự ở Huệ Châu giống như ngọc trong vườn, không biết thiếp có cái phúc khí được đến thưởng lãm trước không?"

"Làm càn. Ta là đi làm chính sự." Tông Chính Lâm phủ quyết.

"Thiếp có nghe thấy những đồn đãi gần đây trong cung, thiếp chính là người mà điện hạ sủng ái. Nếu đã như thế, Huệ Châu là nơi có thứ mà nữ nhân muốn tới. Điện hạ lại đem theo người mà ngài vô cùng sủng ái là thiếp đây quang minh chính đại đi Huệ Châu một chuyến, mặc cho kẻ khác nói sao thì nói?" Giọng nói ôn nhu mềm mại của Mộ Tịch Dao vang lên trong màn trướng. Không biết có phải là Tông Chính Lâm nghe nhầm hay không, nhưng hình như vừa rồi bốn chữ "Quang minh chính đại" kia được nữ nhân này âm điệu nhấn mạnh hơn một chút?

Vuốt ve mái tóc đen của Mộ Tịch Dao, Tông Chính Lâm nhắm mắt thật lâu. Trục giác của cô gái này thực không thể khinh thường. Thân ở hậu cung, lại có thể phát hiện thế cục trên triều, thật sự là rất có trí tuệ. Cũng phải, thông minh như thế, nàng nhất định là nữ nhân của Tông Chính Lâm hăn. Nếu đã nói nàng là sủng thiếp, vậy thì có rêu rao chút cũng không đáng trách. Dùng một lý do tưởng như rất nhiều sơ hở nhưng lại che giấu càng nhiều tính toán bên trong, thật sự là rất là thú vị.

Hôm sau, Mộ Tịch Dao viết hai phong thư nhà, gửi đi cho phụ tử Mục thị. Âm vệ đem tin này truyền cho Tông Chính Lâm, Tông Chính Lâm chỉ hơi chút suy tư, liền cho phép, sai khoái mã đưa đi. Quả nhiên, cô gái này biết mọi tin tức trong phủ đều phải qua bản thân hăn, liền sáng khoái đi đường chính. Nếu như thế này, suy đoán hôm qua của hăn tất nhiên là chính xác. Tiểu nữ nhân này của hăn thật rất thú vị.

Tháng chín năm Chương Hoà thứ mười một, Lục hoàng tử Tông Chính Lâm cùng sủng thiếp Mộ thị rời kinh đi Huệ Châu. Những người còn lại, Đường thứ phi tạm thời quản lý hậu viện, Triệu ma ma quản lý Đan Như Uyển, đại quân sự Điện Phúc Sơn xử lý mọi việc trong phủ hoàng tử.

Tông Chính Lâm xuất phát vô cùng đơn giản. Chỉ có ba chiếc xe ngựa, hơn mười thị vệ. Tông Chính Lâm đi ở phía trước, đang nghị sự với Đệ Ngũ Dật Triều, xử lý công văn. Mộ Tịch Dao và hai nha hoàn theo sau, nhàn nhai tự đắc ngắm nhìn phong cảnh bên đường. Chiếc xe cuối cùng là chuẩn bị cho Đệ Ngũ Dật Triều và người hầu hạ hăn. Thị vệ thân cận của Lục Điện hạ là Vệ Chân, tùy tùng Diệp Khai và thống lĩnh thị vệ Nghiêm Thừa Chu đều đi theo.

Xe ngựa đi bảy ngày, đến Lâm Thành. Đoàn người thay đổi trang phục, trở thành một đoàn người của thế gia giàu có. Vào khách sạn, vừa ngồi xuống gọi cơm canh, đã thấy một nữ tử chạy như điên vào, tóc tai toát loạn, vẻ mặt hoảng sợ. Nữ tử nhìn thấy đoàn người của Mộ Tịch Dao, liền biết là quyền quý thế gia, lập tức chạy về phía đó.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Câu Cá

Mộ Tịch Dao đang ngồi nói chuyện với Mặc Lan, liền thấy một nữ tử dáng vẻ chật vật nhưng lưu loát chạy đến quầy trước mặt, dập đầu, miệng không ngừng cầu xin.

"Cầu tiểu thư cứu ta, có tặc nhân ở giữa ban ngày cướp đoạt dân nữ, quan sai lại làm như không thấy, đuổi ta khỏi nha môn. Cầu tiểu thư che chở." Nữ tử không ngừng dập đầu, trán đã đỏ ửng.

Nữ tử này thực biết nhìn hoàn cảnh. Trực tiếp bỏ qua vừa nhìn đã biết là đầu lĩnh Tông Chính Lâm, chọn Mộ Tịch Dao làm bạn bên người hấn. Vừa hay nàng là nữ tử, mà đã là nữ tử đều dễ dàng mềm lòng. Thứ hai là tránh sinh ra việc hiểu lầm, khiến cho Mộ Tịch Dao chán ghét.

Mộ Tịch Dao cúi đầu vừa nghĩ liền sáng tỏ dụng ý của nữ tử. Thấy Tông Chính Lâm thân nhiên phẩm trà, liền sai Huệ Lan giúp đỡ nàng ta đứng lên, lui sang một bên. Nhẹ nhàng phe phẩy quạt tròn, chờ truy binh đến.

Chỉ trong chốc lát, liền thấy hai gã nam tử mang theo bảy tám tên tùy tùng chạy tới, kẻ nào kẻ nấy hung hừng hổ hổ, to tiếng ồn ào vào cửa. Vị công tử trẻ tuổi hơn một chút, khuôn mặt ngay ngắn, nhưng vẻ mặt âm lãnh. Phía sau nữa bước có một nam nhân tầm trung niên, mặt mũi nhẵn nhụi. Đám người phía sau ai ai cũng có tướng mạo hung hãn, vừa nhìn là biết kẻ thường động tay chân.

"Chạy đi, tiểu tiện nhân, xem người còn có thể chạy đi đâu! Đứng là kẻ không thức thời, có thể được quý nhân trong kinh nhìn trúng, là phúc khí mà người tám đời đã tu luyện được. Bây giờ lập tức theo chúng ta đi, nếu không tên đệ đệ đang đọc sách trong thư viện kia của người không biết chừng sẽ thiếu cánh tay hoặc thiếu chân đó, đừng để đến lúc đó khóc cũng không kịp khóc!"

Tên đàn ông tầm trung niên không coi ai ra gì kêu gào, lại quay đầu hung tợn cảnh cáo đám người Mộ Tịch Dao Một, "Vị tiểu nương tử này, không cần xen vào việc của người khác, tránh cho bản thân mình gặp họa." Hấn vậy nhưng nhìn ra được Tông Chính Lâm đang ngồi kia không dễ dây vào, thay đổi câu chuyện liền chỉ vào Mộ Tịch Dao, gián tiếp biểu lộ thái độ.

"Hả?" Mộ Tịch Dao nhú mày, "Trong Thịnh Kinh cũng chỉ có mấy người bốn tiểu thư không thể chọc, người liệu là người nào?" Thái độ vô cùng cao ngạo, thường thức bức vẽ thủy mặc trên quạt tròn, khoe mắt cũng chưa thêm liếc một cái.

"Không phải nói dọc đường đi tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng hay sao? Đám chó không có mắt nhìn này từ đâu đến vậy?" Mộ Tịch Dao nâng bàn tay lên, tinh tế xem xét bộ móng tay mới vẽ, ngữ khí vô cùng chán ghét và không kiên nhẫn, lộ ra một cổ nòng đậm kinh thường.

"Tiểu thư, nô tì sẽ cho người đuổi bọn họ ra ngoài." Mặc Lan rất cơ trí, vội phối hợp theo ý Mộ Tịch Dao diễn trò, cũng không biết sợ, ánh mắt kiêu ngạo cao quá đỉnh đầu, y hệt Mộ Tịch Dao.

"Vài con quỷ nhỏ, không biết trời cao đất dày, các người cũng không biết ta là người phương nào sao? Ở Lâm Thành này, không đến lượt đám nữ tử các người làm càn." Tên công tử trẻ tuổi âm u nhìn chằm chằm Mộ Tịch Dao.

Trong phút chốc, vang lên một tiếng "Phách", khiến mọi người trong khách điểm giật nảy mình.

Một khi đã diễn thì Mộ Tịch Dao sẽ diễn cho đủ bộ, bị tên công tử kia vũ nhục, cũng hoàn toàn không quan tâm, ngồi nguyên tại chỗ, thuận tay nâng ấm nước lạnh lên, mặt không đổi sắc liền ném xuống. Vẻ mặt lạnh như băng, ngữ thanh nhu hòa, quạt tròn trong tay cũng chưa hề dừng lại, nhưng lời nói nàng phát ra lại vô cùng tàn nhẫn.

"Đánh thật nặng cho ta! Hôm nay nếu để bị mất thể diện thế này, Chu gia ta sao còn có thể thay điện hạ làm việc? Tỷ tỷ ta ở hậu viện của điện hạ chẳng phải sẽ bị người ta chê cười hay sao?"

Vệ Chân nhận được ám chỉ của Tông Chính Lâm, "Oành" một tiếng đứng lên cùng đám thị vệ, rút đao chuẩn bị một trận lớn.

"Chậm đã chậm đã, hiểu lầm là hiểu lầm thôi!" Nam tử trung niên nào ngờ nhóm người này là một đám hung thần không dễ chọc vào, chỉ một câu không hợp liền động đao động thương, còn to gan hơn cả đầu xà bên mình.

Hấn vội cao giọng la lên, "Vị tiểu thư này, có chuyện gì đều có thể thương lượng mà." Sau đó vội kéo tên công tử kia một phen, nhanh miệng nói rõ, "Thiếu gia nhà ta làm việc cho Dương Đại nhân tri phủ Lâm Thành, cũng là có ý chỉ của quý nhân trong kinh. Có khi vị quý nhân kia cũng có vài phần tình cảm với vị điện hạ của tiểu thư cũng không chừng." Lời này rõ ràng ẩn chứa ám chỉ.

Người đàn ông trung niên thấy Mộ Tịch Dao tuy chỉ là một nữ tử, nhưng lại có khí thế vô cùng, thị vệ theo sau đều là được tuyển chọn, làm việc kiêu ngạo không coi ai ra gì, vô cùng khí thế. Sợ chọc phải người không nên chọc, lại nghe nàng nhắc đến hai chữ "Điện hạ", liền không dám vọng động, đành phả mềm mỏng trước, về nhà bẩm báo rồi tính sau.

Không biết là có liên lụy đến oai phong của vị điện hạ nào đó không? Mộ Tịch Dao nhìn Tông Chính Lâm, thấy vị kia vẫn vững vàng thân nhiên uống trà, không thêm quan tâm. Hừ, nàng nghĩ thầm, để cho người giả vờ, đồ mặt than.

Mộ Tịch Dao thu lại vẻ kiêu căng, nhưng lời nói không hề mềm mỏng. "Đừng mong kiếm có thân cận, hôm nay các người không thể đưa nữ tử này đi. Muốn người, cũng được, kêu vị Dương đại nhân của nhà người đem theo bái thiếp của vị quý nhân kia đến đây bái kiến."

Sau đó nàng nâng chung trà lên, mở nắp chén gạt gạt lá trà bên trong. "Thế nào, còn muốn bốn tiểu thư tiền người hả?"

Tên trung niên vội trung ra một khuôn mặt tươi cười, "Tiểu thư, hôm nay mạo phạm, còn mong người chớ để ở trong lòng. Ta đây xin cáo từ, xin cáo từ." Sau đó hắn nghiêm mặt âm trầm kéo tên công tử kia đi, lại kín đáo liếc mắt nhìn Mộ Tịch Giao một cái. Tạm thời không bắt được người, đành phải mặt xám mày tro dẫn người của hắn rời đi.

Đợi việc xong xuôi, Mộ Tịch Dao liền chờ đồ ăn đưa lên, không chút khách khí tự mình động đũa trước, may mà còn nhớ rằng phải thưởng gấp vài đĩa cho Tổng Chính Lâm. Tổng Chính Lâm vô cùng chú trọng lễ nghi trong khi dùng cơm, nhưng việc hắn bóc vỏ tôm cho Mộ Tịch Dao khiến cho trông mắt của đám hạ nhân như rót xuống.

Cơm xong, Mộ Tịch Dao vào phòng khách trên lầu hai nghỉ ngơi. Cô gái kia còn chưa kịp hiểu gì đã bị Mặc Lan dẫn theo, dè dặt cẩn trọng đứng ở trong phòng.

"Người có liên quan đến người quyền quý trong kinh thành?" Mộ Tịch Dao khôi phục vẻ lười nhác thường ngày, giọng nói mềm yếu yếu kiều, không hề có chút cường thế nào.

"Hồi bẩm tiểu thư, dân nữ tử nhỏ đã sinh trưởng ở Lâm Thành, trong nhà cũng chỉ là gia đình bình thường phổ thông, cũng chưa từng nhìn thấy vị đại nhân vật nào cả. Chẳng có cơ hội có liên quan đến người quyền quý trong kinh." Nàng kia mặc dù bị dọa sợ hãi, nhưng đáp lời rất rõ ràng rành mạch.

"Nữ tử trong Lâm thành nhiều như vậy, vì sao chỉ cần bắt có mình người?"

"Không chỉ một mình dân nữ bị Dương gia âm thầm bắt đi. Trước kia đã có tin đồn, những cô nương mất tích trong thành là do Dương gia âm thầm xuống tay, nhưng không có bằng chứng, cũng không có người dám can đảm đứng ra chống đối. Dân nữ may mắn phát hiện sớm, mới có thể thoát thân. Không ngờ khi tới phủ nha báo quan, lại bị đuổi ra, sau đó thì bị hai người kia phát hiện, mới đuổi theo đến nơi này." Nàng ta nói xong, trong mắt đã ảm đạm lệ quang.

Mộ Tịch Dao nhíu mày, "Không chỉ một người?" Vậy tức là không phải nhất thời gặp người có nhan sắc mới nảy ra ý chiếm bắt.

"Những nữ tử biến mất đó, có người nào xuất hiện sau khi bị mất tích hoặc có tin tức gì khác không?"

"Chưa từng. Những người mất tích không hề có tin tức gì, ngay cả những gia đình từng báo án, sau này cũng nói năng thận trọng hoặc là dần dần cũng không có tung tích." Cô ta vừa nói vừa như nghĩ đến cái gì đó rất đáng sợ, thân thể run run.

Mộ Tịch Dao nghe xong, cảm thấy chuyện này nàng không thể quản được, liền nhìn chằm chằm Lục Điện hạ, trong mắt tràn đầy hiếu kỳ và hưng phấn. Vốn tưởng rằng trên đường sẽ gặp cảnh "Bán mình chôn cha", không ngờ lại là "Cuồng đoạt dân nữ". Định luật của xuyên không thật đúng là vô cùng ngoan cố.

Tổng Chính Lâm luôn khoanh tay đứng nhìn, bây giờ cũng chỉ đành cảm thán, may mà Vu thị giáo dưỡng tốt, nếu không với tính khí của nàng, không biết sẽ thành cái dạng gì.

Tiểu nữ nhân này đúng là lừa người chết cũng không đền mạng, liền vài câu không yên, nói mò cũng dám chụp mũ đối phương. Một nàng vậy cũng diễn được khá giống, mười phần tựa như một người đàn bà chanh chua. Tổng Chính Lâm nghĩ đến cảnh con thỏ có bộ lông hồ, liền cảm thấy thật sự buồn cười.

Tổng Chính Lâm cho người dẫn cô nương kia đi xuống, lại phân phó Nghiêm Thừa Chu vài câu, sau đó liền cho mọi người lui xuống.

"Sao nào, tỷ tỷ của người là sủng thiếp của vị huynh đệ nào của bốn điện hạ?" Tổng Chính Lâm cố ý chế nhạo.

Cái đầu nhỏ của Mộ Tịch Dao ngẩng lên, cười tủm tỉm ôm lấy cánh tay Tổng Chính Lâm, "Cái đó thì có gì hiếm lạ? Thiếp đây còn là đầu quả tim của Lục Điện hạ của chốn kinh thành đó, chẳng phải càng như ý hơn sao?" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn là sự kiêu ngạo và phô trương không hề che dấu, khiến cho khuôn mặt nàng thêm vài phần sáng chói.

Tổng Chính Lâm mang theo nét cười, néo néo lòng bàn tay nàng, trong lòng rất là hưởng thụ.

Ánh mắt Mộ Tịch Dao lóe sáng, hừ, chị đây chỉ biết, người đứng là thích được tâng bốc!

Lúc này ở một nơi khác, tên kia trung niên lúc chiều đang bẩm báo lại với Dương đại nhân việc đột nhiên xuất hiện đoàn người của Mộ Tịch Dao. Vị đại nhân kia cân nhắc một lúc lâu, xác định trong kinh cũng không có vị hoàng tử nào có chính phi hoặc tiểu thiếp họ Chu. Nếu là thứ phi hoặc thị thiếp, quả thực cũng không đáng lo. Nhưng những gia thế hào môn ở Thịnh cũng không có Chu gia nào cả, hẳn liền chắc chắn là Mộ Tịch Dao phô trương thanh thế, vì cứu người mà lừa gạt một phen thôi.

"Nàng ta chẳng qua là gạt người thôi, quyền quý trong kinh cũng không có Chu gia nào cả. Chú ý theo dõi bọn họ, không thể để lộ tin tức. Nếu như khi cần..." Dương đại nhân lúc vô cùng hăng hái, nhưng lại không biết rằng những bí mật đen tối tại Lâm thành, đang bị Lục Điện hạ đào ra từng cái từng cái một. Cũng không cần hắn phải ra tay trước, sẽ có người tự tìm tới cửa, mời hắn về kinh uống trà.

Tông Chính Lâm ở lại Lâm thành một ngày, xem báo cáo của ám vệ, mắt phượng sáng rạng rỡ. Đệ Ngũ Dật Triều ở bên cạnh đang chậm rãi xem sách, đánh cờ, nhưng trong miệng lại đang hứng trí khen ai đó, "Không ngờ tới vị thứ phi này của điện hạ lại là chó ngáp phải ruồi, câu được cá lớn."

Tông Chính Lâm nghe Đệ Ngũ Dật Triều vô ý nhắc đến hai chữ "Câu cá", liền nhớ tới có một cái nữ nhân nào đó nghịch ngợm ở biệt viện hôm nào, trong mắt hơi lộ ra ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đóng Cửa

Thu xếp xong công việc ở Lâm thành, mọi người tiếp tục lên đường.

Trong xe, Mộ Tịch Dao mềm mại dựa vào Tông Chính Lâm chớp mắt, cảm thấy được hân ôm rất thoải mái, đang là tháng mười, hai người ôm ấp cũng không thấy nóng. Xe ngựa vững vàng chạy về phía trước, Tông Chính Lâm một tay ôm người ngọc, một tay xuyên vào mái tóc dài rối tung sau lưng nàng, thật mềm mại mượt mà, đầu ngón tay hắn có chút quyền luyện loại cảm giác mát mẻ nơi đầu ngón tay này.

Nhìn nàng nhắm mắt hưởng thụ, Tông Chính Lâm cúi đầu nhẹ nhàng chạm vành môi, đầu lưỡi liếm nhẹ khiêu khích, rồi thấy nàng mở đôi mắt mê man mênh mông, rất là bất mãn nhìn mình. Đáng tiếc ngay cả khi thô trợn mắt thì vẫn luôn bị bắt nạt, mặc dù nàng đã kháng nghị bao nhiêu lần, nhưng vẫn chỉ đành chịu đựng, bị Tông Chính Lâm bá đạo đánh thức.

"Điện hạ ~" giọng nói của nàng hơi khàn khàn.

"Ừ. Sắp tới rồi." Tông Chính Lâm đang chờ giây phút nhìn mắt Mộ Tịch Dao sáng lên.

Quả nhiên, ánh mắt của tiểu nữ nhân lập tức phát sáng, một đôi mắt sáng vừa đẹp vừa trong suốt, ướt át mọng nước.

Mộ Tịch Dao vội ngồi dậy, vén rèm xe nhìn ra bên ngoài, cửa thành Huệ Châu quả nhiên đã hiện ra ngay trước mắt.

Cánh tay của Tông Chính Lâm duỗi ra, kéo nàng trở về: "Đội thêm một lát nữa." Hắn lấy chiếc gương từ chiếc hộp nhỏ bên cạnh đưa cho Mộ Tịch Dao.

Mộ Tịch Dao khó hiểu cầm gương nhìn vào, thật là, đôi môi hồng hồng, còn hơi sưng, trên mặt cũng ửng đỏ, vừa nhìn là biết đã làm chuyện không đứng đắn. Nhoài người lại nằm về trước ngực Tông Chính Lâm, bàn tay nhỏ bé không ngừng cọ cọ trên người hắn.

"Điện hạ, lần này sẽ ở Huệ Châu mấy ngày?"

"Thích ở đây?" Tông Chính Lâm có chút khó hiểu, Mộ Tịch Dao tuy rằng cũng thích cây cỏ hoa lá, nhưng với tính tình lười biếng của nàng thì không đến mức phải chịu đựng cả đoạn đường xóc nảy này để đến ngắm hoa Lan Hồ Cự, còn muốn ở lại đây mấy ngày.

"Thích. Rất thích hoa Lan Hồ Cự, còn muốn làm thử vài thứ." Mộ Tịch Dao thành thật trả lời. Đến Huệ Châu rồi, nàng không quen thuộc ở đây, hiện giờ không có Triệu Thanh giúp nàng làm việc, chỉ có thể dựa vào Tông Chính Lâm, mượn người của hắn, giúp mình làm xong việc.

"Ồ? Ở Thịnh Kinh không có sao?" Thứ gì có thể khiến cho nàng dễ bụng như vậy?

"Khắp thiên hạ cũng không có." Mộ Tịch Dao cao giọng khoe khoang: "Phải do thiếp tự mình ra tay."

Tông Chính Lâm đột nhiên nhớ ra, hình như sau khi nàng nhập phủ, cũng không tặng đồ gì đó cho mình. Thề kệp sách lúc trước coi như là tạ lễ, đồ may vá cho lúc nạp lễ không cần nghĩ cũng biết chắc là không phải tay nghề của nàng. Nghĩ đến đây, trong lòng tất nhiên không thoải mái rồi. Mắt phượng hơi nhú, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Tịch Dao lên: "Trên người đám huynh đệ của bản điện ít nhiều đều có vài món đồ do thê thiếp đưa tặng, nhưng vì sao trên người bản điện hạ chẳng có một thứ gì?"

Mộ Tịch Dao chợt dạ cúi đầu, cọ cọ bàn tay to của Tông Chính Lâm: "Thiếp, nữ hồng rất kém..." Ân thanh lí nhí, vành tai đỏ hồng, như đang xấu hổ.

Tông Chính Lâm cúi xuống bên tai Mộ Tịch Dao khẽ nói: "Nữ hồng không gói, vậy thì cái khác, bản điện hạ chờ." Thấy nàng đồng ý, liền xoa xoa đỉnh đầu nàng nói: "Ít nhất cũng ở lại khoảng tám, chín ngày, nếu như thích, cũng có thể lại ở thêm đêm ba bữa."

Mộ Tịch Dao nghe thế, rất hài lòng. Nếu như vậy, thời gian cũng đủ vừa để nàng xoay sở.

Nàng ngẩng đầu khoe mắt cong cong cười trả lời Tông Chính Lâm: "Khi nào rời khỏi Huệ Châu, điện hạ sẽ nhận được lễ vật mà thiếp dụng tâm làm"

Nghe xong tâm tình của Tông Chính Lâm rất vui sướng.

Vệ Chân tìm một biệt viện ở thành Tây, xung quanh còn có một vườn hoa rất lớn, bên trong đủ loại hoa đang nở rộ, Mộ Tịch Dao thậm chí thấy cả hoa Ngu mỹ nhân* và hoa Cẩm Chướng. Còn về hoa Lan thì muốn loại nào có loại đó, muôn màu muôn vẻ, xinh đẹp vô cùng.

* Ngu Mỹ Nhân: Tên tiếng Việt là Hoa Anh Tú. https://vi.wikipedia.org/wiki/Papaver_rhoeas

Tông Chính Lâm nhìn về thán phục và mừng rỡ trong mắt nàng, suy tính xem khi ra cung lập phủ có nên xây cho nàng một nhà ấm chuyện trò các kỳ hoa dị thảo để cho nàng thưởng ngoạn hay không?

Buổi chiều, sau khi mọi người thu xếp ổn thỏa, Tông Chính Lâm liền hỏi Mộ Tịch Dao có muốn cùng hắn đến Kiềm Sơn một chuyến hay không, đi đi về về mất chừng năm ngày. Tông Chính Lâm vốn thuận miệng hỏi, không hề nghĩ rằng sẽ bị cự tuyệt. Ai dè nàng không hề nghĩ ngợi, liền tục lắc đầu, rất không muốn đi. Nếu không phải nhìn thấy sắc mặt Tông Chính Lâm càng ngày càng kém, Mộ Tịch Dao chắc vẫn còn chưa phát hiện ra có gì không thích hợp.

“Thứ thiếp muốn làm rất tốn thời gian. Huống hồ đây lại là lễ vật tặng điện hạ, thiếp cần mấy ngày để tự tay hoàn thành.” Nghe vậy, Tông Chính Lâm mới miễn cưỡng đồng ý, để Diệp Khai cho Mộ Tịch Dao sai bảo, đám người còn lại thì đi tới Kiềm Sơn.

Tông Chính Lâm đi rồi, Mộ Tịch Dao liền sai Diệp Khai mời sư phụ có tay nghề và thợ làm hoa về, dẫn người vào xưởng chế tác rồi đóng cửa từ chối tiếp khách. Mỗi ngày đều có hơn mười chậu hoa được mang vào trong xưởng, nhưng không thấy ai đi ra. Năm ngày nháy mắt trôi qua.

Khi nhóm người Tông Chính Lâm trở về, phát hiện cả biệt viện đến không một bóng người. Phòng của Mộ Tịch Dao cũng yên tĩnh vắng lặng, không có dấu vết đệm chăn xộc xệch, rõ ràng là mấy ngày nay không ở trong viện.

Đến khi Vệ Chân tìm được Diệp Khai ở trong thành rồi mang về biệt viện, sắc mặt Tông Chính Lâm đã rất khó coi. Quả nhiên không thể dễ dàng với nàng, nữ nhân này lại dám tự mình qua đêm ở bên ngoài! Gia quy để đâu cả rồi?

May mà có Diệp Khai hằng ngày trông chừng, không mất người. Sau khi cẩn thận bẩm báo lại hành tung của nữ chủ tử, Diệp Khai mới thở phào một cái. Nhiều ngày nay hắn thật sự là lo lắng chờ đợi cả ngày lẫn đêm, rất sợ xảy ra chuyện không may, hôm nay điện hạ trở về, cuối cùng cũng đã có thể bàn giao lại.

Vốn tưởng rằng việc này đến đây là xong, nhưng bất ngờ sau đó khiến mọi người thất kinh. Mặc dù điện hạ đã phái người đi đón, nhưng vị chủ tử kia lại đóng cửa không ra, tiếp tục ở bên trong đùa dai. Chỉ có Huệ Lan nơm nớp lo sợ đi ra thông báo: “Chủ tử nói, nàng rất khỏe, không cần lo lắng cho nàng”, rồi không nói thêm gì nữa.

Tông Chính Lâm nghe xong, vẻ mặt không tốt. Lại nhìn phòng ngủ trống vắng, chỉ gọi theo Vệ Chân rồi ra ngoài.

Vệ Chân theo điện hạ trong chớp mắt đã dừng chân ở bên ngoài xưởng chế tác, nhưng sau khi nhìn chăm chăm bảng hiệu mấy lần, liền xoay người hỏi phủ. Trong lòng hắn rất buồn bực, đây là đang nào loạn gì đây?

Từ khi Mộ Tịch Dao vào phủ, Tông Chính Lâm rất ít khi ngủ một mình. Mấy ngày gần đây đều ngủ một mình, rất không quen. Ban đêm lúc xoay người, theo thói quen tìm kiếm phía bên cạnh, nhưng chỉ chạm vào chiếc gối, trên giường vắng vẻ, liền càng khó ngủ hơn, đành nhắm mắt dưỡng thần.

Mộ Tịch Dao không phải không muốn gặp Tông Chính Lâm, nhưng mà thứ đồ kia không thể rời người được! Thời gian vượt quá một chút, toàn bộ sẽ bị phá hủy.

Thao tác thực tế so với tưởng tượng ban đầu thực là khó hơn nhiều lắm.

Ở hiện đại, vật phẩm trang sức nước ngoài tinh xảo đẹp đến vô cùng, tới Đại Ngụy, công nghệ quả thực rườm rà đến phát điên. Bên trên còn có quá nhiều chênh lệch về kỹ thuật và công cụ, đều phải lọ mọ cải tiến mấy lần.

Mộ Tịch Dao cảm thấy mình quả thật đã chịu đựng quá nhiều, sau lần, đừng mong nàng sẽ lại phí công có sức như vậy nữa. Cái này so với làm thêm giờ ở hiện đại còn mệt hơn, bị thâm hơn là việc này là nàng tự mình tìm đến, có khóc cũng không có người quan tâm.

Mộ Tịch Dao quyết tâm, nếu bắt đầu đã khó khăn vất vả như thế, vậy nhất định phải tạo ra thành quả, nếu không thì thực quá có lỗi với bản thân khi phải ngàn dặm xa xôi khổ cực đến đây? Huống chi mới có chút việc như vậy, đã muốn bỏ cuộc làm cái khác, sao nàng có thể cam tâm?

Vì vậy, nàng tức giận, dẫn theo hai đóa hoa lan cùng sư phụ có tay nghề mỗi ngày bán mạng ở trong xưởng, từng chậu hoa được bê vào lại phá đi, mấy người nhìn mà trong lòng ri rầu. Chỗ hoa đó cũng đều là danh phẩm hiếm có đó, chủ tử đùa nghịch một trận rồi cũng chỉ có thể ném đi, quá phá của.

Ngày thứ bảy sau khi Tông Chính Lâm trở lại, cuối cùng thì Mộ Tịch Dao cũng dẫn theo người trở về. Thấy nam nhân ngồi ở vị trí chủ vị kia không nói lời nào, khuôn mặt tuần tú đen lại, Mộ Tịch Dao vừa định tiến lên, nhưng không ngờ vừa mới cất bước, lại ngã xuống, ngất xỉu, chẳng biết trời đất gì nữa.

“Chủ tử!” Huệ Lan và Mặc Lan kinh hãi hấp tấp tiến lên đỡ người, thấy hai mắt Mộ Tịch Dao đóng chặt, không có chút phản ứng nào. Sắc mặt hơi tái, mất hẳn vẻ khỏe mạnh ngày thường, dọa cho hai người sợ đến mức hoang mang lo lắng.

Tông Chính Lâm bật dậy đỡ lấy nàng, bước nhanh về nội thất. Đặt người lên giường hắn lại gần nhìn kỹ hơn. Nàng hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt lộ vẻ mệt mỏi, cảm nhận thật chóng mặt, ngay cả xiêm y cũng mất đi sự cẩn thận sạch sẽ ngăn nắp thường ngày.

Đưa tay bắt mạch, thấy không phải là đại sự. Thở phào một cái, sau đó trong lòng lại dấy lên sự giận dữ, một cước đá lăn ghế đầu đồ trên mặt đất.

Liên tục mấy ngày đóng cửa không gặp, lại biến mình thành dạng này, giồng tổ bão táp nổi lên trong mắt Tông Chính Lâm, nhìn Mộ Tịch Dao, khuôn mặt tuần tú của hần mang một tầng sương mù.

Đại phu ở trong thành trước đó bị Vệ Chân lôi về, sau đó lại bị ánh mắt lạnh lẽo của Tông Chính Lâm sấm soi, sợ đến mức lúc bắt mạch tay cũng run rẩy, nói cũng lắp bắp. Khó khăn lắm mới giải thích được rõ ràng, nói là nàng mệt nhọc quá độ, ngủ không đủ, dùng bữa không đúng lúc, thân thể suy yếu không chịu nổi. Điều dưỡng vài ngày sẽ khôi phục.

Tông Chính Lâm nghe xong, phạt Diệp Khai đi đứng ở trong sân, hai nha hoàn thì quỳ ngoài cửa.

Cố áp chế tâm tình thô bạo, nhìn người khác dứt thuốc cho Mộ Tịch Dao, Tông Chính Lâm liền quay đầu rồi đi, không hề ngoảnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Cỗ Linh Chi

Mặc Lan cho Mộ Tịch Dao uống thuốc xong, nhẹ nhàng hầu hạ nàng nằm xuống. Nhìn cảm nàng trở nên thật nhợt, Mặc Lan rất đau lòng.

“Tiểu thư.” Do dự một lúc lâu, vẫn không nhận được: “Điện hạ, ngài ấy...”

“Có chuyện gì? Cứ nói thẳng ra.” Mộ Tịch Dao chỉ cảm thấy rất mệt mỏi, nhiều ngày liên tục thức đêm, ăn uống cũng không đầy đủ, dùng đan dược điều dưỡng cũng không đỡ.

“Hôm ấy điện hạ có tới, nhưng sau đó thì không hề hỏi đến nữa. Hôm nay, lại ra ngoài rồi.

”Ừ, ta biết rồi.” Tiếng nói rời rạc, sau đó liền đi vào giấc ngủ.

Mặc Lan nhìn chủ tử ngủ, không thể làm gì khác đành lẳng lặng đứng ở một bên. Chủ tử nhập phủ đã được hai tháng, điện hạ vẫn luôn cung chiều che chở. Những nơi khác ở hậu viện chẳng bao giờ ngó qua, đối đãi với chủ tử như thế, đừng nói là điện hạ, ngay cả phu quân nhà bình thường cũng cực kỳ khó mà có được.

Mặc Lan mơ hồ nghĩ tới, chủ tử đối xử với điện hạ dường như... không thể nghĩ thêm được. Nàng sợ mình hiểu rõ rồi, sẽ cảm thấy sợ hãi.

Hai ngày sau, Mộ Tịch Dao không cảm thấy yếu ớt nữa, tinh thần cũng khôi phục như cũ. Cả người ngoài việc có hơi gầy ra, tất cả đều không có việc gì.

Đi hai vòng ở trong sân, Mộ Tịch Dao quay đầu hỏi Mặc Lan: “Thứ mà ta làm, đã thu thập thỏa đáng chưa?”

Mặc Lan gật đầu: “Lúc trở về đã giao cho Huệ Lan cất xong, hôm nay tiểu thư muốn nhìn ạ?”

“Chút nữa mới nhìn, thay ta gọi Diệp Khai một chuyến.”

Diệp Khai được cho gọi, vẻ mặt đau khổ đến nội viện đưa tin. Tiếp nhận tờ giấy Tuyên Thành Mộ Tịch Dao đưa cho, mặt trên chỉ viết một đồng hồ, đành đau khổ cười ha ha chạy đi.

Tông Chính Lâm đã nhiều ngày cố tình đi sớm về trễ, chính là muốn lạnh nhạt cái người càng gặp càng làm càn kia vài ngày. Quả thực là càn quấy quá mức. Không chỉ có tự tiện ở bên ngoài, còn làm cho chính mình ốm yếu đến mức té xỉu. Trước kia đúng là đã quá dung túng nàng, khiến cho nàng không biết thu liễm, bây giờ vừa hay mượn lúc sinh bệnh để tự suy nghĩ lại.

Nhìn báo cáo sinh hoạt hàng ngày của nàng mà ám vệ dâng lên, nàng quả thật là chỉ biết ngoan ngoãn dưỡng bệnh, ngay cả ý thỉnh tội cũng không có. Tông Chính Lâm nheo mắt, cái tính bướng bỉnh này rốt cuộc là được do ai nuông chiều mà ra? Trong lòng hần vẫn là rất nhớ nhung, tính đợi đến ban đêm nhân lúc nàng đang ngủ, sẽ đi qua nhìn.

Mộ Tịch Dao mở hai mắt mê mang, đôi tay nhỏ bé kéo kéo một góc ống tay áo của hần, nương theo ánh nến, nhìn bóng lưng vững chãi bên giường, khàn khàn cất giọng: “Điện hạ.”

Tông Chính Lâm đến thăm Mộ Tịch Dao, nhìn khuôn mặt nàng đã có chút sắc hồng, đang định rời đi, không ngờ lại bị kéo ống tay áo. Cơ thể cứng đờ, không quay lại cũng không đáp lời.

“Điện hạ.” Nữ tử lại gọi, âm thanh đã trong trẻo hơn.

Áo bào bị kéo kéo vài cái, Tông Chính Lâm mới chậm rãi xoay người quan sát thần sắc của nàng, tinh thần đã khôi phục. Ánh mắt hần thâm thúy, vẻ mặt lạnh lùng, chỉ lẳng lặng đứng đó, không nói một lời.

“Điện hạ.” Mộ Tịch Dao nhìn khuôn mặt tuần tú của hắn, chậm rãi ngồi dậy, cũng không sợ khí thế của hắn, đưa tay kéo vòng eo Tông Chính Lâm, đầu cọ vào trước ngực hắn, âm thanh buồn buồn vang lên: “Thiếp nhớ ngài.”

Tông Chính Lâm hơi trầm ngâm, đứng đó một lúc lâu, mới chậm rãi ngồi xuống. Tùy nàng ôm mình, giọng nói lại vô cùng nghiêm khắc, thứ giọng nói mà Mộ Tịch Dao chưa từng nghe thấy: “Tự ý ở bên ngoài, ngay cả bản thân mình cũng không chăm sóc nổi, để thành cái dạng này?”

Mộ Tịch Dao biết lần này hắn rất tức giận, lập tức sợ hãi ngẩng đầu, trong con ngươi mang theo lệ nóng, giọng nói nghẹn ngào: “Thiếp chỉ là muốn nhanh chóng làm cho xong, trong lúc bận rộn nhất thời quên mất.” Rồi nàng tiếp tục rúc vào trong lòng Tông Chính Lâm, rất ủy khuất, thân thể nhỏ bé còn run lên một cái.

Tông Chính Lâm chỉ im lặng trong chốc lát, một tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, con mắt đen sâu thẳm, nghiêm túc cảnh cáo: “Không có lần sau.” Giọng nói sắc bén, thái độ cường ngạnh.

“Vâng.” Mộ Tịch Dao khe khẽ đồng ý, sau đó đánh bạo nhìn lướt qua hắn. Thấy nét mặt hắn hòa hoãn, mới lại chen vào trong ngực hắn, vòng tay ôm hắn.

Mộ Tịch Dao trốn ở chỗ Tông Chính Lâm không nhìn thấy, luôn miệng thầm mắng: “Đàn ông thói, tự cao tự đại, quá keo kiệt. Nhưng mà còn phải lấy lòng hắn, thật sự quá uất ức.”

Điều chỉnh tốt tâm tình, ánh mắt đen nháy của Mộ Tịch Dao lại lóe lên. Sau đó nghĩ tới điều gì, nghiêng người đi, bàn tay lục lọi bên gối một hồi, lôi ra một hộp gỗ lim khắc hoa màu nâu tinh xảo đưa cho Tông Chính Lâm.

Tông Chính Lâm nhìn về mặt nguyệt cung của nàng, cẩn thận nhận lấy cái hộp có nét chữ và lối vẽ tỉ mỉ của nàng, rồi mới chậm rãi mở nắp hộp ra.

Đặt trên tấm vải màu trắng ngà là một vòng cổ lỏng một chiếc nhẫn màu đen. Nhẫn kim loại màu đen đúc thành hình hoa cỏ, mặt trên nhẫn còn có hoa văn có thể nhìn thấy rõ ràng, nhìn vô cùng sống động, giống hệt hoa tươi. Dây chuyền là một chuỗi hình hoa cỏ linh chi kết thành, vô cùng tinh mỹ, từng chi tiết đều phẳng phất như chúng tự nhiên mà thành.

“Thiếp may một lớp hắc kim ở trên dây chuyền hoa cỏ linh chi, niệm phong lại đáng vẻ tự nhiên của nó, chưa hề cố ý chỉnh sửa tân trang lại dù chỉ một chút.” Mộ Tịch Dao tỉnh tề giảng giải, âm thanh ngọt ngào mềm mại vang lên bên tai Tông Chính Lâm.

“Như thế, ‘Cỏ’ của ‘Tịch Dao’, vĩnh viễn không lụi tàn. Điện hạ, có thích không?” Mộ Tịch Dao thấp thỏm nhìn ánh mắt của Tông Chính Lâm.

Sóng ngầm bắt đầu nổi lên trong đôi mắt ngăm đen của Tông Chính Lâm, nhưng nét mặt hắn thì từ đầu đến cuối không chút thay đổi. Tháo vòng cổ ra, Tông Chính Lâm cởi áo của mình, kéo tay của Mộ Tịch Dao, ý bảo nàng đeo vào cho mình.

Mộ Tịch Dao nhận lấy dây chuyền, tay hơi run rẩy, đón nhận ánh mắt nóng bỏng của Tông Chính Lâm, vòng hai tay vào sau gáy của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn kề sát lên da thịt bên gáy của hắn, toàn bộ hô hấp nóng rực đều phả lên đó, thân thể cũng dựa sát vào hắn.

Một tay Tông Chính Lâm men theo vạt áo lót đưa vào trong, vuốt ve tấm lưng bóng loáng tinh tế của nàng, một tay ấn đầu nàng, một nụ hôn rơi xuống bên gáy hắn.

Cả người Mộ Tịch Dao run lên, thật vất vả mới cài xong được dây chuyền, vội vã lui về phía sau. Nhưng không ngờ vừa rời đi, đôi môi đã bị ngậm lấy, sau đó là một trận triển miên, trần trọc nhiều lần, khó rời.

Bàn tay to của Tông Chính Lâm đã đi đến trước ngực Mộ Tịch Dao, nắm lấy khối đầy đặn mà hắn mong nhớ đã lâu, vuốt ve một cái, trong yết hầu tràn ra một hơi thỏa mãn.

Mộ Tịch Dao biết hắn động tình, nhất quyết ngã người vào trong lòng hắn, há mồm thở dốc, mặc hắn làm gì thì làm.

Đã gần nửa tháng Tông Chính Lâm chưa thân mật với nàng, sự bức bối căng trào mãnh liệt khó khống chế nổi. Hắn gần như thô bạo xé đi quần áo của hai người, cơ thể hắn nóng rẫy áp lên trên thân thể mềm mại của thiếu nữ, cả hai người cùng run lên.

Mộ Tịch Dao không nhịn được phát ra tiếng rên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, hơi nước tràn ngập trong mắt, mùi thơm cơ thể giục tình trong nháy mắt lan ra bốn phía.

Bàn tay của Tông Chính Lâm lần đến nơi tuyệt vời ngày đêm nhớ mong, phát hiện phía dưới ngọc lộ ẩm ướt, xuân thủy dạt dào. Hắn không thể nhẫn nại hơn nữa, gầm nhẹ một tiếng, bế Mộ Tịch Dao lên, hai mắt đỏ lên, trong nháy mắt mất lý trí bị che phủ, chỉ găt gao tập trung vào điểm riêng tư của hai người, điên cuồng đâm vào.

Một đêm này, Tông Chính Lâm đặt nàng trên ghế mềm, bàn, bàn trang điểm, điên cuồng va chạm, rốt cuộc cũng tiêu tan tịch mịch và nổi tức giận nóng nảy mà mấy ngày nay hắn ở một mình. Kín đáo chặt chẽ ôm lấy nữ tử này, lần lượt bỏ sung cho những ngày đó, Tông Chính Lâm đem toàn bộ dục vọng phát tiết trong cơ thể nàng, sau đó hắn cũng không rời đi, cứ như thế dính sát vào nhau trải qua một đêm.

Tình mơ hôm sau, lần thứ hai Lục điện hạ Tông Chính Lâm vắng hạp sáng sớm, chỉ còn lại Vệ Chân cô đơn lẻ bóng ở trong viện cảm thán, Dao chủ từ giữ chặt Lục điện hạ, thật sự là đã nắm là chuẩn. Trong lòng hắn vô cùng vui vẻ, những ngày chật vật cuối cùng cũng qua, không cần phải nhìn khuôn mặt tuần tú nhưng âm trầm của điện hạ nữa, thật quá dọa người.

Mấy ngày sau, thư của Đệ Ngũ Dật Triều từ Kiềm Sơn gửi tới, sẽ ở lại Huệ Châu một tháng, mời điện hạ đi trước. Tông Chính Lâm đồng ý, lợi dụng mấy ngày cuối cùng đem theo Mộ Tịch Dao đi dạo mấy khuôn viên trồng hoa, ngay cả vườn hoa tư nhân cũng đi mấy chỗ. Mộ Tịch Dao rất hưng phấn, trên mặt ngày nào cũng lộ vẻ thỏa mãn vui sướng, khuôn mặt nhỏ nhắn càng trở nên sáng mượt mà, xinh đẹp.

Lục điện hạ ban ngày thì du lịch cùng mỹ nhân, ban đêm tất nhiên phải hưởng thụ một phen. Hai người đêm đêm hoan ái, Tông Chính Lâm xuất ra vô số chiêu thức, chỉ hận không thể vô nát Mộ Tịch Dao, để cho nàng không dám hỗn hào khi cách xa hắn nữa.

Ngày cuối cùng của tháng 10, mọi người thu dọn hành trang, khởi hành trở về kinh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Đại Ân

Lúc này hồi kinh chỉ còn lại hai chiếc xe ngựa, chiếc chạy sau thì cho cho hai nha hoàn ngồi, còn Tông Chính Lâm thì mang theo Mộ Tịch Dao ở cùng một xe.

Tông Chính Lâm xử lý xong công văn, xem qua báo cáo của ám vệ, vừa nâng mắt liền phát hiện tiểu nữ nhân đang chăm chú nhìn trang sách. Sườn má nàng mềm mại, lông mi rũ xuống thỉnh thoảng chớp động, áo nàng lệch ra lộ một khung cảnh tươi đẹp, tóc nàng phủ lên đôi ngực no đủ cao ngất, bên dưới là vòng eo mảnh khảnh.

Mắt hắn tối đi, nhìn đường viền bắp đùi nữ nhân ẩn hiện dưới làn váy, mắt hắn như muốn xuyên qua lớp quần áo, thăm dò cặp đùi kia. Theo sự dao động của ánh mắt, dưới thân Tông Chính Lâm trở nên khó chịu, trong mắt hắn là dáng vẻ nhu hòa tĩnh lặng của Mộ Tịch Dao, nhưng trong đầu lại là hình ảnh người con gái đêm qua quay cuồng lăn lộn trên giường, nằm dưới người mình yêu mị hưởng hoan lạc.

Tông Chính Lâm nuốt nước bọt, hỏa khí dâng lên trong nháy mắt, thứ giữa hai chân gắng gượng muốn được đứng thẳng lên.

“Lại đây.” Giọng nói trầm thấp của nam nhân vang lên.

Mộ Tịch Dao đang đọc sách bị hắn gọi, nghiêng đầu nhìn đầy vẻ khó hiểu.

“Đến bên người ta.” Đôi mắt phượng hẹp dài của Tông Chính Lâm nhìn chăm chăm Mộ Tịch Dao, thu dọn bút mực, đưa tay về phía nàng, chờ nàng đến gần.

Mộ Tịch Dao để quyển sách xuống, vừa đứng dậy đi vòng qua thư án, đã bị Tông Chính Lâm bắt lấy, gấp gao ôm vào trong ngực, cúi đầu liền hôn xuống.

“Ô ô ~” Mộ Tịch Dao bị tập kích bất ngờ, đôi tay nhỏ bé đẩy đẩy ngực của Tông Chính Lâm, chiếc đầu nhỏ lắc lắc tỏ ý không thuận theo hắn.

Tông Chính Lâm tách chân nàng ra, để cho nàng ngồi trên người mình, lại vén váy lên, đưa tay vào bên trong.

“Điện hạ ~” Mộ Tịch Dao bị hôn đến mức đầu óc choáng váng, nhưng vẫn còn nhớ là bọn họ đang ở trong xe ngựa, mặt nàng đỏ lên: “Đang ở bên ngoài, không được.”

Tông Chính vốn đang vân vê nụ hoa mềm mại, vừa nghe nàng nói bọn họ đang ở bên ngoài, trên khuôn mặt tuấn tú càng thêm động tình nhiều: “Kiều nghe lời, ta nhịn không nổi.” Nói xong hắn xé tiết khó, đi vào dò xét.

Mộ Tịch Dao bị ngón tay có vết chai của Tông Chính Lâm đi vào, nhất thời nước xuân chảy ra từng giọt, mặt nàng đã nhuốm xuân ý: “Điện hạ, tại sao ~”

Mộ Tịch Dao còn chưa nói dứt, Tông Chính Lâm đã hiểu rõ ý của nàng, tà tà nhìn chăm chăm đôi mắt ngập nước của nàng: “Ta không chịu nổi bị nàng trêu chọc nữa.” Động tác của tay phía dưới trở nên nhanh hơn, một tay khác bắt đầu tự cời đai lưng.

Mộ Tịch Dao xấu hổ và giận dữ đến muốn chết, cái gì mà nàng trêu chọc hắn ?? Thằng nhãi này quả thực quá vô si. Những kẻ mất mủ kia, ai nói Lục điện hạ không ham nữ sắc, tất cả đều là bịa đặt!

Nhưng cuối cùng vẫn đành để hắn quán lấy, cho hắn được như ý nguyện.

Lần đầu tiên Tông Chính Lâm làm chuyện này ở bên ngoài, cộng thêm trên xe ngựa bất chợt sẽ có xóc nảy, phía ngoài còn có đám người Diệp Khai, sự hưng phấn không giống với ngày thường, hắn bị kích thích nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Mộ Tịch Dao dùng sức đâm vào. Tiếng va chạm vang lên làm cho xuân thủy của Mộ Tịch Dao phun ào ạt trên khối lửa nóng của Tông Chính Lâm, khiến hắn càng dùng sức lúi Mộ Tịch Dao áp lên trên người mình.

Nơi đào nguyên sâu thẳm của người con gái mút chặt lấy thứ của hấn khiến cho Tông Chính Lâm càng điên cuồng ra vào càng thấy dục vọng của hấn bị hút chặt. Hôm qua Mộ Tịch Dao mới bị hung hăng thu thập một trận, bây giờ thật sự không chịu nổi, âm thầm nảy ra một ý ác độc, dùng sức bóp bụng lại, Tông Chính Lâm liền cảm thấy khối thịt nóng rực của hấn dường như bị hàng nghìn vạn cái miệng nhỏ nhắn đồng thời mút một cái, không kiềm chế nổi nữa, dùng sức đâm vào chỗ sâu nhất của nàng, gầm nhẹ một tiếng rồi phát tiết ra.

Ôm lấy Mộ Tịch Dao lúc này đã tê liệt thành một đồng, Tông Chính Lâm mới thỏa mãn hôn lên trán nàng: "Kiều kiều của bản điện, tư vị thật tuyệt vời."

Mộ Tịch Dao bị rút cạn sức lực, trong lòng ôm hận. Nam nhân này càng ngày càng không biết xấu hổ.

Xe ngựa đi rồi lại ngừng, mất gần một tháng mới về đến Thịnh Kinh. Mộ Tịch Dao luôn ngồi cùng một xe với Tông Chính Lâm, bị hấn trêu đùa đến nỗi không có một ngày thanh tĩnh, quả thực như nước sôi lửa bỏng. Chỉ mong sao nhanh chóng hồi cung, để thăng nhải này đi làm chính sự, rồi mình ra mới được.

Trên đường về Mặc Lan và Huệ Lan còn đón Quế ma ma của Vu phủ, ba người ngồi cùng xe ngựa của Mộ Tịch Dao về cung.

Mới về đến phủ Lục Hoàng tử, đã thấy toàn bộ nữ nhân các viện ăn mặc tỉ mỉ, cao thấp mập gầy oanh oanh yến yến đứng đợi ngoài. Vừa thấy Tông Chính Lâm xuống xe, liền đồng loạt hành lễ vãn an. Một đám nữ nhân ngưỡng mộ nhìn dung mạo tuấn mỹ cao ngất của Lục điện hạ.

Tông Chính Lâm xuống xe ngựa, chỉ liếc mắt một cái, xoay người bế Mộ Tịch Dao xuống, sửa sang búi tóc hộ nàng, mới quay đầu kêu đứng dậy.

Mọi người thấy Mộ Tịch Dao được Tông Chính Lâm che chở, tuy là hành lễ chào nhưng trong lòng tư vị lại không hề dễ chịu. Mộ thị thế mà lại đẹp hơn so với mấy tháng trước.

Mấy người bọn họ ngày ngày ở tại hậu viện, khuê phòng trống vắng tịch liêu, ngóng trông điện hạ sớm ngày hồi phủ, dù là một tháng có thể hầu hạ một hai lần cũng được. Mà Mộ thị thì ngược lại, chẳng những không cần chịu đựng một mình tịch mịch, còn được ngày ngày bầu bạn cùng điện hạ, được điện hạ cưng chiều che chở, như vậy sao có thể không làm cho người khác ghen tị đến phát cuồng?

Mộ Tịch Dao không thèm để ý những ánh mắt sắc như dao đang nhìn mình, chỉ đi theo Tông Chính Lâm vào hậu viện. Mọi người ngồi vào sảnh chính, Tông Chính Lâm về mặt lạnh lùng nghiêm túc hỏi Đường Nghi Như tình hình hậu viện những ngày qua.

Đường Nghi Như không ngờ điện hạ vừa ngồi xuống đã hỏi, vội vã lấy lại tinh thần, tư thái đoan chính.

"Bẩm điện hạ, tất cả đều tốt. Tề thị cảm tức đã đủ ba tháng, trăm bản 'Nữ tử quy' chép phạt thiếp cũng đã xem qua, nên đã chuyển cho Đại quân sự đặt trên bàn trong thư phòng của điện hạ."

Tông Chính Lâm thấy Đường thị dung mạo đoan chính, lời nói không nịnh nọt, rất quy củ, lại nghĩ năng lực quản lý hậu viện có công, về mặt có chút gần ra, nói: "Vất vả và ngại rồi." Về phần các thị thiếp khác, đều giữ sắc mặt bình thường nhìn một vòng, không nói thêm gì.

Trong lòng Mộ Tịch Dao oán thầm. Tông Chính Lâm đúng là đàn ông phong kiến, quả nhiên vẫn coi thị thiếp thành đồ chơi, không có chút địa vị nào. Đồi trước nguyên thể này bị phụ một mảnh thâm tình, cũng không trách được Tông Chính Lâm. Ai kêu ánh mắt nàng ấy không tốt. Nhưng mà đồi trước Mộ Tịch Dao cũng được Tông Chính Lâm để ý, thực ra thì còn tốt hơn so với Không thị, thảo nào mấy người thứ phi trắc phi coi nàng như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt.

Còn đang cảm khái Mộ Tịch Dao đột nhiên thấy Đường thị quay đầu nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt mọi người ai cũng nhìn về phía nàng. Thoáng chốc mới kịp phản ứng lại, chẳng lẽ mình thất thần nên đã bỏ lỡ điều gì?

Nàng chớp chớp mắt, làm bộ đáng thương nhìn Tông Chính Lâm.

Lục điện hạ vừa nhìn liền biết tiểu nữ nhân này đang có tính toán, ý cười chột lóe lên nhưng giọng nói vẫn nghiêm túc: "Một mối sao?"

Mộ Tịch Dao lập tức yêu kiều gật đầu, còn ngượng ngùng cười cười với mọi người.

Tông Chính Lâm nhìn dáng vẻ nàng diễn cử như mọi chuyện vốn như vậy, đứng dậy dắt nàng đi ra ngoài, chỉ để lại tiếng "Lui cả đi" khi người đã đi xa.

Đường Nghi Như nhìn bóng lưng của hai người đi khuất, hai tay nắm chặt thành nắm, đôi mắt rừ xuống. Mộ thị đúng là không coi ai ra gì, ngay cả việc một thứ phi đồng cấp bậc như nàng đẩy tự mình hỏi nàng ta cũng không để ý tới. Cuối cùng lại câu dẫn điện hạ rồi đi, rõ ràng mới ngồi chưa được bao lâu.

Mộ Tịch Dao ra cửa, xoay người thấy không có ai, ôm cánh tay Tông Chính Lâm làm nũng: "Điện hạ, các nàng vừa hỏi thiếp cái gì?" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng không hiểu chuyện, rất ngay thẳng, không hề xấu hổ vì mình không chú ý.

Mắt Tông Chính Lâm vẫn nhìn về phía trước, kéo eo nàng, đáp lại một câu vô cùng đứng đắn: "Không biết." Chọc cho Mộ Tịch Dao cười rộ lên. Nhìn hấn ngồi thẳng tắp ở đại sảnh, nét mặt nghiêm túc, nhưng không ngờ cũng giống như mình, thần trí sớm đã bay đến tận đâu. Nàng cười một cách vô cùng vui vẻ, đáng người ngà nghiêng xiêu vẹo.

Tông Chính Lâm cúi đầu thoáng nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay áp út ở tay trái của nàng, nét mặt nhu hòa, dường như có ý cười.

Đưa nàng đến cửa Đan Như Uyển, Tông Chính Lâm liền xoay người đi thư phòng.

Mấy ngày gần đây trong Thịnh Kinh vô cùng náo nhiệt. Đại án bắt cóc con gái nhà lành, ép người lương thiện làm kĩ nữ, bán cho quân kỹ ở Lâm thành gây huyền náo cả triều đình. Án này có liên quan đến đông đảo quan viên, tình tiết khá ác liệt. Nguyên Thành Đế đang mưu tính sắp tới sẽ dụng binh với Mạc Bắc, nhưng không ngờ lại truyền ra chuyện gièm pha như vậy, còn dính líu tới một đám tướng lĩnh của quân doanh Mạc Bắc. Trong lúc nhất thời mặt rồng tức giận, hạ lệnh yêu cầu Hình bộ tra rõ, tự mình đốc thúc. Còn đặc biệt sai mật thám đến Mạc Bắc âm thầm điều tra chứng cứ.

Vang dội tra xét hơn một tháng, kết quả khiến mọi người trợn mắt líu lưỡi. Đại hoàng tử Tông Chính Thuần, thái tử Tông Chính Huy là hai nhân vật đang có thực quyền đứng đầu hai phái trong triều bất ngờ đều có dính dáng. Tiếp đó rất nhiều các quan lại đều bị bắt được chứng cứ liên quan gián tiếp đến vụ án. Quan lại hai phái này không chỉ ở giữa kiếm lời, còn dựa hơi quyền quý, nhiễu loạn trật tự quân đội, thậm chí còn hãm hại lẫn nhau, dính líu rộng rãi. Các địa phương có liên quan đến vụ án cũng điều tra ra ngoài Lâm thành còn có tam châu và mười bảy thành lớn nhỏ khác. Nghiêm trọng hơn còn có cả việc thiếu nữ lương thiện của Đại Ngụy đang bị bán đến các bộ lạc man di ở Mạc Bắc làm nô tì.

Đây là vụ án lớn, nghiêm trọng nhất từ khi Nguyên Thành Đế đăng cơ đến nay.

Nguyên Thành Đế giận giữ đến mức không kìm chế được, lúc này đang phát hỏa trách cứ trên triều: "Dùng người không tra rõ ràng, trị người dưới không nghiêm", phạt Tông Chính Thuần, Tông Chính Huy ba năm bổng lộc, yêu cầu hai người đóng cửa tự suy nghĩ lỗi lầm, không được tham chính nửa năm. Các quan viên có liên quan đến vụ án toàn bộ đều bị điều tra, người nào tội trạng nghiêm trọng, chém đầu răn chúng.

Ngoài ra còn răn dạy thái tử thất trách ngay trước mặt văn võ bá quan, phạt quỳ từ đường ba ngày, tự mình suy nghĩ.

Trong lúc ấy Đại Ngụy danh tiếng vang xa, bách tính vỗ tay ca tụng.

Mộ Tịch Dao không hề biết việc mình cứu mỹ nhân trước đó lại có dính dáng sâu rộng đến thế, nàng không thể tin được ngay người nhìn Quế ma ma.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Có Thai

Sáng sớm hôm nay, lúc dùng cơm Mộ Tịch Dao vừa nhấp một ngụm canh cá, đột nhiên trong ngực cảm thấy buồn nôn, nhìn chỉ được một lát rồi cục vẫn phải vịn Mộc Lan nôn ra, nước mắt lưng tròng.

Mặc Lan, Huệ Lan nôn nóng lập tức báo Triệu ma ma thỉnh ngự y. Chỉ có Quế ma ma ở một bên xem, hơi kinh ngạc, bỗng nhiên ngộ ra, nghĩ đến chủ tử và điện hạ ở chung, ngần tính toán thời gian, trong lúc nhất thời kinh hãi không biết nói gì.

"Chủ tử, nguyệt sự của người đến khi nào?" Quế ma ma dè dặt cẩn trọng hướng Mộ Tịch Dao chứng thực.

Mộ Tịch Dao từng sờ một lúc mới có thể hiểu ý, trong lúc nhất thời kinh hãi đan xen, tâm cũng chực nảy lên, thầm tính toán, thật sự đã chậm mấy ngày.

Nhìn thấy Quế ma ma trong mắt mừng thầm Mộ Tịch Dao xiết chặt khăn lụa ổn định tâm trí, mới cho mời Triệu ma ma thỉnh ngự y.

Triệu ma ma đang ở tiền viện cùng đại quân sự nói chuyện lại thấy nhị nha hoàn của Đan Như uyển Nhược Lan hốt hoảng chạy đến, nói chủ tử không tốt, muốn thỉnh ngự y.

Hai người nghe xong không dám chậm trễ, một người cầm lệnh bài, một người vào cung sai người truyền tin tức cho điện hạ.

Tông Chính Lâm khi chạy về phủ tỉnh cờ gấp ngự y vác hộp thuốc vội vàng đến.

Ngự y kia thấy Lục hoàng tử, còn không kịp hành lễ chợt nghe điện hạ nói một tiếng: "Miễn lễ, mau theo ta". Ngẩng đầu lên chỉ thấy điện hạ đã đi nhanh về hướng nội điện. Ngự y vừa thấy điệu bộ này của hân liền biết vị muốn bắt mạch này phân lượng không nhẹ, không dám khinh thường, cũng chạy chậm tới.

Mộ Tịch Dao nằm ở trên giường, lại ới ra một hồi, trong lòng khó chịu, nước mắt vòng quanh, chỉ thấy Tông Chính Lâm mang theo ngự y đi nhanh mà đến.

"Điện hạ ~" Mộ Tịch Dao nức nở, gian nan thỉnh an vừa mới mở miệng trong lòng lại bốc lên.

Tông Chính Lâm chưa từng thấy bộ dạng yếu ớt thế này của nàng, lời nói thốt ra cũng không hoàn chỉnh, lúc này liền mặt mày biến sắc liền vội ngự y ngồi bên giường, thúc giục hân xem mạch.

Ngự y nhìn thấy Tông Chính Lâm thần sắc căng thẳng, hai bàn tay sau lưng nắm lại thành quyền, biết được nếu nữ tử này có điểm không tốt, bản thân

hắn e là cũng không thoát được, vội tình khí ngưng thần ti mi bắt mạch. Lát sau lại có chút do dự thay đổi cánh tay bắt mạch. Như vậy hai lần qua đi mới thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt lộ vẻ vui mừng, ân cần chúc.

“Vi thần chúc mừng điện hạ, đây là hi mạch. Chỉ là thời gian còn ngắn mới hơn một tháng”.

Trong phòng mọi người mừng rỡ, Triệu ma ma lại càng mừng rỡ như điên, rốt cục cũng đợi đến ngày này, vội vàng ra ngoài thông báo cho Điền Phúc Sơn.

Ánh mắt xinh đẹp Mộ Tịch Dao lóe lên niềm hạnh phúc rạng ngời, ngừng đầu im lặng nhìn Tông Chính Lâm,

Lục điện hạ Tông Chính Lâm lưng cứng ngắc, lồng ngực có chút phập phồng, hai mắt gắt gao khóa trụ vào bụng của Mộ Tịch Dao, khuôn mặt tuấn tú căng thẳng, đôi mắt phượng hẹp dài không chút nào che dấu được sự vui mừng.

Đến tận khi Quế ma ma nhìn mọi người hướng về phía ngự y nói lời cảm tạ, Tông Chính Lâm mới quay đầu lại nói một câu: “Thường!”. Lại lập tức quay lại đánh giá tình hình của Mộ Tịch Dao.

Hai người bốn mắt giao nhau, Mộ Tịch Dao thấy trong đôi mắt thâm thúy của Tông Chính Lâm không hề che dấu sự đắm đuối nóng bỏng dành cho nàng, có chút không được tự nhiên, khẽ vận vẹo thân thể, khuôn mặt không tự chủ được mà phỉm hồng.

Tông Chính Lâm thấy nàng then thùng, liền trở lại phân phó Triệu ma ma cẩn thận chăm sóc nàng thật tốt, rồi dẫn ngự y tới thư phòng.

Đợi một lúc lâu sau ngự y mới theo Lục điện hạ từ thư phòng đi ra, mồ hôi đầm đìa, hai chân như nhũn ra. Lục điện hạ không hổ danh là hoàng tử lạnh lùng nhất, cả thư phòng đều lạnh lẽo đến mức đáng sợ. Bị vẻ mặt nghiêm túc tuấn tú của điện hạ tra hỏi cả một canh giờ, thật khổ không kể xiết. Ngẫm lại mấy câu mà điện hạ đã hỏi kia thật không phù hợp với sự lạnh lùng nghiêm túc thường ngày, ngự y cảm thấy bản thân mình bị tổn thương.

Đại quân sự nhận được tin tức tốt lập tức truyền lời cho Thục phi nương nương trong cung. Thục phi vừa nhận được tin, cảm giác mình nghe nhầm rồi, hẳn là hậu viện Tứ hoàng tử có tin mừng. Liên tục xác định, mới mừng rỡ liên tục kêu “Thường”, nói với ma ma bên cạnh là Mộ Tịch Dao có phúc, mới nhập phủ hơn ba tháng mà đã mang thai. Lại đặc biệt lấy ngọc chi trong tư khố, sắm bồi dưỡng, một hàng ban thưởng đưa đến Đan Như uyển.

Nguyên Thành đế cũng được Thục phi báo tin. Trong khoảng thời gian này Nguyên Thành đế đang bị mọi việc làm cho sứt đầu mẻ trán rất cực được một tin tức tốt, tuy là việc hậu trạch, lại có vài phần đặc biệt.

Đây chính là trưởng tử hoặc trưởng nữ của Lục hoàng nhi, trong các hoàng tử thì đối với hoàng tử khác biệt tông chính lâm, Nguyên Thành đế luôn lo lắng hơn vài phần. không nghĩ tới mình mới chỉ thứ phi, liền có thai, có thể thấy ánh mắt mình độc đáo, đương nhiên, Mộ thị kia cũng tốt. Nguyên Thành đế tâm tình sung sướng, tuyệt bút vung lên, ngự tử ban thưởng lại rầm rầm tiến vào viện Mộ Tịch Dao.

Tin tức Mộ thị có thai một khi truyền ra, giống như một tiếng sét giữa trời quang, những nữ nhân khác của Tông Chính Lâm mỗi người thần sắc đại biến, đồ sứ chén trà nhỏ vỡ đầy đất.

Đường Nghi Như gắt gao nắm tay, thần sắc dữ tợn. Thật đúng là để cho nàng mang bầu, nữ nhân Mộ thị kia quả thực quá mức may mắn, lúc này mới mấy tháng, đã có tin tức. Không thì, Ngũ thị nhập phủ hai năm, lại không có nửa điểm động tĩnh. Thật sự là không so được.

Nghe nói điện hạ cùng ngự y ở thư phòng nói chuyện một canh giờ..., có thể thấy là cực kỳ dễ bụng. Thời điểm không mang thai đã được sủng ái là thế, hiện giờ lại độc chiếm phần che chở yêu thương. Đường Nghi Như luôn bắt buộc bản thân lý trí bình tĩnh, nhưng chung quy cũng là nữ nhân, từ khi vào hoàng tử phủ đã chịu nhiều ủy khuất, lại chỉ có thể nhìn nữ nhân từng cho mình nhục nhã càng được sủng, tư vị trong lòng khó diễn tả bằng lời.

Ở trong tịnh phòng vỗ nước lạnh, nhìn nữ nhân trong gương đồng xuân hoa rực rỡ, Đường Nghi Như nhếch môi. Mộ thị đã có thai, vậy thì không có cách nào thị tẩm. Thời điểm này, mới là cơ hội mấu chốt đoạt sủng. Huống chi, có tin mừng nhưng có thể thuận lợi sinh hạ hay không. Mặc dù sinh ra, cũng không nhất định là con trai.

Đường thị có thể nghĩ đến, mấy thị thiếp còn lại đều cân nhắc tới lui một vòng. Tuy rằng mới đầu đều thật phần hận, nhưng cuối cùng còn biết nặng nhẹ. Con nối dòng, mới là chỗ dựa quan trọng nhất ở hậu viện.

Bên trong Đan Như uyển, Quế ma ma định đi gửi tin đến Thanh Châu, lại bị Mộ Tịch Dao ngăn cản. Nói thời gian còn nhiều, không cần làm cho Vu thị thấp thỏm theo. Chờ đủ ba tháng, thai tượng ổn định, lại gửi tin cũng không muộn.

Vu phủ ở thịnh kinh lại không giấu diếm, chỉ cho Hoa Lan đi báo cho biết một hai. Lại phái người truyền tin cho Mộ Tịch Đình, đặc biệt dặn dò nàng không cần lo lắng, không vội vàng nóng nảy, mặt khác, để ý sủng thiếp Trương thị của Tông Chính Minh, khi tất yếu có thể đầu quân vào Trắc phi Mạc Uyển Thanh.

Thời điểm Mộ Tịch Đình nhận được thư của đích tỷ, mới hầu hạ ngũ điện hạ xuất môn. Mở ra xem xét, cẩn thận ghi nhớ lời dặn, châm lửa đốt thư đi. Lại cho người đưa hạ lễ, đều là vật tránh điềm xấu.

Mộ Tịch Đình từ nhỏ đi theo sau Mộ Tịch Dao, mặc dù không được sủng, thực sự an an ổn ổn lớn lên, thường được Mộ Tịch Dao chiếu cố. Biết nhi tỷ này rất ôn hòa, so với đại tỷ tỷ hiền lành hơn nhiều. Là người cực kỳ trí tuệ, lúc ở nhà, không có gì mà nàng muốn mà không chiếm được, ngoại trừ sủng vật. Đến Thịnh Kinh rồi, lại không biết như thế nào được Lục hoàng tử thương yêu, từ khi nhập phủ, nghe nói luôn luôn được sủng ái. Bây giờ lại trong thời gian ngắn còn có thai.

Đích tỳ đã nói có thể đầu nhập vào Mạc thị, vậy tất có nguyên do. Mộ Tịch Đình hạ quyết tâm, làm theo dặn dò của Mộ Tịch Dao, an ổn ở trong hậu viện giữ bốn phận, nắm chắc chút tâm tư điện hạ là đủ.

Buổi chiều Tông Chính Lâm xong việc, trực tiếp đến Đan Như uyển, cùng Mộ Tịch Dao dùng cơm. Thấy nàng lại bị giầy vò một trận, khuôn mặt nhỏ nhắn bị đến mức đỏ bừng, nước mắt cũng rơi xuống từng hàng, lông mày gắt gao nhăn lại, khuôn mặt tuần tú hàm sương.

Ban đêm Tông Chính Lâm như thường lệ ngủ lại Đan Như uyển, chỉ lẳng lẳng ôm Mộ Tịch Dao nói chuyện, chia sẻ niềm vui sướng sắp được làm cha mẹ. Từ phía sau ôm nàng, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng còn bằng phẳng. Hai người ôm ấp nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, sáng sớm Tông Chính Lâm đã gọi Điền Phúc Sơn tới gặp.

Phân phó hần thính Thục phi đưa tới phủ một lão ma ma tinh thông dược thiện, hiểu biết điều dưỡng thân thể. Lại phái người đi Tứ hoàng tử phủ tìm tứ tẩu hỏi mấy phương thuốc lúc mang thai. Lại lên tiếng đem nguyên liệu nấu ăn tốt nhất trong phủ đưa đến phòng bếp nhỏ trong Đan Như uyển. Lúc này mới bỏ qua.

Trải qua một phen ép buộc, Mộ Tịch Dao rốt cục có thể an an ổn ổn dùng cơm, hơn nữa khẩu vị vô cùng tốt. Lông mày Tông Chính Lâm vốn nhíu lại lúc này mới thả lỏng, vui vẻ khen thưởng mọi người. Nhìn Mộ Tịch Dao trong lòng ăn ngon lành, Tông Chính Lâm ôm nàng, cúi đầu nhìn nữ nhân gò má đỏ bừng, bỗng nhiên có ảo giác đang nuôi thú~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Thư Phòng

Đã một tháng từ khi Đan Như Uyển truyền ra tin vui. Trong tháng này xảy ra một chuyện lớn.

Sau khi Thái tử bị giam cầm, tính tình trở nên thô bạo, cư xử ở hậu viện vô cùng hoang đường, hần thu nhận một đầu bảng ở thanh lâu, hàng đêm đều ở cùng nàng ta, cả ngày ở trong phòng không gặp người khác. Nghiêm trọng hơn nữa là suru tâm dâm vật, dùng trên người của các nữ quyến, khiến cho phủ thái tử dơ bẩn vô cùng.

Sườn phi của Thái tử là đích thứ nữ của Quốc công phủ, dịu dàng hiền thực, đoan trang thanh quý, bị Thái tử dùng vật dâm ô với mình, lại bị nữ tử mà thái tử mang về từ thanh lâu chống đối và trào phúng, không thể chịu được nổi nhục nhã như vậy, nghĩ quần nuốt vàng tự sát.

Khi việc này xảy ra, thứ trưởng tử do vị Sườn phi sinh ra rút kiếm chém đầu kỹ nữ kia, bị Tông Chính Huy đá một cước trúng ngực, hộc máu tại chỗ, thương phổi, ngự y chẩn đoán sau này sẽ thường xuyên bị ho khan, thuốc thang không ngừng.

Thái tử phi đang dưỡng thai bị kinh hãi, sinh non một bé trai mới bảy tháng tuổi, thân thể yếu ớt. Trẻ con mới sinh ra vốn đã yếu ớt, lại gầy yếu, ngự y đến xem chỉ liên tục lắc đầu thở dài, nói chỉ sợ khó nuôi lớn.

Nguyên Thành đế biết được việc này, giận tím mặt, tức đến mức nghẹt thở, ốm đau không dậy nổi. Ngoài Thái tử và Đại hoàng tử bị cảm tức, toàn bộ các hoàng tử có tuổi từ mười hai trở lên đều thay phiên chăm sóc.

Tông Chính Lâm vốn tạm thay Thái tử xử lý chính vụ, bình thường đều chú ý đến việc ăn uống hàng ngày của Mộ Tịch Dao, hơn nữa bây giờ lại phải hầu hạ hoàng đế. Bận rộn chẳng thể ngơi tay, khiến hần gầy đi rất nhiều.

Một Lục điện hạ dung mạo tuần nhã, bây giờ trở thành bận rộn đến cả râu ria cũng không kịp xử lý, khi Mộ Tịch Dao nhìn thấy, tự mình giúp hần. Chờ khi nàng lau mặt cho hần xong, hần đã ngủ mất trên đùi Mộ Tịch Dao. Mộ Tịch Dao lẳng lẳng nhìn khuôn mặt tuần tú của Tông Chính Lâm dưới ánh nến mờ nhạt, thở dài. Trong lòng cảm thán, làm lãnh đạo đúng là không dễ dàng, vẫn là làm sủng phi mới tốt nhất.

Mộ Tịch Dao nhìn hần ngày nào cũng đi sớm về trễ, đã mấy ngày lỡ giờ cơm, liền thay ma ma đặc biệt chuẩn bị cơm canh cho Tông Chính Lâm, đa số đều là thịt rau phối hợp, khẩu vị thanh đạm, còn thêm một chén canh bổ, sai Vệ Chân nhân lúc nóng hổi đưa đi. Như vậy tuy chỉ là một ngày hai bữa đưa cơm, nhưng cũng khiến cho Tông Chính Lâm trong lòng vui vẻ.

Việc Mộ thứ phi săn sóc lại khiến cho hậu viện cảm thấy đó cũng là một tín hiệu để tranh thủ tình cảm, khiến cả đám nữ nhân ngày nào cũng đưa cơm canh đến thư phòng, còn thay đổi khẩu vị để không bị trùng lặp. Cho tới lúc này Tông Chính Lâm vẫn luôn thiên vị, chỉ nói một câu “Không quy củ” liền khiến một đám nữ nhân đang rục rịch kia tan nát tâm can.

Tông Chính Lâm bận rộn, thời gian đến hậu viện càng ngày càng ít, thường đều nghỉ ở thư phòng, về phủ cũng là tranh thủ đến Đan Như Uyển thăm Mộ Tịch Dao, ngồi một lát rồi lại đi.

Đan Như Uyển đã như thế, các viện khác thì đương nhiên là ngay cả bóng dáng của hần cũng chưa thấy một lần. Điện hạ hỏi phủ nửa tháng, ngoài việc đi thăm Mộ thị ra thì không chiêu đãi một lần nào. Thời thường xuyên nghỉ ở thư phòng, điều này làm cho những nữ nhân khác bắt đầu tính toán. Có lẽ nếu có thể ở thư phòng hầu hạ một hồi cũng có thể có con?

Mọi người đều mưu tính, nhưng không ngờ người hành động nhanh nhất, lại là vị Đường thứ phi luôn giữ quy củ.

Đường Nghi Như cầm áo khoác tự tay may, mang theo nha hoàn Thư Đào đến thư phòng cầu kiến.

Tông Chính Lâm đang nhắm mắt dưỡng thần, thầm nghĩ Đệ Ngũ Dật Triều có lẽ đã đang trên đường về, chờ ông ta trở về hẳn liền có thể rảnh tay rất nhiều, huống chi còn có sự trợ giúp của Cung Thư Dương người mà ông ta cực lực tiến cử. Đến lúc đó đối với việc chính sự hẳn có thể yên tâm hơn nhiều.

Đang nghĩ buổi chiều sẽ đến Đan Như Uyển để ôm thân thể mềm mại của nàng chìm vào giấc ngủ, hoặc là chỉ cần trò chuyện với nàng cũng tốt, hẳn lại nghe Vệ Chân báo, Đường thứ phi xin gặp.

Tông Chính Lâm vẫn chưa mở mắt, lông mày nhíu lại. Đường thị? Nàng từ trước đến giờ vẫn an phận ở hậu viện, tại sao đến đây? Niệm tình dù sao cũng là thứ phi Nguyên Thành để chỉ ban, cũng luôn giữ quy củ, cũng nên cho nàng ta chút mặt mũi, liền gật đầu cho vào.

Vệ Chân ngăn Thư Đào ở bên ngoài, chỉ thỉnh Đường thứ phi đi vào. Đường thị gật đầu tạ ơn, chân thành đi vào.

Đường Nghi Như mới vào thư phòng, một luồng hơi ấm phả vào mặt. Trong phòng có đốt địa long, quả nhiên là nơi ở của hậu duệ quý tộc thiên gia, không giống với hậu viện, dưới sườn phi cũng chỉ có chậu than.

Đường Nghi Như cởi áo choàng trên người xuống, khoác lên hình điêu khắc hoa trên cửa. Nhẹ nhàng bước tới, vòng qua bình phong, chỉ thấy Lục điện hạ đang nằm nghiêng trên ghế dài, một tay gối sau đầu, hai chân hơi cong, nhắm mắt ngưng thần. Tóc đen rối tung, hẳn chỉ khoác một cái ngoại bào màu chàm lỏng lẻo trên người, lộ ra áo trong màu trắng.

Đây là lần đầu tiên Tông Chính Lâm xuất hiện trước mặt Đường Nghi Như với dáng vẻ thoải mái như vậy. Không có vẻ tận lực xa cách cùng đạm bạc thường ngày, cũng không có khí thế khiếp người và vẻ lạnh lùng nghiêm túc. Hẳn thanh nhân nằm đó, lại càng làm nổi bật vẻ tuấn mỹ của nam nhân.

Tim đập càng nhanh hơn, Đường Nghi Như hít sâu vài lần, dừng lại trước hần vài bước, “Thiếp thỉnh an điện hạ”. Giọng nàng ta ôn hòa, cũng không nịnh nọt.

“Ừ. Có chuyện gì?” Tông Chính Lâm kêu nàng đứng dậy, cũng không mở mắt. Giọng nói so với các thị thiếp hậu viện đã tốt hơn rất nhiều.

Đường Nghi Như do dự một lát, đi đến sau lưng Tông Chính Lâm, đưa tay nhẹ nhàng ấn lên bả vai hần, thủ pháp khá lão luyện.

“Điện hạ, thiếp thấy gần đây điện hạ có chút mệt nhọc, đi sớm về trễ, liền may một cái áo khoác. Lúc sáng sớm hay đêm khuya cũng có thể che sương chắn lạnh. Thiếp luôn mong điện hạ thân thể khỏe mạnh mới tốt.” Săn sóc chu đáo, tư thái thứ phi cũng vừa đúng.

Tông Chính Lâm hưởng thụ sự thoải mái dễ chịu trên vai, âm thanh đã có chút hòa hoãn, “Người thật có lòng.”

Đường Nghi Như thấy Tông Chính Lâm không nói thêm lời nào, liền đoán hẳn thích yên tĩnh, chỉ im lặng hầu hạ, động tác trên tay cũng không ngừng lại.

Đưa mắt nhìn quanh, thư phòng Lục điện hạ rất rộng rãi. Trên giá sách đều là tàng thư. Trên bàn xếp từng chồng công văn, đồ tuy nhiều, nhưng gọn gàng ngăn nắp, rất hợp quy tắc. Toàn bộ thư phòng không hề có một sắc màu ấm nào, ngoại trừ một cành hoa mai, cắm trong bình nhìn rất có sức sống. Thì ra hoa mà điện hạ thích cũng mang theo khí chất lạnh lùng.

Lần này thì Đường Nghi Như đã đoán sai. Cành hoa mai này là Mộ Tịch Dao thuận tay cắt ở trong rừng mai, nghĩ thư phòng Tông Chính Lâm ngay cả một hoa nhỏ cộng cỏ cũng không có, quá cứng nhắc, nên mới kêu Mặc Lan đưa tới. Lúc Tông Chính Lâm nhận được cành mai, cố ý mở khó phòng, chọn một chiếc bình sứ thanh hoa màu sắc thích hợp để cắm vào.

Qua một khắc, Đường Nghi Như thấy Tông Chính Lâm vẫn lẳng lặng dưỡng thần như trước, hạ quyết tâm, đánh bạo chậm rãi đưa tay xuống trước ngực Tông Chính Lâm tìm kiếm.

Nhẹ nhàng vuốt ve trên ngực Tông Chính Lâm, Đường Nghi Như mừng rỡ như điên, điện hạ không kháng cự, cũng không đẩy nàng ra!

Vì thế đi đến trước ghế dài, chậm rãi quỳ xuống, cánh tay mềm trượt từ trước ngực Tông Chính Lâm xuống phái dưới. Lúc xuống bụng dưới, nhẹ nhàng xoa vài vòng, quả nhiên thấy bụng dưới của điện hạ hơi lộ ra. Đúng là đã động tình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Nghi Như đỏ bừng, nghĩ điện hạ gần đây không chiều tấm ai, khó trách nhanh như vậy đã có phản ứng, cánh tay cũng không ngừng lại, nín thở, đưa tay lên vật kia vuốt ve vài cái. Chỉ cảm thấy phía dưới trong nháy mắt càng to hơn, còn rung động rạo rục.

Thấy thế Đường Nghi Như càng kinh hãi, một bên không ngừng xoa, một bên chậm rãi vén vạt áo Tông Chính Lâm lên, danh định thâm nhập tiết khó tiếp tục hầu hạ, thì đột nhiên bị một bàn tay to nắm chặt lấy cổ tay, không thể động đậy,

Đường Nghi Như ngạc nhiên ngược mắt, chạm phải đôi mắt thâm sâu của Tông Chính Lâm, nhất thời không biết làm sao.

Tông Chính Lâm nhìn nữ nhân gần trong gang tấc trước mắt, dung nhan trang điểm nhẹ nhàng, quần áo lịch sự tao nhã, dáng người đầy đặn, đôi mắt si ngốc đang nhìn mình, bên trong bao hàm tình ý.

Bị nữ nhân khiêu khích như vậy hắn không phải là không xao động. Đã gần hai tháng không gần gũi Mộ Tịch Dao, Tông Chính Lâm vốn đã nhịn một thân hỏa khí. Hôm nay bị Đường thị câu dẫn một trận, lại càng khó nhịn.

Nhìn người là nữ nhân hậu viện của mình, Tông Chính Lâm nghĩ đến thai nhi trong bụng tiểu nữ nhân nào đó, áp chế rung động, thò tay giặt lại quần áo, rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Đường Nghi Như ngơ ngác quỳ trên mặt đất, nhìn Tông Chính Lâm đi ra ngoài, nghẹn ngào run rẩy kêu. “Điện hạ ~”.

Tông Chính Lâm dừng chân lại, không quay đầu, thanh âm khô khan phục sự bình tĩnh, “Đường thị”.

Đường Nghi Như nghe Tông Chính Lâm gọi mình, trong mắt sáng ngời, lại không ngờ âm thanh của hắn đã trở nên nghiêm khắc, “Thư phòng là nơi trọng địa, không được gọi không cho phép đi vào, chỉ một lần này thôi.” Hắn nói xong lướt qua bình phong, đi ra cửa.

Đường Nghi Như nhất thời sững sờ quỳ trên mặt đất, đầu óc hỗn loạn, trong mắt đã có hơi nước.

Nàng nghĩ mãi mà không hiểu, điện hạ rõ ràng là đã động tình, vì sao còn đẩy mình ra. Hắn không ghét mình, vì sao không để mình gần gũi hầu hạ? Nước mắt của Đường Nghi Như chảy qua khóe miệng, cảm giác sắp bị chôn vùi trong sự sỉ nhục lớn lao. Nàng đã chủ động như vậy, cùng không thể được như ý nguyện sao?

Hay là vì, điện hạ hiện đang một lòng muốn bảo vệ thai nhi trong bụng Mộ thị, không cho phép gây thêm chuyện?

Đường Nghi Như trong lòng lo lắng, đứng dậy lau nước mắt, hưng hăng hít vào một hơi, mới mặc áo choàng dẫn theo Thư Đào, ngang nhiên trở về Thư Oái uyển.

Mặc dù lần này không được điện hạ ân sủng, nhưng có chút thể diện cũng tốt. Nữ nhân trong hậu viện, ngoại trừ Mộ thị thì mình là người duy nhất tiến được vào thư phòng của điện hạ. Như thế là đủ. Về phần điện hạ ân sủng, có thể chậm rãi mưu tính. Dù sao hôm nay cũng đã thấy, cũng không phải chỉ Mộ thị mới được, chẳng phải sao?

Sau việc này, nội tâm của Đường Nghi Như càng thêm kiên định, nghĩ đến sau này khi chính phi nhập phủ, sẽ là một quang cảnh khác, hươu chết về tay ai, còn chưa biết được.

Bên trong Đan Như Uyển, Mộ Tịch Dao sớm đã biết Đường thứ phi giả lăm thư phòng của Lục điện hạ. Lật cuốn sách mới của mình, Mộ Tịch Dao nhắm mắt lại. Muốn thừa dịp nàng mang thai chia sẻ ân sủng? Những nữ nhân này tính toán thật tốt.

Đáng tiếc Đường Nghi Như chọn sai địa điểm. Tông Chính Lâm cho dù khát khao, cũng sẽ không thể tùy tiện bắt một nữ nhân ngủ ở thư phòng. Tâm trí nam nhân này là để làm đế vương. Chuyện hắn đã hạ quyết tâm, thì phải là chắc chắn.

Mặc dù không rõ Tông Chính Lâm đối với bản thân mình có thể có vài phần tình cảm hay không, nhưng Mộ Tịch Dao có thể khẳng định là, bây giờ hắn toàn tâm toàn ý hy vọng trường tử là sinh ra từ bụng của mình. Theo đó, dựa vào tính tình của hắn, trước mắt những nữ nhân kia chỉ sợ khó có thể được như nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Bị Bệnh

Mộ Tịch Dao vẫn đang còn cảm thán Đường Nghi Như gan lớn quả quyết, bên ngoài thư phòng lại vang lên tiếng Quế ma ma cùng Huệ Lan thỉnh an Tông Chính Lâm. Lòng này nhũn lại, ơ, gian phu đến rồi. Ngay lập tức mắt nhỏ híp lại cười rộ lên.

Tông Chính Lâm mới tiến vào thư phòng, liền thấy Mộ Tịch Dao vui vẻ lật sách. Đi qua kéo người lên, thấy tiểu nữ nhân đang xem “Kinh thi”, trên trang sách còn ghi lời phê trên mép sách, chữ viết xinh đẹp, rất hàm súc thú vị.

Mộ Tịch Dao quay đầu lại nhìn, nam nhân vẻ mặt đứng đắn, không có chút nào giống cùng tiểu thiếp ở trong thư phòng thông đồng làm chuyện xấu hổ, trong lòng thầm oán, giả đứng đắn chính là giả mồm cái lão.

“Điện hạ hôm nay rảnh rồi ư?” Tông Chính Lâm đã nhiều ngày nghỉ ở thư phòng.

“Ừ. Qua mấy ngày nữa có lẽ sẽ rảnh rồi.” Điều này chính là muốn nói Đệ Ngũ Dật Triều cùng người kia muốn trở về? Mộ Tịch Dao yên lặng tính toán thời gian.

“Sao hôm nay lại có hứng thú đọc sách?” Từ khi mang thai, tiểu nữ nhân ít đến thư phòng đọc sách. Ngày thường muốn xem cũng là cho người đưa đến chính phòng.

Mộ Tịch Dao nghe xong, tinh thần tỉnh táo. Đang định chọn sách dưỡng thai, tham mưu đã tới rồi.

“Điện hạ có thích sách?” Mộ Tịch Dao tựa trong ngực Tông Chính Lâm dịu dàng hỏi.

Tông Chính Lâm hơi suy tư, “Vũ trị năm mươi hai cuốn lịch sử tổng quát”.

Đây là cùng loại với “Tư trị thông giám” sử thi kiệt tác, Mộ Tịch Dao bái phục.

“Còn cái khác?”

Tông Chính Lâm lại nói, “Trắc thị ngôn chiến sự thư”.

Mộ Tịch Dao trực tiếp gạt, còn không bằng binh pháp Tôn Tử dễ hiểu.

Lục điện hạ thấy tiểu nữ nhân khuôn mặt u sầu, buồn bã nhìn mình, giống như bị khi dễ, rất là ủy khuất.

“Tại sao hỏi việc này?”

“Điện hạ đọc sách quá mức thâm thúy, bé con nghe sẽ khó hiểu.” Mộ Tịch Dao đầu nhỏ cọ ngực hắn, chậm rãi lắc đầu.

“Muốn đọc sách cho bé con?” Tông Chính Lâm giật mình.

Mộ Tịch Dao gật đầu, cầm bàn tay to của hắn sờ sờ bụng mình.

Tông Chính Lâm buồn cười, thai nhi mới hơn hai tháng, nữ nhân này đã bắt đầu giày vò. Nhưng mà để nàng đọc sách cũng tốt, miễn cho ứng với câu nói của thái y “Phụ nữ có thai dễ dàng u buồn bi thương”.

Suy nghĩ một chút, “Ngày mai để Điền Phúc Sơn đưa tới bộ sách vỡ lòng của trẻ nhỏ được không?”. Việc nhỏ Tông Chính Lâm thường hỏi qua ý kiến Mộ Tịch Dao mới quyết định, rất hiếm một mình độc đoán.

“Thiếp thay bé con tạ ơn điện hạ.” Mộ Tịch Dao nghịch ngợm vỗ nhẹ bụng, thanh âm nhẹ nhàng.

Tông Chính Lâm nhìn nàng kỳ lạ, cũng không khách khí, “Bản điện chờ sau khi cục cung ra đời, nàng tự mình đến cảm tạ.” Ánh mắt cố ý trên người nàng lướt vài vòng. Chọc Mộ Tịch Dao hờn dỗi.

Hai người đang cười nói, lại nghe Triệu ma ma báo lại Thư Đào cầu kiến.

Tông Chính Lâm đỡ Mộ Tịch Dao ngồi xuống, nghi hoặc nhìn nàng, “Nha hoàn mới tới?”

Mặt Mộ Tịch Dao nhăn lại, mới cùng tiểu thiếp ở thư phòng tình cảm, ngay cả nha hoàn thiếp thân cũng không nhận ra, nam nhân này thật sự là. Trên mặt lại ôn hòa đáp lời, “Điện hạ, là nha hoàn trong viện Đường tỷ tỷ.” Lần này nhắc nhở người một câu, miễn cho lần sau thời điểm thông đồng, ngay cả một người trông chừng đều không kêu nổi tên.

Gọi người tiến vào, Mộ Tịch Dao liền hỏi chuyện gì.

Thư Đào do dự nhìn Tông Chính Lâm, thấp thòm không yên mở miệng, “Bẩm điện hạ cùng thứ phi, chủ tử nhà nô tỳ vừa rồi sau khi trở về liền ngã bệnh. Người có chút mơ hồ, trong miệng chỉ gọi điện hạ, mới đề nô tỳ tới hỏi có thể mời điện hạ qua xem không?” Sau khi nói xong vụng trộm nhìn Mộ Tịch Dao, như là sợ nàng không vui.

Ngã bệnh??? Mộ Tịch Dao cảm thấy kỳ lạ, Đường Nghi Như thân thể vốn rất tốt, mới từ thư phòng trở về chưa được bao lâu mà đã ngã bệnh? Đang muốn hiền lành hỏi vài câu, lại không nghĩ Tông Chính Lâm không vui lên tiếng.

“Ngã bệnh thì mời ngự y, không biết sao.” Ngữ khí rất là bất mãn. Đường thị này trước giờ rất quy củ, thế nào hôm nay lại giống như thành người khác? Mình vừa cho chút thể diện, lại nổi tâm tư rồi? May mắn không đụng nàng, bằng không còn không biết nảy sinh tâm tư gì. Tông Chính Lâm tương lai làm hoàng đế, lâm vào bệnh chung, tính toán mưu toan.

Mộ Tịch Dao còn chưa kịp nói ra đã bị Tông Chính Lâm chặn lại, đành phải ngượng ngùng im lặng. Trong lòng đối với nam nhân không hiểu phong tình này thật sự là... không còn lời nào để nói. Đường thị kia rõ ràng làm muốn hắn qua xem, thừa dịp lâm bệnh làm nũng, van cầu an ủi gì đấy. Nào biết nam nhân này chỉ nói gọi ngự y. Mộ Tịch Dao cảm thấy về sau bản thân mình đối với hắn có cái gì thì nói cái đấy, thẳng thắn thì tốt hơn.

Thư Đào thấy Lục điện hạ lộ vẻ mặt không kiên nhẫn, Mộ thứ phi lại đang thất thần, đành phải kiên trì hành lễ rồi cáo lui.

Chờ nha hoàn đi ra ngoài, Tông Chính Lâm mới nghiêng đầu thận trọng dẫn dò Mộ Tịch Dao, “Hiện giờ có thai, những điều không liên quan không cần biết, trực tiếp để Triệu ma ma đuổi ra ngoài là được, không làm mệt bản thân.” Nói xong ôm nàng, tiếp tục xem “Kinh thi”.

Buổi chiều dùng cơm xong, hai người vui vẻ đi hai vòng quanh ao. Tông Chính Lâm nhìn Mộ Tịch Dao tận lực nhìn vào trong ao, trêu chọc lòng bàn tay nàng, “Lại muốn ăn cá?”.

Mộ Tịch Dao không chút khách khí, cầm lông gà làm lệnh tiễn, “Nữ nhi chàng muốn ăn.”

Tông Chính Lâm khẽ nhiu mày, “Ngự y nói là con gái?”.

Mộ Tịch Dao chọc chọc cọng lông, “Điện hạ không thích con gái?”. Thai này là đứa nhỏ thứ nhất của Mộ Tịch Dao, nếu Tông Chính Lâm nói không thích, sau này sẽ rất gầy vò .

Kỳ thực ngự y căn bản còn không chẩn được, thai này còn chưa đủ ba tháng, mạch tượng rất nhẹ. Hơn nữa không phải ai cũng có thể dựa vào mạch mà đoán ra nam hay nữ. Chỉ là Mộ Tịch Dao dựa vào trí nhớ kiếp trước, tự mình suy đoán mà thôi. Cho nên mới nói với Tông Chính Lâm là con gái.

Tông Chính Lâm thấy tiểu nữ nhân thờ phỉ phỉ từng mắt với mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng xinh đẹp, liền cười nắm tay nàng tiếp tục đi về phía trước. “Vốn định để nàng sinh con trai trưởng trước, con gái cũng được. Sinh con gái xong sinh tiếp là được.” Mộ Tịch Dao đen mặt. Nàng là đây chuyện sản xuất à, không cần nghỉ ngơi hay sao?

Trong lòng lại thật cao hứng, nam nhân này còn có lương tâm, biết bao che khuyết điểm. Liền cười rộ lên, vui vẻ kéo cánh tay hắn, “Thiếp biết trong lòng điện hạ để ý thiếp mà.” Đầu nhỏ dựa vào vai Tông Chính Lâm, ôm lấy hắn chậm rãi tản bộ.

Hai người ở một chỗ quán quýt triển miển, ngự y đang ở Thư Oái Uyển xem mạch, kê đơn thuốc, cáo từ ra về.

Đường Nghi Như mệt mỏi nằm trên giường, người sốt nhẹ, chờ mong nhìn Thư Đào trở về. Đợi nghe xong nàng đáp lời, mới thất vọng xoay người quay mặt vào trong, nước mắt lại chảy ra.

Bản thân cũng là nhất thời yếu ớt, muốn tìm cái dựa vào. Không nghĩ lại bị điện hạ răn dạy. Lần trước Mộ thị không tốt còn không phải đại quân sự phải người mời điện hạ trở về sao, sao không thấy hắn nói Mộ thị “Không biết?”. Quả nhiên là có con nói dòng mới tốt, Mộ thị kia chẳng phải là ý mình đang mang thai, điện hạ mới không giáo huấn nàng?

Đường thứ phi suy nghĩ ngọn nguồn tất cả sự kiện, cảm thấy tạm thời bản thân vẫn nên an phận đợi. Tìm cơ hội một lần nữa hành động, đến lúc đó điện hạ không nhớ mình, cũng sẽ nhớ đứa nhỏ.

Hôm sau, Triệu ma ma báo lại, chủ tử Thư Oái Uyển chỉ là cảm phong hàn, thêm lúc trước có chút tích tụ, mới đột nhiên bị bệnh. Uống thuốc xong rất nhanh sẽ tốt lên.

Mộ Tịch Dao đối với Đường Nghi Như “Bên trong tích tụ” rất kinh ngạc. Kiếp trước Hiền phi cực kỳ cường đại, sóng to gió lớn thế nào cũng không động được nàng. Quả thực là cực kỳ vững chắc. Chuyện gì lại làm cho nàng tích tụ?

Trên mặt vẫn thật hiền lành để Xuân Lan đến Thư Oái uyển một chuyến, thay mình gặp Đường thị, thuận tiện đem lễ vật mình mang qua.

Xuân Lan một mình ôm một cành mai, sắc mặt đỏ bừng đi Thư Oái Uyển. Chủ tử thật sự là... quá tiết kiệm rồi.

Cũng không phải là Mộ Tịch Dao tiếc tiền, mà sợ những vật khác bị động tay chân, gây nhiều chuyện. Huống hồ thăm bệnh đưa hoa là lễ thường, nhìn hoa tươi sẽ thấy cảnh đẹp ý vui, vừa vãn chữa khỏi các bệnh “tích tụ” phải không?

Bên trong Thư Oái Uyển, Đường Nghi Như uống thuốc, đang nằm trên giường dưỡng thần. Một bên là Trần ma ma cùng Mi Sách thay phiên chăm sóc. Cách đó không xa bày tất cả lễ vật các viện thăm hỏi sáng nay, đều là dược liệu thông thường, trong quy củ.

Mấy người đang ở trong phòng đoán khi nào Mộ thứ phi tới, liền nghe bên ngoài truyền lễ vật thứ phi đến rồi.

Đường Nghi Như mặt không biểu cảm nhìn sang, chỉ thấy trước mắt một cành mai, cũng không thấy cái khác. Sau đó một nha hoàn ở phía sau hành lễ, cành mai run rẩy theo.

“Nô tỳ vẫn an thứ phi. Chủ tử nhà nô tỳ có thai không tiện đến, đặc biệt phân phó nô tỳ đưa tâm ý của nàng tới. Hy vọng thứ phi nghỉ ngơi tốt, sớm khỏi bệnh.” Nói xong đưa cành mai cho Mi Sách đang ngậy ngốc, ở phía sau chờ Đường Nghi Như phân phó.

Thư Oái Uyển nhất thời yên tĩnh. Đường Nghi Như trong lòng bốc hỏa. Chính là nữ nhân như vậy, điện hạ thà rằng sủng nữ nhân như vậy, cũng không cần bản thân đưa đến cửa. Trong lúc nhất thời đầu óc u mê, không ngờ hôn mê bất tỉnh, phát sốt.

Thư Oái uyển lập tức gà bay chó sủa. Xuân Lan thấy không có người để ý đến mình, thức thời trở về Đan Như uyển.

Buổi chiều Tông Chính Lâm nhận được tin tức từ ám vệ, nghe tiểu nữ nhân kêu nha hoàn đi Mai Lâm cắt cánh mai thoải mái đi thăm bệnh, lập tức cười. Thật sự là kẻ dớ hơi, cực kỳ hiếm có.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Sự Tình

Chiều hôm đó , Mộ Tịch Dao thướt tha mang theo Huệ Lan đến thư phòng xin gặp Tông Chính Lâm.

Vệ Chân nhìn vị chủ tử này giống như nhìn thấy quỷ. Hôm nay thật sự là hiếm có, ngoại trừ một lần điện hạ tự mình mang vị này tới đây thì đã qua một khoảng thời gian dài như vậy nàng cũng chưa hề đến lần nào. Ngay cả khi đưa com cũng là sai hấn đến Đan Như Uyển lấy. Sao lúc này lại đến?

Tông Chính Lâm được tin, cũng có chút kinh ngạc, cho người đi vào, nhìn thấy Mộ Tịch Dao mặc một thân quần áo đỏ tươi, lồi lõm rõ ràng. Bởi vì đang mang thai, nên dây buộc bên hông rất cao, làm bộ ngực no đủ càng hiện lên một cách rõ ràng. Ngay lập tức hấn có chút không được tự nhiên, thay đổi dáng ngồi, mới mở miệng hỏi nàng, “Đã ngủ trưa rồi sao?”.

Mộ Tịch Dao cười duyên gật đầu, đi qua đỡ lấy bả vai Tông Chính Lâm cúi đầu ôn nhu hỏi thăm, “Điện hạ hôm nay có rảnh không?”. Trong mắt là cả một nỗi chờ mong.

“Chuyện gì?”. Tông Chính Lâm ngẫm lại, lúc này cũng không có chuyện gì quá khẩn cấp, xử lý chậm một chút cũng được.

Mộ Tịch Dao nhìn thần sắc hấn liền biết là có rảnh, cười tủm tỉm đưa sách đang cầm trong tay ra, “Đọc sách cho tiểu nhi tử”. Giọng nàng mềm mại dịu dàng, Tông Chính Lâm nghe thấy, thân thể như nhũn ra.

Vội càng sửa lại thần sắc, nhận cuốn “Khai ngôn vật ngữ” lật ra xem. Bên trên còn có chút chú giải linh tinh, rất đơn giản dễ hiểu, chắc đây là để khi đọc sách thì đọc để giải thích cho bào thai trong bụng nghe.

Cảm khái Mộ Tịch Dao thật dụng tâm, từ khi nàng mang thai tình tình càng ôn hòa nhẹ nhàng, quả nhiên là người sắp làm mẹ, toàn thân đều mang vẻ nhu hòa.

Tông Chính Lâm gật đầu đồng ý, dựa theo chỉ dẫn của Mộ Tịch Dao mở trang sách ra, ôm nàng tựa trên ghế mềm, một tay vuốt ve bụng nàng, một tay lật xem sách, giọng đọc trầm thấp chậm rãi vang lên.

Tông Chính Lâm đọc rất nghiêm cẩn, vẻ mặt ôn hòa, bàn tay đang vuốt ve bụng nàng cũng mang theo hơi thở ấm áp.

Mộ Tịch Dao ngẩng đầu nhìn sườn mặt nam nhân anh tuấn, nghe giọng hấn đọc một cách thuần hậu chậm rãi, cảm thấy nam nhân này cũng coi như là một phụ thân tốt, yêu thương đối với đứa nhỏ bọc lộ ngay cả trong lời nói. Nghĩ đến cùng với một người nam nhân như thế này dường dục đứa nhỏ, trong lòng cũng không bài xích.

Tông Chính Lâm đọc khoảng một khắc, đang muốn uống ngụm trà nghỉ ngơi, thì thấy tiểu nữ nhân mà mình đang ôm phía trước , mắt đầy nhu tình nhìn mình, trong lòng lập tức căng thẳng. Nhìn nét dịu dàng trong mắt nữ nhân, trong lòng Tông Chính Lâm lập tức mềm xuống, chỉ cảm thấy tim đập có chút mất khống chế .

Mộ Tịch Dao cảm thấy khuôn mặt tuấn tú trước mắt càng lúc càng gần, sau đó môi nàng liền bị ngậm chặt, chiếc lưỡi nhẹ nhàng liếm lấy viền môi nàng . Nhắm hai mắt, đầu lưỡi của nàng cũng chậm rãi đáp lại hấn, đôi lấy kết quả là nam nhân kia xâm nhập vào càng nhiều.

Tông Chính Lâm buông Mộ Tịch Dao ra, nhìn tiểu nữ nhân dựa trước ngực mình thở dốc , cúi đầu cười rộ lên. Lại ngậm lấy chiếc tai đỏ hồng của nàng trong miệng, khẽ hôn, cắn.

“Điện hạ, ngứa.” Mộ Tịch Dao ngứa đầu, thoáng giật liếc hấn, nhưng trong mắt tràn đầy quyến rũ.

Không ngờ thần sắc này của mình hoàn toàn mê hoặc Tông Chính Lâm. Đã mấy tháng không gần nữ sắc, Tông Chính Lâm bình thường vất vả chịu đựng. Hôm trước bị Đường thị vuốt ve đã chọc hỏa khí, nhưng mạnh mẽ tự kiềm chế, không có phát tiết. Bây giờ trước mặt là nữ nhân mà mình động tâm, từ trên xuống dưới không chỗ nào mà không vừa ý. Đối mặt với loại dụ hoặc này, Tông Chính Lâm làm sao nhẫn nhịn được nữa?

Nhưng lại nhớ ra nàng đang có thai, không dám bừa bãi. Chỉ kéo người nhẹ nhàng cọ xát, muốn giảm chế ham muốn.

Mộ Tịch Dao thấy động tác của hấn, sao còn không biết có chuyện gì. Nghĩ tới từ khi nàng mang thai hấn cũng không chiều tâm, ngay cả thịt đưa tới cửa cũng cự tuyệt, cũng không phải không cảm động.

Tay nàng chậm rãi đưa lên lồng ngực hấn, xâm nhập vào trong áo , nhẹ nhàng vuốt ve, thời điểm lướt qua đỉnh ngực, cổ ý dùng móng tay cọ sát lên vai hấn.

Tông Chính Lâm vốn đã khó chịu, bị nàng trêu chọc, lậ tức bùng lửa. Thật sự không chịu nổi nữa, kéo tay nàng đưa xuống dưới tìm kiếm.

Mộ Tịch Dao nghe lời đưa tay thăm dò, mới cảm lấy khúc lửa nóng của hấn, đã khiến hấn run lên. Tay nhỏ đưa lên dịch xuống, còn lấy tay câu vào viên cầu phía dưới, ngón cái vuốt ve ấn nhẹ.

Tông Chính Lâm bị Mộ Tịch Dao vuốt ve đến mức thờ gáp, dù vậy, cũng không có động tác khác, rất khắc chế.

“Điện hạ ~”. Mộ Tịch Dao ngược lên nhìn hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn ứng đỏ. Nam nhân này có thân phận cao quý , tương lai nắm quyền thế thiên hạ trong tay, hiện giờ nàng có thai, lại bận tâm chú ý như thế, không dám vọng động.

“Điện hạ nếu khó chịu, thiếp giúp ngài”. Mộ Tịch Dao dán bên lỗ tai hắn, thổi một hơi khí nóng.

Tông Chính Lâm nghe được lửa tình, thở hổn hển. Bàn tay bé nhỏ ở phía dưới càng lúc càng nhanh, bụng dưới Tông Chính Lâm căng cứng, bàn tay to nhẹ nhàng nắm lấy nơi đầy đặn của Mộ Tịch Dao, vừa chạm vào nơi yêu kiều kia, yết hầu không nhịn được mà rên một tiếng.

Mộ Tịch Dao thấy hắn chấp nhận sự gọi cảm trên chốc của tình ý, nổi lên ý xấu ngâm lấy hạt đậu trên ngực nam nhân, nhẹ nhàng cắn cắn. Hơi thở Tông Chính Lâm càng ngày càng không đều, kêu một tiếng yêu tinh, tay hắn cũng kẹp lấy đỉnh vú nàng, nhẹ nhàng vờn về.

Động tác ở phía dưới của Mộ Tịch Dao cũng không ngừng, đầu chậm rãi chuyển xuống, liếm cơ bụng rắn chắc, nhẹ nhàng đảo quanh. Tông Chính Lâm không nhịn được toàn thân run rẩy, tay vuốt ve tóc nàng, lực tay đã mạnh hơn. Đang lúc thoải mái, Mộ Tịch Dao đột nhiên buông tay, hai mắt long lanh nhìn hắn.

Tông Chính Lâm hai mắt đỏ bừng, bất mãn nhìn nàng, lại thấy nữ nhân nắm ngón tay hắn mà liếm, bộ dáng mỉa mai, mắt hắn bốc hỏa, tay còn lại siết chặt thành nắm đấm, hận không thể đánh nàng. Cuối cùng nữ nhân kia vờn đầu lưỡi, chậm rãi mút ngón tay trước mặt hắn.

Lồng ngực hắn phập phồng, không chịu nổi muốn kéo tay nàng. Lại bị Mộ Tịch Dao đẩy ra, yêu mị lườm một cái, còi tiết khổ của hắn.

Nhìn nữ nhân đang dán hai mắt dò xét nơi kiều ngạo của mình, Tông Chính Lâm không chịu nổi khi thị giác bị kích thích, một tay nắm nơi đầy đặn của nàng, một tay nắm thứ nóng rực bên thân, trước mặt Mộ Tịch Dao bắt đầu thủ dâm, mắt phượng tà tứ nhìn nàng.

Mộ Tịch Dao đỏ mặt tức giận liếc hắn một cái, bản thân liền nghiêng người nằm xuống cúi miệng dán sát hạ thân hắn.

Tông Chính Lâm luôn chăm chú nhìn nàng, hai mắt càng thêm đỏ bừng, gần như kích động.

Chỉ thấy miệng nàng khẽ nhếch, hơi thở mang mùi đàn hương phả ra, đầu lưỡi nhẹ cuốn lấy thứ của hắn, đầu tiên là đỉnh đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt mang xuân ý mông lung.

Tông Chính Lâm chỉ cảm thấy trong đầu “Bang~” một tiếng như sợi dây đàn bị đứt, thân thể trở nên nóng rực, hưng phấn vô cùng nhìn nàng, thanh âm khàn khàn mang theo chút khẩn cầu, “Kiều Kiều.”

Mộ Tịch Dao cũng không chờ nữa, cúi đầu ngậm thanh lửa nóng vào miệng, ngậm vào lại nhả ra. Tông Chính Lâm chỉ cảm thấy bản thân rơi vào một nơi đẹp đến không thể nói nên lời, cúi đầu nhìn nữ nhân đang ở dưới thân hắn phập phồng, cái miệng nhỏ nhắn làm hắn đang phun ra nuốt vào, âm thanh chặc chặc vang lên.

Tiểu nữ nhân mặt đã đỏ bừng, ánh mắt mềm mại đáng yêu, ngực lớn hạ xuống, kiều mông cao thẳng, Tông Chính Lâm thật sự không chịu nổi, chỉ kêu một tiếng “Kiều Kiều”, đè đầu Mộ Tịch Dao lại, sau đó điên cuồng đỉnh vào. Mộ Tịch Dao nhìn hắn gấp gáp, một tay tìm kiếm phía dưới, vuốt ve quả cầu, răng nanh có ý nhẹ nhàng cọ sát khi hắn vào. Quả nhiên, Tông Chính Lâm gầm nhẹ, ôm đỉnh đầu nàng, thúc vào sâu trong miệng nàng rồi tiết ra.

Đây là một lần thoải mái vô cùng, lần đầu tiên Tông Chính Lâm biết cái miệng nhỏ của Mộ Tịch Dao lại lợi hại như vậy. Nhớ tới sự sung sướng run cả da đầu, hai mắt như sói, Mộ Tịch Dao nhìn có chút lạnh người.

Sau chiều hôm đó, Tông Chính Lâm để Mộ Tịch Dao ở thư phòng ép buộc giảng cho hai canh giờ. Sau đó mới hoàn toàn giải phóng dục hỏa tích tụ trong hai tháng, lửa nóng toàn thân được Mộ Tịch Dao dùng tay và miệng hầu hạ cho bình thân lại.

Vệ Chân ở bên ngoài, sắc mặt tím xanh. Điện hạ vậy mà không nhịn nổi, ở thư phòng cùng Dao chủ tử đang có thai làm việc như vậy. Hiển nhiên hắn khiếp sợ khi thấy Tông Chính Lâm không khống chế được. Dù sao thư phòng là nơi trọng địa, điện hạ chưa bao giờ làm việc gì khác. Ngay cả lần trước Đường thứ phi trắng trợn câu dẫn, cũng không thấy điện hạ có hành động gì. Nhưng bây giờ thì ... ài, Dao chủ tử thật ....

Lúc Tông Chính Lâm nắm tay Mộ Tịch Dao từ thư phòng đi ra, vẻ mặt không hề khác thường, vẫn là vẻ đoan chính nghiêm túc như thường. Chỉ là ánh mắt nhìn Mộ Tịch Dao rất là dịu dàng. Mộ Tịch Dao âm thầm thở dài vô số lần trong lòng, quả nhiên không thể kích thích nam nhân được, nếu không bị thương vẫn là chính mình. Nhất là tên cầm thú Tông Chính Lâm này.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Trắc Phi

Mấy ngày sau, Đệ Ngũ Dật Triều và người đứng đầu Thập công tử Cung Thư Dương hồi kinh. Sau giờ Ngọ, hai người bái kiến Lục điện hạ Tông Chính Lâm. Ba người ở thư phòng mật đàm đến sáng sớm ngày hôm sau mới rời đi. Lúc Mộ Tịch Dao phân phó phòng bếp nhỏ ở Đan Như Uyển đưa cơm tối và đồ ăn khuya tới, Đệ Ngũ Dật Triều khen không dứt miệng khi thấy Mộ Tịch Dao tỉ mỉ phối hợp cơm canh, Lục điện hạ cảm thấy tiểu nữ nhân này

đúng là tri kỷ của mình.

Lần Đế Ngũ Dật Triều và Cung Thư Dương trở về này, được hậu thế nhận định là điểm bắt đầu cho thời kỳ phồn thịnh của Kiến An đế Tông Chính Lâm chấp chính .

Trong cung, Nguyên Thành đế được mọi người chăm sóc cũng dần dần khàng phục. Sau khi khôi phục, vào ngày đầu tiên lâm triều liền triệu thái tử đến thái miếu nghiêm khắc răn dạy, phạt Thái tử Tông Chính Huy quỳ ở thái miếu hai ngày, thu hồi quyền tuần tra kinh đô và các vùng lân cận trong tay hắn.

Hành động lần này của Nguyên Thành đế làm cho phái Đại hoàng tử cực kỳ vui mừng, đánh mất quyền tuần tra kinh thành và các vùng phụ cận, chắc chắn thế lực của thái tử ở Thịnh Kinh sẽ suy yếu. Nhưng bọn người Đại hoàng tử vui mừng chưa được mấy ngày, Nguyên Thành đế đã tuyên bố, năm sau sẽ tiến hành điều chỉnh thế lực trong quân, lấy binh lực đóng quân biên phòng Mạc Bắc cùng ba châu ở Ký Bắc sẽ làm chủ quân, điều này làm cho phái Đại hoàng tử rất buồn phiền. Trước kia hao hết tâm lực lôi kéo tướng lĩnh trong quân, còn chưa kịp dùng tới, đã có nguy cơ bị Nguyên Thành đế đổi nơi đóng quân, tổn thất này so với thái tử quả thật còn lớn hơn.

Thái tử và Đại hoàng tử bị Nguyên Thành đế thu thập trở nên thành thật hơn rất nhiều, rõ ràng Nguyên Thành đế đang ngăn cản và tạo sự cân bằng của hai phái.

Mộ Tịch Dao ở Đan Như uyển an phận dưỡng thai đủ ba tháng, Tông Chính Lâm ngồi ở một bên chờ ngự y bắt mạch. Kết quả rất khả quan, ngự y nói thân thể thứ phi rất tốt, lại chăm sóc thỏa đáng, thai nhi rất khỏe mạnh. Chỉ cần sau này lưu ý nhiều hơn, kiêng vật không tốt, thai nhi sẽ rất ổn định .

Tông Chính Lâm mừng rỡ, sai người thưởng ngự y, lại cẩn thận hỏi han lại một phen, mới dặn dò Mộ Tịch Dao phải chú ý chi tiết, đặc biệt kêu nàng tránh xa nữ nhân hậu viện một chút.

Sau khi bắt mạch một ngày. Mộ Tịch Dao sai người đưa tin về Thanh Châu. Về phần Mộ Cẩn Chi, Vu thị sẽ báo lại cho hắn biết.

Việc này trôi qua , lễ mừng thọ Thái hậu đã đến gần. Nguyên Thành đế giao cho Hoàng quý phi tận tâm tận lực chủ trì xử lý thọ yến, Quý phi phải toàn lực trợ giúp. Hai người không dám chậm trễ, lập tức nhận lệnh.

Từ hôm ấy các cung các phủ dồn hết sức thu thập kỳ trân dị bảo, mong có thể làm Thái hậu và Nguyên Thành đế vui lòng trên thọ yến.

Tông Chính Lâm vừa thương nghị chuyện lễ vật cùng phụ tá, vừa tiến cung gặp Thực phi thương lượng chuyện phong Mộ Tịch Dao làm Trắc phi.

Thực phi nghe tiểu nhi tử muốn nâng phân vị cho Mộ thị, vốn còn chần chờ, dù sao trước kia thứ phi của hoàng tử đều phải có công sinh dục mới được tấn chức Trắc phi. Giờ Mộ thị mới chỉ là có thai, nói chuyện tấn phong vẫn còn hơi sớm.

Nhưng Tông Chính Lâm lại nói, trên thọ yến thái hậu, phủ Lục hoàng tử không có nữ quyến tham dự, có chút quanh quẩn, nên thêm chút không khí vui mừng. Huống hồ Mộ thị có thai, cũng là một việc vui, nếu có thể dính không khí vui mừng của thái hậu, chẳng phải rất tốt sao.

Thực phi cảm thấy có lý, liền cầu Nguyên Thành đế thêm một chuyện vui, sớm tấn phong Mộ thị, đối với bào thai trong bụng nàng cũng tốt, dù sao cũng có thể được phúc khí thái hậu che chở.

Nguyên Thành đế vốn rất coi trọng sinh thân của Thái hậu, chi tiết bên trên cũng lưu ý nhiều hơn. Nghĩ nếu đến lúc đó Tông Chính Lâm lại tham dự một mình, trường hợp đó... nghĩ cũng cảm thấy khó chịu. Đại thọ thái hậu, náo nhiệt vẫn là tốt hơn, huống chi Mộ thị cũng là không chịu thua kém, lại do ông ngự chỉ ban cho nhập phủ, thêm chút thể diện cũng không sao. Vì vậy gật đầu đáp ứng, lệnh cho Lễ bộ nhanh chóng hoàn thành việc tấn phong.

Ngày hai mươi ba tháng một năm Nguyên Thành đế thứ mười hai, Lục hoàng tử Tông Chính Lâm thượng tấu thỉnh phong thứ phi Mộ thị làm Trắc phi, hoàng đế ân chuẩn.

Ngày hai mươi lăm, thái giám tổng quản phủ nội vụ mang theo thánh chỉ cùng lễ phục thụ ấn Trắc phi của Hoàng tử đến phủ Lục hoàng tử, còn mang theo một chuỗi bảo ngọc do Hoàng quý phi ban thưởng và châu báu đồ sứ, lụa gấm của các vị nương nương khác ban cho.

Mộ Tịch Dao không biết chuyện Tông Chính Lâm thỉnh phong hào, lúc thánh chỉ đến vẫn còn ở trong phòng chăm sóc bồn hoa cảnh. Được tin vội rửa tay thay quần áo, mang người ở Đan Như Uyển vội vàng chạy tới tiền viện.

Trên đường đến tiền viện Mộ Tịch Dao còn rất nghi hoặc, sao đột nhiên lại có thánh chỉ, trước kia cũng không có dấu hiệu gì, hơn nữa gần đây trong phủ có chuyện gì để có được thánh chỉ liên quan đến hậu viện?

Khi nàng đến nơi, thấy thái giám tổng quản đang rất khách khí nói chuyện với Tông Chính Lâm. Đợi toàn bộ người trong hậu viện đến đông đủ, ấn theo phân vị mà đứng thứ tự, thái giám mới mở thánh chỉ, bắt đầu tuyên đọc.

Mộ Tịch Dao đang quỳ ở dưới đất, đầu óc như lọt trong sương mù, khiếp sợ khi biết được mình được thăng chức! Nguyên Thành đế lại tự mình hạ chỉ tấn vị nàng. Từ nay về sau, Mộ Tịch Dao là Trắc phi của Tông Chính Lâm, thân phận vĩnh viễn được nhập tông điệp (gia phả), đương nhiên nàng không thể phạm sai lầm để mức bị xóa tên.

Mộ Tịch Dao vô cùng vui mừng, cẩn thận tiếp chỉ, lại mang theo toàn bộ hậu viện tạ ơn, mới tư thái đoan trang đứng dậy, gọi Triệu ma ma tiếp đón những người tới dùng trà, điểm tâm, còn trọng thưởng.

Mộ Tịch Dao nhìn thái giám tổng quản đang nói chuyện với Tông Chính Lâm, trong lòng cảm khái, quả nhiên là có tổ chất làm hoàng đế, tác phong làm

việc quả thực là rất chắc chắn, mạnh mẽ vang dội, hiệu suất thật cao, ngay cả thời gian thông báo cho mình cũng bỏ qua.

Có một người nam nhân như vậy che chở, Mộ Tịch Dao tỏ vẻ tương đối hài lòng. Tuy rằng không phải thời đại một vợ một chồng, nhưng có thể được phu quân thương yêu, sủng ái đã là không tồi. Nhưng mà điều này đối với Chính phi của Tổng Chính Lâm sau này sẽ không phải là tin tức tốt gì, đến lúc đó Mộ Tịch Dao liệu có bị chán ghét hay không quả thực không cần phải nói cũng biết.

Tiền người trong cung đi, Tổng Chính Lâm chỉ liếc nhìn Mộ Tịch Dao một cái, liền vội vàng trở về làm việc. Chỉ là ánh mắt mang theo sự ám chỉ kia, làm cho Mộ Tịch Dao mặt đỏ tim đập.

Đề lại một đám nữ nhân hậu viện, đang tức giận đến đảo lộn cả lục phủ ngũ tạng, nhưng trên mặt vẫn phải cười nói, nịnh nọt nói lời chúc mừng. Không còn cách nào khác, hiện giờ Mộ thị đã là Trắc phi được hoàng gia chấp nhận, xưa đâu bằng nay, mặc dù sau này chính phi nhập phủ, nàng vẫn có chỗ đứng. Huống chi danh phận Trắc phi này lại là Nguyên Thành đế đích thân sắc phong, so với việc nương nương ban thưởng còn tôn quý hơn vài phần.

Đường Nghi Như nhìn Mặc Lan bùng nổ phục Trắc phi đi sau lưng Mộ Tịch Dao, trong lòng ghen tị muốn chết. Không ngờ điện hạ lại vì nàng ta mà làm đến mức như thế. Bây giờ muốn vượt qua nàng ta, quả thực là chuyện viển vông. Xem ra sau này chỉ có chính phi mới có thể cùng nàng ta âm thầm phân cao thấp.

Trong lòng mấy thị thiếp cũng cực kỳ khó chịu, hiện giờ xem ra chỉ có thể bàn bạc kỹ hơn. Nói không chừng còn phải theo phe Mộ thị này, nếu như nàng thật sự sinh ra trường tử, thế cục hậu viện lại càng phức tạp hơn. Nhưng mà tất cả còn phải xem thủ đoạn của chính phi trong tương lai, bây giờ vẫn nên yên lặng xem xét.

Đêm nay lúc ở trên giường, Mộ Tịch Dao tất nhiên là thể hiện theo ám chỉ của Tổng Chính Lâm lúc ban ngày, nhu tình mật ý hầu hạ, ngọt ngào ướt át gọi một tiếng “Điện hạ”, đôi mắt mềm mại đáng yêu như chất chứa nước xuân. Tổng Chính Lâm được mỹ nhân ngã vào lòng, không hề khách khí, huống chi bây giờ đã qua ba tháng, hai người một phen uyên ương, liều chết triền miên. Lục điện hạ giải lệnh cấm, quân quý lấy Mộ Tịch Dao đến canh ba mới nghỉ, đó là còn nhớ đến nàng thân mình không tiện, nếu không Mộ Tịch Dao chỉ sợ là mấy ngày nữa cũng không xuống giường được.

Hai người ở trong phủ nào loạn bao nhiêu thì bên ngoài cũng một phen oanh động. Vô số thế gia Thịnh Kinh thờ dài, Mộ thị này cũng thật quá nhanh. Nữ nhân hậu viện của các hoàng tử nhiều không kể xiết, cũng chưa từng thấy nữ nhân nào như nàng, mới nửa năm đã từ thứ phi biến thành Trắc phi, thật sự là người có mệnh tốt.

Vu phủ ở Thịnh Kinh còn vui sướng hơn, vội vàng phái người đến tặng lễ. Mộ Tịch Đình sau đó cũng phái Nhụy Châu đến bái kiến, đưa lễ, còn có các loại quần áo trẻ con nàng ta tự tay may. Mộ Tịch Dao lật xem những thứ mềm mại nhỏ bé, cảm thấy rất đáng yêu, mang đến trước mặt Tổng Chính Lâm như hiến vật quý, bị hất trên đũa một phen.

Sau khi tin tức truyền đến Thanh Châu, Vu thị vui đến phát khóc, lúc này mới nhớ gửi tin cho Mộ Cẩm Chi. Mộ đại nhân một phen than ngắn thở dài, nói thẳng tiểu nữ nhi nếu có thể luôn luôn như vậy là tốt rồi.

Trong phủ hoàng tử ở kinh thành, Tổng Chính Lâm đang cùng bốn người Đệ Ngũ Dật Triều toàn tâm chuẩn bị chuyện thọ yến thái hậu. Mộ Tịch Dao lại một mình ở trong Đan Như Uyển thần thần bí bí, nàng đã sớm chuẩn bị tốt đại lễ, trên mặt rất đắc ý, nhưng trong lòng lại chảy máu. Đây quả thực là dùng thứ vô cùng trân quý để đổi thứ chẳng bằng gì.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Thọ Yến

Mùng bốn tháng hai năm Chương Hòa thứ mười hai, Nguyên Thành Đế ở Cảnh Thái cung bày yến tiệc chúc đại thọ sáu mươi của thái hậu. Toàn bộ chúng hoàng tử tôn thất, đại thần triều đình, phi tần hậu cung đều được dự.

Kim thái hậu ngồi ngay ngắn bên phải hoàng thượng, một thân phượng bào thêu hình mẫu đơn màu hồng, trên đầu đội mũ phượng châu ngọc, tay trái đeo nhẫn ngọc, tay phải đeo móng tay giả bằng vàng. Ánh mắt thái hậu thư thái, nét mặt hiền hòa, nói chuyện với Nguyên Thành Đế rất thân mật.

Chúng phi tần đều ăn mặc tỉ mỉ, nét mặt mỉm cười, vui vẻ tụ tập nói chuyện. Chúng hoàng tử ngồi xuống chỗ đã được phân theo tuổi tác lớn nhỏ, tất cả cũng có nữ quyến hầu hạ ở bên.

Hôm nay hiếm khi Tổng Chính Lâm mặc lễ phục hoàng tử màu đỏ sẫm, bỏ đi vài phần lãnh đạm, tăng thêm vài phần tuấn mỹ. Mộ Tịch Dao mặc trang phục trắc phi màu hồng, hai bên vạt áo khoác nhỏ viền lông, bên dưới mặc váy dài. Bụng nàng đã hơi hơi nhô ra, bởi đang mang thai nên càng thêm vẻ yêu kiều. Thấy vậy Tổng Chính Lâm hận không thể khoác thêm một tầng áo choàng phủ bên ngoài nàng.

Về mặt Lục điện hạ trang nghiêm, ngồi thẳng. May mà bên cạnh có Mộ trắc phi ôn ôn nhu nhu, yêu kiều xinh đẹp tươi tắn hầu hạ bưng trà mời rượu, thỉnh thoảng nghiêng người trò chuyện cùng hắn, nên nhìn vào mới thấy Lục điện hạ có vẻ khoan khoái hơn, bằng không sẽ đúng như suy nghĩ của Nguyên Thành Đế, ngay người khác nhìn hắn cũng phát sầu.

Mộ Tịch Dao đang bị Tông Chính Lâm nắm tay, đưa mắt nhìn ở giữa đại điện các vũ công của Duẩn Nguyệt các đang hiến một khúc vũ tên là “Chúc thọ Quan Thế Âm” làm Mộ Tịch Dao mở rộng tầm mắt, cảm thấy hơi giống với điệu múa “Quan Thế Âm nghìn tay” ở hiện đại, điểm khác biệt chỉ là trên hai tay có thêm hai cái giò.

”Điện hạ, xem múa có vui không?” Mộ Tịch Dao nhìn người ta múa rất vui, trong lòng cũng xao động.

”Sao ? Trắc phi của bản điện cũng biết khiêu vũ sao?” Đây là lần đầu tiên Tông Chính Lâm nghe thấy Mộ Tịch Dao nhắc tới ca múa. Bình thường chẳng bao giờ thấy nàng nhảy múa, nhưng mà cẩn thận nghĩ lại thì mấy động tác có độ khó cao vào mỗi buổi sáng sớm nàng cũng có thể làm được, chắc hẳn cũng phải có chút nền tảng.

Liên mị mắt, ý vị sâu xa mà mở miệng: “Kiều Kiều sinh con xong, có nguyện vì bản điện hạ nhảy một điệu không?”

Mộ Tịch Dao thấy hấn ở trước mặt mọi người gọi biệt danh thân mật ngày thường của mình, nóng mặt, giận dữ liếc hấn, mới nghiêng đầu hơi ngượng ngừng đồng ý.

Khúc “Bàn đào phụng hĩ” biểu diễn ngay sau đó , càng hát càng náo nhiệt, trong lúc nhất thời ở phía dưới cũng đã bắt kính rượu chúc tụng nhau, tiếng trầm trồ khen ngợi liên tục vang lên.

Mộ Tịch Dao không thích loại nghệ thuật hí kịch này, cảm thấy đầu óc choáng váng, dựa vào Tông Chính Lâm nhỏ giọng oán thán mình xem không hiểu.

Tông Chính Lâm không ngờ Mộ Tịch Dao lại nói thẳng là nàng không hiểu, hơi sùng sốt, rất buồn cười xoa xoa bàn tay nhỏ bé của nàng, kéo nàng vào người, để cho nàng dựa vào mình nghỉ ngơi.

Các hoàng tử khác là lần đầu tiên thấy Tông Chính Lâm gần gũi một nữ nhân, rất kinh ngạc. Sau đó lại thấy hai người rất thân mật, Tông Chính Lâm thỉnh thoảng nét mặt nhu hòa gấp thức ăn cho nàng, kinh ngạc không khỏi nhìn thêm vài lần.

Nhìn kỹ, mới phát hiện quả là một mỹ nhân. Yêu kiều yếu ớt, má phấn mắt sáng tư thái sinh động. Nhất là ý vị quanh người nàng, trong nhẹ nhàng mang theo uyển chuyển hàm xúc, mềm mại đáng yêu khiến người ta yêu thương. Đáng người là lười, mặc dù mang thai, cũng không bị ảnh hưởng gì nhiều. Trong lòng liền có vài phần hiểu rõ, e rằng kia chính là Mộ Thị được sủng ái trong truyền thuyết, hiện giờ là trắc phi của Tông Chính Lâm.

Ánh mắt của thái tử và Đại hoàng tử không khống chế được liếc thêm vài lần, than thở đáng tiếc. Giai nhân như vậy, lại bị đưa cho khúc gỗ lão Lục. Nếu là cho mình... trong lòng không khỏi miên man bất định.

Tứ hoàng tử cũng đưa mắt thường thức quan sát, cảm than, thảo nào đệ đệ tìm tới của muốn phương thuốc cổ truyền, đáng vẽ này quả thật rất xinh đẹp.

Tâm tình của Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh rất phức tạp. Thì ra đây chính là Mộ thị, quả nhiên người cũng như tên, rất xinh đẹp linh động, không phụ một phen tâm tư lúc đầu của mình với nàng. Nếu không phải lúc tuyển tú bị Tông Chính Lâm nhúng tay, nàng hôm nay sẽ là thứ phi của mình. Trong lúc nhất thời hấn ngậm buồn bực, hung hăng ghi một mối hận với Tông Chính Lâm.

Ngũ hoàng tử phi bên cạnh cũng nhìn Mộ Tịch Dao, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm. May nhờ khi đó có sự sai lầm, nếu không một nữ nhân đáng vẽ như thế này vào phủ, người đàn ông nào lại không thích? Ngay cả người nghiêm túc uy nghiêm nhất như Lục hoàng tử cũng bị nàng mê hoặc đến mức dâng tấu thỉnh phong tấn vị đó sao? Nghĩ đến đây nàng ta không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn.

Tông Chính Lâm tất nhiên có thể cảm nhận được tầm mắt như có như không của Ngũ hoàng tử. Hấn tạt ra như đang ở chốn không người chỉ nhìn chăm chăm người đang ngồi đây, không để ý ánh mắt như dao từ khắp nơi bay tới. Người cũng đã vào phủ của mình rồi, hấn còn có thể làm gì được?

Đã thế Tông Chính Minh còn không vui khi nhận ra còn có vào đạo ánh mắt mang theo mơ ước quá rõ ràng. Khuôn mặt tuấn tú của Tông Chính Lâm càng ngày càng lạnh.

Nét mặt Tông Chính Lâm biến đổi, Mộ Tịch Dao đang xem ca múa lập tức cảm nhận được, chớp mắt nghi hoặc nhìn hấn. Hấn điều chỉnh tư thế, ôm nàng vào trong lòng, không chớp mắt nhìn về phía trước, bàn tay to néo tay của nàng rồi vuốt ve.

Thọ yến đến phần dâng tặng lễ vật, mọi người chấn chỉnh lại tinh thần, âm thầm mang theo ý phân chia cao thấp.

Thái tử bước lên đầu tiên, dâng lên bản gốc bức “Đan điều đồ” của họa thánh Tàn Húc thời Tuyên Đức. Bức tranh này là tác phẩm của họa thánh lúc cuối đời, đã thất truyền từ lâu, hôm nay được tái hiện lại, giá trị không thể nói hết. Hơn nữa Đan điều là điềm lành tượng trưng cho thần tiên trong truyền thuyết , ngụ ý cát tường.

Đan điều : mời mọi người xem ở đây: <http://baike.baidu.com/view/619294.htm>

Thái hậu mỉm cười gật đầu, khen thái tử dụng tâm có lòng, hiểu thuận với bề trên. Nguyên Thành Đế nhìn tranh vô cùng khen thưởng đối với phong cách thanh cao tuấn khiết của Tàn Húc .

Sau đó Đại hoàng tử Tông Chính Thuần dâng lên một vòng tay từ bảy mươi hai hạt châu nong nã màu tím xâu thành. Mà hạt long nã tím cực kỳ hiếm, chỉ sinh ra ở trên cây long nã trăm năm ở khe núi Ngự Nhai . Nhưng cho đến ngày nay, cây long nã trong khe núi Ngự Nhai nhiều lắm cũng chỉ trên năm mươi, không một cây nào đến trăm năm tuổi. Hơn nữa bản thân hạt long nã mang theo mùi đàn hương, có thể an thần tĩnh tâm, có hiệu quả giúp dễ ngủ, tăng thêm tuổi thọ, quý báu vô cùng.

Thái hậu đeo vào tay, cười khen Đại hoàng tử cẩn thận tỉ mỉ chu đáo, đã hao tổn không ít tâm trí.

Khi Tứ hoàng tử Tông Chính Vân dâng kinh Phật và Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh dâng lên tượng dát vàng như thật, thái hậu cũng rất vui mừng, khen hai người hiếu thuận thành tâm, ra hiệu cho thái giám phía sau đem kinh thư và tượng vàng mang vào Phật đường Phương An cung của thái hậu.

Lúc đến phiên Lục hoàng tử Tông Chính Lâm dâng tặng lễ vật, liền thấy sáu tiểu thái giám bê ba bồn cảnh cây Tùng Lá Kim cực kỳ bình thường tiến lên. Cây tùng rất bình thường, chậu cảnh cũng không có gì mới lạ. Tuy rằng cây tùng xưa nay ngụ ý trường thọ, nhưng ở trên thọ yến của thái hậu lại có vẻ quá thông thường, hơn nữa số lượng cũng rất quái dị. Không hề giống hạ lễ của những người khác, trái lại khiến Thái hậu và Nguyên Thành Đế cảm thấy hứng thú.

Tông Chính Lâm đứng ở trong điện, dáng người cao ngất, âm thanh trầm ổn.

“Lần này tôn nhi đặc biệt vì tổ mẫu tìm ba cây Tùng lá kim, mỗi cây đến từ một nơi khác nhau.” Hắn hơi nghiêng người để cho thái giám tiến lên mang bồn cảnh đặt xuống, mới tiếp tục nói: “Cây thứ nhất đến từ Cương Thành Tân Châu.” Lời đang nói, mọi người liền thấy cơ thể thái hậu cứng đờ, hai mắt nhìn tuyết tùng, có chút hoảng hốt.

Tông Chính Lâm lại nói tiếp: “Hai cây còn lại lần lượt đến từ Hải Thành Phúc Châu và Thái Sơn Tân Châu. Ba cây tùng này tuy tầm thường, nhưng tôn nhi mong chúng có thể thường xuyên bầu bạn với tổ mẫu, nguyên tổ mẫu giống như tùng xanh phúc thọ kéo dài, mạnh khỏe an khang.”

Thái hậu nghe Tông Chính Lâm nói, lại nhìn ba bồn cây một lúc lâu. Mãi cho đến khi trong mắt có lệ, mới yên lặng dùng khăn lụa lau đi. Sau đó hướng về Tông Chính Lâm từ ái gật đầu, mạnh mẽ liên tục khen tốt ba lần. Lại sai người cẩn thận mang hồi cung, ý tứ là muốn đặt ở trong cung, nhìn mỗi ngày.

Nguyên Thành Đế có chút cảm khái, lần đầu tiên mở miệng rộng trên thọ yến, khen Lục hoàng tử là con hiếu cháu thuận, hết sức chân thành.

Có bao nhiêu người thông minh ngồi ở phía dưới, cẩn thận suy xét tính toán liên binh luận ra trong vật tầm thường của Lục điện hạ lại có điều diệu dụng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lễ Vật

Thì ra ba nơi này đều có ngụ ý cả. Nơi đầu tiên chính là quê cũ của Thái hậu lúc người còn bé, tất cả ký ức về mẫu thân đều ở nơi đó.

Nơi thứ hai là nơi sau khi Thái hậu chịu tang mẫu thân về sống nhờ nhà ngoại, ở đó gặp gỡ Cao tổ đi tuần phía nam, từ đó gắn bó cả đời. Nơi thứ ba thì dùng thân phận kế hậu theo Cao tổ đi tế lăng Thái Sơn, cũng là nơi cuối cùng Cao tổ đi tuần.

Mọi người biết được ẩn tình bên trong, đều tán thưởng Lục điện hạ dụng tâm và hiếu thuận. Âm thầm cân nhắc, lễ vật Lục điện hạ chắc là hợp ý Thái hậu nhất.

Tông Chính Lâm dụng tâm xảo diệu, khiến cho các hoàng tử còn lại cảm thấy buồn bực. Thái tử thì càng phần hận hơn, cho rằng Tông Chính Lâm thuộc phe mình, rõ ràng là sớm có ý nghĩ nhưng không báo cho mình chút nào. Tự mình dâng lên, tạo ra danh tiếng lớn trước mặt Thái hậu và hoàng thượng, quả thật là rắp tâm bất chính.

Chính vì lần này trên thọ yến tranh đấu gay gắt, nên sau này khi Thái gặp Tông Chính Lâm luôn lạnh lùng, rõ ràng tỏ ý không chào đón hắn. Điều này cũng làm cho Nguyên Thành Đế đối với Thái tử càng thêm thất vọng.

Thái tử nghĩ như thế nào, Tông Chính Lâm không thêm để ý, hắn vẫn giống như trước, nghiêm túc đoan chính, hành lễ xong, liền lui về bàn ngồi ngay ngắn. Trong nội tâm lại đối với thứ mà tiểu nữ nhân đang cố che che dấu dấu được làm từ Huệ Châu cảm thấy vô cùng hứng thú.

Mộ Tịch Dao thấy lễ của Tông Chính Lâm thì cực kỳ kinh ngạc. Không ngờ ý tưởng của hắn và mình giống nhau, đều đánh vào tình cảm, thật đúng là tâm linh tương thông. Nghiêng đầu cười giao hoát với hắn, liền quay đầu chờ đại lễ của mình lên sân khấu.

Lễ vật nữ quyến đưa lên phần lớn là Kinh Phật viết tay, hoặc là nữ công thêu thùa. Nổi trội hơn một chút có bản “Duy ma cật kinh” đơn lẻ do Thái tử phi đưa lên, và bức thêu hai mặt “Đồng tử chúc thọ” do Ngũ hoàng tử phi tự tay hoàn thành, hai người đều được tán dương.

*Duy Ma Cật Kinh là gì thì mọi người xem ở đây nhé :

Đợi đến khi Mộ Tịch Dao dâng thọ lễ, thấy hai tiểu thái giám nâng vào một vật cao như người, bên trên có lụa xanh che lại.

Mọi người thấy thật hứng thú, không hổ là người một nhà, ngay cả phương thức đưa lên cũng tương tự như Lục hoàng tử Tông Chính Lâm.

Sau khi hay giả thái giám dừng lại, mới cẩn thận từng vén hai bên sườn lụa che ra. Lụa rơi xuống, tất cả đều kinh ngạc.

Chỉ thấy trong đại sảnh một bình phong kiểu trang trí đứng thẳng, bên trong là một khối lưu ly không màu chưa từng thấy bao giờ, toàn thân trong suốt. Bốn phía là khung chạm trổ bằng gỗ cây hoàng lê, chính giữa khảm hai cây vạn đại lan phóng lớn về hai phía. Hoa màu tím nhạt, cành màu xanh sẫm.

Cả gốc vạn đại lan dù là cánh hoa hay thân cây đều có ánh sáng lấp lánh, đẹp đến quý giá vô cùng. Gốc hoa tạo hình độc đáo ý nhị có hồn, phong tư lịch sự tao nhã.

Nhìn kỹ mới phát hiện vạn đại lan phóng đại là do vô số hoa nhỏ cùng dây mây hợp thành. Những bông hoa nhỏ này và dây leo, toàn bộ đúng là dùng hoa tươi, cành lá tươi của vạn đại lan tạo thành, tầng ngoài bị thủy tinh đúc kín để lưu giữ. Xuyên thấu qua lớp thủy tinh, có thể thấy được mỗi một đóa hoa, đều mạch lạc rõ ràng, trông rất sống động, như là đang lung lay trong gió nhẹ lướt qua,. Toàn bộ gốc hoa bị thủy tinh bao kín để lưu giữ lại hình thái hoa lúc đẹp nhất, giống như đúc, đẹp mắt vô cùng.

Toàn bộ bình phong có mấy trăm đóa hoa, dây mây quấn quanh đan xen, kỹ thuật phức tạp, tinh xảo tuyệt luân. Dưới góc phải bình phong là một tấm khăn lụa vàng nhạt, bên trên có chữ viết thành tú của nữ tử: Cẩm Tú Vạn Đại Lan. Hoa khai cẩm tú, lưu danh muôn đời.

Bình phong này vừa đưa ra, mọi người trên thọ yến lập tức kinh diễm. Người kinh hãi nhất hẳn là Thái hậu và Nguyên Thành đế. Nhưng nguyên nhân làm rung động hai người này lại hoàn toàn khác nhau.

Trong trăm loài hoa, Thái hậu chỉ yêu Vạn đại lan, việc này cả triều đều biết. Năm đó Cao tổ gặp bà, hai người hiểu nhau, liền nhiều lần tặng hoa này cho bà, cũng tán dương bà “Lan Tâm huệ chất, hiền thực, đạo đức cao sang”. Vì vậy Thái hậu cả đời yêu thích không đổi với hoa Vạn đại lan.

Nguyên Thành đế lại kinh ngạc kỹ thuật chế tác bình phong, thật sự là xảo diệu tuyệt luân, hiện tại hiếm có. Bây giờ Huệ Châu là một nơi có lượng nộp thuế lớn nhờ vào hoa Lan vô cùng quan trọng của Đại Ngụy, nếu có thể có thêm các sản phẩm có kỹ thuật tuyệt vời chưa bao giờ có hiện nay, chắc chắn sẽ có thành tựu to lớn. Nguyên Thành đế nghĩ đến xuất xứ bình phong, liền trực tiếp kêu Mộ Tịch Dao tiến lên hỏi.

Mộ Tịch Dao trấn định đứng dậy, đầu tiên là hành lễ với Thái hậu và Hoàng thượng, sau đó dịu dàng trả lời.

“Khởi bẩm vạn tuế gia, bình phong này là lúc nô tỳ thưởng hoa Lan ở Huệ châu, có cảm xúc nên nghĩ ra, sau đó mang theo thọ thủ công tự tay chế tạo.

Thái hậu vừa nghe, đây là Mộ thị tự tay tạo thành, lại thêm vài phần hài lòng. Trên phương diện thủ công cực kỳ phức tạp có thể thấy là thực dụng tâm.

“Mộ thị, trong bình phong có bao nhiêu hoa tươi? Ai gia nhìn hình như có hơn trăm đóa?” Thái hậu có chút tò mò.

Mộ Tịch Dao trên mặt cười yếu ớt, giọng nói trong trẻo “Bẩm Thái hậu, cả gốc vạn đại lan dùng hơn 270 đóa, mỗi đóa hoa tạo hình đều là độc nhất vô nhị, thiên hạ vô song. Cho nên trên thế gian cũng chỉ có một cái này mà thôi.”

Thái hậu nghe xong mặt mày vui mừng, bảo người cẩn thận nâng về tấm điện. Lại nhớ tới Trắc phi Lục hoàng tử Mộ thị đang có thai, liền thương Mộ Tịch Dao gấm vóc the mỏng, ngay cả đứa trẻ trong bụng nàng chưa ra đời cũng được ban khóa trường mệnh và ngọc như ý. Khiến một đám nữ quyền nhìn mà đỏ mặt.

Nguyên Thành đế càng vui mừng thêm, không ngờ kỹ thuật này cũng là của Mộ thị. Kinh hi này thật sự là quá lớn, càng cảm thấy lần này sắc phong Trắc phi là đúng, thật sự sáng suốt.

Lại dặn dò Tông Chính Lâm ngày mai tới thư phòng gặp, khen Mộ Tịch Dao dung mạo đức hạnh có thể là điển hình của quý nữ Đại Ngụy.

Nguyên Thành đế vừa nói ra, những nữ nhân có mặt trong dạ yến đều hâm mộ ghen tị, đây chính là miệng vàng lời ngọc, cực kỳ có thể diện. Nhìn Mộ Trắc phi hành lễ tạ ơn, dung mạo thanh tao lịch sự trở lại ngồi bên cạnh Lục điện hạ, một đám nữ nhân ước ao, ánh mắt như đao vũ vô phụng đến trên người Mộ Tịch Dao.

Thực phi nương nương ở một bên cũng rất vui mừng, cảm giác nhi tử cùng Mộ thị cho mình thể diện quá lớn, đối với Trắc phi Mộ thị kia cũng thấy thuận mắt hơn. Trong nội tâm thầm nghĩ hình như từ khi nàng vào phủ, nhi tử cũng rất thuận lợi, hay đây đúng là số mệnh?

Nếu Thực phi biết rõ thân phận nữ nhân này không tầm thường đến mức nào, chỉ sợ không phải là kinh hi, mà là bị dọa chết khiếp.

Bên này Mộ Tịch Dao vừa ngồi xuống, liền âm thầm đặc ý nháy mắt ra hiệu với Tông Chính Lâm, bàn tay nhỏ dưới ống tay áo che giấu chọc vào đùi hắn. Bộ dạng kia đúng là đòi khen thưởng. Tông Chính Lâm đáy lòng cười thầm, vỗ vỗ nàng, trên mặt lại không lộ ra điều gì.

Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh ở bên cạnh quay đầu liếc nhìn Mộ Tịch Dao một cái, cảm thấy không cam lòng. Nữ tử trí tuệ mỹ mạo như thế lại bị Tông Chính Lâm đoạt đi. Nguyên Thành đế vừa rồi gọi Tông Chính Lâm ngày mai đi thư phòng, rõ ràng là có liên quan đến bình phong này, hình như còn rất coi trọng. Ánh mắt Tông Chính Minh ánh mắt tối lại, thầm nghĩ trở về sẽ phải thương lượng với mưu sĩ trong phủ một phen, xem còn có thể tìm ra các cách khác không.

Đêm thọ yến này, phủ Lục hoàng tử nổi bật nhất, hai lễ vật đều làm mọi người bàn tán say sưa, trong lúc nhất thời đồn khắp Thịnh Kinh, từ đầu đường đến cuối ngõ không ai không biết.

Sau thọ yến, Tông Chính Lâm mang theo Mộ Tịch Dao hồi phủ, trên xe ngựa, Mộ Tịch Dao đặc ý dáo dạt đòi thưởng.

Lục điện hạ vui vẻ đồng ý, trở về Đan Như Uyển sẽ đề nàng trên giường, thu thập một trận. Nói là đáp ứng thỉnh cầu của nàng trên xe, phần thưởng tự nhiên lập đi lập lại, làm cho nàng suốt đời khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Ngoại Lệ

Hôm sau, Nguyên Thành đế triệu kiến Lục hoàng tử đến ngự thư phòng gần nửa canh giờ, sau đó gật đầu mỉm cười, tỏ ý cho hắn trở về tận tâm làm việc. Về sau tất cả coi như thuận lý thành chương, Mộ Tịch Dao truyền thụ kỹ thuật thủ công “Cách mạ hoa tươi” hoàn toàn mới, sau đó đem tất cả dụng cụ và quá trình chế tác tỉ mỉ giảng giải một phen.

Tông Chính Lâm nhờ việc này có được bao nhiêu ưu việt, Mộ Tịch Dao cũng lười hỏi đến, nhưng Giai Nghệ Phường của nàng thì thật sự thành danh trong một đêm, bên trong bày bán những món đồ nhỏ, chỉ cần có liên quan đến hoa mạ của Mộ thị, toàn bộ đều bị tranh mua hết. Các phu nhân tiểu thư ở Thịnh Kinh lại chạy theo xu thế, trong lúc nhất thời Giai Nghệ phường mặc dù dốc toàn lực sản xuất, cũng không thỏa mãn được những đơn đặt hàng ứn ứn kéo đến.

Lúc Mộ Tịch Dao gặp quản sự Giai Nghệ phường ở trong thư phòng, thấy nàng ta buồn bực kẻ khổ, dứt khoát ném lại một câu “Hạn chế đơn đặt hàng lại” sau đó dứt khoát bỏ mặc.

Giai Nghệ phường vừa đưa ra quy định cổ quái này, số lượng khách hàng không giảm, mà ngược lại khiến cho trân phẩm của Giai Nghệ phường càng thêm cao giá, hơn nữa còn trở thành vật mà nữ quyến quý tộc tranh giành ngấm gan đua so sánh với nhau.

Tông Chính Lâm thấy Mộ Tịch Dao lười biếng chỉ cảm thấy dở khóc dở cười. Nữ nhân này tự mình lười biếng, lần này lại gây ra động tĩnh lớn như vậy. Ngay cả Thục phi cũng đề cập đến Giai Nghệ phường của Trắc phi được săn tìm ra sao ở trong cung, Tông Chính Lâm nghe được âm thầm cảm thán. Tiểu nữ nhân tính toán thật là tỉ mỉ, khó trách lúc trước cầu hắn muốn đi Huệ Châu, thì ra là vì lúc này đây. Quả nhiên là người lanh lợi. Ngay cả thọ yến của Thái hậu cũng dám đánh chủ ý, cũng chỉ có nàng mới có tài làm được việc này.

Bên ngoài quản sự của Giai Nghệ phường cũng nghiêm túc chấp hành tất cả kế hoạch của Mộ Trắc phi, mở rộng Giai Nghệ phường tăng đến năm cửa hàng, sau đó cũng không mở rộng, quy định số lượng mỗi tháng ngắt nghèo, lại phải hẹn trước, thuận lợi vận chuyển, buồn bán vô cùng náo nhiệt.

Phương thức kinh doanh này rất đặc biệt nhưng lại rất hữu hiệu, ngay cả Nguyên Thành đế cũng tán thưởng. Chỉ có Tông Chính Lâm biết rõ, nàng đúng là lười biếng, quy mô lớn nàng không thích. Theo lời nàng nói thì là “Thiếp có mấy cửa hàng này, tiêu dùng đã rất đầy đủ rồi.” Thần sắc dị thường thỏa mãn kia, Tông Chính Lâm nghĩ nghĩ lại thấy buồn cười.

Mộ Tịch Dao không có thời gian để ý đến những náo nhiệt bên ngoài, nàng hiện tại là Trắc phi, mỗi tháng có hai ngày phải vào cung thỉnh an Thục phi nương nương. Huống hồ hiện tại còn có đại sự chờ nàng làm. Sắp đến tết, những xã giao lớn nhỏ trong phủ đều chờ vị Mộ Trắc phi mới lên chức này quản lý. Mộ Tịch Dao nghĩ đến những sự tình rườm rà này, tinh thần liền mệt mỏi không dậy nổi. Cuối cùng Mộ Tịch Dao suy nghĩ, cảm thấy vẫn là nên đi ôm đùi Lục điện hạ.

Buổi chiều Tông Chính Lâm trở về phòng liền thấy Mộ Tịch Dao ân cần bưng trà đưa nước, hỏi han ân cần. Không cần nghĩ cũng biết nữ nhân này có việc muốn nhờ vả.

“Nói đi, có chuyện gì”. Tông Chính Lâm nằm ở ghế mềm tùy nàng nịnh bợ xoa bóp bả vai mình. Thực ra nào có phải là xoa bóp, so với sự lão luyện của Đường thị, nữ nhân này đúng chỉ là sò loạn, nhưng mà ai bảo hắn lại thích hưởng thụ điều này.

Mộ Tịch Dao bị vạch trần, cũng không xấu hổ, da mặt dày tiến vào trong lòng nam nhân, lấy lòng nói “Điện hạ, thiếp muốn hỏi một chút, những năm vừa rồi khi đến tết, trong phủ có chương trình gì? Thiếp chưa xử lý cái này bao giờ.” Kiều Kiều ở trong ngực Tông Chính Lâm vận vẹo, thỉnh thoảng còn lộ ra bụng dưới, nhắc nhở hắn nàng là phụ nữ có thai, không nên mệt nhọc nhiều.

Sao Tông Chính Lâm lại không hiểu tâm tư của nàng, néo mũi trêu chọc nàng. Những nữ nhân khác có ai là không muốn nắm quyền, hạn không thể đem tất cả lợi ích ở hậu viện vào tay mình. Nàng thì ngược lại, hiện giờ là Trắc phi duy nhất trong phủ, phân vị cao nhất, chẳng những không muốn lôi kéo người khác kết thành bè phái, chọn chỗ tốt, còn chạy đến trước mặt mình chơi xấu muốn lười biếng, nữ nhân này thật sự là trái ngược với người khác.

“Nếu không thì điện hạ để đại quản sự cho thiếp dùng?” Tông Chính Lâm nghe chủ ý hợp tình hợp lý của nàng, làm bộ tức giận cắn lỗ tai của nàng.

Mượn đại quản sự? Theo tính tình của nàng, cho mượn đại quản sự chẳng phải là đem mọi chuyện giao cho Điền Phúc Sơn hay sao? Nàng vừa hay chỉ cần vung tay chỉ chỗ, cuối cùng chỉ cần gật đầu là xong rồi? Có việc tốt như vậy sao?

Tông Chính Lâm nhượng mảy, mắt phượng nhìn nàng chế nhạo, khóe miệng không đành hoàng mà nhếch lên, thấy Mộ Tịch Dao ngượng ngùng, không được tự nhiên trốn trong ngực hắn.

“Kiều Kiều”, Tông Chính Lâm dấn ở lỗ tai nàng thấp giọng kêu, “Muốn lười biếng, cũng không phải là không được.” Nghe giọng điệu này của hắn Mộ

Tịch Dao thăm hận, xú nam nhân này lại đánh chủ ý xấu xa gì đây? Hôm nay mình có việc cầu hấn, chỉ đành nhẫn nhịn.

“Bản điện cũng cảm thấy Kiều kiều mang thai vất vả, để cho đại quân sự trợ giúp cũng đúng”. Quả nhiên thấy tiểu nữ nhân ngẩng đầu, hai mắt sáng long lanh nhìn mình, trong mắt tràn đầy vui mừng và ý lại. Nhưng mà, phải thu tiền lãi, sẽ không khách khí với nàng. “Tư thế buổi chiều hôm qua...”

Trên mặt Mộ Tịch Dao lập tức ửng đỏ, lỗ tai cũng nóng lên, đỏ vô lại, hôm qua trở về phòng không biết lấy xuân cung đồ ở đâu ra, cứng rần muốn mình thử cùng hấn. Chẳng hề có nửa điểm uy nghiêm nghiêm túc của Lục điện hạ? Hôm nay lại muốn, quả thực hoang dã vô đạo! Mộ Tịch Dao trong lòng hận nghiêng răng nghiêng lợi, mắng đồ ngụy quân tử!

Tông Chính Lâm cười thâm trong lòng, nàng tưởng rằng chỉ cần nói mấy câu liền có thể rảnh rồi hay sao, không cho hấn ngon ngọt, tiểu nữ nhân nghĩ cũng không cần nghĩ.

Cuối cùng Mộ Tịch Dao vẫn là có việc phải cầu người, bị phần đề Tông Chính Lâm được như nguyện, hung hăng ép buộc một đêm. Lục điện hạ rất có uy tín, sáng sớm ngày thứ hai lúc xuất môn, liền phản phó Điền Phúc Sơn đến Đan Như uyển tìm Trắc phi, nếu nàng có lệnh, nghe lệnh làm việc.

Lúc Điền quan sự đến Đan Như Uyển, nghe Mộ Trắc phi nói đầu đuôi, về mặt cổ quái bảm bảm lại, nói là điện hạ đã chuẩn bị từ sớm, ba ngày trước đã sai hấn chuẩn bị, chỉ đợi đến lúc, đem ra trình Trắc phi xem xét là được.

Mộ Tịch Dao nghe được ghen hòng trần trối, không thể tin được mình bị cái tên nghiêm túc đoan chính Lục điện hạ đùa giỡn. Xú nam nhân kia, rõ ràng đã thu xếp hết thảy, lại gạt mình không nói một tiếng, còn da mặt dày đòi hỏi, quả thực là vô sỉ cực điểm! Mộ Tịch Dao hung hăng trừng mắt nhìn Điền Phúc Sơn, tông phạm!

Đại quân sự không hiểu ra làm sao bị Mộ Trắc phi giận chó đánh mèo, đành phải hậm hực lui xuống. Chỉ có Triệu ma ma luôn ở bên cạnh biết một chút, mới hiểu thì ra điện hạ cũng có thể... có lúc không đứng đắn. Cổ nén cười, đứng một bên nhìn Dao chủ từ phát tiết.

Chạng vạng lúc Tông Chính Lâm trở về dùng cơm, đột nhiên phát hiện, nàng bình thường ăn uống thanh đạm nay lại chuẩn bị cả một bàn thức ăn màu đỏ tươi. Không khỏi buồn cười trong lòng, chắc là tức giận. Nhưng mà, chẳng lẽ nàng không biết, mình đã từng luyện binh ở Thực Châu?

Ban đầu Mộ Tịch Dao còn ân cần gấp thức ăn, thêm cơm, mặt mũi tràn đầy chờ mong nhìn chằm chằm Tông Chính Lâm, ánh mắt kia rõ ràng là giục hấn nhanh chóng ăn. Tông Chính Lâm nhàn nhã gấp đồ ăn bỏ vào miệng, biểu cảm cũng không có gì thay đổi, lễ nghi chu toàn không thể bắt bẻ.

Mộ Tịch Dao ngờ ngác há mồm nhìn, trong lúc nhất thời cảm giác là mình đang nằm mơ. Trong trí nhớ Tông Chính Lâm không ăn cay, về sau lúc làm hoàng đế, Hà Tú Viên một lần thất thần gấp cho hấn đậu vẩn cay làm long nhan giận dữ, giáng Hà Tú Viên xuống làm mỹ nhân. Về sau lại chặt đứt ý niệm hồi kinh của ca ca nàng ấy, sai hấn đến nơi khác. Chẳng lẽ... đây chẳng qua là hấn tìm cớ?

Mộ Tịch Dao lập tức hiểu ra, người nam nhân này lòng dạ thật sự đáng sợ. Ngay cả một ít thói quen cũng là tỉ mỉ nguy trang cho người ta xem. Người trong hoàng gia quả nhiên không giống người thường.

Hấn hôm nay có cũng không qua loa với mình, lúc này đây Tông Chính Lâm mới là chân thực. Nổi tức giận lúc trước của Mộ Tịch Dao đều tiêu tán không còn, chỉ còn lại một chút chua xót.

“Điện hạ, thiếp rất vui.” Mộ Tịch Dao buông bát đĩa, đi đến phía sau Tông Chính Lâm nhẹ nhàng ôm cổ hấn, gò má dán bên má hấn, chỉ nói câu này, sau đó không nói nữa.

Vừa rồi Tông Chính Lâm còn thấy nàng bị mình làm ngạc nhiên sùng sốt, sau một lát, trong mắt tràn đầy nhu tình. Cuối cùng còn rất cảm động nói..., rồi giờ lại mình bất động. Đang định quay đầu chế cười hai câu, thoáng nhìn trong chén có một nửa quả ớt, chột cứng đờ.

Ở trước mặt nàng, mình lại vô thức vứt bỏ nguy trang. Như vậy, câu nói kia ý tứ là...

Nữ nhân này... trực giác thật sự là, quá đáng sợ.

Trong lòng Tông Chính Lâm nao nao khó tả. Nếu không phải nàng như thế, chắc bản thân hấn sẽ không động tâm vương bận lo lắng. Mà thôi, tùy nàng là được rồi. Nữ tử trên thế gian này, cũng chỉ có một mình nàng, vì nàng mà phá lệ, cũng không khó chịu.

Trở tay cầm lấy tay nàng đang ôm mình, mười ngón tay hai người đan xen vào nhau, thật lâu không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Thỉnh An

Tứ hoàng tử phi đang cùng Thực phi nói mấy chuyện tiểu hài tử trong phủ, lại nghe ngoài cửa thông truyền Mộ Trắc phi với tể tướng an hưởng.

Đây là lần đầu tiên Mộ Tịch Dao vào cung thỉnh an Thục phi, mấy ngày trước đã tìm hiểu sở thích của Thục phi từ chỗ Tông Chính Lâm, hôm nay là tới lấy lòng bà bà. Vào cửa đã thấy Thục phi ngồi ở chủ vị, bên cạnh là Tứ hoàng tử phi, sau lưng còn có một nữ tử đứng hầu hạ, đúng là Trắc phi của Tứ hoàng tử.

Mộ Tịch Dao mặt tràn đầy ý cười, rất quy củ hành lễ với ba người, lại bị Thục phi vẫy qua ngồi bên cạnh.

Mộ Tịch Dao nhìn Trắc phi đang đứng, hơi do dự một chút liền hào phóng ngồi xuống. Phụ nữ có thai luôn có ưu đãi mà. Mộ Tịch Dao cười để cho Mặc Lan cảm lễ gặp mặt, lại ngượng ngùng xin lỗi Tứ hoàng tử phi, “Tứ tâu, thiếp không biết tâu hôm nay cũng đến chỗ nương nương, không mang lễ vật chuẩn bị cho tâu. Tâu xem, hay để lúc ta trở về cho người đưa đến quý phủ được không?” Lòng mi nàng lay động, thật sự rất xinh đẹp, Thục phi thấy rất buồn cười.

Mộ Tịch Dao mở cái hộp trên tay ra, “Nương nương, thiếp nghe điện hạ nói, ngài rất thích cỏ Hương Thảo (chính là cây Vani nha mọi người). Liền làm một bộ trang sức cho ngài, người xem có thích hay không?” rồi đem hộp trang sức sắp xếp chỉnh tề nâng đến trước mặt Thục phi.

Về mặt chờ mong nhìn Thục phi, Thục phi chưa kịp nghĩ gì nhiều đã nhận lấy cái hộp. Những người khác đến nơi này của bà, có ai là không tỉ mỉ cẩn thận hầu hạ, Mộ Trắc phi này thật sự là rất thân thiết.

Nhìn một bộ mười hai kiện đồ trang sức đặt trên nền vải màu xanh lam, toàn bộ là màu vàng lấp lánh, rất xinh đẹp. Hương thảo được phối hợp rất tinh tế, từ khuyên tai đến trâm cài tóc, tất cả đều rất sống động, quý khí bức người. Làm người ta ngạc nhiên chính là trong hộp còn có hương của hoa hương thảo, rất dễ chịu, ngay cả đồ trang sức bên trên cũng có mùi thơm nhàn nhạt, vấn vít xung quanh.

Mấy nữ nhân rất kinh hãi, riu riu khen ngợi một hồi, lại bị Mộ Tịch Dao cuốn hút, chỉ một lát sau đã tụ một chỗ nói chuyện. Đang nói chuyện, đột nhiên Mộ Tịch Dao ủy khuất làm nũng với Thục phi, “Nương nương, tôn tử của ngài đói bụng, thiếp ăn giúp hẳn chút điểm tâm được không?”

Thục phi che khăn lụa cười nàng da mặt dày, mượn tiểu hài tử đòi ăn vặt. Mộ Tịch Dao lập tức cáo trạng, nói Lục điện hạ cũng mượn con hấn nói không thích mùi tôi, không cho mọi người ăn đồ ăn có tôi.

Nhóm nữ nhân trong phòng lập tức cười rộ lên. Không ngờ bình thường Lục điện hạ cũng có lúc đùa giỡn như vậy.

Thục phi cũng nhớ lại lúc Tông Chính Lâm còn bé, có dáng vẻ tiểu đại nhân, nhũn má náo động không thích thịt dê dính vị tôi, nhất thời ngàn vạn cảm khái.

Đã bao lâu, đứa bé kia không còn để lộ cảm tình ra ngoài. Lại nhìn Mộ Tịch Dao đôi mắt tràn đầy ý cười, lấy Tông Chính Lâm làm trung tâm, bản thân bộ dáng vui mừng, cũng cười rộ lên. Đây là tâm can ngay thẳng không tâm cơ... , khó trách được lão Lục sủng ái.

Lúc Tông Chính Lâm tiến vào, nhìn thấy Mộ Tịch Dao thân thiết kéo tay Thục phi nhiệt tình tán dương đồ vật trong nội cung, cái miệng nhỏ liền thoáng không yên.

Tông Chính Lâm hành lễ thỉnh an Thục phi trước, sau đó chào từng người. Ngồi xuống uống một ngụm trà, lại nhìn thấy bàn tay nhỏ của Mộ Tịch Dao đang đưa lên mâm điểm tâm. Cũng không để ý người bên cạnh, nhướn mày hỏi, “Là khối thứ mấy rồi?”

Trong đại sảnh những người khác kinh ngạc im lặng lại, chỉ có Mộ Tịch Dao chu môi chột dạ nói thầm, “Điện hạ ngài đừng nhìn chằm chằm vào điểm tâm của thiếp được không?” đáng vẻ cực kỳ ủy khuất.

Thục phi không hiểu “Có chuyện gì vậy? Nếu thích thì ăn thêm mấy khối.” Nói xong lại muốn sai người lấy cho nàng.

“Mẫu phi, ngự y không cho nàng ăn quá nhiều đồ ngọt, nói là vạn nhất ăn quá nhiều, đứa nhỏ quá lớn, lúc sinh sản sẽ bất lợi”. Tông Chính Lâm nghiêm túc nhìn chằm chằm Mộ Tịch Dao, nhưng lời nói lại là nói với Thục phi.

“Đứa nhỏ này, ngự y đã nói vậy, thì phải nghe lời. Nữ nhân sinh đứa nhỏ là chuyện lớn, không thể qua loa được”. Thục phi buồn cười nhìn Mộ Tịch Dao chu miệng không vừa ý bị Tông Chính Lâm quản, quả thực vẫn là một đứa trẻ. Lại nghĩ lại nàng thực sự tuổi còn trẻ, tuổi mẹ cũng mới mười lăm, có bộ dáng này cũng đúng. Vội vàng gọi người thu dọn chén đĩa, tránh cho nàng thêm thẹn.

Mộ Tịch Dao thấy Tông Chính Lâm ở đây, hôm nay chắc chắn khỏi nghĩ ăn nữa, dựa vào Thục phi nịnh nọt, “Lần sau thiếp đến, nương nương chuẩn bị nữa nhé”. Cặp mắt ngập nước đáng thương, nhìn Tông Chính Lâm làm mặt xấu. Thục phi vỗ vỗ tay nàng, cười đáp ứng.

Tông Chính Lâm uống xong trà, thấy canh giờ không sai biệt lắm, liền đứng dậy cáo từ, mang theo Mộ Tịch Dao trở về. Mộ Tịch Dao vừa đi vừa quay đầu, rất là vui mừng kể về sủng vật của mình cho Thục phi nghe “Nương nương lần sau thiếp mang hai con thỏ béo kia cho ngài nhìn một cái.” Còn chưa nói xong đã bị Tông Chính Lâm kéo qua, xoay đầu lại “Đi phải nhìn đường!”.

“Điện hạ ngài chậm một chút, chân thiếp ngồi lâu đã tê rần rồi.” hai người nói chuyện, đi càng lúc càng xa.

Thục phi và Tứ hoàng tử phi nhìn nhau cảm thán, rốt cục đã có người làm lão Lục thay đổi về mặt, thật sự là được mở rộng tầm mắt. Còn Trắc phi của tứ hoàng tử trầm mặc thờ dài, Lục điện hạ thực sủng ái vị kia, không giống như mình, trong phủ có cũng được mà không có cũng không sao. Nếu không phải mình sinh ra đứa con độc nhất của Tứ điện hạ, sợ là bây giờ không biết đang ở đâu.

Tông Chính Lâm đi ở phía trước, Mộ Tịch Dao mặt mũi đỏ bừng, sung sướng đi phía sau.

“Cao hứng sao?” Nam nhân phía trước thả chậm bước chân, khiêu trong cung biểu cảm của hắn đều là người khác dừng đến gần. Đồ giả bộ, Mộ Tịch Dao bừm môi.

“Vâng. Nương nương rất tốt, thiếp không cảm thấy nương nương cao cao tại thượng chút nào.” Mộ Tịch Dao nói thẳng.

Tông Chính Lâm buồn cười, dù sao thì mẫu phi cũng có chút quan hệ đến thứ gọi là cao cao tại thượng, ngay chính hắn cũng chưa bao giờ bị tiểu nữ nhân này coi là có gì khác thường. Nói về điểm này Tông Chính Lâm cũng rất buồn bực, các nữ nhân khác thấy hắn đều dè dặt cẩn trọng, sợ chọc Lục điện hạ mất hứng. Nàng thì ngược lại, trêu chọc khiêu khích là chuyện thường ngày. Nhưng mà có như thế, mới cảm thấy ở cùng nàng rất thoải mái tự tại.

“Trước khi vào cung còn sợ mẫu phi quá mức nghiêm khắc, sao không thấy nàng sợ qua bản điện hạ?” Tông Chính Lâm hỏi.

“Thiếp không có phạm tội, vì sao phải sợ điện hạ? Lại nói, cho dù có sai, thì cũng phải sau khi thiếp sinh đứa nhỏ, điện hạ mới có thể thu thập thiếp.” Dáng vẻ của nàng một chút cũng không hề sợ hãi, có cứ như là một sự thật đương nhiên.

Tông Chính Lâm bị nàng chọc có chút vui vẻ. Thì ra đây là tính toán của nàng. Nhìn nàng hếch mũi đắc ý, nhân nhặt thêm một câu, “Sinh xong hài tử, bản điện có rất nhiều thời gian thu thập nàng”. Ngờ kìa rất là chắc chắn.

Mộ Tịch Dao cứng đờ, nhất thời quên mất, đã quên ở phủ hoàng tử lẩn lộn là như thế nào, luôn phải trả giá đó. Khuôn mặt nhỏ lộ vẻ khổ sở, lẽ mà đi ở phía sau suy nghĩ làm thế nào để đỡ được đại boss, làm cho hắn quên đi việc mình làm càn.

Tông Chính Lâm quay đầu liếc nhìn nàng một cái, mắt phượng mỉm cười.

Hai người trở về Đan Như uyển, không ngờ Trương thị đã chờ ở bên ngoài, nha đầu đi theo sau, trong tay còn cầm gói đồ.

“Nô tì thỉnh an Điện hạ Trắc phi”. Trương thị quy củ quỳ gối hành lễ, chờ hai người cho miễn.

Mộ Tịch Dao trên mặt rất hòa thuận cho nàng ta đứng lên, lại để cho Trương thị vào phòng nói chuyện. Tông Chính Lâm ngồi ngay ngắn không nói gì.

“Người có chuyện gì?” Mộ Tịch Dao bắt đầu suy đoán ý đồ Trương thị. Nàng ta cũng coi như thông minh, nhưng mà không có lòng dạ như Đường Nghi Như. Trương thị từ khi nhập phủ còn chưa bị Tông Chính Lâm thu dùng, thực sự an an ổn ổn ở hậu viện, chưa từng làm ra điều gì chọc người. Kiếp trước sinh được một nữ nhi cho Tông Chính Lâm, nhưng mà chưa lớn đã chết non. Cuối cùng làm quý nhân, là lão nhân trong phủ, thân phận có chút khó xử.

“Hồi bẩm Trắc phi, nô tỳ không có việc gì nên làm một chút đồ trẻ con, mang đến hiếu kính Trắc phi”. Thái độ rất kính cẩn.

Lần đầu tiên Mộ Tịch Dao nghe người khác nói hai chữ “Hiếu kính” với mình, trong lòng không được tự nhiên. Nhưng trên mặt vẫn nói chuyện tốt, cười thu lễ, còn khen vài câu.

Tông Chính Lâm lại không ngờ Trương thị sẽ vô thanh vô tức đến nhin nọt Mộ Tịch Dao, nhưng mà hắn cũng không thêm để ý. Một thị thiếp mà thôi, chỉ cần tiểu nữ nhân của hắn vui mừng, tùy nàng thế nào cũng được. Trương thị nếu hiếu quy củ đúng mực, mình sẽ chiều cố thêm vài phần là được. Thị thiếp ở hậu viện đối với hắn mà nói có cũng được mà không có cũng không sao.

Tặng xong đồ tự tay may vá, Trương thị cũng không ở lại, mang theo nha hoàn trở về Trúc Âm điện.

“Chủ tử, hiện giờ lấy lòng Trắc phi, không biết Trắc phi tiếp nhận hay không. Sau này Chính phi vào cửa, người thứ nhất không dung được chính là Trắc phi. Nếu cũng ghi hận lên ngài, thế thì phải làm thế nào cho phải?” nha đầu của Trương thị rất lo lắng.

“Hiện giờ đã như thế này, còn nói về sau làm gì. Ta thấy Mộ thị kia là có thủ đoạn, có thể ép đến mức Thứ phi Đường thị đến nay vẫn còn không gần được điện hạ, cũng không phải người dễ đối phó. Người như vậy, chỉ cần không có sai lầm lớn, lại có con nối dòng bên cạnh, vẫn đáng giá để đánh một canh bạc.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tính Kế

Ngày hôm đó Mộ Tịch Dao thức dậy sớm, tiễn Tông Chính Lâm xuất môn, sau đó ở trong viện tu sửa bồn hoa hạnh nàng trồng đoạn thời gian trước. Nhược Lan đang đưa cây kéo, lại thấy Triệu ma ma mang theo Thư Đào đến.

“Nô tì thỉnh an Trắc phi.” Mộ Tịch Dao cho nàng ta đứng lên, liền nghe Triệu ma ma nói thứ muội của Đường thị cầu kiến ở ngoài phủ, muốn gặp đích tỳ, nhân tiện đến vấn an Trắc phi.

Mộ Tịch Dao có chút nghĩ, trong đầu nàng không có chút ấn tượng gì với thứ muội của Đường Nghi Như, chắc là một người không liên quan. Không có

chút hứng thú nào, cũng không khó xử nàng ta, để nàng ta tiến vào.

“Chào hỏi thì miễn đi, trực tiếp dẫn đến gặp Đường thứ phi là được rồi.”

Qua một khoảng thời gian lại nghe thấy Nhượng Lan trở về nói, trên đường gặp phải Thư Sách tiến một cô gái trẻ tuổi ra hậu viện, vừa khéo gặp ngay phải điện hạ từ Đan Nhượng Uyển đến thư phòng. Hai người sau khi hành lễ cung tiễn điện hạ rồi đi hình như xảy ra tranh chấp. Cuối cùng nữ tử kia đắc ý ra khỏi cửa phủ, khiến Thư Mi nổi giận đùng đùng quay về Thư Oái Uyển báo tin.

Mộ Tịch Dao khẽ nhíu mày. Thứ muội của Đường Nghi Như đến phủ thăm hỏi, nhưng không phải là đến nịnh nọt, lại tan rã trong không vui. Đường thị tại Thịnh Kinh mặc dù tốt hơn Vu thị một ít, nhưng cũng không đến nỗi không đề phủ hoàng tử vào trong mắt. Đích tỳ ở trong phủ tuy chỉ là thứ phi, nhưng cũng vẫn coi như là nội quyền hoàng gia. Tại sao lại không coi ra gì.

Đường Nghi Như và thứ muội của nàng ta quả thật có chút khác thường, có lẽ có chút đáng để tìm tòi nghiên cứu. Đáng tiếc hôm nay nhân thủ không đủ, không thể tránh khỏi tai mắt của Tông Chính Lâm, chỉ có thể bị động yên lặng theo dõi biến động. Chỉ có thể đợi đến thời gian được ra cung lập phủ đệ, mới có thể lên lút thu xếp nhân thủ, tránh tai mắt của Tông Chính Lâm, Mộ Tịch Dao tuy không rõ lắm, nhưng vẫn biết một ít.

Mấy ngày sau đã đến hai tám tháng chạp, hai ngày nữa sẽ là gia yến đêm 30 trong cung. Đại quân sự trong phủ đã đem danh mục quà tặng cho các cung các phủ đến Đan Nhượng Uyển để Mộ Tịch Dao xem qua, xem còn cần tăng giảm gì hay không. Mộ Tịch Dao nhìn qua loa, cẩn thận nghĩ, liền dùng bút mực phác họa mấy chỗ, có thêm một chút đồ lễ mà Giai Nghi phường đã chuẩn bị, giao cho Điền Phúc Sơn trong hai ngày đưa đến các nơi cho đúng hạn.

Điền Phúc Sơn vốn tưởng rằng đây là lần đầu tiên trách phi chủ trì công việc vật trong phủ, tuổi nàng còn trẻ, chắc hẳn kinh nghiệm còn ít. Nhưng không ngờ mấy chỗ nàng thay đổi lại có vẻ hợp lý, càng thêm chu toàn, sợ là sớm đã có suy xét, hơn nữa bản lĩnh quản gia cũng không tệ. Nếu như thế, vì sao thường ngày luôn không thích quản lý gia sự chứ? Tiểu thiếp nhà khác ngay cả vị trí thủ hạ giúp đỡ chính phi đều tranh đoạt không ngừng, trách phi nhà hắn lại cự tuyệt. Điền Phúc Sơn nghĩ mãi không ra.

Bây giờ Mộ Tịch Dao đương nhiên không thích nhúng tay quá nhiều vào sự vụ trong phủ.

Thứ nhất đợi đại hôn của Tông Chính Lâm cử hành xong, phải ra cung lập phủ thì những người phục vụ ngoại trừ mấy người quân sự đặc dụng, tất cả đều không đi, sẽ trả lại Nội Vụ phủ.

Thứ hai là trước khi chính phi nhập phủ, nếu mình quá chói sáng, chẳng phải là tự tìm rắc rối hay sao? Vốn đã có đứa trẻ trước chính thất, nếu ngay cả việc vật còn nhúng tay vào, cái này rõ ràng khác gì trực tiếp muốn làm chủ kêu người khác: “Nơi này không có việc của người? Tự mình đi chơi đi thôi.”

Hơn nữa, Mộ Tịch Dao nàng sẽ không làm chuyện ngăn cản đao cho những nữ nhân hậu viện khác. Hi sinh bản thân, thành toàn cho mọi người, nàng mới chỉ là trách phi, còn chưa giắc ngộ đến mức đó!

Chờ khi chính phi kia nhập phủ, không cần phí công xông về trước đối đầu. Đến lúc đó chỉ cần đi ôm đùi của boss đại nhân chẳng phải là rất thoải mái hay sao? Hiện giờ qua loa cho xong chuyện như vậy, rất tốt.

Hai ngày sau, hạ lễ các nơi khác cũng lần lượt đưa đến trong phủ Lục điện hạ. Bởi Tông Chính Lâm có trách phi, nữ quyền hậu viện qua lại nhiều hơn, Điền Phúc Sơn bận rộn mượn Hoa Lan Nhượng Lan qua ghi sổ sách. Mộ Tịch Dao còn phái Quế ma ma qua giúp đỡ, nhất thời trong phủ trật tự ngăn nắp, không hề loạn.

Tông Chính Lâm nghe ám vệ báo lại, cảm thấy thật bất đắc dĩ. Nàng rõ ràng có thể làm rất tốt, lại luôn luôn khước từ. Theo sự thông minh của nàng, chắc là lười tranh với người khác. Như vậy cũng tốt, tránh cho hoàng tử tương lai không vừa mắt, làm khó nàng.

Ngày hai mươi chín, tổ chức gia yến trong phủ hoàng tử, Tông Chính Lâm ở đằng trước thiết yến khoản đãi một đám gia thần phụ tá, còn Mộ Tịch Dao mang theo đám nữ nhân ở hậu viện dùng trà nói chuyện, vui đùa nghe hát. Bỗng có gác cổng vào trong báo lại, muội muội của thứ phi tới của chúc tết.

Sắc mặt Đường Nghi Như bối rối, cảm giác mất hết thể diện. Chỉ thăm hận tiện nhân kia làm việc không biết đúng mực làm mất thể diện. Một đám thị thiếp phía dưới cũng ù ù cạc cạc. Muội muội của thứ phi chọn hôm nay để tới cửa? Chẳng phải là phải đợi đến mấy hôm sau, sang tháng Giêng mới đến bái phỏng hay sao? Đây quả là chuyện khiến người chê cười.

Mộ Tịch Dao không tiện nói đuổi người, nếu làm thế chẳng phải sẽ nói phủ hoàng tử không độ lượng hay sao. Quay đầu hỏi ý tứ của Đường Nghi Như, thấy nàng ta rất miễn cưỡng kêu Thư Mi đi đón người. Mọi người lại nghe thêm một khúc hát, thì thấy một nữ tử tuổi thanh xuân, ước chừng mười lăm mười sáu, so với Đường Nghi Như còn đẹp hơn vài phần, bước chân như đạp sen mà đến.

“Dần nữ Đường thị Tuệ Như thỉnh an Mộ trách phi và các vị tỷ tỷ.” Nói rồi yểu điệu quỳ xuống.

Mộ Tịch Dao liếc mắt nhìn nàng kia, lại nghiêng đầu nhìn Đường Nghi Như, cho nàng kia đứng lên, khách sáo nói vài câu. Đường Tuệ Như trái lại rất nhiệt tình tiếp cận, vừa chúc tết vừa kéo tay Đường Nghi Như nói chuyện, trong nhất thời không khí cũng không gượng gạo như trước.

Mọi người nhàn thoải, đợi yến hội phía viện trước tàn đi, mọi người mới chuyển đến chính sảnh chờ Lục điện hạ. Mộ Tịch Dao một mỗi một ngày đêm, đã cố chống đỡ tinh thần, đợi Tông Chính Lâm tiến đến, nhanh chóng tiếp đón sai người bày cơm.

Tông Chính Lâm tuy cũng xã giao cả ngày nhưng là người tập võ nên đỡ hơn nhiều so với Mộ Tịch Dao. Thấy tiểu nữ nhân lộ rõ thần sắc mệt mỏi, cũng không nói nhiều, một phòng yên lặng dùng cơm.

Đám người Không thị đã mấy tháng không gặp điện hạ, trong lòng không khỏi vui vẻ, mong điện hạ có thể nhìn mình thêm vài lần, khỏi uổng công sáng nay dậy sớm tí mi trang điểm một hồi.

Đáng tiếc toàn bộ tâm tư của Tông Chính Lâm đều đặt trên người Mộ Tịch Dao và bụng của nàng, căn bản không rảnh để ý những thứ khác, do đó không chú ý tới những ánh mắt nóng rực thường xuyên dao động trên người hắn.

Trước khi Tông Chính Lâm vào , Đường Tuệ Như liền tránh mặt sau tấm bình phong, từ trong khe hở len lén nhìn trộm ra bên ngoài. Thấy nam nhân anh tuấn cao lớn, tim đập thình thịch. Cảm thấy tỷ tỷ đúng là không có bản lĩnh, có nhân duyên tốt như vậy lại chịu một mình lẻ loi khuê vắng, chỗ tốt thì để Mộ Tịch Dao chiếm hết.

Mộ Tịch Dao có cảm giác nhạy bén, ngồi bên cạnh Tông Chính Lâm, vài lần đều cảm giác được tầm nhìn của Đường Tuệ Như, giờ mới hiểu được nữ nhân này đang đánh chủ ý gì. Trong lòng cười thầm, trong bụng Đường Nghi Như bây giờ khẳng định là đang muốn bóp chết thúu muối của thị ta. Mơ ước phu quân của đích tỷ một cách lộ liễu trắng trợn như vậy, chẳng trách hai người ồn ào ra về trong không vui.

Chỉ là không biết với thủ đoạn của Đường Nghi Như, sao lại không tóm được muối muối của mình, hết lần này tới lần khác đều dễ dàng tha thứ? Lẽ nào cô ta có điều gì khiến nàng ta phải kiêng dè? Mộ Tịch Dao âm thầm suy đoán.

Dùng xong cơm, Tông Chính Lâm đưa Mộ Tịch Dao trở về trước, rồi quay người đi đến thư phòng tìm Cung Thư Dương giao phó điều phái chút nhân thủ cho tất niên.

Còn chưa ra khỏi hậu viện, liền thấy ở đình thủy tạ phải trước có một cô gái xa lạ đang nói chuyện với Đường thị, hình như có chút tranh chấp, xung quanh đều không có người. Trong mắt hắn lộ ra vẻ không vui, như vậy còn ra thể thống gì ?

Ánh mắt Đường Tuệ Như thoáng nhìn thấy nam tử mặc cẩm bào từ đằng xa đi tới, cảm thấy đây là cơ hội tốt trời ban không thể bỏ qua. Trong nháy mắt liền quyết định, đột nhiên tới gần bên tai Đường thị thấp giọng nói vài câu.

Tông Chính Lâm còn chưa đến gần, liền thấy Đường thị đang đưa lưng về phía mình đột nhiên nổi giận . Sau đó giơ tay bạt tai, nặng nề tát nàng kia một cái, tốc độ nhanh, lực đạo mạnh. Nàng kia không kịp đề phòng bị tát lui về sau hai bước, thân thể nghiêng ngã, ồm một tiếng rơi vào trong ao.

"Làm cái gì vậy!" Tông Chính Lâm gầm lên, bước nhanh tới, thấy nàng kia không biết bơi, còn đang ở trong ao vùng vẫy hô cứu mạng. Trong nháy mắt sắc mặt hắn tái xanh.

Đường đường trong phủ hoàng tử, thứ phi len lút gặp người khác lúc nửa đêm ở vườn hoa, phát sinh tranh chấp không nói, còn âm ỉ đến mức xảy ra án mạng, quả thực nực cười!

Tông Chính Lâm lạnh mặt đảo qua nhìn Đường thị, vận nội lực điểm mũi chân một cái, nhảy vài bước, liền bắt lấy người đang chìm dưới nước, lôi lên bờ.

Buồng người ra mới phát hiện nàng kia hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, thời tiết buổi tối mùa đông nước ao lạnh đến đâu chắc có thể tưởng tượng được. Tóc nàng ta ướt đầm dề vắt lên mặt, còn đang rò nước. Một thân quần dài không có áo khoác, dán chặt lên cơ thể lộ rõ đường cong cơ thể.

Sắc mặt Tông Chính Lâm càng thêm khó coi. Quay đầu lạnh lùng nhìn chằm chằm Đường thị, nén lại lửa giận, đang muốn kêu nàng gọi người khiêng nữ nhân kia đi, nhưng không ngờ Đường thị lệ rơi đầy mặt, cả người run run, nom nớp lo sợ nhìn mình, rồi chớp mắt một cái nàng ta sợ tới mức hôn mê bất tỉnh.

Lục điện hạ nhìn hai nữ nhân nằm vật xuống trên bờ ao, mắt phượng lạnh như băng không hề sợ hãi. Tùy ý đảo qua khuôn mặt của hai người, ước chừng trong chốc lát bọn họ cũng không chết được, bèn không để ý tới nữa, phất tay áo rời đi. Đến ngoại viện mới gọi Diên Phúc Sơn đi khiêng người.

Vệ Chân một mực canh giữ hậu viện, thấy điện hạ một thân lạnh lẽo đi ra, còn tưởng rằng điện hạ và Dao chủ tử âm ỉ nên không vui, đầu nghĩ đến là bị Thư Oái Uyển chọc giận. Cơ thể khẽ rụt lại, thành thật theo ở phía sau, hai mắt chỉ lo nhìn chằm chằm dưới chân.

Tông Chính Lâm nghĩ đến chuyện bức mình vừa rồi, chân mày cau lại vài phần. Ngày mai là tất niên, trong cung còn có gia yến, giờ lại gặp phải chuyện không may, thật xui xẻo.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Gia Yến

Sáng sớm khi Mộ Tịch Dao tỉnh lại phát hiện giường chiếu bên cạnh không có người động tới, liền biết đêm qua Tông Chính Lâm nghỉ tại thư phòng. Để cho người hầu hạ rửa mặt chải đầu xong, đang dùng điểm tâm, liền thấy Lục điện hạ xịu mặt vén rèm đi vào.

Cẩn thận quan sát một hồi, Mộ Tịch Dao sai người bày đồ ăn cho hắn.

“Điện hạ, có gì không vui sao?” Nhìn hân mới sáng sớm đã có nét mặt lạnh như băng, Mộ Tịch Dao cảm thấy trời vốn đã lạnh, lại càng thêm lạnh.

Tông Chính Lâm nghe nàng hỏi, biểu cảm dần nhu hòa, đi tới kéo vòng eo của nàng, xoa xoa bụng, cũng không trả lời, chỉ nhanh chóng cùng dùng cơm rồi lại tiếp tục bận rộn.

“Chủ tử, đêm qua Đại quân sự sai người mang Đường thứ phi và muội muội của nàng trở về Thư Oái Uyển, sau đó mời ngự y, nói là hai người không khỏe. Trong viện nào loạn cả đêm.” Triệu ma ma nhận được tin, sáng sớm vội báo lại.

Mộ Tịch Dao thấy hai người này thật sự là âm hồn không tan, tại sao cứ dây dưa cùng nhau, chẳng tách ra nổi? chuẩn bị mừng năm mới, đây là lần thứ mấy rồi?

Nghiền ngẫm một chút nàng hỏi: “Lại có chuyện gì?” Nữ nhân Đường Nghi Như kia đang làm gì thế? Cứ để thứ muội muội nàng ta làm cản như vậy?

“Chủ tử, ngự y nói thứ phi là tức giận công tâm cộng thêm chột bị kinh sợ, vì thế hơi thờ bị tắc nghẽn, mới hôn mê bất tỉnh.”

Mộ Tịch Dao nghĩ án theo tần suất ngắt xiu của Đường thứ phi thì hình như người con gái dịu dàng hiểu chuyện này cũng chẳng khác bạch liên hoa là mấy.

*Bạch Liên Hoa: chỉ người con gái bề ngoài nhu nhược nhưng nội tâm âm hiểm, thường dùng bề ngoài nhu nhược để được người khác đồng tình.

“Còn thứ muội nàng ta thì sao?” Triệu ma ma rất hoài nghi nói: “Nói là lúc bị người mang về toàn thân ướt đẫm, lạnh cóng như một khối băng, ngự y nói là bị ngấm lạnh, phải từ từ điều dưỡng. Nếu không điều dưỡng tốt sẽ phá thân thể, ảnh hưởng đến sinh đường sau này.”

Mộ Tịch Dao cảm thấy mình như đang xem diễn kịch, vừa mới ngủ một giấc, hai ti muội bọn họ liền nháo đến mức động thủ? Hỏi kỹ lại, Triệu ma ma nói điện hạ tự mình hạ lệnh, nói ai dám bàn tán việc này, sẽ lập tức bị đuổi ra ngoài.

Nếu đã như thế Mộ Tịch Dao liền không để ý nữa, Tông Chính Lâm không cho lan truyền, vậy nàng sẽ ngoan ngoãn làm như không biết. Dù sao cũng không liên quan tới nàng, cho dù nàng muốn xem kịch, cũng phải chờ hai người kia tỉnh lại mới được. Sai người theo mình đi đến hoa viên một chuyến, nhìn bồn hoa của nàng một chút, trêu chọc ao cá, thuận tiện nghịch hai con thỏ mập, Mộ Tịch Dao tự mình cũng vô cùng vui vẻ.

Tông Chính Lâm bận rộn tiếp đãi đón đưa, cũng không có tâm tư suy nghĩ đến những thứ khác, chỉ phái người truyền lời nói giờ Thân qua đón Trắc phi đi dự tiệc.

Đường Nghi Như rất nhanh đã tỉnh lại, sau khi nghe Mi Sách tỉ mỉ nói lại mọi chuyện, tức giận đến mức ném đồ chén thuốc, hận không thể bóp chết tiện nhân kia. Đến lúc này sao nàng ta lại không biết mình bị ám hại, không ngờ lại giăng bẫy mình ngay trước mặt điện hạ, còn để cho ả ta đắc thủ.

Đường Nghi Như tức hận sắc mặt dữ tợn: “Tại sao nữ nhân kia có thể chạy ra bên ngoài? Lại còn có thể chạy đến cửa phủ hoàng tử để chúc tết? Rõ ràng đã sai người nhà nhốt lại rồi cơ mà.” Quả là tai họa, sớm biết có hôm nay, trước đây nên thu thập nàng ta thật tốt.

Mi Sách không biết vì sao chủ tử phần hận như vậy, chỉ có thể cẩn thận trả lời, nói là điện hạ ra lệnh, chờ vị kia đỡ hơn lập tức mang trở về.

Lần này Đường Nghi Như mới hơi bớt giận, trong lòng thầm hừ lạnh, tiện nhân kia muốn vào phủ, còn phải xem điện hạ có đồng ý hay không. Bây giờ xem ra, chỉ sợ ả ta mất công vô ích. Đáng đời!

Tông Chính Lâm đỡ Mộ Tịch Dao đến ngồi trong cung Thực phi trước, rồi mới cùng nhóm Tứ hoàng tử chậm rãi đến thỉnh an trong hậu cung. Thái hậu thấy bụng Mộ Tịch Dao lớn, vội cho ngồi, lại khen nàng tặng lễ tất niên không tệ, nhìn thấy rất vui mừng.

Phi tần các cung và nội quyến các hoàng tử cũng lục tục kéo đến, trong lúc nhất thời chỗ của Thái hậu rất náo nhiệt. Lúc Nguyên Thành đế đến nơi liền thấy mọi người đang trò chuyện rôm rả, nét mặt ông cũng mang theo vài phần hài lòng.

Đợi đến khi gia yến bắt đầu, Mộ Tịch Dao đã thành thạo xã giao với đông nữ quyến. Tông Chính Lâm từ xa xa nhìn nữ nhân bụng lớn, mặt mày rạng rỡ, liền hơi yên tâm, chỉ sợ nàng mang thai ngồi không yên.

Thái hậu rất có hứng thú với những thoại bản chuyện xưa mà Mộ Tịch Dao kể, những người còn lại cũng liền phụ họa theo. Đợi khi nàng kể xong, Kim thái hậu dứt khoát mượn không khí vui vẻ của lễ tết để thưởng cho nàng, đề cho nàng tùy ý chọn một trong ba bình cắm hoa mới đưa vào trong cung mang về nhà, coi như là phần thưởng.

Trong lúc nhất thời đám nữ quyến yên tĩnh lại, khối người ước ao ghen tị. Cũng có người hiểu kì vị trắc phi của Lục điện hạ này sẽ chọn cái bình có kiểu dáng gì.

Các nam nhân đứng trước phát hiện phía sau đột nhiên không có âm thanh, tò mò chú ý lại. Vừa nhìn lại, mới phát hiện tất cả mọi người bên kia đều nhìn chằm chằm trắc phi Lục điện hạ, lén lút nói thầm tai nhau.

Trong lòng Tông Chính Lâm căng thẳng, chắc không phải là tiểu nữ nhân cáu kỉnh, đắc tội ai đó chứ? Đây là gia yến ngày tết, nếu Thái hậu và Nguyên Thành đế tức giận, vậy tiểu nữ nhân sẽ bị trị tội.

Khoảng cách hơi xa, chỉ có thể nhìn thấy đại khái, không nghe rõ các nữ nhân đang che miệng nói gì đó.

Nét mặt Tông Chính Lâm nghiêm túc, tư thế ngồi ngay ngắn, mắt phượng chặt chẽ nhìn chăm chăm vào Mộ Tịch Dao đang cúi đầu suy tư, đang định đứng dậy thỉnh tội, lại thấy nàng nghiêng đầu nói mấy câu với Thái hậu, tay nhỏ còn sờ bụng.

Thái hậu và đám nữ quyến sau khi hơi ngầy người thì cười ngặt nghẽo, Thái hậu chỉ về phái nàng cười mắng vài câu, phất tay để cho hai tiểu thái giám đi ra gian ngoài.

Nguyên Thành để thấy bên kia cười vui náo nhiệt, cũng tò mò, vội sai người qua thám thính xem có chuyện gì rồi trở về bẩm báo. Kết quả tiểu thái giám trở về bẩm báo đầu đuôi: Mộ trắc phi không nhìn trúng thứ gì trong điện, chỉ nhìn trúng cá nuôi trong ao ở hoa viên, còn hỏi Thái hậu có thể thưởng vài con cá Chim không, cho chuyện tốt thành đôi.

Nguyên Thành để nghe xong sùng sốt, sau đó cười to, ánh mắt không hề che giấu trêu chọc nhìn Tông Chính Lâm. Tâm tình tốt nên truyền lệnh cho vớt thêm vài con, khỏi cho Mộ thị ăn không đủ no, oán trách hoàng gia keo kiệt.

Tông Chính Lâm bị Nguyên Thành để trêu đùa, ngồi cứng ngắc, chỉ là trên mặt không được tự nhiên khiến Nguyên Thành để càng thêm cảm thấy buồn cười.

Nhận được vài ánh mắt ý vị không rõ ràng của các huynh đệ, Tông Chính Lâm bình tĩnh bưng chén, tinh tế thưởng trà. Nữ nhân kia làm cho hắn bị chê cười, trở về phải thu thập một phen cho nàng nhớ lâu một chút. Cá trong nhà bị nàng phá hoại chưa đủ, hôm nay ngay cả trong cung cũng dám đánh chủ ý, thật đúng là không có gì khác lạ.

Mộ Tịch Dao không hề biết mình sắp bị Lục điện hạ sửa trị, còn hớn hờ tạ ân lấy lòng ở bên kia, ý cười trên mặt ngọt ngào khiến người khác cũng thấy ngấy.

Thục phi thấy Mộ Tịch Dao được Thái hậu thưởng, còn chọc cho Thái hậu cao hứng, trong lòng cũng thoải mái. Thấy bản lĩnh Trắc phi này không nhỏ, lần nào cũng có thể khiến người khác vui vẻ.

Mộ Tịch Dao mang theo nha hoàn đi phía trước, mặt mày hớn hờ. Phía sau hai tên thái giám, trán đầy mồ hôi, trong tay khiêng thùng gỗ lớn chứa.

Từ xa đã trông thấy nam nhân của mình đứng cửa chờ, Mộ Tịch Dao cong môi, đôi mắt sáng lên.

”Điện hạ, Thái hậu thưởng thiếp thật nhiều cá biển Nam Hải tiến cống, ngày mai ta ăn cá được không?” Khuôn mặt nhỏ tràn vẻ hưng phấn và chờ mong.

”Được, rất tốt.” Tông Chính Lâm mặt mày giãn ra, nắm bàn tay nhỏ nàng, cùng nhau trở về phủ.

Buổi tối 30, Mộ Tịch Dao còn chưa thức đến giao thừa đã bị Tông Chính Lâm bắt đến Song yển trị một phen, lúc trở về bị hắn dùng muôn vàn phương pháp lần qua lần lại, lên xuống xin khoan dung cũng không được, cuối cùng vẫn nghẹn ngào nhỏ giọng gọi điện hạ, mới để cho Tông Chính Lâm gầm nhẹ gọi kiêu kiêu rồi mới buông tha nàng.

Nằm ở trên giường, Lục điện hạ săn sóc nói, nếu Mộ trắc phi thích ăn cá đến vậy, tặng li xi có vẻ không thích hợp lắm, đổi thành tặng mấy con cá hoa ban là tốt nhất.

Mộ Tịch Dao vừa nghe thấy tiền mừng tuổi chờ mong đã lâu bị hắn nuốt mất, vo cùng buồn bực, chân nhỏ vắt qua người hắn dùng sức, hừ hừ cho hả giận, càng nghĩ càng tức, lại lấy tay nhéo thịt ở thắt lưng hắn.

Tông Chính Lâm đầu quan tâm đến chút khí lực nhỏ này của nàng, mon trón lưng của giai nhân, rất hưởng thụ.

”Kiêu kiêu nhiệt tình như vậy, chắc chắn là còn muốn cùng bản điện thân thiết một phen.”

Mộ Tịch Dao sợ đến mức vội vã thu chân, tựa vào trong ngực hắn cuộn thành một đoàn, chỉ chốc lát sau liền ngọt ngào ngủ. Tông Chính Lâm nhìn nữ nhân mềm mại núp trong ngực mình, cũng chậm rãi nhắm mắt lại, hai tay ôm người dán cùng một chỗ.

Sáng sớm mừng một tháng Giêng, mọi người trong Đan Nhược Uyển phát hiện Mộ trắc phi tâm tình rất tốt, từ khi mở cửa bước ra ngoài đều cười đến xán lạn, lời nói cũng mang theo vài phần thoải mái.

Chỉ có Mặc Lan biết được, sáng nay chủ tử phát hiện ở dưới gối có một li xi thật to, bên trong là một sấp ngân phiếu thật dày. Chủ tử thấy ngân phiếu liền vui vẻ tới tận bây giờ, thật sự là... Điện hạ đã quá nuông chiều chủ tử rồi, trước đây chủ tử thấy tiền cũng không sáng mắt đến như thế.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Thất Trình

Mùng hai tháng Giêng trong cung không chúc tết, mọi người ở trong viện của mình thoải mái nghỉ ngơi. Mộ Tịch Dao cũng rất thoải mái, tất cả sự vụ đều bàn giao cho người khác, mấy ngày sau nàng chỉ cần đi xem qua là được.

Tông Chính Lâm ở thư phòng xem mật báo xong, cho người mời Mộ Tịch Dao đến, định sau đó mang nàng đi dạo ngự hoa viên.

Được tin, Mộ Tịch Dao đang muốn ra cửa, thì Triệu ma ma bất ngờ đến, nói người nhà Đường thứ phi đến, đang ở bên ngoài.

Mộ Tịch Dao sững sốt, người nhà Đường thị muốn diễn cái gì đây? Sao ai cũng thích không mời mà tới?

Mang theo khó hiểu quay về phòng, mời người vào trong, liền thấy không chỉ một người đến. Đi đầu là một vị phu nhân, ăn mặc đẹp đẽ, phía sau là một nữ nhân tuổi khá trẻ, nhìn đáng vẻ tựa như là di nương thị thiếp, sau cùng còn có hai nha đầu.

Mộ Tịch Dao vừa nhìn liền sáng tỏ thân phận của hai người này.

“Thiếp thân Đường Mĩ thị thỉnh an Trắc phi.” Sắc mặt Đường phu nhân không tốt, nhưng lễ tiết vẫn rất chu đáo. Sau khi hành lễ liền để những người còn lại làm lễ. Nữ nhân đi phía sau quả nhiên là mẹ đẻ của Đường Tuệ Như, là di nương của Đường gia: Triệu thị.

“Đầu năm mới, không cần khách khí. Lúc này hai vị đến chắc là để thăm Thư Oái Uyển?” Mộ Tịch Dao khách sáo nói ra sự nghi ngờ của mình, Sáng sớm đầu năm có chuyện gì mà vội vàng tới cửa như vậy?

Đường phu nhân oán hận liếc nhìn Triệu thị, rất xấu hổ mở miệng: “Thứ nữ trong nhà không hiểu quy củ, đụng chạm quý nhân, gây phiền phức cho ngài. Thứ phi hôm qua gửi thư về nhà, đề cho thiếp thân nhanh chóng tới đón người trở về.”

Trong thư Đường Nghi Như rất căm tức, nói thẳng chuyện bại hoại đạo đức của Đường Tuệ Như, tự mình chạy đến phủ hoàng tử cầu dẫn điện hạ, quả là bại hoại gia phong, mất cả thể diện. Đường đại nhân vừa xem thư nữ nhi gửi về, quả nhiên là quá quắt, đây chẳng phải là để cho người khác chê cười hay sao? Nhân lúc việc xấu trong nhà chưa truyền ra ngoài, phải mau chóng đến đón cái kẻ không có đầu óc kia về nhà giáo huấn.

Đường phu nhân được Đường đại nhân giao phó, quay sang quở trách Triệu thị một trận, rồi vội vã mang người chạy tới đón người về. Điều này thật quá mất mặt, thảo nào sắc mặt bà ta không tốt.

Mộ Tịch Dao khẽ gật đầu, trong lòng cũng khá đồng ý đối với thủ đoạn nhanh nhạy của Đường Nghi Như. Nếu cứ tiếp tục dây dưa như thế, chẳng biết Đường Tuệ Như còn muốn điều dưỡng bao nhiêu ngày mới nguyện ý “đường khôi” mà rời đi.

Nếu Đường gia đã tìm đến Đan Như Uyển, dù sao Mộ Tịch Dao cũng phải lấy thân phận trắc phi xử lý thật tốt, nàng bèn dẫn người đi Thư Oái Uyển.

Đây là lần đầu tiên Mộ Tịch Dao bước vào sân của Đường Nghi Như, cũng khá bình thường, nhưng vẫn hơn tiểu viện của thị thiếp khác nhiều, ít ra còn có vườn hoa nhỏ và hồ nước.

Trước tiên là đi thăm Đường thị đang dưỡng bệnh, thuận tiện ở trong phòng nàng ta chờ người mang Đường Tuệ Như đến để cho người nhà nàng ta dẫn về. Mọi người còn đang khách sáo nói vài câu, thì không ngờ ngoài phòng lại truyền đến tiếng khóc thút thít của nữ tử.

Triệu thị nghe xong bật người đứng dậy, rất lo lắng nhìn ra cửa, mắt nhìn thấy người được mang đến nằm ở trên ghế mềm liền đỏ hồng cả mặt.

Mộ Tịch Dao nhìn hai người một lớn một nhỏ đang ôm nhau khóc rống lên, chợt cảm thấy nhức đầu, năm mới lại ở phủ của người ta khóc lóc đến chẳng còn biết gì, không ngại điềm xui hay sao.

Ôm lò sưởi không nói gì, chủ mẫu Đường gia còn đang ở đây, chắc cũng không đến mức hồ đồ theo bọn họ.

Quả nhiên, nét mặt Đường phu nhân cứng ngắt, trên mặt cố giữ bình tĩnh, giục nha hoàn nhanh đỡ người hồi phủ. Da mặt Đường Nghi Như nằm trên tháp mềm cũng đỏ bừng, cảm thấy đã bêu xấu trước mặt người ngoài, đây chẳng phải là tự đưa mặt cho người khác đánh sao? Vội vàng kêu Mĩ Sách và Thư Đào nhanh đi giúp một tay.

Mộ Tịch Dao nhìn đám người đang loạn thành một đoàn kia, cũng không tiện chế giễu, đứng dậy chuẩn bị cáo từ.

Không ngờ Đường Tuệ Như thấy nàng muốn đi, đột nhiên hất tay nha hoàn ra lăn từ trên ghế mềm xuống, quỳ trên đất vừa khóc vừa dập đầu, nói mình không còn mặt mũi mà sống nữa, thỉnh trắc phi làm chủ.

Mộ Tịch Dao còn chưa hiểu chuyện này có liên quan gì đến mình, chợt nghe Đường Tuệ Như kêu muốn mình làm chủ, đầu óc có chút hồ đồ.

Ngồi lại ghế, để cho mọi người yên lặng lại, nhìn kẻ còn đang dập đầu kia, sắc mặt Mộ Tịch Dao rất bình thản, thông thả ung dung mở miệng nói.

“Đường tiểu thư không cần như vậy, cứ đứng lên đi.” đưa mắt ý bảo Mặc Lan đỡ người dậy: “Bản trắc phi có thể thay người làm chủ chuyện gì?” Mẹ cả và mẹ đẻ của người đều ở đây, chị người là Đường Nghi Như thì còn đang nằm trên giường nhìn người như hồ rình mồi, vậy mà lại tìm tới mình nhờ làm chủ.

.

Đường Tuệ Như không đẩy tay của Mặc Lan ra, rất thuận theo đứng lên ngồi trên ghế mềm, mới chậm rãi ngẹn ngào mở miệng.

Nữ nhân này không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng là nước mắt rùng rùng, nói cũng không hết một câu, chỉ không ngừng gạt lệ, tay trái đỡ ngực, dáng vẻ sắp ngất đi.

Đường thứ phi thấy nữ nhân kia lại bắt đầu giờ trò, lập tức dứt khoát sai Mi Sách đi qua kéo người đi, quay đầu giải thích với Mộ Tịch Dao: “Thật đã khiến cho trác phi chê cười, thứ muội của thiếp ngày thường yếu ớt, lần này rơi xuống nước liền bị kinh hách, đầu óc không tỉnh táo, mong trác phi đừng trách.”

Lời còn chưa nói hết, Đường Tuệ Như đã tránh thoát khỏi sự lôi kéo của Mi Sách, ngã bịch xuống.

“Hồi bẩm trác phi, dân nữ thực sự không còn mặt mũi gặp người khác. Dân nữ và điện hạ đã có gần gũi da thịt, nếu cứ như thế này mà ra khỏi cung, sợ là không còn mặt mũi nào sống tiếp nữa.”

Đường Tuệ Như vừa nói xong, tất cả người trong phòng đều im lặng, ngơ ngác nhìn nàng ta. Lời này của Đường Tuệ Như từng chữ từng chữ nói rất rõ ràng, không cho phép người khác hoài nghi là mình đã nghe lầm.

Hai tay vẫn ôm lô sườn của Mộ Tịch Dao sững lại. Híp mắt nhìn nữ nhân đang quỳ trước mặt, trong lòng giật mình.

Có da thịt gần gũi? Với Tông Chính Lâm? Sao mình lại không có chút ấn tượng nào về chuyện này? Sau đó lại nhìn sang Đường Nghi Như, chỉ thấy Đường thứ phi cũng đang ngẹn họng nhìn trần trời, khóe miệng run run, tức đến nỗi chỉ tay vào Đường Tuệ Như nói không nên lời.

Triệu thị không có chủ kiến, vừa nghe lời này của nữ nhi cũng ngã oạt xuống đất, oa một tiếng rồi khóc lớn, kêu trời gọi đất muốn Mộ Tịch Dao làm chủ.

Đường phu nhân giận đến mức muốn tóm lấy đầu nàng ta mà đánh cho vài cái ngay tại chỗ, nhưng bị nha hoàn phía sau gắt gao khuyên nhủ, mới thở phò kêu rằng gia môn bất hạnh, mới sinh ra một nữ nhi không biết liêm sỉ như thế.

Mặc Lan lo lắng nhìn chủ tử nhà mình, chỉ sợ chủ tử không chịu nổi đã kích bất ngờ này, nếu có chuyện gì bất trắc, nhờ đứa trẻ trong bụng... Mặc Lan sợ đến cả người toát mồ hôi lạnh, lúc này lẽ ra nên đưa chủ tử rời đi luôn. Nhưng khi nhìn về trấn định của Mộ Tịch Dao, liền không dám vọng động.

Mộ Tịch Dao nhìn cả phòng khóc khóc nháo nháo, sắc mặt lạnh lùng, không khách khí nữa, “cạch” một tiếng buông chén trà xuống, lúc này mọi người trong phòng mới hoàn hồn.

“Người nói người và điện hạ đã có gần gũi về da thịt? Việc vào lúc nào?” Mộ Tịch Dao rất lạnh nhạt, trước tiên hỏi cho rõ ràng.

“Hồi bẩm trác phi, chính là buổi tối hôm hai chín tết.” Mộ Tịch Dao vừa nghĩ, đêm đó chẳng phải Tông Chính Lâm không trở về phòng? Lẽ nào... Nàng chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, lại nghe thấy Đường Tuệ Như tiếp tục khóc tố: “Thân thể của dân nữ bị điện hạ nhìn thấy, nếu cứ như vậy mà ra cung, còn ai nguyện ý muốn lấy một nữ tử thất trinh như dân nữ nữa?”

Lời này làm khiến cho chút thể diện cuối cùng của Đường phu nhân cũng mất hết rồi. Bà ta mắng một câu “Hạ lưu” rồi tức giận đến khó thở, khiến nha hoàn phía sau vội vã ẩn huyết nhân trung, vỗ ngực.

Đường Nghi Như vội lấy một thanh ngọc như ý ném qua, khiến Đường Nghi Như hoảng sợ thét lên né tránh. Triệu thị hoàn toàn bị dọa sợ, chỉ biết che mặt khóc lớn.

Mộ Tịch Dao nhìn cả một gia đình rối ren, cảm thấy mình đúng là đã được mở rộng tầm mắt.

“Tất cả câm miệng!” Mộ Tịch Dao nổi giận, liên tục vỗ mạnh hai cái lên bàn. Nhìn một đám nữ nhân lộn xộn ở bên dưới, hai tròng mắt híp lại, giọng nói băng như lạnh: “Việc này cần hỏi qua điện hạ rồi mới có thể định đoạt.” Vỗ xong mới âm thầm cảm thấy đau tay.

Sau đó quay người sang nhìn Đường phu nhân và Triệu thị đang thở dốc: “Hôm nay hai vị hãy mang Đường tiểu thư hồi phủ trước đã.” Thái độ vô cùng cường ngạnh, không cho phép cãi lại.

Sau đó lại nhìn Đường Tuệ Như: “Đường tiểu thư cứ an tâm dưỡng bệnh trước đã, việc gì cũng phải dưỡng thân thể tốt rồi nói.” Thấy nàng ta không chịu thuận theo, giọng nói liền hạ thấp vài phần, nét mặt rất nghiêm túc: “Điện hạ đường đường là hoàng tử chẳng lẽ còn có thể chối cãi sao? Nếu chuyện này có thật, phủ hoàng tử chắc chắn sẽ làm rõ.” Nghe vậy Đường Tuệ Như mới rất không cam lòng bị đưa ra ngoài, nhưng vẫn thấy sự cố chấp trong mắt nàng ta, Mộ Tịch Dao đương nhiên sẽ không tin nữ nhân này sẽ chịu an phận.

Chờ trong phòng yên tĩnh lại, Mộ Tịch Dao mới xoay người nói Đường Nghi Như cố dưỡng bệnh cho tốt, đừng suy nghĩ nhiều. Tuy dặn dò thế nhưng trong lòng lại biết rất rõ, sợ rằng Đường thị sẽ còn bệnh thêm một khoảng thời gian, có một thứ muội rắc rối như thế làm cho tức giận vài lần, nàng ta không muốn suy nghĩ nhiều cũng khó.

Sau chuyện hôm nay cho thấy, chắc chắn Đường Nghi Như muốn mau chóng đuổi người ra ngoài, lại không ngờ Đường Tuệ Như điên cuồng như vậy, không để ý danh tiết, ở trước mặt mọi người nói bản thân mình bị Lục điện hạ động chạm thân thể. Thật đúng là gặp phải quái nhân.

Lần này con dao sắc của Đường thứ phi không có tác dụng, trái lại tạo thành sự n lưu luyến cho Đường Tuệ Như.

So sánh hai ti muội Đường thị, một người thua thiệt về khuôn mặt, một người không để ý thanh danh ở lại nhà ngóng trông vinh hoa phú quý.

Mộ Tịch Dao âm thầm thấy đáng tiếc, chỉ sợ hôm nay không thể đi dạo ngự hoa viên được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Phi (New)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Hiểu Lâm

Mộ Tịch Dao dẫn người đi đến phía trước, mới phát hiện Tông Chính Lâm đã chờ trong sân. Một thân bào phục màu thiên thanh, tư thế oai hùng, gò má góc cạnh rõ ràng, lộ ra vẻ lạnh lùng nghiêm túc.

Người đàn ông như thế, đầy đủ mọi thứ từ thân phận, tướng mạo đến quyền thế, cũng khó trách được người nhớ thương. Mộ Tịch Dao bĩu môi.

”Điện hạ” đi đến gần, nhìn khuôn mặt nhu hòa của nam nhân, Mộ Tịch Dao mở miệng muốn xác nhận giải thích của Đường Tuệ Như.

”Điện hạ đêm hai chín hôm đó ngài chưa từng trở về phòng, có phải là chạm qua Đường Tuệ Như hoặc nhìn thấy thân thể của nàng?”

Ma ma nói tí muội Đường thị là bị khiêng trở về phòng, sau đó ngự y bắt mạch, không có khả năng từng tiếp xúc. Vậy là ở trước đó sao?

Mộ Tịch Dao nghĩ đến tình tiết kinh điển cô em vợ và anh rể, trong bụng thấy buồn nôn.

Vệ Chân vốn ở một bên, nghe thấy trắc phi hung hăng chất vấn như vậy, sợ đến mức không dám ở lâu, lui hai bước ra ngoài.

Chuyện buổi tối hôm ấy Vệ Chân vẫn nhớ rõ, lúc đó điện hạ cực kỳ tức giận.

Tông Chính Lâm vốn đang chờ nàng đến, nhưng không ngờ đến chậm chưa nói, còn ngênh đón hấn bằng lời chất vấn.

Đây có còn để mình vào mặt hay không? Trên mặt không nén được ý giận, thần sắc cũng không khá hơn là mấy.

Tuy rằng Tông Chính Lâm thích tính tình ngay thẳng của Mộ Tịch Dao, nhưng cũng không thích đến nỗi cam tâm tình nguyện bị nàng hạ thấp thể diện. Dù hấn có dung túng thế nào đi chăng nữa, hấn cũng đường đường là hoàng tử Đại Ngụy, sao có thể cho phép nữ nhân của mình khiến mình mất mặt.

Mộ Tịch Dao nhìn hấn biến sắc, cho rằng thực sự có chuyện này, liền tận lực thực hiện chức trách của trắc phi, đợi nghe chỉ thị của Lục điện hạ, quyết định nạt hay không nạt người.

”Điện hạ, chuyện hôm nay đã âm ỉ đến mức mọi người đều biết, điện hạ có chủ ý gì?” Mộ Tịch Dao chăm chú hỏi.

Tông Chính Lâm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Tịch Dao nửa hoang mang, nửa chắc chắn, tức giận đến mức buồn bực trong lòng.

Mình rõ ràng đã cho nàng trưởng tử, sao có thể trong thời kì nàng mang thai mà gây thêm rắc rối?

Ngoại trừ Đan Như Uyển, hấn chưa từng đi đến đâu, dù vậy chỉ đổi lấy nghi ngờ, không thể để cho nàng toàn tâm tín nhiệm hấn sao?

Tông Chính Lâm mặt trầm như nước, giọng nói nghiêm khắc, lần đầu tiên ngay trước mặt hạ nhân, giáo huấn Mộ Tịch Dao một trận.

“Nàng đang nói những lời vô liêm sỉ gì? Bản điện làm hay không, đâu đến lượt nàng chất vấn?” Chạm phải điểm cường thế bá đạo của nam nhân, ngữ khí của hấn càng thêm cứng rắn.

Mộ Tịch Dao bị hấn đổ lửa giận xuống đầu, vẻ mặt khê biến, nhìn nam nhân trước mắt khí thế sắc bén, lúc này trầm mặc, không nói.

Nghe giọng nói lạnh lùng của hấn, lại nhìn sắc mặt của hấn nữa, hình như không phải thẹn quá hóa giận, mà là vô cùng bất mãn với mình?

Mộ Tịch Dao suy tư chốc lát, gật đầu nói: “Thiếp đã hiểu.”

Cũng trách mình không cẩn thận, tùy tiện thành quen, đã quên thân phận của nam nhân này, bị đại boss cảm thấy nàng quản quá nhiều.

Từ nhận thức khác biệt của đôi bên, Mộ Tịch Dao căn bản không tìm được điểm chính, hiểu lầm nguyên nhân khiến Tông Chính Lâm tức giận, đem việc tín nhiệm quy kết thành quyền lực và trách nhiệm.

Ngẩng đầu mỉm cười, nỗ lực hòa dịu không khí: “Bây giờ điện hạ có còn muốn đi ngắm ngự hoa viên không?” Nếu không có khả năng quản chuyện này, ta liền đổi đề tài?

Tông Chính Lâm vừa mới bị nàng làm cho tức giận, không ngờ nữ nhân này đảo mắt liền thay đổi khuôn mặt tươi cười, hấn cũng không tốt tính như thế, phát tay áo vào thư phòng, không nói một lời.

Mộ Tịch Dao nhìn bóng lưng Tông Chính Lâm rời đi, ngưng mắt nhìn cửa lớn thư phòng đóng chặt trong chốc lát, rồi cũng mang người trở về.

Tâm trạng Mặc Lan lo lắng, sợ nàng vốn được sủng ái, không chịu nổi khi bị điện hạ quát lớn, lỡ nhút nhát giận hờn lẫn trong lòng, sẽ không tốt với đứa trẻ.

Đang muốn an ủi đôi câu, lại phát hiện chủ tử hình như không có chuyện gì, lắc lư trở về Đan Như Uyển, vẫn đánh đàn đọc sách cho thỏ ăn như cũ.

Mộ Tịch Dao đương nhiên không có chuyện gì. Nàng với Tông Chính Lâm chỉ thỉnh thoảng có chút chuyện phong, cho rằng như thế là đương nhiên.

Hoàng đế nào mà chẳng có điểm phức tạp, giai nhân vờn quanh?

Từ ngày đầu tiên quen biết Tông Chính Lâm, nàng liền hiểu rõ cuộc sống mình mà sau này nàng phải đối mặt. Hôm nay chỉ là một Đường Tuệ Như nhỏ nhỏ, Mộ Tịch Dao không hề đặt ở trong mắt. Dù sao cho tới bây giờ điều nàng mong cầu cũng không phải toàn bộ là Tông Chính Lâm.

Nói khó nghe một chút, Mộ Tịch Dao coi như là mang theo tính toán cực mạnh, từng bước mưu kế đến hôm nay, được Tông Chính Lâm đặc sủng.

So với việc một đêm ân sủng, nàng còn quan tâm đến những mặt đối xử khác của Tông Chính Lâm hơn. Mà muốn cho một người nam nhân thấy mình độc nhất trong một đám nữ nhân, vậy thì càng phải phí công sức, trừ sủng ái ra, còn phải có tôn trọng.

Hôm nay xem ra, là bản thân nàng không nắm vững chừng mực cho tốt, đi quá giới hạn. Nếu muốn được người khác tôn trọng, đầu tiên cần phải tôn trọng ý nguyện của người đó.

Vừa rồi Tông Chính Lâm răn dạy mình, chắc là nói mình quản quá nhiều, vượt quá phận sự. Làm trặc phi tuy rằng phải ra mặt xử lý chuyện của hậu viện, nhưng không được quản lên đến tận trên đầu hoàng tử. Giống như lời hắn nói, làm hay không làm, đều là chuyện đương nhiên của hắn, người bên ngoài không có quyền hoài nghi.

Mộ Tịch Dao căn cứ vào lý giải của mình, trong nháy mắt liền thông suốt. Nếu boss đại nhân cho rằng như vậy là không được, vậy thì phải sửa. Tựa như boss nói bản kế hoạch này hắn không hài lòng, lập tức người phải suy nghĩ lại, viết bản khác.

Mộ Tịch Dao căn cứ vào sở thích của Tông Chính Lâm, trong chớp mắt điều chỉnh con đường làm sủng phi. Lục điện hạ thích nữ nhân biết thủ bản phận, từ nay về sau, đừng tỏ vẻ hưởng thụ quá mức, chung sống với nhau cũng phải có ý tứ, phải phân biệt với người nhà và họ hàng gần. Về phần hoa cỏ trong phủ, hay hoa cỏ đại ngoại phủ, đều là chuyện của chính phi, nàng không cần hỏi đến.

Nghĩ thông suốt, tâm trạng Mộ Tịch Dao buông lỏng, cảm thấy tiền đồ rõ ràng, cực kỳ tốt.

Tông Chính Lâm ở trong phòng đọc sách, ánh mắt dừng lại trên một tang giấy thật lâu, nửa canh giờ cũng không lật qua.

Thở dài, ném sách qua một bên, mới chợt nhớ lại nữ nhân gì đó mà Mộ Tịch Dao nhắc tới. Trong mắt phượng lập tức chỉ còn lại băng lãnh lạnh thấu xương. Là ai liều mạng dám chạy đến Đan Như Uyển nói huyền thuyên?

Dùng tay ra hiệu cho ám vệ đi thăm dò, Lục điện hạ cầm lấy tuyên bút, tĩnh tâm tập viết.

Giờ Ngọ tự dùng cơm canh xong, Mộ Tịch Dao liền đi nghỉ tạm. Tông Chính Lâm ở thư phòng nhìn báo cáo của ám vệ, thực sự rất đặc sắc.

Dựa theo tập tục của Đại Ngụy, nếu cứng rắn muốn dính líu, Đường Tuệ Như cũng coi như thất tiết. Có điều người biết việc này cũng chỉ giới hạn trong hai nhà, trực tiếp ngấm miệng là được. Tông Chính Lâm để cho Điện Phúc Sơn truyền lời tới Đường gia, nghiêm lệnh không được tiết lộ chuyện này. Về phần nữ nhân kia, tự mình cưới gả, không liên quan đến nhau.

Lại hỏi tưởng đến sáng sớm Mộ Tịch Dao chất vấn mình, chẳng lẽ nàng cho là mình thừa dịp nàng mang thai, ngủ với nữ nhân khác?

Lục điện hạ cho rằng Mộ trặc phi là ghen tuông, chợt cảm thấy về tình thì có thể lượng thứ, hắn hình như đã quá nghiêm khắc.

Nhưng Tông Chính Lâm cũng thấy tức giận, nếu muốn ngủ với nữ nhân khác, hà tất phải đợi đến hôm nay? Nhưng mà hành động lần này cũng không được. Ngày sau nữ nhân trong phủ càng ngày càng nhiều, nàng lỗ mãng như thế, nếu bị chính phi xử lý, chẳng lẽ hắn còn phải tìm cách che chở, không cho chính phi thể diện?

Tông Chính Lâm thấy vẫn nên nói chuyện với Mộ Tịch Dao một chút, dựa theo trí tuệ của nàng, chắc cũng không đến nỗi không hiểu ý tốt muốn nhắc nhở của mình.

“Điện hạ?” Mộ Tịch Dao thấy Tông Chính Lâm vào phòng, mặt mang ý cười kêu Huệ Lan dâng trà: “Hôm nay điện hạ đến sớm vậy?”

Tông Chính Lâm vốn tưởng rằng tiểu nữ nhân sẽ dối, không ngờ sự tình hoàn toàn không như vậy, nàng vẫn như cũ yêu kiều mềm mại, trả lời cũng êm ái ôn nhu nghe rất hay, thái độ rất nhu hòa, tựa như sáng sớm nay chưa hề xảy ra chuyện gì.

“Nàng...” Tông Chính Lâm muốn nói lại thôi.

“Điện hạ, có chuyện gì?” Mộ Tịch Dao nhìn thái độ hơi chán chường của hắn, âm thầm suy đoán: Chẳng lẽ là chờ mình cho hắn bậc thang bước xuống, xóa

cảm giác buổi sang nay tan rã trong không vui?

Trong lòng cười thầm, chút chuyện nhỏ này còn khó chịu như thế, nam nhân này thật đúng là cao ngạo.

”Điện hạ có phải muốn nói chuyện lúc sáng ? Thiếp đã nghĩ rồi, là thiếp không phải. Thiếp cam đoan, tuyệt đối không có lần sau.” Mộ Tịch Dao thẳng thắn thừa nhận sai lầm của mình, thái độ thành khẩn chỉ thiếu nước vỗ ngực mà thôi.

Tông Chính Lâm bị thái độ bình thân của nàng khiến cho chẳng biết mở miệng ra sao, đành không thể làm gì khác là buông tha không đề cập tới. Nhưng mà trong lòng hần hần có loại cảm giác hình như có chỗ nào không đúng.

Mộ Tịch Dao nhận sai, hai người vẫn hòa thuận như ngày thường, thỉnh thoảng luyện chữ chơi cờ, câu cá dạo vườn. Lúc này đám người trong Đan Như Uyển mới yên lòng. Thầm nghĩ chủ tử anh minh, biết chịu thua trước, không vì nhỏ mà mất lớn.

Thế nhưng tất cả mọi người đều không biết là, Mộ Tịch Dao đã đi càng ngày càng xa trên một con đường cực kì quý dị. Nàng dựa theo lí giải của mình một lòng hòa theo tâm tính của boss, vững bước tiến về phía trước trên con đường sùng phi.

Những kết hợp tốt đẹp mà hai người có trước kia, bị Mộ Tịch Dao bỏ quên hoàn toàn, chỉ cho rằng đó biểu trưng cho tâm tính tốt của boss. Cái này cũng làm cho nàng hoàn toàn quên mất còn có một thứ gọi là tình cảm, khiến cho chút tình ý và thấu hiểu đối với Tông Chính Lâm hoàn toàn biến mất.

Sau đó Mộ Tịch Dao và Lục điện hạ sớm chiều ở chung, giống y như dự tính, không tệ chút nào, càng ngày càng thấy hòa thuận.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Nâng Thiếp

Mấy ngày đầu tháng Giêng, Mộ Tịch Dao không ngừng giao tiếp qua lại với các cung các phủ, nhận lễ tặng lễ rất bận rộn.

Đường Tuệ Như thì cũng bận tuyệt thực ở Đường phủ, nhằm chống đối với Đường đại nhân. Nàng ta tuyên bố nếu muốn bức tử mình, vậy sẽ để cho chuyện xấu trong nhà Đường gia trở thành chuyện cười ở Thịnh Kinh.

Đường đại nhân bị thứ nữ như bị điên này làm cho tức đến giậm chân, nhưng cũng sợ Đường Tuệ Như sẽ không có kị gì mà làm bụng bét lên.

Nhưng nghĩ đến lệnh cấm của Lục điện hạ, ông ta cảm thấy nếu chuyện này làm lớn ra thì không chỉ Đường gia mất mặt, mà Lục điện hạ cũng sẽ dính dáng vào trong đó. Để tránh cho đến lúc đó bị điện hạ giận chó đánh mèo, chỉ bằng bây giờ nhanh chóng có thái độ, làm theo ý tứ của điện hạ mới tốt.

Tông Chính Lâm đang tiếp đãi thân tín trong phủ, được bẩm báo là Đường gia đưa thư đến. Chân mày hần cau lại, mở thư ra xem. Đường Tuệ Như quả nhiên quyết tâm muốn dựa vào người quyền thế. Luôn miệng nói trong sạch của nữ tử quan trọng dường nào, thà rằng đến hậu viện làm thị thiếp, cũng không muốn làm chủ mẫu nhà bình thường. Nữ tử như vậy, Tông Chính Lâm cực kì chán ghét. Lập tức viết một phong thư, cho người đem thị rồi khỏi Thịnh Kinh.

Đường Tuệ Như ngồi trên xe ngựa, nhìn cửa thành gần trong gang tấc, trong lòng biết nếu cứ chờ đợi nữa, sợ là đời này sẽ hoàn toàn không còn hi vọng, bao tâm huyết lúc trước sẽ tan thành mây khói. Đáng sợ hơn là, hôm nay nàng ta đã âm ỉ với người nhà, nếu ra khỏi kinh, sợ là chỗ dựa cuối cùng cũng không có tác dụng nữa.

Quyết tâm được ăn cả ngã về không, Đường Tuệ Như xốc mạnh xe đang dập dềnh do ngựa chạy kia lên, nhào người nhảy từ xe ngựa xuống. Gia đình đánh xe ngồi đằng trước nghe tiếng động bèn quay đầu lại, mới phát hiện tiểu thư nhà mình điên rồi nhảy xuống, khắp khiêng chạy ngược về phủ. Đang muốn quay xe đuổi theo, lại nghe thấy tiểu thư hô to: “Kẻ cướp, thổ phỉ”, còn quay đầu chỉ vào hần, còn tiểu thư thì chạy trốn dọc con phố.

Bị đám người xung quanh chỉ trỏ, người đánh xe bị hoảng loạn, chỉ kịp vội vã trở về Đường phủ, báo tin cho Đường đại nhân. Đầu còn dám bắt Đường Tuệ Như nữa.

Tông Chính Lâm đang ở thư phòng sắp xếp lại tin tức từ các nơi truyền về, nghe Diên Phúc Sơn báo lại tiểu thư Đường gia đang quỳ gối ngoài cửa cung, cầu gặp Trắc phi.

Tông Chính Lâm cười lạnh hừ một tiếng, khuôn mặt không biểu cảm, chỉ trầm ngâm trong chốc lát, liền để cho Diên Phúc Sơn đến Đan Như Uyển thỉnh trắc phi đứng ra xử lý việc này. Dựa theo tính khí của tiểu nữ nhân của hần, loại người dám có tâm cơ đùa giỡn trước mặt nàng, tuyệt đối sẽ không chiếm được thứ gì tốt.

Mộ Tịch Dao nhận được tin, nhìn nữ nhân trước mặt đang quỳ gối cầu xin, nàng miễn cưỡng xoa cằm, nhón lấy một viên táo chua cho vào miệng.

“Người nói, không phải điện hạ sẽ không gả?”

“Hồi bẩm trác phi, dân nữ đã thất tiết rồi, sao có thể một mình giấu diếm mà gả cho người khác ? Nếu phủ hoàng tử không muốn nạp dân nữ, dân nữ thà rằng làm bạn với thanh đăng cổ phật suốt đời.” Đường Tuệ Như bi thương che mặt, thất thanh khóc rống.

Mộ Tịch Dao nhìn nữ nhân đang quỳ trên đất, liên tục lắc đầu. Phí nhiều sức lực như thế, còn có thể nói ra lời sẽ làm bạn với thanh đăng cổ phật? Người không sợ Phật tổ thấy người mưu đồ thất bại, không muốn gặp người hay sao?

Nữ nhân này sống chết xin vào phủ, chẳng qua chỉ là đồ mất với hư ảo của ân sủng tôn quý, hôm nay còn ăm ỉ đến tận cửa cung, thật là có đủ dũng khí.

“Nếu đã vậy, thì vào phủ làm thị thiếp đi.” Mộ Tịch Dao vừa để cho Huệ Lan rửa tay cho nàng, vừa vô tư đồng ý.

Không để ý đến sự vui sướng như điên của Đường Tuệ Như và vẻ không thể tin nổi của đám người Triệu ma ma, Mộ Tịch Dao chỉ cho người trở về báo với Tổng Chính Lâm rằng tất cả đều ổn thỏa, liền tự mình đi thư phòng.

Lần trước bởi vì việc nữ nhân này vào phủ, Tổng Chính Lâm đã trách mình vượt quá quy củ.

Lần này nàng đặc biệt không thể vượt quá quy củ, boss chưa nói không muốn, vậy cho người vào là xong chuyện.

Phàm là nữ nhân, nếu đã để cho nàng xử lý, vậy tất cả đều nâng vào phủ.

Mộ trác phi đối với việc trong phủ muốn đưa bao nhiêu nữ nhân vào, sẽ không có nửa câu ngăn cản. Bồng lộc phủ hoàng tử có nhiều, nuôi ba mươi hoặc năm mươi nữ nhân cũng không thành vấn đề. Về phần tốt hay xấu, sau này tự có chính phi xử lý.

Còn Đường Tuệ Như, cũng khá thú vị. Không biết sau khi Đường thứ phi nhận được tin này sẽ có phản ứng thế nào. Có thể làm cho Đường thứ phi ám ức, Mộ Tịch Dao cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Trải tờ giấy Tuyên Thành ra, cầm bút mực nước, tình tâm sao chép một bản chữ mẫu thể Liễu*, chỉ trong chốc lát nàng đã cực kì nhập tâm.

*Thể chữ Liễu: là thể chữ do nhà thư pháp nổi tiếng thời Đường Liễu Công Quyền sáng tạo ra.

Tổng Chính Lâm nhận được bẩm báo, chiếc bút lông Hồ Châu cầm trong tay bỗng dừng lại. Gác bút, tầm mắt hẩn dừng lại ở trên giấy, thật lâu không nói gì.

Nàng chắc chắn hẩn chán ghét Đường Tuệ Như nên sẽ không coi trọng ả, hay là lừa phải hao tâm tổn sức nên cứ nâng vào cho xong chuyện? Tổng Chính Lâm cực kì khó chịu khi Mộ Tịch Dao tự mình nâng thiếp cho hẩn, nhưng lại không có cách nào trách cứ với sự tự chủ trương này của nàng.

Lần này mình để cho nàng quyết định, nhưng không ngờ nàng không hề hỏi mình, lại có thể hào phóng như thế, cái loại dễ nói chuyện chết tiệt này.

Tổng Chính Lâm dựa lưng vào ghế, hai tay khoanh ở trước ngực, ánh mắt âm u đến đáng sợ.

Điền Phúc Sơn im lặng cúi đầu, mãi đến khi điện hạ ngầm thừa nhận quyết định của trác phi, mới yên lặng lui ra ngoài.

Lau mồ hôi, Đại quân sự càng ngày càng thấy không hiểu rõ với Mộ trác phi.

Nhưng mà tiếp đó lại không xảy ra chuyện mà Điền Phúc Sơn lo lắng, hai vị kia vẫn chơi cờ vẽ tranh, nắm tay tán bộ, nét mặt không có gì khác thường, trong Đan Như Uyển vẫn có thể thường xuyên nghe thấy Mộ Tịch Dao và Tổng Chính Lâm trên chóc nhau như cũ.

Cứ chung sống như vậy qua mấy ngày Tết, Đường gia đưa tiểu Đường thị nhập phủ.(gọi là Tiểu Đường thị là vì trong phủ đã có Đường thứ phi nhé mọi người)

Mộ Tịch Dao yêu kiều tức giận đẩy bàn tay đang giờ trò xấu của Tổng Chính Lâm ra, vẻ mặt rất hiền lành nhắc nhở hẩn có người mới nhập phủ, đôi mắt đẹp đảo quanh, hết sức xinh đẹp.

Khuôn mặt vừa rồi còn vẻ nhu hòa của Tổng Chính Lâm lập tức trầm lại, nhìn thẳng Mộ Tịch Dao một lát. Sau đó thờ ơ quần tóc nàng, dùng ngón trỏ vừa quần vừa thưởng thức, nét mặt lười biếng mà chuyên chú, không hề mảy

may có ý mở miệng.

Mộ Tịch Dao cảm thấy như bị nội thương, người đàn ông này thực sự là càng ngày càng khó hầu hạ, trở mặt như lật sách, thỉnh thoảng còn có tiết mục “cho người đoán”.

Nhiều lần đối mặt với Tổng Chính Lâm như vậy, Mộ Tịch Dao thật sâu lo.

Ví dụ như lúc này, Lục điện hạ ngài lẽ ra nên tùy tiện trêu đùa mấy câu, Mộ trác phi nàng đây sẽ thuận theo thời thế, nũng nịu quần người. Lúc trước ở chung không phải đều là như thế này hay sao?

Sắc mặt Tổng Chính Lâm tuy nhu hòa, nhưng thâm ý trong mắt lại làm cho Mộ Tịch Dao phải tự tìm cớ lấp liếm.

“Chẳng phải là thiếp luyện tiếc điện hạ sao? Không có điện hạ, thiếp ngủ không yên.” Chu miệng, như người bị vạch trần tâm tư, làm bộ xấu hổ.

Trong bụng lại âm thầm phỏng đoán dụng ý của Tông Chính Lâm, đây mới là kiểu mà hắn thích đúng không? Vui vẻ khi thấy nàng biểu hiện cực kì không muốn xa rời, thỏa mãn dục vọng chinh phục của nam nhân? Trong lòng Mộ Tịch Dao tính toán thật nhanh, Tông Chính Lâm lại có đáng về để nói chuyện như cũ, dặt tay nàng đi vào bên trong nội thất, phân phó mọi việc ổn thỏa.

Mộ Tịch Dao mơ mơ hồ hồ bị đổ đi vào giấc ngủ, không biết Tông chính Lâm đưa mắt nhìn nàng ngủ cho đến tận canh ba mới thôi.

Ngày hôm sau tiểu Đường thị kính trà, Lục điện hạ ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn, làm như không thấy chén trà kia.

Khuôn mặt Mộ Tịch Dao co rút, không thể làm gì khác hơn là giảng hòa, nhận trà dâng nói mấy câu khách khí, lại thường trâm cài tóc, coi như là kết thúc buổi lễ.

Đường thứ phi ốm bệnh vắng mặt, đám thị thiếp tuy trong lòng căm giận, nhưng nét mặt lại không dám biểu lộ ra ngoài, chỉ khách sáo chào hỏi.

Về vui mừng lộ rõ trên mặt Tiểu Đường thị, không hề sợ điện hạ sẽ ném nàng vào khuê phòng một mình tịch mịch .

Nàng ta biết rất rõ, những nữ nhân ở trong hậu viện này, người vẫn là xử nữ không riêng gì mình nàng ta, cũng không tính là mất mặt. Hôm nay phải nghĩ xem làm thế nào để khiến cho điện hạ vui mới là đại sự.

Quả nhiên sau tết Nguyên Thành Đế dốc sức chinh đồn binh lực tại Mạc Bắc và Tam châu Ký Bắc, liền tiếp thay quân, điều binh lực, điều động Vũ Kiến Tư chuẩn bị xây dựng doanh trại sát biên cương phía Bắc, luyện binh liên tục trong vòng nửa tháng, ý định muốn dùng tướng quân tuổi trẻ thay thế quan quân cổ hủ trong đại quân

Huynh trưởng của Mộ Tịch Dao là Mộ Cẩn Chi cũng tuân lệnh điều động, từ doanh trại phòng thủ ở Mực Châu điều đến doanh trại dự bị của Vũ Kiến Tư, chức vị từ thất phẩm phó úy thăng thành ngũ phẩm Thiên tống.

Mộ Tịch Dao được tin, chỉ trả lời một câu, nói cần phải an tâm ở doanh trại dự bị, mượn cơ hội này giành lấy sự tán thưởng của Viên Kỳ Chiêu.

Mộ Cẩn Chi là người ngay thẳng, luôn có một bầu nhiệt huyết, Mộ Tịch Dao chỉ có thể vì hắn mà lựa chọn người có tính tình phù hợp với hắn là Viên Kỳ Chiêu, mà bỏ qua người mà nàng tán thưởng hơn là Diệp Hoài Văn. Suy cho cùng nếu đi theo bên người Diệp Hoài Văn, sẽ phải mưu tính để giành thắng lợi, cần phải có tính tình nhẫn nại chờ thời cơ. Đáng tiếc Mộ Cẩn Chi không có tri thức và tính nhẫn nại như thế.

Sau khi hồi âm, Mộ Tịch Dao an phận ở Đan Như Uyển dưỡng thai, đến tháng thứ sáu bụng đã lộ rõ, bước đi không còn linh hoạt như trước, nhưng vẫn kiên trì mỗi ngày đều đến trong sân chơi đùa mấy chậu hoa cỏ, cho cá chép và thỏ ăn.

Ngày hôm đó, Xuân Lan do dự đi tới chỗ Mộ Tịch Dao đang ngắm hoa nói : “Chủ tử, nô tì vừa mới nghe nói điện hạ đến Thư Oái Uyển nghe đàn.”

Ánh mắt Mộ Tịch Dao hơi ngừng lại, chỉ nhàn nhạt gật đầu ý bảo đã biết, rồi tiếp tục sửa sang cây cảnh.

Mấy ngày qua Tông Chính Lâm đều nghỉ ở Đan Như Uyển, ngoại trừ khi công việc bận rộn làm trễ giờ thì ngủ lại ở thư phòng, cũng không một lần đến viện khác. Hôm nay chẳng những đến hậu viện mà còn đi Thư Oái Uyển nghe đàn?

Hắn bỗng nhiên nổi hứng, hay là ám hiệu cho mình biết , tỏ rõ lời hứa “tạm thời như nàng mong muốn” đã hết hiệu lực?

Mộ Tịch Dao sờ sờ cái bụng đã sắp được bảy tháng, ba tháng cuối thai kỳ sẽ không thể làm chuyện đó, Tông Chính Lâm có ý muốn cũng là hợp tình hợp lý, xem ra kiếp sống độc sủng đã kết thúc, nàng cũng sắp tiến vào hàng ngũ tranh sủng ở hậu viện rồi.

Hướng hồ mấy ngày gần đây ánh mắt của Tông Chính Lâm càng lúc càng quý dị, Mộ Tịch Dao có chút không chống chịu nổi. Luôn cảm thấy hắn có một thâm ý khác, nhưng mỗi lần hỏi đến, hắn lại né tránh. Lẽ nào đó chính là ánh mắt “ người thật nhàm chán” trong truyền thuyết sao?

Mộ trắc phi ở Đan Như Uyển suy tư, nghĩ đây là một quá trình tất phải trải qua. Thứ gì cũng phải như gần như xa mới có thể lâu dài, nếu gặp mặt mỗi ngày, ngay cả nàng cũng thấy phiền chán.

Một cách hết sức tự nhiên nàng đem mục tiêu sắp tới của mình sửa thành “Gắn bó ít trước khi sinh, tranh thủ tình cảm sau khi sinh.” Sau đó căn dặn mọi người trong Đan Như Uyển không được trêu chọc thị phi, tán gẫu bàn tán, chỉ an an ổn ổn làm việc là được.

Bên kia Tông Chính Lâm đang ở trong Thư Oái Uyển, hồi tưởng lại trò cười của mọi người trong Tụ Tiên lâu.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Biến Hóa

Hôm nay, lúc mọi người tụ tập uống rượu, Tông Chính Văn nhướng mi cười, nhìn Đại hoàng tử Tông Chính Thuận nói: “Đại ca, từ đệ ta nghe nói gần đây trong phủ huynh có thu một mỹ cơ,” ánh mắt lại dừng trên cổ hắn: “Xem ra, đại ca rất thỏa mãn.” Nói xong cả đám mới phát hiện bên trên cổ Đại hoàng tử có hai vết cào, hiểu rõ ý trong đó, không khỏi hài hước trêu ghẹo.

Bàn tay to của Tông Chính Thuận ngăn lại: “Trắc phi trong phủ ghen tuông, âm ỉ kịch liệt với ta.”

“Huynh cũng chiều mỹ cơ đó quá mức, khiến cho mỹ nhân ghen tức hả?” Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh cũng nhân cơ hội trêu đùa.

Thái tử càng hỏi thẳng ra: “Có phải là huynh lên lút thu dụng Mỹ cơ đó, nhưng lại không thông báo cho trong phủ biết?”

Mặt Tông Chính Thuận khinh thường: “Nói gì vậy? Nam nhân thu một thị thiếp, chẳng qua là một đồ chơi, còn cần đến nữ nhân gật đầu sao?”

“Đại ca, với vết cào này, có thể thấy trắc phi của ngươi quá thiếu khoan dung, không hề rộng lượng như trắc phi của tiểu Lục.” Tông Chính Văn vỗ vỗ vai Tông Chính Lâm, nháy mắt với hắn, nét mặt trêu ghẹo.

“Từ đệ, ngươi cũng không biết. Đây là đại ca có cách chế ngự nữ nhân, thu phục nữ nhân hậu viện đến khăng khăng một lòng, nếu không sao trắc phi lại vì một tiểu mỹ cơ nhỏ nhoi mà tức giận như vậy?” Thái tử ra dáng là người trong cuộc, nói đâu ra đấy. Ánh mắt lại nhìn về phía Tông Chính Lâm, ám chỉ.

Tông Chính Lâm ngồi trong đó, hoàn toàn không để ý tới ẩn ý trào phúng của thái tử.

Trắc phi của hắn đâu chỉ rộng lượng, còn tâm tâm niệm niệm muốn nâng thiếp, còn muốn hắn viên phòng với người ta. Tông Chính Lâm vừa nghĩ đến liền tức giận, đầu ngón tay hơi dùng sức vuốt chén rượu.

Chiều hôm đó tiểu nữ nhân nói chuyện chọc cười, làm nũng, hắn cũng coi như không biết, thuận theo nàng không truy cứu đến cùng. Thế nhưng trong tháng gần đây, hai người tuy như hòa thuận, nhưng lại không phù hợp như trước nữa.

Tông Chính Lâm vẫn chưa tìm ra điểm mấu chốt, nên cứ tùy nàng giả tạo, sống an nhàn. Chờ hắn thăm dò ra đầu đuôi, còn rất nhiều thời gian từ từ thanh toán với nàng.

Lần khoe mẽ trước đây của tiểu nữ nhân là yêu kiều kêu một câu: “Thiếp luyện tiếc điện hạ.”

Tông Chính Lâm ngửa đầu uống cạn ly rượu, trở về phải thử thăm dò một phen, xem nàng còn vờ vịt đến khi nào.

Hạ quyết tâm hỏi phủ, thái độ của Tông Chính Lâm khác thường, không đến Đan Như Uyển mà lại vòng đến Thư Oái Uyển nghe đàn.

Đường Nghi Như thấy điện hạ giá lâm, vui mừng đến nỗi hai tay giấu dưới ống tay áo khẽ run lên. Đây là lần đầu tiên điện hạ đến, lẽ nào có nghĩa là trong mắt điện hạ nàng ta vẫn còn chút phân lượng?

Đường Nghi Như kiềm chế niềm vui rạo rực trong lòng, quy củ hành lễ, lại dâng trà Quân Sơn Mao Tiêm tốt nhất, nghe nói điện hạ khi ở chỗ trắc phi chỉ yêu thích loại trà này.

“Đường thị,” Tông Chính Lâm mở miệng: “Có biết đánh đàn không?”

Tâm trạng Đường Nghi Như thật vui mừng, hơi ngượng ngùng: “Nếu điện hạ không chê, thiếp tất nhiên sẽ đánh đàn trợ hứng điện hạ.”

Tông Chính Lâm nằm ngửa trên tháp, bên tai là làn điệu réo rắt. Chỉ thầm than, Đường thị này cuối cùng cũng còn có chút tài lẻ, không bồi nhọ gia giáo thế gia.

Nhìn dung mạo Đường thị hôm nay, đoan trang, ôn hòa, thực nhả, trong đầu liền nhớ lại cái tát đầy sức lực đêm đó, Tông Chính Lâm thấy nữ nhân ở hậu viện của hắn thật quá rắc rối, ở trước mặt hắn thì người nào cũng đều có đáng về ôn dịu ngoan thuận.

Hắn cũng đang dự đoán sau khi Mộ Tịch Dao nhận được tin tức thì lúc nào sẽ đến Thư Oái Uyển, hắn đột nhiên ngừng mọi suy nghĩ, linh quang lóe lên.

Ôn dịu ngoan thuận?

Tông Chính Lâm lập tức liên tưởng đến nữ nhân trong Đan Như Uyển kia, bây giờ chẳng phải cũng rất vâng lời, ngoan thuận sao?

Rốt cuộc cũng tìm ra đầu mối, chân mày Tông Chính Lâm cau lại, dứt khoát nhắm mắt trầm tư, tay nhẹ nhàng gõ lên trên tháp.

Lúc này Tông Chính Lâm nào còn nhớ đến dự tính ban đầu khi đến Thư Oái Uyển, trong đầu chỉ nghĩ đến từng biến hóa của nữ nhân kia.

Đường Nghi Như thấy sắc mặt của Tông Chính Lâm càng lúc càng tệ, cho là cảm nghệ của mình không đủ tốt, không thuận tai điện hạ, tâm trạng lo lắng, liên tục gầy sai mấy lần, trán bắt đầu có mồ hôi.

Tông Chính Lâm đang vội vàng làm rõ mọi hoài nghi, lại bị tiếng đàn lộn xộn của Đường Nghi Như quấy nhiễu, nhất thời mặt hắn lộ vẻ không kiên nhẫn, vừa quay đầu liền nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của Đường thị, thấy thị thấp thỏm bất an nhìn mình, trong mắt có ái mộ, có e ngại, có bất an.

Mất phương của hắn híp lại, Tông Chính Lâm chậm rãi đứng dậy, màu sắc đen thui, tối tăm khó hiểu.

Cuối cùng cũng tìm ra điểm mấu chốt.

Là ánh mắt của nàng! Ánh mắt của nàng đang tận lực thu liễm mọi tâm tình, đem Mộ Tịch Dao thực sự ngăn cách ở bên trong, khiến cho hình tượng của nàng lúc này trở thành người phù hợp với Lục điện hạ Tông Chính Lâm. Hôm nay nàng chỉ là trắc phi trong phủ, mà không phải là Mộ Tịch Dao.

Cả tháng nay nàng ngoan thuận, chẳng qua chỉ là tận lực xu nịnh, lấy long hấn.

Nữ nhân kia lại có thể quả quyết đến vậy, bóp chết bản thân, xa lạ với hấn đến vậy.

Đây là những gì có được sau ngày ấy bị mình răn dạy nàng đáp “Thiếp hiểu”? Đây là kiểu hiểu quý quái gì?

Trên mặt Tông Chính Lâm u ám, nhớ tới một Mộ Tịch Dao làm cho mình động tâm động thật lớn, lúc nàng chém ngựa trên đường, bước binh trước mặt mọi người, cố ý làm loạn trước mặt hấn, nội tâm ngổn ngang trăm mối, buồn bực đến mức khó chịu.

Nhất là khi nhớ tới mấy ngày trước, Tông Chính Lâm lại càng tức giận.

Bên kia Đường Nghi Như thật vất vả mới trấn định lại, gây đàn trôi chảy, lại thấy điện hạ đột nhiên nhìn mình, ánh mắt lạnh như băng.

Tính tình Tông Chính Lâm đang lúc bức xúc, không thể nghe nổi những âm điệu vui mừng, bèn giận chó đánh mèo hừ lạnh một tiếng, đẩy cửa mà đi.

Đường Nghi Như bị dọa đến mức đứng sững ngay tại chỗ, thân thể run rẩy. Hoàn toàn không biết vì sao mình lại chọc giận điện hạ, khiến người phát hỏa lớn như vậy.

Tông Chính Lâm rời hậu viện, lập tức tiến vào thư phòng, khề lật sách, nhìn thẻ kẹp sách quen thuộc, lại sờ sờ chiếc nhẫn mang theo bên người, cảm thấy trong lòng trăm vị ngổn ngang.

Những hồi ức tươi đẹp như vậy, nàng đều có thể cắt đứt một cách sạch sẽ, nàng rốt cuộc có nghĩ tới tình nghĩa và quan tâm của hấn hay không?

Tông Chính Lâm vô cùng kiêu ngạo, tuyệt đối không cho phép mình động tâm mà không được hồi đáp lại. Huống chi việc này so với việc không chiếm được nàng càng thêm đáng giận hơn.

Nhớ đến những cảnh khi hai người chung sống, Tông Chính Lâm nghĩ mình quá sùng ái nàng, thế nên tất cả đều thuận lý thành văn, coi chuyện đó là đương nhiên.

Tình cảm có được quá dễ dàng, Mộ Tịch Dao sao có thể dụng tâm mà nhận lấy? Tạm thời buông xuống, để cho nàng từ từ hiểu rõ.

Tông Chính Lâm hạ quyết tâm, khi màn đêm buông xuống liền không hề trở lại, chỉ ở thư phòng nghỉ ngơi.

Trong Đan Như Uyển, Mộ Tịch Dao nghe Xuân Lan báo lại, hạ quyết tâm phải an ổn đến cùng. Ít nhất phải đợi đến khi bào thai trong bụng chào đời, sau đó sẽ từ từ mưu tính.

Kể từ đó, hai người dù chưa hòa hợp lại, nhưng tựa như là đã thương lượng xong, cùng yên tĩnh lại. Mộ Tịch Dao cũng không ngừng việc đưa cơm canh, nhưng tuyệt không lộ diện. Tông Chính Lâm mượn cớ chính sự bận rộn, vẫn chưa đặt chân đến hậu viện.

Cứ như vậy một tháng qua đi, Mặc Lan Huệ Lan không nhin nổi nữa.

Đây là làm sao vậy? Điện hạ chưa bao giờ vắng vẻ chủ tử như vậy, chứ đừng nói là đã hơn một tháng, hơn nữa lúc này chủ tử đang ở thời điểm cần có người chăm lo. Hơn một tháng nay, điện hạ chỉ thường xuyên phái người tới hỏi, cũng không xuất hiện, chẳng lẽ chủ tử chọc điện hạ không vui?

Mộ Tịch Dao từng có tiền sử bắt lương trong mắt đại nha hoàn của nàng nên khiến các nàng hoài nghi.

“Chủ tử, điện hạ đã có một tháng chưa đến, có phải trong lúc lơ đãng ngài đã chọc giận điện hạ không?” Mặc Lan rất bối rối nhắc nhở. Ý nói là, nếu ngài gây chuyện, nhanh nghĩ cách bù đắp. Thật là khiến cho người khác phải lo lắng.

Mộ Tịch Dao ngẩng lên từ trong trang sách, khó hiểu nhìn Mặc Lan: “Điện hạ bận rộn chính sự, vì sao lại thành ta trêu chọc hấn?”

Nam nhân kia gần đây rất cổ quái, lại thông qua hành động ám chỉ thời kỳ “tạm thời” của mình đã qua. Mình rất thức thời không làm âm ỉ, sao lại thành gây chuyện rồi?

“Huống hồ cả hậu viện điện hạ cũng không đi đến chỗ của ai, chính sự bận rộn không có thời gian. Không cần suy nghĩ nhiều.” Mộ Tịch Dao trấn an Mặc Lan.

Có một số việc Mộ Tịch Dao không tiện giải thích, đặc biệt là trong một năm qua ý đồ của Nguyên Thành Đế với Mặc Bắc ngày càng rõ ràng, chúng hoàng tử âm thầm tranh đoạt là rất bình thường. Tông Chính Lâm gần đây đi sớm về trễ, nhiều việc phải sắp đặt đương nhiên sẽ bận rộn.

Tâm trạng Mộ Tịch Dao cảm thấy rất yên ổn, tiếp tục vui đầu đọc sách.

Nhóm người Triệu ma ma ở một bên bắt đắ dĩ nhìn trắ phi, đây là nữ nhắ được điện hạ sùng ái sao? Chẳng phải nói nữ nhắ khi gặp phải chuyện tình cảm đều sẽ trở nên không còn lý trí sao? Thấy đắ về của chủ tử chẳng hề giống chút nào?

Tồng Chính Lâm đang đọc báo cáo của ám vệ , ngay lập tức khoe miệng mím chặt. Hắ dần lòng chờ nàng tỉnh ngộ, kết quả lại thành như thế này ? ? Đầu óc nàng đang nghĩ gì vậy? Hay là hắ ra tay không dứt khoát? Để cho nàng vẫn còn cảm thấy may mắn?

Buổi chiều ngày hôm đó, Tồng Chính Lâm lần thứ hai đặt chân vào hậu viện, vào Trúc Âm điện của Trương thị.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Thăm Dò

Mộ Tịch Dao biết Tồng Chính Lâm lại đến viện khác thì thờ phào nhẹ nhõm. Vậy là được rồi, đây mới là chuyện nam nhân nên làm. Ám chỉ kia đã xuất hiện nhiều ngày rồi, nếu như Tồng Chính Lâm không có hành động, nàng sẽ bắt đầu hoài nghi mình đã phán đoán sai mất. Bây giờ xem ra tất cả đều nằm trong không chế, kết luận trước đó vẫn đáng tin cậy, chỉ cần kiên trì là được.

Hôm nay Tồng Chính Lâm đến chỗ của Trương thị, Mộ Tịch Dao rất hài lòng. Ít ra thì Trương thị rất cung kính với mình, thỉnh thoảng còn tặng chút đồ may vá, trong mắt người ngoài nhìn vào thì đây là có ý theo phe mình. Lần này Tồng Chính Lâm làm hạnh hậu viện, lần đầu tiên liền chọn Trương thị, người khác sẽ cho rằng đây là do Mộ Tịch Dao tán thành, vì thế sẽ không ảnh hưởng đến uy vọng của Mộ Tịch Dao.

Mộ Tịch Dao thoải mái rửa mặt chải đầu rồi đi nghỉ, so với ngày thường còn thoải mái hơn vài phần. Thấy nàng như thế đám người Triệu ma ma nhủi chặt mày lại. Lúc chủ tử mang thai cũng không có nhiều bệnh trạng, lẽ nào đến giai đoạn cuối thai kỳ lại sinh bệnh, đầu óc mất đi sáng suốt ? Bọn họ thấp thòm ra khỏi cửa, ngơ ngác nhìn nhau, không có biện pháp .

Tin bên Đan Như Uyển tắt đèn truyền tới tai người đang chờ phản ứng của nàng là Tồng Chính Lâm, hắ bỗng nhiên giật dử, ôm Trương thị ném lên giường , bản thân hắ cũng nằm lên giường, chỉ nói hai chữ lạnh như băng “Nghỉ ngơi”, sau đó không còn tiếng động nào nữa.

Tồng Chính Lâm cố kiềm chế, suy nghĩ nhiều lần, rốt cuộc nữ nhắ kia quả thật là vô tâm, hay là tâm tính nàng tu dưỡng tính quá tốt khiến hắ tự thẹn trong lòng?

Tối nửa đêm, Tồng Chính Lâm đột nhiên xoay người ngồi dậy, đôi mắt như hai đám lửa, dọa Trương thị dịch sát vào tường, không dám động dấy.

Tối nay Vệ Chân thực sự bận rộn, vội vã phỏng đoán tâm tư và dụng ý của điện hạ.

Vốn tưởng rằng điện hạ sẽ giống như lần làm hạnh Không thị, sau khi xong việc sẽ quay về tiền điện tắm rửa nghỉ ngơi, nhưng không ngờ đứng ở bên ngoài cho đến tận canh tư vẫn chưa thấy người đi ra. Trong lòng còn thầm nghĩ , lẽ nào điện hạ đột nhiên thay đổi khẩu vị ,coi trọng Trương thị. Đang lúc cân nhắc, đã thấy điện hạ khoác bào dầy cửa đi ra ngoài, ngay cả vạt áo cũng không chỉnh lại, cả người lạnh lẽo đi vòng đến Đan Như Uyển.

Mộ Tịch Dao đang ngủ say, mơ màng đột nhiên bị người khác ôm lấy, đầu nàng còn bị nhấc lên mạnh mẽ, cánh tay cũng bị hung hăng vuốt ve vài cái.

Khó khăn mở hai mắt ra, liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú phóng đại của Tồng Chính Lâm, trong con ngươi là một mảnh thâm u, dọa Mộ Tịch Dao run một cái, cả người tỉnh ngủ vài phần.

Nam nhắ này định diễn “Ác quỷ lúc nửa đêm” hay sao? Tìm Mộ Tịch Dao đập mạnh, nếu không nhớ rõ đây là đại boss, rất có thể sẽ tiện tay đánh hắ mấy phát.

“Điện hạ?” Giọng nói đượm vẻ buồn ngủ, hơi khàn .

Tồng Chính Lâm không thèm để ý đến giọng nữ mềm mại đã lâu chưa được nghe, chỉ âm u chất vấn: “Nàng không biết bốn điện đã ngủ lại trong phòng của Trương thị hả?”

Mộ Tịch Dao nghe thấy vẻ bất mãn trong lời nói của hắ, ngây người trong chốc lát, tình huống gì đây? Suy nghĩ một chút, lập tức biến sắc, liền hồng vánh mặt, rất là ủy khuất.

“Điện hạ, thiếp tuyệt không có ý quấy rầy ngài nghỉ ngơi. Nô tài Đan Như Uyển cũng không có gan làm trái ý chủ tử.”

Đầu óc Mộ Tịch Dao xoay chuyển cực nhanh, có người dám tính kế mình như thế, thật sự là muốn chết! Nửa đêm đoạt người là tội kị của hậu trạch, muốn hại nàng bị Tồng Chính Lâm chán ghét mà vứt bỏ, thật sự là tính toán rất hay. Trong lúc nhất thời ánh mắt hung ác và nham hiểm.

Tồng Chính Lâm nhìn sắc mặt Mộ Tịch Dao biến hóa, chỉ cảm thấy con tức trong người giảm bớt không ít.

Đầu óc của nữ nhắ này có thể từ tế chút được không ? Không sợ thất sủng, ngược lại canh cánh trong lòng việc “đoạt người”, hắ hận đến mức nghiền

rằng nghiêng lợi.

Chuyện này không thể trách Mộ Tịch Dao, nữ nhân này trong nháy mắt liền liên tưởng đến tình tiết kinh điển là tiểu thiếp của vị gia nào đó được sủng ái tính kể nửa đêm giờ trò để đoạt người. Trong tiểu thuyết đều viết như thế còn gì. Vì vậy Mộ Tịch Dao phản ứng theo bản năng, cảm giác mình bị người khác gây phiền phức, khiến Tông Chính Lâm oán giận. Nếu không thì vào lúc nửa đêm hẳn lại một thân lạnh lẽo đến chất vấn mình là vì sao?

Tông Chính Lâm nâng cằm nàng lên, mắt phượng đối diện với đôi mắt nàng.

“Nàng còn biết cả chuyện ”đoạt người” này?”

Mộ Tịch Dao cực kì ủy khuất nhưng vẫn gật đầu.

Đầu ngón tay Tông Chính Lâm dùng sức, bóp chiếc cằm dưới khéo léo tinh xảo của nàng, chậm rãi nói.

“Biết rõ bản diện ngủ với nữ nhân khác, nàng vẫn an tâm đi ngủ?” Giọng nói bộc lộ rõ vẻ nguy hiểm.

Mộ Tịch Dao ngây ngốc nhìn Tông Chính Lâm, sao lời này nghe kiểu gì cũng không được tự nhiên? Người đi ngủ với nữ nhân khác, chẳng lẽ còn muốn ta biểu hiện ra sự thống khổ? Hắn đang chê mình quá yên phận sao?

Lục điện hạ nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu, không thấy trả lời, cười hừ một tiếng: ”Thế nào? Chưa từng nghĩ đoạt người?” Ánh mắt hung ác nham hiểm sắc bén, khiến Mộ Tịch Dao run rẩy.

“Nhưng mà...” nàng bị nắm quai hàm hơi do dự, vẫn thử mở miệng, chẳng lẽ mình lý giải sai rồi?

“Chẳng phải điện hạ đã ám chỉ cho thiếp biết kỳ hạn cuối ”tạm thời như nàng mong muốn” đã đến rồi?”

Tông Chính Lâm suy nghĩ thật lâu, mới bừng tỉnh hiểu ra tâm tư của nữ nhân này. Thật là quá tốt, nữ nhân chủ động tránh né sủng ái như thế này, sợ rằng hậu viện của hắn cũng chỉ có một người thôi.

Trước kia một lòng một dạ nghĩ cách làm sao để nữ nhân hậu viện được an phận, bây giờ gặp phải một người còn an phận thành thật hơn hẳn so với mong muốn của hắn, lại còn là người mà hắn toàn tâm toàn ý thương nhớ, Tông Chính Lâm tự mĩa mai chính mình.

“Kiều kiều, nàng hiểu chuyện như vậy từ bao giờ?” Nói xong nhẹ nhàng vuốt gò má của nàng, ánh mắt dò xét một vòng trên khuôn mặt nhỏ nhắn, mới buông nàng ra rồi tự cời áo khoác ngoài.

Mộ Tịch Dao thấy Tông Chính Lâm lên giường, còn chưa hoàn hồn, đã bị hánchặt chề ôm vào người.

“Kiều kiều, nàng quả thực khác người khác, bản diện rất nhẫn nại. Việc nâng thiếp, sau này sẽ thanh toán với nàng.”

Nói xong liền nhắm mắt, hô hấp từ từ chậm lại.

Đầu óc Mộ Tịch Dao vốn chưa thanh tỉnh, vốn còn rất mơ màng, bị Tông Chính Lâm hỏi lung tung một hồi, hoàn toàn không thăm dò ra điều gì. Cảm thấy người này mới có mấy ngày không gặp, sao lời nói càng ngày càng uyên thâm, nàng bắt đầu không còn sức ứng phó nữa.

Còn muốn tiếp tục suy nghĩ một chút, nhưng đầu óc lại mơ mơ màng màng, những lời vừa rồi cũng không nhớ kĩ. Không chống đỡ lại được sự ham ngủ của phụ nữ có thai, mơ mơ màng màng nhắm mắt lại.

Đội Mộ Tịch Dao chìm vào giấc ngủ, hai mắt Tông Chính Lâm mở ra, nhìn đỉnh đầu của nàng, chớp mũi còn vương hương khí của nàng. Ánh sáng trong mắt hẳn mờ đi, một lần nữa kéo nàng ôm chặt vào trong ngực.

Không có ngoại lệ, Tông Chính Lâm hẳn đã muốn, Mộ Tịch Dao đừng hòng chạy thoát.

Đầu óc nữ nhân này đúng là không dễ dùng, hắn cũng không cần hur hur thực thực với nàng nữa.

Ngày hôm sau Trương thị với sắc mặt tái nhợt đến Đan Như Uyển thỉnh an, lại phát hiện tinh thần của Mộ trác phi cũng giống như nàng, cả người mệt mỏi tựa trên tháp nằm, thỉnh thoảng còn rất thanh tú mà ngáp vài cái.

Mộ Tịch Dao nhìn Trương thị mệt mỏi đến mức phải để cho nha hoàn đỡ, khẽ gật đầu.

Hôm qua Tông Chính Lâm thật là cầm thú. Chiều tắm Trương thị, đến nửa đêm không hiểu tại sao đánh úp bất ngờ, làm hại nàng tinh thần rất kém, chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó.

Thấy trong mắt Trương thị là nỗi sợ hãi bất an, Mộ Tịch Dao âm thầm phỏng đoán, lẽ nào cả đêm hôm qua Tông Chính Lâm đều quỷ dị như vậy? Thảo nào hôm nay Trương thị hoảng hốt đến thế. Ngay cả mình cũng nghĩ nam nhân kia khiến kẻ khác phát sợ, đừng nói đến thị thiếp chưa quen thuộc với Tông Chính Lâm.

Các nữ nhân còn lại ngồi ở phía dưới cũng không rảnh rỗi như Mộ Tịch Dao, ai cũng miễn mạn suy nghĩ không thôi. Mọi người thấy Trương thị suy yếu không chịu nổi, chỉ ghen tị đến hai mắt đỏ lên, âm thầm túm chặt khăn lụa trong tay, trong lòng hận không thể cho nàng ta hai cái bạt tai. Giới cho một tiện

tì, không biết ngầm câu dẫn điện hạ thế nào, còn có thể giữ người lại qua đêm

Những nữ nhân này đều biết điện hạ qua đêm ở chỗ Trương thị, không hề biết hán nửa đường rồi đi vòng đến Đan Như Uyển.

Sắc mặt Đường Nghi Như càng trắng bệch, ngồi cũng không ngừng run rẩy. Không có cách nào đối mặt với sự thật Tông Chính Lâm chọn Trương thị mà bỏ qua mình.

Mộ Tịch Dao lười biếng ngủ gật, trong lúc lơ đãng quét qua, nháy mắt phát hiện sự khác thường của Đường thứ phi. Trong mắt Đường Nghi Như là nỗi đau đớn rõ nét, căn bản không có cách nào che giấu được, vẻ thương tâm gần chết lộ rõ ra ngoài.

Đời này Đường Nghi Như thế mà lại có tình với Tông Chính Lâm! Trong ngày thường cho dù che giấu tốt, một khi đối mặt với Tông Chính Lâm thì nàng ta không có cách nào che giấu, cảm tình luôn lộ rõ.

Mộ Tịch Dao cảm thấy mình gặp phải quỷ rồi. Đời trước Đường Nghi Như cứng cỏi biết bao? Đừng nói là một Trương thị, ngay cả đối mặt với cả hậu cung tràn ngập phi tần xinh đẹp, Đường Nghi Như cũng vững vàng thoải mái, tâm tư ẩn sâu, không lộ chút nào. Hôm nay người trước mặt nàng vẫn là một người đó sao?

Nhìn Đường Nghi Như bị người đỡ trở về Thư Oái Uyển, Mộ Tịch Dao cau mày, ngưng mắt thật lâu không nói gì.

Ý nghĩ của nàng đang hoàn toàn chạy theo Đường Nghi Như, một lòng một dạ nghiên cứu Đường Nghi Như kiếp trước và kiếp này.

Mà lại quên sạch câu nói cuối cùng của Tông Chính Lâm đêm qua.

Mặc Lan thấy chủ tử nhà mình chăm chú nhìn chằm chằm bóng lưng của Đường thứ phi, liền cảm thấy đau đầu chóng mặt.

Đây là lúc nào rồi, sao đầu óc chủ tử không thể suy nghĩ đến chính sự vậy? Điện hạ gọi tẩm Trương thị, chủ tử không hề có chút biểu hiện khác lạ nào, đây là làm sao? Đột nhiên trong đầu Mặc Lan hiện lên những suy đoán lần trước của mình, cả người chấn kinh, hình hoàng không ngớt.

Từ ngày hôm đó, Tông Chính Lâm lại mỗi ngày đều ngủ lại Đan Như Uyển, không chỉ một đám người hầu hạ không nghĩ ra, ngay cả Mộ Tịch Dao cũng chẳng hiểu ra sao.

“Ám chỉ” bị thu hồi? Đây là có ý tiếp tục cái “Tạm thời” kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Mộ Thị

Mộ Tịch Dao vẫn an nhàn thoải mái dưỡng thai ở Đan Như Uyển. Mỗi ngày đều nhớ đưa cơm cho Tông Chính Lâm, một bữa cũng không thiếu, rất chu đáo.

Vệ Chân nghĩ Dao chủ tử không đưa cơm còn tốt, chứ mỗi lần điện hạ thấy cơm không thấy người đều âm lãnh dọa người, nhưng lại cứ nhất định phải ăn cơm canh đưa tới. Quả thật quái dị.

Trong Trúc Âm Điện Trương thị đang thấp thỏm lo âu, tự mình đau khổ. Trải qua lần trước điện hạ đột nhiên thị tẩm, Trương thị bị dọa không nhẹ.

Nàng thậm chí hoài nghi, liệu có phải là điện hạ cố ý tới đây không, như vậy sẽ khiến cho mình thành cái bia ngắm, ngăn cản tai họa cho Mộ trác phi đang mang thai? Sau đó thì lại hãm mộ trác phi được điện hạ toàn tâm bảo vệ, đó mới là sủng ái chân chính.

Lúc này toàn bộ nữ nhân hậu trạch đều nhìn chòng chọc nàng đến đỏ cả mắt, chỉ mong sao có thể cướp đoạt lấy. Hận ý trong mắt những nữ nhân kia, khiến Trương thị ngủ cũng không được an ổn. Nàng ta tự biết mình vốn không được sủng ái để làm chỗ dựa, nên làm gì cũng càng cẩn thận, ngay cả ra vào trong sân cũng rất chú ý.

Mộ trác phi được người khác hãm mộ đang nặn bánh bao, dương dương tự đắc trong Đan Như Uyển. Mỗi ngày tin tức đưa lên đều là “Trác phi khỏe, thần thái sáng láng”. Vệ Chân vừa nghe thấy bốn chữ này liền run lên. Quả nhiên, sắc mặt của điện hạ còn khó coi hơn.

Cho tới bây giờ, Vệ Chân sao còn không rõ sao, điện hạ là đang thi gan. Rõ ràng mỗi đêm đều phải về Đan Như Uyển nghỉ ngơi, ban ngày tuy trưng ra khuôn mặt lạnh băng, nhưng lúc ở thư phòng vẫn thường hỏi tin tức bên kia.

Ngóng trông người nhưng không nói ra, nhìn trác phi gần đây đầu óc mơ hồ, mỗi lần nói chuyện cùng điện hạ đều cẩn thận nhìn kỹ sắc mặt, nếu cứ như thế này, sợ là càng ngày càng xa so với kỳ vọng của điện hạ.

Đáng tiếc là quân sư tiền sinh gần đây không ở trong kinh thành, nếu không sẽ có người cùng thảo luận.

Một tháng này đối với Tông Chính Lâm mà nói rất không ổn. Mỗi lần đối mặt với Mộ Tịch Dao luôn muốn hỏi phải thế nào nàng mới bằng lòng thuận ý, đừng ngày ngày an ổn ở một chỗ, không chịu đến gần hắn.

Thế nhưng vì mới lần đầu tiên yêu đương, Lục điện hạ chẳng biết mở miệng ra sao, càng không thể đánh mất thể diện, nên vẫn tiếp tục kiềm chế, giằng co với nàng.

Mộ Tịch Dao lại không hề lĩnh hội được tâm tư phức tạp của Tông Chính Lâm, chỉ cảm thấy boss gần đây có thay đổi, đoán chừng là nam nhân trong giai đoạn phát dục, chắc giống với phụ nữ thời kỳ mãn kinh. Tính tình khó hiểu, là hoàn toàn có thể lý giải, vì vậy trong lúc ở chung với hắn nàng luôn sẵn sàng bao dung vô cùng.

Gần đây Thục phi nương nương trong cung mặt mày rạng rỡ, thấy Mộ Tịch Dao thản an, liền thân thiết kéo tay nàng cùng dùng trà, tình cảm mẹ chồng nàng dâu từ từ thân thiết.

Trong mắt Thục phi thì Mộ Tịch Dao chính là phúc tinh, từ khi có nàng, tật xấu của nhi tử cũng dần dần bớt lại, đối đãi với thị thiếp cũng thay đổi hẳn. Mặc dù mới đến viện khác một lần, nhưng ai có thể nói là sẽ không có lần thứ hai, lần thứ ba chứ?

Tông Chính Lâm tiến cung thản an đón Mộ Tịch Dao, nhìn nàng cười híp mắt nhận thưởng của Thục phi ban cho, cảm thấy cực kỳ chói mắt.

Người bên ngoài cho chút đồ tốt, nàng rất vui sướng. Người sống sờ sờ trước mắt nàng, nàng lại chẳng màng tới. Có hoàng tử của triều đại nào bị người khác coi thường như hắn thế này sao?

Lục điện hạ thấy khó chịu, liền mẹ của mình cũng trở thành người ngoài.

Mắt phượng nhìn chăm chăm tiểu nữ nhân với khuôn mặt tỏa sáng, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, trong lòng tức giận. Minh thì trôi qua không được như ý, nàng ngược lại sống thật thoải mái.

“Hôm nay em bé khỏe không?” Tông Chính Lâm quyết định tìm đề tài, một lần nữa dẫn dắt nữ nhân này.

Mộ Tịch Dao không ngờ Tông Chính Lâm đột nhiên hỏi chuyện của đứa bé khi đang trên đường đi, có chút nghi hoặc, chẳng phải sáng sớm vừa mới hỏi qua sao? Nét mặt chăm chú đáp lời: “Tất cả đều mạnh khỏe, điện hạ không cần lo lắng.” Giọng nói đầy vẻ sẵn sàng ôn nhu, khiến Tông Chính Lâm chẳng biết nói tiếp thế nào.

Nhìn chút ôn nhu của nàng khi nhắc tới đứa trẻ, Tông Chính Lâm khó có thể tiếp tục kiềm chế trước sự khoan dung của Mộ Tịch Dao.

“Mộ thị?” Âm thanh Tông Chính Lâm trở nên trầm thấp, trang nghiêm khiến ngực Mộ Tịch Dao nhảy lên. Mộ thị?? Đây là đang gọi nàng??

Ngẩng đầu nhìn vào trong mắt Tông Chính Lâm, chỉ thấy một mảnh thâm thúy.

Giọng người đàn ông trầm xuống, cúi người dặn dò: “Thu dọn một chút, ngày mai đi biệt viện ở.”

Ngày hôm sau Tông Chính Lâm mang theo Mộ Tịch Dao đi biệt viện ở ngoại ô kinh thành, không phải là chỗ với câu cá lần trước. Viện này có rừng mai rất lớn, tiếc là đã bỏ lỡ khoảng thời tiết đẹp nhất.

Tông Chính Lâm phát tay cho người lui ra, kéo Mộ Tịch Dao ngồi ở bên cạnh, bàn tay to đặt lên bụng bầu của nàng, cảm nhận được những cái máy thai quen thuộc.

“Lúc đó mẫu phi không cho nuôi sủng vật. Bản điện hạ sở dĩ đọc sách mấy ngày, chưa từng rời thư phòng nửa bước. Đợi khi phụ hoàng kiểm tra bài vở, được nhận xét tốt, mới được phép lấy một con từ trong cung đem tới trong cung mẫu phi nhờ nuôi.”

Tông Chính Lâm chậm rãi giải thích, mắt phượng chỉ quan tâm tới thần sắc của Mộ Tịch Dao.

“Bốn tuổi thì lại muốn bá tử học võ, mẫu phi không cho phép. Bản điện hạ tự giam mình ở thư các trong cung, xem sách tròn ba tháng. Sau đó khảo chính luận được phụ hoàng khen ngợi, cuối cùng cũng được thống lĩnh cận vệ tốt nhất trong cung dạy võ.”

Mộ Tịch Dao yên lặng nghe, nghĩ hành động này của Tông Chính Lâm tất có thâm ý khác. Nam nhân này bình thường rất ít nói, không thể bỗng nhiên lại vô duyên vô cớ kể chuyện thời niên thiếu cho nàng nghe.

“Cho đến khi mười tuổi, khi ta thấy ngựa tốt mà ngoại phiến tiến cống, rất động tâm.” Mâu quang hắn chợt lóe lên: “Sau đó đã nghĩ mọi cách để đoạt lấy từ tay đại ca.” Lời này đã bộc lộ tài năng của hắn.

“Khi mười một tuổi, rốt cuộc hoàn thành đại sự áp ủ hai năm, mỗi ngày chỉ ngủ một canh giờ cũng thấy cam tâm tình nguyện.” Lúc đó Nhạc Lai các cuối cùng cũng có cơ sở ngầm trải khắp Đại Ngụy, trở thành con át chủ bài chưa lật cực kỳ quan trọng trong tay hắn.

Mộ Tịch Dao nghe hắn giảng giải, có chút hiểu ra.

“Hôm nay bản điện hạ có một nỗi băn khoăn động tâm khác.” Bàn tay to với những vết chai mỏng, chậm rãi vuốt ve gương mặt của Mộ Tịch Dao, mắt phượng sát gần nàng: “Đáng tiếc lần này có chút khác đi, trong chốc lát, không thể gặp được.” Lời nói thực chậm, trong đó còn lộ vẻ tiếc nuối. Nếu

không phải giữa hai hàng lông mày vẫn là sự bá đạo nhất định cần có, sẽ không ai nghĩ rằng hắn có thể dùng giọng nói ôn hòa như vậy để nói chuyện, bởi lúc này toàn thân hắn đều là dục vọng chiếm hữu rất rõ rệt.

“Kiều Kiều, nàng nói xem nên thế nào cho phải?” Hắn khẽ sát vào vành tai Mộ Tịch Dao, nhẹ nhàng ngậm lấy.

“Nếu như cường đoạt, có thể được như bản điện hạ mong muốn không?” Tay Tông Chính Lâm hơi dùng sức vuốt lên trên cần cổ của nàng.

Tĩnh quang hiện ra trong con ngươi Mộ Tịch Dao, rồi biến mất trong nháy mắt. Mượn việc chỉnh sửa tóc mai mà cúi mi.

Người đàn ông này quá mức nguy hiểm, tựa giắc thật nhạy bén! Quả nhiên là không lừa gạt được để vương tương lai. Mới qua một năm đã bị hắn nhìn ra mảnh khõe, thật sự rất không cam lòng.

Một Tông Chính Lâm như thế này, cả “hai đời” Mộ Tịch Dao đều ít thấy. Cho dù là làm hoàng tử với dã tâm bùng bùng, hay là Bá chủ nắm trong tay cả thiên hạ, đều không cho phép người khác nói một chữ “không” với quyết định của.

Mộ Tịch Dao tự trào phúng trong lòng, sau này hắn sẽ nắm giữ hậu cung, phồn hoa rực rỡ. Đã như vậy còn muốn mình biểu hiện quyết tâm, thành tâm, thật tình? Nằm mơ!

“Điện hạ, thiếp thế mà lại biết trên thế gian có một câu là – tương kính như tân.”. Mộ Tịch Dao cười sáng láng, lần đầu tiên đối mặt với Tông Chính Lâm lời nói sắc bén có ý bức hắn.

Hiện trên tay nàng có một lá bài tốt, có hài tử, có sủng ái, có tình ý.

Tông Chính Lâm lại có thể động tình! Mộ Tịch Dao hơi mỉm cười, rất tốt, sự kinh hỷ này nàng chưa từng nghĩ đến, vậy mà lại ở đây chờ mình.

Ngẩng đầu nhìn Tông Chính Lâm, ánh mắt Mộ Tịch Dao không hề che lấp. Ở trên chiến trường tình cảm, nàng không chiến mà thắng, giờ đây làm người chiến thắng, đương nhiên không hề sợ hãi.

Tông Chính Lâm rốt cuộc nhận rõ sự ngạo mạn của cô gái này, trong mắt của nàng không có sự hèn mọn và trói buộc trước thống trị của hoàng quyền, ánh mắt trong suốt không tì vết, sáng cả một khoảng không, cao xa bát ngát.

Đối diện với một Mộ Tịch Dao hoạt bát như vậy trong chốc lát, Tông Chính Lâm cúi đầu cười rộ lên, thần thái trên khuôn mặt tuấn tú là vẻ phấn khởi. Cúi sát xuống đôi môi mọng nước cực kì mê người của nàng, trần trọc miết.

“Kiều Kiều của bản điện hạ thật nhanh nhẹn nhanh miệng.” Hắn hôn sâu đến khi hô hấp Mộ Tịch Dao rối loạn, mới buông tha nàng.

Âm thanh Tông Chính Lâm trầm trầm, nhưng từng chữ lại rất rõ ràng.

“Cho tới bây giờ bản điện hạ chưa từng muốn tương kính như tân, mà là – cầm sắt hòa hợp”.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Biến Cố

Từ ngày ở biệt viện cho đến khi hồi cung, hai người ăn ý không hề nhắc lại chuyện đó, tất cả vẫn giống như trước, chưa từng thay đổi.

Mấy ngày sau khi Tông Chính Lâm và Đế Ngũ Dật Triều có một phen nghị sự bí mật, sau đó Lục điện hạ trình lên một tấu chương thỉnh điều động bộ binh, giúp đỡ công việc luyện binh ở Thịnh Kinh và các khu vực trực thuộc Thịnh Kinh. Nguyên Thành đế đang lúc cần dụng binh đối với Mạc Bắc, thiếu người đặc lực giúp đỡ, thấy Tông Chính Lâm xin lệnh, lập tức chuẩn tấu.

Bước vào Đan Như Uyển, từ xa Tông Chính Lâm đã trông thấy trong phòng lộ ra ánh nến, trong lòng liền mềm đi.

Nữ nhân kia mặc dù lảng tránh hắn cường thế ép buộc, lại lấy một loại phương thức khác thắng thần mà thành khăn.

Mộ Tịch Dao thấy Tông Chính Lâm vào phòng, đứng dậy đi tới cởi áo khoác đưa cho Mặc Lan, lại bưng trà nóng cho hắn, cười híp mắt ngồi xem hắn thưởng thức trà, tựa như xa cách và tranh đấu trước đó chưa từng tồn tại.

Tông Chính Lâm đã phát hiện ra điều khác thường, Mộ Tịch Dao cũng lười che giấu, dứt khoát bày ra loại bộ dạng “chính là đáng về này”, Tông Chính Lâm nhìn lại có vẻ rất hờn thù.

“Lúc này điện hạ đến Đan Như Uyển, chắc là có chuyện quan trọng?” thường thì lúc này Tông Chính Lâm sẽ ở thư phòng xử lý công việc.

Mắt phượng của hắn đón lấy đôi mắt đẹp ngập nước của nàng. Tông Chính Lâm lơ đãng vuốt ve chén trà trong tay: "Bàn điện phải đi quản doanh một khoảng thời gian, trong lúc đó nếu có chuyện gì, cứ gọi Điền Phúc Sơn, nếu như không có cách nào quyết định, hãy vào trong cung tìm mẫu phi xin chỉ thị." Với sự sắc bén của nàng, chắc có thể tự nghĩ thông suốt vài phần trong đó.

Mộ Tịch Dao nghe Tông Chính Lâm nói muốn đi quản doanh, liền biết là vì chuyện gì. Hơi suy tư, cúi đầu ôn nhu nhìn cái bụng tròn vo của mình, rồi ngược mắt nhìn hắn: "Khi đứa bé chào đời, điện hạ sẽ hỏi cung chứ?"

"Nhất định sẽ về, đừng lo lắng. Nhớ kĩ chiều cổ tốt bản thân." Tông Chính Lâm đi tới ôm lấy người, bàn tay hắn đặt lên bàn tay nhỏ của nàng.

Mộ Tịch Dao quay đầu nhìn người nam nhân với vẻ mặt nghiêm túc, ngọt ngào cười rộ lên: "Được, thiếp và con sẽ chờ điện hạ."

Tông Chính Lâm ôm Mộ Tịch Dao, nhìn nàng phân phó nha hoàn thu dọn hành trang cho mình đầu ra đây, mang theo thuốc cấp cứu trị thương, lại chuẩn bị bao tay bao đầu gối, cảm thấy được an ủi.

Mắt phượng khẽ dôi, lại nhìn nữ nhân bụng bầu được hắn ôm trong lòng vì hắn lo liệu chuẩn bị, trong lòng có chút ôn tình, lại có chút mất mát.

Nàng thân là trắc phi phải đảm đương tất cả, nhưng lại keo kiệt đáp lại tình ý của hắn. Có lẽ có, nhưng chẳng qua là với phân vị trắc phi, không thể toàn tâm toàn ý, không hề giữ lại.

Tầm mắt Tông Chính Lâm vẫn dừng trên ở sườn má Mộ Tịch Dao, thấy gò má nàng ửng hồng, xấu hổ né tránh.

Đợi khi tất cả thu dọn thỏa đáng, Tông Chính Lâm mới dắt người vào trong buồng, ôm ở một chỗ lại cắn tai nàng.

Mộ Tịch Dao là phụ nữ có thai, vốn ham ngủ, mới nói có mấy câu liền ngọt ngào đi vào giấc ngủ trong lòng ngực nam nhân.

Tông Chính Lâm ôm nàng trong ngực, cảm thấy Mộ Tịch Dao có thai thật sự là giày vò, khiến hắn mấy tháng sống không tốt. Lặng lẽ vuốt mái tóc đen mềm như thác của nàng, cúi người xuống hôn một cái.

Rồi ngược mắt lên, trong ánh mắt là vẻ kiên nghị mà quả quyết.

Tông Chính Lâm hắn, phàm là đã muốn, chưa có gì không chiếm được. Cho dù là quyền to thiên hạ, một ngày nào đó hắn cũng có thể nắm trong tay. Mộ Tịch Dao là sự động tâm hắn chưa bao giờ có, mọi thứ của người nữ nhân này thuộc về hắn là chuyện đương nhiên. Kiểu ngạo như Tông Chính Lâm tuyệt đối sẽ không trốn tránh, càng sẽ không thừa nhận mình thất bại trên chuyện tình cảm.

Hôm nay hắn tạm thời bao dung cho sự do dự bất định Mộ Tịch Dao, nhưng tuyệt đối không cho phép nàng cả đòi đều lưỡng lự không tiến lên. Tạm thời để cho nàng tự tại mấy ngày, chờ hắn làm xong việc, tâm tình thư thái, rồi trở về chinh đón nữ nhân "an thủ bốn phận" này.

Hôm sau, Tông Chính Lâm dắt Mộ Tịch Dao đi tới ngoài cửa chính, không có kị ánh nhìn của người khác, thay nàng chỉnh lại mũ trùm đầu, cuối cùng ngưng mắt nhìn một lúc, đem người giao cho Mặc Lan, đánh ngựa đi.

Lục điện hạ rời phủ, tất cả nữ nhân hậu viện đều mệt mỏi tự trở về sân viện, trong lúc nhất thời phủ hoàng tử yên ổn vắng lặng chưa từng thấy.

Vốn có một đám nữ nhân thấy điện hạ có thị tâm với người khác, mừng rỡ như điên, tưởng là đã phai nhạt trắc phi, rốt cuộc có hi vọng. Nhưng không ngờ việc tốt lại ngắn ngủn như vậy, ngày hôm sau lại đi đến chỗ phụ nữ có thai kia. Mộ thị thật sự là ngoan cố đáng chết, sao cứ chắn ở đằng trước mãi không tan là sao?

Tỷ muội Đường thị ghen ghét nhìn nhau, hai bên đều đang lúc cực kì căm hận, cho rằng đối phương làm cho mình bị xấu mặt, đánh mất thể diện, khiến cho điện hạ không thích. Người nào cũng ở trong phòng lập mưu làm sao để diệt trừ đối phương, tránh để lại tai họa. Còn Trương thị nữa, bây giờ không diệt thì còn đợi đến lúc nào?

Sau nửa tháng, hậu viện yên ả đột nhiên bùng nổ. Trương thị chỉ được thị tâm một ngày bị tra ra có thai, mặt Điền Phúc Sơn vắn vẹo nghe thuộc hạ hồi báo, cảm giác mình thấy được khuôn mặt âm trầm ngoan lệ của điện hạ.

Lần đó điện hạ thị tâm rất khác thường, vốn khiến cho Điền Phúc Sơn âm thầm kinh ngạc, cho rằng điện hạ chuẩn bị "mưa móc ban đều". Sau lại biết được là do âm ỉ với vị kia nên không được tự nhiên, chẳng qua là đem Trương thị làm quân cờ. Thị tâm xong cũng ban cho thuốc ngừa thai, không hề có ý nguyện ban thưởng con nối dòng.

Hôm nay Trương thị có thai, nếu để cho vị chủ tử kia biết được, trong lòng tức giận dồn nén, ngộ nhỡ, đừng nói điện hạ, ngay cả Thục phi nếu không xé xác hắn mới lạ.

Điền Phúc Sơn thật sự là biết chuyện nhưng chẳng làm gì được, lúc đó lẽ ra nên nhìn chăm chăm người uống hết thuốc, chứ không phải chỉ đưa qua, đánh gái thấp lã gan của những nữ nhân này. Đây là Trương thị hiền lành, nếu sau đó những người khác được điện hạ ân sủng cũng học theo, vậy vị trí Đại quân sự của Điền Phúc Sơn hắn cũng theo đó mà chấm dứt.

Mộ Tịch Dao chợt nghe tin báo Trương thị có thai, hai mắt khép lại, hừ lạnh một tiếng, nam nhân quả nhiên không đáng tin. Vốn định yên lặng sinh bánh bao nhỏ ra, không ngờ biến cố tràn lan. Tông Chính Lâm kia, thật đúng là luôn gây thêm phiền toái cho nàng vào lúc mấu chốt nhất.

Lúc này cũng không thể phạm sai lầm. Lục điện hạ xuất môn ra ngoài, bất luận là cái bụng của nàng hay là của Trương thị, nếu như có gì sơ xuất, Mộ

Tịch Dao sẽ phải gánh tội danh chiếu cố không chu toàn.

Thậm chí, nếu chỉ mình Trương thị xảy ra điều ngoài ý muốn, nàng lập tức sẽ đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió. Tội danh mưu hại thị thiếp, hạ độc giết chết con nối dòng, xin thứ cho Mộ Tịch Dao bất tài không dám nhận.

Mộ Tịch Dao âm thầm mắng Tông Chính Lâm vài lần. Luôn mồm nói để cho nàng sinh trường tử, còn đặc biệt đi biệt viện giả bộ biểu đạt tình ý, đến bây giờ lại tạo ra được một sinh mệnh mới là ra làm sao?

Ngay lập tức bị Mộ trắc phi đang mang bầu âm thầm ghi nhớ một khoản: Kiến An để tương lai, lại ăn nói bừa bãi, nhiều lần làm trò tiểu nhân!

Lục điện hạ bị nàng âm thầm oán hận đến mức chết cũng không được tha thứ.

Đại quân sự Điện Phúc Sơn vội vàng vàng tới hỏi thăm, trực tiếp nói rằng điện hạ có ban thuốc, nay Trương thị có thai chỉ là do ngoài ý muốn, thực tế điện hạ cũng không mong muốn.

Mộ Tịch Dao thấy Điện quân sự cố xóa tội lỗi thì cười nhạt, Tông Chính Lâm ngủ với nữ nhân cũng có thể xảy ra việc ngoài ý muốn? Chẳng lẽ ngôi vị hoàng đế của hắn cũng có được như vậy sao?

Hôm nay Trương thị đã chán ra hi mạch, lại vào lúc nàng làm chủ hậu viện, vậy tuyệt đối không thể để cho thị gây sự thị phi.

Phân phó Điện Phúc Sơn báo cáo cho Thực phi, thỉnh Thực phi ban cho hai ma ma chu đáo hiếu sinh dưỡng và bốn người hầu hạ, rồi đem tất cả những người theo hầu Trương thị gộp cả vào trong sân viện yên lặng ở hậu viện, đóng cửa dưỡng thai.

Thực phi nghe nói Mộ Tịch Dao an trí thỏa đáng, âm thầm gật đầu. Nhà đầu kia vậy mà cũng rất lạnh lợi, hành sự cũng quang minh lỗi lạc. Rõ ràng đây chính là cảnh cáo đám nữ nhân hậu viện biết cái thai này có năng và nương nương trong cung trông coi, không cho phép làm càn. Có trắc phi bảo vệ, thị thiếp này của Tông Chính Lâm cũng coi như là có phúc.

Lúc này vị Trương thị đang được mọi người chú ý lại thấp thỏm lo âu, nội tâm cực kỳ sợ hãi. Bây giờ ngoài điện hạ ra, không ai có thể bảo vệ được nàng. Nhưng lúc này điện hạ không ở đây, ngay cả một người để khóc lóc kể lể cũng không có, Trương thị mỗi ngày đều lo lắng, rất sợ hôm sau sẽ có kẻ nào hại đến tính mạng mình.

Nhóm nữ nhân hậu viện nghe tin Trương thị có thai xong, tức giận đến lục phủ ngũ tạng không có chỗ nào không đau.

Càng thêm hận Mộ trắc phi xen vào chuyện của người khác, bản thân sắp sinh đến nơi, còn nhúng tay bảo vệ tiện tì kia. Nàng ta cũng thật biết làm người, còn vội vàng nịnh nọt cho Thực phi vui mừng.

Tề thị ở trong phòng tức giận đến mức muốn phát điên. Vốn dự định sử dụng thủ đoạn hạ thuốc trong nước uống của Trương thị, nhưng không ngờ bị Mộ Tịch Dao nhúng tay, phá hủy toàn bộ kế hoạch. Trương thị cũng là một tiện phụ, điện hạ thế mà lại cho phép nàng ta có con? Rốt cuộc là có chỗ nào lọt mắt điện hạ, lẽ nào bởi vì ả nương nhờ trắc phi, liền có vài phần coi trọng ả?

Tông Chính Lâm trong quân doanh nhận được tin báo của Điện Phúc Sơn, lập tức nổi giận, một cước đá tung bàn thư án ngã lăn trên mặt đất.

Toàn bộ tham lĩnh bị dọa sợ không dám lên tiếng. Ngày thường Lục điện hạ đã đủ uy nghiêm rồi, đến quân đội lại càng khiến người sợ hãi.

Tông Chính Lâm giận tím mặt với chuyện Trương thị mang thai. Dám ở phủ hoàng tử giờ mảnh khỏe, quả là tìm chết!

Bây giờ Trương thị đột nhiên có thai, theo tính nết yêu ghét rõ ràng của tiểu nữ nhân, chắc sớm đã đem người nuốt lời là hắn mắng mấy lần.

Tông Chính Lâm nhớ đến về Mộ Tịch Dao ai giường nanh múa vuốt lúc phát giận, lại cảm thấy đáy lòng khê dần ra. Nhưng lại lo lắng tâm tình nàng bất ổn, động thai khí.

Hoi trầm tư một chút, Tông Chính Lâm viết hai lá thư, giao cho ám vệ cấp tốc đưa đến Thịnh Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Dưa Chín

Mộ Tịch Dao phái Xuân Lan đưa gấm Tứ Xuyên trong cung ban cho Trương thị, lại phát hiện ở cửa có hai tên thị vệ trông coi, đồ vật đưa đến đều cần kiểm tra cẩn thận.

Xuân Lan trở về hỏi thăm việc này, lúc đầu Mộ Tịch Dao còn nhú mày, sau đó lăng lăng suy tư trong chốc lát, trong lòng dần dần có phỏng đoán.

Tông Chính Lâm hành động như vậy, rất khác lạ. Hắn trông coi cả viện, không thể chỉ vì bảo vệ cái thai của Trương thị. Nếu hắn gấp gáp con nôi dòng đến thế, vậy bây giờ bị bao vây chính là Mộ Tịch Dao nàng mới phải. Điem tự tin ấy nàng vẫn có.

Như vậy, phải chăng là bào thai trong bụng Trương thị xảy ra vấn đề gì? Chẳng lẽ nhanh như vậy đã có người động tay động chân, lại còn giờ thủ đoạn ngay dưới mí mắt nàng, lại khiến nàng không hề hay biết?

Mộ Tịch Dao nghĩ cần phải đặc biệt sắp xếp công việc sinh sản một lần nữa, nhất định phải làm đến không chút sơ hở mới được.

Sau ngày hôm đó, Trương thị rất ít khixuất hiện trước mặt mọi người, một mình yên lặng ở một góc phủ hoàng tử, an tâm dưỡng thai.

Khi được chín tháng, Mộ Tịch Dao cúi đầu chỉ có thể nhìn thấy cái bụng tròn vo của mình, ngay cả chân cũng không nhìn thấy, nàng cũng bắt đầu hơi lo lắng.

Cách ngày sinh dự tính năm ngày, Lục điện hạ Tông Chính Lâm phong trần mệt mỏi chạy về đến phủ.

Mộ Tịch Dao ở Đan Như Uyển nhìn thấy người, khuôn mặt nhỏ nhắn lắc một cái rồi không để ý tới hắn, vênh môi thật cao.

Tông Chính Lâm bận rộn liên tục hơn nửa tháng, đã rất mệt mỏi, bèn đi tắm gội rửa mặt, nghỉ ngơi trong Song Yến trì nửa canh giờ, mới đem theo đôi mắt đầy tơ máu đi ra.

Không hề nói gì, bế người liền hôn, tựa vào trên tháp cần nàng một hồi.

Mộ Tịch Dao giãy dụa che cái miệng nhỏ, đôi mắt tròn vo tức giận bất bình, cả con mắt đều là lên án.

“Thật là trong lòng trách mắng bản điện?” Tông Chính Lâm nhìn dáng tiểu nữ nhân như nói tự ngaoi hiểu, cũng biết mấy ngày nay nàng nhất định là không muốn gặp mình lắm.

Tông Chính Lâm thờ dài một tiếng: “Bao giờ mới có thể toàn tâm tin tưởng?” Lại nhớ tới ngày ấy hắn tức giận đợi nàng thể hiện ở trong phòng Trương thị.

Hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt có chút tức tối: “Ngày ấy bản điện đợi nàng thật lâu. Kiều Kiều thử nói xem, làm sao ta còn có hứng thú trên người nữ nhân khác?” Ngón tay hắn chậm rãi miêu tả đôi mi thánh tú của nàng, con ngươi cũng tiến gần đến đôi mắt của nàng, bên trong rõ ràng ý muốn tính sổ.

Mộ Tịch Dao bị khóa chặt trong ánh nhìn của hắn, trái tim nhỏ run lên, không dấu vết rụt một cái.

Trong miệng nghiền ngẫm thâm ý của câu nói này, thoáng chốc cái miệng nhỏ cả kinh mở ra, nửa ngày nói không nên lời.

“Điện, điện hạ, Trương thị đội nón xanh cho ngài sao?” Mộ Tịch Dao lắp bắp, cảm giác không thể tưởng tượng nổi. Ở trong cung lại dám lên lút với người khác? Mà còn vụng trộm đến trên đầu Lục điện hạ?

“Nàng muốn ăn đòn có đúng không?” Ngón tay Tông Chính Lâm gõ vào ót của nàng, trong mắt đầy vẻ tức giận.

Bất cứ người đàn ông nào bị người khác nói bị đội nón xanh đều không có cách nào dễ dàng tha thứ. Cho dù hắn có quan tâm đến nữ nhân kia hay không.

Mộ Tịch Dao vội vã nhắm mắt né tránh, duyên dáng kêu đau. Nàng biết vừa rồi nhất thời nhanh nhẩu, phạm phải điều kiêng kị của nam nhân.

Tông Chính Lâm mới nhẹ nhàng động nàng một chút, liền thấy nàng kêu trời kêu đất xin tha, vừa tức vừa buồn cười, lại cắn chóp mũi nàng một cái.

Mộ Tịch Dao giận mà không dám nói, đứa trẻ phạm sai rất đáng thương.

Sau khi vui đùa ầm ĩ qua đi, sát khí trong mắt Tông Chính Lâm chợt lóe lên, giọng nói lại càng khiến người sợ hãi: “Là độc.”

“Độc?” Trong lòng Mộ Tịch Dao chậm rãi nghĩ ngợi: “Tây tử hoài châu?”

Tông Chính Lâm hơi ngạc nhiên: “Kiều Kiều cũng biết?”

Đôi mắt Mộ Tịch Dao đầy vẻ khinh thường, nói thừa, ngay cả Mặc Lan Huệ Lan cũng biết loại độc này, nàng sao lại không biết?

Tây Tử Hoài Châu chỉ có tác dụng đối với phụ nữ có thai, sẽ khiến thai phụ cạn kiệt sức khỏe, khiến cho không đủ sức khỏe để chịu đựng việc sinh đẻ, nhẹ thì mất con, nặng thì một xác hai mạng.

Nhưng mà độc này có một công hiệu rất kì lạ, nếu nữ tử chưa có thai, nếu trúng độc sẽ gặp cảnh hỗn loạn sinh lý, biểu hiện có dấu hiệu giả mang thai.

Kẻ hạ độc lựa chọn “Tây tử hoài châu” quả nhiên tàn nhẫn, rõ ràng là không để cho Trương thị có đường sống. Sơ hở duy nhất, chỉ sợ là sẽ không ai ngờ Lục điện hạ Tông Chính Lâm lại giả bộ thị tẩm, còn có cấm khẩu lệnh với Trương thị.

Mộ Tịch Dao nghĩ, những mưu tính của người hạ độc bị một nét bút của Lục điện hạ xóa sạch không còn một mảnh, kết cục sau này thì càng không cần nói cũng biết, nàng lại cảm thán, giờ trò đùa giỡn Tông Chính Lâm thật quá khó.

Còn định tiếp tục truy vấn độc thủ sau bức màn, không ngờ bụng đột nhiên quặn đau, cắt đứt câu hỏi sắp rơi khỏi miệng của nàng.

Tông Chính Lâm liếc thấy Mộ Tịch Dao chau mày, nét mặt đau đớn, các đốt ngón tay nhỏ đang nắm lấy mình cũng trở nên trắng bệch. Nhìn xuống dưới, mới phát hiện nước ối của tiểu nữ nhân đã vỡ, cẩn thận bế người lên, vội vàng đi tới phòng sinh. Dọc đường đi gọi người, còn không quên nhẹ giọng trấn an cảm xúc của Mộ Tịch Dao.

“Đau quá.” Mộ Tịch Dao không chịu nổi loại đau đớn này, hốc mắt ướt át, giọng nói mềm yếu đến đáng thương.

“Ngoan, Vào phòng sinh phải nghe lời ma ma, nhớ kỹ phải tiết kiệm sức lực.” Tông Chính Lâm cúi người xuống gần trán nàng, lại ôn nhu trấn an vài câu, mới nhìn người được ma ma đỡ vào phòng sinh.

Mộ Tịch Dao ở bên trong được Triệu ma ma và Quế ma ma chậm rãi dìu từng bước, cắn răng chịu đựng cơn đau bụng sinh càng ngày càng nhiều lần. Thật vất vả nghe thấy ma ma đỡ đỡ nói được rồi, mới nằm lại trên giường, tê tái hít thở, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Mặc Lan và Huệ Lan không ngừng lau mồ hôi cho nàng, nghe tiếng Mộ Tịch Dao kêu đau, cũng khăn trương không hề dám khinh thường, đôi tay cầm khăn lụa lau cũng run rẩy đầy mồ hôi.

Bên ngoài Tông Chính Lâm nghe thấy Mộ Tịch Dao kêu la thảm thiết, sắc mặt căng cứng, nắm ngón tay sau lưng nắm chặt thành quyền, khí thế sắc bén bức người. Dọa Đại quân sự và ngự y cách hẳn thật xa.

Đang lúc nôn nóng, Tông Chính Lâm quay đầu thì nhìn thấy một đám nữ nhân hậu viện diêm dúa lòe loẹt từ từ tiến đến không chờ bọn họ quý gối hành lễ, liền cực kì nóng tính quát to một tiếng: “Cút!”

Không thị đi ở đằng trước, chân chưa kịp thu lại, liền ngã ngổ trên mặt đất, tay bị trầy sát. Ngẩng đầu lại thấy sát khí cuộn cuộn trong mắt điện hạ, sợ đến cuống quýt thỉnh tội, ngay cả xiêm y cũng không kịp chỉnh sang lại, liền để cho nha hoàn đỡ mình chặt vật lao đao mà quay về. Các nữ nhân còn lại thấy không ổn, chạy đến cả cái bóng cũng không nhìn thấy.

Ngự y bị dáng vẻ nổi giận của Lục điện hạ dọa đến nhũn cả chân, đang giơ tay lên xoa ngực, chỉ thấy cặp mắt tràn đầy hung ác kia đã quay lại nhìn thẳng mình.

“Điện, điện hạ, nữ nhân sinh con đều như thế, nhìn chút liền qua. Trắc phi tuổi còn quá nhỏ, lại là thai đầu, nên phải chịu chút khổ sở.”

Còn chưa nói dứt lời, Tông Chính Lâm cũng nhớ tới tuổi mộ Mộ Tịch Dao mới mười lăm, sinh sản gian nan là có thể tưởng tượng được. Sắc mặt hẳn càng kém, thần sắc không tốt liếc nhìn ngự y, ngoảnh đầu lại nhìn màn che, đáng người thẳng đứng, cao lớn mà bất động.

Đại quân sự Điện Phúc Sơn nhìn bóng lưng đứng chấp tay của điện hạ, trong bụng thầm than, chỉ mong trắc phi sinh sản thuận lợi, nếu không hôm nay sợ là gặp nạn.

Mộ Tịch Dao nằm trên giường, lúc đầu còn phối hợp với ma ma, điều chỉnh hô hấp, nhịn đau dùng lực. Thế nhưng qua hai canh giờ như vậy, đau đến không chịu nổi, trong lúc đau đớn đến tê tâm liệt phế vẫn nghe thấy câu nói lặp đi lặp lại: “Dùng sức, cố lên.”

Trong lúc nhất thời tính nhẫn nại của Mộ Tịch Dao đều mất hết, lại nghĩ mình vô duyên vô cớ đến nơi này, còn phải chịu nỗi khổ này, nhất thời bắt đầu phát cáu, nâng người lên, đập bùm bụp lên gối mềm bên cạnh.

Mọi người trong phòng dọa đến sợ hãi kêu liên tục, Triệu ma ma và Quế ma ma nhào tới gần nàng, không ngừng nói lời dễ nghe, cố gắng trấn an.

Nữ nhân Mộ Tịch Dao này mặc kệ là ở nơi đâu cũng đều được nuông chiều từ bé, cho tới bây giờ mới gặp phải đau khổ. Tính tình lại được chiều chuộng quá mức, lúc này bị người đè lại, cấu kinh liên véo người, đầu còn nhớ đến sinh sản.

Lúc này là lúc liên quan đến tính mạng người mà ngày thường nàng coi trọng nhất, nàng lại mặc kệ không quan tâm mà nổi nóng chửi má nó.

Mộ Tịch Dao nổi giận quá thực khiến phòng sinh ầm ĩ đến tận trời, ma ma trong cung đưa tới cũng chưa từng thấy qua sản phụ nào hung hãn như vậy, sinh đứa bé còn khóc lóc om sòm, cũng sợ đến mức không ngừng lau mồ hôi.

Mấy người liên tục trấn an, không có tác dụng, đành phái một người ra ngoài cầu điện hạ giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Đế Vương Hạ Thế

Tông Chính Lâm vốn đang nôn nóng chờ ở bên ngoài, nghe tiếng Mộ Tịch Dao kêu đau đã vang đủ hai canh giờ. Đang muốn để cho ngự y tìm cách trợ

sản, lại chợt nghe thấy tiếng động lớn trong phòng âm ỉ ồn ào, xen lẫn trong đó là tiếng gầm vô cùng mạnh mẽ của tiểu nữ nhân.

Tông Chính Lâm vén áo bào lên, cất bước định đi vào nhìn xem rốt cuộc là có chuyện gì, chẳng lẽ là nô tài nào hầu hạ không tốt, vào lúc quan trọng khiến tiểu nữ nhân tức giận?

Đại quân sự Điện Phúc Sơn thấy điện hạ sắp vén rèm xông vào, vội vàng chạy tới ngăn cản, nói không thể.

Tông Chính Lâm không kiên nhẫn đang muốn đẩy người, liền nhìn thấy một ma ma đầu đầy mồ hôi lao tới, nhanh chóng nói rõ tình hình của Mộ Trắc Phi.

Biết được không phải là xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mà là tiểu nữ nhân phát cáu nổi giận, chậm trễ sinh sản, Tông Chính Lâm tức giận đến lồng ngực phập phồng, một đấm đập lên án ki bên cạnh, chén trà trên bàn nảy lên.

Lục điện hạ thật giận dữ, nữ nhân này, rõ ràng đã nhắc nhở nàng thật tốt, đào mắt liền quên mất không còn một mảnh.

Nếu nhẹ nhàng trấn an vô dụng, hai mắt hấn híp lại, vậy thì dứt khoát thay đổi phương. Đối xử với nữ nhân Mộ Tịch Dao này, thật sự không thể nương tay.

Âm thanh thuần hậu kiên quyết của nam nhân vang lên, hướng vào trong phòng lớn tiếng cảnh cáo: “Trắc phi Mộ thị, còn quấy rối nữa, sau khi sinh cấm túc nửa năm, hủy bỏ việc du hồ ở trong Kinh!”

Lần này tông Chính Lâm cực kì quả quyết, lấy chuyện cấm túc nàng ghét nhất và chuyện đi du ngoạn nàng chờ mong nhất ra.

Lục điện hạ cũng bị tức mà trở nên tàn nhẫn, chưa từng nghe qua nhà ai sinh con sinh đến nông nổi như vậy, phải dựa vào uy hiếp mới chịu ngoan ngoãn nghe lời.

Phút chốc không gian trở nên im lặng, sau đó chợt nổi lên tiếng gào kịch liệt của nữ nhân bên trong: “Tông Chính Lâm, đồ khốn khiếp!” sức lực quả nhiên mạnh mẽ mười phần, rất vững vàng.

Sau đó lại yên tĩnh, hiển nhiên lời cảnh cáo trước đó bắt đầu có tác dụng.

Thấy Mộ Tịch Dao bị chế trụ, Tông Chính Lâm mới lên thờ phào.

Nữ nhân sinh sản tựa như đi qua Quỷ Môn quan, không cho phép nàng can quấy. Hôm nay hấn coi như tìm được chút phương pháp, có thể đè nén tính nết của nữ nhân kia chỉ có thể dùng đe ép, nếu không nàng sẽ đập lên mặt mũi của người.

Về phần câu “khốn khiếp” kia? Khóe môi Tông Chính Lâm cong lên, hừ nhẹ một tiếng, lại ghi nợ thêm một khoản! Ngược lại đối với chuyện Mộ Tịch Dao gọi thẳng tục danh của hấn thì không hề khó chịu, không thấy khác thường.

Hai người ở trong ngoài màn che sắc bén giao phong, không để ý tới những người xung quanh đều sợ gần chết.

Ngự y ở bên ngoài mồ hôi đổ như mưa, trong tai không ngừng vang lên hai chữ “khốn khiếp” phát ra từ miệng trắc phi, cả người ngây ngốc, rõ ràng là bị kinh sợ quá độ.

Trong phủ Lục điện hạ thật là dọa người. Trắc phi hung hãn như vậy, điện hạ cũng không kém là bao.

Cho dù là bình thường nữ nhân sinh đứa bé, gặp nhiều lần dây vô, dọa đến gan người cũng run rẩy. Nhưng lời nói mạo phạm và kiêu kị đều nhiều như thế này, hiếm thấy điện hạ không hề nổi giận.

Đại quân sự Điện Phúc Sơn chỉ mong có thể tự chôn mình xuống đất. Hôm nay điện hạ không rảnh để ý tới họ, nếu lúc bình thường, nhớ đến chuyện này, không chừng còn xui xẻo hơn.

Sắc mặt mọi người hầu hạ trong phòng sinh nở cũng trắng bệch, mồ hôi ẩm ướt cả y phục.

Trắc phi sinh sản đau đến hồ đồ, ngay cả lời này cũng dám nói ra.

Không biết điện hạ muốn xử lí vị chủ tử kinh hãi thế tục này thế nào, các nàng cũng đừng mong được tốt hơn. Bây giờ nghĩ kỹ, vẫn nên nhanh chóng giúp đỡ sinh nhi tử ổn thỏa, rồi ngóng trông điện hạ trong lúc mừng rỡ, nhanh chóng quên chuyện này đi.

Mộ Tịch Dao mượn chút dũng khí cuối cùng kêu gào một hồi, không còn dũng mãnh như trước, lại bị Tông Chính Lâm giáo huấn uy hiếp, đành phải nằm xuống thành thành thật thật tiếp tục sinh sản.

Thấy thế Mặc Lan và Huệ Lan mới thở dài một hơi, chủ tử như vậy, thực sự là khổ tâm.

Lại qua nửa canh giờ, trong phòng sinh chợt vang lên tiếng trẻ con khóc to vang dội, âm thanh điếc tai người khác.

Mộ Tịch Dao chỉ cảm thấy dưới thân buông lỏng, nghe được tiếng khóc của đứa bé, rốt cục cũng không chống đỡ nổi nữa, hôn mê bất tỉnh.

Tông Chính Lâm ở bên ngoài một tay xiết chặt tấm tựa lưng trên ghế, đứng ở đại sảnh chân mày cau lại, chợt nghe tiếng trẻ con khóc và âm thanh hạ

nhân vui vẻ chúc mừng, lập tức chỉnh lại dáng đứng, gắt gao nhìn cửa phòng, mắt cũng không chớp một cái.

Triệu ma ma vén màn, trên mặt tràn ngập ý cười, liên tục báo hi, nói mẹ con đều bình an, trái tim đang treo lơ lửng của Tông Chính Lâm mất một lúc lâu mới trở về chỗ cũ.

Ánh mắt nhìn vào khối tã lót trong lòng Triệu ma ma, cứng ngắc đưa tay cẩn thận tiếp nhận, ôm vào trong ngực cẩn thận nhìn ngắm.

Đứa bé rất khỏe mạnh, đang oa oa khóc lớn, thanh âm vang dội, tinh khí mười phần. Nếp nhăn trên mặt rất ít, béo núc ních vừa nhìn đã biết là rất khỏe mạnh. Nhẹ nhàng vuốt ve, mới từ từ an tĩnh lại, uốn éo cái đầu nhỏ, ngoan ngoãn không náo loạn.

Tông Chính Lâm nhìn con trai nhỏ nhỏ, đường nét dung mạo có phần hơi giống mình, trong lòng mềm nhũn đến rớt tim rớt mù. Nỗi vui mừng khi lần đầu làm cha hiện rõ ở trên mặt, hiếm khi hấn lại lộ ý cười trước mặt người khác.

Triệu ma ma nhìn vẻ vui mừng của điện hạ lộ rõ trên nét mặt, trong lòng cũng cảm thán, quả nhiên là huyết mạch tương liên, lãnh đạm như điện hạ cũng có vẻ mặt ôn nhu như vậy. Nhẹ nhàng nói trẻ con không thể gặp gió, liền ôm lấy trở về phòng sinh.

Tông Chính Lâm nắm chặt hai tay vừa ôm qua nhi tử của mình, nội tâm rất thỏa mãn, rốt cuộc nàng đã sinh hạ con nối dòng, còn là trưởng tử trong phủ, như vậy coi như là viên mãn.

Sai Điền Phúc Sơn thưởng cho mọi người, lại cẩn thận căn dặn chăm sóc Trắc phi và tiểu chủ tử, mới yên tâm trở về phòng chính tẩy rửa rồi nghỉ ngơi. Lục điện hạ liên tục cười hai con ngựa trong một ngày, lại lo lắng đến hơn nửa đêm, chống đỡ được đến khi Mộ Tịch Dao sinh nhi tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Sáng sớm hôm sau Thục phi ở trong cung vừa dậy liền nhận được tin tốt, kinh ngạc và vui mừng đan xen, cả ngày đều cười vui vẻ, không ngừng khen Mộ thị quả là không chịu thua kém. Nguyên Thành đế thì càng cười lớn khen tốt, miệng vàng lời ngọc nói hôm tám ba ngày sẽ đích thân đến gặp.

Được tin, chư vị hoàng tử lập tức bắt mắt. Lão gia tử sao chỉ coi trọng trưởng tử của lão Lục, còn muốn đích thân đến xem? Đây là phúc khí mà ngay cả thứ trưởng tử của thái tử cũng không có. Lẽ nào Mộ thị sinh trưởng tử còn có thể vượt qua cả trưởng tử của thái tử sao? Trong lúc nhất thời không ngừng suy đoán dụng tâm của Lão gia tử.

Nguyên Thành đế lại là thật tâm quan tâm con nối dòng của Tông Chính Lâm. Cuối cùng bây giờ cũng thỏa mãn tâm nguyện, nhất thời vui vẻ, hiển nhiên muốn đến xem, xem hoàng tôn mà ông thật sự chờ mong đã lâu.

Tiền đường mượn chuyện tám ba ngày, thử đoán tài kia một chút, kẻ được việc thì sớm an bài vị trí thích hợp, chuẩn bị đủ cho chiến sự Tây Bắc năm sau.

Khi Mộ Tịch Dao tỉnh lại, đã là trưa ngày hôm sau. Mới mở mắt ra, đã nhìn thấy Tông Chính Lâm ngồi dựa ở một bên, nhắm mắt nghỉ ngơi. Bên cạnh giường là chiếc nôi trẻ em nàng đặc biệt cho người làm, không nhìn thấy đứa bé, chỉ thấy bàn tay của Tông Chính Lâm đang đặt ở trên đó.

“Tỉnh rồi?” Tông Chính Lâm nghe động tĩnh của Mộ Tịch Dao, mở mắt nhìn nàng, trong mắt đầy vẻ vui mừng và ôn nhu.

“Điện hạ.” giọng nói của Mộ Tịch Dao hơi khàn, nhìn ánh mắt chuyên chú của hắn, khóe môi nhếch lên.

Cùng nuôi dưỡng con cái với một người đàn ông như thế này, cũng không quá tệ. Chỉ ít ở thời đại Đại Ngụy này, có thể có một phu quân luôn quan tâm đến mình, đã không dễ. Bao nhiêu nữ tử thế gia, suốt đời không được nam nhân thương yêu cưng chiều, chỉ có thể sống nhạt nhẽo, phù phiếm suốt đời, bị ai vô cùng.

Tông Chính Lâm nhẹ nhàng đỡ Mộ Tịch Dao dậy, gọi người tiến đến hầu hạ rửa mặt, lại dứt canh cá còn ấm cho nàng, sau đó mới bế đứa bé cho nàng xem.

“Con trai hay con gái?” Nàng ầm ĩ quá mức, sau khi ngắt đi thì chẳng biết gì nữa.

Lông mày Tông Chính Lâm nhếch lên, cười nhìn nàng: “Dĩ nhiên là con trai.”

Nàng luôn khẳng định là con gái, làm đồ vật đều chọn màu hồng hoặc vàng nhạt, hoàn toàn không nghe lời hắn khuyên nhủ. Hôm nay xem nàng thu dọn ra sao.

Mộ Tịch Dao ngơ ngác nhìn chiếc tã lót được bọc kín, gương mặt đau khổ. Chủ nghĩa kinh nghiệm hại chết người a!

Nàng cũng không nghĩ lại coi, nàng vào phủ được sủng ái, rất nhanh đã có thai, điều này khác hẳn với kiếp trước?

Mộ Tịch Dao cẩn thận tiếp nhận khối tã lót, tỉ mỉ quan sát tiểu tử béo tròn ở trong lòng, cảm thấy giống Tông Chính Lâm như đúc, chu mỏ không vui. Dựa vào cái gì mình vất vả hoài thai mười tháng, nhận hết dằn vặt, lại sinh ra một nhi tử giống Tông Chính Lâm như vậy chứ?

“Vì sao đứa bé lại giống điện hạ như vậy, không có điểm nào giống thiếp?” Mộ Tịch Dao ưỡn khuỷu nhìn Tông Chính Lâm, đôi mắt đẹp đầy nước, thực đáng thương.

Mặt của Lục điện hạ co rút, nữ nhân nhà ai mà chẳng mừng rỡ như điên bởi vì sinh con trai giống cha sẽ càng được sủng ái, chỉ có nàng lại muốn tranh

cãi, thật sự giầy vò.

Tông Chính Lâm nhớ đến nỗi vất vả khi nàng sinh sản, cảm thấy thật bất đắc dĩ, chỉ đành an ủi: “Vành tai nhi tử mượt mà, có phúc tướng giống nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Hút Sữa

Hai người ôm con trai nói chuyện một lúc, đột nhiên thấy tiểu tử kia tỉnh, đầu cọ cọ, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy.

Tông Chính Lâm so với cái người mới làm mẫu thân là Mộ Tịch Dao đã thích ứng hơn một buổi sáng, đoán chừng con của hắn đói bụng, ý bảo Mộ Tịch Dao đưa con cho hắn.

“Có lẽ là đói bụng, để nhũ mẫu cho hắn bú sữa.” Tông Chính Lâm nhìn đáng vẻ mớ hồ của Mộ Tịch Dao, đưa tay liền ôm đi.

“Bú sữa?” Mộ Tịch Dao nghe vậy giật mình tỉnh lại, nàng vốn dự định tự mình nuôi nấng bánh bao, dinh dưỡng trong sữa mẹ tốt như vậy, sao có thể lãng phí.

Không biết Đại Ngụy có tập tục quý nữ không thể tự mình cho con bú hay không? Nếu toàn bộ đều để cho nhũ mẫu làm, vậy niềm vui sinh tiểu bánh bao lại thiếu đi một chút.

Ngẩng đầu nhìn gò má tuần lã của hắn, Mộ Tịch Dao định thử một chút, dù sao Tông Chính Lâm luôn thương lượng những việc nhỏ cùng nàng, có lẽ hắn có thể lý giải một mảnh dụng tâm của nàng là vì hài tử.

“Điện hạ,” Mộ Tịch Dao nhẹ nhàng kéo vạt áo trước ngực hắn: “Thiếp từng đọc sách, trên đó có nói sữa mẹ tốt với đứa bé, có thể giúp đứa bé lớn lên khỏe mạnh.”

Đôi mắt đẹp chớp chớp như nước trong veo nhìn hắn: “Có thể để thiếp tự mình nuôi nấng hắn hay không?” Tất cả trong mắt là vẻ chờ đợi và khát vọng.

Chân mày Tông Chính Lâm cau lại, thực sự chưa từng nghe việc nữ tử thế gia tự mình cho con bú. Ngay cả hoàng tử trong cung đều là sinh ra liền giao cho nhũ mẫu, đến tận khi tròn ba tuổi.

Nhưng mà Mộ Tịch Dao cũng sẽ không dám làm bừa, làm mẫu thân dù thế nào cũng sẽ không thể không lo cho con mình. Thấy nàng nhìn chăm chăm nhi tử tràn ngập vui mừng, rõ ràng là yêu đến tận xương tủy.

Tông Chính Lâm nghĩ đi nghĩ lại, những nhà gia cảnh khốn quẫn cũng đều là nữ nhân tự mình nuôi nấng, nào có nhũ mẫu gì đó, đứa bé chẳng phải vẫn trưởng thành tốt sao?

“Thực sự muốn tự mình đích thân cho bú?” Bàn tay hắn chậm rãi vuốt mái tóc phẳng dài của nàng.

Mộ Tịch Dao thấy thái độ của Tông Chính Lâm khá buông lỏng, liền vội vàng gật đầu, trong mắt là vẻ kiên định.

Hiếm thấy tiểu nữ nhân có chấp như vậy, Tông Chính Lâm gọi Triệu ma ma đến hỏi ý kiến một phen, xác định không có tổn hại đối với cơ thể mẹ, mới gật đầu đồng ý việc này.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Tịch Dao lập tức sáng lên, không thèm để ý Triệu ma ma còn đang ở đây, ngẩng đầu thom một cái lên cằm của Tông Chính Lâm, âm thanh vang lên to vô cùng.

Lục điện hạ bị nàng thỉnh linh làm ra hành động thân thiết như vậy khiến cho ngay người trong chốc lát, buồn cười bóp chóp mũi nàng, lại chọc chọc trêu đùa trán nàng: “Kiều Kiều lấy lòng, rõ ràng như vậy sao.”

Mộ Tịch Dao không hề thẹn thùng ning bợ boss, hợp lý hợp tình, mặt tươi như hoa: “Thiếp lấy lòng phu quân của thiếp, có gì mà không thể?” Trong lời nói lộ rõ vẻ kiêu ngạo.

Tông Chính Lâm cười to, quả nhiên rất hưởng thụ. Lại thấy tiểu nữ nhân nháy mắt, lanh lợi, bèn bế lấy nàng mà cắn.

Triệu ma ma bị hai vị chủ tử coi như không tồn tại mà thoải mái ngọt ngào, yên lặng lui ra ngoài, để lại một gia đình rất vui vẻ ở bên trong.

Bánh bao nhỏ bọc trong tã lót đợi lâu không thấy có người để ý tới, lập tức mặc kệ, oa oa khóc lên, hai người cả kinh lập tức tách nhau ra, cùng cúi đầu nhìn.

Chỉ thấy tiểu tử kia mấp máy cái miệng nhỏ, ra sức khóc

Mộ Tịch Dao vội vàng kéo vạt áo liền muốn cho con bú sữa, sau đó mới phát hiện ra có điều gì không đúng, nam nhân bên cạnh sao vẫn ngồi nghiêm trang, không hề có ý tránh đi?

“Điện hạ,” Mộ Tịch Dao khẽ gọi, ánh mắt ý bảo hẳn tạm thời tránh ra ngoài, cho nàng đỡ xấu hổ. Nào ngờ mới ngẩng đầu liền lọt vào mắt phượng thâm u của hắn.

Tông Chính Lâm ngồi sát vào đầu giường, hai mắt nóng rực phát sáng, nhìn chăm chăm vào bầu ngực đã trở nên căng đầy đã cao vút của tiểu nữ nhận, mắt phượng tà tứ, mặt mày khê nhếch lên, ý bảo nàng mau cho con bú.

“Điện hạ~~” Mộ Tịch Dao hờn dỗi, với đức hạnh của hắn thì đuổi người đi cũng vô vọng, không thể làm gì khác hơn là đồ mặt, không tự nhiên nghiêng người đi, ngăn ánh mắt không có ý tốt của hắn, còn không quên yêu kiều lườm hắn một cái.

Tông Chính Lâm vốn đã mấy tháng không làm, bị nàng lơ đãng liếc một cái, bỗng thấy hứng trí.

Từ trên cao nhìn xuống Mộ Tịch Dao cố che đi, lộ ra một nửa đầy đã no đủ trắng nõn, ánh sáng trong mắt phượng của Tông Chính Lâm càng tăng lên.

Mộ Tịch Dao đã nghiêng người đi, nhưng vẫn có thể cảm nhận được tầm mắt nóng rực phía sau, sắc mặt ửng đỏ, âm thầm nghĩ Lục điện hạ không có tiết chế, chuyện gì cũng dám làm.

Rốt cuộc thì vẫn là nhi tử quan trọng hơn, Mộ Tịch Dao nâng một bên no đủ tiến gần bên miệng tiểu tử kia, liền thấy bánh bao nhỏ lắc lắc ừ ừ đầu, cái miệng nhỏ nhắn mở ra ngậm một bên đỉnh, quai hàm mút mút vài cái. Thế nhưng mới hút vài hơi, khuôn mặt lại đỏ lên, tựa như muốn khóc.

Mộ Tịch Dao thấy nhi tử sức nhỏ, liều mạng dùng sức mà không hút ra được chút nào, cũng sốt ruột, đang muốn gọi Triệu ma ma tiến vào hỗ trợ, bất ngờ cả người bị Tông Chính Lâm ôm lấy, phân thân trên trần trụi đối diện với hắn, trong nháy mắt mặt nàng đỏ rực lên.

Đang muốn mở miệng, liền thấy nam nhân kia dí lại gần, vẻ mặt thật thoải mái: “Đừng vội, bản điện giúp nhi tử.”

Lời vừa nói xong, liền cúi người ngậm lấy đỉnh núi đỏ tươi, nhẹ nhàng hút vài hơi.

Mộ Tịch Dao bị câu trả lời cực kì vô si của Tông Chính Lâm làm tức giận đến xấu hổ. Đây là Lục điện hạ mà cả triều ca tụng, nghiêm chỉnh đoan chính, không ham nữ sắc sao? Bọn họ đều có mắt chó nên mù cả rồi, nam nhân này rõ ràng chính là sói đói đầu thai, hơn nữa còn phúc hắc ghê gớm.

Tông Chính Lâm chỉ cảm thấy vị sữa hơi ngọt tanh tràn vào miệng, ấm mượt như lụa, cực kì ngon miệng. Bất giác liền mút thêm hai ngụm, chọc cho Mộ Tịch Dao gãy dựa chống cự, buồn bực kêu to: “Điện hạ!”

Hắn đã ăn đậu hũ nàng còn đoạt sữa với con trai hắn, càng ngày càng không ra sao.

Tông Chính Lâm thấy vậy mới không tình nguyện rời ra, nhìn con hắn thay vị trí hút lấy hương vị thơm ngọt.

Đến khi thấy cái nắm tay nhỏ xíu của tiểu gia hỏa cũng đặt trên một bên ngực khác của Mộ Tịch Dao, sắc mặt Tông Chính Lâm bỗng trầm xuống, khề đây tay thẳng bé của đặt lên người mình, khiến cho tiểu tử kia bất mãn hừ hừ hai tiếng rồi tiếp tục bú sữa.

Mộ Tịch Dao khinh bỉ nhìn hắn, người đàn ông này thực sự là keo kiệt, con trai người chạm vào thì làm sao chứ, còn tính toán so đo với một đứa bé.

Tông Chính Lâm vốn đã xao động, bị con người đầy câu dẫn của Mộ Tịch Dao thoáng nhìn một cái, lại nhìn nhi tử đang ngậm lấy nơi đầy đã kia, căn bản không đáp lại cái nhìn chăm chăm của Mộ Tịch Dao, trực tiếp đổi vị trí, cúi đầu ngậm một bên còn lại kia.

“A~~” Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm bất ngờ liếm khiến thân thể trở nên mềm nhũn. Nam nhân kia mang theo ý ám chỉ rõ ràng, vừa cắn vừa hút, bàn tay to còn vuốt ve bầu ngực.

Tay Mộ Tịch Dao ôm con trai, không có cách nào ngăn hắn, chỉ có thể chịu đựng tùy hắn chọc ghẹo.

Cúi đầu nhìn bánh bao nhỏ hút sữa, hoàn toàn không giống Tông Chính Lâm. Việc cho con bú bị nam nhân này quấy rối, được, lập tức thay đổi mất ý nghĩa.

Mộ Tịch Dao thẹn quá hóa giận, một tay ôm chặt nhi tử, tay còn lại kéo tóc hắn, nhưng hắn quyết tâm không buông tha, dường như còn nảy sinh ý ác độc muốn trà thủ nên cắn cắn day day nàng, Mộ Tịch Dao giận dữ nhéo tai hắn.

Bàn tay to lớn của Tông Chính Lâm nắm lấy tay nhỏ của nàng một phen, vỗ vỗ, ý bảo nếu gây chuyện nữa, hắn sẽ lập tức thu thập nàng.

Mộ Tịch Dao yếu thế, bất đắc dĩ nhìn một lớn một nhỏ chen đầu trước ngực mình chùn chụt hút sữa, trên mặt nóng như bị bỏng.

Nếu như bị người khác biết nàng và Lục điện hạ làm chuyện hoang đường như vậy, sao còn có thể ra ngoài gặp người khác đây?

Chờ vật nhỏ ăn no, Tông Chính Lâm kéo chăn che đi thân thể của Mộ Tịch Dao, gọi Triệu ma ma tiến vào ôm nhi tử ra gian ngoài tìm nhũ mẫu, sau đó

quay đầu hơi híp mắt nhìn Mộ Tịch Dao.

Vừa rồi tiểu nữ nhân vui vẻ nhéo tai hấn, bây giờ không có con trai, vừa hay có thể chính đồn tính tình ngang bướng của nàng.

Mộ Tịch Dao vừa nhìn dáng vẻ của Tông Chính Lâm, liền biết thằng nhãi này đang rắp tâm hại người, con người xoay tròn, yêu mị liếc mắt nhìn hấn nhắc rèm trướng lên: “Điện hạ, thiếp vẫn không có cách nào hầu hạ.” Âm thanh như nước, con mắt xinh đẹp nửa khép nửa mở có chút vui sướng nhìn người gặp họa, tràn đầy khiêu khích.

Tông Chính Lâm nhìn nữ nhân bướng bỉnh không nghe lời, cũng cười rộ lên: “Kiều Kiều chỉ cần thông cảm là được, bản điện hạ đã muốn nàng rất lâu rồi.” Nói xong ở ngay trước mặt Mộ Tịch Dao cởi áo bào, còn tháo đai lưng.

Mộ Tịch Dao thấy không ổn, kinh hô trốn tránh, nhưng bị hấn ôm vào trong lòng, cầm tay nàng đặt lên nơi đã nóng rực, không cho phép rời đi.

Tông Chính Lâm cúi đầu hôn lên đôi môi phấn hồng của nàng, bàn tay hấn lôi kéo tay nàng chuyển động không ngừng.

“Làm với nó đi, mấy tháng nay thật là đã nhịn rất vất vả.” Đầu Tông Chính Lâm chậm rãi chuyển tới bên cổ nàng, ngay lập tức trên đó hằn lên những dấu vết ẩm ướt.

Mộ Tịch Dao thở dốc buồn bực. Lục điện hạ ngay cả nữ nhân ở cữ cũng không buông tha, cầm thú!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Tắm Ba Ngày

Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm đè chặt, giúp hấn sáng khoái một hồi, mới miễn cưỡng được buông tha, mặt không đỏ lau tay sạch sẽ.

“Điện hạ, định đặt tên cho tiểu gia hỏa là gì?” Mộ Tịch Dao đặc biệt thích biệt danh bánh bao nhỏ, nhưng chắc chắn Lục điện hạ không đồng ý, chỉ có thể tạm thời gọi là tiểu gia hỏa.

Tông Chính Lâm nghe nhắc đến chuyện này sắc mặt kém đi mấy phần. Sáng nay Lão gia tử truyền lời tới, nói là ngày mai tắm ba ngày sẽ đến, ngay cả tên con trai trưởng của hấn cũng đã nghĩ kỹ, ngày mai lúc đến chơi sẽ ban tên trước mặt mọi người.

Lão gia tử muốn làm gì Tông Chính Lâm cũng đoán được bảy tám phần, nhưng mà chuyện tên con hấn, hấn thật đúng là không vừa ý.

Vạn nhất ngự tứ một cái tên mà hấn không vừa lòng, cũng chỉ có thể tạ ơn, không thể lấy tên mà hấn đã cùng Mộ Tịch Dao thương lượng ?

Lại nói, cũng bởi vì vậy sẽ khiến nẫu tử Mộ Tịch Dao bị đặt vào nơi đầu sóng ngọn gió, chưa nói đến những huynh đệ kia của hấn không hài lòng, mà chắc chắn tất cả nữ quyến của các phủ cũng không thoải mái.

Mộ Tịch Dao nhìn hấn nhũ mảy, cho rằng lại có điều gì kiêng kỵ, “Chẳng lẽ tiểu hài tử phải một tuổi mới có thể chính thức lấy tên?”

Nàng đến Đại Ngự cũng mới hai ba năm, thật sự chưa từng tiếp xúc chuyện tới chuyện của tiểu hài tử. Chỉ là nghe nói một số nơi đến một tuổi mới có tên, rồi mới chính thức ghi vào gia phả.

“Không có quy củ này. Nhưng mà thường thì đợi đến trăm ngày.” Tông Chính Lâm đỡ nàng đổi tư thế, tựa vào trước ngực hấn nói chuyện.

“Lần này nhi tử lại bất đồng, ngày mai Lão gia tử sẽ ban thưởng tên.” Tông Chính Lâm nhìn Mộ Tịch Dao không hiểu ý tứ trong đó, vuốt tóc nàng, đem người ôm vào ngực, tỉ mỉ nói đến việc trưởng tử của thái tử.

Mộ Tịch Dao vừa nghe vừa nhũ mảy, ngay cả trưởng tử thái tử cũng là ban tên ở trên tiệc trăm ngày, mà ngày mai bánh bao nhỏ lại bị thưởng trước một bước, đây chẳng phải đã chọc người đó mất sao?

Theo tính khí hẹp hòi của thái tử kia sẽ không chấp nhận được, liệu có ghi hận không?

Tông Chính Lâm thấy nàng lạnh mặt, cũng ôm nàng, ánh mắt sâu xa. Hai người lẳng lặng dựa sát vào nhau, hồi lâu không nói.

Mộ Tịch Dao trong lòng ghi hận Nguyên Thành đế, thuận tiện gán cho thái tử một các danh xấu. Quyết định tùy thời sẽ tìm cơ hội trợ giúp nam nhân nhà nàng đem tên thái tử lòng dạ hẹp hòi, tâm tính thô bạo, không biết điều trả đũa một phen.

Trong lòng đã có quyết định, nên cũng không tiếp tục suy nghĩ đến tên con nữa. Đây là đại sự cả đời, nếu tên có cảm giác trở ngại hoặc là quá mức nổi bật, nàng tình nguyện lại đặt một cái khác, nếu không thì ngày ngày phải ứng phó, mọi người đều không chịu nổi.

“Điện hạ , ngài xếp thứ tự hàng chữ “Chính”, vậy hoàng tôn là hàng chữ gì?” Mộ Tịch Dao hỏi thăm cố vấn chuyên nghiệp của mình.

Tông Chính Lâm dờ khóc dờ cười, giả bộ hung ác niết khuôn mặt nàng.

Mộ Tịch Dao thường ngày thích đọc sách, khiến thức khá sâu sắc, không ngờ cũng xuất hiện sơ hở không nên có như vậy.

“Hoàng tộc Đại Ngụy họ —— Tông Chính”. Mắt phượng tà tứ nhìn nàng, bên trong là vẻ trêu chọc.

Quả nhiên, tiểu nữ nhân có phản ứng lại, lập tức quần bách. Vận vẹo chui vào trong lòng hắn, còn không biết xấu hổ oán trách, “Ai bảo không rõ tên húy mà, đương nhiên là không hiểu rõ”.

Mộ Tịch Dao trong lòng thấy thật xấu hổ, gả cho người ta , sinh cả con rồi, thế mà cả họ của người ta cũng sai, đúng là ... nàng ngượng ngùng giấu mặt.

Một câu này lại nhắc Tông Chính Lâm nhớ câu nói “Khốn kiếp” đầy khí lực hôm qua.

Lúc ấy nàng gọi tục danh của hắn rất thuận mà, có thể thấy nàng âm thầm không hề khách sáo với hắn, trong lòng không biết đã mắng bao nhiêu lần. Tông Chính Lâm cảm thấy bị người gọi tên rất tốt, rất thân thiết. Đáng tiếc lúc tiểu nữ nhân thanh tỉnh lại giả bộ quy củ, không dám mở miệng.

Âm thanh trầm thấp của nam nhân vang bên tai nàng, “hôm qua giọng Kiều kiều cực kỳ cao, một câu “khốn kiếp” gọi bản điện hạ rất có cảm xúc ”. Nói xong bàn tay hắn lại vuốt ve gáy nàng, làm bộ muốn tính sổ.

Mộ Tịch Dao ai oán, xú nam nhân, đã sinh đứa nhỏ xong còn nhớ lời chuyện cũ ra, vậy phải làm thế nào cho phải? Lúc đó nàng chẳng qua chỉ là nỗi khủng quát tháo, nhất thời tức giận. Bây giờ thì nào dám kêu gào nữa?

Giờ tay ôm lấy cổ Tông Chính Lâm, khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên nhẹ nhàng chạm vào má hắn, không biết xấu hổ muốn quyệt nợ, “Khi đó thiếp đau đến mức hồ đồ, thật sự không nhớ được. Nếu như có chút không cẩn thận mạo phạm điện hạ, vậy thiếp nên...” mắt Mộ Tịch Dao đảo một vòng, hiển nhiên là đang tìm cách trấn an boss.

Tông Chính Lâm vốn chỉ là nói như vậy, muốn chọc nàng cho vui. Nhưng vừa thấy tiểu nữ nhân dâng lên, làm sao có thể bỏ qua.

“Ah? Nên như thế nào thì nên như thế đó?” Hảnhững trí chờ mong.

Mộ Tịch Dao dừng một lát, tâm tư xoay chuyển, khuôn mặt là vẻ phong tình vạn chủng, nũng nịu lại gần, liếm yết hầu của Tông Chính Lâm, rồi ngửa đầu ghé vào lỗ tai hắn yêu mị nói ra hai chữ.

“Lấy thịt bồi thường.” Dẫn đến hắn gợn dừ gầm một tiếng, đè xuống mà giày vò.

Cho đến tận buổi chiều, Mộ Tịch Dao đột nhiên nhớ tới chuyện Trương thị bị hạ độc còn chưa làm rõ ràng, vừa nhẹ nhàng đứng đưa cái nôi của bánh bao nhỏ, vừa hỏi thăm Lục điện hạ đang đọc sách.

Tông Chính Lâm cũng không ngắt đầu, hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là không hài lòng khi không bắt được người. Lại dặn nàng chú ý nhiều hơn, sợ liên lụy đến việc khác. Có thể trốn thoát ám vệ của hắn, tuyệt đối không đơn giản chỉ là nữ nhân ở hậu viện.

Sáng sớm hôm tám ba ngày, Mộ Tịch Dao hưng trí bùng bùng, sáng sớm liền thức dậy chỉ huy Mặc Lan chuẩn bị cho bánh bao nhỏ, nhìn hắn ngoan ngoan không khóc náo, sau khi ăn no liền ghé vào lòng nữ mẫu thôi bong bóng, càng nhìn càng yêu.

Do Mộ Tịch Dao thể có chất đặc thù, tiểu gia hóa mỗi ngày đều được ăn sữa mẹ, lớn rất nhanh, thật sự rất khỏe mạnh, nếp nhăn trên mặt dường như sắp mất hết, không giống trẻ con bình thường mới sinh có làn da hồng hồng nhăn nhoeo như người già. Cả người mấp mấp trắng trẻo, tựa như một nắm gạo nếp.

Mộ Tịch Dao cầm quần áo nhỏ mà phòng may vá làm gấp, càng nhìn càng vừa lòng, thúc giục người thay cho tiểu bánh bao, nhìn chăm chăm con trai vui vẻ . Ăn mặc như vậy thật sự quá đáng yêu, Mộ Tịch Dao nhìn thấy thần thái cũng rạng rỡ vô cùng.

Đám người Quế ma ma, Huệ Lan nhìn chăm chăm tiểu chủ tử mặc một thân quần áo hình tiểu hổ, hận không thể ôm chặt một cái, quần áo chủ tử tự mình làm quả nhiên đẹp mắt. Chả trách buôn bán của Giai Nghệ phường luôn là nhất đẳng .

Lúc Tông Chính Lâm tiến vào ôm con, thấy một đám người tạo thành một vòng tròn, lú lú chụm đầu vào một chỗ vui cười âm ỉ.

Ho nhẹ một tiếng, đám người tản ra, lúc này hắn mới nhìn rõ Mộ Tịch Dao đang ngồi ở chính giữa đắc ý dạo dặt khoe khoang con của hắn, trên mặt là sự kiêu ngạo và thỏa mãn.

Lại cẩn thận nhìn lên, con của hắn mặc một thân quần áo da hổ, còn có cả tai và đuôi!

Cái này thì Lục điện hạ không vừa ý. Con trai bảo bối của hắn, bị Mộ Tịch Dao trêu ghẹo... Hơn nữa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giống hệt mình, nhìn thế nào cũng cảm thấy nữ nhân kia rắp tâm bất lương.

Lại nhìn mình mặc một thân bào phục của hoàng tử màu tím sậm có viền vàng, rõ ràng là lễ phục trang trọng quý phái, muốn bé con như thế đi ra ngoài, Tông Chính Lâm cảm thấy không chừng sẽ bị người chê cười.

Lục điện hạ tử nhỏ được nuôi trong ổ phú quý, một thân trên dưới đều là tôn quý, có nề nếp quy củ hoàng tử. bây giờ nhìn thấy, con của hắc quả thực chính là độc nhất trong cung, không theo quy củ chút.

Đang do dự có nên thay cho con một thân quần áo đứng đắn hay không, lại thấy tiểu nữ nhân mặt mày sáng sủa tươi cười, đem con đặt vào lòng hắc, đắc ý rung đùi mong nhận được tán thành.

Tông Chính Lâm đầu đầu vô cùng, lại nhìn bộ dạng con trai, cảm thấy nếu cứ như thế đi ra ngoài khẳng định sẽ bị tội. Những phu nhân bên trong kia chẳng lẽ còn không vội vàng đi lên tra tấn con hắc?

Đáng tiếc Mộ Tịch Dao sống chết không cho thay quần áo khác, lại giá bộ đáng thương, là chẳng chực khóc.

Không còn cách nào, Lục điện hạ cứng ngắc ôm con trai, gương mặt lạnh như cũ, bước chân vững vàng, nghiêm túc đi thường đi về phía trước.

Hôm nay tất cả triều thần đều đến chúc mừng, nghe nói Nguyên Thành đế sẽ đến, đã mang theo chính thể đến chúc mừng từ sớm, cực kỳ coi trọng.

Chư vị hoàng tử cùng nữ quyến tất nhiên cũng đã tới chính tể, ngay cả Thái tử phi cũng ôm con trai trưởng ốm yếu đang đợi ở đại sảnh cùng Ngũ hoàng tử phi nói chuyện.

Còn đang tụ tập nói chuyện phiếm, mọi người liền thấy Lục điện hạ bước đến, lập tức giữ vững tinh thần muốn tiến lên chúc mừng, không ngờ lại thấy ngự giá Nguyên Thành đế cũng đã đến, theo sau còn có nghi trượng của Thục phi nương nương.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Ban Thưởng Tên

Mọi người rào rào quỳ nghênh thánh giá, Nguyên Thành đế tâm tình vui vẻ miễn lễ cho mọi người, rồi tiến vào sảnh chính ngồi lên chỗ của mình.

Nhìn Tông Chính Lâm mặc một thân lễ phục, rất thỏa đáng, lại nhìn khối nhỏ trong lòng hắc, trời ạ, thật sự là quá chói sáng, gây chú ý, Hoàng đế thấy thật vui mừng phấn khởi, vội gọi Tông Chính Lâm ôm đến cho mình nhìn.

Hôm nay Thục phi tốn bao công sức cầu xin ân điển, cũng đến phủ con trai thăm cháu trai. Không ngờ vừa nhìn liền thấy là một thằng bé mập đáng yêu vô cùng, vội đứng lên xem, nhìn kỹ không chớp mắt.

Sau khi nhìn kỹ thì phát hiện chẳng những có vẻ ngoài tốt, mà nuôi dưỡng cũng rất tốt. Liền liên tục khen Mộ Tịch Dao, lại nhẹ nhàng cười đùa với Nguyên Thành đế.

Nguyên Thành đế nhìn bé con mặt mày thực giống Tông Chính Lâm, lại nhìn một thân quần áo trang phục nổi bật, sau khi liếc nhìn khuôn mặt cứng ngắc của Lục hoàng nhi, thì cười lớn, liền tục khen tốt.

Hoàng đế đang chế nhạo dáng vẻ xấu hổ của Tông Chính Lâm, thì phát hiện đứa bé mập mập kia đang vận vẹo thân hình, từ từ hơi hé mắt.

Đôi mắt như hai quả nho đen, cái miệng chưa có răng nhếch lên cười với ông ta, sau đó lại tiếp tục thối bong bóng tự mình chơi đùa.

Thục phi vui mừng đón lấy bé, cái ôm đầy che chở, ngón tay khẽ chạm vào hai bên má bụ bẫm, yêu thích không buông tay.

Các phu nhân phía dưới cũng nhìn không chớp mắt, liền tục khen tiểu hài tử đáng yêu, ước gì được ôm một chút. Sau khi biết được bộ quần áo nhỏ kia là kiểu dáng mới của Giai Nghệ phường, trong lòng lại rục rịch không thôi.

Nguyên Thành đế càng nhìn càng cảm thấy đứa nhỏ làm cho mình vui vẻ, lại nghĩ tới nụ cười vừa rồi, thì đứa con mặt than của ông đương nhiên là không thể so sánh được rồi.

Cảm thấy đứa cháu trai này cũng coi như là hợp ý mình, ông ta cho rằng nên sửa cái tên mà mình đã chọn trước đó, bây giờ nghĩ đến cái tên đó với khuôn mặt của thằng bé thì không vừa lòng. Bụng chén trà nhìn Thục phi đùa đứa nhỏ, trong lòng tính toán mấy lần, cuối cùng cũng chọn được một cái tên vừa ý.

Nguyên Thành đế gọi Tông Chính Lâm lại gần, khí thế đế vương uy nghi vô cùng.

“Không đức không đáng quý, muôn dân trăm họ đều hướng tới một chữ đức. Nay ta ban thưởng tên là Tông Chính Đức. Con cần phải cẩn thận dạy dỗ, mới có thể sánh với chữ Đức, đừng phụ hy vọng của trẫm.”

Mọi người kinh hãi, đây là ban thưởng tên trước mặt mọi người? Đứa nhỏ này mới ba ngày, ngay cả trăm ngày cũng chưa đủ, sao đột nhiên lại có thể vừa

mắt Nguyên Thành để ? Hơn nữa đây chỉ là thứ tử, lại có thể lấy chữ “Đức” làm tên. Việc này liệu có ẩn ý gì bên trong không ?

Nội tâm Thái tử và Đại hoàng chán động không thôi. Chỉ là thứ tử, lại được hưởng long ân như thế, mặc dù là con trưởng tử của bọn hắn, cũng không thể hơn được. Lão gia tử làm việc càng ngày càng không thể nắm bắt được, đứa trẻ này ở đâu có năng lực gì đặc biệt hơn người khác? Có phải đây là dấu hiệu ông sắp trọng dụng lão Lục không?

Đại hoàng tử trong lòng bỗng thấy không yên. Khoảng thời gian trước Tông Chính Lâm đã nhúng tay vào binh bộ, bây giờ đang chường quản việc tuần tra kinh đô và các vùng lân cận, nhưng Tông Chính Lâm rõ ràng thuộc phe Thái tử, nếu hắn được trọng dụng chẳng phải sẽ đề đầu cưỡi cổ mình hay sao. Phải nghĩ biện pháp ngăn chân hắn mới được, nếu không thì ngay cả một hoàng tử đứng thứ sáu cũng có thể bò lên cao, người làm đại ca như hắn chẳng phải sẽ uất ức lắm hay sao.

Nhưng Thái tử chẳng những không vui mừng, mà lại thấy ghen ghét khó chịu. Lão Lục đã có mấy bận được lão gia tử khen ngợi, chiếm hết nổi bật, vừa nhìn là biết càng ngày càng không an phận. Ngoài mặt tuy là cũng phe hắn, nhưng sau lưng lại không biết đang có mưu đồ gì. Trong lòng cân nhắc nên áp chế lão Lục như thế nào, để hắn càng ngày càng không đứng mực, quên hết cả tôn ti.

Tông Chính Vân nhìn đệ đệ lại được việc tốt, nhíu mày, chỉ cảm thấy đạo gần đây Tông Chính Lâm hơi nổi bật quá, sợ là sẽ có chuyện.

Tông Chính Minh thì lại thấy vô cùng châm chọc, Thái tử có biểu hiện không chào đón lão lục, Đại hoàng tử càng không thể dung hắn ta, thật sự là rất tốt.

Tất cả những tâm tư của bọn họ đều giấu được ánh mắt của Nguyên Thành đế. Ông ta chỉ bung một chén trà nhỏ, thoang thả nhấp một ngụm trà. Lần này ban thưởng tên cho trưởng tử của Tông Chính Lâm, đương nhiên đầu tiên là vì ông ta thực sự vui mừng, nhưng thứ hai cũng có ý thăm dò.

Mấy nhi tử của ông ta đã trưởng thành rồi, tâm tư cũng phức tạp hơn.

Ở phía dưới, đám đại thần tụ tập thành nhóm, âm thầm liếc nhìn nhau, Nguyên Thành đế nhìn những điều đó càng thấy bất mãn.

Thái tử lại càng khiến cho người ta thất vọng, càng ngày càng không có sự độ lượng rộng rãi, một người có lòng dạ như thế, tương lai nào sao có thể trị quốc an bang.

Đánh giá thân sắc những người đối diện vài lần, Nguyên Thành đế đợi đến khi kết thúc lễ tắm ba ngày, mới cùng Thục phi khởi giá hồi cung.

Tông Chính Lâm ở tiền viện xã giao chào hỏi các huynh đệ và đồng liêu trong triều, Mộ Tịch Dao thì tán gẫu vui vẻ với chúng hoàng tử phi và nữ quyến các phủ ở hậu viện.

Đặc biệt là Tứ hoàng tử phi, vốn đã là chị em dâu, lại thường xuyên gặp Mộ Tịch Dao ở chỗ Thục phi, nên thân thiết hơn vài phần.

Sau khi đoạt được bánh bao nhỏ liền không chịu buông tay, vô cùng yêu thích. Nghĩ bản thân dưới gối không có con cái, rất hâm mộ vận mệnh tốt của Mộ Tịch Dao.

Đại hoàng tử phi là người sắc bén, tính khí vô cùng mạnh mẽ, không ưa khi Mộ Tịch Dao được sủng ái, lại sinh được con trai. Chẳng qua chỉ là một Trắc phi, dựa vào cái gì mà lại may mắn tốt đẹp hơn nàng ta như thế.

Tuy trên mặt ý cười trong suốt, nhưng ngữ khí lại thật chanh chua.

“Hôm nay Mộ Trắc phi sinh ra nhi tử, lại được hoàng thượng ban thưởng tên. Không biết là đến khi Lục đệ muội vào cửa, liệu có cảm thấy bị người khác đoạt mất thứ tốt, trong lòng không thoải mái hay không.” Nói xong lại như dò xét liếc nhìn Mộ Tịch Dao.

Như chưa từng thấy người nào ngu xuẩn như vậy, hoàng đế vừa mới đi khuất liền nói ra những lời như vậy, khó trách Đại hoàng tử không ưa. Mộ Tịch Dao cười thầm trong lòng, nhưng trên mặt vẫn rất quy củ đáp lời.

“Có thể được chỉ làm Chính phi của Lục điện hạ, chắc hẳn dung mạo khí độ vô cùng tốt”. Ngụ ý nói cho thị biết, chút độ lượng đó mà cũng không có, sẽ không thể chiếm được danh Chính phi.

Mấy người còn lại thấy hai người giao phong, cũng không nhúng tay vào, chỉ im lặng dùng trà trên chốc hải tử.

Vị Trắc phi này tuy kiêu nhược và nhỏ tuổi, nhưng lại không dễ bị người nấn bóp, nói chuyện làm việc đều nắm hết phần lý, ngay cả việc đáp trả cũng ẩn chứa sắc bén, đương nhiên là không dễ chọc vào.

Khó trách nàng ấy có thể độc chiếm ân sủng trong phủ, hơn nữa vào phủ gần năm đã sinh được con trai.

Tứ hoàng tử phi thấy đại tẩu bị đáp trả sắc mặt khó coi, chỉ biết nếu cứ để cho nàng ta khiêu khích tiếp, Mộ Tịch Dao không chừng còn hung hăng khiến cho nàng ta tức giận thêm, vội vàng đổi chủ đề khác, mới giảm bớt vài phần xấu hổ.

Sau giờ ngọ mọi người cáo từ, Mộ Tịch Dao cho người tiễn khách ổn thỏa xong, mới thờ phào một cái, cho bánh bao nhỏ bú sữa.

Tông Chính Đức??? Cái tên này cũng coi như dễ gọi. Nhưng lúc bình thường ở trong nhà ai lại gọi như vậy? Hơn nữa chữ Đức này, không thích hợp làm biệt danh.

Chắc chắn phải kêu Tông Chính Lâm đặt tên tự mới được, nếu không thì Mộ Tịch Dao sẽ tự tiện cử, gọi là bánh bao nhỏ rất tốt.

Buổi chiều Tông Chính Lâm trở về phòng, vừa nghe Mộ Tịch Dao nhắc tới muốn hắn đặt tên tự cho con, lập tức hứng trí. Cũng không vội rửa mặt chải đầu, cụp mắt một lát, ghi ghi vẽ vẽ một lúc trên bàn, cuối cùng chọn được hai chữ “Thành Khánh”.

Mộ Tịch Dao đọc đi đọc lại tới mấy lần, cảm thấy không tìm được vấn đề gì, đánh phải phần nộ bụng tính toán bản thân xuống, gật đầu đồng ý.

Tông Chính Lâm được đặt tên tự cho con, cảm thấy được an ủi mấy phần, ôm lấy Mộ Tịch Dao và tiểu nhi tử, không khí một nhà ba người thực ấm áp.

“Hôm nay Đại hoàng tử phi kiểm chuyện với nàng sao?” Tông Chính Lâm cũng không giấu giếm việc mình xếp người ở Đan Như Uyển, nên biết được tin tức.

Mộ Tịch Dao cũng lười hỏi người hắn cài đến là ai. Cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, cực kỳ khinh thường hừ hừ vài tiếng, ý bảo nàng đại nhân đại lượng không chấp nữ nhân không có kiến thức kia.

Thấy tiểu nữ nhân ngẩng cao đầu, biết nàng không thêm đề trong lòng cái lý do mà đại tẩu muốn khiêu khích.

Tông Chính Lâm vuốt ve đỉnh đầu nàng, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, chuyện chọn Chính phi sợ là phải khiến mẫu phi hao tâm tổn trí rồi, phải chọn một người cực kỳ hiền lành mới được, nếu không hậu viện chắc chắn sẽ bị tiểu nữ nhân này hủy mất.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Vũ Cơ

Lúc Mộ Tịch Dao ở cũ, Tông Chính Lâm trở về quân doanh liên tiếp luyện binh một tháng, sau đó khi trở lại kinh thành báo cáo công tác, tiếp quản việc xây dựng binh doanh ở kinh đô và các vùng lân cận. Đến lúc này thì Lục hoàng tử Tông Chính Lâm đã có chỗ đứng vững chắc ở Binh bộ, chuẩn bị xong một bước đệm cho việc chinh chiến Mạc Bắc.

Chờ đến khi Tông Chính Lâm bước được vào Đan Như Uyển, Thành Khánh đã đủ một tháng tám ngày.

Khuôn mặt của tiểu gia hỏa đã hoàn toàn nảy nở, có chút rắn chắc, cánh tay và cẳng chân nhỏ vun vẩy như múa rất vui sướng. Đón Thành Khánh từ trong lòng Mộ Tịch Dao, Tông Chính Lâm tình tứ nhìn đôi mắt phượng đen nhánh của con trai, thật giống hần. Vỗ vỗ các mông nhỏ, tiểu gia hỏa vờn tay kéo một nhúm tóc mai của Tông Chính Lâm, lắc lắc rồi đưa vào miệng.

Mộ Tịch Dao đi qua đón lấy con, bỏ tóc Tông Chính Lâm ra, một tay nâng Thành Khánh, một tay vỗ vỗ con, dỗ hần ngủ.

Trẻ con luôn ngủ nhiều, thằng bé bị mẹ ru không chống đỡ nổi nữa, gờ hai tay đặt ở bên miệng, cái miệng nhỏ nhắn hơi mím lại, rất nhanh đã ngủ say. Mộ Tịch Dao đưa Thành Khánh đưa cho nữ mẫu xong rồi mới quay lại gấp thức ăn cho Tông Chính Lâm.

Hai người dùng xong cơm, Tông Chính Lâm nắm tay của Mộ Tịch Dao ngồi lên giường êm cạnh cửa sổ, một tay hần vòng qua eo nàng, tay còn lại chậm rãi vuốt ve mái tóc dài hơi rối của nàng.

“Hai ngày nữa sẽ có người vào phủ.” Tông Chính Lâm tùy ý nói.

“Có người vào phủ?” Mộ Tịch Dao ngay lập tức đã hiểu.

Tông Chính Lâm lại có thể chủ động đề cập đến việc cho người nhập phủ? Chẳng lẽ hắn coi trọng kỳ nữ nào đó? Kiếp trước dù có bao nhiêu mỹ nữ xinh đẹp muốn hình muôn vẽ ở trước mặt thì Kiến An để vẫn sừng sững bất động.

Tông Chính Lâm nhìn tiểu nữ nhân đang ngây người, gõ nhẹ cái trán nàng một cái, “Không phải đoán. Là vũ cơ mà đại ca tặng.”

Hôm qua Đại hoàng tử Tông Chính Thuận lấy cớ làm tiệc tẩy trần cho Tông Chính Lâm, trong bữa tiệc liền tặng hai vũ cơ mỹ mạo, nói là để giúp vui. Sao Tông Chính Lâm lại không biết tính toán của Tông Chính Thuận, đơn giản là muốn cài người nằm vùng, nếu có thể làm loạn hậu viện của hắn thì càng tốt.

Tông Chính Lâm có chút lạnh nhạt đẩy người đi, nhưng sau đó bị mọi người ồn ào, Tông Chính Lâm liền hiểu ra gần đây mình quá nổi bật, khiến nhiều người tức giận. Cụp mắt một lát, gật đầu đồng ý, rồi khách sáo cảm ơn Đại hoàng tử. Nhưng trong lòng có tính toán gì, thì không cần nói với người ngoài.

Bây giờ hắn nói cho Mộ Tịch Dao nghe, là muốn để cho nàng biết nguồn gốc của những nữ nhân đó, trong lòng cũng tự có tính toán.

Mộ Tịch Dao vốn thông minh, đối với việc đàm đàn ông tặng mỹ cơ cho nhau, hay các kiểu ngáng chân can thiệp hậu viện chỉ cười nhạt, cũng chỉ có Đại

hoàng tử mới làm được việc ngốc nghếch này.

“Vũ cơ cũng tốt, thiếp thích nhất là ngắm hoa xem múa”. Ánh mắt mỉa mai hoặc xinh đẹp của nàng khiến cho ngón tay của Tông Chính Lâm động đậy.

Bắt người ở thư phòng, cũng không kịp về phòng ngủ, hần ần Mộ Tịch Dao lên trên thư án mà thân thiết một hồi. Tông Chính Lâm chờ Mộ Tịch Dao ở cử đã mất hết nhẫn nại, đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng.

Hai người ở thư phòng triền miên quay cuồng tới canh ba mới nghỉ. Thấy Mộ Tịch Dao không ổn, đau khổ cầu xin, nàng lại hứa hẹn sau này sẽ cho hần nhiều lợi ích hơn, Tông Chính Lâm mới miễn cưỡng thu binh, bế nàng đi tắm rửa rồi đi ngủ.

Hôm sau, có hai người mặc quần áo thanh lịch, dáng người yếu đuối được đại quân sự mang đến Đan Như uyển bái kiến Trắc phi và các vị chủ tử ở hậu viện.

Nhìn hai người đang quỳ phía dưới, chẳng những không hề có chút mùi lẳng lơ nào, hơn nữa lại còn rất quy củ.

Cử chỉ đúng mực, khiêm tốn mà cung kính đáp lời, hoàn toàn khác hẳn với dự đoán của Mộ Tịch Dao yên. Nghe tên hai nàng, cũng rất thanh tao lịch sự, tên gọi Ngọc Ninh và Ngọc Nghiên.

Đối với việc rõ ràng là Hồng Mẫu Đơn lại vờ làm Bạch Liên Hoa này Mộ Trắc phi cực kỳ không vừa mắt. Lẽ ra người người đều phải hướng tới hoa mẫu đơn khuynh quốc khuynh thành, sao lại có người tâm tư bất chính, làm trái với nghề nghiệp như vậy? (ở đây ý nói 2 vị cơ vũ đáng ra phải có vẻ lẳng lơ, mỉa người thì hai nàng kia lại tỏ vẻ thanh cao như tái nữ, nên Mộ yêu nữ cảm thấy bọn họ đã làm trái lương tâm nghề nghiệp rồi đó)

Ánh mắt Đường Nghi Như và một đám nữ nhân ngồi bên cũng rất bất thiện, đây mà là tặng cơ kỳ hay sao, rõ ràng là rấp tâm muốn bỏ lên giường người ta. Tiểu Đường thị hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ, rõ ràng là không hề chào đón đối hai người này.

Mộ Tịch Dao ngồi trên ghế chủ vị, nhìn khí độ của hai người kia, chỉ là vũ cơ thể mà cũng có thể áp chế được khí khái của thị thiếp phủ hoàng tử. Đây chẳng phải là rõ ràng đến đoạt địa bàn, câu nam nhân hay sao?

Đại hoàng tử là người thô tục, thể mà lại có thể tìm trăm chọn một, dạy dỗ ra hai người nhan sắc tốt như vậy, thật sự là đã khiến hần bỏ rất nhiều công sức, quên mình vì người khác.

Mộ Tịch Dao thấy đã hiểu rõ, bèn lơ đãng. Đối phó với những việc hậu viện này, nàng thật sự sẽ không để người khác được việc tốt.

Chỉ thấy nàng nâng bộ móng tay vàng, chỉ vào hai cái ngọc gì đó, cất miệng khiến cho đám người trong phòng phải choáng váng.

“Thân là vũ cơ, với tính tình như thế, làm sao có thể câu dẫn người khác được?”

Mắt đẹp của Mộ Tịch Dao tà tà nhếch lên, ngữ khí lộ vẻ ghét bỏ, “Khô khan chất phác như thế, không hiểu phong tình, làm sao có thể khiến cho nam nhân thấy thú vị?”. Nhìn hai người phía dưới, Mộ Trắc phi liên tục lắc đầu, trong miệng tặc tặc lưỡi liên tục, vẻ mặt thì lộ một vẻ khinh thường.

Nhìn hai người kia kinh ngạc tròn mắt há mồm, đầu ngón tay Mộ Tịch Dao vung lên, phác họa từ xa.

“Ánh mắt không đủ mỉa mai, dáng người không đủ uyển chuyển, xiêm y không đủ lả lơi. Vai và eo đều phải lộ ra. Về sau, ngày nào cũng phải chọn chút y phục nửa che nửa hở, giống như quần lụa mỏng, khi mặc như thấy lại như không thấy mới hợp lý.”

Mộ Tịch Dao cũng không quản nhưng người khác đang nhìn nàng như nhìn quý, thân thể nghiêng về trước một chút, hé mắt cẩn thận dò xét một lát, lát sau vung khăn lụa lên, xuy một tiếng ~~~ cười lên.

“Làm vũ cơ sao, thanh quý như thế này, nam nhân sao mà ra tay được? Quay về soi gương suy ngẫm đi. Khi nào có thể đạt đến trình độ chỉ liếc mắt một cái, lại như nhìn thấy yêu tình mê hoặc, lúc ấy thì đến hiến vũ trợ hứng cho điện hạ.”

Nói xong thì đứng sừng sững ở đó, giao việc cho đại quân sự, cấp sên nhỏ cho hai người đã “Cải tà quy chính” kia. Lại nói thẳng bọn họ không có tiến bộ, phải chăm chỉ khổ luyện, đừng để “Mặt mặt xấu hổ” trước mặt điện hạ.

Nhóm nữ nhân trong phòng đều bị lời nói không có chừng mực của Trắc phi làm cho xấu hổ không thôi. Rồi lại âm thầm suy đoán hay là Mộ Trắc phi dùng giọng điệu này, mới câu được độc sùng của điện hạ?

Còn hai vũ cơ kia, tuy rằng cũng chỉ là thứ đồ giúp vui trong các phủ, nhưng cũng không đến mức không đứng đắn như lời của Trắc phi nói. Tại sao sau khi nghe xong lời nói từ miệng Trắc phi nói ra, mấy vũ cơ này chẳng khác gì con hát hạ lưu vậy?

Nhìn Điền Phúc Sơn dẫn hai người mặt mày xanh lét lui xuống, Mộ Tịch Dao lại trở về với người để nói chuyện thường ngày, lúc Trắc phi chủ tử giảng đạo lý. Chẳng hề có sự khắt nghiệt bén nhọn như vừa rồi.

“Trong phủ ấy à, phải có quy củ mới tốt. Bằng không sẽ khiến người khác hiểu lầm những kẻ biểu diễn mua vui này là người ở hậu trạch của điện hạ, như vậy sẽ rất mất mặt.”

Lời này được Mộ Tịch Dao nói ra, không biết có bao nhiêu người ở phía dưới âm thầm tự nhủ: người không có quy củ nhất trong trong phủ này chính là vị đang phát biểu đó.

Mộ Tịch Dao nào có nhân rồi để ý tâm tư những người kia đang nghĩ gì, nàng còn đang đắc ý khi đã ra chiêu cho Đại hoàng tử.

Người y vào thân phận đại ca mà đem đồ không sạch sẽ cho hậu viện của đệ đệ, còn không phải đều bị Mộ Tịch Dao nàng đá đi sao?

Hiện giờ tất cả trong cung đều biết, Mộ Trắc phi nàng đây là ái thiếp của Lục điện hạ, cái trò ngang ngược đuổi người gì đấy, quá tầm thường rồi.

Nữ nhân thôi mà, đùa giỡn được, chịu đựng được, đây mới coi là bản lĩnh.

Mộ Tịch Dao tỉnh tề thường thức chén trà nhài Mặc Lan mới pha, toàn thân lười biếng dựa vào lưng ghế, rất là thỏa mãn.

Nhóm nữ nhân bên dưới nhìn dung nhan kiều mị của Trắc phi, trong lòng ai cũng xót xa khó chịu.

Lại nhìn nàng hôm nay như đã trở thành người khác, ăn nói chanh chua, không chút lưu tình. Chỉ cảm thấy Mộ Trắc phi cũng không phải là người dễ chọc, nói không chừng ngày bình thường là ngụy trang, hôm nay vì cũng cố sủng ái, mới lộ bộ mặt thật.

Nhưng khi nhớ tới sắc mặt trắng bệch của hai vũ cơ và thần sắc xấu hổ giận dữ muốn chết, trong lòng bọn họ cũng thoải mái hơn vài phần.

Trắc phi đúng là ra tay tinh chuẩn, từng chữ sắc như dao. Rõ ràng là vạch trần người khác, chẳng bằng nhục nhã ngay trước mặt, thật sự quá sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Âm Toán

Đường Nghi Như nhìn mộ Tịch Dao diễn về nhu hòa hiền lành nhã nhặn, trong lòng hừ lạnh. Nữ nhân này đúng là giỏi giả bộ, ngày bình thường hiền thực cao hoa, miệng lưỡi nào có bên nhọn độc ác như lúc này chứ.

Đáng tiếc điện hạ không thấy bộ mặt thật của Mộ thị, nếu không sẽ không bị nữ nhân hai mặt như thế mê hoặc.

Đường Thứ phi thăm than thở vận mệnh không tốt, nhìn dáng người Mộ Tịch Dao sau khi càng phát triển nảy nở hơn, hận đến mức đầu ngón tay cũng run lên.

Đường Tuệ Như ở phía sau nhìn đích tỳ chỉ mãi nhìn chăm chăm Trắc phi, không hề phát hiện bản thân mình biểu hiện rất khác thường, trong lòng ả cực vui vẻ. Nữ nhân này chẳng qua cũng chỉ là sống qua ngày mà thôi, vậy mà còn có ý tranh giành tình nhân, quả thực là đáng bị chết sớm.

Người biến mất từ khi “mang thai” là Trương thị hôm nay cũng xuất hiện. Thai mới hai tháng, bụng còn chưa lộ ra, thế nhưng Trương thị lại rất cẩn thận đỡ bụng, trên mặt hiện ra nét thẹn thùng ôn nhu.

Mộ Tịch Dao nhìn hành động tỉ mỉ cẩn thận của Trương thị cảm thán không thôi. Nữ nhân ở hậu viện quả nhiên ai ai cũng bất phàm, tất cả đều có tuyệt kỹ riêng.

Vừa phát tay ra hiệu Trương thị đến bên cạnh ngồi nói chuyện không cần khách sáo, đột nhiên thấy ngọc bội nóng lên. Khiến Mộ Tịch Dao cả kinh. Ngọc bội phát tính hiệu cảnh báo, là có nguy hiểm?

Xác nhận cẩn thận lại, quả thật là trên người Trương thị xảy ra vấn đề.

Nhưng ở đây nhiều người như vậy, nàng chẳng nhẽ còn dám ra tay với mình hay sao? Đừng nói là sau khi việc xảy ra nàng ta sẽ khó bảo toàn tính mạng, hơn nữa muốn động thủ cũng không thể chọn vào lúc này.

Nếu đã không thể trực tiếp ra tay, vật thì phải là gián tiếp. Mộ Tịch Dao suy nghĩ, không cách xa như vậy, liệu có phải là hạ độc?

Mộ Tịch Dao ngoài mặt vẫn cùng Trương thị nói chuyện, nhưng trong đầu lại nhanh chóng suy nghĩ, Trương thị chắc chắn là đã bị người khác xuống tay. Ngọc bội đã cảnh báo, là muốn nhắc nhở mình có thứ không sạch sẽ.

Cũng không biết là độc này chỉ nhắm vào Trương thị, hay là mượn cơ hội này diệt luôn cả mình đây.

Nói chuyện một lát, Mộ Tịch Dao cũng tiễn khách. Đợi khi tất cả nữ nhân đầu đã rời đi, nàng vội kêu người hầu hạ tắm rửa thay quần áo, đưa bộ quần áo ngoài vừa mặc cho đại quân sự kiểm tra, còn trung y hoặc đồ lót đều đốt đi.

Tông Chính Lâm đang thư phòng ,nhận được tin, mắt phượng nheo lại, lớn tiếng phân phó, “Tra!”.

Sai người âm thầm kiểm tra toàn bộ đồ vật thường ngày Trương thị sử dụng, lại lấy một ít dụng cụ đưa đến chỗ Hồng cô, chờ kết quả.

Hai ngày sau ám vệ báo lại, quần áo Trương thị mặc hôm ấy có nhiễm “Biển Tiêm”.

Đây không phải độc, mà là một vị thuốc, sẽ khiến đứa trẻ bị dị dạng.

Mắt Tông Chính Lâm hiện lên sát ý. Đây là muốn mưu hại “thai nhi” trong bụng Trương thị, hay là muốn một mũi tên trúng hai con chim, ngay cả Thành Khánh cũng không buông tha?

Không cần phải nghĩ nhiều, người hạ độc thủ nhất định là trong mấy vị huynh trưởng tốt của hắn.

Tông Chính Lâm nhìn mặt báo, cảm thấy thật may mắn. May mà tiểu nữ luôn có sự quan sát tỷ mỉ và rất nhạy cảm với độc vật, nếu không rất có thể giờ này con hắn đã phát độc rồi.

Đây là lần thứ hai Mộ Tịch Dao có biểu hiện hơn người đối với độc vật, Tông Chính Lâm nhớ rất rõ, lần đầu tiên là sự kiện nhện độc Chập Chu lúc tuyển tú. Xem ra, tiểu nữ nhân cũng có không ít bí mật.

Tông Chính Lâm hạ lệnh theo dõi sân viện của Trương thị, âm thầm tìm hiểu nguồn gốc. Lại dẫn theo mẹ con Mộ Tịch Dao vào cung thỉnh an Thục phi, vờ vịt khách sáo ngủ lại một đêm. Nhân cơ hội cho người vào Đan Như uyển dọn dẹp sạch sẽ, mới yên tâm đưa người về phủ.

Lại sau hai ngày, ám vệ dâng báo cáo, Tông Chính Lâm sắc mặt đen như đất nồi. Thì ra liên quan đến việc này không chỉ có một người.

Buổi tối hôm đó, một tỷ nữ và một thị vệ trong phủ Lục hoàng tử biến mất không một tiếng động.

Mà thị thiếp Không thị nhìn gói thuốc bột đột nhiên xuất hiện trong phòng, cả người xui xẻo, sắc mặt trắng bệch, cắn khăn lụa nghẹn ngào run rẩy.

Trong Đan Như uyển, Tông Chính Lâm ôm Mộ Tịch Dao chậm rãi nói việc này cho nàng biết.

Thì ra là Không thị nghe lời nha hoàn trong viện giết đây, hận Trương thị nhập phủ muộn hơn so với mình mà lại có con trước, nên cố ý thừa cơ ra tay với Trương thị lúc gặp nhau trên đường. Nên tra được “Biển Tiêm” từ chỗ thị.

Không thị đúng là ngu không ai bằng, ngay cả nha hoàn hầu hạ hai năm bên người cũng không biết nguồn gốc rõ ràng, trong viện mình có ba nha hoàn nhị đẳng chết không rõ ràng, đề bạt đúng người nằm vùng mà Đại hoàng tử sắp xếp, thuốc bột cũng từ đó mà có. Nhưng mà đối tượng bọn họ muốn mưu hại không phải bào thai trong bụng Trương thị, mà là con trai trưởng của Tông Chính Lâm tức Thành Khánh.

Về phần tên thị vệ, là đồng hương với nô tỳ trong phủ Thái tử, có tình ý với nhau, bình thường lúc gặp mặt cũng vô cùng cẩn thận. Không ngờ lại bị Thái tử phát hiện, bắt người yêu của hắn làm uy hiếp. Thị vệ kia không thể không phản bội, âm thầm cho độc “Tây Tử hoài châu” vào trong trà của Trương thị.

Thái tử vốn muốn dùng Trương thị làm con cờ náo loạn hậu viện Tông Chính Lâm, tốt nhất là có thể vu oan hãm hại, kéo hai ba nữ nhân khác xuống đài, để cho Nguyên Thành đế thấy hậu viện lão lục không yên ổn mà không trọng dụng hắn nữa. Mộ Tịch Dao dựa vào trong ngực Tông Chính Lâm. Nghe lời nói trầm thấp đầy mỉa mai của hắn, ánh mắt sắc nhọn như dao.

Tông Chính Thuần dám ra tay với con của nàng, Mộ Tịch Dao nàng đây cũng không phải người dễ khi dễ.

Thứ mà tên mợ phu kia có thể khoe khoang nhất chính là quân công. Đánh rắn phải đánh giáp đầu, từ trước tới giờ Mộ Tịch Dao đều xuống tay rất ngoan tuyệt quyết đoán.

Đòn đánh trả hay nhất dành cho hắn chính là không để cho hắn ra được chiến trường, không có công lao, chỉ có thể trông mắt nhìn đệ đệ được phong vương phong Bá.

Về phần Thái tử, Tông Chính Lâm sẽ ứng phó, hắn chưa trực tiếp đánh đến nàng, thì nàng cũng không có rãnh đoạt mất niềm vui chém giết của Tông Chính Lâm.

Mộ Trắc phi nghĩ đến hai kẻ khiến người phiền lòng kia, lại nhìn về trấn định của nam nhân nhà mình, hắn như đã đoán trước sự việc, nàng khẽ cười ra tiếng.

“Điện hạ, thiếp thấy Thái tử và Đại hoàng tử đối với ngài vẫn còn tương đối rộng lượng.” Mộ Tịch Dao vuốt một nhúm tóc mai Tông Chính Lâm, dùng lọn tóc nhẹ nhàng đào gãi gáy hắn.

“Nghịch ngợm”. Tông Chính Lâm bắt cái tay đang giờ trò xấu của nàng, kéo người về phía trước, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn rực rỡ lên, chỉ thấy mặt nàng đầy vẻ mặt tính toán, cười đến ngọt ngào.

Từ khi hai vũ cơ nhập phủ đã nửa tháng, sau khi được Mộ Trắc phi tự mình kiểm nghiệm, cuối cùng cũng đã có cơ hội hiển vũ.

Mộ Tịch Dao vịn tay vào ghế dựa, bàn tay trắng muốt lộ vò trái vải phía nam tiến công, chậm rãi đút cho nam nhân lười biếng bên cạnh, ánh mắt lại quét một vòng xuống bên dưới.

Hôm qua nàng đã thả tin, nói nàng muốn tự mình thiết yến tìm vui cho Tông Chính Lâm, còn cố ý gọi vũ cơ trình diễn, nhóm nữ nhân hậu viện sao có thể

ngồi yên được. Hôm nay liền quần là áo lượt kéo nhau đến, ngay cả Trương thị có thai ba tháng cũng không chịu cô đơn, vịn tay nha hoàn, ngồi phía dưới Đường thứ phi.

Mọi người thấy hai vũ cơ được Mộ Trắc phi dạy dỗ, quả nhiên phong tình bắn ra tứ phía, đáng về câu hồn đoạt phách.

Chỉ thấy hai nàng ta che mặt bằng khăn lụa, mông uốn éo, bên hông thắt một sợi dây chuyền thủy tinh, ánh sáng lấp lánh phát ra theo từng bước đi chuyển. Hai chiếc eo nhỏ chậm rãi khoe ra, đường cong là lướt, đôi ngực như ẩn như hiện dưới sa y trong suốt, động tác phập phồng, khe rãnh trước ngực nổi bật không thể nghi ngờ.

Mộ Tịch Dao âm thầm cảm thán, cũng may người mà Tông Chính Thuận lựa chọn đã không có cô phụ bộ vũ y tự tay nàng vẽ.

Hai nữ nhân này bản lĩnh vô cùng vững chắc, giờ tay nhắc chân không ngừng câu dẫn mị hoặc, cho thấy là đã được được dạy dỗ rất đặc thù.

Người thô bỉ như Tông Chính Thuận, vậy mà cũng có năng lực nhìn người như thế. Chỉ sợ là do đám đàn ông từ nhỏ lớn lên trong tình sắc nên có thiên phú dị bẩm, công lực thâm hậu. Ngay cả Lục điện hạ xưa nay luôn tỏ ra lạnh lẽo Tông Chính Lâm nhưng nói thẳng ra cũng có am hiểu sâu sắc về chuyện này, còn rất ham thích.

Nghiêng đầu nhìn Tông Chính Lâm đang chuyên chú thưởng thức mỹ nhân nhẹ nhàng nhảy múa, Mộ Tịch Dao nở nụ cười.

“Điện hạ, mỹ nhân có được không?”. Hai mắt lần thu thủy mờ ám liếc sang, trêu chọc Tông Chính Lâm đến xuất thần.

Bàn tay lớn bị che lấp dưới váy dài xoa bóp nàng, “Đề ý hử?”. Chằm chằm nhìn bộ dạng lên án của nàng, động tác cũng không dừng lại.

“Hai cô gái này biết võ”. Tông Chính Lâm thấp giọng khẽ cắn vành tai Mộ Tịch Dao nói.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Hỗn Loạn.

Mộ Tịch Dao sững sốt, còn có võ công? Đây là đùa vũ cơ hay là tặng “người thuần sói”? Nhất thời chưa kịp bắt bẻ đã bị Tông Chính Lâm nghiêng người nắm lấy cái mông nhỏ, trên mặt nàng ửng đỏ. Nam nhân này kể cả lúc ở bên ngoài cũng càng ngày càng không kiêng dè gì cả, lấy thân mình ngăn cản tầm mắt của người khác liền vuốt ve đụng chạm.

“Kiều Kiều đã từng nhận lời bản điện hạ, sẽ tặng ta một điệu múa”. Mắt phượng của Tông Chính Lâm nhìn chằm chằm nàng, chậm rãi cúi người xuống.

Mộ Tịch Dao sợ tới mức nhỏ giọng hô một tiếng, cổ kỹ ánh mắt bất mãn ngập cả phòng, đành phải vội vã đồng ý, nói là sau khi du hồ về sẽ để hắn thưởng thức điệu múa vùng về của mình.

Tông Chính Lâm lộ vẻ tiếc nuối, tiểu nữ nhân thật là khôn khéo, tính toán thật tốt, chưa từng thấy nàng chịu thiệt thòi bao giờ. Thả lỏng người khẽ vuốt ve lưng nàng, tiếp tục xem múa.

Đám người ngồi ở phía dưới tuy là ánh mắt đều nhìn về phía vũ cơ, nhưng không lúc nào không lưu ý Lục điện hạ và Mộ Trắc phi đang ở trong lòng hân. Mộ thị được phúc nhờ con, càng thêm bừa bãi. Bây giờ lại được độc sủng một thời gian dài, ý vào con trai, thường xuyên nấu canh đưa cơm cho điện hạ.

Tề thị là người đầu tiên ngồi không yên, bưng chén rượu nhỏ thốt tha đứng dậy, đi đến trước vị trí chủ vị, “Điện hạ, nô tỳ kính ngài một ly, chúc mừng ngài có được trưởng tử, chúc mừng Trắc phi có được Lân nhi”. (mọi người đừng thắc mắc tại sao lại là Lân Nhi: Lân ở đây là Lân trong Long, Lân, Quy, Phụng, có ý nói đứa con quý báu đó). Thị nói xong nhẹ nhàng giờ cổ tay trắng nõn lên, đôi môi đỏ mọng dán lên chén rượu bạch ngọc, chậm rãi uống cạn.

Mộ Tịch Dao cảm thấy Tề thị như gái tiếp rượu ở hiện đại vậy, như hoa anh túc xán lạn điểm lệ.

Tông Chính Lâm gật đầu, ngửa đầu uống cạn chén rượu ngon, hiếm khi lại cho Tề thị sắc mặt tốt.

Tề thị lộ vẻ mặt vui mừng, lại quy củ hành lễ với Mộ Tịch Dao mới nhanh nhẹn trở về bàn. Các nữ nhân còn lại lần lượt lên kính rượu, tranh thủ lấy lòng. Mộ Tịch Dao ôn hòa ngồi trên ghế, lười nhác dựa vào Tông Chính Lâm, cùng hân hưởng thụ cảnh gấm hoa rực rỡ, giai nhân vờn quanh.

Chỉ là thời điểm đến lượt Khổng thị, thấy nàng hoàn toàn không có vẻ xinh đẹp bức người như xưa, ngược lại dè dặt cẩn trọng, chớ chút sợ hãi rụt rè khiếp đảm.

Cuối cùng hai vũ nữ một trái một phải dán lên hân, Tông Chính Lâm tận hưởng điểm phúc.

Mộ Tịch Dao bị một đám nữ nhân vây quanh cả buổi tối, chớp mũi đầy một mũi son phấn, che ống tay áo, vụng trộm gãi gãi chớp mũi, thật vất vả mới áp

chế cảm giác khó chịu, không lộ ra vẻ khó chịu trước mặt mọi người.

Tông Chính Lâm thoáng nhìn động tác nhỏ Mộ Tịch Dao, trong lòng cười thầm, vẫy tay để mọi người lui về, lại đỡ nàng đổi tư thế, cho người mở cửa sổ, khôn ngoan hơn nhiều.

Nhạc sĩ trong phủ nhẹ nhàng chậm rãi tấu ca điệu, các nữ nhân tụ lại nói chuyện phiếm, trong lúc nhất thời oanh oanh yến yến, phồn hoa rực rỡ.

Mộ Tịch Dao thì thoáng cũng đáp lời với Đường Nghi Như, Trương thị thì thành thật ngồi đó, dùng quả tiến cống mà Mộ Tịch Dao thưởng.

Đang trong lúc náo nhiệt, chén rượu trong tay Đường Tuệ Như ba~ một tiếng rơi xuống, đưa tay ôm ngực đột nhiên ngã xuống, thuận tay nắm lấy quần áo Ngũ thị, Ngũ thị sợ tới mức kêu ra tiếng, bỗng nhiên nhảy ra ngoài.

Ngũ thị nhảy lên, làm mọi người trong phòng lập tức kinh ngạc, đều nhìn về chỗ tiểu Đường thị.

Lúc này mới phát hiện về mặt tiểu Đường thị thống khổ, hô hấp gấp gáp, ho khan không ngừng, hơi thở hỗn hển, tựa như có thể tắt thở bất cứ lúc nào. Trong lúc nhất thời chính sảnh vô cùng hỗn loạn, tiếng kêu sợ hãi liên tiếp vang lên.

Hai nha hoàn hầu hạ Tề thị và hai vũ cơ bên cạnh cũng xúm lại bên cạnh điện hạ, đỡ chủ tử đi về phía sau.

Nhóm nữ nhân cũng học theo, nhân cơ hội tiếp cận Tông Chính Lâm, bỗng chốc nhao nhao mà đến.

Không ngờ lúc này Trương thị đột nhiên bị một vũ cơ vung chưởng đánh ngã xuống đất, ôm bụng kêu đau, làn váy đã nhuộm máu.

Lúc này trong sảnh đã loạn càng thêm loạn, hai nữ nhân ngã trên mặt đất, khiến mọi người luống cuống tay chân.

Mặt vũ cơ kia trắng bệch, run rẩy chỉ ngón tay về phía sau, liên tục hô có người hung hăng đẩy nàng một cái. Nhưng mọi người nhìn lại, phía sau nàng ta rõ ràng cũng chỉ có một vũ cơ khác về mặt kinh hoàng hết nàng ta.

Khuôn mặt tuấn tú của Tông Chính Lâm đen lại, mắt đảo một vòng, mọi người đều co rúm lại lùi về sau hai bước.

Mộ Tịch Dao lập tức đứng lên, để Triệu ma ma nâng Trương thị đến Đan Như uyển, tức tốc thỉnh ngự y. Lại để sai quản sự áp giải hai vũ cơ xuống, nghiêm hình tra khảo.

Mộ Tịch Dao nhìn Đường Tuệ Như, rất giống phát bệnh hen suyễn. Vội gọi Mặc Lan, cẩn thận giao phó vài câu.

Mặc Lan nhận chỉ thị của Mộ Tịch Dao, đỡ Đường Tuệ Như chính Tiểu Đường thị thành nửa nằm nửa ngồi, chậm rãi mát xa lưng nàng ta, lại bình tĩnh trấn an cảm xúc của thị, sau đó mới thấy hô hấp của Đường Tuệ Như ổn định lại.

Tông Chính Lâm ở một bên, vẻ mặt kín như bưng, nhìn tiểu nữ nhân tinh táo bình tĩnh thỉnh ngự y bất mạch.

Mộ Tịch Dao lui sang một bên, đôi mày thanh tú cau lại.

Chuyện hôm nay, có một nửa công lao của nàng, nhưng nửa còn lại thì hoàn toàn ngoài dự liệu.

Lâu nay Đường Tuệ Như ở trong phủ cũng chưa bao giờ thấy phát tác bệnh hen suyễn. Đường gia dám đưa nàng nhập phủ, tất nhiên không phải người ốm yếu, nếu không thì sẽ không thể hầu hạ điện hạ. Tất cả đều quá mức trùng hợp.

Ngự y chẩn mạch, lại viết phương thuốc, chỉ nói là ăn phải đồ ăn không thích hợp, khiến cho bệnh tình phát tác. Mộ Tịch Dao đã hiểu, đây là bị dị ứng.

Cẩn thận đưa người về nghỉ ngơi, đám người mới chậm rãi rời đi. Lúc đi về còn khe khẽ bàn tán, nghị luận Trương thị vẫn còn ở Đan Như uyển, tiểu Trương thị thật là dọa người.

Tông Chính Lâm đưa Mộ Tịch Dao về trong sân, mới trở về thư phòng, nhìn tờ giấy trên bàn, thần sắc khó nắm bắt.

Mưu kế của Tiểu nữ nhân là được hấn đồng ý. Thứ nhất có thể miễn cho Trương thị phải chết, thứ hai có thể thuận tay loại trừ bỏ “vũ cơ” của Tông Chính Thuần, cuối cùng còn có thể phản kích trả hấn một đòn.

Không ngờ ngoài Mộ Tịch Dao, còn có người khác đánh chủ ý đến yến hội. Thật sự là tính toán tốt.

Hậu viện của hấn, thật đúng là người tài liên tục xuất hiện. Còn việc hạ “Biển Tiềm”, vậy mà dám liên quan đến tiền triều. Tông Chính Lâm nhủ mảy, xem ra trong phủ cần tẩy trừ một lần, nếu không thì mặc dù có âm vệ, cũng không thể chắc chắn không có sơ hở.

Mộ Tịch Dao cũng đã cân nhắc ra, nếu nói người thống nhận tiểu Đường thị nhất thì cũng chỉ có Đường thứ phi. Đáng tiếc nhân thủ của thị không đủ, nếu không chắc hẳn có thể tìm ra manh mối.

*****

ở trong Thư Oái uyển, sắc mặt Đường Nghi Như vô cùng dữ tợn, một mình đứng trước bình sứ, hận không thể bóp chết Mộ thị một cách thống khoái

nhất. Lại là Mộ thị, lần trước nhúng tay vào việc Trương thị, lần này lại giúp tiện nhân kia, Mộ thị đã nhiều lần đối nghịch với mình. Nếu không phải tại ả, hôm nay con tiện nhân kia sẽ vĩnh viễn câm miệng, sẽ không thể có tâm tư ám hại mình nữa.

Đáng hận nhất là, rõ ràng biết bị người khác ám toán, lại không thể tố giác, thật sự là rất uất ức! Phải mau chóng loại trừ nữ nhân kia, nếu không theo cái tính điên kia, sợ là sẽ cá chết lưới rách với mình.

****

Tề thị ở phía sau nhìn Tiểu Đường thị bị nâng đi, trong lòng thấy hơi kỳ lạ, xem ra tính toán của ả ta là công cốc. Chỉ sợ sau này mình cũng bị nâng ta liên lụy. Bây giờ chỉ đành hoàn toàn cắt đứt, cắt sạch sẽ, nếu không sẽ có hậu hoạn vô cùng.

***

Tiểu Đường thị uống thuốc xong, dần dần tỉnh lại. Không cần nghĩ gì cũng đã rõ, người hại nàng chắc chắn là địch tử không còn nghi ngờ gì nữa. Trên tay mình có nhọc điểm của nàng ta, thị đã dám xuống tay, đáng tiếc cho thị là mình đã tránh được một kiếp, những ngày lành của thị đã hết.

Thật sự là đánh nhận còn bị nhận mỗ vào mắt! Minh một lòng muốn độc chết Đường Nghi Như lại không ngờ để cho nàng đắc thủ trước một bước.

Mộ Tịch Dao ở trong Đan Như uyển vờ vịt trông Trương thị một canh giờ, cuối cùng ngự y bẩm báo, “Thai nhi” trong bụng Trương thị không giữ được, người mẹ cũng cần tĩnh dưỡng hai tháng mới được.

Lục điện hạ nổi giận, cho người thăm vấn hai vũ cơ kia, rồi đánh chết. Lại cho người truyền lời tới phủ Tổng Chính Thuần, báo hấn cho người đến nhặt xác về, cho thấy hấn vô cùng tức giận.

Trong cung Thục phi nương nương nhận được tin, biết mất “cháu trai”, vội tìm Nguyên Thành để khóc lóc kể lể, nước nở khỏi ngừng.

Đợi khi Nguyên Thành để đánh mặt rồi đi, bà mới buông khăn lụa, khoe môi mang ý cười.

Mới đầu Thục phi cho rằng con mình lại có tin vui, còn đưa người cho Mộ Tịch Dao sai sử. Nào biết về sau con trai gửi cho mình một mật hàm, mới biết là bị người khác tính kế. Hôm nay Trương thị gặp chuyện không may, có thể thấy là chính Tổng Chính Lâm động thủ.

Thục phi lau mặt, nghĩ đến cảnh ngộ tiếp theo của Đại hoàng tử và Quý phi, thì toàn thân khoan khoái dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Khách Đến Thăm

Bên ngoài hoàng cung, thư phòng của đại hoàng tử.

Tổng Chính Thuần hôm qua bị một câu “Nhật xác” của Tổng Chính Lâm làm tức giận đến mức rút kiếm chém đứt bình cầm trong phòng, hôm nay lại bị Nguyên Thành để gọi vào ngự thư phòng răn dạy.

Nguyên Thành để lạnh lùng nhìn hấn nói một câu “Chuyện bàng môn tả đạo là chuyện mà một người huynh trưởng có thể làm sao?” khiến cho cả người hấn vô cùng lạnh lẽo.

Vừa xuất cung thì lại nhận được tin, đêm qua Nguyên Thành để giá lâm Ngọc Diệp cung của quý phi, ở lại một lát liền quay về. Nghe nói sau đó Quý phi đuổi tất cả mọi người ra ngoài, một mình buồn bực ngồi cả đêm.

Tổng Chính Thuần ngồi xuống nhìn phụ tá, vẻ mặt hung ác, âm độc mở miệng:

“Việc này có phải là do Lục đệ sử dụng thủ đoạn không?”

Vũ cơ mà hấn tặng là người chọn trăm lấy một, được nuôi dưỡng năm năm. Sao lại có thể bắt tài vô dụng như thế?

“Điện hạ, chuyện thị thiếp của Lục hoàng tử sinh non là thật, ngày hôm qua Thái y viện liên tục đưa hai vị ngự y đến khám.” Một mưu sĩ tuổi trung niên đứng dậy bẩm báo.

“Lục điện hạ tuyệt đối không thể lấy tính mạng huyết mạch của mình để đổi với tính mạng của hai nữ nhân kia. Trái lại thần hoài nghi, có phải là vị kia hay không?” Nói xong còn chỉ về phía hậu viện.

Những người còn lại tỉnh ngộ trong nháy mắt, chắc là thế rồi? Nếu là do vị kia động thủ, vừa có thể trừ khử cái thai như cây đinh trong mắt xong, lại có thể phê đi quân cờ tranh thủ tình cảm với Lục điện hạ.

Mọi người vội vàng phụ họa, đều nói chắc chắn chủ mưu là Mộ Trắc Phi.

Tông Chính Luân nhớ đến nữ nhân được Tông Chính Lâm ôn nhu chiều chuộng kia, nàng thật sự có thể phé đi người của mình vậy sao?

Ngang đầu, hắn đã có phán đoán. Nếu đã có hiềm nghi, vậy không thể buông tha. Người đàn bà kia dám làm hại hắn cùng quý phi bị Nguyên Thành đế chán ghét vứt bỏ, dù là nữ nhân khác người đi nữa hắn cũng có thể khiến cho nàng hương tiêu ngọc vãn.

Mộ Tịch Dao ở trong Đan Nhược Uyển nhân nhả ôm Bánh Bao, mấy ngày gần đây hậu viện vắng vẻ lạnh lẽo một cách lạ thường.

Đầu tiên là Trương thị sinh non, sau đó là vũ cơ bị đánh chết, rồi Tiểu Đường thị lại bị truyền ra căn tình đường nửa tháng. Hơn nữa Khổng thị bị Tông Chính Lâm cảnh cáo. Trong lúc nhất thời đám nữ nhân hậu viện bị phé đi một nửa, khó trách lại yên ả kỳ dị vậy.

Bánh bao nhỏ bây giờ rất hoạt bát, dù mấy ngày nữa mới đầy ba tháng đã rất muốn xoay người, khoảng thời gian chơi đùa cũng càng ngày càng dài. Hắn thích nhất chính là dính lấy phụ thân, đặc biệt là rất yêu thích đùa nghịch tóc mai của Tông Chính Lâm hoặc là được phụ thân nâng hân lên cao.

Mộ Tịch Dao thường xuyên ngồi một bên, nhìn Tông Chính Lâm cực kì nhẫn nại với con trai của hắn, đưa mắt nhìn, thấy rất ấm áp. Chỉ tiếc là thời đại khác nhau, nếu không thì cũng coi như là viên mãn như ý.

“Điện hạ” Mộ Trắc Phi bước nhẹ đến, đón lấy nhi tử với đôi mắt đang hưng phấn đảo qua đảo lại trong tay Tông Chính Lâm rồi gọi nhũ mẫu vào đưa hắn xuống. Bánh bao nhỏ gần đây ngủ không ngoan, phải dỗ dành mới bằng lòng nhắm mắt ngủ.

Đưa tay giúp Tông Chính Lâm vuốt lại trung y bị Thành Khánh vò nhăn, mới mở miệng.

“Thiếp nghe nói mấy ngày nữa là tết Khất Xảo (ngày tết có thời nhà Chu, vào ngày 7/7 âm lịch, vào ngày này phụ nữ sẽ cầu Chức nữ cho mình tài may và thêu thùa), Tây hồ sẽ có hội đèn lồng, ngài và thiếp cùng đi có được không?” Mộ Tịch Dao nhớ rõ Tông Chính Lâm đã hứa với mình sẽ cho mình đi du ngoạn nhưng còn chưa được thực hiện.

Tông Chính Lâm nhìn nàng đứng trước ngực cúi đầu chỉnh đốn lại quần áo, dịu dàng an tĩnh, liền kéo nàng tựa vào trong lòng, bàn tay to vuốt mái tóc dài mềm mượt của nàng.

“Khi đến mùa Đông, các dân tộc Tây Bắc thô bạo sẽ cướp bóc càng lúc càng tùy tiện. Công việc ở binh bộ bề bộn, thời gian sắp tới chắc ta sẽ thường xuyên về muộn. Nếu nàng muốn đi, dẫn theo Vệ Chân, đi sớm về sớm.”

Trong mắt Mộ Tịch Dao lóe tinh quang, Tông Chính Lâm không đi được? Thật là chuyện tốt! !

Ngày hôm sau, Mộ Trắc Phi theo thường lệ ôm bánh bao nhỏ vào cung thỉnh an, Thục phi nương nương đối với vẻ lòng hiếu thuận của Trắc Phi rất là vừa lòng.

Mỗi lần bà thấy Thành Khánh đều yêu thích không thôi, đến khi trêu đùa hắn mệt mỏi rồi, sẽ ở bên cạnh nhìn hắn tự mình đùa giỡn ầm ĩ.

Một nhóm nữ nhân thấy thằng bé tự mình xoay qua xoay lại, thì cười vui vẻ. Hơn nữa quần áo mùa đông rất dày, thằng bé nhìn càng thêm mập mạp, càng khiến cho người khác thêm yêu thích.

Ngay cả Nguyên Thành đế từng tình cờ gặp gỡ hắn một lần, thấy tôn tử ra sức diễn xuất, long nhan rất vui vẻ, không ngớt khen ngợi Mộ Tịch Dao rất giỏi, nuôi dưỡng tiểu tử kia có thân thể khỏe mạnh, tinh lực tràn đầy.

Mộ Tịch Dao ôm Bánh bao nhỏ, cùng Tứ hoàng tử phi đi dạo ở ngự hoa viên, nói đến chuyện du hồ vào tết Khất Xảo, vô cùng háng hái.

“Người đã là mẫu thân rồi, còn hí hửng như vậy. Đều tại điện hạ nhà người quá cưng chiều người, bằng không làm sao người lại có thể ung dung tự tại như thế.” Tứ hoàng tử phi cười khế lắc đầu.

Mộ Tịch Dao ôm Bánh Bao nhỏ, trên mặt là vẻ đắc ý, “Thành Khánh nhà ta nói, lúc mà mẹ hắn đi chơi, phải mang theo hắn đó.”

Tứ hoàng tử phi xì một tiếng nhìn Mộ Tịch Dao đang vui cười, nha đầu này đúng là quỷ linh tinh.

Đến tết Khất Xảo, Mộ Tịch Dao ôm Thành Khánh, mang theo Triệu ma ma và Mặc Lan, đi lên xe ngựa của phủ hoàng tử. Vệ Chân dẫn theo thị vệ và âm vệ ăn mình trong đám đông, bảo hộ người đi đến Tây Hồ.

Mộ Tịch Dao nhìn Bánh bao nhỏ trong lòng mình, thần sắc trong mắt khẽ dao động. Nếu không phải tại trong phủ còn một vị Đường thứ phi rắc rối, nàng sẽ không đến mức lúc nào cũng phải đem theo con trai không rời mình nửa bước.

“Ma ma, hôm nay Thành Khánh giao cho người.” Mộ Tịch Dao nghiêm túc, nhìn Triệu ma ma.

Triệu ma ma chưa hề thấy cảnh này, nhưng Mặc Lan thì biết. Hễ chủ tử có vẻ mặt như thế, nhất định là sẽ có chuyện phát sinh. Lần đó khi còn ở khuê phòng, chủ tử thường như thế, lần này còn cố ý nhắc nhở, có thể thấy lần này hắn có chuyện kỳ quái.

Hơn nữa, cái gì gọi là giao cho? Chẳng lẽ sẽ xảy ra chuyện gì đó, sẽ khiến chủ tử không thể phân thân? Mặc Lan vội nghiêm túc lại, so với lúc trước còn

đề phòng hơn vài phần.

Mộ Tịch Dao vén một góc màn lên, nhìn phớt xá thật náo nhiệt, tâm tư lại trầm tĩnh. Không biết người kia có ra tay không? Chính mình đã phá hủy chuyện tốt của hắn, còn nhân cơ hội đánh ngã một phen, hẳn là đã chọc giận đối phương.

Đòi trước ngay cả Thái tử hắn còn dám ám sát, đối phó với một nữ tử ở hậu viện như nàng, chắc chắn sẽ không chần chờ mới đúng.

“Mặc Lan, nhớ là không được hành động thiếu suy nghĩ” Mặc dù Mặc Lan thận trọng hơn so với Huệ Lan, nhưng chung quy vẫn là người dễ sốt ruột, chỉ sợ lúc xúc động sẽ là chuyện xấu.

Khi đoàn người đến Tây Hồ, hai bên bờ hồ đã có tiếng người ồn ào, đèn đuốc sáng trưng.

Nữ tử trẻ tuổi thì đi dạo với bạn, công tử thế gia thì dẫn theo người hầu, tốp năm tốp ba đi trên thuyền hoa, nâng chén thưởng rượu, đàn sáo quanh quẩn bên tai.

Mộ Tịch Dao ôm Thành Khánh hai mắt tỏa sáng xuống xe ngựa, mang theo đứa trẻ đang vui sướng khoa tay múa chân. Nhìn tiểu hài tử trên mặt chỉ có sự sung sướng vô tư, cảm thấy đúng là có một vài kẻ thật là chán ghét.

Chậm rãi đi lên trên thuyền hoa năm tầng mà Tông Chính Lâm đã bố trí, vừa đi vào đã bị đồ trang trí hoa lệ làm cho hoảng sợ. Ai nói Lục điện hạ không thích xa hoa phong phú, chỉ cần một cái thuyền này, liền đã có thể cho Mộ Tịch Dao nâng tận hưởng cả đời.

Xem ra nam nhân kia cũng biết cách làm giàu, còn kiếm nhiều hơn hẳn so với Giai Nghệ phường của nàng.

Mộ Tịch Dao giao Thành Khánh cho ma ma ôm, trong thuyền có đặt thêm ấm lò nên nàng cởi áo lông hồ ly của bé ra.

Sai Vệ Chân dẫn người bảo hộ cho Thành Khánh, canh giữ một tác cũng không rời. Nàng được Mặc Lan chỉ dẫn đi thẳng lên đình thuyền, lại sai nàng châm huan hương, dâng trà.

”Nếu không được truyền thì không được lên, không cho ai đi vào.” Mộ Tịch Dao châm ngọn lửa của hỏa lò, thận trọng phân phó Mặc Lan, sau đó phát tay cho nàng lui ra.

Trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, Mộ Tịch Dao ngồi ngay ngắn ở sau án, một mình pha trà, rất lịch sự tao nhã. Trà Long Tĩnh đã được pha xong, mới bưng chén trà, thờ dãi một tiếng.

Đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ, nhìn ánh sáng ngọn đèn dưới lầu óng ánh phát sáng trên mặt hồ, nữ nhân mặt mày như tranh vẽ, cũng không vẻ chỗ ngồi, lười biếng tiếp đón.

“Các hạ tới thật đúng lúc, có muốn uống một chén trà không?”

Ngọc bội trước ngực lại nóng rực, không biết có bao nhiêu người tới?

Hai ám vệ đang nấp trên xà đột nhiên cả kinh, hai mắt nhìn nhau, hay là đã bị chủ tử phát hiện? Còn đang nghi hoặc, chỉ thấy trên xà ngang đối diện nháy mắt có sáu gã Hắc y nhân, toàn bộ đều lấy khăn đen che mặt, thân thủ mạnh mẽ, vừa nhìn là biết người có luyện công phu.

Ám vệ đang muốn lao ra bảo vệ chủ tử, châm pháo phát tín hiệu, không ngờ sau cổ đã bị chùy thủ không chế, không thể động đậy, phía sau bọn họ còn bị hai người theo dõi.

Mộ Tịch Dao nhìn thấy mấy người xuất hiện chính tề, không hề kích động, đi đến ngồi xuống bên cây đàn cổ, ngón trỏ gảy một cái, âm thanh như tiếng phá đá.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Sắc Sảo

“Không phải là thị vệ trong phủ, cũng không phải nữ nhân, như vậy...”. Khóe miệng Mộ Tịch Dao hơi nhếch lên, hưng trí nhìn về phía đối diện, “Vậy thì chắc là Huyết tử?”

Sáu người vốn định ra tay động thủ thoắt chốc cứng đờ, nội tâm chấn động.

Bí mật Huyết tử, nữ nhân này làm sao biết được? Nàng ta còn có thân phận khác, hay là Lục điện hạ nói cho nàng biết?

Kẻ cầm đầu chau mày, nhìn chằm chằm Mộ Tịch Dao đầy vẻ thoải mái thanh thản, bỗng trở nên kiêng dè. Đang cân nhắc xem có nên hành động nhanh

chóng rồi về bẩm báo, thì nghe nữ nhân kia mở miệng một lần nữa .

“Mấy ngày trước “Họa Mi” đưa về có hài long không?” Tiếng đàn dưới tay nàng chậm dần lại, đại sảnh bỗng chốc vắng lặng khiến cho đám người đang đứng phải rung mình.

Hắc y nhân không thể trấn định hơn nữa, trán đã đầy mồ hôi.

Nữ nhân này tuyệt đối không phải là sùng thiếp ở hậu trạch, ngay cả chuyện cơ mật của phủ hoàng tử quen thuộc như lòng bàn tay, sợ rằng thân phận của nàng ta không đơn giản.

Trước đây đã từng nghe nói dưới tay Nguyên Thành đế có một cơ sở mật thám, cực kỳ bí mật. Một khi đã ra tay là án lớn, chưa bao giờ thất bại.

Hay nữ nhân này có liên quan đến đội ngũ đó? Đang sợ hôm nay khó có thể an toàn rút lui, chỉ thấy nữ nhân đối diện từ từ đứng dậy.

“Trà nghệ đã không vừa mắt các vị, đại nhân lại không thích nghe đàn, vậy liền thi theo thiếp thân vào phủ một lát được không?” Nói xong đôi mắt đẹp thẳng tắp nhìn chằm chằm đám người vừa tới, thân nhiên cười.

Hắc y nhân thấy tình thế không ổn định bỏ chạy, mới cất bước thì thấy toàn thân tê liệt, không có khí lực, ngay cả việc cắn thuốc độc trong miệng tự vẫn cũng không kịp.

Mộ Tịch Dao bốn thân ảnh từ trên xà ngang rơi xuống, chính xác tìm được ám vệ nhà mình, đôi mắt đẹp chớp chớp, vẻ mặt thông cảm trước vẻ kinh hãi của bọn họ.

Chờ một lát, lư hương tàn, nàng gọi Mặc Lan tiến vào.

Mặc Lan vừa mới vào bên không ngăn được kêu lên một tiếng. Thấy trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một phòng đầy hắc y nhân đang nằm đó, nàng ta thấy váng đầu hoa mắt. Lại nhìn chủ tử nhà mình, may mà không tổn hao gì vẫn đứng trong sảnh, còn dùng chân đá đá mấy tên nam nhân nằm trên mặt đất.

Lúc Vệ Chân xông vào, đã thấy Mặc Lan đang kéo Dao chủ tử, người đang cố sức đá chân, trên đất nằm la liệt hắc y nhân còn có hai ám vệ đang muốn rời đi.

“Lấy được hoàn trong miệng bọn chúng ra, trói lại, bịt miệng, mang hồi cung”. Mộ Tịch Dao tùy tiện chỉ tay sai Vệ Chân đem tám người này trở về.

Mang theo Mặc Lan vẫn đang lải nhải, Mộ Tịch Dao tâm tình sung sướng xuống lầu ôm bánh bao, nhìn dòng người nào nhiệt bên bờ sông, chờ Vệ Chân thu dọn sạch sẽ.

Vệ đại thống lĩnh nghe những lời trả lời lộn xộn của ám vệ, cảm thấy choáng váng cả người.

Đây là Dao chủ tử làm? Còn Huyết Tử và Họa Mi trong miệng ám vệ nhắc đến là vật gì? Tại sao đám hắc y nhân nghe xong khúc nhạc Dao chủ tử đàn liền ngã quỵ tất cả?

Vệ Chân cảm thấy mình đã đón phải củ khoai nóng bỏng tay, tốt nhất vẫn nên nhanh chóng đưa người về cho điện hạ mới thỏa đáng. Về phần vị thần thông quảng đại Dao chủ tử, tự mình không quản được người a.

Chờ đến khi Tông Chính Lâm ở thư phòng nhận được tin tức, Mộ Tịch Dao đã dỡ bánh bao nhỏ đi vào giấc ngủ, đang nằm trong Song Yến trì thoải mái tắm rửa.

Nghe ám vệ và Vệ Chân bẩm báo, Tông Chính Lâm chau mày, ngón tay vuốt lên miếng kếp sách hình chiếc lá, trầm mặc không nói.

Tất cả đều cho thấy Mộ Tịch Dao đã sớm có dự đoán, rõ ràng là nàng đã lấy thân làm mồi còn mang theo con của hắn nữa? Ánh mắt Tông Chính Lâm lộ vẻ không tốt.

Còn có Huyết Tử và Họa Mi trong miệng nàng, rõ ràng chính là thể lực mà hắn đang tra xét. Đáng tiếc ám vệ của hắn ngay cả đến tên gọi cũng không tra ra nổi, thế mà Trắc phi của hắn, thật sự là rất bản lĩnh, thuận miệng liền kêu ra một cách vô cùng chính xác.

Từ đâu mà Mộ Tịch Dao biết được cơ mật của Tông Chính Thuần? Chẳng lẽ thân phận của nàng còn có điểm gì khác nữa? Còn bản lĩnh phân biệt độc được của nàng, là từ đâu mà có?

Tông Chính Lâm nhìn mặt báo của ám vệ trình lúc trước, bên trên là gia thế bối cảnh của Mộ Tịch Dao, quá trình trưởng thành của nàng đều vô cùng sạch sẽ . Căn bản không thể nào tương xứng với thủ đoạn mà nàng đã dùng hôm nay, chứ đừng nói đến chuyện một nữ tử khi đối mặt với sinh tử tồn vong lại còn có vẻ vui mừng không sợ, kín đáo bình tĩnh làm người khác lóa mắt.

Tông Chính Lâm vuốt ve thẻ sách một lần cuối, thả nó vào trong trang sách, khép sách lại, suy nghĩ ý định của đám sát thủ kia.

Sai Nghiễm Thừa Chu dẫn người đi thăm vấn, Tông Chính Lâm một mình lẳng lặng ngồi ở thư phòng, suy tư một đêm. Ngày thứ hai lại triệu Đệ Ngũ Dật Triều đến, hai người lại mật đàm một phen, cuối cùng đem kết quả thăm tra và tất cả nguyên do sự tình viết thành tấu chương, chỉ có điều đã xóa sạch dấu vết mà Mộ Tịch Dao có liên quan, lấy thị vệ trong phủ thay thế.

Nguyên Thành để xem tấu chương, phái người đến phủ Lục hoàng tử chứng nhận. Sau khi hai người được phái đi hồi cung đã nộp lên hai lệnh bài đặc thù, một cái là dạng hình đường vân, và độc dược còn dư trong miệng tặc nhân “Tự sát”.

Việc này là ám sát hoàng thất, Nguyên Thành để rất chú ý, phái mật thám tra xét mấy lần Thịnh Kinh. Cuối cùng bắt được hơn mười người có ấn ký đường vân ở ngoại thành, trong đó còn có hai nữ tử.

Trải qua nghiêm hình tra tấn của hình bộ, chỉ có hai người không chịu nổi mồ miêng cung khai, đám người còn lại thà chịu chết chứ không khuất phục.

Nguyên Thành để thấy hai người cho lời khai không tỉ mỉ, chỉ một mặt khai có liên quan đến Thái tử, nhất thời hoàng đế giận dữ. Xử trảm toàn bộ đám người, lại giận dữ mắng mỏ chủ mưu lòng lang dạ sói trên triều, phát bố cáo, truy nã trên toàn Đại Ngụy những trọng phạm là những người có hình xăm giọt huyết.

Trải qua chuyện này, Nguyên Thành để đối với thế lực của các hoàng tử theo dõi càng chặt chẽ. Đặc biệt hiềm nghi nhất là con lớn Tông Chính Thuần. Mặc dù không có chứng cứ rõ ràng, nhưng mật thám lại dò xét được trong một trạch viện tư nhân, tra ra được tàn độc giống hệt như độc của đám người kia. Tra ra kẻ đất của trạch viện này thuộc về gia quyến nội thần của Tông Chính Thuần.

Đại hoàng tử bị Nguyên Thành để triệu kiến, mới đến cửa thư phòng. Hoàng đế không thèm quát một câu nào, chỉ ném ra một tập khế đất, để hẳn tự quỳ gối ở bậc thềm, quỳ cho đến ngất.

Mộ Tịch Dao đối với những lời đồn đại về Tông Chính Thuần khiến mặt rồng phần nộ cũng không hề để tâm. Điều nàng đang lo lắng chính là Tông Chính Lâm đầu óc quá mức xoay chuyển.

Sau khi được Vệ Chân bẩm báo, đã liên tục ba ngày Lục Điện hạ không đến nghỉ ở Đan Như uyển, ngay cả con trai Thành Khánh của hắn cũng không có nhìn qua. Xem ra là đang khúc mắc với nàng.

Mộ Tịch Dao nhìn vườn Mai qua cửa sổ, đôi mi thanh tú hơi khép. Tranh thủ tình cảm thì dễ dàng, nhưng để có được sự tin tưởng thì phải trả giá. Huống chi lần này nàng làm quá mức sạch sẽ, với tính nghi ngờ của Tông Chính Lâm, sợ là phải đợi một thời gian nữa, nam nhân này mới ngừng suy lung tung.

Lần hành động này, là thành ý lớn nhất của nàng với Tông Chính Lâm. Chỉ là không biết hắn có dễ dàng vứt bỏ lòng nghi kỵ của đế vương, nghĩ đơn giản chuyện này chỉ là sự hồi báo của nàng.

Từ sau khi Đại hoàng tử Tông Chính Thuần bị Nguyên Thành để vắng vẻ, đã ba ngày không đến thư phòng. Suốt ngày mượn rượu giải sầu, tính tình cuồng bạo dễ giận, ngay cả đám phụ tá trong phủ cũng tránh không gặp.

Vẫn là phụ thân của Quý phi là An quốc công ra mặt mới trấn an được cảm xúc của hắn. An quốc công nghe nói Tông Chính Thuần làm ra chuyện hồ đồ, nhắm mắt không nói. Nhưng sau khi nghe ngoại nhắc đến Mộ Trắc phi thì tình cả ngủ.

Ông ta không biết nhiều lắm về Huyết Tử và Hòa, nhưng có thể trong một đêm có đi không có về, rõ ràng là trúng bẫy. Nếu là Lục điện hạ phát hiện và thiết kế cục diện thì coi như không lạ. Nhưng nếu như là nữ nhân kia có mưu lược được như thế, vậy thì cực kỳ không tốt.

Tông Chính Lâm vốn là kẻ lão luyện thành thực, lòng dạ rất sâu. Năm trước còn có được phụ tá rất cao minh là – Đệ Ngũ Dật Triều, đã như hổ thêm cánh, hiện giờ còn có một nữ mưu sĩ tọa trấn hậu viện, như vậy phủ của Lục hoàng tử càng ngày càng vững chắc, rất khó dao động hơn nữa.

An quốc công nhìn ngoại tôn mình không tốt chỉ có thể than thở mà thôi. Thật sự là không tốt cho Lý gia, có một tôn tử lỗ mãng mà không biết mưu lược như hắn, tiền đồ của An quốc công phủ thật đáng lo ngại.

Thái tử cũng bị Hoàng thượng từ chối không gặp, luôn bất mãn với chuyện xấu ở Hộ bộ của hắn.

Lúc này Lục điện hạ quả thực quá mức nổi bật. Nếu không áp chế, chỉ sợ sau khi thế lực của hắn hình thành, có hối hận thì đã muộn.

Nếu chính diện không thể chống chọi, vậy tương lai chỉ có thể trông cậy vào hậu viện. Thời cơ cũng sắp đến, cần phải nắm chắc. Hình như đại hôn của Lục điện hạ cũng không còn xa, quả nhiên là có thần trợ giúp.

An quốc công và Tông Chính Thuần mật đàm một phen, sau đó Đại hoàng tử đã chấn chỉnh lại, có vài phần tiến bộ so với trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Ngộ Ra

Tông Chính Lâm cảm cơ trắng, nhìn thế cờ quân đen của Đệ Ngũ Dật Triều như đang sơ hở rất nhiều, nhưng lại giấu diếm cơ quan.

Hai người đã đánh cờ ở chính phòng nửa canh giờ, cả hai đều không gấp gấp vội vã, mỗi người mỗi vẻ.

“Điện hạ đang bận khoản với những việc làm của Trắc phi?” Đệ Ngũ Dật Triều thấy Lục điện hạ gần đây thường xuyên có điều suy nghĩ, cũng có thể đoán ra bảy tám phần. Đừng nói là điện hạ, ngay chính ông cũng thấy có chút kinh dị khi lần đầu nghe thấy việc này.

Tất cả những hiểu biết của hắn về Mộ Trắc phi phần lớn là từ lời của con gái Đệ Ngũ Ngọc Oánh ông kể lại. Mặc dù hiện thời ra ngoài không tiện, nhưng hai người cứ mỗi tháng một bức thư, chưa bao giờ gián đoạn.

Mỗi lần Đệ Ngũ Ngọc Oánh nói đến Mộ Tịch Dao đều khen không dứt miệng, xưng nàng là kỳ tài trong vạn người.

Trước kia ông luôn cảm thấy đối với một người con gái, lời khen này hơi quá mức, nhưng lần này ông đúng là đã được mở rộng tầm mắt. Trắc phi thắng vì đánh bất ngờ, không thua kém nam tử chút nào. Hơn nữa đối với nhân tâm nắm chắc, ra tay thập phần chính xác. Đáng quý nhất là, phong cách không như nữ tử tầm thường khác là thường nương tay, nàng lại là một kích phải trúng, sạch sẽ lưu loát.

Chỉ trong một đêm, những mưu tính nhiều năm của Đại hoàng tử Tông Chính Thuần đã bị hủy sạch.

“Tiên sinh có biết ngày đó bản điện vì sao chưa đợi qua năm mới, liền vội vàng đi Thanh Châu, tìm đến phủ ngài đăng môn bái phỏng?” Tông Chính Lâm gõ nhẹ đầu ngón tay.

Đệ Ngũ Dật Triều cảm thấy rất hứng thú. Lần đó Lục điện hạ đêm khuya bái phỏng, hắn cũng cảm thấy quá mức ngạc nhiên.

“May có người tiến cử tiên sinh cho ta, khiến cho bản điện hạ có được mưu sĩ tài năng vô song là tiên sinh.” Tông Chính Lâm nhớ tới tờ giấy bị mình vò nát, nếu sớm biết có ngày hôm nay, nhất định sẽ giữ lại để tưởng niệm.

Đệ Ngũ Dật Triều vẫy vẫy vạt áo, ngồi xếp bằng ngay ngắn, thần sắc nghiêm chỉnh. “Điện hạ có thể cho biết, người đề cử Dật Triều là ai không?”.

Tông Chính Lâm nhìn ngọc lộ phần hương trong bình sáp mà Vệ Chân đưa đến, vẻ tiếc nuối không thôi, “Không thấy người, chỉ có được một tờ giấy với nét chữ từ bút son”.

Đệ Ngũ Dật Triều lập tức nhú mày, “Có phải chỉ là tờ giấy Tuyên Thành tầm thường, mấy chữ trên đó không hề có manh mối gì, chỉ như nét chữ của trẻ em?”.

Tông Chính Lâm chợt quay đầu, khiếp sợ nhìn chằm chằm Đệ Ngũ Dật Triều, “Tiên sinh biết?”

Mọi lo lắng của Đệ Ngũ Dật Triều dần dần tan biến, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, “Quả thực đã từng thấy.”

Nhìn ánh mắt Tông Chính Lâm ngập tràn màu sắc, ông chỉ khẽ lắc đầu, giọng nói có chút thất lạc. “Chính là như điện hạ nói, vẫn chưa từng gặp mặt”.

Ánh sáng trong mắt Tông Chính Lâm nhạt dần, trầm mặc một lát, vẫn mào muội mở miệng. “Tiên sinh có thể cho biết, lời vừa rồi là sao?”

Đệ Ngũ Dật Triều than một tiếng, “Nếu bản về đánh giá con người, Dật Triều không bì kịp”. Nhớ lại ba cái tên tựa như trò đùa trên tờ giấy kia, Đệ Ngũ Dật Triều chăm chú đáp, “Trên giấy chỉ có tục danh ba người, Dật Triều đều đã tiến cử dưới trướng điện hạ”.

Trong chớp mắt, Tông Chính Lâm sáng tỏ thân phận ba người này, rõ ràng là một hành động chọn đúng nhân vật anh kiệt, khó trách tiên sinh tự than thở không bằng.

Hai người đối mặt thật lâu, sớm đã vô tâm đánh cờ.

“Điện hạ đột nhiên nhớ tới, là có manh mối gì sao?” Đệ Ngũ Dật Triều cực kỳ nhạy cảm, lập tức hiểu ra, Lục điện hạ tuyệt đối không thể nào nói mà không có mục đích.

Tông Chính Lâm thả quân cờ xuống, cực kỳ thận trọng hỏi. “Nếu bản điện đoán thân phận người này là một nữ tử, tiên sinh có cảm thấy buồn cười không?”

Thần sắc Đệ Ngũ Dật Triều hơi dừng một chút, tự rót đầy chén nước trà, cúi đầu nhắm nháp.

Tông Chính Lâm cũng không thúc dục, mắt phượng hơi khép, nhìn ngọc lộ cung phần tràn đầy.

“Điện hạ hoài nghi thân phận của Trắc phi?” nói chuyện với một người thông minh chính là nói một đã hiểu.

Tông Chính Lâm buông hai chân đang ngồi xếp bằng ra, đứng dậy đi tới trước bình sáp, cúi sát người vào, hít sâu mùi hương hoa mai, “Ý đồ của nàng đã rõ ràng như thế, chỉ tiếc là người bên gối, cũng không nguyện một lòng đối đã.”

Đệ Ngũ Dật Triều nhú mày, nao loạn nửa ngày, thì ra là không cam lòng, chứ không phải nghi kị làm bất hòa.

Nhẹ cười ra tiếng, lời nói của ông ta lộ vẻ chế nhạo, “Điện hạ đừng để ý Trắc phi chưa từng nói rõ. Nếu suy đoán trong lòng điện hạ là thật, một nữ tử có trí tuệ như thế, chẳng lẽ không biết sau sự tình đêm đó sẽ bị lộ tẩy hay sao?”

Thật đúng là người trong cuộc, thì lại không thấy một mảnh dụng tâm của Trắc phi.

Tông Chính Lâm sững sờ, lập tức tỉnh ngộ, hiểu ra tại sao mấy ngày hôm nay Mộ Tịch Dao lại im hơi lặng tiếng. Chẳng lẽ nàng muốn để tự mình hiểu ra?

Nhìn bóng lưng Đệ Ngũ Dật Triều rời đi, Tông Chính Lâm thở dài một tiếng. Thì ra nàng đã sớm cho thấy, đáng tiếc bản thân bị nhiều tạp niệm quấy nhiễu, vô duyên vô cớ khiến nàng đợi lâu.

Buổi chiều Tông Chính Lâm trở về Đan Như Uyển như thường lệ, Mộ Tịch Dao đang đùa với Thành Khánh, cười đến thoải mái.

Nhìn Tông Chính Lâm đột nhiên đến, nàng rất kinh ngạc.

Nam nhân này nhanh như vậy đã thông suốt? Không hề giống tác phong của hần. Chỉ bằng cái tính tình thối kia, không qua hơn nửa tháng đúng là thật ngạc nhiên.

Mộ Tịch Dao đảo mắt cười, “Tiên sinh về rồi?”. Người có năng lực đánh thức hần, trong phủ chỉ có Đệ Ngũ Dật Triều chứ không có ai khác.

Tông Chính Lâm từ khi vào phòng, một mực chuyên chú nhìn thần sắc Mộ Tịch Dao, thấy nàng lúc đầu khiếp sợ, sau lại giật mình, lại đoán ra hết sự tình hôm nay, hần cảm thán, quả nhiên là nàng.

Đối với nhân tâm nắm chắc, tiểu nữ nân đúng là thuận buồn xuôi gió. Được một Mộ Tịch Dao như thế, Tông Chính Lâm bắt đầu đi đến cực điểm.

Có thể lật tay là bẻ gãy thế lực của Tông Chính Thuần, con mắt tinh tường nhìn rõ anh tài, đúng là không thể cứng rắn với nàng. Bằng không có trời mới biết nữ nhân này sẽ làm ra chuyện gì với hần.

“Kiều kiều chơi rất vui về sao?” trong lời nói của hần có ám chỉ rõ ràng.

Mộ Tịch Dao mắt mày thư thái, cực kỳ hào phóng, “Coi như đã nghiền.”

Tên mắng phu Tông chính Thuần kia, chặt một tay của hần chỉ coi như là giáo huấn, cuối cùng có muốn lên đại tiệc hay không, còn phải xem sự thức thời của hần ta rồi.

Tông Chính Lâm thấy con người Mộ Tịch Dao lóe ra tinh quang, đã biết trong lòng tiểu nữ này sợ là còn có nhiều chủ ý.

“Mang theo Thành Khánh còn dám lấy thân mình ra mạo hiểm, hả?” Lòng dạ của Lục điện hạ thật sự rất hẹp hòi, cho đến bây giờ còn không quên tính sổ. Hơn nữa Mộ Tịch Dao lại rục rịch, hình như còn chưa tỉnh ngộ?

Mộ Tịch Dao đã sớm nghĩ ra cách đối phó, vuốt nhẹ tóc mai, mị nhãn như tơ, “Thiếp còn nhớ rõ, còn thiếu điện hạ một điệu múa”.

Hô hấp của Tông Chính Lâm cứng lại, thiếu chút nữa đã quên yêu nữ này quý kẻ đa đoan. Chỉ là không ngờ mới nói một lời chỉ trích, kết quả thu được lại là như thế, “Kiều kiều định dùng mỹ nhân kế?”

Mộ Tịch Dao không nhanh không chậm, bế Thành Khánh đưa cho ma ma ru hần ngủ, sau đó trở lại nội thất, nhìn nam nhân đang dựa vào sập mềm, chậm rãi cời ngoại bào.

“Nguyên – người – mắc - câu”. Đầu ngón tay vung nhẹ, trung y đã rơi xuống.

Tông Chính Lâm nhìn nữ nhân trước mắt trắng trợn câu dẫn, hừ lạnh một tiếng, “Trắc phi của bản điện hạ, thật là lớn mật”. Ngón ngữ dù cương quyết, nhưng hành động lại không chậm.

Một tay vung lên, tiểu nữ nhân đã rơi vào trong ngực, màn lụa bay xuống. Lục điện hạ dù sao vẫn luyến tiếc khi mỹ vị dâng đến tận miệng.

“Ngày mai bản điện chờ điệu múa khuynh quốc của Kiều kiều”. Nói xong đem Mộ Tịch Dao lột sạch, ăn sạch sẽ.

Khi Mộ Tịch Dao tỉnh lại, Tông Chính Lâm đã qua Binh bộ làm việc. Đầu năm mới, xuân còn chưa tan nhưng tình hình chiến sự biên giới càng lúc càng gấp gáp, xem ra đời này Lục điện hạ không cam nguyện lưu lại Thịnh Kinh phối hợp tác chiến, mà muốn ra ngoài ngàn dặm chỉ huy quân đội giành lấy chiến thắng.

Nhớ lại hôm qua Tông Chính Lâm muốn xem “điệu múa khuynh quốc”, Mộ Tịch Dao trầm ngâm, thế nào mới được coi là Khuynh quốc? Nếu Lục điện hạ không vừa lòng, về sau lại phải cân não tính toán, đã thế lại còn không có người dung túng.

Sự việc quan trọng, Mộ Trắc phi lập đi lập lại, cân nhắc kỹ càng, cuối cùng quyết định được ăn cả ngã về không, hạ quyết tâm, kêu Huệ Lan tới giúp đỡ.

Sau bữa trưa ở Đan Như uyển, Mộ Tịch Dao tìm nhạc công, gõ gõ đánh đánh hai canh giờ, cuối cùng cũng thỏa mãn gật đầu.

Sau khi dùng xong cơm tối, Mộ Tịch Dao rửa mặt trang điểm, mặc vũ y, lẳng lặng đợi chủ nợ đến.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66: Ác Mộng

Tông Chính Lâm mới đến phòng chính của Đan Như uyển, đã bị Mặc Lan mời đi, dẫn đến Noãn các ở thiên điện.

Phát tay đẩy cửa ra, hai bên bày những giá nến đỏ cao đến thất lưng. Trên chủ vị còn có mấy nhụyen thấp, còn có lò sưởi nhỏ đang hâm nóng rượu.

Mặc Lan hầu hạ hần rửa tay, rồi im lặng lui ra, chỉ còn một mình Tông Chính Lâm nằm nghiêng người trên giường mềm, tay trái cầm chén, ngón tay vuốt ve quanh chén nhẹ nhàng thường thức.

Đôi chân thon dài của hần duỗi thẳng, thoải mái, vô cùng nhàn nại khi phải tự mình uống rượu .

Trong đại điện yên tĩnh vô cùng , đột nhiên, tiếng trống nổi lên, mãnh liệt mà rõ nét.

Ánh mắt Tông Chính Lâm như phát sáng long lanh, cho đến khi trong đó điện một bóng thân ảnh, đồng tử của hần đột nhiên co rút, tim như ngừng đập.

Nữ nhân phía trước mặc một bộ vũ y màu vàng, đang bước đến trên nền tiết tấu cực kỳ thanh thoát, cứ như ánh sáng ban mai đầu tiên trong đêm tối, cứ như vậy hiện ra, lấp lánh chói lòa.

Thân trên của nàng mặc một mảnh áo ngực bó sát, hở eo lộ bụng, bên trên có chuông làm đẹp. Thân dưới mặc một quần lụa mỏng xê tà, đùi ngọc trắng tấp, như ẩn như hiện. Ngẫu nhiên lộ ra đôi chân ngọc trong suốt trần trụi, trên mắt cá chân trắng muốt đeo vòng nhạc bằng chuông nhỏ đang rung rinh theo từng bước chân nàng.

Tông Chính Lâm nhìn nữ nhân ăn mặc vô cùng nóng bỏng , hai mắt như phát hỏa, gắt gao nhìn thẳng khuôn mặt yêu đã như ẩn như hiện sau tấm mạng che mặt.

Mộ Tịch Dao có đôi mắt đen câu hồn đoạt phách, cánh môi đỏ kiêu diễm ướt át, thật sự rất kích thích dã tính của nam nhân.

Tiểu nữ nhân chân trần vừa nhấc, tiếng chuông trong trẻo vang lên, tiếng nhạc thì ngừng lại.

Eo nhỏ khoe ra, xoay hông nâng hông, động tác múa mạnh mẽ mà không bị cản trở.

Vũ công không kiềm chế được linh hồn tự do, giống như nghênh đón gió lốc, tựa như không sợ lửa thiêu đốt, lại giống như một dòng suối tự do đang tuôn chảy.

Chưa bao giờ Tông Chính Lâm thấy một Mộ Tịch Dao như thế này. Lộng lẫy chói mắt, hào quang chiếu khắp. Giống như một viên Minh Châu, không kiêng dè gì cả, như hoa nắng nở rộ khắp nơi. Nữ nhân như vậy mới chân chính là Mộ Tịch Dao, kiêu ngạo phô trương không bị bất cứ thứ gì kiềm chế, tự tin đến mức không si có thể xen vào.

Nữ nhân khi thì quyến rũ, khi thì khiêu khích, da thịt như ngọc dưới quần lụa mỏng lúc ẩn lúc hiện, điệu múa mê hoặc ánh nhìn của hần, cả người rung động.

Tông Chính Lâm nhìn thân ảnh tươi sáng phía trước, nhìn nàng thoải mái múa, nhìn động tác nhuần nhuyễn tinh tế của nàng.

Nếu kiếp này không thể chinh phục được một người độc nhất vô nhị như Mộ Tịch Dao, thì đương nhiên Tông Chính Lâm sẽ không cam tâm.

Hần ném chén rượu đi, bỗng nhiên ngồi dậy. Đôi mắt phượng trần ngập các loại sắc màu, sáng như sao.

“Kiêu kiêu, lại đây”. Âm thanh của trầm thấp, vô cùng mê hoặc.

Mộ Tịch Dao hé mắt, uốn éo vòng eo, từng bước tiến đến lại như con rắn nước quấn thân đến gần.

Đã lâu chưa được nhảy điệu sát mặt ai , hôm nay Mộ Tịch Dao rất hăng hái .

Tông Chính Lâm bị nàng sự cộ xát vỗ về chơi đùa một cách lộ liễu của nàng làm cho toàn thân rung động, lại luyến tiếc khi thấy nàng chủ động thân mật một cách hiếm có như vậy, chỉ cố gắng khắc chế, ngồi ngay ngắn, nhìn nàng càng ngày càng gần trong gang tấc, vẻ đa tình mà hoa lệ.

Mộ Tịch Dao nhảy rất thoải mái, thấy vẻ quân tử trong sáng, khí độ nhẹ nhàng của Tông Chính Lâm. Chân nhỏ như ngọc lập tức chui vào vạt áo nam nhân, nhẹ nhàng cạo sát điểm nóng rực đang thẳng đứng của ai đó .

Bụng dưới của Tông Chính Lâm căng cứng, nhìn vạt áo đã phồng lên, chỉ mới nghĩ một cái, đã bị chỗ xinh đẹp nào đó của nàng mê hoặc.

Mộ Tịch Dao còn chưa thỏa mãn, đầu ngón tay câu lên, quần lụa mỏng bay xuống, chỉ còn hai mảnh vải che lấy nơi tư mật nhỏ hẹp.

Tông Chính Lâm bị Mộ Tịch Dao sự nóng bỏng đến kinh thế diễm tục của nàng kích thích khiến cho ngồi không yên, hô hấp hỗn loạn, thò tay bắt lấy người.

“Điện hạ”, Mộ Tịch Dao hờn dỗi kêu một tiếng, né tránh. Như thế càng như đổ dầu vào lửa, tay ngọc nhẹ nhàng vuốt qua ngực mình, thấy yết hầu nam nhân nhấp nhô, năm ngón tay hẩn nắm chặt.

Đôi chân nhỏ của nàng không ngừng lại, hai tay vòng ra sau lưng kéo một cái, áo ngực màu vàng chớp mắt rơi xuống, chỉ còn lại một đám dây lụa khó khăn lắm mới che được đỉnh núi, hai lòng no đủ cứ như vậy ngạo nghễ lộ ra, mạnh mẽ vươn về phía trước, cực kỳ cản rõ thiêu đốt hai mắt của Tông Chính Lâm.

Lục điện hạ chưa bao giờ gặp qua nữ nhân khiêu gợi không tuân thủ quy củ như vậy, bàn tay to đưa lên xé nát dây lụa, nhìn đỉnh hồng mềm bật lên như kêu gọi, hơi thở nghiêm nghị đã trở nên bất ổn.

“Học được cái này từ đâu, còn phóng đảng như thế?” ngoài miệng thì nghiêm khắc giáo huấn, nhưng động tác trên tay lại không chút khách khí, thật sự thống khoái.

Mộ Tịch Dao hẩn đến chết vẫn muốn sĩ diện, dứt khoát một cái, trực tiếp đỉnh ngực lên trước môi hẩn, mê hoặc dụ dỗ, “Điện hạ ~~, không cần ư?”

“Phóng đảng?” xú nam nhân như muốn nói với nàng đừng có nhúc nhích.

Tông Chính Lâm thấy Mộ Tịch Dao được một tác lại muốn thêm một tác, câu dẫn khiêu khích không rảnh chú ý bên cạnh, hẩn nào còn nhớ chuyện lúc trước, há môn ngâm lấy nơi mơ ước đã lâu, cổ họng rên lên một tiếng, rốt cục cũng dập được dục hỏa đang thiêu đốt đau đớn.

Mộ Tịch Dao một chân đặt trên người hẩn, bàn tay nhỏ bé nắm lấy ngân thương của hẩn, tùy ý đùa bỡn, mỗi khi Tông Chính Lâm sắp lên đỉnh, nàng lại dừng lại, giày vò đến liên tục.

“Kiều kiều, mau, ta đã không chịu nổi.” Toàn thân Tông Chính Lâm run rẩy, trán đầy mồ hôi.

Mộ Tịch Dao nhẹ nâng hạ thân, từ từ cởi nốt mảnh vải nơi tư mật trước mặt hẩn, nắm lấy chớp mũi hẩn nhẹ phẩy, chỉ thấy Tông Chính Lâm nâng cảm cao lên, nặng nề thở gấp.

“Điện hạ cần thiếp hầu hạ?” âm thanh là lướt, thực trêu chọc người.

Cũng không đợi hẩn đáp lại, bàn tay nhỏ bé cô chống đỡ, chậm rãi ngồi xuống.

“Yêu nhân đáng chết này”. Tông Chính Lâm không chịu nổi sự chậm chạp của nàng, ôm người, nhanh ấn vòng eo, tiến vào. Một đường tiến vào không hề có ý dừng lại, mới vừa vào ngõ động liền điên cuồng đỉnh vào.

Trải qua thời gian chờ đợi gian nan, trong nháy mắt khi vào được đào nguyên, Tông Chính Lâm như được uống cam lộ, cái tử hoàn sinh.

“Kiều kiều, hôm nay dù nàng có xin tha, bản điện cũng sẽ không bỏ qua cho nàng.”

Tư thế của tiểu nữ nhân thật quyến rũ, khi vào được lại quen thuộc bên trong, thật đúng là mất hồn.

Có vụ vật như thế này làm bạn, nếu không phải bình thường Tông Chính Lâm rất khắc chế, lại thương tiếc nàng, thì làm sao nàng có thể vênh mặt hát hàm sai khiến như thế? Sợ là ngày hôm sau nàng căn bản không có cách nào đứng dậy.

Mộ Tịch Dao bị sự điện cuồng công phạt xưa nay chưa từng thấy của Tông Chính Lâm, sợ tới mức khóc nức nở, thân thể khó chịu, nhưng lại không ngừng lại được, thân dưới co rút không ngừng, kẹp chặt Tông Chính Lâm khiến hẩn rên rỉ không ngừng.

Trong lúc nhất thời, cả Noãn các đều là âm thanh nam nữ giao hoan, mãnh liệt mãnh mẽ, kéo dài không thôi.

Mặc Lan dẫn theo tiểu nha hoàn thủ ở bên ngoài đến hơn nửa đêm, mới nghe điện hạ gọi nước. Vốn tưởng rằng chủ tử sẽ ở Noãn các nghỉ ngơi, không ngờ một lúc sau, tiếng nức nở trong phòng lại vang lên. Nàng ta vội vã dẫn theo người đứng xa một chút, chờ gọi mới đến hầu hạ.

“Điện hạ ~~, đừng mà”. Mộ Tịch Dao ngay cả nói cũng không nói được hoàn chỉnh, nằm dưới thân Tông Chính Lâm, mềm nhũn như bùn.

“Đừng?” Tông Chính Lâm hôm nay dứt khoát muốn thu thập nàng, sao có thể nghe nàng kêu mà mềm lòng. “Kiều Kiều không ngoan, từ ngày làm thiếp bản điện hạ đến giờ đã từng nói đừng bao giờ chưa?”

Mộ Tịch Dao không ngờ xú nam nhân ở thời điểm này còn tính nợ cũ, thậm chí quá hóa giận, lại không thể chống lại sức đỉnh dưới thân, đành phải năn nỉ i ôi, thề thốt, sẽ không dám nữa.

“Còn mấy việc nữa, Kiều Kiều nếu đồng ý, hôm nay ta sẽ cho qua ở đây, sẽ không truy cứu nữa”. Tông Chính Lâm cúi người nói nhỏ bên tai Mộ Tịch Dao một lát, chỉ thấy sắc mặt nàng đỏ ửng, tức giận mắng hẩn, “Vô sỉ!”

Mắt phượng của Tông Chính Lâm hơi khép lại, cười cười nhưng không có ý tốt, “Lại thêm một lần nữa.” ôm Mộ Tịch Dao muốn đi đến bên cửa sổ.

Mộ Tịch Dao phát giác ý đồ của hắn, sợ tới mức run rẩy ôm chặt hắn, liên tục nói, “Đồng ý, thiếp đồng ý”. Tông Chính Lâm lúc này mới vòng vào phòng, đặt người trên tường hung hăng nghiền nát.

Mộ Tịch Dao thấy hắn lật lọng, hơi thở hỗn hển, xấu hổ giận dữ chỉ trích, “Thiếp đã đồng ý rồi, sao điện hạ có thể nói mà không giữ lời thế chứ?”

Dưới thân Tông Chính Lâm đang bị Mộ Tịch Dao hút lấy một cách thoải mái, tốt tính nhắc nhở, “Bản điện hứa hôm nay không truy cứu các chuyện khác, nhưng hôm nay là trùng trị”. Nói xong liền hung hãn yêu cầu, ngay cả thời gian thờ đóc cũng không có, chỉ đến khi Mộ Tịch Dao kêu rên thật nhiều, ý loạn tình mê.

Trời hừng sáng, Tông Chính Lâm mới ôm Mộ Tịch Dao được chải đầu rửa mặt rồi đi ngủ.

Đám người Mặc Lan gắng gượng tinh thần, cuối cùng cũng đợi được Triệu ma ma mang theo Huệ Lan đến đổi ca, sau đó mới hốt hoảng về phòng ngủ.

Nhưng mà trong lòng vẫn rất lo lắng, điện hạ tình lực cường thịnh như vậy, chủ tử có ứng phó nổi không?

Người được nàng tâm tâm niệm niệm là Mộ Trắc phi thì đang gặp ác mộng.

Trong mơ nàng bị Đại ma vương đuổi theo, nàng chạy trốn khắp nơi, cuối cùng vẫn bị Ma vương hung mãnh, bắt nàng trở về trấn áp dưới núi ngũ chỉ suốt tám trăm năm.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Hoa Roi

Thời gian thấm thoát, chớp mắt đã sang năm Chương Hòa thứ ba mươi.

Đạo này việc khiến Mộ Tịch Dao nhức đầu nhất chính là con trai Thành Khánh của nàng, bé đã hơn bốn tháng, bánh bao nhỏ lúc nào cũng y y nha nha vô cùng ảm ỉ. Chắc là gân cốt tốt nên, bánh bao đã biết xoay người rất thông thạo, nhìn tư thế của thằng bé, đã tâm bưng bưng, giống như một con ếch nằm sấp, tay chân không hề nhàn rỗi, sợ là sau một khoảng thời gian không lâu nữa, bánh bao nhà nàng ngay cả bò cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa bánh bao nhỏ còn được cha bé vô cùng nuông chiều, mỗi ngày đều muốn “bay” một lần, nếu không mất đôi mắt đen nhánh của hắn sẽ nhìn chăm chăm Mộ Tịch Dao, tự mình bị ba bi bô nói chuyện, không để ý đến bé thì bé sẽ không vui, có khi còn khóc đến kinh thiên động địa.

Lúc đầu Mộ Tịch Dao không tìm ra cách, còn tưởng rằng Thành Khánh bị bệnh, sai người mời ngự y, vậy mà Tông Chính Lâm vừa đưa tay đón lấy, bánh bao nhỏ liền ưỡn khuất thút thít ngừng khóc lóc, còn vui vẻ chơi đùa với cha.

Mộ Tịch Dao tức giận, thằng nhóc xấu xa này sắp thành tinh đến nơi rồi, mới hơn bốn tháng chi biết bắt nạt nàng. Vội sai người tiễn ngự y trở về, lại ngưng ngưng đưa tạ lễ, mới coi như thỏa đáng sử lý chuyện thằng bé gây ra.

Mộ trắc phi hùng hổ trở về cáo trạng với Tông Chính Lâm, nói con trai nàng bị cha nó chiều đến hư rồi. Không được nuông chiều thằng bé nữa, tuổi còn nhỏ mà tính tình nghịch ngợm, nếu không nghiêm khắc với hắn sợ là sau này rất khó dạy dỗ.

Lục điện hạ trong miệng thì đồng ý, nhưng quay đầu liền quên mất. Chỉ cần bánh bao thấy hắn là nhào qua, thấy vậy hắn nhất định sẽ chiều theo tính tình của bé, nâng bé lên cao bay một vòng.

Mộ Tịch Dao chỉ bảo hai cha con bao nhiêu lần, nhưng thấy không có tác dụng, tức giận đến kể khổ với Thục phi nương nương, vậy mà về mặt Thục phi nương nương lại vô cùng từ ái, khen nàng nuôi dưỡng con rất tốt, Thành Khánh thông tuệ hơn người. Chẳng hề có một câu trách cứ, còn liên tục khoe khoang với những người xung quanh, nói tôn tử nàng từ nhỏ đã có tiền đồ, tương lai nhất định sẽ vô cùng có triển vọng.

Ý đồ tìm kiếm đồng minh của Mộ Tịch Dao hoàn toàn tan vỡ, chỉ có thể nhân lúc Tông Chính Lâm không có ở trong phủ, nghiêm khắc dạy dỗ con, nàng không quen nhìn tính nết của bé nên hạ quyết tâm uốn nắn, cuối cùng khiến cho bánh bao hiểu rõ một đạo lý: ở trước mặt mẹ sẽ không có chuyện “cứ khóc là có kẹo ăn”.

Tông Chính Lâm xem báo cáo ám vệ dâng lên, bên trong viết Mộ trắc phi dạy dỗ con hắn như thế nào, ngay cả những việc nhỏ nhất cũng ghi lại.

Lục điện hạ nghĩ tới cảnh con thỏ nhà hắn làm mặt nghiêm với một đứa bé liền cảm thấy rất buồn cười. Dù sao Thành Khánh mới hơn bốn tháng, nào có hư như nàng nghĩ.

Nhưng mà tiểu nữ nhân quân giáo hải tử rất tốt, không nuông chiều như nữ nhân nhà khác, thậm chí còn nghiêm khắc hơn hắn vài phần.

Có một người mẫu thân biết cách dạy dỗ như vậy, Tông Chính Lâm có kỳ vọng rất lớn đối với Thành Khánh.

Lục điện hạ và Mộ Trắc phi ở trong Đan Như Uyển vui vẻ lý thú nuôi dưỡng con, chưa bao giờ để tâm đa nghĩ đến những nữ nhân hậu viện khác.

Tiểu Đường thị tình duyên được nửa tháng, mới có thể xuống giường dẫn người chỗ Tề thị thăm hỏi. Ban đầu hai người còn nói chuyện khách sáo, càng về sau chẳng hiểu sao lại nổi lên xung đột, cuối cùng âm ỉ tan rã không vui, ngay cả Mộ Tịch Dao cũng nhận được tin báo.

Đường thứ phi dùng mọi cách tìm hiểu, cuối cùng tìm được thời cơ, chọn thời điểm Tông Chính Lâm đang ở Đan Như Uyển thì đến ngồi một lúc, vài lần muốn nói lại thôi, có vẻ như vô cùng khó xử.

Mộ Tịch Dao không chịu nổi khi thấy nàng ta "Diễn trò" vất vả như vậy, bèn thuận theo ý nàng ta cất tiếng hỏi.

Vì thế Đường thứ phi liền lấy chuyện bệnh tình của tiểu Đường thị để nói, nhân cơ hội ở trước mặt Lục điện hạ nói xấu thứ muội của nàng ta, Mộ Tịch Dao nghe xong trợn mắt. Làm bộ làm tịch một hồi, thì ra là chuyện này.

Dựa theo cách nói của Đường Nghi Như, bệnh tình của tiểu Đường thị mơ hồ không rõ, chẳng biết lúc nào sẽ phát tác, ngộ nhờ lần tới phát bệnh không cẩn thận làm kinh sợ đến tiểu chủ tử, vậy thì không tốt.

Trên mặt Đường Nghi Như là vẻ khó xử không ngừng, đáng vẻ vô cùng đau đớn nhưng vẫn quyết tâm nói ra ý của mình, Mộ yêu nữ trong lòng liền rất hiểu kỳ, nếu nàng ta biết có một người bị nhập hồn đang ngồi ở đây, thì liệu có bị hù chết hay không.

Mặc dù Tông Chính Lâm không để tâm đến chuyện hậu viện, nhưng cũng biết chuyện xấu giữa hai tỷ muội Đường thị. Hôm nay thấy đích tỷ dùng trăm phương ngàn kế muốn tố cáo thứ muội đi thôn trang, nàng ta một lòng muốn nổi bật như thế, quả nhiên rất có quyết đoán.

Trong lòng tuy không thích Đường Nghi Như, nhưng với đề nghị của nàng thì lại có tình đồng ý.

Trong mắt Tông Chính Lâm, tiểu Đường thị chẳng qua cũng chỉ có một cái danh, chính là thiếp mà Mộ Tịch Dao nâng vẻ cho hắn. Chỉ với điều này, Tông Chính Lâm không hề có chút hứng thú nào với nàng ta, cách càng xa càng tốt. Trong phủ có một nữ nhân khiến hắn bức mình, Lục điện hạ cũng rất vui vẻ tùy hứng một lần.

Mộ Tịch Dao đang muốn kéo dài hai ngày, định vụng trộm đưa tin tức cho Đường Tuệ Như, muốn xem hai nữ nhân này đấu đá nhau, không ngờ Tông Chính Lâm lại gạt đầu rồi, nên cũng không nhắc lại nữa. Dù sao với chuyện tiểu Đường thị nàng đã được giáo huấn sâu sắc rồi, nào có can đảm tái phạm, Mộ Tịch Dao giật mình, nàng không muốn vuốt râu hùm đầu.

Đường Nghi Như nhận được sự chấp thuận, cả người thoải mái quay về điều vô dương oai trước mặt Đường Tuệ Như.

"Thân thể muội muội đỡ chưa? Tỷ tỷ mới từ chỗ trắc phi trở về, tiện đường đi ngang qua thăm muội."

Đường Nghi Như nhìn người đang tác oai tác quái trước mặt mình, áp chế nổi tức giận, vui vẻ đáp lại: "Tạ ơn tỷ tỷ, muội khỏe nhanh như vậy cũng là nhờ được tỷ tỷ chăm sóc."

Ý tứ trong lời nói này, hai người đều biết rõ.

"Muội muội nghĩ thoáng được như vậy, đương nhiên sẽ nhanh khỏe hơn rồi. Có điều a, làm tỷ tỷ vẫn muốn khuyên muội vài câu. Bình thường cũng đừng hao tổn tâm cơ quá mức, nếu không sẽ không có phúc đâu."

Quả nhiên đã bị nàng ta phát hiện, xem ra Tề thị kia đã lật lọng, đầu phục tiện nhân này. Đường Tuệ Như tức đến mức đau cả gan, nhưng người lại càng trở nên trấn tĩnh hơn.

"Muội muội cảm ơn tỷ tỷ đã quan tâm, sau này chắc chắn sẽ noi theo tỷ tỷ thành tâm hướng Phật, hiếu kính trước mặt Trắc phi."

Đường Nghi Như bị đá kích, lấy cớ sao chép kinh thư để tập trung dưỡng khí, chẳng qua là tạm thời ngủ đông mà thôi, chờ thời cơ trời dậy. Không ngờ bị Đường Tuệ Như đâm cho một nhát ở ngay trước mặt, nhưng nghĩ tới ngày mai mầm họa này sẽ bị đưa đi, về phần sau đó xảy ra chuyện gì thì đó chính là ý trời. Liền kiềm chế lửa giận bốc lên trong lòng, chỉ mỉm cười, dẫn người rời đi.

Đường Tuệ Như thấy vẻ đã nắm chắc phần thắng trong mắt nữ nhân kia, tâm trạng không khỏi bất an, lẽ nào ả lại có thủ đoạn gì mới? Lập tức dẫn nha hoàn đến Đan Như Uyển cầu kiến Mộ Tịch Dao, không ngờ nhận được thông báo Lục điện hạ đã theo mẹ con Trắc phi đến biệt viện ở ít ngày, vừa ra khỏi hoàng cung nửa khắc đồng hồ trước.

Sắc mặt Đường Tuệ Như thay đổi, tay hơi run run. Thì ra là thế, nàng biết nữ nhân kia sẽ không dễ dàng tha thứ cho việc mình khiêu khích trước mặt ả một cách dễ dàng như thế, chỉ tự trách mình nhất thời sơ suất, thiếu quyết đoán. Hôm nay mất đi tiên cơ, không biết nữ nhân kia sẽ dùng thủ đoạn tàn nhẫn nào để đối phó mình.

Sau khi Đường Tuệ Như trở về thì cảm thấy thấp thỏm phập phồng, cảm giác bất an càng lúc càng mãnh liệt. Ngồi ở trước thư án ngơ ngác sững sờ, cho đến giờ Tý mới quyết định đặt bút viết nhanh một bức thư.

Ngày hôm sau, Đường Tuệ Như nhìn Đại quân sự và hai gã sai vặt ở trước mặt, không thể tin vào lỗ tai của mình.

Điện hạ lại có thể đồng ý đưa nàng rồi đi? Sao có thể như thế? Nàng là thị thiếp của hoàng tử, chưa từng nghe qua có thị thiếp của hoàng tử bị đưa đi

bao giờ? Hậu trạch hoàng thất có nữ tử phạm sai lầm, nghiêm trọng nhất cũng chỉ phạt đánh đến chết, thứ hai là đưa vào tù đường hoặc giam cầm suốt đời, nào có đạo lý đưa đi?

“Đại quân sự, cái này... có nhầm lẫn gì phải không? Thị thiếp của hoàng tử sao có thể tùy tiện đưa đi? Cho dù là tội không thể tha, cũng phải tu hành ở tù đường!” Đường Tuệ Như nóng lòng như lửa đốt, sợ hãi nắm lấy ống tay áo của Điền Phúc Sơn, nhưng trong tim lạnh lẽo vô cùng.

Điền Phúc Sơn nhìn nữ nhân trước mắt chỉ cảm thấy thật thảm thương đáng tiếc. Phí hết tâm tư mura toan vào phủ, lại cố sống cố chết van xin trắc phi, phạm vào điểm tối kỵ của điện hạ. Hôm nay số phận như vậy, đừng nói là ân sủng phú quý chẳng bao giờ được hưởng, mà ngay cả tuổi xuân mới mười sáu cũng sẽ lụi bại, thật ngu xuẩn biết bao.

“Chính mệnh điện hạ đã hạ lệnh, ngay trước mặt trắc phi và thứ phi, sao có thể sai lầm được? Tiểu chủ vẫn nên thu dọn đồ đạc, dẫn theo nha hoàn đi thôi.” Điền Phúc Sơn kéo ống tay áo, xua tay.

Đường Tuệ Như ngã trên nền đất, điên cuồng cười to, từng giọt nước mắt rơi xuống làn váy, không để ý đến sự huyên can của nha hoàn, tuyệt vọng khóc lóc thảm thiết.

Đây là nhân duyên mà nàng toàn tâm toàn ý mưu tính, đây là vọng tưởng của nàng khi nhất định được ăn cả ngã về không.

Tất cả suy tính đều là hư không, đều là hư không.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Thạch Xuất

Chậm chạp thu dòng nước mắt, Đường Tuệ Như vịn vào nha hoàn đứng đây, ngồi ngay ngắn trước bàn, nhìn vào gương trang điểm.

Nhìn khuôn mặt thiếu nữ trong gương, Đường Tuệ Như đột nhiên nhớ tới khi nàng ta còn bé, ngồi ở xích đu nhìn ra bên ngoài, trời mưa hoa rơi, mới phát hiện ra mình thật đáng buồn, nay mình cũng đã thành bùn, không người hỏi thăm.

Nhẹ nhàng mon trón tóc tai, Đường Tuệ Như nàng đã nhất định vĩnh viễn không chịu sống yên ổn cam chịu qua ngày, nếu đã rơi vào vũng bùn, vậy thì đích tử của mình, kẻ hãm hại mình phải rơi vào cánh khổ sở này, sao có thể vui vẻ tươi cười một mình được?

Đường Tuệ Như thu thập thỏa đáng, cuối cùng nhìn lại tiểu viện nơi mình tịch mạch chờ đợi vô số đêm một lần nữa, sau đó mới mang theo nha hoàn rời đi không quay đầu lại.

Cho đến cửa phủ, Đường Tuệ Như mới quay người lại hành lễ. “Đại quân sự, Đường thị biết mình trời sinh ngu dốt, không được điện hạ yêu thích. Bây giờ chỉ còn một chuyện muốn nhờ, thỉnh đại quân sự giúp đỡ”.

Sau đó nàng ta lấy ra một phong thư, đưa tới gần, “Làm phiền quân sự chuyển cho Trắc phi, Đường thị bái biệt.” Nói xong hơi quỳ gối, dẫn theo nha hoàn lên xe ngựa, cũng không dừng lại.

Điền Phúc Sơn nhìn phong thư trong tay, nhớ tới ánh mắt tiểu Đường thị phẳng lặng động nước, lắc đầu thờ dài.

*****

Lúc này trong Thư Oái uyển cũng rồi ren vô cùng.

“Chủ tử, Hồng Tụ mới đưa tin tới, hôm qua nàng bị tiểu Đường thị đánh hôn mê, sáng nay mới tỉnh!”

“Phé vật!” Đường Nghi Như vung tay ném trăm cái tóc trong tay đi, tức hận đan xen.

Hồng Tụ là nha hoàn nhị đẳng trong sân Đường Tuệ Như, bị nàng dùng một số tiền lớn thu mua, thường truyền chút tin tức ra bên ngoài. Hôm qua vừa nghe nói nữ nhân kia vội vàng xin gặp Trắc phi, trong lòng liền biết có điều gì đó không ổn. May là trước đó Đại Đường thị đã suy nghĩ chu toàn, không để cho a ta gặp được Trắc phi, nếu không bây giờ ai gặp cảnh không hay còn chưa biết.

Đã mất công bố trí như thế mà còn bị nàng ta tìm ra chỗ trống. Giữ lại Hồng Tụ vốn là để phòng ngừa, giữ lại chút an toàn, nếu nàng ta có dị động gì, thì mình cũng sẽ nhanh chóng xoay chuyển được tình thế. Nhưng không ngờ nữ nhân kia cuối cùng vẫn còn có chút bản lĩnh, loại bỏ cơ sở ngầm của mình thì thôi, đã thế ả còn lưu lại tai họa ngầm nữa.

Đến cuối cùng thì tối hôm qua Đường Tuệ Như đã làm gì?

Cuộc sống của mình rất có thể sẽ không được yên ổn, vì vậy bên sai Hồng Tụ cẩn thận lục lọi trong phòng một hồi, nhưng cũng không phát hiện dấu vết

gi. Thị cảm thấy không ổn, nhưng lại không thể làm rõ.

“Chủ tử không cần lo lắng, bên cạnh tiểu Đường thị căn bản không có người được việc, nên không có sơ hở nào”. Mi Sách thấy chủ tử nhũn mày, liền biết nàng đang lo lắng.

Đường Nghi Như nhẹ nhàng đùa nghịch ngón tay, cắn môi trầm tư một lát, “Không phải, chắc chắn phải có sơ hở. Nếu không tiện nhân kia vì sao lại cố ý khiến cho Hồng Tụ hôn mê? Lễ nào trong viện của nàng ta không có ai được việc?”

Mi Sách cực kỳ chắc chắn lắc đầu, mới khiến cho Đường Nghi Như thoáng an tâm. Nhưng mà Đường Thứ phi đã an tâm quá sớm, một phong thư đã kẹp trong công văn trình cho Tông Chính Lâm mỗi ngày, đưa về biệt viện.

“Phụ thân có từng đồng ý thu xếp người cho à ta?” hay là đưa nàng đi chỉ là vì muốn thuận tiện ra tay.

“Trong nhà có đưa tin tới, mới đầu lão gia rất do dự, sau khi phân tích lợi hại, mới quyết đoán hơn.”

“Vây là tốt rồi. Lần này cuối cùng cũng đã kết thúc”. Nếu biết tâm tư của Đường Tuệ Như sớm hơn, thì lúc còn ở khuê phòng đã không lưu nàng lại. Đáng tiếc sau khi mình tiến cung, phụ thân lại không hạ được quyết tâm, kéo dài thời gian, khiến cho sự việc vì chậm mà sinh biến.

Chạng vạng, Mộ Tịch Dao muốn nhận được thư tiểu Đường thị, mở ra đọc, rốt cục mới tìm được đáp án mà mình đã mất công suy nghĩ suốt hai năm.

Thì ra Đường Nghi Như nhiều lần tránh né tiểu Đường thị là vì vậy. Thật sự là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt.

Đang mãi suy nghĩ, thấy Tông Chính Lâm vội về mặt lạnh băng đi vào phòng.

“Điện hạ”. Mộ Tịch Dao vội đứng dậy lại gần hầu hạ.

Tông Chính Lâm cúi đầu nhìn đỉnh đầu nàng, kéo người ngồi xuống ghế.

“Xe ngựa của tiểu Đường thị không may gặp cướp, nha hoàn thiếp thân bỏ mình. Sai vật của phủ hoàng tử bị thương, đã đưa về chữa trị. Tiểu Đường thị được hiệp khách giang hồ đi ngang qua cứu đi, không rõ tung tích”.

Về mặt Mộ Tịch Dao lộ vẻ sợ hãi, Đường Nghi Như thật đúng là quá độc ác, ngay cả đường sống cuối cùng cũng muốn cắt đứt một cách sạch sẽ. Lại không nghĩ hành động này càng xác định tính chính xác trong lời nói trong thư của tiểu Đường thị.

Mộ Tịch Dao hừ lạnh một tiếng, một người đàn bà điên như thế, không thể nào lưu lại được.

Trong phủ hoàng tử có thể chấp nhận tranh thủ tình cảm để leo lên vị trí cao hơn, nhưng tranh đấu đến mức tàn nhẫn thì tuyệt đối không dung được. Mấy trò thủ đoạn của nữ nhân thì nàng có thể ứng phó, nhưng khi đã đến trình độ công khai dùng dao dùng thương, thì vẫn nên giao cho Tông Chính Lâm mới thỏa đáng.

Mộ Tịch Dao liền lấy bức thư ở trên bàn, đưa cho Tông Chính Lâm.

Tông Chính Lâm nhận lấy thư, nét chữ viết hoàn toàn xa lạ, là chữ của nữ tử, trình độ cũng chỉ bình thường. Nhưng khi đọc nội dung bức thư, thần sắc hần ngày càng ngưng trọng, đến lúc xem hết cả phong thư, hần liền tục cười lạnh.

“Độc phụ rắn rết”. Lúc này, hần mới lại nghĩ đến cảnh ngộ tiểu Đường thị gặp phải, đâu còn gì không rõ ràng nữa đây?

“Điện hạ, trước giờ tranh đấu trong hậu trạch vẫn luôn rất hung hiểm. Nhưng dù sao cũng chỉ là chút thủ đoạn mà thôi, hai bên nếu không có đại thù đến nơi sống ta chết, thì cũng còn có chút khắc chế. Nhưng hành động lần này của Đường Thứ không khác gì thuê người đoạt mạng, điều này cũng quá mức rồi”. Mộ Tịch Dao không hề che giấu sự chán ghét của mình với Đường Nghi Như, người này nếu còn chưa diệt trừ, hậu trạch sẽ khó bình an.

“Lần trước tiểu Đường thị đột nhiên bị bệnh, cũng không phải là ăn phải đồ ăn không tốt, mà bị kích thích khiến cho bệnh cũ tái phát. Khổ nỗi thiếp không có chứng cứ, nên chưa nói ra”.

Tông Chính Lâm nghe vậy, lông mày xiết chặt. Vốn hần đã cảm thấy quá mức trùng hợp, nhưng sau chuyện này, thì không thể không nghi ngờ.

“Nếu lúc đó Mặc Lan không cứu kịp, liệu có mất mạng?”

Mộ Tịch Dao nhớ lại tình hình ngày đó, khẳng định chắc chắn, “Không đến nửa khắc, sẽ chết ngay lập tức”.

Tông Chính Lâm hung hăng híp mắt, khuôn mặt thâm trầm.

“Kiều Kiều yên tâm, hậu viện của bản điện không thể dung những kẻ điên”.

Nếu nữ nhân như vậy mà phát điên lên, hần lo lắng mẹ con Mộ Tịch Dao sẽ có điều sơ xuất.

Mộ Tịch Dao được Tông Chính Lâm hứa hẹn, cảm thấy thoải mái. Cái nữ nhân kia thật sự là tự mình làm loạn trận tuyến của mình. Bản thân mình còn chưa ra tay, à ta đã rất chịu khó tự quấy rối gây chuyện. Cũng may có một tiểu Đường thị ngăn chân nàng ta, nếu không thì mình sao có thể thoải mái ở

Đan Như Uyên như vậy đây.

Trong lòng Mộ Tịch Dao bỗng có cảm giác được an ủi, nâng thiếp rất tốt, nâng một nữ nhân mà Tông Chính Lâm vĩnh viễn không chạm vào, lại còn có thể giúp nàng phân ưu giải nạn. Đáng tiếc boss đại nhân không vui, về sau kiểu phúc lợi như vậy sẽ khó có thể có nữa. Muốn vụng trộm lười một chút, cũng thật không dễ dàng gì.

Hai người ăn cơm trong sảnh, Thành Khánh uống sữa xong đang được Quế ma ma ôm ở một bên tiêu thực. Tiểu gia hỏa nhìn cha mẹ đều ở đây, cao hứng nhìn hai người y y nha nha rất hăng say.

Mộ Tịch Dao vừa chia thức ăn cho Tông Chính Lâm, vừa nhìn bánh bao nhỏ cười ngọt ngào.

“Chuyên tâm dùng cơm”. Lục điện hạ thấy tiểu nữ nhân phân tâm không chú ý hấn, sắc mặt lộ vẻ khó chịu.

Mộ Tịch Dao bĩu môi, xú nam nhân thật nhiều tật xấu. Phàm là lúc hầu hạ hấn, phải hết sức chăm chú, nếu không hấn sẽ tỏ thái độ khó chịu cho nàng xem.

Đào mất một vòng, Mộ Tịch Dao đem đồ ăn mà Tông Chính Lâm ghét đưa đến gần, gấp rau cần bỏ vào chén của hấn.

Lục điện hạ nhìn trong chén có thêm một chút rau cần, sắc mặt tương đối nghiêm trọng.

“Điện hạ, Thành Khánh đang nhìn đó. Điện hạ có thể làm gương hay không.” Mộ Trắc phi tỏ vẻ mặt thành thật, nghiêm chỉnh yêu cầu Lục điện hạ làm gương tốt cho con.

Khỏe miệng Tông Chính Lâm co lại, ngẩng đầu liền nhìn thấy đôi mắt to đen nhánh của con nhìn mình. Cúi đầu do dự một lát, động tác tao nhã gấp đồ trong chén lên, nhai kỹ nuốt chửng toàn bộ.

Mộ Tịch Dao về mặt cứng cứng của hấn, thấy thực buồn cười. Mặc cho bên ngoài ngời ra vẻ thế nào, trong mắt của người khác là không chê vào đâu được, nhưng khi trở về phòng rõ ràng là một kẻ kén ăn. Hừ, chị đây không thu thập được người, chị sẽ cho con của người thu thập người.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Manh Mối

Dù sao trong lòng Đường Nghi Như vẫn có chút khúc mắc, không thể làm rõ chuyện đêm hôm đó, điều này làm cho thị đứng ngồi không yên.

Cũng may rất nhanh đã nhận được tin từ nhà truyền đến, nói rằng tất cả đều ổn, lúc này mới khiến cho ả có chút an ủi.

Đội đến khi điện hạ dẫn trắc phi hồi phủ được bảy tám ngày, trong phủ cũng không có bất kỳ điều gì khác thường, lúc này Đường Nghi Như mới thả lỏng tinh thần.

Ngày hôm đó, Đường thứ phi mời Tề thị đến Thư Oái Uyển thưởng thức điểm tâm mới làm, hai người ngồi ở nhà thủy tạ, không cho người hầu hạ.

“Mấy ngày gần đây muội muội có khỏe không? Nếu như thiếu cái gì, cũng đừng khách khí, cứ nói với ta.” Nét mặt Đường Nghi Như dịu dàng, nhưng trong lòng lại nghĩ Tề rất biết cách sử dụng hương thơm, nếu có thể đòi chút huân hương hữu ích với chuyện nam nữ từ thị thì tốt quá.

Tề thị nhìn Thứ phi đã có sức sống hơn ngày xưa rất nhiều, cũng đoán được nguyên nhân là vì tiểu Đường thị bị “rời cung điều dưỡng”. Vốn tưởng rằng mưu tính của thứ phi đã thất bại, nào ngờ đầu lại có thể xoay chuyển mọi chuyện.

“Nô tì tạ ơn thứ phi săn sóc. Trong phủ có trắc phi trông nom, bọn nô tì cũng không dám cất xén tiền bạc.” Tề thị khách sao đáp, tựa như hoàn toàn không nghe thấy tiếng “muội muội” đầy thân thiết của Đường thứ phi.

Bàn tay đang nắm khăn dưới bàn đá của Đường thứ phi hơi xiết chặt lại, nhưng trên mặt vẫn thân thiết như cũ. Hai người nói giỡn một hồi, Đường Nghi Như mới đề cho Thư Mĩ tiễn Tề thị trở về.

“Đúng là loại không biết điều.” Đường Nghi Như lạnh lẽo nhìn Tề thị rời đi.

Giờ phút này phải nên dứt khoát sạch sẽ, nhưng tính tình nàng ta vẫn cứ nhu nhược như thế. Khó trách vĩnh viễn không thể có tiền đồ.

Bên kia Tề thị mới trở về phòng liền đuổi người hầu xuống dưới, một mình ở trong phòng nhớ lại những việc kỳ quái vừa rồi trong Thư Oái Uyển.

Ban đầu khi thấy Đường Nghi Như không đánh mà thắng giải quyết tiểu Đường thị, bản thân Tề thị dự định đến lấy lòng. Nhưng lúc mới mở miệng, lại bất ngờ nghe thấy được một làn hương thơm ngan ngát.

Tuy là một mùi hương thơm rất nhạt, nhưng lại khiến cho nàng tỉnh táo lại.

Đây không phải là mùi hương tầm thường, mà là thứ muốn đòi mạng mình.

Đây là lần thứ hai Đường thứ phi bị người mưu hại, đều là ra tay trí mạng. Lần đầu tiên là tiểu Đường thị ra tay, Đường Nghi Như được nàng tỉnh cờ hiểu rõ chỉ điểm.

Thế nhưng bây giờ tiểu Đường thị đã bị loại đi, lại còn có người muốn ra tay với mình.

Tề thị đứng dậy, chậm rãi bước vào trong phòng, thị luôn cảm thấy còn thiếu một điều gì đó. Cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên, sắc mặt Tề thị trắng bệch, thân thể cứng ngắc đứng một chỗ không nhúc nhích.

Thật sự là thiếu chút nữa thì đụng phải rồi. Nhớ tới cặp mắt lạnh lùng kia, trong lòng Tề thị thấy e ngại, thâm nghĩ hiểm thật.

Thật sự quá nguy hiểm. Tốt nhất là tránh càng xa càng tốt.

Sau ngày hôm đó Đường Nghi Như lại tới mời một lần, nhưng không ngờ Tề thị cáo ốm không ra, Đường thứ phi tức giận đến mức xé bức vẽ sắp hoàn thành.

“Chỉ là một thị thiếp, lại dám không coi chủ tử ra gì, đây rõ ràng là muốn tránh chúng ta.” Thư Đào tức giận tố cáo.

Sắc mặt Đường Nghi Như thực khó coi, những tiện tỳ này, thấy mình không được sủng ái, ngay cả giả bộ vờ vịt cũng không muốn.

Vốn muốn đi Đan Như Uyển thỉnh an, nhân cơ hội lộ mặt trước mặt điện hạ, ai ngờ mấy ngày nay thân thể trắc phi không khỏe, đóng cửa từ chối tiếp khách, ngay cả người cũng không thấy.

Người thân thể không khỏe mà Đường Nghi Như đang nhớ đến, đang ở trong Đan Như Uyển ăn đồ đến đồ bùng cả mặt

Mộ Tịch Dao mất cả một ngày hầm canh, đang dùng nước dùng chân viên cá viên cho Tông Chính Lâm ăn. Hai người đều không thích ăn cay, Mộ Tịch Dao chọn canh vịt và nấm, rất là ngon. Đặc biệt là vào mùa đông, lúc ăn thì cả người cũng ấm lên, ngay cả Lục điện hạ kiêng ăn cũng liên tục tán thưởng.

“Thị ta muốn gặp nàng?” Thái độ không muốn gặp Đường Nghi Như đã bộc lộ ngay trong cách xưng hô của Tông Chính Lâm. Trước còn gọi là Đường thị, cho chút thể diện. Hôm nay khi hắn đã cực chán ghét nữ nhân kia, cảm thấy thị đã làm mất mặt danh vị.

“Dạ, thiếp cáo ốm nên tránh được.” Mộ Tịch dao cũng không có kiêng kỵ như cổ nhân. Phải biết chiếm tiện nghi chứ, kiêng nói bị bệnh là có thể không bị bệnh hay sao? Nàng hằng ngày đều bị dày vò khổ cực như vậy là vì cái gì.

Tông Chính Lâm bất mãn đặt đũa: “Đừng có không coi bản thân ra gì.”

Mộ Tịch Dao chu cái miệng nhỏ nhắn, hôn chụt một cái lên gò má Tông Chính Lâm, cười híp mắt làm nũng: “Sau này còn phải nhờ điện hạ nhắc nhở.”

Tông Chính Lâm thấy nàng làm xấu, nhưng lại yêu đến chết nộ cười yêu kiều của nàng, đành phải bắt lấy người hôn cắn một trận nữa. Không nỡ giáo huấn, chỉ đành trừng phạt ở trên giường vậy.

Mộ Tịch Dao buồn bực, đang dùng com mà, xú nam nhân này không biết xấu hổ, không thấy trong phòng còn có người ngoài sao?

Còn nữa, mùi gì đây?

“Điện hạ, thiếp ghét mùi củ cải.” Miệng Mộ Tịch Dao mở ra đóng lại, vội vã hà hơi.

Tông Chính Lâm bị nàng chọc cười.

Con thỏ mà lại có thể thở phì phì vì không thích củ cải nên oán giận mình?

Lục điện hạ bất ngờ quyết định, nhất định phải dứt nàng ăn củ. Nhìn thỏ gặm củ cải, rất thú vị.

Nhưng mà thỏ này của hắn không phải là thỏ nuôi trong nhà, tính tình có hơi hung ác. Thích ăn thịt, cũng là lẽ đương nhiên.

“Lúc này lại không làm gương tốt nữa rồi? muốn lật lọng hả?” Nữ nhân này đúng là điển hình của loại người hai mặt, nhưng đối với nàng lại vô cùng rộng rãi.

Mộ Tịch Dao cười rộ lên, đầu ngón tay phải chỉ vào chóp mũi của mình, lại chỉ vào trong phòng nơi vú em đang chăm sóc bánh bao nhỏ.

“Phu Tử viết: duy nữ tử cùng tiểu nhân na dương~~” giọng nàng trầm bổng du dương, cực kỳ đặc ý.

(phụ nữ và tiểu nhân đều khó đối phó như nhau)

Tông Chính Lâm cười to, ném bát đĩa sang một bên bẽ mặt nữ nhân đang cực kỳ tự đắc đi vào thư phòng phía trước.

“Phu Từ có dạy cho Kiều Kiều biết ‘hồng tự thêm hương’?” Lục điện hạ nói năng vô cùng theo thứ tự.

Mất thấy mặt thực cách mình càng ngày càng xa, Mộ Tịch Dao tức giận đến đá loạn: “Điện hạ, thiếp vẫn còn đói.”

Tông Chính Lâm đem đôi tay đang vung loạn xạ của nàng đặt ra sau gáy, bàn tay vỗ vào mông nàng.

“Đừng ăn nhiều, cẩn thận khó tiêu.”

Mộ Tịch Dao kinh ngạc. Cái gì là đừng ăn nhiều? Nàng mới chỉ động có non nửa bát thôi? Đúng là đồ tinh trùng lên não, chỉ biết đẻ trứng thôi!

Hai người đang ồn ào ở một chỗ, chợt thấy Diên Phúc Sơn vội vã đi tới.

Tông Chính Lâm nhìn Đại quân sự dù thấy rõ hai người ở cùng một chỗ cũng không lảng tránh, liền biết có chuyện quan trọng. Buông Mộ Tịch Dao ra, đỡ nàng đứng ngay ngắn, phát tay miễn lễ.

“Điện hạ, Bình tu nghi không ổn. Hoàng thượng và Bát hoàng tử đang trông chừng, các chủ tử hậu cung cũng đã đều đã qua đó.”

Bát hoàng tử năm nay cả tuổi mới mười bốn, Bình tu nghi là nhị phẩm Cửu tần, Tông Chính Hàm vẫn luôn do Bình tu nghi tự mình dạy dỗ, nên tình cảm sâu sắc.

Về mặt Tông Chính Lâm hơi ngưng lại. Lúc này, nếu Bình tu nghi mất đi, thế lực của các nơi tất có biến động. Huynh trưởng của Bình tu nghi chính là vị quan mà Nguyên Thành đế trọng dụng, Tây tổng binh Trần Ngạn Khuê.

Mộ Tịch Dao cũng suy nghĩ như Tông Chính Lâm, trong nháy mắt liền biết tình thế có biến.

“Điện hạ có chuyện quan trọng cần làm, thiếp cáo lui trước.” Nói xong quỳ gối thi lễ, liền rời khỏi.

“Đội đã.” Tông Chính Lâm thấy nàng sắp rời đi, lập tức gọi Vệ Chân tiễn người tới hậu viện. “Trên đường cẩn thận.” Nữ nhân này thường xuyên gây cho hắn chút gấy rối, không cho người trông nom nàng hắn sẽ không yên lòng.

Mộ Tịch Dao trở lại Đan Như Uyển, đã mất đi hứng thú ăn cơm.

Bình tu nghi vậy mà lại có bệnh tình nguy kịch? Kiếp trước chưa từng xảy ra chuyện này.

Nếu bà ta đi vào lúc này, Nguyên Thành đế tất nhiên sẽ thấy áy náy với Bát hoàng tử, có ý muốn bồi đắp. Hơn nữa nhà mẹ đẻ của Bình tu nghi khá có quyền thế trong quân đội, Chosen đúng vào lúc này, bà ta đúng là đã chọn đúng thời gian. Người đàn bà này...

Kiếp trước ngoại trừ Tông Chính Lâm ra, người có cơ hội đoạt ngôi nhất, không phải là Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh, mà là Bát hoàng tử Tông Chính Hàm. Người này tâm tính cứng cỏi, cực kì biết ẩn nhẫn, hơn nữa còn lạnh lùng, ra tay ngoan tuyệt. Đây quả thực là một con sư tử con bị người khác bỏ qua.

Nếu hắn vào cuộc sớm hơn, vậy việc tranh giành đoạt ngôi ở kiếp này sẽ càng thêm khốc liệt.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Mãnh Thú

Bình Tu Nghi nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt nhìn Nguyên Thành đế và Tông Chính Hàm, khóe môi run run, nước mắt không ngăn được trào ra.

“Hoàng thượng, là nô tỳ không tốt, về sau không thể hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng nữa”. Giọng nói nghẹn ngào bi thương, từng tiếng rơi vào tai Nguyên Thành đế.

Vỗ nhẹ mu bàn tay nổi đầy gân xanh của Bình Tu nghi, Nguyên Thành đế cũng không đành lòng.

Nữ nhân này mình cũng không phải mười phần yêu thích, nhưng cũng ở bên cạnh mình gần hai mươi năm. Hôm nay cũng muốn đi rồi, đến cuối cùng vẫn có chút thương tâm.

“Ngự y nói, phải an tâm dưỡng bệnh, uống thuốc, rồi sẽ tốt. Trẫm sẽ bớt thời gian đến thăm nàng, đừng nghĩ nhiều.” Nguyên Thành đế nhìn người phụ nữ

gầy như que củi nằm ở trên giường, cuối cũng cũng lộ chút vẻ xúc động.

Bình Tu nghi quay đầu nhìn Tông Chính Hàm đứng ở bên giường hai mắt đỏ bừng, trong mắt đầy vẻ lo lắng thật sâu.

“Hoàng thượng, nô tỳ bình sinh cũng chưa từng cầu người điều gì. Cuối cùng trước lúc ra đi, chỉ mong hoàng thượng có thể bệ tình nô tỳ hầu hạ người nhiều năm, có thể đồng ý một chuyện”. Bà chậm rãi ngẩng đầu nhìn Nguyên Thành đế, ánh mắt đã tan rã, nước mắt như suối chảy ra, “Chỉ cầu hoàng thượng đối với đứa con duy nhất của nô tỳ chăm sóc một chút, để cho hần bình an khỏe mạnh, con nói dối quanh gối, nô tỳ không còn gì tiếc nuối nữa”.

Tông Chính Hàm đã khóc thành tiếng, Nguyên Thành đế im lặng một lát, cầm tay nàng, “Được, trăm đồng ý với nàng”.

Bình Tu nghi khẽ cười. . . , nhớ tới mặt hàm truyền đến từ gia tộc truyền, nhắm mắt lại. Kiếp sau, nàng chỉ mong không phải đầu thai đến thế gia vọng tộc, chỉ cầu có người thân yêu thương mình và phu quân được một lòng đến đầu bạc.

Ngày mười bảy tháng một năm Nguyên Thành đế thứ mười ba, mẹ đẻ của Bát hoàng tử Bình Tu nghi qua đời . Đại đế đau thương, truy phong Bình Tu nghi thành chính nhị phẩm Nguyễn phi, hạ táng theo lễ nhất phẩm phi, nhập hoàng lăng.

Qua bảy ngày đầu Nguyễn phi, Nguyên Thành đế lệnh Thái tử ở Hình bộ làm việc, chuyển Bát hoàng tử nhập Hộ bộ, thuyên chuyển này vừa đưa ra, xôn xao cả triều đình.

Thái tử đã ở Hộ bộ hai năm, căn cơ vững vàng, đột nhiên bị điều đi Hình bộ, Nguyên Thành đế muốn Thái tử rèn luyện nhiều hơn, hay là không vừa ý với biểu hiện mấy tháng qua của Thái tử, nên mới đổi Bát hoàng tử tới chủ sự?

Trước kia Bát hoàng tử còn nhỏ tuổi, kinh nghiệm trong triều đình chưa đủ, không ngờ lúc này lại được vào Hộ bộ, nắm thực quyền.

Tông Chính Lâm nhìn vẻ cứng ngắc của Thái tử, lại nhìn vẻ vui sướng khi người gặp họa của Đại hoàng, đáy lòng thở dài. Hai vị huynh trưởng này của hần, rõ ràng không bằng số tuổi của mình. Ngay cả ý đồ nâng đỡ Tông Chính Hàm của Nguyên Thành đế cũng không thấy rõ, vẫn còn vì được mắt trước mắt mà tranh nhau, Ngũ hoàng tử Tông Chính Minh còn biết thu liễm, hai người họ thì lúc nào cũng chỉ lo áp đảo đối phương.

Mộ Tịch Dao mang theo thổ đến Tiền viện. Hôm qua con thổ bắt đầu có vẻ mệt mỏi, Mộ Tịch Dao cho ăn cũng không thêm để ý, nên nàng tìm đại quân sự mời người đến xem.

Quế ma ma ôm Thành Khánh theo sau, bánh bao nhỏ mắt nhìn chăm chăm vào con thổ, y y nha nha vui vẻ kêu.

Bình thường Mộ Tịch Dao không cho Thành Khánh tới gần con thổ, sủng vật không tốt với trẻ nhỏ, chỉ để hần nhìn từ xa. Cho nên Thành Khánh càng cảm thấy ngạc nhiên với thứ này.

Một đoàn người tiến vào Tiền viện vừa đúng lúc gặp Đệ Ngũ Dật Triều từ thư phòng đi ra, hành lễ chào hỏi, Mộ Tịch Dao vốn định rời đi như trước, đột nhiên dừng lại, lần đầu tiên gọi Đệ Ngũ Dật Triều ở phủ hoàng tử.

Đề Mặc Lan mang con thổ đi tìm Điền Phúc Sơn, Quế ma ma hiểu biết liền đi theo, chỉ còn Huệ Lan chờ ở xa xa.

“Tiên sinh tài trí tuyệt đỉnh, thiếp có chút khó hiểu, có thể thỉnh giáo một chút không?”. Mộ Tịch Dao chuyên chú hỏi.

Đệ Ngũ Dật Triều thấy hơi kỳ lạ, đây là lần đầu tiên sau nhiều năm quen biết Mộ Tịch Dao nói ra suy nghĩ trước mặt mình.

“Mời Trắc phi cứ nói”. Đệ Ngũ Dật Triều nhìn một Mộ Trắc phi với tài năng hơn người mà con gái ông luôn nhắc đến, có chút tò mò.

“Thiếp thân nghe nói có một loại thú, khi còn bé vô cùng nhu thuận”. Mộ Tịch Dao vừa mở miệng càng khiến cho Đệ Ngũ Dật Triều cảm thấy cực kỳ hứng thú.

“Nó sẽ dựa vào bề ngoài và thân thể khéo léo làm người ta thương tiếc, luôn luôn ẩn nấp, chờ đợi thời cơ lớn lên.” Ánh mắt Mộ Tịch Dao trở nên xa xăm như đang hồi tưởng chuyện gì đó, chậm rãi nói, “Loại thú này thường bởi vì tuổi nhỏ thân thể yếu, mà bị người bỏ qua. Nhưng mặc dù nhỏ, nó vẫn có bản năng côn kích. Lúc hần ẩn nấp, cũng biết cố gắng quan sát và nguy trang”.

Mộ Tịch Dao nhìn Đệ Ngũ Dật Triều, cười nhẹ, “Tiên sinh cũng biết lúc hần trưởng thành, sẽ là như thế nào không?”

Mới đầu Đệ Ngũ Dật Triều còn hứng trí dào dạt nghe, sau đó lại phát hiện dường như Trắc phi có điều muốn ám chỉ.

“Trở thành kẻ am hiểu săn bắt?” Đệ Ngũ Dật Triều lên tiếng thăm dò.

Mộ Tịch Dao khẽ lắc đầu, cười một tiếng. Thủ đoạn của Tông Chính Hàm đâu chỉ là “am hiểu”. Tính tình người kia rất cực đoan, kiếp trước Bình Tu nghi còn sống, hần cũng đã lộ ra một mặt tàn nhẫn, kiếp này Bình Tu nghi chết , chỉ sợ nội tâm hần càng thêm tàn bạo. Chỉ sợ yu hiếp cầu hần còn đáng sợ hơn so với Thái tử và Đại hoàng tử nhiều.

“Đi săn dã thú là bản năng, nhưng hần lại cần người nhà”. Mộ Tịch Dao nhìn Đệ Ngũ Dật Triều đang đắm chiêu, chỉ có thể đưa cảnh báo trước, chuyện sau đó thì không liên quan đến một nữ nhân như nàng rồi.

Mang theo Huệ Lan đi đón bánh bao, Mộ Tịch Dao thút tha cất bước.

Đệ Ngũ Dật Triều dừng lại một lát, càng nghĩ càng cảm thấy mấy câu của Trắc phi có rất nhiều ám chỉ.

Nếu như hần đoán không sai, đây là đang ám chỉ Bát hoàng tử Tông Chính Hàm? Lúc mà tất cả mọi người còn đang chú ý đến lệnh điều động của Nguyên Thành đế, chỉ một mình Trắc phi lại chỉ ra bản tính của Bát hoàng tử?

Nếu như ngày ấy đệ điện hạ đoán không sai, vậy lời của Trắc phi, không thể khinh thường?

Đệ Ngũ Dật Triều suy nghĩ một lát, cũng không vội vàng xuất cung, lại quay ngược trở về thư phòng, ở lại thêm canh giờ liền.

Buổi chiều, lúc nằm trên giường, Tông Chính Lâm vuốt ve mái tóc của tiểu nữ nhân, nhắm mắt trầm tư.

Lời nói lúc ban ngày của Mộ Tịch Dao là để đề phòng vạn nhất hay là còn có ý khác?

“Kiều Kiều có nghi vấn, sao không hỏi bản điện hạ?”

Mộ Tịch Dao cười khẽ, cắn cắn điểm nhỏ trên ngực hần. Nam nhân khẽ rên một tiếng, bàn tay vuốt ve cọ xát trên người nàng.

“Điện hạ, thiếp chỉ có vài ba nghi hoặc nhỏ của nữ nhân, không đáng nhắc đến. Mà thiếp ngu dốt, sợ nghe không hiểu những giải thích quá thâm sâu”. Mộ Tịch Dao thè lưỡi liếm yết hầu hần, bàn tay nhỏ bé vuốt ve cơ bụng của nam nhân.

Tông Chính Lâm bị Mộ Tịch Dao quang minh chính đại giả ngây, bàn tay hần vuốt ve mông nàng, “Kiều Kiều ngoan như thế, bản điện cần phải cẩn thận dạy dỗ thêm mới được...” hần cúi người nói nhỏ bên tai nàng, lại cắn lỗ tai nàng nói vài lời khiêu gợi.

Mộ Tịch Dao xấu hổ, Lục điện hạ lúc này đúng là nhiệt tình như lửa. Thân phận cao quý đến đâu thì lúc này cũng chỉ là người đàn ông bị dục hỏa lên đầu thôi.

Mộ Tịch Dao dịu dàng yêu kiều bò khỏi ngực hần, ánh mắt quyến rũ, thân thể đè lên phần nào đó đang nổi lên của hần, nghe hơi thở Tông Chính Lâm bắt đầu bất ổn, âm thanh sung sướng, “Kiều Kiều, tiếp tục”.

Đầu nhỏ dòi từ ngực xuống bụng dưới, đầu lưỡi liếm nhẹ cơ bụng săn chắc, Tông Chính Lâm hưng phấn thở gấp, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng.

Mộ Tịch Dao bị hần thúc dục, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào đỉnh đầu nóng rực, nhẹ nhàng thổi khí.

“Ma nhân, quả thực thiếu thu thập”. Nói xong nắm lấy phần đầy đặn của nàng, dùng sức vuốt ve.

“Ách ~” Mộ Tịch Dao bị hần nắm nơi mẫn cảm, ngâm nhẹ ra tiếng.

“Đừng quấy, nàng lâu vậy”. Tông Chính Lâm buồn bực rống lên, chặn đầu Mộ Tịch Dao lại, đã không còn kiên nhẫn.

Mộ Tịch Dao nhếch miệng, nhìn hai mắt đỏ ngầu của hần, chậm rãi cúi đầu xuống.

“Ah~”. Tông Chính Lâm nặng nề thở ra, cảm ngưỡng cao, mồ hôi rơi xuống.

“Thân thể Kiều Kiều thật đẹp, đúng là không chỗ nào không đẹp”.

Mộ Tịch Dao nghe Tông Chính Lâm nói thì sứt sặc, thầm mắng hần vô sỉ. Nào còn thấy vẻ lễ nghi thường ngày của Lục điện hạ nữa, lúc trên giường chỉ còn là một người đang ông tùy hứng mà thôi, liên tục nói lời vô sỉ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Nhân Quả

Đường Nghi Như trơ mắt nhìn ngự y rời đi, tức giận ném cái gối trên giường.

Lang băm, tất cả đều là lang băm! Nhìn vết máu trên khăn, trong lòng Đường Nghi Như vô cùng hoảng loạn.

Nửa tháng trước nàng ta đột nhiên ngất xỉu ở trong sân, sau khi tỉnh lại uống thuốc vẫn không thấy đỡ, ngược lại thân thể không có chút sức lực nào, cả người đổ mồ hôi lạnh, ban đêm thì ho khan không ngừng. Đến bây giờ, đã bắt đầu ho ra máu!

Hai vị ngự y đến điều trị, thuốc ngày nào cũng uống, nhưng bệnh vẫn không chuyển biến tốt chút nào.

Vị vừa rồi đến bất mạch, đã là vị ngự y thứ ba, nhưng cũng chỉ luôn miệng nói do tâm lực hao tổn tinh thần quá độ. Chỉ cần uống thuốc đều đặn, nghỉ ngơi thật tốt là được.

Tâm lực tiêu tụy, hao tổn tinh thần quá độ? Đường Nghi Như nàng đây như vô hình ở trong phủ, có việc gì mà phải hao tổn tâm sức, lo lắng hết lòng? Rõ ràng mình bị bệnh nặng! Chứng bệnh ho ra máu, có mấy người có thể chịu đựng đến khỏi? Đáng giận là không có ai có thể chữa ra!

Trong lòng Đường Nghi Như phỏng đoán, những chứng bệnh này không giải thích được, có khả năng là do trúng độc! Đáng tiếc là ngự y không thể trông cậy được. Người duy nhất ở trong phủ này có thể nhìn ra manh mối cũng chỉ có Tề thị thôi.

Lần trước Đường Tuệ Như muốn ám hại mình, nhờ có Tề thị thông minh mới thoát lại được cái mạng. Lần này không biết còn có thể qua được hay không.

Đường Nghi Như vội vàng gọi người đi mời Tề thị tới, chờ mãi cũng không thấy người. Cuối cùng lại có nha hoàn tới báo, Tề thị nói không cần thận cảm lạnh, đang nằm trên giường dưỡng bệnh.

Đường Nghi Như lạnh lùng nhìn nha hoàn bên người của Tề thị, hận không thể bóp chết nàng. Giỏi cho hai chủ tớ này, cho rằng nàng là kẻ ngu dốt nên lừa gạt hay sao.

Mấy lần trước là đầu đầu, lần này lại là cảm phong hàn, thực không biết Tề thị lại ốm yếu như thế.

“Muội muội cứ ba ngày thì hai ngày ốm đau nằm trên giường, có cần tỷ tỷ mời ngự y đến xem không?” Đường Nghi Như mang theo Mi Sách vén rèm đi vào, nhìn nữ nhân trên giường hốt hoảng thay đổi thần sắc, cất tiếng châm chọc.

Tề thị không ngờ Đường thứ phi lại không để ý thể diện mà xông vào, cảm thấy không tốt, thầm nghĩ hồng bút.

Thị đã vài lần ba lần thoái thác không tới, sợ là đã khiến cho nàng ta bức tức, nên giờ đến tìm phiền toái.

Tề thị cười cười, suy yếu ho khan vài tiếng, “Nô tì tạ thứ phi quan tâm, chỉ là chút bệnh vặt, dưỡng bệnh là tốt rồi, nào cần phải phiền đến ngự y.”

“Chút bệnh nhỏ cũng không thể cứ để như vậy?” Đường Nghi Như cầm tay Tề thị, đem nàng ta nhìn vào trong mắt, “Hay là, muội muội làm việc trái lương tâm, đừng phải thứ không sạch sẽ gì đó?”

Tề thị trong lòng run lên, trong nháy mắt hiểu được, Đường Nghi Như đang nghi ngờ mình.

Khó trách nàng ta lại nôn nóng lo sợ vội vàng xông vào như thế, tính mạng quan trọng, nàng ta đương nhiên ngồi không yên chờ chết.

“Sao tỷ lại nói vậy, chẳng qua chỉ là không cẩn thận bị nhiễm phong hàn, đổ chút mồ hôi ra là khỏi thôi.”

Mặc kệ Đường Nghi Như có phát hiện ra manh mối hay không, tuyệt đối không thể để cho nàng ta kiểm được manh mối từ nơi mình, nếu không tai vạ khó lường.

Tề thị cắn răng ứng phó Đường Nghi Như, giả bộ cẩn thận, trong lòng lại lo lắng vô cùng.

Khi còn chưa biết rõ ràng chân tướng, vĩnh viễn sẽ không biết được sự thật rất đáng sợ. Như Đường Nghi Như vậy, giờ đây vẫn đang hoài nghi là nữ nhân nào muốn hại nàng. Tề thị nhìn Đường Nghi Như cố tự trấn định hoang mang, bỗng nhiên cảm thấy một loại cảm giác thê lương như cáo khóc thỏ vậy.

Tuy rằng rõ ràng là Đường Nghi Như phạm vào tội kỵ của điện hạ nên mới có tai họa này, nhưng trong lòng Tề thị vẫn sợ hãi. Lục điện hạ đối với nữ nhân ở hậu viện là nhìn như không thấy, không hề thương tiếc, hiện giờ ý chí càng thêm sắt đá. Có lẽ toàn bộ hậu viện, cũng chỉ có vị ở Đan Như Uyển kia, mới có thể khiến hắn nhớ nhưng mà thôi.

Tề thị càng nghĩ càng chán nản, bỗng nhiên cảm thấy những vọng tưởng của bản thân trước kia đều chẳng bằng sống cho thật tốt. An phận thủ thường sống trong một viện, dù sao thì cũng vẫn tốt hơn người ở trước mặt này, phải chết oan uổng.

Đường Nghi Như ở trong phòng Tề thị cố dùng thủ đoạn cũng không thể hỏi được gì, lại thấy nàng ta giả ngây giả dại với ám chỉ của mình, chỉ đành lạnh mặt trở về.

Sau đó bệnh tình Đường Nghi Như càng ngày càng nặng, cuối cùng ngày ngày ho ra máu, ngay cả giường cũng không xuống được nữa.

Mộ Tịch Dao ở Đan Như Uyển nghe nói Đường Nghi Như lại phạt nha hoàn, âm thầm lắc đầu. Cái nữ nhân kia thật sự là càng sống càng tụt lùi.

Đường Nghi Như đương nhiên biết lần này là rất không ổn. Trải qua nhiều ngày nóng nảy phát tiết, đôi khi nàng ta cũng yên lặng suy tư, mơ hồ có phát hiện ra gì đó.

Trận bệnh quái lạ này, sợ là có liên quan đến con ác mộng khiến nàng không thể ngủ ngon vào ban đêm.

Rốt cuộc vẫn không thoát khỏi tính toán của Đường Tuệ Như sao? Á ta đã mượn tay ai để hại mình đây?

Nằm ở trên giường, Đường Nghi Như nhìn ánh nền lay động bên ngoài màn trướng, vẻ mặt càng ngày càng hoảng hốt.

Nếu năm đó lúc ở bên ao, nàng không buông tay tỷ tỷ ruột cầu mình, thì tình cảnh hôm nay sẽ thế nào?

Trong Đan Như Uyển, Tông Chính Lâm dắt Mộ Tịch Dao chuẩn bị đi nghỉ, lại nghe Triệu ma ma vội vàng vào báo thứ phi của Thụ Oái Uyển không khỏe, vẫn cố chống đỡ, cầu kiến điện hạ và trắc phi.

Thần sắc Tông Chính Lâm lãnh đạm, tiếp nhận áo khoác mà Mặc Lan đưa tới phủ lên cho Mộ Tịch Dao, lại đưa lò sưởi cầm tay cho nàng rồi mới ôm người đi sang.

Trên giường, nữ tử nằm đó với dáng dấp ảm đạm, nét mặt tiêu tụy. Ánh mắt cũng không có sức sống, rã rời mà đục ngầu.

“Điện hạ.” Đường Nghi Như lên tiếng cũng rất khó khăn, chỉ mới gọi một câu, hơi thở đã không ổn định.

“Thiếp... cuối cùng cũng nhìn thấy điện hạ.” Đường Nghi Như i vừa nói ra, lệ đã chảy xuống. Nam nhân đứng ở trước mặt, là người duy nhất mà mình tâm niệm, nhưng lại chưa từng được thân thiết.

“Điện hạ vì sao không có chút thương tiếc, đối xử với thiếp không bằng một phần vạn của trắc phi?” Hơi thở nữ nhân tràn ngập bi thương, thần sắc đau đớn, trực tiếp nhìn Tông Chính Lâm, ánh mắt chưa từng dời đi.

Mộ Tịch Dao nhìn nàng liều mạng cũng muốn hỏi rõ, cảm thấy thế gian si ngốc chắc cũng chỉ như thế này thôi.

Đời trước Mộ Tịch Dao như thế, đời này Đường Nghi Như cũng vậy.

Con mắt của Tông Chính Lâm vẫn không nhìn vào Đường Nghi Như, đứng khoanh tay, tầm mắt nhìn vào cung phần ở trong phòng.

“Thứ phi của bản điện, Đường gia đại tiểu thư Đường thị Nghi Như có liên quan gì tới người sao?” Giọng nói của Tông Chính Lâm không nhanh không chậm, nhưng lại làm Đường Nghi Như như bị sét đánh, ngã vật xuống.

Ngự y đang ở ngoài vội vàng tiến vào châm cứu, trong phòng loạn thành một đoàn.

Tông Chính Lâm không đợi ngự y bẩm báo, trực tiếp dẫn Mộ Tịch Dao trở về.

Ôm lấy thân thể tiểu nữ nhân, Tông Chính Lâm cảm thấy thư thái hơn rất nhiều.

Đường gia dạy nữ nhi thật tốt, một người hai người, chẳng ai ra gì. May mà còn có Mộ Tịch Dao hiểu tâm ý của mình, nếu không những nữ nhân ở hậu viện này, quả thực không thể chịu đựng nổi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Tịch Dao khuôn cọ cọ vào ngực Tông Chính Lâm, tìm tư thế thoải mái mà ngủ.

Giữa trưa ngày hôm sau, Thụ Oái Uyển truyền đến tin tức, Đường thứ phi đi rồi.

Thứ phi qua đời, phủ hoàng tử phái người đưa tin tới Đường gia.

Đường đại nhân nhận được tin tức, lập tức từ Hộ bộ chạy tới phủ hoàng tử, một khắc sau lại tái nhợt mặt mũi, run rẩy ra khỏi cửa lớn.

Đường phu nhân đã biết được nữ nhi mất, khóc đến hai mắt sưng đỏ, thấy ông ta hồi phủ liền nhào tới khóc lóc tê tâm liệt phế.

“Ngọc Chi, việc này không được phép nhắc lại, bằng không đại họa giáng xuống đầu a.” Đường đại nhân nhìn vợ cả như đang bị điên, lên tiếng quát tháo, chỉ có thể nhẫn nhịn đau đớn quyết tâm, liên tục an ủi.

Hắn dưới gối có hai nhi tử ba nữ nhi, hiện giờ ba nữ nhi đã mất hai, đứa còn lại cũng không biết tung tích. Người đã tuổi trung niên, liên tiếp nhìn nữ nhi đi trước, nào có ai không đau lòng?

Nếu không phải bị ma quỷ ám ảnh, liều mạng mạo danh thể thân, thì sao có kiếp nạn hôm nay?

Nghĩ tới điện hạ lạnh mặt ném thư tay của Đường Tuệ Như ở trước mặt hắn, Đường đại nhân liền hồi hận vô cùng, lệ rơi như mưa. Đều là hắn không biết dạy nữ nhi, không biết dạy nữ nhi a.!

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Kiêu Hoa

Mộ Tịch Dao nhìn Thực phi đang đùa với Thành Khánh, thì nghe cung nữ báo Tằng cô nương đến.

Ba chữ “Tằng cô nương” vừa phát ra, Mộ Tịch Dao lập tức đoán được người đến là ai. Tính toán thời gian, cũng không chênh lệch lắm, chỉ là không biết Trần Tần của kiếp trước bây giờ trông như thế nào.

“Di, Du nhi đến thỉnh an ngài”. Người đến là một cô gái tầm mười ba mười bốn tuổi, khuôn mặt tròn tròn có hai má lúm đồng tiền, cười rất ngọt ngào. Mặc một bộ quần áo màu phấn, làn da nàng ta trắng như tuyết.

“Du nhi không cần đa lễ, nhanh tới bái kiến tiểu Lục tẩu của người đi”. Thực phi thấy cháu gái nhà mình, tươi cười rất thân thiết.

Tằng cô nương lại không hành lễ với Mộ Tịch Dao như Thực Phi nói, mắt nàng ta nhìn chăm chăm vào Thành Khánh đang ở trong lòng Thực phi, cái nhìn hết sức chăm chú thậm chí không chớp mắt.

“Di, đây là trưởng tử của biểu ca sao? Thật là thú vị!” vừa nói vừa ngang nhiên xông đến, ý vào việc nàng ta nhỏ hơn Mộ Tịch Dao một tuổi, đẩy nàng ra ngoài, còn mình thì lách vào bên người Thực phi, vô cùng cao hứng đùa giỡn Thành Khánh.

“Đứa nhỏ này, vẫn không chịu tuân thủ quy củ như vậy. Thấy tiểu tẩu tử cũng không biết hành lễ vấn an”. Thực phi đã quen với tính tình nhanh nhẩu này, chỉ biết mình đang vui vẻ, đâu thèm để ý quy củ nữa. Đây cũng là vì muội muội của Thực phi khó sinh mất sớm, chỉ để lại có đứa con gái này, trong nhà không khỏi nuông chiều một chút. Dù là ở trong cung, Thực phi cũng rất ít khi áp đặt nàng, niệm tình tỷ muội, cũng sẽ dung túng nàng ta nhiều hơn.

“Di, ngài cũng nói là tiểu tẩu tử, người một nhà, cần gì so đo với ta?” Nói xong nhìn Mộ Tịch Dao, ngọt ngào cười rộ lên, “Tẩu tử, muội nói đúng không?” Bộ dáng nàng thật ngây thơ hồn nhiên.

Mộ Tịch Dao cười khê. Giả bộ ngoan ngoãn khéo léo với nàng sao, thật sự là tìm đúng người rồi đó.

Nàng nghiêm sắc mặt, “Đương nhiên là không hợp quy củ rồi”.

Lời này vừa nói ra, cả cung đều yên tĩnh lại.

Thực phi giật mình nhìn Mộ Tịch Dao đoan chính ngồi đó, khí thế Trắc phi thể hiện vô cùng rõ ràng, vô cùng nghiêm túc.

Thực phi cảm thấy kỳ quái, đứa nhỏ này sao đột nhiên lại tính toán rõ ràng vậy, hơn nữa đối tượng còn là cháu gái mình? Điều này là không nên. Nàng vốn lạnh lợi, thông minh như vậy, dù không thích Du nhi, cũng nên chú ý đến bản thân của mình giả vờ giả vịt mới phải.

Tằng Du càng cảm thấy vui mừng, xem ra Mộ thị được sủng ái đã lâu, nên không chịu được khi người khác khiêu khích. Lúc này mới chỉ là thăm dò, đã bị kích thích. Trong lúc nhất thời nàng ta rất coi thường Mộ Tịch Dao. Nữ nhân như vậy, làm sao xứng đôi với biểu ca cơ trí của nàng chứ? Đơn giản là vì đến trước, chỉ vì lớn hơn nàng có một tuổi, đoạt được chú ý của biểu ca. Chờ nàng ta chính thức nhập phủ, gả cho biểu ca, những người này lấy đâu ra cơ hội mà lộ mặt?

Mộ Tịch Dao nhìn vẻ đắc ý trong mắt nàng ta, cười thầm. Nha đầu chưa đủ lông đủ cánh, đã học người khác tranh giành tình nhân. Một lòng chọn mình làm đối thủ, thật sự là oan gia ngõ hẹp.

Muốn như kiếp trước giờ trò thủ đoạn để vào phủ? Năm mơ.

Đào mắt mọi cái, cả người nàng lập tức không còn khí độ của Trắc phi cao cao tại thượng nữa, đôi mắt đen nhánh ngập nước chớp chớp, nghiêng đầu qua, vui vẻ cười rộ lên.

“Không hành lễ, vậy lễ gặp mặt của thiếp có thể giảm được rồi. Bộ trang sức mới của Giai Nghi phùng vừa vặn có thể giữ lại dùng, từ từ đeo. Nương nương thấy rõ nhé, không phải thiếp keo kiệt đâu đó”. Nói xong lại vươn tay lên trên hờ ra vòng tay Từ Linh nơi cổ tay, khoe khoang giờ cao lên, miệng chặc chặc tán thưởng không ngừng.

Thực phi nhìn nàng trêu chọc Tằng Du như trêu chọc trẻ con, liên tục cười mắng nàng ta không có dáng vẻ của người đã làm mẹ. Lớn như thế rồi, mà không có dáng vẻ ôn trọng của trường bối.

Sắc mặt Tằng Du cứng đờ, biết bản thân đã bị người trêu đùa.

Mộ thị đáng chết, vốn định nhờ vào khí thế của di để nàng kinh sợ một phen, không ngờ cũng là loại cặn bã cứng rắn. Thủ đoạn thường ngày đối phó với di nương trong nhà, vậy mà bị nàng nhẹ nhàng hóa giải. Xem ra nữ nhân có hai năm đọc sủng ở phủ hoàng tử, cũng không phải là người lương thiện gì.

Mộ Tịch Dao thấy cũng không còn sớm, liền bế Thành Khánh cáo lui với Thực phi, mang theo Triệu ma ma đi tìm Tông Chính Lâm rồi hồi phủ.

Đi đến con đường nhỏ ở hoa viên, liền bị một giọng nữ nũng nịu gọi lại.

“Tiểu tẩu tử” Tằng Du mang theo nha hoàn chân thành đi đến. “nếu Tiểu tẩu không ghét bỏ có thể đi cùng một chút không?”

Mộ Tịch Dao nhìn sự chán ghét trong mắt nàng ta khi nhìn mình, không chút khách khí nói, “Biểu cô nương không thích thiếp, cần gì phải miễn cưỡng ở cùng một chỗ?”

Chơi đùa với lolita, nàng rất vui khi đóng vai phụ nhân độc ác.

“Biểu cô nương, tạm biệt”. Nói xong mang người rời đi, bóng dáng xinh đẹp yêu kiều không hề quay đầu lại, một đường đi xa.

Tăng Du sầm mặt. Quả nhiên lúc ở trong cung nói giỡn đùa là vì lấy lòng đi. Bây giờ mới vừa ra ngoài, không để cho nhau chút mặt mũi nào, liền trở mặt rồi.

Triệu ma ma và Mặc Lan ở phía sau nhìn Trắc phi diễn trò liền biết thời gian thái bình đã kết thúc rồi. Có người sắp không hay ho, vậy các nàng cũng đừng mong được tốt. Có chủ tử tính tình như vậy, người thì chơi đến vui vẻ, còn các nàng ở một bên nhìn mà kinh hồn bạt vía?

Giống như vừa rồi, có ai lại trắng trợn bày sắc mặt cho cháu gái Thực phi xem như thế không? Đây chẳng phải là đặc tội người khác hay sao? Chỉ có chủ tử nhà nàng, mới làm như vẻ hợp tình hợp lý như thế thôi. Nhìn như vậy, chuyện này còn chưa xong. Theo tác phong trước sau như một của chủ tử, ở đây phải “chịu ủy khuất lớn” như thế, sao có thể không cáo trạng?

Về việc cáo trạng với ai? thì còn phải hỏi hay sao, đương nhiên là Lục Điện hạ càng ngày càng nuông chiều nàng rồi. Vị chủ tử kia cũng thật là đặc biệt, còn cam tâm tình nguyện sủng ái nàng.

Quả nhiên, Mộ Tịch Dao vừa thấy Tông Chính Lâm, lập tức như cô vợ nhỏ nhào qua, mắt to ướt sũng nhìn hắn, mềm mại dịu dàng kể mình bị ủy khuất.

“Điện hạ, biểu muội thân ái kia của ngài không chào đón thiếp. Không hành lễ với thiếp thì thiếp cũng không cần, nhưng mà ánh mắt chán ghét của nàng ấy, thực làm cho người phải chán ghét”.

Mộ Tịch Dao đối với người mà nàng ghét, chỉ cần có cơ hội thể hiện ra sẽ lộ ra ngay trên mặt.

Tông Chính Lâm nhìn nàng chu miệng làm nũng, liền biết nữ nhân này chắc chắn không muốn chịu thiệt thòi. Nàng nếu đã chịu thiệt rồi, còn có thể ở nơi này cần quấy hay sao? Sớm nghĩ biện pháp để thu thập người ta rồi ấy chứ.

“Kiều Kiều, lúc nàng diễn trò còn có thể phân tâm sao? Chán ghét nàng ta thì thôi đi, nhưng vì sao lại dính vào bản điện hạ hăng say thế?”

Tông Chính Lâm cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ đang nhào rồi bên hông mình của nàng, khoe môi nhếch lên. Mặc kệ tâm tư của Mộ Tịch Dao như thế nào, nhưng nàng luôn quang minh chính đại như thế, đã chán ghét người ta còn muốn kéo mình làm chỗ dựa.

Nhưng mà nhớ tới tính tình của Tăng Du, Tông Chính Lâm cũng không thích. Nếu không có mẫu phi thương tiếc nàng ta mất mẹ từ nhỏ, sai hấn chiếu cô nàng nhiều một chút, thì hắn cũng không cần chịu đựng cái tính tình đó của nàng ta. Hơn nữa cái gì là “biểu muội thân ái”, Tông Chính Lâm càng nghe càng thấy khó chịu. Nhớ đến một Tăng Du cần quấy, trong lòng Lục điện hạ thấy rất khó chịu.

Muốn nhanh chóng trừ bỏ phiền toái, không bằng phái Tăng Vĩnh Niên đi xa. Năm nay người chịu trách nhiệm đánh giá quan viên là Trần Thủ Chính?

Tông Chính Lâm cũng không nghĩ nhiều, vị biểu muội này mới hồi kinh chưa đến ba ngày, đã không được hắn ưa thích, còn có chút ghét bỏ, nên hắn đã nghĩ làm thế nào đuổi người ra bên ngoài.

“Điện hạ, thiếp biết rõ biểu ca biểu muội phần lớn đều là thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư, tình cảm thuần nhỏ, cảm tình rất thâm hậu?”

Tông Chính Lâm vừa nghe thế, sắc mặt đã đen lại.

Mộ Tịch Dao hình như có tới ba biểu ca, cái người có cảm tình thâm hậu là ai đây?

Mộ Tịch Dao đâu biết bản thân mình mới chỉ trêu đùa một câu, Lục điện hạ đã tự liên tưởng đến người không liên quan đến mình rồi. Hơn nữa vốn nàng muốn cảnh tỉnh cho Tông Chính Lâm, cho hắn biết tâm tư của Tăng Du, nhưng nàng cũng không thể ngờ tới nam nhân này căn bản không thấy ý muốn của nàng, hiểu sai không chỉ một ít đâu.

“Biểu ca biểu muội, tình cảm thuần nhỏ?” Tông Chính Lâm kéo Mộ Tịch Dao, đem người gắt gao áp vào trước ngực, nhìn thẳng vào hai mắt nàng.

Nội tâm của Mộ Tịch Dao kêu lộp bộp, lập tức biết có điều không tốt. Nghe giọng điệu Tông Chính Lâm, chuyện này không ổn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Mở Màn

Edit: Linh Sờ Tinh

Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm bắt được điểm yếu, chính đồn một phen, mãi đến buổi trưa mới ngủ dậy. Nhớ tới hôm qua lúc trở về phủ, chính mình bị

hắn nửa ôm nửa khiêng vào phòng, Mộ Tích Dao lại tức giận

Rõ ràng là nàng có lòng tốt muốn nhắc nhở, Tằng Du đối với hắn là tình nghĩa thâm thiết, để hắn đề phòng một chút, tránh cho hắn bị tính toán giống như kiếp trước. Kết quả nam nhân kia không cảm kích thì thôi lại còn vu oan cho nàng có lòng “nhớ thương” tình cảm anh em họ .

Nhưng mà nhớ lại đêm qua khi mình trả thù, gọi bảy bà “biểu ca” khiến cho khuôn mặt tuấn tú của Tông Chính Lâm sau khi nghe xong thì cứng ngắc, đầy vẻ kinh ngạc, vừa yêu vừa hận, Mộ Tích Dao nghĩ mục đích của mình đã vượt mức mong đợi.

Quả nhiên, lần thỉnh an Thục phi sau đó, bệnh cũ của Lục điện hạ tái phát.

”“Biểu ca”, Tằng Du ngọt ngào nở nụ cười gọi, bước thêm vài bước đến hành lễ trước mặt Tông Chính Lâm .

Thần sắc Tông Chính Lâm hơi cứng lại, nghiêng mắt nhìn ra ngoài, nhìn thấy khỏe môi Mộ Tích Dao khẽ nhếch lên. Quả nhiên, tiểu nữ nhân này có ý khiến cho hắn không được tự nhiên. Bây giờ chỉ cần nghe hai từ “biểu ca”, hắn cảm thấy cả người không được thoải mái. Trong đầu đều là dáng vẻ mềm mại câu dẫn nóng bỏng như yêu tinh của Mộ Tích Dao, bên tai hắn như vẫn nghe thấy tiếng “biểu ca” đầy ngứa ngáy. Khi nhớ tới nàng xinh đẹp như đóa hoa nở rộ dưới thân hắn, nội tâm hắn liền xao động, đứng ngồi không yên.

“Không hiểu quy củ, về học lại từ đầu đi” Tông Chính Lâm dạy dỗ người ta ở ngay trong chính điện đầy phòng cung nhân.

Khắp trong cung này, không có một ai lại mở miệng gọi “biểu ca” lúc gặp điện hạ cả.

Thục phi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nhi tử, lại nhìn cháu gái với hai mắt đỏ ửng vì chịu uất ức, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Không hiểu sao con trai mình lại thế này, từ nhỏ tới lớn cũng không thích Du nhi. Đã nhiều lần nói hắn phải bao dung con bé, nhưng kết quả vẫn là như vậy.

“Du nhi còn nhỏ, từ từ dạy nàng, đừng hù dọa nàng”

“Mẫu phi, làm việc đi đứng ở trong cung, có bao giờ vì còn nhỏ mà được tha thứ sai không ?” Tông Chính Lâm nhìn thẳng Thục phi trong lời nói bao hàm ám chỉ.

Thục phi cả kinh, lập tức nhớ đến Quý phi lúc nào cũng trong tối, ngoài sáng gây khó khăn. Còn có Trần Đức phi âm thầm ngáng chân. Hiện giờ Bình Tu nghi mất đi, hoàng tử trưởng thành và có địa vị trong cung cũng chỉ có con mình và Quý phi. Bây giờ lại là lúc đầu sóng ngọn gió, chỉ cần không cẩn thận, có thể liên lụy đến nhi tử chịu dính líu.

So sánh với nhi tử, cháu gái này đương nhiên không thể bằng rồi. Trong chớp mắt, Thục phi suy nghĩ cẩn thận thiệt hơn. Nếu để cháu gái không hiểu quy củ ở trong cung thì không bằng làm cho nàng quay về chỗ cũ. Sau này sẽ tìm cho nàng một cửa hôn sự tốt, cho nhiều đồ cưới hơn một chút, vậy thì cũng coi như là đã làm tròn lời phó thác của muội muội.

Tằng Du thấy mình sắp bị đưa ra khỏi cung, vô cùng sốt ruột.

Xuất cung thì dễ, nhưng vào cung thì muôn vàn khó khăn. càng khó gặp được biểu ca, nếu phải ra ngoài thì sao có cơ hội thân cận nữa?. Hơn nửa ngày bình thường gọi biểu ca đều bình an vô sự, sao hôm nay lại nghiêm trọng đến mức bị đuổi ra khỏi cung chứ?

Tằng Du vô tình thoáng nhìn thấy Mộ Tích Dao che miệng đang liếc mắt với Tông Chính Lâm , lập tức bừng tỉnh. Thì ra là nàng ta!

Mình chẳng qua chỉ là muốn dọa nàng ta một chút, thế mà nàng ta lại có thể âm hiểm muốn đuổi tận giết tuyệt mình, chặt đứt đường lui tới giữa mình và biểu ca!

Tằng Du tức giận đến mức máu xông lên tận óc, mắt thấy hai người “Liếc mắt đưa tình, thu ba lại lảng”, làm sao có thể nhìn được? Vốn là một cô nương mười mấy tuổi, lại được nuông chiều từ bé, được mọi người nịnh nọt tán tụng, vậy mà hôm nay lại ggawpj cảnh này, lập tức gầm lên với Mộ Tích Dao.

” Là nguoi, tất cả là do nguoi có phải không? Là nguoi sợ ta vào phủ, đoạt mất ân sủng, liền có ý thổi gió bên tai biểu ca, khiến cho chàng xa lạ với ta? Lại còn ở trong phòng lớn câu dẫn biểu ca trước mặt đám đông, để chàng trách phạt ta, khiến ta phải xuất cung!”

Mộ Tích Dao đột nhiên bị Tằng Du chỉ trích liên tục mà phát hoảng. Không ngờ còn làm đổ chén trà, may mắn là nước trà chỉ hơi ấm nên chỉ làm dơ ống tay áo mà thôi.

Mộ Tích Dao thầm hận, thổi gió bên tai nàng thừa nhận, nhưng trước mặt mọi người câu dẫn thì ở đâu ra chứ? Vừa rồi rõ ràng là Tông Chính Lâm không biết xấu hổ dùng ánh mắt ám chỉ với nàng!

Thục phi ghen hờn nhìn trần trời nhìn Tằng Du, cử chỉ thô lỗ, không hề có chút giáo dưỡng nào, đâu còn có thái độ đúng mực của nữ tử thế gia ? Huống hồ nàng còn là cô nương chưa xuất giá, đây là làm sao? Lời này nếu bị người bên ngoài nghe được, thì còn giữ được thanh danh hay không đây?

Thục phi tức giận đang muốn quát lớn, lại bị Tông Chính Lâm làm trước trước một bước.

“Ngôn từ dơ bẩn, không hề có thực đức. Đưa về đóng cửa suy nghĩ, còn dám buông lời ô uế, chớ trách bản điện không niệm tình xưa.” Tông Chính Lâm gọi thị vệ chân tiến vào, dẫn theo Tằng Du khóc nháo âm ỉ đi ra, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

Mộ Tích Dao vội mượn cớ đi thay y phục, tránh về phía sau, miễn cho hai mẹ con Thục phi ngượng ngùng đối mặt.

Tăng cô nương thật đúng là có dũng khí. Mặc dù chỉ là nhất thời xúc động phần nộ, nói lời không suy nghĩ, cũng không ai biết rằng lúc đầu Tăng cô nương nói những lời coi khinh Mộ Tịch Dao, lại không ngờ rằng những lời đó lại đâm trúng tâm tư giấu kín của Lục điện hạ. Khiến cho Tông Chính Lâm thẹn quá hóa giận mới đem người giam lỏng.

Mộ Tịch Dao thầm cảm thán, Tăng cô nương thật là lớn mật mãnh liệt hơn so với kiếp trước. Lúc này mới lên sàn chưa bao lâu, đã bị Tông Chính Lâm cho “Đóng cửa” rồi, chắc là có thể yên tĩnh chút đi?

Đáng tiếc Mộ Tịch Dao nghĩ quá tốt đẹp, không lâu sau đó, Tăng cô nương lại náo loạn một phen kinh thiên động địa, chứng minh cho nàng biết rằng: Một cô nương ương ngạnh, thì sẽ làm cho nàng phải bái phục đến mức nào.

Thực phi nhìn Tông Chính Lâm ngồi thẳng với vẻ mặt lạnh nghiêm, âm thầm thở dài. Hôn sự của cô cháu gái này, sợ là khó khăn. Trước còn muốn nhờ Tông Chính Lâm giúp đỡ, tìm một thanh niên tuấn tú có tiền đồ. Hôm nay lại thế này, Tông Chính Lâm chắc chắn sẽ không vừa ý.

Nói đến hôn sự, Thực phi lại đột nhiên nhớ tới hôm trước Nguyên Thành để có đề cập với mình về đại hôn của Tông Chính Lâm

“Hoàng thượng đã sai bốn cung nhanh chóng lựa chọn chính phi cho con rồi trình lên. Xem chừng là muốn con qua quan lễ là lập tức đại hôn luôn.”

Đại hôn? Tông Chính Lâm nhú mày.

Còn ba tháng nữa tới quan lễ, bây giờ tuyển phi cũng là hợp tình hợp lý, về phần người phù hợp, thì Lục điện hạ làm vào trăm tư.

Mộ Tịch Dao kia, là loại người điển hình của việc thích ăn mềm không ăn cứng, ăn mềm lại còn phải xem tâm tình. hơn nữa có một đồng tật xấu, mà tật xấu lớn nhất là không chịu chút thua thiệt. nếu dám ức hiếp nàng, chắc chắn nàng sẽ khiến hấn người ngã ngựa đổ.

Đúng là không có cách nào trị được nàng! Tiểu nữ nhân lòng dạ khó dò, đến bây giờ còn chưa nguyện ý hoàn toàn trao cả thể xác và tâm hồn cho hấn bảo vệ. Cả người đều là lòng dạ hẹp hòi, tính toán quý kẻ linh tinh. Người mà bày vẻ mặt với nàng, nàng sẽ chỉ ở Đan Như Uyển chẳng thèm quan tâm. Dễ dàng chọn việc ôm Thành Khánh với vẻ mặt thoả mãn, cuộc sống của nàng vẫn trôi qua rất phóng khoáng.

Lục điện hạ đề ý nhất chính là việc này. Nếu sớm biết rằng sinh Thành Khánh ra nàng sẽ càng thêm nghiêm trọng, được một tác lại muốn một thước, hấn sẽ không để nàng có con sớm như vậy.

Hấn cũng càng phải cẩn thận. Chính phi tương lai liên quan rất lớn đến an ổn của hậu trách, tiền triều đã có quy định. Sau khi suy tính một lát, Lục điện hạ nói với Thực phi về yêu cầu chọn người của mình.

“Tìm người có gia thế tốt, lại hiền lành. Ôn hoà rộng lượng”

Thực phi kinh ngạc nhìn Tông Chính Lâm, sau chốc lát liền gật đầu. Những điều nhi tử nói chẳng phải phù hợp với yêu cầu của bà hay sao? Tâm tính tu dưỡng đến mức này đâu có giống với tuổi thiếu niên của hấn.

Lúc trước Tông Chính Lâm muốn kiểu người là ” Dung mạo diễm lệ, dáng người thướt tha. Khí độ thư nhã, tài hoa xuất chúng”

Thực phi rất là hài lòng khi con trai đã thông suốt về việc chọn chính phi, nhưng bà không hề biết trong suy nghĩ của Lục điện hạ lại là một ý nghĩ hoàn toàn khác.

Nếu không phải thấy yêu cầu của mình quá hà khắc, Tông Chính Lâm còn muốn nói một câu, chính phi của hấn tốt nhất là nên hiền lành đến mức không có tính cách gì

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Đoàn Hoa

Edit: Linh Sờ Tinh

“Điện hạ có chuyện muốn nói với thiếp ư?” Mộ Tịch Dao nhận ra đây là lần thứ ba trong đêm nay, Tông Chính Lâm chăm chú nhìn mình, nên nàng mới bắt đầu dò hỏi. Nếu cứ thế này thì làm sao mà nàng ngủ nổi? Để boss cứ ngồi một bên nhìn chăm chăm thế này, áp lực rất lớn đó.

“Kiều Kiều, sau quan lễ là sẽ đến đại hôn”

Quan lễ? Mộ Tịch Dao mê mẩn. Khi nào? Đại hôn? Đây là chuyện sớm muộn thôi, không có gì đáng ngạc nhiên cả.

“Khi nào?”

Tông Chính Lâm dùng tay xoa xoa lưng nàng. Nàng thế mà lại không biết khi nào thì đến Quan lễ của hân ?

Hiển nhiên, Lục điện hạ lại bị Mộ Tịch Dao dắt đi. Vốn định nói với nàng về việc đại hôn, ai ngờ lại bị một câu hỏi thẳng thắn của nàng hấp dẫn mà chú ý.

“Kiều Kiều không biết sinh nhật của bản điện hạ?” Giọng điệu của hân cao lên, đầy vẻ nguy hiểm

Mới vừa rồi còn biếng nhác, đầu óc như đang ở chu du khắp nơi, trong nháy mắt Mộ Tịch Dao lập tức hoàn hồn. Tập tục của Đại Ngụy là chỉ được chính thức chúc mừng sinh nhật sau khi trưởng thành, bình thường trưởng bối trong nhà cũng không quá chú ý đến việc chúc mừng sinh nhật cho tiểu bối. Giống như mấy năm nay, Mộ Tịch Dao, Mộ Cần Chi cũng không được tặng quà gì, mà Mộ đại nhân chỉ cùng ăn một bữa cơm, răn dạy hai ba câu là xong.

Lúc này, bị Tông Chính Lâm hỏi, Mộ Tịch Dao đương nhiên không rõ. Trước kia không ai làm, cũng chẳng có người đề cập qua, làm sao nàng có thể nghĩ đến việc này chứ?

Huống chi ngày sinh tháng đẻ của hoàng tử Đại Ngụy, có thể tùy tiện mà điều tra ra sao? Ngay cả sinh nhật của mình mà nàng còn không nhớ rõ, đều là nhờ quà của Mộ Cần Chi nhắc nhở, chuyện này đúng là làm khó nàng rồi.

“Điện hạ, sinh nhật của ngài thiếp không thể lên điều tra. Thiếp đến phủ chưa đến 2 năm, cũng không có ai đề cập đến.” Mộ Tịch Dao cũng không làm bộ mà là thực sự hoang mang.

Đời trước đúng là không có tiền đồ gì, đến thời điểm quan trọng thì tinh thần lại sa sút. Mất con rồi qua đời, trong đầu hỗn loạn, những tin tức có ích rất ít. Hiện giờ nàng tiếp tục sống thay, chỉ có thể dựa vào những mẫu ký ức vụn vặt như thế là đã không dễ dàng lắm rồi. Những việc nhỏ nhặt như sinh nhật thế này thì ..., điện hạ, ngài có thể đừng quá kiêu ngạo như thế có được không?

Tông Chính Lâm nhìn vẻ mặt thành thật nghe chỉ giáo của nàng, mắt phượng hơi hơi nheo lại. Trong đầu Mộ Tịch Dao có biết câu “lấy phu làm trời” hay không đây.

“Mùng bốn tháng sáu”

Vừa nói xong, cơ thể đã đề lên người nàng: “Bản điện cho phép nàng tìm hiểu, có gì cứ hỏi cho rõ ràng. Nếu không chuyên tâm thì chắc Kiều Kiều cũng biết hậu quả.”

Tông Chính Lâm nắm lấy thân nàng vuốt ve nhưng vẫn tỏ ra cau giận, Mộ Tịch Dao trong lòng oán hận, nhắc đi nhắc lại ngày mùng bốn tháng sáu mấy lần. Cái ngày này đúng là ngày xui xẻo, không chỉ sinh ra tên yêu nghiệt này, còn liên lụy mình bị hân ăn hiếp.

“Điện hạ” Mộ Tịch Dao vừa nghĩ, liền quán lấy Tông Chính Lâm. Ngón chân đặt lên lưng của hân mà cọ :” Điện hạ, sau đại hôn, nếu thiếp bị bắt nạt thì làm thế nào?”

Đến lúc quan trọng, vẫn không quên ôm chân nịnh nọt một cách nhanh chóng, thể diện mặt mũi gì chứ, sớm đã bị Tông Chính Lâm gạt hết rồi.

Lục điện hạ đang được Mộ Tịch Dao cạo xát rất sáng khoái, nơi đào nguyên của nàng còn đang khiêu khích trên khối cự vật nóng bỏng đầy dục vọng của hân, đang muốn nheo vòng eo nàng, chọt nghe nàng nũng nịu mềm mại quán quýt si mê.

Tông Chính Lâm thấy Mộ Tịch Dao ý lại mình thì rất vui, hiện giờ lại đang động tình đầy khát khao, bị âm thanh nức nở của nàng kích thích, nào còn tâm trí nghĩ đến chuyện khác, chỉ vội vàng kéo nàng vào người mình.

Đang lúc kịch liệt, Tông Chính Lâm mở hơi như mưa, cúi đầu hôn lên cánh môi đỏ bừng của nàng, mắt phượng thâm thúy.

“Trong lòng ta, chỉ có Kiều Kiều”. Giọng hân khàn khàn trầm thấp, làm khoe miệng Mộ Tịch Dao cong lên.

Tông Chính Lâm nóng rực nhìn tiểu nữ nhân như hoa nở rộ xinh đẹp ở dưới thân, lý trí dần mất khống chế.

Mộ Tịch Dao hài lòng thỏa mãn cười ra tiếng. Nàng tận lực hóp bụng lại, kẹp chặt, khiến hơi thở Tông Chính Lâm rối loạn, liên tục hút khí.

“Biểu ca” Mộ Tịch Dao tỏa ra yêu khí khắp nơi, đột nhiên cong người lên, dán vào vành tai hân, ngọt ngào gọi.

Tông Chính Lâm thỉnh linh bị Mộ Tịch Dao bất ngờ kích thích suýt chút nữa thì thất thủ, thấp giọng mắng một tiếng, rồi vui vẻ bế lấy người, phía dưới dùng sức đỉnh vào.

Trong phòng cảnh xuân tuyệt đẹp, từng trận từng trận yêu kiều.

Từ trong cung truyền ra tin Lục điện hạ muốn tuyển phi, các phủ đều tiến cử người, thế gia trong kinh đồng loạt tiến cử, phần lớn đều để ý đến vị trí Lục hoàng tử phi. Ngoài sáng trong tối đều đi lôi kéo quan hệ. Khiến Thực phi ngày nào cũng bận rộn gặp gỡ các mệnh phụ tiểu thư.

Chỗ Đức phi cũng bận rộn tiếp đón, vị trí thứ phi của Bát hoàng tử Tông Chính Hàm vẫn còn trống. Nếu chiếm được vị trí này, đối với mỗi gia tộc mà nói, cũng có chỗ tốt. Huống hồ so với vị trí chính phi của Lục hoàng tử, thì bên Bát hoàng tử không nguy hiểm bằng, như thế chẳng phải sẽ bớt căng thẳng hơn sao?

Tháng tư, trong kinh thành , các danh môn khuê tú cạnh tranh sôi nổi .

Những cô gái xuân tình rực rỡ, xấu hổ ngóng trông, vốn tưởng sẽ nghe được tin tốt lành để có cơ hội lên như điều gặp gió, thì lại bị tin tức trong cung truyền ra như sét đánh, vô cùng ảm đạm.

Trắc phi Mộ thị của Lục điện hạ, vừa sinh trưởng từ bình an, lại có thai đã hai tháng.

Tin vui này làm Hoàng đế vui cười, cảm thấy phúc khí của Mộ thị không tệ.

Cưới vợ nạp thiếp không phải là để khai chi tán nghiệp hay sao? ở trong Hoàng thất lại càng chú trọng đến việc con nối dõi. Đang tuyển Chính phi mà trong phủ lại truyền ra tin hỷ, đây có thể thấy là dấu hiệu tốt. Hoàng đế đối với việc nỗ lực có con nối dõi của Tông Chính Lâm rất là vui mừng, khen thưởng cho công lao vất vả của Mộ Tịch Dao thật to.

Điều này làm cho các hoàng tử khác rất không vừa mắt. Lão gia tử có phải là quá thiên vị rồi hay không? Bọn hần cung chiều cơ thiếp thì bị răn dạy, Tông Chính Lâm cũng chiều Mộ thị lại thành “tận tâm tạo con nối dõi”. Hơn nữa nhà ai nếu hậu viện có thai trước khi Chính phi vào cửa, mà chẳng phải giấu giếm, sao lão Lục lại giống trống khua chiêng, khoe khoang thông báo? Thế này không phải là làm gia đình vợ khó coi sao?

Tông Chính Lâm còn phải cần gia đình vợ nâng đỡ sao ? Đây chẳng qua là mê trận mà Lục điện hạ tỉ mỉ, tốn tâm tư bày ra mà thôi.

Một người âm trầm như Tông Chính Lâm chưa từng lo lắng cần đến thế lực nhà vợ trợ giúp. Tuyển phi lần này tuy nói quan trọng nhưng Thực phi cũng hiểu rõ là hoàng đế muốn đem thế lực phía sau của các hoàng tử chỉnh sửa ngay ngắn một phen.

Đây là mưu quyền của hoàng đế. Mạc Bắc sắp có chiến sự, cần phân chia vị trí hậu viện các hoàng tử, để là lôi kéo triều đình làm yên lòng người, đây là lợi ích trao đổi tốt nhất.

Từ điểm ấy mà nói, đối với chư vị hoàng tử , chuyện hậu viện là chuyện xấu nhất, chứ đừng nói đến vị Lục hoàng tử Tông Chính Lâm. Nhưng với lục điện hạ thì nếu cần như thế không hiểu phải nạp bao nhiêu nữ tử thế gia vào phủ.

Đối với việc trị người mới vào phủ, Tông Chính Lâm cao giọng đưa ra tin tức, không e dè mà củng cố địa vị của Mộ Tịch Dao. Đương nhiên đây cũng chính là đem nạng đặt ở đầu ngọn sóng. Nhưng mà Lục hoàng tử cũng không lo lắng Mộ Tịch Dao không ứng phó nổi. Người phụ nữ có thể khiến hần và Đế Ngũ Dật Triều cam tâm tình nguyện bị tính kế, sao có thể dễ dàng bị người ức hiếp đến vậy.

Mộ Tịch Dao thấy Lục hoàng tử tuy vẫn chưa đăng cơ mà đã đoán tính kế rất là chán nản.

Nàng vốn muốn ôm Bánh Bao tạm lánh mũi nhọn, trốn ở Đan Như uyển nhân nhả xem kịch vui. Không ngờ Tông Chính Lâm lại rút cùi dưới đáy nồi, xóa sạch ý niệm nhân nhả của nàng.

Tuy rõ ràng người ngoài nhìn vào thì nàng được sủng ái vô cùng , nhưng Mộ Tịch Dao tự biết đây là do lòng dạ hẹp hòi của hần, đơn giản là sợ nàng sống quá an nhàn, muốn nàng trước mặt mọi người tỏ vẻ được cung chiều mà kiêu. Hần muốn nàng biểu hiện ra rất là khản trương đối với hần, tốt nhất là muốn nhìn thấy nàng tranh giành, đoạt sủng của hần.

Như thế hần không những có cơ tránh được việc nàng lấy cơ trốn mất, mà còn hưởng thụ sự hầu hạ của nàng. Tính toán thật là tốt! Thật là tính toán đáng chết!

Mộ Tịch Dao đột nhiên cảm thấy, việc chính phi nhập phủ, hình như trọng điểm có chút lệch hướng. Chẳng lẽ trạch đấu càng lúc càng chán nên vị đại thần quản lý việc tuyển không chuẩn bị cho nàng và boss giao chiến?

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Cẩm Đám

Edit: Linh Sờ Tinh

“Điện hạ, đây là?” Mộ Tịch Dao nhìn 2 lá thư của Tông Chính Lâm đưa sang, cẩn thận xem qua nội dung, mí mắt sụp xuống.

“Mẫu phi đã chọn rồi, cuối cùng còn lại hai người này, nàng tự chọn đi, chọn 1 người là được rồi” Tông Chính Lâm dựa vào ghế, tiếp tục lật xem những tấm hình nhận biết đồ vật mà Mộ Tịch Dao chuẩn bị cho Thành Khánh.

Thật là có tâm, tranh cho trẻ con rất thú vị. Tinh thần của nàng có vẻ rất tốt.

Mộ Tịch Dao nhìn hai tờ giấy Tuyên thành ghi chỉ chút những gia thế bối cảnh của từng người, khẽ cười một tiếng. Lục điện hạ có phải muốn điều tra cả tổ

tông người ta không?

“Điện hạ, thông tin trên tờ giấy này có thể tin được mấy phần?”

“Chỉ là để che mắt người khác thôi, cũng chẳng có tác dụng gì. Hai người này, có vừa ý không?” Tông Chính Lâm ngẩng đầu lên, nhìn thật sâu vào đôi mắt đen như mực của Mộ Tịch Dao.

“Cũng được” Mộ Tịch Dao đứng dậy ngồi vào trước bàn trang điểm, chậm rãi vuốt những sợi tóc mai.

Tông Chính Lâm buông mấy tấm thẻ tranh xuống, chậm rãi đến phía sau nàng, nhìn nhan sắc người trong gương càng ngày càng xinh đẹp, một cái nhấc tay cũng mang vẻ phong tình uyển chuyển.

“Điều Mộ đại nhân vào vào kinh, nàng thấy được không?” Cũng đã đến kì khảo sát quan viên năm nay rồi.

Mộ Tịch Dao hơi nhíu mi, trầm tư một lát: “Phụ thân tuổi tác đã cao, thiếp không muốn người quá vất vả. Huống chi sau khi tỷ tỷ lấy chồng, mẫu thân ở một mình cũng cô đơn, tốt nhất phụ thân vẫn nên làm chức vụ an nhàn thì tốt hơn”.

Tông Chính Lâm nghe Mộ Tịch Dao rất thành thật không che giấu, khóe môi hần cong lên.

Mộ Kính Châm năm nay mới 40 tuổi, đã bị Mộ Tịch Dao đề nghị cho ‘An nhàn lúc tuổi già’. Từ trong lời nàng nói có thể thấy được chút thông tin có ích. Nàng là cảm thấy nam nhân yêu mến vợ tốt hơn nhiều so với lo cho tiền đồ làm quan ?

“Con đường làm quan của Mộ đại nhân trôi chảy cũng có thể bảo vệ cho Kiều Kiều nhiều hơn một chút.” Tông Chính Lâm sờ mái tóc nàng, giọng đã hơi thấp xuống.

Mộ Tịch Dao buông lược ra, tay phải chống má nhẹ nhàng cười rộ lên. Nhìn vào gương đồng, Tông Chính Lâm thật tuần lẳng phi phạm, đang đỡ bà vai nàng, dù là ở trong phòng, nhưng khí thế hiên hách vẫn tràn thân. Nam nhân này càng nhìn càng chói mắt.

“Mộ Tịch Dao thiếp có điện hạ để dựa vào là đủ rồi.” Nữ tử cười như hoa, con ngươi sáng lên. Nói xong từ ‘dựa vào’, trong mắt là vẻ quyết tâm chứ không có vẻ tùy hứng.

Tông Chính Lâm một tay ôm lấy nàng, một tay giữ lấy gáy nàng hôn thật sâu.

“Chức tể tửu của Quốc Tử Giám, có vừa ý không?”

Mộ Tịch Dao nghĩ đến Quốc Tử Giám, được! Chức vị này ít nhất không bị cuốn vào tranh đấu của các hoàng tử, Quốc Tử Giám lại tương đối yên tĩnh, trên có đại thần giám sự, dưới có phụ tá, cha của nàng hẳn là ứng phó được. Hơn nữa khi Mộ đại nhân vào kinh, lúc đó Tông Chính Lâm xuất cung lập phủ, nàng còn có thể thường xuyên trông thấy Vu thị, có sao không được?

“Không thể tốt hơn”

“Kiều Kiều định tạ ơn công sức của bản điện hạ như thế nào đây?” Tông Chính Lâm quan sát dung mạo xinh đẹp trong gương, trêu chọc nói.

Mộ Tịch Dao đang mang thai, cũng không biết sợ: “Thiếp tìm cho điện hạ một đóa hoa có được không?” Đừng tưởng rằng nàng không biết, lần này đón người mới vào phủ hoàng tử, sợ rằng không chỉ có một vị chính phi thôi đâu.

“Bản điện hạ có một đóa hoa là Kiều Kiều đã đủ bận rộn để ứng phó rồi, không cần thêm nhiều! Hay là Kiều Kiều nói với bản điện hạ xem, muốn giải thích ngôn ngữ đóa hoa của ta có ý nghĩa đặc biệt gì?”

Ngày hôm sau Lục điện hạ tinh thần sáng khoái cảm tay Mộ Tịch Dao viết câu trả lời vào thư gửi đi. Nghĩ đến đáng về ghét bỏ của nàng, Tông Chính Lâm lại cười.

Mộ Tịch Dao ở trước mặt hần vẫn chân thật như hần mong muốn. Thẳng thẳng ghét bỏ vị chính phi chưa cưới của hần. Điều này làm hần dờ khóc dờ cười. Đến chính phi cũng chường mặt, sau này, chỉ sợ không gặp được chuyện gì tốt.

Hai ngày sau, thánh chỉ được hạ xuống.

Trưởng nữ Hách Liên Mẫn Mẫn con vợ cả của Hách Liên thế gia trăm năm ở kinh thành, gả cho Lục hoàng tử Tông Chính Lâm làm chính phi. Cha là nhị phẩm hình bộ thị lang Hách Liên Chương. Đại hôn sẽ cử hành sau quan lễ của Tông Chính Lâm 7 ngày.

Thục phi còn chọn trắc phi Tô thị, thứ phi Vạn thị, thị thiếp An thị cùng nhập phủ Lục hoàng tử.

Đồng thời, Lục hoàng tử Tông Chính Lâm nâng thị thiếp Trương thị lên làm thứ phi do có công dựng dục sinh con.

Các phủ hoàng tử khác cũng đều được ban thưởng người mới, cả kinh đều vui mừng. Nữ tử của thế gia quý tộc vào phủ hoàng tử và hậu trạch hoàng thất có đến 21 người. Đây là lần đầu tiên trong lịch sử khi Nguyên thành đế trị vì, trong một khoảng thời gian ngắn liên tục từ hôn.

Mộ Tịch Dao tiếp chỉ cùng Tông Chính Lâm, chân mày nhăn lại.

Thị thiếp ở phía sau đều cho rằng trắc phi đang lo lắng lúc chính phi vào phủ sẽ không được sủng hạnh nữa, có thể bị chính phi chèn ép, ngày sau sẽ không dễ chịu. Đầu im lặng, tự động rút lui. Chỉ riêng trong mắt Trương thị đầy vẻ phức tạp.

Mộ Tịch Dao đọc một lượt những người được Thục phi chỉ định vào phủ, có chút ngạc nhiên.

Tô Lận Nhu lại thành nữ nhân của Tông Chính Lâm? Đây là tình tiết nào thế? Kiếp trước Tô Lận Nhu chính là ái thiếp của Đại hoàng tử! Hơn nữa thứ phi Vạn thị nàng cũng chưa từng nghe qua. Trong trí nhớ của nàng chỉ có một người quen đó là thị thiếp An thị.

Lần này, những người vào phủ dường như hơi kỳ lạ? Điều này chẳng lẽ là tai họa sau việc giải quyết Đường Nghi Như?

Mộ Tịch Dao còn chưa kịp làm rõ ràng, thì Tăng Du kia lại xuất kỳ chiêu nhiều lần, thành thị thiếp của Tông Chính Lâm.

Mộ Tịch Dao chăm chú nhìn khuôn mặt đen như đất nồi của Tông Chính Lâm đen lại, nhìn chăm chú theo dõi mà không hề nháy mắt.

Lục điện hạ đúng là có tài gây chuyện mà, cho dù trước đó đã nhắc nhở hần rồi, nhưng vẫn để Tăng Du thành công. Tình huống này quen thuộc đến mức đáng chết.

“Cho nàng ta ở Thư Oái Uyển đi”. Tông Chính Lâm nghĩ tới thủ đoạn của Tăng Du, giọng nói lạnh như băng.

Hôm đó trong cung đãi tiệc, hần uống khá nhiều, sau giờ Ngọ liền đến nghỉ ngơi một lát trong cung Thục phi. Không ngờ Tăng Du nhân lúc hần nghỉ ngơi, xông vào hậu điện, mưu toan lên giường. Sau khi bị hần đá xuống giường, nhanh như chớp xé áo ngoài của mình rồi kêu lên một cách sợ hãi, huyền não khiến cho mọi người trong cung đều biết.

Tông Chính Lâm chưa từng bị ai tính kế ngay trước mắt như thế. Rất nổi giận, nếu như không có Thục phi ngăn cản, hần có thể đã đá chết nàng ta rồi. Nữ nhân điên này còn dám dùng thuốc với cung nữ trông cửa của Thục phi.

Thục phi bị chất nữ nhà mẹ đẻ làm cho xấu hổ, thấy cả người Tông Chính Lâm đầy sát khí, rất áy náy. Sau khi xấu hổ xong, kêu người trói Tăng Du lại nhanh chóng đưa ra khỏi cung.

“Ai mang nàng tiến cung?” Cho dù tự ý ra khỏi phủ cũng không thể dễ dàng tiến cung được.

Sắc mặt Thục phi có chút trầm xuống, tỉnh ngộ.

“Thái tử phi?”

Trong con mắt của Tông Chính Lâm là sát khí cuộn cuộn, tay hần nắm chặt đến mức nổi gân xanh. Huynh đệ của hần đúng là không có khi nào không nghĩ cách ngăn cản hần. Cho một nữ nhân như vậy ở hậu viện, chỉ nghĩ tới thôi đã thấy ghê tởm.

Muốn vào phủ? Vậy thì đi làm bạn với tỷ muội Đường thị đi! Thứ đồ vô liêm sỉ!

“Điện hạ, không cần buồn bực đến vậy?” Mộ Tịch Dao cười khẽ. Một kẻ bóc đồng như vậy, không có đầu óc đến thế, thật là khó tìm!

Tăng Du kia cũng thật hiếm thấy. Không lấy lòng Tông Chính Lâm thì thôi, ngược lại cầu kết với Thái tử. Như thế lại còn muốn Tông Chính Lâm đối tốt với nàng ta? Chẳng lẽ nàng ta nghĩ Tông Chính Lâm và Thái tử là một phe?

Mộ Tịch Dao đang trấn an cảm xúc hung bạo của Tông Chính Lâm ở Đan Như Uyển, tính việc sau này.

Tô phủ ở kinh thành đang dậy sóng vì Tô Lận Nhu

.

“Cha, lần này nữ tử được chỉ làm trắc phi của hoàng tử, chỉ có 3 người. Vì sao trắc phi của Đại hoàng tử, Tứ hoàng đều do hoàng thượng tự mình tứ hôn, đến Lục hoàng tử thì lại là Thục phi chỉ hôn?”

Tô Lận Nhu ủy khuất không ngừng rơi lệ.

Nàng đường đường là tiểu thư Tô gia con của vợ cả, sao có thể thấp kém hơn hai người kia? Vì sao chỉ mình nàng không có thánh chỉ tứ hôn? Hơn nữa trắc phi Mộ Thị của Lục hoàng tử không những có thánh chỉ thăng chức, còn được hoàng thượng khen ngợi. Không những đã sớm có con cả, giờ lại có hỉ mạch. Minh sao lại bị chèn ép gắt gao đến thế chứ?

Không sánh bằng gia thế của Hách Liên Mẫn Mẫn thì thôi, chẳng lẽ nàng lại kém cả Mộ thị?

Tô Lận Nhu nhìn Tô đại nhân chỉ biết khóc không dứt, hốc mắt đã đỏ ửng.

“Người chỉ biết học bản lĩnh khóc lóc hay sao hả?” Tô đại nhân hừ lạnh. “Nghĩ không thông thì cắt tóc làm ni cô đi. Đừng để đến tận khi vào phủ hoàng tử, chẳng được gì lại còn mất mạng.”

Tô Lận Nhu bị giáo huấn một trận, nhìn Tô đại nhân lại phát áo rồi đi, chỉ biết ngơ ngác ngồi đó, lúc sau ghé vào bàn, khóc lớn.

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Phi (New)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Vì Mình

Edit: Linh Sờ Tinh

“Mẫn Mẫn, lần này có thể được hoàng gia coi trọng ban chỉ làm Chính phi hoàng tử đương nhiên là tốt. Đáng tiếc Lục điện hạ sớm đã có trường tử, Mộ thị giờ lại có thai. Sau khi con nhập phủ, đừng vội vàng đối địch với nàng ta. Phải nhớ trước hết phải có được sự tôn trọng của điện hạ, sau đó khi có đích tử, hãy tính toán thêm”.

“Mẫu thân yên tâm, Mẫn Mẫn biết. Mộ thị kia không chỉ là cái đinh trong mắt nữ nhi, nghe nói con gái của Tô gia cũng có tính ghen tị, như thế đương nhiên sẽ có người không chờ được mà ra tay. Hơn nữa trường tử của điện hạ còn nhỏ, có thể nuôi lớn được hay không còn chưa biết, chứ đừng nói đến cái thai trong bụng kia”. Hách Liên Mẫn Mẫn tiếp tục vẽ vẽ tranh, hạ bút vững vàng, thần sắc chuyên chú.

“Vây mẫu thân cũng an tâm. Con nhớ kỹ, con là được thánh thượng đích thân chỉ hôn, nếu không có sai lầm lớn, vị trí hoàng tử phi của con vô cùng vững chắc. Mặc dù điện hạ ân sủng Mộ thị, cũng không thể nào vượt qua con.”

“Mẫn Mẫn sẽ không để mình mắc bất cứ sai lầm nào, khiến cho kẻ khác được như ý muốn”.

Nàng không ngờ đến mức tự mình ra tay, nữ nhân hậu viện vốn đã không sạch sẽ gì, chỉ cần thêm chút thủ đoạn, còn sợ không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ hay sao? Về phần con nối dòng, đến lúc Hách Liên Mẫn Mẫn nàng có đích tử, nữ nhân trong phủ không muốn theo quy củ cũng phải theo quy củ.

Kính thành, Vạn phủ.

“Tiểu thư, ngài lại không để ý bản thân nữa rồi, ban đêm gió lớn, đừng để bị lạnh”.

“ta nào có hư nhược đến vậy. Được rồi, đi xuống đi”.

Vạn Nhu Vãn nhìn nha hoàn lui ra, đến trước gương đồng cẩn thận đánh giá khuôn mặt xa lạ đã nhìn hơn mười năm nay.

Vạn thị? Nữ tử nhẹ nhàng cười rộ lên. Mười mấy năm qua, mỗi ngày nàng đều đè nén nỗi căm hận đục khoét tâm can, rốt cục ông trời có mắt, để nàng đợi đến ngày này.

Hách Liên Mẫn Mẫn! Nữ tử nắm chặt hai tay thành quyền, sắc mặt dữ tợn. Độc phụ kia, thân là quốc mẫu, lại ba lần bốn lượt mưu hại hoàng tử, hãm hại phi tần. Ám mưu được nha hoàn trong cung nâng, hạ độc con trai nàng trong một thời gian dài. Nên Tông Chính Lâm hết ân sủng Hiền phi, chiều tâm Dung Quý nhân, cũng không muốn đến Phụng Tề cung của nàng. Kiếp trước cuối cùng chỉ thấy nàng bị phế hậu vị, đáng tiếc không thể tự tay giết chết nữ nhân rắn rết kia báo thù cho con.

Lại nhớ đến Kiến An để lạnh lẽo bạc bẽo, Vạn Nhu Vãn không thể nào tiêu tan được nỗi hận trong lòng. Nếu không phải tại hấn cứ vắng vẻ mẹ con nàng, ngay cả khi hoàng nhi bị bệnh nặng, cũng chỉ biết chú ý chính sự, hoàng nhi làm sao có thể đem theo nỗi tiếc hận mà chết? Nàng vĩnh viễn cũng không quên được con trai nàng mới tám tuổi, chết rất thống khổ, cho đến tận khi chết vẫn không ngừng gọi phụ hoàng – kẻ mà vĩnh viễn không để con trai ở trong lòng!

Hiện giờ tuy nàng không biết tại sao hậu trạch của Tông Chính Lâm lại khác biệt hẳn so với kiếp trước như vậy, nhưng cũng rõ chắc chắn phần lớn vấn đề là do Mộ thị.

Không chỉ Giang Trắc phi không thể vào phủ, mà ngay cả Đường Như Nghi Hiền phi kiếp trước được thịnh sủng cũng “Bệnh nặng không chữa được” mà chết một cách không rõ ràng. Đặc biệt là bây giờ vài người mới xuất hiện, được hấn ân sủng lại là những thị thiếp mà đời trước Tông Chính Lâm không hề để ý. Điều này dĩ nhiên khiến nàng phải nghi ngờ?

Mặc kệ Mộ thị kia là như thế nào, đời trước thứ mà nàng không có được, thì đời này những nữ nhân khác cũng đừng mơ có được! Mà Hách Liên Mẫn Mẫn kia, cũng đừng mơ sẽ sớm có đích tử. Vạn Nhu Vãn nàng sao có thể để cho ả được như ý nguyện?

Mộ Tịch Dao nhìn Thành Khánh đã được bảy tháng tuổi, đang hăng hái bò trên đệm mềm mà Tông Chính Lâm đặc biệt mua, rồi lại đón Trương thị đến vẫn an.

“Trắc phi nuôi tiểu chủ tử thật tốt, thiếp mỗi lần nhìn thấy đều cảm thấy vui mừng”. Trong mắt Trương thị đầy hăm mộ, nhìn chăm chú Thành Khánh rồi sau đó lại cảm thấy đau đớn không chịu nổi.

Hai lần nàng bị người ta kê đơn, mặc dù tính mạng không đáng lo, nhưng lại khó có thai. Đời này không thể làm mẹ được, đối với nữ nhân mà nói, đây là nỗi đau khổ lớn nhất.

“Không thì ngươi đến đây nhiều hơn một chút, Thành Khánh quá nghịch, có người giúp coi hán cũng tốt”. Mộ Tịch Dao biết Trương thị cảm xúc ảnh hưởng, cũng thật thôn thức.

Vốn định mượn việc sinh non đem nàng ra ngoài cùng chọn mối khác, Tông Chính Lâm hiếm khi thông tình đạt lý, gặt đầu đồng ý. Chỉ không ngờ thân thể nàng ấy chịu tổn hại quá mức, lại mất hết can đảm, không muốn liên lụy người khác, chỉ cầu ở lại qua ngày. Kể từ đó, Tông Chính Lâm cũng lưu ý chiếu cố nhà mẹ đẻ nàng ta nhiều hơn một chút, coi như là đền bù.

“Mấy ngày gần đây Ngũ thị thường tới chỗ ngươi?”

“Cũng không thường xuyên, một tháng cũng đến năm ba lần”. Trương thị nghe Trắc phi nhắc tới Ngũ thị thì kinh ngạc một chút. Bình thường Trắc phi ít khi hỏi đến việc trong phủ, ngoại trừ việc trong Đan Như Uyển và Tiền viện, người cũng ít khi đi ra ngoài. Không ngờ lại hiểu rõ sự tình hậu viện như vậy.

“Ừ”. Mộ Tịch Dao cũng không hỏi nhiều, cũng chỉ tâm sự mấy việc của Thành Khánh với Trương thị, hai người ở chung cũng rất hoàn thuận.

Ban đêm lúc Tông Chính Lâm đến Đan Như Uyển, về mặt tối tăm, hiển nhiên là không được vui.

Mộ Tịch Dao nhủ mảy, chủ động dán vào lòng hán, nâng tay vuốt lên nếp nhăn giữa đôi lông mày.

“Điện hạ có chuyện phiền lòng?”

Tông Chính Lâm ôm giai nhân trong lòng, khuôn mặt cũng chậm rãi giãn ra. Cúi đầu nhìn đôi mắt lấp lánh của Mộ Tịch Dao, hán hôn lên trán nàng.

“Chuyện chọn người lần này, sợ là có sự nhúng tay của An Quốc công phủ. Cái lão hồ ly kia, ý đồ thâm sâu khó lường”. Khó trách vài ngày trước Tông Chính Thuần liên thu liễm hơn nhiều, thì ra là muốn nhân dịp đại hôn, cho hán một phần đại lễ. Chỉ là không biết nội gián biết được “Son chí” là người nào?

Hiện giờ trong phủ hán lại có dấu vết của Thái tử và Đại hoàng tử, không lẽ người nào cũng phải đến góp vui mới yên tâm?

“An Quốc công phủ?” Mộ Tịch Dao cúi mắt trầm tư. Tông Chính Thuần thật đúng là người không biết nghe lời. Lần trước chặt một tay của hán, xem ra vẫn là nỗi đau chưa đủ khắc cốt ghi tâm, sẹo chưa liền da đã quên nỗi đau rồi.

Không cần phải nghĩ, lần này An Quốc công âm thầm nhúng tay vào hậu viện của Tông Chính Lâm, “họa thủy” là nàng sẽ phải đứng mũi chịu sào. Về phần Thành Khánh, đương nhiên là mục tiêu thống khoái của bọn họ.

Kiếp trước Tông Chính Lâm đại hôn sau ba năm vẫn không có con nối dòng, trong đó đương nhiên cũng có tính toán của chính hán, nhưng cũng nhờ vào Tông Chính Thuần “tận lực giúp đỡ”. Lần này An Quốc công phủ lại muốn “diễn lại trò cũ”?

Vốn định cho hán nửa sống nửa chết kéo dài ngôi vị Thái tử cho Tông Chính Huy, không ngờ người ta không bằng lòng, cũng chẳng cảm kích.

Mộ Tịch Dao đứng dậy đi ra phía sau Tông Chính Lâm, nhẹ nhàng vuốt ve bả vai hán.

“Đại điện hạ vũ dũng thiện chiến, công lao về quân đội so với các hoàng tử khác chỉ hơn không kém”. Nàng vừa dứt lời, đã bị Tông Chính Lâm nhéo tay, đưa người quay ra phía trước.

“Kiều Kiều ngưỡng mộ trang tuấn kiệt nơi sa trường?” Mắt phượng của Tông Chính Lâm trầm tĩnh, nhìn Mộ Tịch Dao yêu kiều xinh đẹp ở phía trước, âm thầm nhớ lại xem mình có từng thể hiện khả năng võ thuật hơn hán Tông Chính Thuần trước mặt nàng không.

“Đương nhiên, huynh trưởng của thiếp chính là một nam nhân rất tốt”. Mộ Tịch Dao thăm thán, Lục điện hạ ,ngài có thể nghe phần quan trọng trước có được hay không?

“Tông Chính Thuần thì như thế nào?” Được rồi, Lục điện hạ ngay cả danh đại ca cũng không gọi, lại gọi thẳng tên.

Mộ Tịch Dao cười nhạo, “Chỉ là kẻ hữu dũng vô mưu, không hiểu mưu lược, không đáng trọng dụng”. Nếu không phải có An Quốc công phủ phụ tá mưu kế, trong quân lại có tướng lĩnh nâng đỡ, chỉ sợ là cái công trạng của hán ở trong quân còn chưa đủ nhặt cái mạng gia của hán về.

Lục điện hạ hải lòng gặt đầu. Ánh mắt của tiểu nữ nhân coi như còn tốt, còn biết Tông Chính Thuần chỉ là hoa không kết nổi quả.

Mộ Tịch Dao thấy thật bất đắc dĩ, đáng về khen ngợi “quả nhiên thông minh” của ngài bây giờ cũng không thể che giấu được sự thật rằng ngài vừa cắt ngang đề nghị của nàng. Lục điện hạ thật sự là càng ngày càng không thích nghe tán thưởng người khác. Có vị hoàng đế nào hay để ý như thế không chứ?

“Thiếp từng nghe nói, muốn đánh một người, sẽ đánh vào điểm mà hán kiêu ngạo nhất, thủ đoạn phải ngoan một chút”. Đôi mắt đẹp của Mộ Tịch Dao mang ý cười. Chủ động ngồi lên đùi Tông Chính Lâm, tựa vào trước ngực hán , lại cọ cọ đầu vào hán.

“Nếu Đại điện hạ không thể lên chiến trường được, không có được công lao trong quân, thì sẽ thế nào?”

Tông Chính Lâm sùng sốt, sáng khoái cười lớn. Tiểu nữ nhân chắc chắn là không vừa mắt Tông Chính Thuần, rõ ràng định cắt đứt “con đường lên cao” của hắn. Một đòn này nằng nghĩ ra, không ngờ không mưu mà hợp với hắn.

“Kiều Kiều không sợ bản điện hoài nghi nàng có tâm địa tàn nhẫn sao?”

Mộ Tịch Dao ngược mắt, giận dữ, ngón tay chỉ chỉ lên trên ngực Tông Chính Lâm. “Điện hạ có lúc nương tay nhân từ ư?”

Bà nó, chính mình cũng không phải là người tốt, còn dám ghét bỏ nàng? Làm bạch mẫu đơn, thật là buồn nôn đến chết.

Tông Chính Lâm bị Mộ Tịch Dao vạch trần một cách không nề nang gì, chẳng những không tức giận, ngược lại còn cười liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Vào Cửa

Edit: Linh Sờ Tinh

“Tiểu thư, bên ngoài truyền tin đến, nói là điện hạ đã đi quân doanh ở ngoài thành, thống lĩnh thị vệ nhận mệnh thay mặt đi nghênh lễ.” Hồng Dụ cúi đầu nhìn chăm chăm xuống đầu ngón chân, vô cùng cẩn thận.

Tô Lận Nhu cứng ngắc quay đầu lại, nhìn thấy nha hoàn bên người đáng vẻ ủ rũ, nổi tức giận không có chỗ phát tiết: ‘Cút!’

Hồng Dụ vội vội vàng vàng lui ra ngoài, đóng cửa phòng, trên mặt đầy vẻ lo lắng. Tính tình tiểu thư như thế này, sợ là không thể sống yên ổn ở phủ hoàng tử.

“Tiểu thư, sao phải tức giận với nha đầu đó? Hôm nay là ngày lành, đừng làm mất vui.” Đới ma ma nhẹ giọng an ủi, đưa cầm bảo trắc phi sang cho nàng ta.

“Ma ma, bà cũng không phải là không nghe thấy! Điện hạ vốn không coi Tô gia ra gì, nếu không sao lại phái hạ nhân đến làm nhục ta?” Tô Lận Nhu hất tay ma ma, tinh thần xúc động và phẫn nộ.

“Ngày Mộ thị nhập phủ, chỉ là một thứ phi mà còn được điện hạ tự mình nghênh lễ, đó là mơ ước của bao thiếu nữ trong kinh. Hôm nay đến phiên Tô Lận Nhu ta đường đường chính chính là trắc phi, lại chịu tình cảnh này, người đời sẽ nhìn ta như thế nào, nhìn Tô gia ra sao!”

“Điện hạ làm việc, không đến phiên người bình luận!” Tô đại nhân ở phía trước đợi cùng Nghiêm Thống lĩnh, thấy Tô Lận Nhu lâu mà không ra, đang tính trở lại để thúc giục nàng đừng làm lỡ giờ lành, lại nghe mấy câu đại nghịch bất đạo như vậy, lời nói nhắm thẳng vào việc làm của Lục điện hạ, ông ta sợ tới mức nhanh chóng quát lên.

“Cha.” Đới sự nghiêm khắc của Tô đại nhân, Tô Lận Nhu vô cùng sợ hãi.

“Bản thân người từ nhỏ mất mẹ, cũng là do ta không nghiêm, mới nuôi người thành người không biết lớn nhỏ như vậy. Kiều căng ở trong nhà thì mọi người còn chịu được, nay gả vào phủ hoàng tử, nếu tiếp tục ăn nói không suy nghĩ như thế, người có thể đứng vững nơi hậu viện được sao?” Tô Bác Văn chau mày, tức giận khi thấy con mình không biết nặng nhẹ.

Nhìn Tô Lận Nhu vẫn không hề có vẻ hiểu ra mà chỉ biết âm ức như cũ, Tô Bác Văn trầm mặc nhìn chăm chăm nàng một lúc lâu, sau đó mới lạnh lùng mở miệng: “Sau hôm nay, người nếu không tiến bộ, chỉ biết phá phách, đừng trách cha sẽ báo với điện hạ, Tô gia ta không có nữ nhi ngu ngốc như vậy.” Sau khi nói xong, đặt xuống hai vạn lượng ngân phiếu, nghênh ngang rời đi.

Tô Lận Nhu chỉ ngây ngốc nhìn thấy một xấp ngân phiếu trên bàn, sắc mặt tái nhợt nhìn Đới ma ma, “Ma ma, phụ thân là có ý gì? Chẳng lẽ không muốn quản đứa con gái Tô gia như ta sao?”

Tuy ngang ngược tùy hứng, nhưng Tô Lận Nhu cũng biết nếu không có nhà mẹ đẻ để dựa vào, ở hậu viện sẽ vô cùng gian nan. Bị Tô đại nhân răn dạy một phen, nàng ta không dám can quấy, để mặc nha hoàn chuẩn bị thay quần áo, sau nửa canh giờ được ma ma đỡ lên kiệu nhỏ.

“Chủ tử, vị ở Phụng Hoa Uyển kia giờ chắc là tức giận không nhẹ.” Ngâm Sương cẩn thận đưa trâm cài đầu cho Vạn thị, rồi lui ra sau.

Tay trái của Vạn Tĩnh Văn vuốt mấy sợi dây kết của trâm cài, không nhanh không chậm mở miệng: “Có gì đáng để đắc ý? Đánh vào mặt nàng ta chính là Mộ thị kia, chẳng liên quan gì đến Giáng Tử hiền cả. Hôm qua nhập phủ, điện hạ không theo quy củ vắng mặt nạp lễ?”

Vạn Tĩnh Văn đứng dậy để Ngâm Sương vuốt lại làn váy. “Trong phủ hoàng tử nhớ phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, chớ để người ta lợi dụng.”

Hôm qua Tông Chính Lâm căn bản là không cùng nàng đi nạp lễ, động phòng hoa chúc thì chẳng thấy bóng người. Hôm nay lại đi ngoại thành, rõ ràng là đã chọn ngày tốt, đây là có ý né tránh. Ý Lục điện hạ là mặc kệ những nữ nhân mới vào phủ.

Vốn tưởng rằng Tông Chính Lâm đối xử với Mộ thị chắc cũng chỉ giống như đối với Hiền phi năm đó thôi, xem ra sự tình có thay đổi, mình đã đánh giá quá thấp Mộ thị. Nếu không Lục điện hạ đã chẳng nhân lúc có người mới vào cửa, đưa nàng ta tới biệt viện để an thai.

Về phần An thị kia, kiểu vào phủ sớm hơn nàng hai ngày. Nghe nói là ở sân viện mà Trương thứ phi ở trước kia, cũng khá gần gũi với Tề thị. Hai nữ nhân vô dụng, gió chiều nào theo chiều đó mà ở cùng một chỗ, thật đúng là có bè có bạn, rất đáng mong đợi.

“Chu Cẩm bên kia có tin tức gì không?”

Ngâm Sương mới bị răn dạy, trên mặt không còn vẻ hờ hững, thành thành thật thật đáp lời. “Sáng sớm hôm nay có truyền tin tới, hết thầy bình thường, thuốc đã dùng một khoảng thời gian.”

Vạn Tĩnh Văn cười lạnh, “Như thế thì tốt rồi.”

Để Ngâm Sương đi dạo trong Giảng Từ Hiên một lát, Vạn Tĩnh Văn giống như vô tình hỏi tình hình trong nhà, nghe thấy anh ruột vào Thủ Bị doanh ở Kinh Đô thì nhủ mảy. Vẫn không vào được Võ Kiến tư sao? Chiến sự Mạc Bắc sắp tới, nhất định phải mau chóng xuống tay, nếu muộn thì làm sao chiếm được ưu việt tốt nhất?

Bây giờ Lục điện hạ chương quân tuần tra kinh thành và Võ Kiến tư ở quanh kinh thành, không thể đi theo Tông Chính Lâm, ít nhất cũng phải đến gần bên hần mới tốt. Có căn cứ, kiểm thêm quân công cũng vào được Võ Kiến tư, nhưng mà như thế có hơi lỏng lẻo.

“Mẫn Mẫn, nha đầu Tô gia kia hôm nay mất hết mặt mũi. Nhưng Tô đại nhân quả thực là rất độ lượng, không hề có chút biến sắc nào, chỉ liên tục khen Lục điện hạ luyện binh vất vả, không phụ với danh tiếng xuất thân hàn lâm thanh thủy.”

“Tô Bác Văn cũng không phải là người tầm thường ở Hàn Lâm viện, danh tiếng với hần chỉ là thứ yếu thôi. Người này ánh mắt cay độc, rất bình tĩnh. Tô Lận Nhu may mắn có người cha có năng lực như vậy, vậy mà lại không học được gì.”

“Nghehenh Lễ nạp chi là nghi thức đơn giản. Bộ dạng mặt mũi đầu phải là một sớm một chiều.” Hách Liên Mẫn Mẫn khẽ vuốt ve y phục chính phi gửi tới từ trong cung, nhớ tới thân ảnh vội vàng trong cung, cảm thấy càng thêm kiên định vài phần.

Mộ Tịch Dao nhìn chén canh màu vàng trước mặt, chau mày, liếc mạy trốn phía sau Tông Chính Lâm.

Tông Chính Lâm một tay cầm cuốn sách, một tay vội ôm nàng lại, vẻ mặt thản nhiên.

“Ngoan ngoãn uống đi, nếu lạnh rồi thì đi nấu lại.”

Triệu ma ma ở một bên bắt đầu dī thờ dài. Chưa gặp qua chủ tử không khiến người khác bớt lo lắng như vậy bao giờ. Hôm nay điện hạ mới vừa đi, trác phi liền hứng thú hùng hực chạy tới viện mới ngắm hoa ngắm hồ. Giờ thì tốt rồi, dám khiến bản thân bị trúng gió. Giờ phía uống bát canh gừng này, còn kỳ quái nhắm mắt làm ảĩ, nào có dáng vẻ người đã làm mẹ? Còn chẳng nghe lời bằng tiểu chủ tử.

Mộ Tịch Dao liên tục liếc đến cái chén nước canh màu vàng chanh kia, cố gắng hạ quyết tâm, một ngụm uống hết. Có tý gió thổi, trúng cái gì mà trúng chứ? Thân thể nàng rất tốt, ngày mai tự nhiên sẽ khỏe lại. Giờ chỉ cần nàng ngủ một giấc, ra chút mồ hôi, là đầu vào đây ngay hay sao?

“Điện hạ, thiếp bảo đảm ngày mai không chút vấn đề nào xuất hiện trước mặt ngài, còn không được sao?” Mộ Tịch Dao đáng thương hề hề lôi kéo cổ tay áo Tông Chính Lâm, cái mũi nhỏ cọ vào gáy hần, lại thổi hơi thở nóng bỏng lên đó.

Mặc Lan ở bên ngoài mặt mày ừ rừ. Không làm sao? Nếu không phải là không làm sao, sợ rằng đầu của các nàng sẽ phải chuyển nhà mất. Chủ tử nói chuyện thực dọa người, sao mãi chẳng thay đổi chút gì thế?

Tông Chính Lâm buông nàng ra, lật một trang sách, sờ sờ cái đầu thô đang làm nũng, rất nhẫn nại ‘Muốn nói lý lẽ ư’.

‘Còn dám hồ nháo, ngày mai sẽ xin mẫu phi đưa người trong cung tới dạy dỗ.’

Mộ Tịch Dao vừa nghe, nháy mắt nhớ lại lúc Thực phi đưa ma ma tới dạy dỗ. Quả thực là đã nuôi nàng như heo vậy, cả ngày chỉ nhìn chăm chăm nàng ăn cơm. Nếu không phải mỗi ngày đều tranh thủ chút thời gian luyện dưỡng sinh, thì sớm đã thành Ngọc Hoàn tái thể, (Ngọc Hoàn là tên gọi của Dương Quý Phi, theo lịch sử nói thời nhà Đường thích người béo, mập, Dương Quý Phi theo nhiều nhà sử học nhận xét là một người béo) sao còn dám ra khỏi cửa quấy rầy Tông Chính Lâm lên giường sinh em bé chứ?

Cầm giận cắn một ngụm vào cổ Tông Chính Lâm, hai mắt Mộ Tịch Dao vội nhắm lại, vẫn tức giận nhưng vẫn cố uống xuống.

Cuối cùng do uống quá nhanh, khiến nàng bị sặc liên tục ho khan, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

Tông Chính Lâm bắt đầu dī buông cuốn sách, nhìn tiểu nữ nhân đang liếc mạy như vậy, dờ khóc dờ cười. Hôm nay mới biết Mộ Tịch Dao uống thuốc lại khó khăn như thế. Vô nhẹ lưng nàng, ngoài miệng thì ôn nhu an ủi, nhưng khi nhìn một đôi mắt long lanh nước mắt của nàng, thân thể hần hơi căng thẳng.

Tiểu nữ nhân hai má hồng hồng, ánh mắt mênh mông, hơi thở gấp gấp, rõ ràng thực giống đang gọi tình. Lục điện hạ không đợi nàng bình phục hơi thở, bẻ người đi vào bên trong.

Mộ Tịch Dao nhìn Tông Chính Lâm muốn hóa sói, lại nhìn ánh mắt trời bên ngoài, gấp đến độ càng ho nhiều hơn.

“Kiều Kiều đừng vội, bản điện hạ nhất định sẽ tận tâm.”

Mộ Tịch Dao sống chết muốn trốn tránh, vội, nàng đương nhiên vội! Nàng vội đến mức muốn đá Tông Chính Lâm ra cửa, nếu không tên vô liêm sỉ này sẽ phá hỏng thanh danh của nàng mất.

Triệu ma ma thấy hai vị chủ tử nhón nháo, cầm bát không lắc đầu rồi đi. Điện hạ tại sao vội vã như vậy? Chẳng lẽ chủ tử nhà mình làm hấn gấp gấp?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Quan Lễ

Edit: Linh Sờ Tinh

Tông Chính Lâm mang theo Mộ Tịch Dao nhân nhả biệt viện, dưỡng thai đến khi thai được hơn 4 tháng, trước ngày quan lễ nửa tháng mới trở về phủ.

“Cứ để cho mấy nàng kia im lặng ở hậu viện chờ đi, sau khi chính phi vào cửa rồi hãy đi chào”. Tông Chính Lâm bế Mộ Tịch Dao xuống xe, trực tiếp phân phó Điền Phúc Sơn trông coi người mới ở hậu viện, tránh quấy rầy Mộ Tịch Dao dưỡng thai.

“Điện hạ, ngày quan lễ ở Gia Hòa điện. Thiếp có thể cải trang đi xem được không?” - Vì sao cử hành quan lễ kia mà phải làm hoành tráng vậy? Quy củ của Đại Ngụy thật sự làm Mộ Tịch Dao không biết nói gì. Đối với nữ tử thì cũng có chút tiến bộ hơn, trong cung còn có nữ quan. Chính là lễ đội mũ quan trọng như vậy, mà phụ nữ không được xem.

“Muốn xem?”. Tông Chính Lâm nhìn đôi mắt sáng đầy vẻ chờ mong của Mộ Tịch Dao.

“Tất nhiên là muốn”. Quan lễ và lễ cập kê là hai thứ mà Mộ Tịch Dao rất tò mò. Nàng vốn cũng nên có lễ cập kê, nhưng gả quá sớm, giờ đã có con để bế rồi. Như thế cập kê đương nhiên không có duyên với nàng. Cập kê của Đại Ngụy, là dành cho những tiểu thư thế gia chưa lấy chồng, không phải ai cũng có vinh dự này đâu.

Tông Chính Lâm trầm mặc một lát, hơi suy tư. Ba ngày trước Quan lễ phải ăn chay, tắm gội, ngày cử hành Quan lễ Nguyên Thành đế cùng tam công đều tới. Người phụ nữ có thể tham gia chỉ có duy nhất một mình Thực phi mà thôi.

“Giả làm kẻ hầu ở cách rèm xem. Quan lễ làm xong, không được phép ở lại.”

Mộ Tịch Dao mừng rỡ, Tông Chính Lâm thế mà thật sự có thể sắp xếp cho nàng trà trộn vào ư? Đây thực sự là đã phá vỡ lễ pháp của đại sự. Nhưng mà những lần Lục điện hạ phá vỡ quy tắc cũng không phải ít, nam nhân luôn làm theo ý mình khó mà kiềm nén được khí phách.

“Điện hạ đã về?”. Tô Lận Nhu ném nữ hồng đang cầm trên tay, ánh mắt phức tạp nhìn Đới ma ma.

“Chủ tử, người nhất định không được làm điện hạ thấy kỳ quái. Bình thường nam nhân cũng đã rất kiêu ngạo. Huống hồ Lục điện hạ không phải là chủ tử dễ chọc. Nô tì nghe người của trong phủ nói, ngoài Mộ thị ra, ngày thường Lục điện hạ đối đãi với mọi người khác đều rất lạnh lùng, thực sự uy nghiêm. Người như vậy nhất định là tâm cao khí ngạo, làm sao chấp nhận được nữ nhân làm khó dễ?”

“Ta không ngu xuẩn đến mức trêu chọc vào điện hạ”. Tô Lận Nhu tức giận, nàng chỉ cảm thấy không cam lòng: “Điện hạ đã trở về, khi nào có thể dâng trà được?”

“Quản gia mới thông báo, đợi khi chính phi vào cửa, cùng nhau làm lễ”

Tô Lận Nhu ngậy người, đây là ý gì?

“Không cho dâng trà?”. Vạn Tịnh Văn nhìn Chu Cẩm, đây là có ý tứ gì?

Chẳng lẽ Tông Chính Lâm muốn giữ vinh quang cho Hách Liên Mẫn Mẫn. Sắc mặt Vạn Tịnh Văn âm trầm, ngón tay nắm chặt.

“Lại muốn lười nhác?” Tông Chính Lâm ôm lấy bụng Mộ Tịch Dao từ phía sau, nhẹ nhàng vuốt bụng nàng.

Nữ nhân uể oải co chân lại, cọ xát lên đùi hấn. “Bột nước chất lượng quá kém, khó chịu”

Xoa lỗ tai của nàng. Tông Chính Lâm nói: "Sao lại thích chiều chuộng như vậy? Phần ở trong cung cũng không chịu nổi?" Nữ nhân này chính là điển hình của loại người được voi đòi tiền, không biết kiềm chế. Chỉ cần ba ngày không dạy dỗ nàng, là sẽ khiến người khác biết trò ngay.

"Ai bảo các nàng nhân lúc thiếp có thai, người nào cũng rục rờ như kiều hoa để gây chú ý chứ? Đáng ghét!" Mộ Tịch Dao bình thường không dùng phấn son bột nước, khi một đám nữ nhân này ở cùng một chỗ, đủ loại mùi vị hương thơm khác nhau, sao không khó chịu?

"Điện hạ, thanh lâu có thật sự tốt vậy sao? Tại sao nam tử đều muốn vào trong đó? Thiếp nghĩ tới chỗ kia đầy mùi son phấn là không chịu nổi. Còn cả mấy cái khăn quyen vậy vậy, gặp ai cũng vung thẳng vào trên mặt, rốt cuộc bọn họ có từng thay khăn không nữa?"

Tông Chính Lâm bị ý niệm cổ quái trong đầu Mộ Tịch Dao làm bật cười, nàng lại nghĩ ra cái gì đây? Có thể vào trong thanh lâu ở kinh thành, hơn phân nửa đều là "nhà cơ" (ý là kỹ nữ nhưng rất phong nhã thậm chí còn có học hành, tài hoa), rất được văn sĩ danh gia hâm mộ. Đến trong miệng nàng lại là kỹ nữ thấp kém, không nên vào. Chẳng lẽ trong mắt thế gia quý nữ, thanh lâu chính là đơ bản như vậy sao?

"Chớ có nói bậy, nếu rảnh rồi, cái trang ngăm hời thăm cũng không sao." Để tiểu nữ nhân từng trải hơn cũng hữu ích cho nàng. Kinh đô phồn hoa, nhưng cũng ô tạp. Tránh cho nàng không biết nông sâu khi ra khỏi cung sẽ chạy loạn.

Đôi mắt của Mộ Tịch Dao sáng ngời, "có thể đi xem? đến Tiểu Quan quán cũng được?"

*Tiểu quan quán : quán kỹ nam

"Cần rồi!" Tông Chính Lâm giận dữ mắng, bắt lấy người mà đánh. Còn muốn đi Tiểu quan quán? Xem ra sau khi xuất cung phải giữ nàng thật chặt mới an tâm.

Mộ Tịch Dao là tự bê đá đập chân mình, lần này thực sự bị chỉnh sửa một trận. Lục điện hạ khó khăn lắm mới khoan dung tội "Không theo Phụ đức" của nàng, thế mà nàng lại hết lần này đến lần khác chọc tức hấn, còn không biết hối cải.

Trước quan lễ Tông Chính Lâm phải rời phủ, đôi mắt phượng nheo lại nhìn nàng một lúc lâu. "Chăm chỉ đọc sách, lúc bản điện hạ kiểm tra mà không trả lời được, ma ma giáo dưỡng sẽ đến mất cứ lúc nào." Nói xong cũng không đợi nàng đáp lời, rời đi.

Có ý gì vậy? Đọc sách gì chứ? Mộ Tịch Dao không hiểu, ngơ ngác nhìn Lục điện hạ rời đi.

Buổi chiều, lúc dùng cơm, Triệu ma ma cầm một chồng sách, cúi đầu trình lên.

Mộ Tịch Dao nhận lấy sách, liền tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, đem sách ném mạnh lên trên bàn.

Tông Chính Lâm tên hỗn đản này!

Đám bắt nàng đọc 'Nữ tử quy', 'nội huấn', 'tu nghi', 'nữ phạm tiếp lục'. Chẳng phải là chỉ nói có một câu Tiểu quan hay sao? Không trả thì như thế nào, có mấy phần, có mấy phân đáng chứ?

Ông hấn chứ, lần sau nhất định phải chơi trò nữ tôn, chơi NP, thực ực chế mà.

Ngày mùng bốn tháng sáu năm Nguyên thành đế Chương Hòa thứ mười ba, Lục điện hạ Tông Chính Lâm đến Gia Hòa điện cử hành Quan lễ. Hoàng đế đích thân đến, thái sư đọc lời chúc, thái bảo đọc mũ quan.

Mộ Tịch Dao mặc nghi phục màu bạc, lẳng lặng ngồi ở ghế mềm ở phòng nhỏ bên cạnh, xuyên qua màn nhìn ra ngoài. Vệ Chân ở phía sau sắc mặt đã tái xanh, khúc miệng run rẩy.

Dao chủ tử chơi đùa còn chơi đến tận Gia Hòa điện! Đây không phải muốn mạng hấn sao? Điện hạ lại vậy mà lại dung túng đến tận mức này, mặc nàng phá vỡ quy tắc tổ tông trong lễ Quan lễ. Vệ Chân đột nhiên vô cùng nhớ vị Lục điện hạ đoan trang nghiêm túc trước kia. Còn chủ tử bây giờ, Vệ Chân vô cùng đau đớn nhìn Mộ trắc phi vững vàng ngồi ở phía trước, liệu gì cũng cảm thấy người đã bị vị nữ chủ tử này dạy hư?

Mộ Tịch Dao nhìn thấy Tông Chính Lâm quỳ thẳng lưng, cho dù quỳ gối, khí thế vẫn khinh người. Người nam nhân kia có một nội tâm kiên cường cao ngạo, khó trách vận đạo hoa không ngừng chạy đến bên người.

Tông Chính Lâm quỳ gối trong đại điện, mặc quan phục đường viên hoàng tử màu tím đậm, có thêm truy bố quan, xa quan, côn miện trên người. Đáng người uy nghiêm trang trọng.

Nguyên thành đế gật đầu khen ngợi, răn dạy vài câu.

Mộ Tịch Dao thấy Tông Chính Lâm trước sự chú ý của mọi người, thần thái vẫn tự nhiên, khí độ ung dung. Chu môi nói thầm một tiếng, rồi mang theo Vệ Chân lặng yên rời đi.

Vệ Chân đang ngưỡng mộ điện hạ khí độ vô song, chợt nghe Dao chủ tử hàm hừ một câu "Đồ công đức thích khoe khoang", cảm thấy dưới chân lão đạo một cái, trán đổ đầy mồ hôi.

Tông Chính Lâm phát hiện bóng người phía sau rèm đã biến mất, thu hồi tâm tư, hồ hững đón nhận những lời chúc mừng.

Mộ Tịch Dao cúi bỏ nghi phục, nghênh ngang ở trong ngự hoa viên nghi chân ngắm cảnh, trong đầu lại nghĩ Tông Chính Lâm có thật khảo sát công khóa của mình hay không.

Đang phân tâm, lại bị Triệu ma ma nhẹ kéo ống tay áo. Nghe phía sau có người vấn an, lúc này mới chú ý tới trước mặt có một người nam nhân đang cười tao nhã.

Mộ Tịch Dao ngu ngơ một lát, lập tức bối rối. Vội chỉnh lại nét mặt, quy củ quỳ gối hành lễ. "Thỉnh an Ngũ điện hạ."

Tông Chính Minh thấy thần sắc Mộ Tịch Dao không tự nhiên, cũng không chọc phá, khách khí miễn lễ, lại thấy quần áo nàng phong phanh, không mặc áo choàng, mảy mui lại.

"Cuối mùa xuân nhưng vẫn có hàn khí, đừng ảnh hưởng sức khỏe." Nói xong dẫn người đi.

Triệu ma ma cùng Huệ Lan cổ quái nhìn chằm chằm Mộ Tịch Dao, chủ tử quen thân với Ngũ hoàng tử từ lúc nào vậy?

"Điện hạ!" Giọng nữ phía sau cắt đứt ngạc nhiên của Mộ Tịch Dao, quay đầu lại thì thấy một nữ tử xa lạ đang thấp thỏm nhìn mình, ánh mắt rõ ràng không có ý tốt.

Ai đây? Ánh mắt này là sao? Mộ Tịch Dao hơi hơi híp mắt, cố gắng nhớ lại.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Động Phòng

Edit: Linh Sờ Tinh

"Không phải là nói nàng đợi ta sao?" Tông Chính Minh sắc mặt khó chịu, cau mày liếc nàng ta, tiếp tục đi trước.

Mộ Tịch Dao thấy vẻ mặt nàng kia bức bối, lấy lòng đi ở phía sau, hình như đang nhỏ giọng giải thích vài câu, dáng người càng lúc càng xa.

"Chủ tử, đó là sủng cơ của Ngũ điện hạ, mới được tấn phong thứ phi cách đây không lâu."

Mộ Tịch Dao nghĩ đến hận ý trong mắt nàng ta, trầm ngâm trong chốc lát.

"Hoa Lan, Nhược Lan, ngày mai các ngươi đến phủ Ngũ hoàng tử cầu kiến Tam tiểu thư, nói người làm tỷ tỷ ta đây có chút nhớ nàng."

"Vâng, thưa chủ tử." Hai người nhanh chóng nhận lệnh, nếu đã như thế này còn phải đi tìm Quế ma ma thương lượng xem ngày mai mang lễ vật gì sang đó.

Tông Chính Lâm sau giờ Ngọ mới trở về phủ, thấy Mộ Tịch Dao đang ôm Thành Khánh ngủ say sưa. Hai nắm đấm nhỏ bé của cậu đặt bên khoe miệng, cuộn người lại, đầu nhỏ tựa trên bả vai Mộ Tịch Dao, khoe miệng còn chảy đầy nước miếng.

Đắp chặn kỹ lưỡng lại cho hai mẹ con xong, Tông Chính Lâm nằm xuống nghỉ ở giường trúc cách đó không xa.

Lúc Mộ Tịch Dao tỉnh ngủ, đã nghe Thành Khánh đang hưng phấn bị bỏ lên tiếng quấy phụ thân hấn chơi đùa ở gian phòng bên ngoài. Nhớ tới tình cảnh khi hai cha con nhà này ở chung, Mộ Tịch Dao liền cảm thấy đau đầu.

Thành Khánh mới hơn 9 tháng, mặc dù biết ngồi, biết bò sớm hơn so với hài tử nhà khác, thân thể cũng lớn hơn nhưng dù sao vẫn chưa được một tuổi. Bị phụ thân hấn cả ngày tung lên cao như tung một trái cầu hấn lại cao hứng đến nỗi nàng muốn bế cũng không chịu. Tiểu tử thúi này từ nhỏ đã không thành thật. Chẳng lẽ Tông Chính Lâm khi còn bé cũng chắc nịch như vậy sao?

Ngắm nghía bụng mình, Mộ Tịch Dao cực kỳ hy vọng lần này là một nữ nhi. Nếu lại là một tên tiểu tử nữa, nàng cảm thấy với phương thức nuôi dạy của Tông Chính Lâm, không chừng lại có thêm một dâ nhân mất.

"Tĩnh rồi?" Tông Chính Lâm ôm Thành Khánh vào nhà, dù đang bế nhi tử nhưng sự uy nghi không hề bị tổn hại chút nào.

Mộ Tịch Dao nhìn hai gương mặt tuấn tú giống nhau như tạc, trong lòng mềm mại vô cùng.

Ho nhẹ một tiếng, vô cùng chân chó nịnh nọt tán dương, "Điện hạ hôm nay thật là tuấn mỹ tuyệt luân nha." Muốn đoạt được điểm tốt, nàng vội vàng vuốt mông ngựa, càng buồn nôn càng tốt. Mộ Tịch Dao chớp mắt vận vẹo thân mình, dính lên người hấn lấy lòng.

Lục Điện hạ có mỹ nhân trong ngực, sao còn để ý đến tiểu Thành Khánh, trực tiếp để con của hấn xuống giường nhỏ, kéo Mộ Tịch Dao sát lại, hôn nóng

bồng.

“Ngày đại hôn, nàng có nguyện ý đến tham dự không?” Tông Chính Lâm đoán, với tính tình Mộ Tịch Dao, chắc chắn là không có hứng thú xem lễ. Nếu nàng nhìn nữ nhân khác phong quang vào phủ, quang minh chánh đại áp trên đầu nàng mà không có chút điểm tức giận, Tông Chính Lâm thật không tin.

“Không muốn.” Mộ Tịch Dao ghét bỏ lắc đầu. Muốn nàng chủ động tới tự tìm phiền phức, không có cửa đâu!

“Vậy thì biết điều một chút, ngoan ngoãn ở Đan Như Uyển, không được chạy loạn. Hôm đó khách khứa nhiều, phải chú ý thân thể.”

Mộ Tịch Dao dụi dụi vào ngực Tông Chính Lâm, nàng đương nhiên phải chú ý. Nàng còn phải dựa vào cái bụng này để thị sủng mà kiêu nữa đó?

Hôm sau Xuân Lan ra ngoài thu được tin tức liền lập tức về bẩm báo.

“Tịch Đình có thai?” Mộ Tịch Dao kinh ngạc lên tiếng, có thai cũng không biết đưa tin, còn phải đợi nàng sai người đi hỏi?

“Chủ tử, Tam tiểu thư nói thời gian còn thấp, vốn định qua tháng ba mới báo tin cho người.”

Mộ Tịch Dao nhớ tới hậu viện của Tông Chính Minh, khẽ nhủ mảy. Ngũ hoàng tử phi là người thành thật, không có năng lực gì. Trắc phi Mạc Oản Thanh tự cho mình cao cao tại thượng, sẽ không vứt hết mặt mũi mà làm khó một thứ phi. Những người khác, đặc biệt là trắc phi mới vào phủ và vị sủng cơ kia, Mộ Tịch Dao nhìn bọn họ đều không thấy thuận mắt.

“Người nói gì với muội ấy?”

“Bẩm chủ tử, nô tỳ đều nói theo ý của người, đem sự việc đều nói cho Tam tiểu thư biết. Nhìn dáng dấp Tam tiểu thư rất dễ bụng, chủ tử có thể an tâm.”

Mộ Tịch Dao gật đầu cho nàng lui xuống. Tốt nhất là mọi việc đúng như mình suy nghĩ, nếu không trong phủ sợ là lại có thứ bản thủ này nọ.

Ngày mười một tháng sáu năm Chương Hòa thứ mười ba là ngày đại hôn của Lục điện hạ Tông Chính Lâm, cưới thế gia quý nữ Hách Liên thị Mẫn Mẫn làm chính phi.

Lần này Tông Chính Lâm nghiêm túc làm theo nghi trình đón dâu của hoàng tử Đại Ngụy, quy củ vào cung hành đại lễ ba quỳ chín lạy với Thái hậu, Nguyên Thành đế, Thục phi. Hắn tự mình dẫn thị vệ trong phủ, đem kiệu lớn tám người khiến đến Hách Liên phủ cưới Hách Liên phủ Đại tiểu thư vào cửa. Sau lại thiết yến hơn sáu mươi bàn trong phủ hoàng tử, chiêu đãi khách. Cho đến giờ tận Hối hắn mới bị mọi người vây quanh đưa vào động phòng.

Sau một hồi âm ỉ, Tông Chính Lâm cho người hầu lui hết, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ. Hắn coi ngoại bào định gọi người đến hầu hạ.

“Điện hạ, có thể cho thiếp hầu hạ?” Hách Liên Mẫn Mẫn cố gắng tự mình bình tĩnh, trên mặt vẫn nhuộm một màu đỏ ửng. Nàng tiến lên nhận lấy hi bào đồ thẫm trong tay Tông Chính Lâm, lại đem hi phục đồ rực của mình đặt ở cùng một nơi.

Tông Chính Lâm thấy động tác của nàng, ánh mắt lóe lên. Vừa phát hiện nàng hơi câu nệ, hắn trầm ngâm trong chốc lát, chỉ nhàn nhạt phân phó, “cho người chuẩn bị nước tắm rửa đi.” sau đó liền dựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần. Mấy huynh đệ của hắn cũng thực ưu ái hắn, thay nhau chúc rượu, khiến hắn cảm thấy rất khó chịu.

Sau khi hai người tắm rửa xong, Tông Chính Lâm thay một bộ quần áo màu ánh trắng bằng bạc, vạt áo mở rộng, ngồi tựa ở đầu giường xoa xoa mi tâm.

Hách Liên Mẫn Mẫn nhìn hắn tùy ý khoác áo, mơ hồ lộ ra thân thể cường tráng, xấu hổ đến nổi tai đỏ bừng. Nàng nhẹ nhàng bước đến bên giường, nhẹ đẩy ngón tay hắn ra, vuốt ve chốc lát rồi thay hắn chậm rãi xoa hai bên huyệt vị, giúp hắn dễ chịu hơn.

Tông Chính Lâm cau mày, đột nhiên nhớ tới tình cảnh tương tự như thế này từng xuất hiện ở thư phòng, nhưng mà nữ nhân kia khiến hắn có cảm giác khá chân thật. Không vui vì trí nhớ bị gọi lại, Tông Chính Lâm giơ tay lên vẫy, ý nói nàng ta không cần hầu hạ, cầm lấy cuốn sách bên gối tùy ý lật xem.

Hách Liên Mẫn Mẫn lần đầu ở cùng nam tử trong một phòng, lại gặp phải Lục điện hạ lãnh đạm mà xa cách. Hắn không có một câu nói chuyện hoặc sai pho nào, nàng đành phải tự mình nghiền ngẫm. Ngồi vào bên giường cởi giày thêu, động tác nhẹ nhàng lướt qua Tông Chính Lâm, bò vào trong giường, nhắm mắt nằm ngửa.

Theo như lời ma ma căn dặn, chuyện này nàng chỉ cần cố gắng phối hợp, còn lại cứ yên tâm giao cho điện hạ, nhìn một chút là sẽ qua.

Tông Chính Lâm đợi Hách Liên Mẫn Mẫn nằm xuống, mới thờ ơ quét mắt nhìn nữ nhân xa lạ bên cạnh.

Dung mạo nàng ta không xinh đẹp điểm lệ bằng Mộ Tịch Dao, chỉ coi là bình thường. Nàng quy củ nằm đó, không hề giống tiểu nữ nhân kia luôn xoay ngang xoay dọc, ngủ không có quy củ gì.

Tông Chính Lâm không biết những hoàng tử khác có cảm giác gì lúc đại hôn. Hắn chỉ cảm thấy ý nghĩ của bản thân lúc trước và cảm nhận hiện tại hoàn toàn khác nhau.

Trước đây vì có Mộ Tịch Dao, hắn sẽ chường mắt với những nữ nhân khác. Không có việc gì cần thiết sẽ không gặp các nàng ta. Hôm nay đã cưới chính phi, tình hình đã khác. Theo lý hắn nên nước chảy thành sông, vợ chồng hòa thuận, tương kính như tân. Đối với chánh thất, Tông Chính Lâm cũng không kháng cự như những nữ nhân. Mặc dù không có một chút động tâm nào, nhưng hắn vẫn sẽ theo quy định của Đại Ngụy, đối đãi tôn trọng với

chính thất.

Bây giờ đã gần đến lúc nghỉ ngơi, Tông Chính Lâm vẫn không có cách nào làm được. Nữ nhân kia cứng đờ như một thứ đồ trang trí, không kích thích nổi chút hăng hái nào của hắn. Nhìn chán hi đờ thẫn, trong đầu hắn hiện lên hình ảnh Mộ Tịch Dao trắng như tuyết, nồng nàn mà yêu đã mị hoặc.

Vừa nghĩ nàng, cơ thể Tông Chính Lâm lập tức có phản ứng, thân thể hắn còn trung thành với khát vọng của hắn dành cho Mộ Tịch Dao hơn lý trí của hắn nhiều. Lại nhìn khuôn mặt hoàn toàn xa lạ của Hách Liên Mẫn Mẫn, Tông Chính Lâm thất vọng vô cùng. Nếu giờ phút này tiểu nữ nhân kia ở đây, xinh đẹp phóng túng, sẽ có tình thú đến mức nào ?

Hách Liên Mẫn Mẫn cứng ngắc nằm đó, không biết nên thế nào cho phải. Điện hạ không có còi xiêm y nàng như lời ma ma nói, cũng không có động tác khác. Cuốn sách trên tay hắn cũng chưa lật tờ nào, như tô cáo rằng tâm tư hắn cũng không ở đây.

Đêm tân hôn hắn lại một mình ngồi đó, tự mình xuất thần? Hách Liên Mẫn Mẫn trong đầu vừa chuyển, lập tức nhớ tới nữ nhân đang rất được ân sủng ở trong Đan Như Uyển kia.

Theo như tin đồn trong phủ, người có thể làm cho thái độ Lục điện hạ khác thường, cũng chỉ có nàng ta.

Hô hấp nàng hơi chậm lại, hai tay để tại bên người lặng lẽ nắm chặt. Bất luận như thế nào, tối nay nàng cũng phải giữ chân hắn lại đây. Nếu không ngày mai nàng chắc chắn sẽ bị cả thị vệ kinh chê cười. Danh dự của Hách Liên thế gia trăm năm, quyết không thể để bị truyền ra tiếng xấu như vậy.

Hách Liên Mẫn Mẫn nhìn đường cong trên sườn mặt hoàn mỹ của Tông Chính Lâm, quyết định cố nén ngượng ngùng, xoay người mềm mại nhẹ ôm lấy thất lung của hắn, đầu cũng tựa trên đùi hắn.

Tông Chính Lâm không có phòng bị, nữ nhân kia đột nhiên áp sát lại, cảnh giác của thói quen luyện võ hàng năm làm hắn thiếu chút nữa đã vùng chường đánh nàng. May mà hắn kịp thời phản ứng lại, khó khăn lắm mới ngừng được động tác. Hắn cúi đầu nhìn nữ nhân đột nhiên chủ động kia.

Hách Liên Mẫn Mẫn không hề biết mình vừa dạo một vòng qua Quỷ Môn Quan, đối diện với ánh mắt kiên định của Tông Chính Lâm. Nam nhân này quyền cao chức trọng, tướng mạo khôi ngô cao lớn, lại đường đường chính chính là phu quân của nàng, sao nàng có thể chấp tay nhường cho người ta?

“Điện hạ, đêm đã khuya, người nên đi nghỉ thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 80: Yên Hảo

Edit: Linh Sờ Tinh

Từ "đi nghỉ" vừa rơi vào trong tai Tông Chính Lâm, mới khiến tinh thần của hắn đang phân tâm bởi nghĩ đến Mộ Tịch Dao mà phân tán toàn bộ kéo trở về.

Đề quyền sách xuống, tay trái đưa lên, màn lụa liền nhẹ nhàng rơi xuống. Trong màn giờ chỉ còn ánh sáng nhu hòa của đèn long phượng, mông lung chiếu vào hai người.

Hách Liên Mẫn Mẫn tim đập như trống, hai tay thử thăm dò đặt lên lồng ngực Tông Chính Lâm, mới vừa tiếp xúc với da thịt nóng cháy của nam tử, thì đã như bị bỏng đến khẽ run lên. Nén ngượng ngùng, bàn tay đặt trước ngực hắn, thân trên chậm rãi vươn lên.

Hách Liên Mẫn Mẫn từng bước tới gần, thân mình chậm rãi áp lên lồng ngực Tông Chính Lâm, lông mi chớp chớp, xấu hổ đến không dám nhìn thẳng hắn. Nhiệt độ nóng bỏng dưới tay làm trái tim nàng co rút, ngửa đầu đưa khuôn mặt sạch sẽ nhỏ nhắn sát vào Tông Chính Lâm.

Tông Chính Lâm bị Hách Liên Mẫn Mẫn đè lên người, vừa mới cảm thấy có một làn hương bay tới đã bị nàng đè lên đôi môi. Chiếc lưới đình hương thử thăm dò đụng chạm, làm hắn thấy kinh ngạc.

Hách Liên Mẫn Mẫn thử, thấy Tông Chính Lâm đều không đáp lại. đành phải làm tới, to gan đưa tay vào trong vạt áo, nhớ tới lời ma ma đã dạy, tay vuốt nhẹ dần xuống bụng hắn.

Trong lòng Tông Chính Lâm cuộn cuộn suy nghĩ, do dự.

Nên thuận theo tự nhiên muốn nàng ta, giống như đa số những người khác, thê hay thiếp đều tốt đẹp? Hay là tuân theo suy nghĩ trong lòng, kéo dài chút nữa để nhìn xem?

Nhận thấy Hách Liên Mẫn Mẫn sốt ruột chủ động, mắt phượng của Tông Chính Lâm trở nên sâu thẳm.

Người đang tí mĩ hầu hạ hẳn là chính thể của mình, thế nhưng trước mắt hẳn lại không ngừng có những hình ảnh tình xảo tươi cười của Mộ Tịch Dao. Tông Chính Lâm chưa bao giờ nghĩ tới, thứ đón hẳn vào ngày đại hôn hôm nay, lại phá vỡ cái quan niệm vốn đã bám rễ sâu trong tâm trí của hẳn đối với hoàng đế, hoàng gia.

Tông Chính Lâm thậm chí còn hoài nghi, ngoài hẳn ra, liệu còn có nam nhân nào lại cảm thấy chột dạ không nở với người khác chứ không phải với chính thể trong đêm viên phòng ở đại hôn hay không. Mà loại cảm giác kỳ quái này, nguyên nhân đều đến từ nữ nhân ở Đan Như Uyển kia.

Hách Liên Mẫn Mẫn nhân lúc hẳn phân tâm, bàn tay nhỏ bé đã chụp lên khối nóng rực của hẳn.

Tông Chính Lâm nhớ Mộ Tịch Dao có thai, đã cấm dục nửa tháng, lúc này bị nàng ta liên tục kích thích, cuối cùng cũng nổi lên phản ứng.

Nhìn thấy Hách Liên Mẫn Mẫn làm mọi cách lấy lòng, Tông Chính Lâm một phen giữ cái gáy của nàng ta, cúi người hôn xuống.

Hách Liên Mẫn Mẫn đối mặt với sự nhiệt tình bất thành linh của Tông Chính Lâm như vậy, nháy mắt rối loạn nhịp thở, dưới tay cũng xuất thi thuật khỏi dục vọng hẳn.

Dưới thân truyền đến rung động, làm bụng Tông Chính Lâm thắt chặt, trong đầu lại hiện lên hình ảnh, khiến hẳn không kìm lòng nổi kêu lên: "Kiều Kiều".

Âm thanh của người đàn ông trầm ấm, mang theo sự động tình rõ rệt. Nhưng tay hẳn nhanh như điện xẹt, nhấn vào huyệt ngũ của nàng ta, khiến người mất ý thức.

Đây Hách Liên Mẫn Mẫn đang hôn mê sang một bên, Tông Chính Lâm đứng dậy kéo vạt áo. Nếu không miễn cưỡng được, vậy thì hãy để cho người khiến lòng hẳn rối loạn kia bồi thường mới được.

Trong Đan Như Uyển, Mộ Tịch Dao ôm Thành Khánh ngủ say sưa. Đang lúc mộng đẹp, bị Lục điện hạ đêm khuya xông vào khuê phòng. Còn chưa hoàn hồn, người đã bị ôm vào phòng tân hôn.

Mê man nhìn cả phòng đầy màu đỏ tươi, Mộ Tịch Dao chớp hai mắt, ngây ngốc nhìn chằm chằm đôi đèn cầy long phượng đang cháy trên bàn.

Còn chưa mở miệng hỏi, cái miệng nhỏ nhắn đã bị hẳn vội vàng nuốt vào bụng. Con nhức nhối toàn thân của Tông Chính Lâm rốt cuộc tìm được chỗ xả, bàn tay chụp lên cơ thể nõn nang của Mộ Tịch Dao, thờ dài thỏa mãn.

"Kiều Kiều, động phòng trước đây." Nói xong không đợi Mộ Tịch Dao phản ứng, trực tiếp lột nàng sạch sẽ, đặt nàng nằm lên chiếc chăn "Kỳ Lân tổng tử". (*tổng tử = tặng con)

Động phòng? Mộ Tịch Dao hận không thể một cước đá cho hẳn thanh tỉnh. Lục điện hạ uống rượu say, không nhìn rõ nàng là ai, có phải hay không?

Mộ Tịch Dao thấy hẳn nhìn nàng từ trên cao xuống, cần rờ đánh giá, vừa tức vừa giận, luống cuống tay chân che đậy cơ thể. Nhưng nàng lại không biết cảnh tượng xinh đẹp này khiến cho hầu kết của Tông Chính Lâm chuyển động càng nhanh hơn. Quả nhiên là mỹ nhân xấu hổ, kiều điểm mà ướt át.

Lục điện hạ hai mắt sang quắc, âm thầm than, còn mị điểm hơn cả tượng tượng của hẳn. Một bên nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ nhắn đang xấu hổ và phần nõ của Mộ Tịch Dao, một bên nhanh chóng cời bảo phục trên người.

"Kiều Kiều, bốn điện hạ hình như trứng cổ của nàng rồi, không thể rời xa nàng được." Tông Chính Lâm đề lên thân thể đã ửng hồng của nàng, ở bên tai Mộ Tịch Dao hết sức chân thành nói với nàng, mãnh liệt tham lam muốn giữ lấy nàng.

Mới vừa rồi bị Hách Liên Mẫn Mẫn, khiêu khích, trong đầu quay cuồng chỉ có hình bóng Mộ Tịch Dao. Dục hỏa đã dâng lên mãnh liệt, muốn đôi tay mềm mại của Mộ Tịch Dao làm cho hẳn dục tiền dục tử, cảnh tượng này hình như đã từng thấy ở đâu đó.

Mộ Tịch Dao không biết tình hình trước đó là thế nào, chỉ biết mình bị Tông Chính Lâm nổi điên, hơn nửa đêm bị lôi ra khỏi giường. Bây giờ nghe hẳn không kiêng kị mà thổ lộ, lập tức sợ tới mức tỉnh ngủ vài phần.

Thằng nhãi Tông Chính Lâm này lại phát bệnh? Lần trước lúc đi biệt viện thương mai, xú nam nhân yêu cầu nàng "Cầm sắt hòa hợp". Lần này là động phòng hoa chúc, Lục điện hạ lại ép nàng "Tu hú chiếm tổ chim khách" hay sao.

Mộ Tịch Dao nhìn khuôn mặt tuấn tú của Tông Chính Lâm gần trong gang tấc, trong lòng muốn khiêu nại.

Đại boss, đêm tân hôn ngài không làm việc đăng hoàng, đem một phụ nữ có thai đặt ở dưới thân mà mạnh mẽ "Động phòng", có quá đáng không?

Tông Chính Lâm đầu thêm đề ý đến sự oán thâm của nàng, gần như không thể chờ đợi vuốt ve người mờ ra.

Mộ Tịch Dao vốn đang có thai, thân thể rất miễn cảm. Lục điện hạ am hiểu đạo lý này, thoáng trêu chọc, lập tức thấy nàng có phản ứng, ghé vào dưới người hẳn mà yêu kiều rên lên.

Tông Chính Lâm cực yêu đáng về đầy xuân sắc này của nàng, một khắc cũng không đợi được nữa, đỡ người, một phen đâm vào.

Mộ Tịch Dao tỉnh thần không tỉnh táo, như thuyền trong nước lay động đến hơn nửa đêm, trong trí nhớ chỉ còn là giường đỏ tươi và hình thù long phượng.

Tông Chính Lâm bị nàng kẹp chặt mà gằm gừ lên liên tục, rốt cục nhịn không được , lên đến đỉnh, hung hăng xâm nhập vài cái, run run phát tiết đục vọng.

Hai người thờ dốc ôm nhau. Mộ Tịch Dao hoàn hồn trước, gập dờ khóc lóc om sòm, cắn, đánh Tông Chính Lâm một phen.

“Kiều Kiều sao vậy ? Tức giận? Chẳng lẽ mới vừa rồi còn chưa tận hưởng?” Tông Chính Lâm tâm tình vui vẻ, ôm trán nàng .

Mộ Tịch Dao đá vào đầu gối hắn, “Vô si!” Lại vỗ vỗ giường, cực kỳ tức giận.”Điện hạ, sao lại để thiếp ngủ ở trên giường của nàng ta?”

Tông Chính Lâm hai mắt rạng rỡ, tràn đầy ý cười.

“Kiều Kiều đừng ăn đám chua, đêm chăn tất cả đều đổi rồi. Kiều Kiều đặc biệt như vậy, sao để niềm vui của người khác được?” Tông Chính Lâm càng thích nhìn thân hình Mộ Tịch Dao đỏ hồng, kiều diễm mê người.

Mộ Tịch Dao nghe hắn khoe một cách vô si , nháy mắt hơi nhụt chí. Điều này quan trọng sao?

Tông Chính Lâm trong người sáng khoái, đầu cũng tỉnh táo lại, còn một chuyện muốn cùng nàng nói rõ ràng.

“Nếu bốn điện hạ cùng chính phi viên phòng, nàng sẽ xử sự như thế nào?” Tông Chính Lâm đối với lần này cực kỳ thận trọng, không động vào Hách Liên Mẫn Mẫn, còn có một bản khoản, chính là Mộ Tịch Dao vốn hay thay đổi thất thường.

Nữ nhân này như gần như xa, thường xuyên làm cho người ta không thể nắm bắt. Tông Chính Lâm không muốn vì một Hách Liên Mẫn Mẫn mới vào phủ, khiến cho bao công sức trong thời gian dài của mình bị hủy hoại trong chốc lát. Tạm thời có Mộ Tịch Dao hắn sẽ không phạm sai lầm lúc trước, Tông Chính Lâm cảm thấy Hách Liên Mẫn Mẫn hoàn toàn có thể đặt sang một bên, sau này rồi tính.

Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm hỏi một câu thình lình như vậy. Tông Chính Lâm và chính phi viên phòng, nàng sẽ thế nào đây?

Vì thích ứng ở thời đại này, nàng cần phải an ổn. Nếu muốn làm theo ý boss, nàng nhất định phải suốt đêm khó ngủ, nước mắt rơi ướt áo. Nếu là chính nàng, nàng sẽ hận không thể tặng một tát cho tên gian phu. Điện hạ, ngài muốn nghe ý nào?

Tông Chính Lâm thấy Mộ Tịch Dao suy nghĩ, hung hăng cắn gáy nàng, nghe tiểu nữ nhân kinh hô kêu lên đau đớn, mới thả ra.

“Hôm nay nếu động vào Hách Liên Mẫn Mẫn, nàng sẽ đối xử với bốn điện hạ thế nào?” Tông Chính Lâm thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị, xé đi lớp nguy trang, hai mắt tập trung vào từng biến hóa nhỏ nhất của nàng, hỏi một cách rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Lễ Pháp

Edit: Linh Sờ Tinh

“Nàng nên biết ý của bản điện hạ, đừng có trả lời qua loa.” Tông Chính Lâm đã quá quen thuộc với thủ đoạn của nàng, trực tiếp chặn đường lui.

“Điện hạ”. Mộ Tịch Dao nhìn Tông Chính Lâm với khí thế dọa người, nhử mày. Nam nhân này nhất định phải hỏi rõ ràng sao? Nếu đã muốn nói rõ ràng, Mộ Tịch Dao cũng không ngại uy thế của hắn.

“Điện hạ và Chính phi cảm sát hòa hợp , thiếp đương nhiên sẽ cố giữ ân sủng, an ổn sống qua ngày. Sau này Chính phi chủ sự, thiếp tự sẽ kính trọng nàng ấy. Đối với điện hạ thì càng kính trọng hơn.”

Điều kiện quyết định đầu tiên là Hách Liên Mẫn Mẫn phải thức thời, biết cảm kích. Nhưng mà với bản tính của nữ nhân kia, Mộ Tịch Dao âm thầm lắc đầu, đòi trước thị đổi đổi các nàng cực kỳ không tốt.

Tông Chính Lâm nghe ra ý tứ của nàng, nếu hắn chạm vào Hách Liên Mẫn Mẫn, có thể hai bên đều tốt, chỉ có điều như vậy, hắn lại không muốn.

Tông Chính Lâm bị nàng chọc cho tức giận khiến sắc mặt xanh mét. Nắm chặt cổ tay nàng, kéo người vào trong ngực ôm thật chặt “Bản điện muốn nàng kính trọng để làm gì?”. Từ khi hắn sinh ra, đã tận hưởng được thế gian tôn sùng, còn cần một chút kính trọng của Mộ Tịch Dao hay sao?

Mộ Tịch Dao uly khuất nhìn hắn, lúng túng lên tiếng, “Thiếp nhất gan sợ phiền phức còn không được sao?” Nàng không thích như một con thiêu thân lao đầu vào lửa thì làm sao? Vô số nữ nhân bị hắn thiêu thành khói bụi rồi còn gì nữa? Nàng giữ lại một phần bản thân mình để sống cho tốt, ai bảo hắn tự tìm khó chịu làm gì?

“Nhất gan sợ phiền phức? Bản điện thấy nàng to gan lớn mật mới đúng!” Tông Chính Lâm nghĩ trước nghĩ sau, bỗng nhiên sáng tỏ, hắn như người đi dưới

trời âm u, nay đột nhiên mây đen tan hết, nhìn mọi vật tất cả đều trở nên rõ ràng.

Nữ nhân này định lấy lui mà tiến, cố gắng để vượt qua. Chung chồng với người khác vốn không phải là mong muốn của nàng. Nhưng khi bắt đầu đi, cũng chỉ có thể lui bước mà thôi.

Thảo nào từ trước đến giờ nàng đối với hắn luôn như gần như xa, thì ra nguyên nhân là thế.

Tông Chính Lâm bị nàng khiến cho tức giận đến mức ngực phập phồng, cho thấy hắn đang rất giận dữ. “Ân sủng còn dễ tìm hơn so với chân tình sao?”

Mộ Tịch Dao kinh ngạc với sự thông minh của Tông Chính Lâm, chỉ một điểm đó mà đã thông suốt?

“Thiếp có thể an phận, dựa vào điện hạ, thật sự không tốt sao?” Mộ Tịch Dao bèn thăm dò.

“Vô liêm sỉ!” Tông Chính Lâm coi như đã hiểu rõ, nàng thật sự không tham. Vì muốn có một cuộc sống an nhàn, nên đã sớm chặt đứt những vọng tưởng không thực tế.

Điều mà Tông Chính Lâm tức giận nhất, là Mộ Tịch Dao buông tha mọi thứ một cách quá sạch sẽ lưu loát, một loại thức thời đáng ghét. Mà hắn thì không thể chấp nhận ủy khuất, một đường đi đến tận bây giờ, đã luyện tiếu không nỡ buông tay.

Nhìn Mộ Tịch Dao tội nghiệp nhìn mình, Tông Chính Lâm có muốn phát hỏa cũng không được.

Nhắm mắt trầm tư thật lâu, Tông Chính Lâm hừ lạnh ra tiếng. Nàng muốn được thanh tịnh? Còn phải xem hắn có nguyện ý hay không. Nhưng những nữ nhân râu ria kia, những kẻ đó mà đáng để Mộ Tịch Dao phải cầu sự thờ ơ từ hắn sao? Tông Chính Lâm hẳn đây, ngay cả thiên hạ cũng dám mưu đồ, chỉ vài cái quy củ hư không kia, có thể coi là gì chứ?

Tông Chính Lâm nắm cầm Mộ Tịch Dao lên, vẻ mặt hung ác nham hiểm, lời nói tàn nhẫn vô cùng. “Nàng không dám muốn, bản điện hạ lại có tình cho”. Nhìn nàng né tránh lảng tránh, Tông Chính Lâm càng thêm bức bách. “Thật tình đã trao, nếu không được sự hồi báo mà ta muốn, Kiều Kiều, nàng nói xem, kết cục sẽ như thế nào?”. Bàn tay của hắn xoa gáy nàng, sự vuốt ve này phối hợp với lời uy hiếp vừa rồi, khiến tâm tư Mộ Tịch Dao loạn lên.

Tên Tông Chính Lâm điên rồ này! Còn chưa tới lúc hắn tỏ vẻ uy phong đâu, hắn thế mà lại dám bỏ qua lễ pháp tổ tông. Nếu Nguyên Thành để biết nàng “xúi giục” Tông Chính Lâm độc sủng mình, rất có thể tên của nàng ngay lập tức sẽ biến mất trên thế gian này.

Hơn nữa ai nói rằng có trả giá là có được sự hồi báo ngang bằng? Đúng là thứ logic thô phi, thật quá xứng với cá tính mạnh mẽ, ham muốn chiếm giữ của hắn.

Trong lòng Mộ Tịch Dao tính toán không ngừng, cười khẽ một tiếng. Nắm lấy cái tay đang nắm cầm mình, từ từ tiến lại gần, kề sát vào đôi môi của hắn.

“Điện hạ, nếu thiếp đã nhận được nhưng vẫn không thể đáp lại một kết quả làm vừa lòng ngài, vậy lại nên như thế nào?”

Tông Chính Lâm giữ cái đầu đang muốn rời đi của nàng, tiếp tục nụ hôn sâu.

“Tuyệt đối không thể”. Người đàn ông vô cùng tự tin, nói năng đầy khí phách, không hề lo lắng rằng mình không chinh phục được Mộ Tịch Dao.

“Nếu không thì điện hạ ngài dùng giấy trắng mực đen, viết thư làm chứng? Nếu ngài bội ước, thả thiếp xuất cung?” đầu óc Mộ Tịch Dao vô cùng linh hoạt, trước tiên phải đòi lấy điểm tốt cho mình đã. Xem ra nếu được kết cục là Tông Chính Lâm làm trái ước định, thì đó lại càng hợp tâm ý nàng?

Tông Chính Lâm cắn vào phần ngực đầy da của Mộ Tịch Dao, hung hăng giáo huấn, “Vọng tưởng xuất cung! Nếu là người khác, còn có khả năng!”. Trói nàng bên người, chặm rãi dây dỗi, không có khúc mắc, còn sợ nàng không động tâm ư? Lúc điện hạ đều đã có tính toán.

Hai người ở trong phòng khấu chiến, chỉ khổ cho vị thống lĩnh âm vệ có việc cần bẩm báo ở gian ngoài chờ đã lâu.

Phân Tịch Dao - Phân Tịch Dao - Phân Tịch Dao - Phân Tịch Dao - Phân Tịch Dao

Chờ Tổng Chính Lâm xuống nơi dưới phòng, mọi
trăm giọng mở miệng ra phía ngoài “Chuyện gì?”

“Khởi bẩm điện hạ, đã đến giờ dần. Hách
Liên chính phi bên kia...”

Tổng Chính Lâm ôm Mộ Tịch Dao khẽ vuốt lưng nàng,
“Để cho nữ ám vệ xử lý đi”.

Mắt của Mộ Tịch Dao đã dính vào nhau, buồn
ngủ cực kỳ, chỉ nghe thấy hai chữ “xử lý”,
không chịu được nữa đã chìm vào giấc mộng.

Hách Liên Mẫn Mẫn hoảng hốt thật lâu, mới
nghe thấy tiếng Tổng Chính Lâm đang ngủ an ổn
bên cạnh. Hôm qua...

“Ah!”. Vừa mới xoay người, dưới thân đau nhức
khiến cho khuôn mặt nàng trắng bệch. Tại sao lại
đau như thế?

“Tỉnh?” Tổng Chính Lâm đứng dậy, nhìn nàng
chậm rãi nói, “Không khỏe?”

Hách Liên Mẫn Mẫn đón nhận ánh mắt chuyên chú
của Tổng Chính Lâm, bỗng nhiên cực kỳ lúng túng,
đỏ mặt. Hôm qua là mình không tốt, lại bị
điện hạ hôn đến bất tỉnh. Sau đó thì .....

Hách Liên Mẫn Mẫn nghĩ đến sự khác thường
dưới hạ thân, hận không thể trốn vào chần khỏi
gặp người, thực sự không thể chịu nổi.

Ma ma trong nội cung đến lấy nguyên khăn, vẻ mặt
vui vẻ chúc mừng Tổng Chính Lâm và Hách Liên Mẫn
Mẫn.

“Lão nô chúc mừng điện hạ chính phi tròn lư...

đuyên, sớm sinh quý tử". Dứt lời cung kính lui ra.

"Không thể đứng đây?". Nhớ đến Tiểu nữ nhân của hần sau đêm đầu tiên cũng ngủ đến giữa trưa, nằm mất cả ngày. Tổng Chính Lâm nhớ tới dáng vẻ yếu ớt của Mộ Tịch Dao, nét dịu dàng hiện lên trong đáy mắt.

Hách Liên Mẫn Mẫn nghe thấy câu hỏi của Tổng Chính Lâm, lúng túng vì hần quá mức trực tiếp, lại thấy trong mắt hần có vẻ ôn hòa, nhìn chằm chằm vào mắt mình còn có chút sững sờ.

Tim của Hách Liên Mẫn Mẫn đập như nai con chạy nhảy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng. "Không có việc gì. Thiếp rất nhanh sẽ tốt, thỉnh điện hạ chờ một lát". Dứt lời bèn để nha hoàn đỡ đến phòng rửa mặt.

Đợi khi cởi xong quần áo, không chỉ hai nha hoàn đỏ mặt, ngay cả Hách Liên Mẫn Mẫn cũng rất xấu hổ. Cái này... điện hạ cũng hơi quá mức rồi! Trên người nàng ta đầy những vết xanh xanh tím tím, chân Hách Liên Mẫn Mẫn như nhũn ra, vội vàng bước vào nhà tắm tránh sự ngượng ngùng.

"Chủ tử, ngài có khỏe không? Có muốn gọi Phùng ma ma đến xem không?" Bích Lan lo lắng, Lục điện hạ sao lại lỗ mãng như thế, dấu vết trên người như vậy, có thể tưởng tượng tình huống hôm qua như thế nào.

"Nói cái gì? Động tác nhanh một chút, còn phải tiến cung thỉnh an." Hách Liên Mẫn Mẫn cảm thấy cực kỳ vui mừng, ai nói Lục điện hạ lạnh nhạt nữ sắc? Một thân nàng đầy những dấu này, không

phải là bằng chứng điện hạ vừa lòng nàng hay sao. Bước này đi một cách trôi chảy như thế, kế tiếp chắc chắn có thể nước chảy thành sông. Đã là chính thể, lại được sủng ái, cần gì e ngại Mộ thị nữa.

Người mà Hách thị nhắc tới, lúc này đang ôm chăn gấm mơ hồ ngủ gật. Tổng Chính Lâm chơi trò yêu thương vụng trộm, ngay cả điểm tâm cũng không thiếu. Sáng tinh mơ trời còn chưa sáng, nàng đã bị kéo đến dùng cơm. Chờ đại gia hân ăn vui vẻ, phui mộng chạy mất. Để lại nàng đầu óc choáng váng mệt mỏi rã rời, lại không thể ngủ bù, chỉ có thể ngồi để tiêu thực, vì thể đang khó chịu híp mắt. Vậy mà giờ tự còn phải đến Thiên Như Uyển để chào hỏi, Mộ Tích Dao nghĩ đến bộ dáng như quỷ của mình lúc đi ra gặp người khác, ước gì có thể ngủ tiếp chứ không cần đây.

*****

Thực phi nhìn Hách Liên Mẫn Mẫn run rẩy được người đỡ đến, bà cười kêu đứng lên. Có chính phi đúng là hiểu chuyện hơn hẳn, chuyện này đương nhiên là thành công rồi? Uống công bà còn lo lắng trắng đêm, không nghĩ lần này nhi tử thật sự rất phối hợp.

Nhìn Tổng Chính Lâm nhàn nhạt ngồi bên cạnh, trên mặt cũng không thấy vẻ gì đặc biệt vui mừng, Thực phi trong lòng rõ ràng. Chỉ sợ Tổng Chính Lâm đối với Hách Liên Mẫn Mẫn chẳng qua chỉ là có sự tôn trọng tối thiểu mà thôi, nhưng bà cũng không để bụng. Không cần vội, cứ từ từ ở chung, có thể chậm rãi thân cận. Đợi khi sinh ra đích tử, tự nhiên sẽ được vợ chồng đồng

tâm. Huống chi Chính thất chủ mẫu chú ý đoạn trang cẩn thận, hiền lương rộng lượng, có thể có được sự kính trọng của phu chủ đã rất khó rồi.

“Bản cung không cần các người ở cùng, sớm hồi phủ định ra quy củ. Đã có chủ tử chân chính, hậu viện cũng cần chỉnh đốn lại. Những nha đầu mới nhập phủ, cũng phải quản giáo cẩn thận”. Đây là đang ám chỉ đứa cháu gái không tốt kia của bà, không cần khách khí với nàng ta.

Hách Liên Mẫn Mẫn nghe những lời nói của Thục phi, mừng thầm trong lòng. Có vị này làm chỗ dựa, lúc nàng lập uy, càng là danh chính ngôn thuận.

Tông Chính Lâm nghe ra thâm ý của Thục phi, ánh mắt lóe lên. Mộ Tịch Dao có hạnh kiểm xấu, Thục phi lại không nhắc đến một chữ. Xem ra là đã bị Thành Khánh triệt để lôi kéo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Cảnh Báo

Edit: Linh Sờ Tinh

“Điện hạ, thiếp vừa vào phủ, mọi việc còn chưa quen thuộc. Không bằng cứ để Trắc phi tiếp tục chương quản việc trong phủ, thiếp từ từ tiếp nhận sau”.

“Không cần. Danh bất chính, ngôn bất thuận. Không rõ thì đi hỏi Điện Phúc Sơn”.

“Vâng”. Hách Liên Mẫn Mẫn hạ mi, hơi mang ý cười.

Tông Chính Lâm mang theo Hách Liên Mẫn Mẫn vào cung tạ ơn, Tô Lận Nhu ở Phương Hoa Uyển tìm hiểu những tin mới nhận được.

“Đã thu nguyên khẩn rồi?”. Xem ra điện hạ không hề giống như lời đồn, chỉ gần gũi mỗi nữ nhân ở Đan Như Uyển kia.

“Nhanh đến hầu hạ ta chuẩn bị. Dù không thể áp chế Hách Liên Mẫn Mẫn, ít nhất cũng không thể thua Mộ thị”. Hiện thời Hách Liên thị đã đắc thù, điện hạ sớm hay muộn cũng sẽ ân trạch hậu viện. Hôm nay phải lưu lại ấn tượng tốt, sau này mới thuận tiện làm việc.

“Chu tử, dậy thôi. Đã đến giờ tỵ”. Mặc Lan thấy Mộ Tịch Dao lại nằm ý không dậy, bắt đắc dĩ vô cùng. “Chu tử, nếu không dậy, điện hạ trở về, ngài làm sao mà đến lễ gặp mặt được?”

Mộ Tịch Dao nghe Mặc Lan lú rú đã tỉnh lại từ sớm, chỉ có điều lười nhác không muốn động dậy. Nhưng vừa nghe Tông Chính Lâm trở về, vội vàng ngồi dậy để người hầu hạ. Nàng còn muốn giữ chút sỹ diện không thể để cho mình bị Tông Chính Lâm khiêng vào đó được.

“Nước mặt ong”.

“Điện hạ phân phó, chỉ có thể dùng nước ấm”. Huệ Lan đưa ly nước cho Mộ Tịch Dao, cũng mặc kệ nàng không vui, sai người thay y phục chải tóc.

“Chủ tử, điện hạ phái kiệu đến đón ngài”. Triệu ma ma vào nhà, thấy một thân quần áo Mộ Tịch Dao đang mặc, âm thầm thở dài. Sao lại không biết chú trọng như vậy, dù sao Chính phi cũng là chủ tử ở trên.

Bên trong Thiên Như Uyển, Tông Chính Lâm ngồi trên chủ vị, bên cạnh là Hách Liên chính phi đoan trang.

Tô Lận Nhu mang theo một đám nữ quyến theo thứ tự ngồi xuống, cả phòng im lặng chờ nữ nhân duy nhất vắng mặt đến giờ phút này.

“Mộ Trắc phi có thai, chắc là đến chậm một chút, mọi người ngồi chờ một chút, trò chuyện cho quen thuộc”.

Vạn Tĩnh Văn nhìn Hách Liên Mẫn Mẫn diễn vai chính thất, móng tay cắm sâu vào da thịt. Tạm thời để ả ta đắc ý vài ngày, về sau sẽ có lúc ả phải khóc.

“Điện hạ, hôm nay mẫu phi có nói đến việc xuất cung mờ phủ, chậm nhất tháng sau phủ hoàng tử mới có thể xây xong. Bố trí sân cho các vị muội muội, là giống như hiện giờ, hay là có an bài khác”.

Tông Chính Lâm đợi lâu không thấy Mộ Tịch Dao đến, đoán là nữ nhân kia lười nhác nằm ý không chịu dậy, chợt nghe Hách Liên Mẫn Mẫn đề cập chuyện phủ đệ, mới hơi chú ý.

“Người nghĩ như thế nào?” Tông Chính Lâm hỏi ý Hách Liên Mẫn Mẫn.

Hách Liên Mẫn Mẫn đang muốn nói mình không thích cái tên Thiên Như Uyển, nghe qua thật cảm thấy quanh quẽ, muốn đổi cái tên khác nghe tươi vui hơn.

“Tỷ tỷ chắc còn không biết, Thiên Như Uyển là điện hạ tự mình ban hoành, thiếp cực kỳ hâm mộ đấy”. Tô Lận Nhu nắm khăn lụa, vẻ như mình cũng muốn cầu một cái. Điện hạ đối với chính phi quan tâm bao nhiêu, sao đối với mình lại không có dù chỉ một điểm? Nếu không phải hôm ấy vừa lúc thấy Điền quân sự chỉ huy người treo tấm hoành kia lên, thì có lẽ bản thân còn không biết việc đó.

U oán nhìn Tông Chính Lâm, thấy hắn cũng đang nhìn lại, nhất thời đôi mắt đẹp đầy ẩn tình, thẹn thùng không thôi.

Hách Liên Mẫn Mẫn thấy Tô Lận Nhu ở dưới mắt mình lại dám câu dẫn Lục điện hạ, môi mím chặt, không nhắc đến chuyện đổi tên nữa.

“Đan Như Uyển của thiếp không đổi đâu”. Mộ Tịch Dao xinh đẹp yêu kiều bước vào, chiếc quạt tròn đơn giản trên tay lại làm nàng thêm quyến rũ câu hồn.

Mọi người thấy Trắc phi mặc một bộ quần áo màu xanh váy dài lụa mỏng thướt tha đi tới, tươi cười khéo léo, mắt đẹp trông mong.

Hách Liên Mẫn Mẫn thần sắc căng thẳng, đúng là yêu tinh! Khó trách lại có thể mê hoặc điện hạ độc sủng hai năm trời. Vẻ mặt Vạn Tĩnh Văn đại biến, vội vàng cúi đầu che giấu. Tô Lận Nhu thì hai tay nắm chặt, tức giận đến mức muốn xé nát khuôn mặt tươi cười quyến rũ kia. Trong phòng nhiều người như vậy, cố tình chọn quần lụa màu mỏng giống nàng! Đây là sự đối địch trời sinh có phải không?

Mộ Tịch Dao một bước xoay đến gần, thấy vẻ cảnh cáo trong mắt Tông Chính Lâm, biết là boss đã chờ lâu lắm, không còn kiên nhẫn nữa.

“Thiếp thỉnh an điện hạ, thỉnh an Chính phi”. Nói xong muốn quỳ gối hành lễ, chỉ là cái động tác kia chậm rì, Tông Chính Lâm thấy thật buồn cười. Tiểu nữ nhân đang cố tỏ vẻ “được sủng mà kiêu” sao? Có tiến bộ!

“Mộ thị có thai, không cần đa lễ”. Không đợi Hách Liên Mẫn Mẫn phản ứng, Lục điện hạ đã mở miệng trước.

Hách Liên Mẫn Mẫn thấy Mộ Tịch Dao nâng cao bụng, rất phiền chán. Lại thấy nàng âm thầm làm nũng với Tông Chính Lâm, càng thờ ơ lạnh nhạt. Đang định ra oai phủ đầu với nàng, để cho nàng làm lễ được hơn một nửa mới kêu lên, lại bị Tông Chính Lâm thương hoa tiếc ngọc nói trước. Trong lòng có

“Tạ ơn điện hạ đã lo lắng”.

Mộ Tịch Dao mềm mại dịu dàng tạ ơn, ngẩng đầu hờn dỗi với Tông Chính Lâm. Vừa vào cửa đại Boss liền cho ân huệ, nàng cũng không cần vất vả diễn kịch.

Mọi người thấy từ khi Mộ Trắc phi vào phòng, ánh mặt điện hạ đã bị nàng ta hấp dẫn, một khắc cũng không rời đi. Hơn nữa lại vô cùng chiều cổ, còn thay sạp mát đặc biệt cho nàng. Hai người mắt đưa mày lại, rất thân mật.

‘Nếu không muốn đổi, vậy thì giữ lại.’

Tổng Chính Lâm gật đầu đồng ý. Ý nghĩa của Đan Như Uyển là hẳn lựa chọn nhiều lần. Lại là nơi liên tiếp có tin mừng với nàng, hợp lại càng có thêm sức mạnh.

Hách Liên Mẫn Mẫn thấy hai người bọn họ người tới ta đi, bỏ qua chính phi là nàng mà trực tiếp đưa ra kết quả, cảm thấy không vui. Nhưng trên mặt lại hiện lên vẻ tươi cười đáp ứng, nói là toàn bộ hậu viện đều theo như cũ, không cần thay đổi thêm nhiều phiền nhiễu nữa.

“Biểu ca! Muốn không muốn ở Thư Oái uyển, nơi đó không sạch sẽ, làm sao ở được? Tên cũng thực xúi quẩy”. Tằng Du mới nhập phủ được hai ngày, làm sao chịu ở nơi mà Đường Nghi Như từng ở? Lúc đầu nàng ta còn xông đến thư phòng của Tổng Chính Lâm hai lần, đều bị Vệ Chân ngăn lại. Hôm nay tìm được cơ hội, sao có thể buông tha.

Tổng Chính Lâm lạnh lùng nhìn Tống Du âm ỉ, giao cho Hách Liên Mẫn Mẫn, “Nàng ta cứ để là Tống thị là được”.

Hách Liên Mẫn Mẫn có chút kinh ngạc, vốn nghĩ rằng muốn mình chiếu cố hơn vài phần, kết quả không vào mắt điện hạ được. Biểu ca? Hừ. Không có sủng ái, có kêu gọi nhiệt tình hơn nữa, cũng vô dụng.

“Nếu sân của Tống thị là do điện hạ khâm điểm, vậy thì không cần thay đổi”.

Hách Liên Mẫn Mẫn vốn tưởng rằng một thị thiếp mà được ở sân của Thứ phi thì đó là ân điển của điện hạ, theo tình hình bây giờ xem ra, sợ là thị đã phạm vào đại kỵ chứ không được sủng ái gì.

Tống Du bị Hách Liên Mẫn Mẫn đẩy về, tức giận đến xanh mặt. Gỏi cho một Hách Liên Mẫn Mẫn, mới đến một ngày, đã muốn đập nàng để lập uy sao? Âm thầm quyết định hôm sau tiến cung sẽ khóc lóc kể lể, cho di làm chủ cho mình.

Mộ Tịch Dao nhìn thần sắc của Tống Du thì đã biết ý định của nàng ta, chỉ cảm thấy ngạc nhiên. Người này đến cùng thực sự là không có đầu óc, mới có thể đến tận bây giờ vẫn không rõ vị trí của mình ở đâu?

Mặc kệ nàng ta, chính sự quan trọng hơn. Hôm nay nàng ta đến là để tỏ vẻ tự cao tự đại đầu

“Điện hạ, thiếp tới trễ, đã kính trà rồi sao?”

Lúc Mộ Tịch Dao còn ở cửa ra vào, nghe Hách Liên Mẫn Mẫn nhắc tới chuyện mấy tấm biển. Muốn đổi? Vậy phải xem Tổng Chính Lâm có đồng ý hay không đã. Lúc điện hạ cho hai chữ “Thiên Như”, là có thâm ý sâu sắc. Chỉ không biết Hách Liên Mẫn Mẫn có hiểu rõ không.

“Chưa, còn đang chờ muối muối”.

Hách Liên Mẫn Mẫn ngăn lời của nàng lại, không thể để cho nàng cùng điện hạ đáp lời. Mộ thị là đang mượn cơ hội khoe khoang, ở trước mặt người mới khoe sự sủng ái ra. Có chính thật là nàng ở đây, muốn lập uy cũng không đến lượt nàng. Tuy rằng mình sẽ không trực tiếp đối đầu với nàng, nhưng sẽ không chấp nhận việc nàng ta làm càn.

Đợi Hách Liên Mẫn Mẫn để cho người bưng trà, Tô Lân Như đến gần, lúc kính trà cho Tổng Chính Lâm, làn thu thủy trong mắt dong đưa, rất mỉa hoặc.

Hách Liên Mẫn Mẫn cảm thấy rất hận, còn chưa thu thập được Mộ thị, lại nhảy ra Tô Lân Như không biết xấu hổ. Nhìn Tề thị Khổng thị phía dưới, trang điểm cũng rất xinh đẹp. Hậu viện

này trừ Ngũ thì chất phác khô khan, không có ai khiến a bớt lo được.

Chờ khi Vạn thị kính trà xong, thị lại nhìn Mộ Tích Dao, sau khi nhìn cẩn thận xong thì càng cảm thấy chắc chắn. Nữ nhân này không thể giữ lại!

Ác niệm trong lòng thị bắn ra một cách ác liệt, ngọc bội trước ngực Mộ Tích Dao đột nhiên phát ra cảnh báo.

Mộ Tích Dao chân động, âm thầm dò xét. Cũng chỉ còn mấy tiểu nha hoàn đang thu thập chén trà, đưa hoa quả lên. Ngọc bội cũng yên lặng lại, không còn phản ứng.

Là ai? Độ nóng này của ngọc bội, giống hệt như lần trước khi bị huyết tích tử ám sát. Đây là sát cơ! Chẳng lẽ quân cờ mà An quốc công phủ cài vào cũng xen lẫn ở trong này?

Mộ Tích Dao cẩn thận chú ý, cố gắng ghi nhớ hết tất cả mọi người trong phòng này.

Mọi việc đã xong, Hách Liên Mẫn Mẫn cười xin Tổng Chính Lâm đồng ý bày cơm ở phòng chính.

“Đan Như Uyển đã chuẩn bị tốt rồi. Chính phi chuẩn bị cơm tối là được”.

Tông Chính Lâm nói xong, mang theo Mộ Tịch Dao r đi trước.

Hách Liên Mẫn Mẫn nghe hẳn nói đến Đan Như Uyển, trong lòng thất lại. Nhưng lại nghe hẳn nói cơm tối sẽ đến chính phòng, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Xem ra sự sủng ái của Mộ thị không dễ dàng dao động. May là trong ba ngày đầu, điện hạ ít ra cũng sẽ chú ý cho nàng chút mặt mũi. Về sau như thế nào, thì chỉ có thể dựa vào bản lĩnh mà thôi.

Vạn Tĩnh Văn trở lại phòng, yên tĩnh trầm tư. Căn cơ của Hách Liên Mẫn Mẫn đã hủy, không còn đáng lo. Còn Mộ thị kia... có nên ra tay thử không?

chút không dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Kết Oán

Edit: Linh Sờ Tĩnh

“Rất mệt mỏi sao?” Tông Chính Lâm nửa ôm nửa bế, mang Mộ Tịch Dao trở lại Đan Như uyển.

“Cũng bình thường. Thai này ngoan hơn nhiều so với Thành Khánh”. Mộ Tịch Dao tựa vào lòng Tông Chính Lâm, khẽ vuốt bụng.

“Sau khi khai phủ, bản điện sẽ đi Thục Trung một chuyến. Đến lúc đó chỉ sợ không về kịp lúc nàng sinh”. Tông Chính Lâm nhú mày, rất lo lắng. Lần trước khi Mộ Tịch Dao sinh có hẳn trấn giữ bên cạnh, mọi sự đều tốt. Lần này trong phủ người đông phức tạp, còn có quân cờ mà An quốc công phủ bố trí quấy phá. Hách Liên Mẫn Mẫn thì không có khả năng toàn tâm toàn ý chiếu cố Mộ Tịch Dao. Do đó, thế lực của nàng đơn bạc, lại muốn sinh sản, cực kỳ nguy hiểm.

“Lúc bản điện đi, đưa nàng về Mộ phủ nhé? Lúc đó chắc Mộ đại nhân đã đến Thịnh Kinh nhậm chức”.

“Không được. Nếu như An quốc công phủ muốn xuống tay, nếu thiếp rời khỏi phủ hoàng tử, bọn họ sẽ càng thêm không kiêng nể gì. Không bằng nói với mẫu phi, trước khi thiếp sinh nửa tháng, qua bên đó làm phiền một thời gian?”

Tông Chính Lâm nhú mày. Trong cung của Thục phi nhìn thì an toàn, nhưng thực ra trong tất cả các cung đều có kẻ nằm vùng. Nếu Quý phi nhân cơ hội đó đề ra tay, sẽ khó lòng phòng bị.

“Không ổn. Trong cung mẫu phi có tai mắt của Quý phi”.

Mộ Tịch Dao kinh ngạc. Tông Chính Lâm không nhớ nằm vùng đi? Chẳng lẽ muốn đánh ngược một ván?

Quý phi muốn âm thầm ra tay, vậy cũng phải xem có thể xếp đặt được không đã! Mộ Tịch Dao cười vô cùng giảo hoạt. Kéo người xuống nước, nàng rất thích ý.

Chạng vạng, Tông Chính Lâm đến Thiên Như Uyển cùng Hách Liên Mẫn Mẫn dùng cơm, hai người theo quy củ, nửa câu cũng không nói. Hách Liên Mẫn Mẫn âm thầm lưu ý, thấy Tông Chính Lâm chỉ dùng một chút măng tươi, ngay cả canh giải nhiệt, một ngụm cũng không uống, thì thấy vô cùng sốt ruột.

“Điện hạ, không hợp khẩu vị sao?” Nếu Tông Chính Lâm không quen đồ ăn Thiên Như Uyển, thì sẽ không ốm.

“Giờ ngủ có uống thêm ít canh, bây giờ đủ rồi”. Tông Chính Lâm dù sao cũng là nam nhân, đối với lòng dạ nữ nhân cũng không hiểu biết. Hắn chỉ để ý Mộ Tịch Dao, mà nàng thì có gì nói nấy, không thích thì bày sắc mặt cho người xem, không cần hắn phải phỏng đoán. Hiện giờ ngồi đối diện hắn là Hách Liên Mẫn Mẫn, không phải là Mộ Tịch Dao không biết kiêng kị, cảm thấy không dễ chịu, cũng chỉ có thể nén ở trong lòng.

Ở Đan Như Uyển ăn thư thái, uống thêm mấy ngụm canh? Ở chỗ nàng thì chỉ gấp mấy bữa đã không muốn ăn. Hách Liên Mẫn Mẫn vốn tưởng mình có thể khắc chế cảm xúc, giữ bình tĩnh. Nhưng khi chuyện tới trước mắt, mới phát hiện mình đã tự đề cao mình. Rõ ràng là ở Thiên Như Uyển, khắp nơi lại có bóng dáng nữ nhân kia! Có nén bất bình trong lòng, Hách Liên Mẫn Mẫn đứng dậy hầu hạ Tông Chính Lâm súc miệng rửa tay.

Hai người thu thập thỏa đáng, Hách Liên Mẫn Mẫn dâng trà, ngồi bên cạnh Tông Chính Lâm, muốn nói lại thôi.

“Chuyện gì khó xử?”

Thần sắc của Hách Liên Mẫn Mẫn có thêm vài phần không được tự nhiên, cô ra vẻ điềm tĩnh hỏi, “Điện hạ, hậu viện có phải an bài thị tẩm?”. Đây là chuyện mà tất cả chính thất phải hỏi, dù không muốn, không cam lòng cũng phải nuốt vào, xin chỉ thị của phu quân.

Mắt phượng của Tông Chính Lâm khép hờ, nhìn nàng thấp thòm không yên, mới nhàn nhạt dặn dò. “Mong một mười lăm sẽ ở phòng người. Các ngày còn lại, không cần đề ý”. Mộ Tịch Dao kia còn đang ước gì mình bội ước buông tay. Há lại có thể cho nàng được như ý!

Hách Liên Mẫn Mẫn vốn chỉ nghĩ tuân thủ nghiêm chỉnh bốn phận chính thất, quản lý hậu viện. Không ngờ được Tông Chính Lâm nhận lời, nhất thời vui mừng xen lẫn.

Tông Chính Lâm nguyện ý tuân thủ quy củ của tổ tông, đã là chuyện cực kỳ hiếm có. Bên ngoài có lời đồn đãi, trong các vị hoàng tử, chỉ có Tứ điện hạ là đề ý mặt mũi Chính phi, mỗi tháng đều đúng hạn qua viện. Còn các điện hạ khác nếu không phải chiêu tẩm sủng thiếp thì là ngủ với mỹ cơ, làm gì có ai đề chính phi vào mắt. Nếu nói lời bất kính, dù là đương kim thánh thượng, mong một mười lăm cũng không hề nghĩ ngơi ở tẩm cung của Thứ hậu. Nhưng mà tốt xấu gì cũng còn có chữ “Thứ” đề lấp liếm, ngay cả quan lại khuyên can cũng không được.

“Thiếp tạ ơn điện hạ lo lắng”. Hách Liên Mẫn Mẫn cảm thấy yên lòng, động tình, chậm rãi dựa vào lòng Tông Chính Lâm.

Tông Chính Lâm thấy mắt nàng ửng đỏ, hiểu rõ là nàng tacảm động. Cảm thán, đáng tiếc đây không phải suy nghĩ trong lòng hắn, cuối cùng cũng chỉ là quan tâm bên ngoài. Nhẹ nhàng nắm bả vai nàng ta, đẩy dịch ra.

“Giữa phu thê, sao còn khách sáo”. Không thể nào tiêu thụ nỗi ân tình của nàng ta.

Tông Chính Lâm đứng dậy nhìn đồng hồ nước, quay đầu dặn dò, “Thời gian không còn sớm, bản điện đi thư phòng một chuyến, lát nữa sẽ trở lại”.

Hách Liên Mẫn Mẫn bị hắn đẩy ra, sự ám áp trong lòng lập tức bị dội nước lạnh. Giương mắt nhìn bóng lưng hắn cao ngất biến mất ở ngoài cửa, nàng ta buông đầu, âm thầm cắn chặt răng.

Không thể nản chí, không có sự sủng ái, chỉ có danh nghĩa Chính phi, sẽ vô cùng gian nan! Con đường này tuy khó, nhưng dù sao thời gian mới ngắn ngủi. Chỉ cần dẹp bỏ mọi chướng ngại cản đường, nàng không tin vĩnh viễn không nắm được tâm của Tông Chính Lâm. Hôm nay tất cả mọi vấn đề chỉ vì “phía trước mặt có Châu ngọc” mà thôi!

Tông Chính Lâm ra khỏi chính phòng, cũng không đi thư phòng, mà đi được nửa đường vòng lại, chỉ mấy hơi đã đến bên ngoài Đan Như Uyển.

Mộ Tịch Dao nhìn nam nhân đi nhanh đến, cười đứng dậy nghênh đón. Mới tới gần, đã thấy mùi hương nhàn nhạt, lập tức hắt hơi không ngừng.

Lúc đầu Tông Chính Lâm không biết nguyên nhân, thấy nàng khó chịu, vội vàng đi qua đỡ nàng ngồi xuống. Nào biết Mộ Tịch Dao chẳng những không tốt hơn, mà nước mắt lưng tròng chảy hần ra, dùng sức trốn ra sau. Cuối cùng thì toàn thân đỏ hồng, liều mạng gọi Triệu ma ma cùng Mặc Lan.

“Chủ tử!” Mặc Lan cả kinh, nâng nàng đến nhà tắm.

“Điện hạ, Trắc phi không hợp với các loại lá cây trong lư. Lần trước ở trong cung Thực phi một lúc, trong lúc lơ đãng ngửi chút mùi toàn thân liền đỏ lên. Khi đó điện hạ còn ở trong quần doanh, nên chưa báo cho người biết”. Triệu ma ma nhìn Tông Chính Lâm sắc mặt âm trầm, nhanh chóng giải thích.

Tông Chính Lâm bị Mộ Tịch Dao đẩy ra đã không vui, lại nghe nói đến mùi, làm sao không rõ? Nhanh chóng cởi áo ngoài đến thiên điện tẩy rửa.

Lúc trở ra, Mộ Tịch Dao đã tốt hơn rất nhiều. Chỉ có cái mũi tinh xảo đáng thương bị xoa thành đỏ rực, trên người đã khôi phục như lúc ban đầu.

Nhìn lông mày Tông Chính Lâm nhíu chặt, Mộ Tịch Dao làm nũng kéo tay hắn, bỏ nhào vào lòng hắn, “Không sao. Tật xấu từ nhỏ, thiếp quên mất”.

Có thể quên mới lạ. Điều này không phải là do nàng có vấn đề, cũng không phải thân thể có việc gì, mà là do hệ thần kinh của đời trước bị dị ứng. Cái loại bệnh kỳ quái này, làm hại Mộ Tịch Dao, một kẻ chưa bao giờ trải qua việc như vậy xem chút thì chửi cha chửi mẹ. Hiệu quả đan dược sao lại kém như thế? Lấy những thứ khác bù lại thì không được hay sao chứ?

Tuy rằng được đan dược bảo hộ sẽ không bị làm sao, chỉ hắt xì, da đỏ hồng, nhưng thật sự là không tốt lắm?

Tông Chính Lâm sờ đầu nàng, giận chó đánh mèo lên Hách Liên Mẫn Mẫn. Trước kia từng nghe Tịch Dao nói nàng không thích phấn hương kém chất lượng, thì ra thật sự không phải là cố ý từ chối. Trong lòng hắn bắt nắn Mộ Tịch Dao giấu diếm việc này, hôn lên trán nàng.

“Hôm nay mệt mỏi, đi nghỉ sớm đi”. Ôm nàng vào phòng, sau đó lại đi ra dọn dẹp xử lý hậu quả.

“Mang áo ngoài hủy đi. Truyền lời cho Điền Phúc Sơn, đem các loại hương phấn lá cây đều liệt vào vật cấm”.

“Điện hạ, ngài không quay về sao?” Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm ôm, buồn bực hỏi.

“Còn khó chịu?” nghe nàng nói chuyện, giọng mũi rất nặng. Tông Chính Lâm đứng dậy muốn gọi ngự y.

Mộ Tịch Dao nhanh chóng ngăn trở, bàn tay nhỏ bé của nàng đặt lên bàn tay to của hắn, cam đoan một lát là tốt rồi.

Nghệt mũi hắt xì lại phải thỉnh ngự y? Nàng gánh không nổi cái danh này đâu.

Tông Chính Lâm thấy tinh thần nàng khá tốt, mới yên tâm. Cởi áo, kéo nàng vào lòng, ôm chặt.

“Kiều Kiều của bản điện hạ đang chịu tội, tất nhiên phải quán quyết không rời. Bản điện thương yêu, không đành lòng rời đi”. Tông Chính Lâm nói có bài bản hẳn hoi, lấy cớ không trở về Thiên Như Uyển, tất cả là tại vì Mộ Tịch Dao yếu ớt.

Mộ Tịch Dao thấy trình độ Lục điện hạ trọn mắt nói dối lại tiến thêm một bậc, nàng cũng thấy bất phục. nam nhân này luôn muốn áp bức nàng bằng mọi cách có thể, chỉ cái hắt xì đã thành cái cớ để hắn không phải đặt chân vào hậu viện. Không cần nghĩ cũng biết, sắc mặt của Hách Liên Mẫn Mẫn ngày mai sẽ như thế nào.

“Điện hạ, thiếp đã chịu tội rồi, ngày mai thỉnh an, sẽ không cần nhận sự xui xẻo do đắc tội chính phi chứ?” Hách Liên Mẫn Mẫn vào phủ làm nàng rất ghét, nhất là việc sáng sớm phải đi thỉnh an. Quy củ cái quý gì chứ, sáng sớm không ngủ cho thoải mái, hội họp cái gì!

Tông Chính Lâm vui đầu vào sau gáy nàng cười khê một tiếng. Việc mà Tiểu nữ nhân bắt nắn Hách Liên Mẫn Mẫn nhất chính là do không được ngủ đủ giấc.

“Kiều Kiều có cầu, bản điện hạ sẽ đáp ứng”.

Hai người ôm nhau ngủ trong phòng, Hách Liên Mẫn Mẫn ở Thiên Như Uyển tức đến muốn nổ tung đầu óc.

“Khởi bẩm Chính phi, điện hạ cho nô tài truyền lời lại, tối nay nghỉ ở chỗ Mộ Trắc phi, thỉnh Chính phi sớm nghỉ ngơi”.

“Ngoài ra, lư thảo bị liệt vào vật cấm trong phủ, không được trồng cũng không được sử dụng chế thành hương liệu”.

Nghĩ tới lời Điền Phúc Sơn vừa truyền đạt, Hách Liên Mẫn Mẫn buồn bực đến ngực cũng đau. Thật là khinh người quá đáng! Mộ thị kia rõ ràng là mượn chuyện này khiến cho nàng khó coi!

Ba ngày đầu tân hôn, dám đến phòng nàng kéo người đi, có còn biết quy củ hay không? Điện hạ rõ ràng đã nói sẽ quay lại, lại bị nàng ta đùa giỡn lừa gạt qua bên đó!

Hách Liên Mẫn Mẫn nhìn những trang trí tân hôn trong phòng còn chưa bỏ đi, cảm thấy hết sức chướng mắt. Ngày mai là ngày thứ ba, cũng là ngày lại mặt, điện hạ đến giờ cũng chưa đề cập. Bây giờ người đã ngủ, chẳng lẽ mình lại phải học những việc hạ lưu như là xông đến đoạt người hay sao?

Lúc gả đến đây, bản thân còn tràn đầy khí thế, đề trong nhà an tâm. Không nghĩ tới mới chưa đến hai ngày, đã liên tục bị đá kích, ngài mai phải nói với gia đình thế nào đây? Chẳng nhẽ nói với mẫu thân, nữ nhi của người không có bản lĩnh, mới ngày thứ hai tân hôn đã không lưu được điện hạ?

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Cấm (1)

Edit: Linh Sờ Tinh

“Chủ tử, vừa rồi đại quân sự báo lại, điện hạ bị Thái tử gọi đi Đông cung, ngài đi lại mặt trước, điện hạ sẽ đến sau”. Đại nha hoàn Quế Lê dè dặt bẩm báo.

“Cho người chuẩn bị đi, lập tức khởi hành”. Hách Liên Mẫn Mẫn đỡ trăm cài tóc trên đầu, trăm giọng phân phó.

Đại hôn điện hạ được hưu một ba ngày, Thái tử gia lại chọn đúng hôm nay mà gọi người đi?

“Lục đệ định như thế nào?” Thái tử mặc một thân cẩm bào màu vàng, vẻ mặt không hề che giấu vẻ đắc ý.

Tông Chính Lâm xem tấu chương trước mặt, thần sắc ngưng trọng. Thái tử lại muốn xen vào việc này?

“Nhị ca, việc này không ổn. Mạc Bắc sắp có chiến sự, không nên lại gây sóng gió nữa ”.

Thái tử đang hứng trí, bị lời nói của Tông Chính Lâm như bị một gáo nước lạnh tạt vào mặt.

“Việc này liên quan đến căn cơ trị quốc của Đại Ngụy, làm sao có thể kéo dài mà không báo? Hay là Lục đệ cho rằng vẫn không bằng võ?”

Tông Chính Lâm nhíu mày, “Việc này có thể tạm hoãn.”

Sắc mặt Thái tử càng trở nên âm trầm. Quả nhiên đã không phải một lòng, trước còn có thể sử dụng làm vũ khí, hiện giờ lại dám công khai chống lại ý của mình. “Nếu như thế, thì không cần phiền Lục đệ quan tâm”.

Mở miệng sai người đưa Tông Chính Lâm ra phủ, đột nhiên lại cười vỗ vai hắn, “Nhị ca còn chưa chúc mừng người đại hôn. Hôm nào rảnh rồi, sẽ đến phủ người uống hai chén”.

“Đó là vinh hạnh của thần đệ”.

Ngồi trong xe ngựa phủ hoàng tử, Tông Chính Lâm nheo mắt, khóe môi mang ý cười. Chiêu này của Thái tử quả là ngoài dự đoán mọi người, thay hẳn tiết kiệm được không ít việc. Đã có người ôm lấy việc này, sao hắn lại không nhanh chóng mà bút ra chứ?

“Diệp Khai, đến Hách Liên phủ”.

“Dạ, điện hạ”.

Trong Hách Liên phủ, Hách Liên phu nhân nhìn con gái dung nhan tỏa sáng, tươi cười không ngừng, cuối cùng cũng yên lòng.

“Điện hạ đối với con rất săn sóc, nhớ trước tiên phải có được con nối dòng. Không được cố tranh giành tình cảm trước, hỏng mất đại sự”.

“Bẩm Phu nhân, hoàng tử phi, Lục điện hạ đích thân đến. Đại nhân mời hai vị qua chào”. Gã sai vật ngoài cửa vội vàng đến báo.

Hách Liên phu nhân thấy Tông Chính Lâm bị Thái tử gọi đi đã đến kịp, có chút vui mừng. Ít nhất có thể thấy điện hạ vừa lòng với Hách Liên Mẫn Mẫn.

Ngồi trên xe ngựa hồi phủ, Liễu Thanh do dự mãi, cuối cùng cũng mở miệng “Chủ tử, vì sao không nói sự khó xử trong phủ nói với phu nhân? Phu nhân có thể quản lý Hách Liên phủ ngay ngắn rõ ràng, nhất định có thể giúp ngài ra chút chủ ý”.

Về mặt Hách Liên Mẫn Mẫn phức tạp, một lúc sau mới thở dài. “Hách Liên gia là thế tộc trăm năm, chưa bao giờ lấy nữ nhi nhà nào là quan trọng nhất, mà là người nào được việc nhất. Đừng quên, tiểu thư Hách Liên phủ, không chỉ có một người đâu”.

Mẫu thân mặc dù có địa vị chính thất cao quý, bên cạnh vẫn có hai tiểu thiếp như hổ rình mồi. Hai vị phu nhân Tĩnh An hầu trước, đều là tỷ muội xuất thân từ gia tộc Hách Liên. Về phần vợ cả vì sao “đột phát bệnh cũ”, bị kẻ thất chiếm lấy vị trí, Hách Liên Mẫn Mẫn rất rõ ràng. Đại gia tộc luôn tàn khốc, hậu viện tranh đấu cũng không nhẹ nhàng chút nào

Trái ngược với sự yêu thương thật lòng của mẫu thân, tổ phụ và phụ thân cho đến bây giờ chỉ coi gia tộc là số một. Hiện nay mình ở phủ hoàng tử, địa vị chưa ổn định, làm sao có thể bộc bạch điều gì.

“Chuyện trong phủ hoàng tử, tuyệt đối không được lên nói với trong nhà. Nếu không đừng trách ta không nể tình chủ tớ mười mấy năm”. Về mặt Hách Liên Mẫn Mẫn thật âm lãnh, nhìn hai đại nha hoàn trong xe, nghiêm khắc dạy dỗ.

Không đến mấy ngày, Thái tử tự mình gửi tấu lên Nguyên Thành đế, tổ giac trong kỳ thi mùa xuân năm Chương Hòa mười ba rối loạn kỷ cương, hành động này làm triều đình sợ hãi. Việc này liên lụy rất rộng, có liên quan đến thí sinh, giám thị, giám khảo, tổng cộng liên quan đến một trăm ba mươi bảy người.

Nguyên Thành đế giận dữ, nghiêm lệnh Hình bộ tra sô, Giám sát thu thập chứng cứ. Sau hơn nửa tháng sóng ngầm trong Thịnh Kinh ngày càng mãnh liệt, vô số quan to Tam phẩm liên tiếp ngã ngựa.

“Người còn lời gì có thể nói!” trong ngự thư phòng, Nguyên Thành đế một cước đá vào vai trái Tông Chính Thuần, khiến hắn ngã xuống đất.

“Phụ hoàng, chuyện này không liên quan đến nhi thần, nhi thần bị oan. Thái tử cùng nhi thần trước giờ không hợp, việc này mọi người đều biết! Lần này nhất định là âm thầm hãm hại, muốn đem nhi thần diệt trừ sạch sẽ!”. Tông Chính Thuần mất hết can đảm, sợ tới mức nước mắt ràn rụa, gắt gao ôm chân Nguyên Thành đế, lớn tiếng kêu oan.

“Đại ca, lời này huynh nói là có ý gì? Là muốn vu oan bấn Thái tử sao? Phụ hoàng, phụ tá trong phủ đại ca bị giam giữ trong đại lao Hình bộ đều đã nhận tội, trăm miệng một lời, làm sao có thể để cho hắn chống chế?” Thái tử chỉ vào Tông Chính Thuần trên mặt đất nghiêm nghị quát lớn, liên tục kể ra mấy tội lớn, như hận không thể đem Tông Chính Thuần nhốt vào tử lao.

Tông Chính Lâm thấy hai người tranh đấu ngày càng kịch liệt, thờ ơ lạnh nhạt.

“Phụ hoàng, Thái tử là vì thấy trên tay nhi thần có nắm giữ chứng cứ về việc hắn nhận hối lộ, mua quan bán tước, mới muốn diệt cỏ tận gốc. Lần này người khác không ai phát hiện, chỉ có mình hắn tố giác đại án kinh thiên này, có thể thấy sự tình quý quái, bụng dạ khó lường! Liên quan rộng như thế, trong tay Thái tử tất có giấu diếm thế lực, mưu đồ đã lâu, tâm tư thật đáng chết!”

Nguyên Thành đế thấy hai đứa con trai đứa nào đứa nấy hận không thể đưa đối phương vào chỗ chết, tức giận đến mức đem cái chặn giấy ném về phía hai người.

“Đồ không biết nhân nghĩa lễ hiếu vô liêm sỉ!”

Mọi người thấy Nguyên Thành đế nổi giận, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội, không dám làm bừa.

“Phụ hoàng, việc này không chỉ mình nhi thần phát hiện, Lục hoàng đệ sớm đã biết, lại một mình che giấu, biết chuyện không báo”. Thái tử chớp lấy thời cơ, lập tức kéo Tông Chính Lâm xuống nước, đảo lại tình hình.

Nguyên Thành đế quét ánh mắt sắc bén, thẳng tắp nhìn về phía Tông Chính Lâm, uy nghiêm của đế vương thể hiện rõ rệt.

Tông Chính Lâm thẳng tắp quỳ xuống, không lùi bước. Đối với Thái tử kêu gào ở một bên, coi như không thấy.

“Ngày nhi thần lại mặt, Thái tử gọi nhi thần tới phủ, thương nghị thượng tấu chuyện làm rối loạn kỷ cương. Đối với chuyện này trước đó nhi thần hoàn toàn không biết gì cả. Xem tấu chương Thái tử định trình lên, nhi thần chỉ nói sắp tới chiến sự Mạc Bắc quan trọng, chuyện này sau này lại tấu cũng được. Không hề có ý lừa gạt”.

“Đại án làm rối loạn kỷ cương há lại có thể kéo dài? Hay là Lục đệ có ý dung túng thoát tội cho đám người kia?” Thái tử quét mắt qua Tông Chính Thuần và Tông Chính Lâm, ám chỉ một cách rõ ràng.

“Huống hồ lần này tra ra, có dính dáng đến quan viên, nhà vợ của Ngũ đệ cũng liên lụy đến, chỉ với năng lực của mình nhi thần, có thể hãm hại chư vị hoàng đệ hay sao?”

Nguyên Thành đế nhìn mấy đứa con trai quỳ phía dưới, ngoại trừ lão Tứ tai bị tật, không thể cuộn vào trong đó. Đám người còn lại, tất cả đều có. Ánh mắt cực kỳ phức tạp đảo qua mọi người, về mặt Nguyên Thành thực khó lường.

“Cố Trường Đức!”

“Có nô tài”.

“Đem toàn bộ giam ở An Nguyên điện, không có lệnh không được thăm hỏi”. Nói xong phẩy tay áo bỏ đi.

Tông Chính Lâm hơi hít mắt, lập tức hiểu ra. Lần này Nguyên Thành đế nhất định sẽ tra rõ tất cả các phủ, trong thời gian ngắn sợ là không ra khỏi An Nguyên điện được. Nếu mình bị ngăn cách với bên ngoài, mấy thế lực trong phủ tất nhiên sẽ rục rịch. Không biết Hách Liên Mẫn Mẫn có thể ứng phó được không? Phụ hoàng từ tuyệt đối không thể tự mình loạn trận tuyến.

“Người nói cái gì?” Hách Liên Mẫn Mẫn kinh hãi đứng dậy.

“Hồi bẩm Chính phi, điện hạ bị Hoàng thượng giam trong An Nguyên điện, mấy ngày nay không được hồi phủ. Trong phủ mọi người không có chi không thể thăm hỏi”. Diên Phúc Sơn gấp đến trán vã mồ hôi, biết được tin trước tiên bên tới Thiên Như Uyển xin ý kiến.

Thực phi bên kia đã đưa tin, Nguyên Thành đế nghiêm lệnh hậu cung không được cầu tình, người vi phạm sẽ bị phạt nặng.

Hách Liên Mẫn Mẫn mặc dù có tiếng là giỏi giang, nhưng cũng chỉ là nữ nhân gia, đã bao giờ gặp đại sự như thế này? Nhất thời luống cuống chân tay, hoang mang lo sợ. Lệnh cấm do Nguyên Thành đế ban ra, ngay cả cha nàng cũng không dám cãi lại, làm sao nàng ứng phó được?

“Việc này, việc này...” Hai tay Hách Liên Mẫn Mẫn nắm chặt, sắc mặt trắng bệch. “Việc này phải làm thế nào cho phải?”

Diên Phúc Sơn nhìn Hách Liên Chính phi tinh thần bất ổn, đã rối loạn, cảm thấy càng thêm lo lắng. Tiên sinh còn một ngày nữa mới trở về Thịnh Kinh, bây giờ chẳng nhẽ phải đợi? Chỉ tiếc thời gian Chính phi nhập phủ quá ngắn, lúc này cũng không có đối sách gì.

Chau mày lo lắng đi ra từ Thiên Như Uyển, đi đến nửa đường, đột nhiên nhớ tới vị Mộ Trắc phi luôn lười biếng quản việc trong phủ! Dao chủ từ tay

thường ngày không đáng tin cậy, nhưng có thể được điện hạ coi trọng, có lẽ có chút năng lực ! Điền Phúc Sơn rơi vào đường cùng, đành phải vòng tới Đan Như Uyển.

Mộ Tịch Dao nhíu mày nhìn Điền Phúc Sơn, quạt tròn trong tay cũng dừng lại.

Tông Chính Lâm bị lão tử nhà hán giam lỏng? Chẳng lẽ thủ hạ của hán làm việc thất bại, bị người ta tra ra rồi?

“Điện hạ bị cầm ở An Nguyên điện, vậy Đại hoàng tử thì sao?”

“Ngoài Tử điện hạ, tất cả các vị hoàng tử bị gọi vào ngự thư phòng đều bị giam ở một chỗ”.

Mộ Tịch Dao cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Đã bắt hết, nằng còn lo lắng cái gì? Xem ra Nguyên Thành để muốn tra rõ việc này, đem mọi người giam lại, tránh việc nội ứng ngoại hợp, để lộ tin tức.

Nguyên Thành để muốn đây là một hành động bất ngờ, khiến cho người khác không kịp trở tay? Hay là lấy việc này làm mồi, dụ càng nhiều cá mắc câu hơn? Mộ Tịch Dao nghĩ đến thủ đoạn của đế vương, cảm thấy không vui. Lão ta thích thần thần bí bí, thực đáng ghét.

“Hoàng thượng muốn câu cá, chúng ta cũng đừng ngu ngốc mắc câu”. Mộ Tịch Dao chậm rãi, thong thả nói.

“Từ hôm nay trở đi Phủ Lục hoàng tử đóng cửa từ chối tiếp khách. Trong phủ nếu có người dám tự tiện ra vào, bí mật mang theo tin tức – lập tức đánh chết!”

Điền Phúc Sơn nhìn Mộ Tịch Dao ngồi an tĩnh trên sập mát, như nhân vật trong bức tranh thủy mặc, lúc mới nhìn thì cảm thấy an bình tốt đẹp. Đến khi phát ngôn thì lại sát phạt quyết đoán, huyết tính vô tình. Sợ tới mức giật mình, toàn thân đổ mồ hôi.

Đây mới thật sự là Dao chủ tử ư? Có đến ba phần giống điện hạ. Nói đến chuyện lấy mạng người, lông mày cũng không nhăn lấy một cái, thật đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Cấm (Kết)

Edit: Linh Sờ Tinh

Các hoàng tử bị Nguyên thành để giam trong cung, người trong các phủ lập tức hoảng sợ, chạy vạy khắp nơi. Các thế gia trong kinh cũng chấn động, tụ lại không ít.

Chỉ có một ngoại lệ duy nhất, chính là phủ Lục hoàng tử, cổng đóng chặt, trước cửa phủ vắng tanh. Liếc mắt nhìn, phủ Lục hoàng tử như nhà không ai ở, một hạ nhân ra vào cũng không có.

“Mộ thị, ý của người là gì?”-Hách Liên Mẫn Mẫn tức giận xông vào liền thấy Mộ Tịch Dao đang nhàn nhã trên chõng đôn, tức giận đến hai mắt đỏ bừng.

Mộ Tịch Dao thấy Hách Liên Mẫn Mẫn đích thân tới liền đứng dậy chào: “Chính phi tự mình tới Đan Như Uyển, thiếp phải chiêu đãi thật tốt mới được ” Sai Mặc Lan dâng trà, Mộ Tịch Dao vẻ mặt đầy ý cười, mời Hách Liên Mẫn Mẫn ngồi xuống.

Nào ngờ Hách Liên Mẫn Mẫn không cảm kích, hai mắt phỉu lệ, tay run rẩy, chỉ thẳng vào Mộ Tịch Dao mà mắng một trận.

“Người ba lần bốn lượt ngăn ta ra cung xin viện trợ, uống công điện hạ thương yêu người như vậy, lúc nguy cấp này, người lại báo đáp như thế sao?”

Hách Liên Mẫn Mẫn dù mới vào phủ, nhưng biết rất rõ ràng, sau này Tông Chính Lâm là nơi để nằng trông cậy đến già, lúc Lục điện hạ gặp nạn, sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Mộ thị thì không chỉ không tìm cách, còn ngăn nằng trở về Hách Liên phủ xin phụ thân trợ giúp, rõ là không muốn nằng mà lập công lúc Lục điện hạ gặp nguy hiểm.

Hách Liên Mẫn Mẫn tức giận khi Mộ Tịch Dao không biết nặng nhẹ, chỉ biết tranh thủ tình cảm mà không để ý xem đây là lúc nào. Nếu điện hạ xảy ra việc gì, cả phủ có thể bình an qua ngày được sao?

Hai người đang đối mặt, thì Tô Lận Nhu mang nha hoàn đến. Vừa đến đã khóc.

“Mộ thị, người dám trả thù riêng, đem nha hoàn ta phái về Tô gia đánh đến nửa sống nửa chết. Hoàng tử phi, người phải làm chủ cho thiếp, nữ nhân này nhân lúc phủ hoàng tử bấp bênh, không chỉ bày mưu tính kế mà còn loại bỏ người khác, chèn ép hậu cung.”

Tô Lận Nhu khóc lóc vô cùng đau khổ, nha hoàn bị khiêng theo phía sau, là bị Điền Phúc Sơn phái người đánh cho huyết thịt mơ hồ.

Mộ Tịch Dao nghe nàng nói mấy chuyện linh tinh, mày nhăn lại. Tông Chính Lâm ở trong cung thì hoàng tử phủ liền ‘không ổn’ sao?

Hách Liên Mẫn Mẫn nghe nàng nói năng vô lễ, còn nguyên rủa hoàng tử phủ, đây là chỉ gạ mắng chó, ám chỉ mình mới vào cửa, sẽ khắc cả nhà sao? Tức giận đến tát một bạt tai, đánh người té ngã trên đất, sừng sốt một lúc lâu.

“Hoàng tử phủ rất vững chắc, không cho phép người nói càn làm càn!”

Mộ Tịch Dao thấy hai nữ nhân này huyền não rồi cả viện, vô cùng bất đắc dĩ.

Được lắm Tông Chính Lâm! Vứt phiên toái cho nàng chưa đủ, còn chọc một thân đào hoa. Bây giờ hấn ở trong cung thanh tịnh, còn cái viện nhỏ của nàng thì náo nhiệt vô cùng, người ngã ngựa đổ.

Mộ Tịch Dao sai Triệu ma ma gọi Điền Phúc Sơn mau mau dẫn người đến đây, còn mình thì ngồi vững ở gian ngoài, mặc cho Tô Lận Nhu quỳ rạp đang khóc lóc om sòm trên mặt đất.

Điền Phúc Sơn vội vàng dẫn người đến Đan Như Uyển, thấy Dao chủ tử thoải mái ngồi ở dưới bóng cây, bên chân còn có hai con thỏ điện hạ tặng, chúng đang nhảy nhót lung tung. Hách Liên chính phi được người đỡ, tức giận đến sắc mặt xanh mét, trắng bệch. Tô sùng phi thì khóc sụt sùi, quỳ trên mặt đất ra sức gạt lệ.

Đầu Điền Phúc Sơn đầy mồ hôi, âm thầm kêu không xong. Tình cảnh như thế này, hấn sao có thể quản. Hiện giờ điện hạ đi vắng, trong phủ vị chủ tử lớn nhất chính là Hách Liên chính phi. Đáng tiếc chính phi không thể chen ép được khí thế của Dao chủ tử, nên đành phải khuất phục đứng sang một bên.

Hôm qua tiên sinh đã trở về, đối với việc làm của Dao chủ tử vô cùng tán thưởng, rất đồng ý. Hiện giờ vẫn nên nghe theo trác phi sắp xếp, đội điện hạ trở về hồi bẩm sau.

“Đuổi Tô trác phi về Phụng Hoa Uyển. Điện hạ còn chưa về, thì không được ra khỏi viện. Còn chính phi, làm phiên tổng quản tự mình hộ tống, thỉnh tỷ tỷ an tâm ở trong Thiên Nhược uyển, thiếp không muốn bị chụp cái danh vượt quá quy củ.”

Điền Phúc Sơn nhanh chóng làm theo, tiễn Hách Liên chính phi với vẻ mặt không thể tin được ra cửa. Tiếp đó sai người mau chóng lôi Tô thị vẫn còn đang la khóc đi.

Chờ cho Đan Như Uyển khôi phục sự yên tĩnh, Mộ Tịch Dao mới đứng dậy đi chăm sóc con của nàng.

Hiện giờ Nguyên thành đế muốn nhất chính là mọi người chó cùng rứt giậu, nhảy vào trong hồ của ông ta đào sắn. Nàng cũng không ngờ đến mức mất mớ mà chẳng nhìn thấy đường đi.

Theo như bố cục chặt chẽ của Tông Chính Lâm, Đệ Ngũ Dật Triều lại làm việc rất cẩn thận, làm sao có thể khinh địch đến nỗi dễ bị vạch trần như vậy?

Tình thế hiện giờ là lấy tĩnh chế động mới là thượng sách. Cha của Hách Liên Mẫn Mẫn là Hách Liên Chương, làm việc trầm ổn như thế, tại sao lại sinh ra một nữ nhi kém đến như vậy?

Còn Vạn thị kia mới khiến nàng phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Người này không nóng không vội, lại càng không gây phiền cho người khác. Tuân thủ một cách nghiêm chỉnh quy củ trong phủ, không ra khỏi viện của mình, chỉ mỗi ngày phái người đến tiền viện tìm hiểu xem Tông Chính Lâm có bình an không.

Còn thiếp thất khác, Tăng Du thị đã sớm bị nàng giam cầm. Không thị, Tề thị sợ tới mức không còn tinh thần. Nhưng có hai người, Mộ Tịch Dao cực kỳ để bụng. Một người là An thị mới tới, một người khác là Ngũ thị luôn giữ bốn phận, thành thật.

Hai người kia đều vô thanh vô tức, không làm gì hết. Đây không phải là việc mà người “Thành thật” có thể làm. Phủ Hoàng tử xảy ra việc lớn vậy, hai người này vẫn an ổn như lúc ban đầu. Cảm giác tồn tại quá bé nhỏ, hoàn toàn trái ngược với bình thường.

Từ lúc Tông Chính Lâm bị giam, Mộ Tịch Dao ở phủ hoàng tử đã làm hết sức. Còn những việc khác, thực sự là lực bất tòng tâm.

Nguyên thành đế nhìn thấy tấu trình của các phủ, sắc mặt đen như mực. Ý tưởng điều tra bắt ngờ lần này, không ngờ lại có kết quả vô cùng kinh ngạc.

Hai phe Đại hoàng tử và Thái tử đều sôi sục, ngay cả nữ nhân ở hậu viện cũng bôn ba liên tục. Không chỉ có đình liú nhà tới nhà vợ, ngay cả thế lực nhà mẹ đẻ cũng lôi kéo vào, bên nào cũng đang muốn cùng nhau dâng tấu, bảo toàn hai người.

Thế lực của Tông Chính Minh lại sạch sẽ, chỉ có mấy văn thần trong sạch thay hấn cầu tình, ngoài việc chính phi trong phủ trở về nhà mẹ đẻ hai lần, đám người còn lại rất an phận.

Về phần Tông Chính Lâm, Nguyên thành đế rốt cục lại có được thu hoạch ngoài ý muốn. Lật xem qua mấy tờ mật báo, Nguyên Thành đế đỡ khóc đỡ cười. Đường đường một cái phủ hoàng tử, bị trác phi Mộ thị chinh sửa vô cùng thâm hiểm. Không phải trừng trị người này thì là giam cầm người kia. Bên ngoài phủ nhìn thì là một màn hòa bình, ai ngờ nội bộ lại âm ỉ như vậy.

Nhớ tới mỗi lần nhìn thấy Mộ thị, nha đầu kia thật tinh quái, Nguyên Thành đế rốt cục nhìn không được ho khan một tiếng, đem tấu của phủ Tông Chính Lâm ném ra rất xa. Đây quả thực là trò khôi hài! Thực khó coi.

Nguyên Thành để đối với biểu hiện của lần này khi Mộ Tịch Dao có thai hơi giận. Đây mà là trách phi ông tự tay chỉ hôn, khen ngợi không dứt, đây mà là không phụ thánh ân kỳ vọng hay sao? Thời điểm mấu chốt thì nàng làm rất tốt, ra tay cực uy hiếp. Nhưng cũng rất bất lợi với kế hoạch của ông. Xem ra quý phủ Tông Chính Lâm, lần này chỉ có thể bỏ qua.

Ngược lại thì Hách Liên thị mới vào cửa kia, làm Nguyên Thành để thất vọng. Nữ nhi của Hách Liên Chương kém hẳn quá nhiều. Nghĩ tới yu danh hiển hách của Hách Liên Chương ở Hình bộ, Nguyên Thành để lắc đầu thờ dài.

Chỉ bảy ngày ngắn ngủi, Nguyên Thành để đã tẩy sạch các thế lực trong triều, những quan chức có liên quan đến việc làm rối loạn kỷ cương toàn bộ bị xử lý. Chờ khi mấy người Tông Chính Lâm được thả ra, thành thật đi vào ngục thư phòng thì Nguyên Thành để sớm không còn tức giận như hôm đó nữa. Ông ngồi sau thư án, lặng lẽ nhìn mấy người bọn họ.

“Từ hôm nay, Đại hoàng tử Tông Chính Thuần điều đến Lễ bộ, tịch thu toàn bộ binh quyền trong tay.”

“Thái tử có công trong vụ án rối loạn kỷ cương, vốn nên thưởng. Nhưng mua quan bán tước, sau khi điều tra xác định chuyện này có thật. Lần này tạm thời để qua một bên, sai đi biên soạn ‘Đại chính tàng’ ở hàn lâm viện, sau đó tiếp tục trở về Hình bộ.

Khẩu dụ của Nguyên Thành để vừa ra, về mặt Tông Chính Thuần lập tức đại ra nhìn về phía trước, không nói một lời. Thái tử thì vận vẹo, hai mắt đỏ đậm, cứng ngắc lĩnh chỉ tạ ơn.

Khi mọi người cáo lui thì Nguyên Thành để đem các mật báo về các phủ đưa cho từng người, trong mắt ông ta đầy ý tứ, hàm xúc thâm hậu.

Ngoài Lục điện hạ nhếch khóe miệng cong lên, đám người còn lại đều đỏ mặt hời ướm dẫm, sợ tới mức nhanh chóng xin lui.

Nhìn kỹ qua lời phê, Tông Chính Lâm thở sâu, vô cùng bất đắc dĩ.

Mộ Tịch Dao rõ ràng có thể mượn tay Hách Liên Mẫn Mẫn, quang minh chính đại trấn thủ trong phủ. Có thể nàng đang cố tình biến thành trò hay, xuất hiện nhiều lần, khiến cho Nguyên Thành để chế giễu! Đây rõ ràng là đang trả thù riêng, giận hờn gây chuyện cho nàng xử lý đây mà.

Tông Chính Lâm nhớ đến Mộ Tịch Dao, vừa tức lại vừa yêu. Lần này được nàng giúp đỡ, không chỉ có hậu trách an ổn, ngay cả ám vệ cũng chưa từng lộ ra ngoài. So với Hách Liên Mẫn Mẫn, quả là hơn gấp bội lần.

Còn vị chính phi hẳn cười hời đảng hoàng. Tông Chính Lâm cúi đầu nhìn bản tấu. So với Mộ Tịch Dao còn lớn hơn một tuổi, lại chẳng có chút suy nghĩ nào, lần này còn muốn trở về tìm Hách Liên Chương? May mà Mộ Tịch Dao ngăn lại, bằng không Nguyên Thành để sẽ ghi nợ hân và Hách Liên Chương mất.

Hách Liên Chương là người đa mưu túc trí, rất tinh táo. Ông ta luôn bảo vệ sự trung lập của mình. Thân phận này cho dù là đối với người khác, hay là đối với Tông Chính Lâm, đều rất có lợi. Nếu bị Hách Liên Mẫn Mẫn vô ý làm xấu hình tượng, khiến cho Nguyên Thành để nghi ngờ, thì sẽ là mất nhiều hơn được.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Hồi Phủ

An quốc công nhìn về mặt Tông Chính Thuần như tro tàn đang ngồi trước mặt, liên tục khuyên nhủ dù trong lòng buồn bực khi không thể làm được chuyện gì.

Lần này binh quyền bị Nguyên Thành để thu hồi, đại sự đã hỏng! Chiến sự Mạc Bắc sắp bắt đầu, vào lúc nguy cấp thế này lại chuyển về Lễ bộ, hoàn toàn cắt đứt vọng tưởng. Muốn lấy quân công để làm lại, thật khó khăn!

May mà Thái tử cũng bị phạt đi soạn kinh thư, xem như trong cái rủi cũng có cái may. Soạn ba cuốn ‘Đại chính tàng’, ít nhất việc này có thể giữ chân Thái tử trong vòng hai năm, thái tử muốn bứt ra, khó hơn lên trời. Hơn nữa đám người cổ hủ ở Hàn lâm kia, đã quen thanh cao, chẳng cần nề nang ai. Lần này Nguyên Thành để cho Thái tử vào Hàn lâm, tức là ông đã rất giận dữ, muốn điều chỉnh lại tính tình của hắn.

“Vụ án rối loạn kỷ cương của kỳ thi mùa xuân người có phần tham dự?”

“Ngoại tổ, bản điện hạ là người không biết nặng nhẹ sao? Rõ ràng là có người vu oan hãm hại, muốn đưa bản điện hạ vào chỗ chết!”

“Trần Đức Chí không phải là người của người sao?”

“Việc này...” Tông Chính Thuần ngẹn lời.

“Gần mười năm làm phụ tá trong phủ của người, vậy mà cũng có thể bị người khác động thủ?” An Quốc công thực sự thất vọng với Tông Chính Thuần.

“Chỉ bằng Thái tử, hẳn còn chưa có loại năng lực này. Việc này tuy là có liên quan đến Thái tử, nhưng đầu sỏ là người phía sau màn. Ván cờ này được bố trí quá tinh diệu, mấy quân cờ được hắn che dấu rất sâu, đừng nói người, ngay cả lão phu, cũng rất khó thoát khỏi”.

An Quốc công cau mày, chậm rãi chuyển động hai viên ngọc Nam Hải trên tay trái. Trong số các hoàng tử, người có thể có mưu lược trí tuệ như vậy, cũng chỉ có Lục điện hạ Tông Chính Lâm mà thôi. Nhưng mà mười mấy năm trước, Tông Chính Lâm mới chỉ mấy tuổi? Nếu thực sự quy lên đầu hẳn thì quá miễn cưỡng. Chẳng lẽ là Ngũ điện hạ Tông Chính Minh? Nhưng mà bản thân Tông Chính Minh cũng bị liên lụy vào, chẳng lẽ đó chỉ là che giấu tai mắt người khác?

An quốc công càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, sự việc lần này thật sự khó mà làm rõ được.

“Hiện nay tiền đồ chính đã vô vọng, không thể dựa vào tài năng để lấy được vị phản kính trọng của thánh thượng, cũng chỉ đành để cho tất cả mọi người không thể có ai vượt qua mình được”.

“Ý ngoại tổ là...”

“Khi hành quân đánh giặc, chưa chắc ai cũng đạt được công huân đâu”.

*****

Trong phủ Ngũ hoàng tử, Ngũ hoàng tử phi với vẻ mặt thấp thỏm, rụt rè sợ hãi nhìn Tông Chính Minh.

“Bản điện có từng chỉ điểm cho người, cho người liên lạc với cửu huynh trong khoảng thời gian này?”

“Điện hạ, thiếp... Thiếp dĩ đúng là có truyền tin, nhưng mà...”

“Từ hôm nay, người ngoan ngoãn ở trong phủ an dưỡng. Toàn bộ công việc trong phủ hoàng tử giao cho Trắc phi xử lý”.

Ngũ hoàng tử phi nghe Tông Chính Minh đoạt quyền quản gia của nàng, mặt không còn chút máu, cả người lung lay như sắp đổ.

Tông Chính Minh nhìn nữ nhân trước mặt, thực hận nàng bình thường vô năng. Đã vài lần giao đại sự cho nàng, nhưng lần nào cũng có lỗi, không có việc nào làm được cả. Lại nhớ đến tin tức mà thuộc hạ tìm hiểu về phủ Tông Chính Lâm mấy ngày nay, không cần nghĩ đến cũng biết, tất cả là do Mộ thị ra mặt chủ trì, tài năng như vậy, làm gì cũng an ổn suôn sẻ. Lúc trước nếu không phải tại Chính phi vô dụng này, Tông Chính Lâm cũng không thể đoạt mất người mà hắn muốn.

Vụ án rối loạn kỷ cương vào kỳ thi mùa xuân, mặc dù chính hắn có động thủ một chút, nhưng lại có người khác xen vào. Nếu không có Tông Chính Lâm trợ giúp, sự việc nhất định sẽ không lớn đến vậy. Vốn định để cho Tông Chính Thuần mất đi thể lực, không ngờ Tông Chính Lâm lại ra tay tàn nhẫn, bói móc tất cả nguồn gốc mọi việc, chặt đứt tiền đồ tước vị của hắn.

Thật là một âm mưu lớn. Về phần Thái tử ngu xuẩn, dựa vào chứng cứ gán tội danh cho huynh đệ không thành, còn bị người ta lật ngược gán tội, quả thực ngu không ai bằng.

Nghĩ đến việc mình bị liên lụy trong đó, mắt Tông Chính Minh tối lại, hẳn đúng là đã xem thường con dê kia. Bát hoàng tử Tông Chính Hàm! Mới đầu hẳn còn cho rằng việc này là do Tông Chính Lâm xuống tay, cuối cùng lại phát hiện chính lão Lục cũng xem chút bị người ám toán. Đáng tiếc Tông Chính Lâm cực kỳ cảnh giác, chặt đứt mọi việc một cách sạch sẽ, khiến Tông Chính Hàm không làm gì nổi.

Thật không ngờ nổi, chỉ là một vụ án làm rối loạn kỷ cương, ngoài Tông Chính Thuần coi tiền như rác, tất cả mọi người cũng tranh đấu gay gắt một hồi. Lần này Tông Chính Thuần và Thái tử bị loại trước, về sau chuyện sẽ như thế nào, thật là càng khó nhìn thấu.

****

Trong thư phòng của Tông Chính Lâm tại phủ Lục hoàng tử.

“Hạ thân chúc mừng điện hạ, vừa ra tay đã đắc thắng”. Đệ Ngũ Dật Triều cảm quát lòng, cười nhẹ nói.

“Tiên sinh đang giễu cợt bản điện hạ?” Tông Chính Lâm đuổi đôi chân dài ra, thanh thân dựa vào giường trúc. Cầm chén rượu trên tay, đáng vẻ tùy ý mà thanh nhả.

“Lần giao thủ này thật thống khoái. May mà ngày đó được tiên sinh chỉ điểm, tiểu tử Tông Chính Hàm kia quả nhiên nắm thời cơ này mà động thủ”.

“Điện hạ chớ ghi nhầm công lao”. Đệ Ngũ Dật Triều đột nhiên cười.

Tông Chính Lâm nhếch môi cười, “Cho tới giờ nàng cũng không thừa nhận”.

“Đáng tiếc Trắc phi là nữ tử, nếu không thì danh sĩ trên thế gian này tất nhiên phải có danh của nàng”.

Tông Chính Lâm dừng một chút, cười lớn ra tiếng, “Tiên sinh cảm thấy với tính tình của nàng, nếu là nam tử, còn có thể là một danh sĩ ư? Chỉ sợ có thể là

đã sớm uống rượu mua vui, mang theo mỹ nhân tiêu dao khắp nơi ?”

Đệ Ngũ Dật Triều thấy lời của Tông Chính Lâm khá thú vị, cũng thoải mái cười.

Hai người cười xong, mới nghiêm túc trao đổi đại sự tiếp theo.

“Điện hạ định dẫn binh xuất chinh?”

“Đương nhiên”.

“An quốc công đang mong điện hạ xin đi giết giặc xuất chinh đó”.

“Là mong bản điện hạ ngựa bọc thây, người mong như thế cũng không chỉ mình hần”. Tông Chính Lâm cười lạnh.

“Chết rồi về tay ai, còn chưa biết. Có đôi khi yên lành đứng ở Thịnh Kinh, cũng có thể mất mạng”. Lời nói của Đệ Ngũ Dật Triều vô cùng tự tin.

Lục điện hạ mấy ngày không ở phủ, mới hồi phủ liền cùng Đệ Ngũ Dật Triều vào thư phòng, đến giờ hội canh ba, mới đặt chân vào hậu viện.

Hách Liên Mẫn Mẫn nhìn đồ ăn mình đưa đi vẫn còn nguyên bị đưa trở về, trong lòng biết điện hạ thất vọng mình không xứng với danh hiệu Chính phi. Trong lòng nàng cũng hối hận khổ sở, nhưng cũng không biết kể ra với ai.

Cho tới bây giờ, nàng vẫn tự cho mình rất cao, không hề cảm thấy thua kém người nào. Lần này gặp đại sự, mới biết người nhân ngoại hữu nhân (người giỏi còn có người giỏi hơn). Lúc nhận được thư của phụ thân, nàng mới biết mình thiên cận đến mức nào, suýt nữa thì gặp rắc rối. Nếu không có sự ngăn trở của Mộ thị, chỉ sợ lúc này điện hạ sẽ không chỉ lạnh nhạt thôi đâu, mà còn là nổi giận. Mỗi một câu tán dương của phụ thân ở trong thư, từng chữ đâm vào tim nàng. Nếu phụ thân biết được người “Không phụ sự kỳ vọng” trong miệng ông nhắc đến, không phải là nàng, mà là nữ nhi nhà khác, không biết ông sẽ thất vọng đến mức nào.

“Chủ tử, điện hạ vừa mới đến Đan Như Uyển”. Đại nha hoàn Liễu Thanh rụt rè bẩm báo.

“Đã biết”. Hách Liên Mẫn Mẫn thả tóc, bước về phía giường.

Nằm trên giường rộng, nàng không cách nào ngủ yên. Áp lực của nữ nhân kia quá lớn, khiến nàng liên tiếp thất bại. Hách Liên Mẫn Mẫn tự tin vô cùng trước kia, làm sao nghĩ sẽ gặp phải một Mộ Tịch Dao như thế.

Không thể có lần sau, nàng ta quá mức nguy hiểm. Nếu không điện hạ cũng không ngày càng coi trọng nàng ta, trong mắt điện hạ cũng sẽ không dung được người khác. Nhưng với sự khôn khéo của Mộ Tịch Dao, trong hậu viện này, ai có thể kéo nàng xuống đây?

Hách Liên Mẫn Mẫn ở Thiên Như Uyển trần trọc, cả đêm không ngủ.

Mộ Tịch Dao nhìn nam tử râu ria xồm xoàm trước mặt, ghét bỏ đẩy hần ra.

“Điện hạ, thật xấu”.

Tông Chính Lâm bị chọc tức. Phán rồi! Dám ghét bỏ dung nhan chưa chỉnh trang của hần. Hần hung hăng nhìn chăm chăm vào mắt Mộ Tịch Dao, rồi lấy quần áo sạch sẽ đến Song Yến trì rửa mặt.

Lúc quay lại, lại là một Lục điện hạ Tông Chính Lâm tuấn dật phiêu lãng. Nhìn khuôn mặt sạch sẽ của hần, Mộ Tịch Dao cười nhào tới. Cái miệng nhỏ nhắn nịnh nọt hôn hai cái lên má hần, cười vô cùng đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Đi Vòng

“Bản điện hạ bị mất mặt ở chỗ lão gia tử, Kiều Kiều rất vui hả?”

Tông Chính Lâm bị cầm cung mấy ngày, hôm nào cũng đối mặt với đại lão gia, đến tối cũng nằm một mình. Giờ nhìn mỹ nhân mềm mại trong ngực, giống như cây cối gặp trận mưa, vô cùng thoải mái.

Mộ Tịch Dao ưỡn cái bụng to ra, ý bảo hần hãy tỉnh táo lại, trước mặt hần là phụ nữ có thai đó.

“Điện hạ, ngài thì được yên tĩnh. Lưu lại thiếp đối phó với mấy con vịt ồn ào, phiền muốn chết. Thiếp mệt mỏi rồi” Mộ Tịch Dao được dịp tỏ cáo.

Tông Chính Lâm bật cười, tiểu nữ nhân nói chuyện càng ngày càng tùy ý, may mà hắn cũng xem qua tấu chương, hiểu ý của nàng

“Ừ, Kiều Kiều đã mệt mỏi thế, vậy thì miễn thỉnh an.”

Đôi mắt đẹp của Mộ Tịch Dao đột nhiên sáng lên, thật đẹp mắt. Lục điện hạ, ngài thực là! Hôn nhẹ cổ họng hắn, trêu ghẹo khiến cho hắn rục rịch.

“Điện hạ, chúc ngủ ngon.” Mộ Tịch Dao không rảnh để ý đến bàn tay của hắn đang làm loạn, vịn vẹo một cái, xoay người qua hướng khác ngủ.

Đáng đời cho kẻ số đào hoa, trêu hoa ghẹo nguyệt!

Tông Chính Lâm bị Mộ Tịch Dao cho chuyện đến nửa vói, nghẹn đến bức bối. Nghĩ tới nàng đã vất vả mấy ngày nay, lại không nở giã vò, đành phải cứng ngắc chịu đựng qua một đêm. Trời còn chưa sáng đã bỏ dậy luyện võ, tắm rửa, trút hết dục vọng tích tụ đêm qua ra.

Hách Liên Mẫn Mẫn nhìn đám oanh oanh yến yến phía dưới, chỉ có người vốn phải ngồi bên trái nàng ta là vắng, đúng là người được cung chiều nhất phủ.

“Sáng nay thiếp có nghe nói hôm qua điện hạ nghỉ lại chỗ Mộ Trắc phi, thăm nào hôm nay người còn chưa dậy, hầu hạ thật quá mệt, đúng là rất khó để chu toàn mọi lễ nghi.”

Tô Lận Nhu có chút hả hê khi người gặp họa nhìn Hách Liên Mẫn Mẫn, câu nói vô cùng uyển chuyển.

Ngày ấy người thừa cơ xử trí Mộ thị, người cứ làm đáng đi, lần này cho người ân hận! Hách Liên Mẫn Mẫn, đúng là phụ nữ ngu ngốc, để vượt thời cơ vàng khi điện hạ không ở phủ, thế mà lại để cho Mộ Tịch Dao mượn cơ đứng lên, thanh thế càng tăng cao.

“Cử hầu hạ điện hạ thì có thể không đến thỉnh an ư?” Tăng Du không hề có hành vi khiêm nhường của thiếp thất, còn thuận miệng chen thêm một câu.”
Đi ta ở trong cung sau khi thị tắm, vẫn phải đi Dao Hoa cung thỉnh an đó.”

Toàn bộ người trong phòng bị Tăng Du dọa cho nín thinh. Chuyện riêng tư của Thực phi nương nương và Hoàng Thượng cũng dám kêu bên miệng, nàng ta thực sự là muốn chết đến vậy ư?

Mới sáng sớm, Hách Liên Mẫn Mẫn đã bị Tô Lận Nhu và Tăng Du chọc cho tức giận. Hai nữ nhân ngớ ngẩn này, sao cứ luôn gây khó dễ cho nàng thế? Có một Mộ thị đã đủ khiến người ta vô cùng đau đầu, giờ lại lòi thêm hai đồ vô dụng không ngừng kêu gào này, cuộc sống làm sao mà sống đây?

“Thị thiếp Tăng thị, thiếu lễ giáo. Phạt chép < nữ huấn > 300 lần, cấm túc ba tháng.” Hách Liên Mẫn Mẫn không thể nhịn nổi nữa, lấy luôn Tăng Dulâm kẻ giết gà dọa khỉ.

“Người dám!” Tăng Du bỗng nhiên bật dậy, lấy tay quệt đổ nước trà xuống đất, trợn trừng mắt nhìn Hách Liên Mẫn Mẫn, thái độ vô cùng mãnh liệt.

“Điền Phúc Sơn, kéo Tăng thị xuống, xử theo gia pháp.” Tông Chính Lâm cất bước đi vào, không thèm liếc ai, giọng nói lạnh lẽo.

“Biểu ca!” Tăng Du nước mắt đầm đìa, không dám tin vọt tới trước mặt Tông Chính Lâm, túm lấy tay áo hắn quần quýt.

Lục điện hạ đối với hành động chủ động của nữ nhân, trong lòng lúc nào cũng có phòng bị, ngay lập tức hất văng tay nàng ta ra, không ngờ thân người nàng ta đã ở bên ngoài chính phòng.

“Biểu ca, sao người có thể đối xử với ta như thế? Di nói huynh phải chiều cô tốt cho ta mà!” Tăng Du nổi điên lên, tay chân đâm đá với Điền Phúc Sơn, búi tóc đã trở nên tán loạn, dung trang đã thay đổi.

Nhìn nữ nhân như quý gia, Tông Chính Lâm lạnh lùng mở miệng.”Cấm túc nửa năm, kéo xuống.”

Tông Chính Lâm bước vào cửa, tất cả mọi người đều câm như hến, trong lòng sợ cuồng cuồng. Tại sao Lục điện hạ mới đi ra ngoài có vài ngày, đến khi về lại càng lạnh lùng hơn? Chẳng lẽ đêm qua Mộ thị đã chọc cho điện hạ không vui?

Đám nữ nhân không hề biết rằng Lục điện hạ của họ, đêm qua không được thỏa mãn dục vọng, đang không có nơi giải tỏa nỗi ầm ức.

“Bày com.” Tông Chính Lâm bức bối nói.

Hách Liên Mẫn Mẫn tỏ vẻ khó xử.” Điện hạ, Trắc Phi vẫn chưa đến, có phải nên đợi thêm một lát không?”

Tông Chính Lâm vừa bị Tăng Du chọc cho tức giận, kêu bày com. Việc này nếu hắn không xuất hiện thì không biết thành ra như thế nào, sao không thấy nàng ta trách tiểu thiếp chậm trễ?

“Thân mình Mộ thị nặng nề, trước khi sinh liền miễn thỉnh an đi. Không cần chờ.” Vừa nói vừa cho nha hoàn hầu hạ rửa tay, về mặt bình tĩnh, việc không theo quy củ lại bị hắn nói thành cô cùng hợp lý.

Trái tim Hách Liên Mẫn Mẫn thất lại, trên mặt vẫn cứng ngắc đồng ý. Điện hạ đang quang minh chính đại bác bỏ danh chính thất của mình sao?

Tô Lận Nhu nheo mắt, việc gì Mộ thị cũng dẫn đầu, ngay cả thỉnh an cũng được miễn, điện hạ đang muốn giúp nàng nâng cao vị thế hay sao?

Những người còn lại ngậm oán hận, nhưng thân phận không thể nào vượt qua hai vị Hách Liên Chính phi và Tô Trắc phi, cả hai vị đó đã im lặng nhịn xuống rồi, các nàng còn có thể nói gì đây.

“Mấy ngày nữa trong cung có gia yến, Hách Liên thị chuẩn bị một chút. Nếu muốn mang người nào, tự mình quyết định.” Tông Chính Lâm dặn dò Hách Liên Mẫn Mẫn, để đưa trong tay xuống.

“Vâng.” Hách Liên Mẫn Mẫn cung kính đáp lời, nhìn hần mới ăn một chút liền ngừng lại, bèn lựa một ít dưa cái, lo lắng khuyên.”Điện hạ nên dùng nhiều chút, lúc xử lý công việc cũng không thể để mình bị đói.”

Tông Chính Lâm khoát tay, nha hoàn liền đưa nước ấm đến súc miệng.

“Không cần. Bữa trưa không hồi phủ, ta đã quen trực tiếp dùng cơm tối ở Đan Như Uyển, không cần để tâm. Chính phi vẫn nên cẩn thận xem sổ sách trong phủ, kêu Điền Phúc Sơn giảng giải cẩn thận cho.”

Hách Liên Mẫn Mẫn nghe ý của hần là, sau này ở trong phủ, ngoài thời gian buổi sáng mọi người bày cơm ở chính phòng ra, hần sẽ không đến nữa. Vậy cũng tốt, chỉ ít mỗi ngày đều có thể nhìn thấy người? Hơn nữa việc sổ sách mà điện hạ nhắc đến, là sổ sách thu lại từ trong tay Mộ thị rồi giao đến tay nàng?

Trên mặt liền dễ chịu hơn, đích thân tiễn Tông Chính Lâm ra tận cửa, mới chịu quay về.

“Chủ tử, điện hạ bảo người phụ trách sổ sách, sao có thể đẩy việc này cho nô tì.” Huệ Lan sốt ruột đến độ xoay quanh Mộ Tịch Dao. Con số trên này quá lớn, khiến nàng sợ hãi, hoàn toàn không đủ can đảm tiếp nhận.

“Ý người là, chủ tử như ta đây đã mất công bồi dưỡng các người nhiều năm như vậy, giờ đến khi cần dùng, còn phải tự ta ra trận?” Mộ Tịch Dao đứng đưa cẳng chân, bóc quả nho bỏ vào miệng.

Triệu ma ma thấy đáng vẻ vô cùng không hợp quy củ của Trắc Phi, cúi đầu lui ra ngoài.

Điện hạ đem sổ sách trong phủ giao hết cho chánh phi Hách Liên quản lý. Còn có ý lựa chọn, những tài sản riêng của điện hạ, những phần thu quan trọng khác thì toàn bộ giao vào trong tay chủ tử. Nhưng tiếc là Trắc Phi không thích xem, vứt lại cho nha hoàn vớ vẩn mặt ghét bỏ. Cái phúc phận này thật đúng là không muốn giành cũng có.

Mộ Tịch Dao thấy vẻ mặt Huệ Lan lo lắng, bèn tốt bụng kêu thêm Xuân Lan và Nhược Lan đến trợ giúp. Lúc này mới coi như đã vứt bỏ được gói đồ thừa thãi.

Tên Tông Chính Lâm kia, làm như là nàng không biết những thứ này đều là thủ thuật che mắt kẻ khác? Khoản thu quan trọng cái gì chứ! Chỉ bằng vào những thứ châu báu da lông này mà đã có thể chống đỡ được đội quân ám vệ và Nhạc Lai Lâu sao? Lừa quỷ à!

Thủy vận và luyện sắt trên tay hần mới là át chủ bài lớn nhất. Thật đáng tiếc là không ai biết rõ, nếu không thì mọi người cứ chơi thoải mái rồi.

Mộ Tịch Dao tiếc nuối thờ dài, nếu có thể mò được mối trang bị quân đội của Nguyên Thành Đế ra, doanh thu đó mới... Ý tưởng quá tuyệt vời, Mộ Tịch Dao lắc đầu, cứ đợi Tông Chính Lâm đăng cơ, nàng tiếp tục ôm bạc trong quốc khố ngủ là được rồi.

“Chủ tử, Hách Liên Chính phi phái người tới hỏi, phòng bếp nhỏ của chúng ta mua nguyên liệu chung với trong phủ hay là tự chuẩn bị?”

Quế ma ma cười cười ôm Thành Khánh đi vào, vừa tới nơi thì nghe Mặc Lan đề cập đến chuyện phòng bếp nhỏ.

“Chủ tử, phòng bếp nhỏ phải trông coi cẩn thận, nhất định không được để chính phi nhúng tay vào.” Quế ma ma là lão nhân bên người Vu thị, thương yêu Mộ Tịch Dao từ nhỏ, nói chuyện cũng có trọng lượng hơn hần so với nha hoàn bình thường.

Mộ Tịch Dao gật đầu. Không tận tâm việc ăn uống, làm sao có thể lẫn lộn chốn hậu viện. “Tạm thời để Điền Phúc Sơn tiếp tục quản lý. Sau khi xuất cung, nhờ mẫu thân đưa vài người trong nhà đến, cũng đến lúc tiễn cử người mình rồi.”

Xuất cung mở phủ, Mộ Tịch Dao cũng không định để cho Hách Liên Mẫn Mẫn một mình quản lý. Bỏ qua thời cơ tốt nhất để tiễn cử người của mình vào, chính là chấp tay nhường nửa giang sơn trong phủ cho người ta.

Có thể đoán được là, đến lúc đó Tô thị chắc chắn cũng sẽ dốc hết sức đặt người của mình vào. Hách Liên Mẫn Mẫn muốn một tay che trời, có chút không thực tế.

Nghe được Mộ Tịch Dao định bụng đề bạt lão nhân của Mộ phủ, Quế ma ma và Mặc Lan vui vẻ rần lông mày. Chỉ cần có sự nuông chiều của điện hạ, chuyện này chỉ là chuyện vặt. Có thể đi vào phủ hoàng tử, so với ở Mộ phủ lại là một quang cảnh khác.

“Nàng ta giữ được ngay.” Hách Liên Mẫn Mẫn hừ lạnh.

Tuy rằng hôm nay điện hạ đã giao quyền hành trong phủ cho mình, nhưng trong lòng mọi người đều biết rõ, có một việc chắc chắn là. Mình không thể nhúng tay vào việc của Đan Như Uyển. Đây cũng là nguyên nhân Tông Chính Lâm yên tâm để nàng tiếp quản phủ hoàng tử. Bởi vì nàng “Biết chuyện”.

Hách Liên Mẫn Mẫn nghĩ tới cảnh ngộ của Ngũ hoàng tử phi mà trong lòng lưu luyến. Những vị tử điện hạ này, nào có người thật tâm để ý đến vợ cả. Trên thì có các vị nương nương trong cung nhìn chặt chẽ, dưới thì có đám Trắc phi tiểu thiếp uy hiếp. Ai cũng không dễ trở vào. Ngay cả Tằng thị tuy bị Tông Chính Lâm cảm tức, mình cũng chỉ có thể trách phạt theo thường lệ, chẳng nề lại không nề mặt Thực phi hay sao?

Chỉ vì có một Mộ Tịch Dao nên không thể khiến cho Tô Lận Nhu theo sát ngay sau được.

****

“Chủ tử, mọi việc đã lo liệu xong xuôi.” Chu Cẩm cúi người, đưa lên tờ giấy hồi âm.

“Nhớ rõ, bảo bọn hần phải xử lý sạch sẽ, tuyệt đối không được có bại lộ nào.”

“Vâng.”

Tông Chính Lâm hồi phủ vào lúc trời chạng vạng tối, giữa đường bị Tô Lận Nhu ngăn đón.

“Điện hạ, gia phụ truyền tin đến, cố ý dặn thiếp, phải đích thân đưa đến tay điện hạ.”

Ánh mắt Tông Chính Lâm lóe lên, Tô Bắc Văn quyết định thật nhanh chóng.

“Theo ta.” Mới đi vài bước, hần bèn đi vòng sang Phương Hoa Uyển.

Tiến vào trong thư phòng của Phương Hoa Uyển, Tô Lận Nhu lấy thư ra, cung kính trình lên.

Tông Chính Lâm xem thư, lông mày hơi nhíu lại.

Quả nhiên Tông Chính Minh muốn xuống tay bên đám các quan văn, số lượng sĩ tử bị hần lôi kéo đến nay cũng không ít. Không ngờ, người như Tiểu Diệp Đình cũng làm môn hạ của hần.

Người này là một Đại Nho của đương triều, sao lại cam lòng cúi đầu xưng thần?

Tông Chính Lâm nhắm mắt suy nghĩ, tay phải gõ nhẹ lên bàn án thư, có ý mời một danh sĩ Đại Ngụy có thể sánh vai với Diệp Đình xuống núi.

Tô Lận Nhu thấy Tông Chính Lâm chau mày không nói gì, cũng không dám quấy rầy, chỉ yên lặng đứng một bên.

“Tô thị.” Đôi mắt phượng Tông Chính Lâm nhìn chăm chăm vào nữ nhân trước mắt, “Chuẩn bị một chút, ngày mai theo bản điện rời kinh mấy ngày.”

Tô Lận Nhu mừng rỡ, vội vàng vâng dạ. Thấy Tông Chính Lâm đứng dậy, gấp gáp tiến hần.

“Điện hạ qua phòng Tô thị?” Hách Liên Mẫn Mẫn thả nữ công trong tay xuống.

Chuyện gì thế này? Mộ thị có thịnh sủng, mọi người trong phủ đều biết. Tại sao mà Tô Lận Nhu có thể giành người từ tay nàng ta vậy?

Tông Chính Lâm vừa bước vào phòng thì thấy Mộ Tịch Dao dùng một ngón tay đẩy ngã con trai của hần ở trên giường, cười tỉnh nghịch.

“Lương!” Thăng bé con bên cạnh bỏ nhào lên người Mộ Tịch Dao.

“Nương!” Mộ Tịch Dao uốn nắn.”Tiểu tử đáng ghét, gọi cha thì gọi thật rõ, vừa gọi nương thì gây sự.” Dứt lời bèn vỗ “Ba ~ ba~” hai cái lên cái mông mập mạp.

Tông Chính Lâm buồn cười nhìn nàng chu môi không vui, đi qua đón lấy Thành Khánh, cúi người xuống hôn lên làn da mềm mại, mê người của nàng.

“Nhi tử của bản điện sao có thể làm đồ chơi để nàng chơi đùa cho vui hả?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Gặp Chuyện

“Điện hạ”, Mộ Tịch Dao đưa mắt nhìn sang, đầy vẻ chế nhạo, “Thiếp đợi điện hạ rất lâu mà điện hạ không đến, mới cùng Thành Khánh chơi đùa”. Đôi mắt đẹp đảo quanh trên người Tông Chính Lâm. Thật ra lúc đẩy ngã Thành Khánh, nhìn khuôn mặt cực kỳ giống Tông Chính Lâm bị úy khuất, nàng cực kỳ thích thú, âm thầm vui vẻ.

“Kiều Kiều, nàng có thể lao đến, mang bản điện hạ đi”. Tông Chính Lâm thuận tay đưa con trai cho Quế ma ma, quay người ôm lấy nàng.

Mộ Tịch Dao cười ra tiếng, mặt mày hớn hở, “Điện hạ nhớ nhé, sớm hay muộn thì thiếp nhất định sẽ bắt được kẻ thông dâm”.

“Cần gì sớm hay muộn, bản điện sẽ thỏa mãn tâm nguyện Kiều Kiều, lát nữa sẽ cho nàng bắt gian ngay tại giường”. Tông Chính Lâm bế người đi vào Song Yến trì.

Mộ Tịch Dao sợ hãi kêu lên, bị dọa nên ôm chặt cổ hần, cắn nhẹ lỗ tai hần.

Hần quả nhiên đã bị nàng dạy dỗ rất khá. Trước đây, Tông Chính Lâm là đồ cận bã, không chỉ nhân phẩm cận bã, mà tính tình càng cận bã hơn. Hiện giờ lại biết tình thú, tán tỉnh bên tai là chuyện thường tình, đương nhiên có thể thu được không ít lạc thú trong đó.

Mặc Lan nhìn đồ ăn nguội lạnh trên bàn, gọi Huệ Lan tranh thủ mang đi hâm nóng lại. Hai vị chủ tử này lúc còn thân mật..., cơm cũng không ăn, đến lúc tận hứng xong lại đối bụng khó chịu. Đến lúc đó chủ tử nhất định sẽ giận đối diện hạ.

Đúng như Mặc Lan dự đoán, đám người Triệu ma ma ở gian ngoài, nghe thấy điện hạ cực kỳ dịu dàng, những lời nói đều là dỗ ngọt lấy lòng. Nếu không phải vì cần người ở lại hầu hạ, bọn họ thực sự không chịu nổi hai người.

Ban đêm, sau khi Tông Chính Lâm hưởng hết diễm phúc, ôm Mộ Tịch Dao cọ cọ ở cổ nàng.

“Bản điện phải mang Tô thị rời kinh hai ngày, Kiều Kiều đừng nháo loạn, phải chăm sóc tốt con của bản điện hạ đấy”. Tông Chính Lâm vuốt ve cái bụng đã lộ rõ của Mộ Tịch Dao.

Mộ Tịch Dao suy nghĩ một lát, đã hiểu Tông Chính Lâm muốn dùng Tô Bác Văn, gật đầu.

Điện hạ có biết “Đào ông hảo tửu, Túy cư ngọc tuyến”?”

Tông Chính Lâm sùng sốt, trên thế gian này ai ai cũng biết “Nam Đào Bắc Tiểu”, chính là danh sĩ chân chính của Đại Ngụy. Đáng tiếc Đào Công yêu rượu như mạng, không chịu rời khỏi tửu tuyến ở Dự Châu. Mỗi ngày nhất định phải uống hai chén, lại còn phải có đàn sáo trợ hứng. Bao nhiêu người có ý muốn thỉnh Đào Công rời núi, nhưng tất cả đều ngã mũ thất bại, buồn bã không thôi.

“Muốn thỉnh được Đào ông, trước tiên phải bái Cầm bá”. Mộ Tịch Dao mở miệng. Hai người này cũng giống Bá Nha và Tử Kỳ là tri kỷ được mọi người ca tụng. Đáng tiếc nàng không có duyên nhìn thấy hai vị cổ nhân đó, đó là sự tiếc nuối cả đời. Thân ở hậu viện, nhất định lỡ mất nhiều truyền kỳ. Làm sâu gao cũng có cái giá của nó.

Mắt Tông Chính Lâm tỏa sáng, vòng tay ôm Mộ Tịch Dao chặt hơn một chút. Nữ tử này...

Hôm sau, dưới ánh mắt không thể tin của mọi người Lục điện hạ mang theo Tô Trắc phi lên xe ngựa.

Hách Liên Mẫn Mẫn thấy Mộ Tịch Dao coi như không có việc gì vẫn nhàn nhã sống qua ngày như cũ, trong lòng thị tràn đầy nghi hoặc.

Vạn Tịnh Nhu nắm chặt trâm ngọc. Đây là làm sao? Tại sao điện hạ lại đột nhiên chọn một nữ nhân không có lai lịch như Tô Lân Nhu đến hầu hạ? Á đã quyết định động thủ với Mộ Tịch Dao, giờ lại có chuyện ngoài dự đoán thế này. Kế tiếp có nên ra tay hay không? Chẳng lẽ Mộ thị chỉ là quân cờ che giấu tai mắt mọi người của Lục điện hạ.

Nếu là quân cờ thì bất cứ lúc nào có thể thay thế, vậy không đáng để mình hao tổn tâm cơ. Huống chi nhân thủ không thể bị lộ ra ngoài, nên để tự nhiên là tốt nhất.

“Chu Cầm, tạm hoãn hành động”.

Nữ nhân kia quý dĩ, là do hành động của Tông Chính Lâm, hay là do nàng ta vốn như thế, một ngày nào đó mọi việc nhất định sáng tỏ.

“Chủ tử, phủ Lục hoàng tử truyền tin đến”.

Đầu ngón tay của nữ tử trẻ tuổi lướt qua nội dung tin tức, lạnh lùng lên tiếng.

“Không cần phải động vào người kia, chỉ cần tập trung vào Mộ thị là được”.

Không cần biết Mộ thị thực sự được sủng ái hay là không, chỉ có một con đường chết.

Trên xe ngựa đi về Cẩm Thành, Tô Lân Nhu cứng ngắc đứng ngồi không yên. Từ lúc lên xe Lục điện hạ luôn phê duyệt tài liệu, không có lúc nào rảnh rỗi.

“Nếu ngồi khó chịu, có thể nghỉ ngơi ở xe ngựa sau”.

Tô Lân Nhu giật mình vì Tông Chính Lâm đột ngột lên tiếng, nhanh chóng thay đổi tư thế, mềm nhẹ đáp. “Thiếp không có việc gì, chỉ là hơi buồn chán, điện hạ không cần bận tâm thiếp, chính sự quan trọng hơn”.

Làm sao có thể xuống xe sau ngòi cùng hai nha hoàn được. Khó khăn lắm mới có cơ hội gần điện hạ một chút, dù có chết cũng phải nắm lấy cơ hội này, phải gấp gáp thường xuyên thì mới trở nên quen thuộc được.

Nhích người về phía trước, nâng tay rót cho Tông Chính Lâm một chén trà, “Điện hạ, thời tiết khô nóng, uống nhiều nước một chút”.

Tông Chính Lâm cũng không ngẩng đầu lên, nhận chén trà, vừa chạm vào đầu ngón tay Tô thị, đột nhiên mắt hắn lóe lên, vung tay ném thẳng chén trà ra ngoài.

Tô Lận Nhu bị hành động bất ngờ của Tông Chính Lâm dọa đến hoang mang lo sợ, lúc hoàn hồn, đã bị Tông Chính Lâm nắm lấy thất lưng, nhanh chóng nhảy từ xe ngựa xuống.

“Ah!” tiếng kêu sợ hãi của nữ nhân vang bên tai, khiến Tông Chính Lâm khẽ nhíu mày.

“Câm miệng”.

Tô Lận Nhu bị dọa đến mức mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, chỉ kịp ôm chặt cổ Tông Chính Lâm, cả người ôm cứng lấy hắn.

Nhìn bóng cây lướt qua trước mắt, giữa không trung thấp thoáng mấy mũi tên, một cô nương được nuôi dưỡng trong khuê phòng như Tô Lận Nhu suýt ngất.

Tông Chính Lâm vừa mới tiếp đất, đã kéo Tô Lận Nhu xuống, rút bội kiếm bên hông ra, sát khí tỏa ra bốn phía.

“Ra đây!”. Hắn gầm lên, gió thổi đám cây cỏ xung quanh hơi lay động.

Vệ Chân mang theo thị vệ vây Lục điện hạ cùng Tô Trắc phi vào bên trong, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Trong rừng cây yên tĩnh không tiếng động, Tông Chính Lâm híp mắt lại, trong nháy mắt kiếm khí rời tay, chém thẳng vào giữa không trung phía xa.

Hắc y nhân thấy tung tích bại lộ, chỉ đành tiến lên, “Ra tay”.

Tô Lận Nhu nằm sấp trên mặt đất, nhìn chằm chằm bóng lưng cao lớn của Tông Chính Lâm, hai tay vịn quần áo, đầu ngón tay lấm lem bùn đất, nước mắt không ngăn được mà liên tục rơi xuống.

Hai mươi mấy hắc y nhân, ai cũng thân thủ bất phàm, quây thành một vòng bao quanh Tông Chính Lâm, liều chết chém giết, vừa nhìn là biết đây là những tử sĩ.

“Điện hạ, xin ngài mai theo Trắc phi đi trước”. Vệ Chân thấy tình thế nguy cấp, ra tay mạnh mẽ, từng chiêu trí mạng, hoàn toàn liều mạng vung đao, một lòng mở đường máu.

“Không cần”. Tông Chính Lâm liếc xéo qua Tô thị đang ngây ngốc trên mặt đất, liềm mặc kệ, vận nội công, cả người nhảy lên, tham gia chiến đấu.

Mắt thấy phủ vệ liên tiếp bị thương, Tông Chính Lâm vận thêm ba phần công phu. Trờ mình nhảy vào giữa, tử sĩ xung quanh liên tục ngã xuống, tất cả đều bị kiếm đâm trúng mi tâm, một kích mất mạng.

Thủ lĩnh tử sĩ thấy tình thế không ổn, có ý rút lui, nhưng bị Vệ Chân liều chết giữ chân, chưa cần đợi đến lúc Tông Chính Lâm ra tay, cũng biết cái chết đã đến.

Nhìn bốn phía, thấy đám huynh đệ đi cùng tất cả đã mất mạng, cười thảm, “Người đời chỉ biết Đại điện hạ dũng mãnh thiện chiến, mà lại không biết rằng Lục điện hạ mới là thâm tàng bất lộ. Ta đây chết khâm phục khẩu phục”. Nói xong cũng không kéo dài, đưa kiếm lên cổ, máu tươi phun ra.

Tô Lận Nhu sợ tới mức ngây người, khi đối mặt với màn máu tanh này, chỉ thấy trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

“Điện hạ, xác nhận là tử sĩ từ Thục Trung”.

Tông Chính Lâm gật đầu, nghe xong đã đoán ra một chút.

“Quét dọn cho sạch sẽ”.

“Vâng”.

Đợi đến lúc Tô Lận Nhu khôi phục ý thức, người đã nằm trên xe ngựa, quần áo trên người đã được thay mới.

“Chủ tử, cuối cùng thì ngài đã tỉnh”. Hồng Dụ lo lắng nhìn nàng, hốc mắt đỏ bừng.

Vừa rồi các nàng bị ném ở phía sau, chỉ nghe thấy tiếng binh khí va chạm, tiếng kêu rên bốn phía, sợ hãi trốn ở trong xe ngựa. Đợi đến lúc Tô Trắc phi được điện hạ ôm trở lại, trên người dơ bẩn không chịu nổi, trên váy còn dính máu.

Nhìn nha hoàn thiếp thân trước mắt, Tô Lận Nhu giật mình hoàn hồn, sờ sờ ngực, nghĩ mà sợ. Nhớ tới trong lúc nguy cấp, lồng ngực ảm áp kia che chở

mình, Tô Lận Nhu bỗng nhiên ngồi dậy.

“Điện hạ đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Để Non

“Chủ tử, điện hạ đã đi trước rồi. Trước khi đi có dặn sẽ tụ họp ở dịch quán phía trước”.

Tô Lận Nhu khó nén thất vọng nằm xuống, trong đầu toàn là hình ảnh bóng lưng cao lớn cùng tư thế oai hùng lúc cầm kiếm của hắn.

Trước kia thường nghe người ta nói nhất kiến chung tình, Tô Lận Nhu không tin. Hôm nay thấy một Lục điện hạ hoàn toàn khác trước, tim lại đập thình thịch. Không phải vì vẻ anh tuấn của điện hạ mà động tâm, mà là vì cái sự âm ập an tâm đáng giá để dựa vào.

Cùng với sự thay đổi trong suy nghĩ, sự không cam lòng dành cho Mộ thị trước kia nay từ từ biến thành nỗi căm hận. Còn có Hách Liên Mân Mẫn chiếm mất vị trí chính thất, lại là nữ nhân không có đủ tư cách, Tô Lận Nhu nghĩ đến việc Hách thị bỏ lỡ cơ hội trừng trị Mộ Tịch Dao, hận không thể bỏ đầu Hách Liên Mân Mẫn ra, để nhìn xem nữ nhân kia rốt cục ngu xuẩn đến mức nào, mới có thể để lại tai họa như thế còn ở trong phủ.

Nàng ta muốn đến gần người nam nhân khiến cho nàng ta cảm thấy an ổn kia, muốn đến chết đi được. Đặc biệt là sau tai nạn hôm nay, muốn được hắn ôm, muốn được nghe hắn nói vài lời trấn an thôi cũng được.

Tô Lận Nhu sốt ruột chờ đợi trong xe ngựa, cuối cùng cũng đến dịch quán lúc trời tối.

“Điện hạ!”

Tông Chính Lâm nhìn nữ nhân đột nhiên xông đến, gương mặt lộ vẻ không vui. Kéo áo lên, mới ngẩng đầu nhìn người đang đứng ngây ngốc trước mặt.

“Chuyện gì?”

Đôi môi Tô Lận Nhu run run, mắt rung rung, âm thanh còn có vẻ đau lòng.

“Điện hạ, ngài bị thương? Có xem qua đại phu chưa?”

Nói xong thì tiến lên, nâng tay muốn xem xét vết của Tông Chính Lâm.

“Vết thương nhỏ mà thôi, không có việc gì. Hôm nay người cũng bị kinh sợ, đi ngủ sớm đi, ngày mai giờ mọ sẽ khởi hành”.

Tô Lận Nhu do dự một lát, không chịu rời đi. Quạt cường nhìn hắn, thấp giọng khẩn cầu.

“Điện hạ, xin cho thiếp bôi thuốc cho ngài. Nếu để miệng vết thương chậm khép miệng, lúc trở về thiếp không biết phải trả lời Chính phi như thế nào, hơn nữa thiếp càng không thể an tâm được”

.

Tông Chính Lâm nhìn nàng ta, rõ ràng sợ hãi khí thế của mình, lại miễn cưỡng chống đỡ không lùi bước, đột nhiên cảm thấy hình ảnh này có chút quen mắt.

Là Mộ Tịch Dao. Nàng cũng không biết lùi bước như thế, cũng quạt cường kháng cự để có được đòi hỏi của mình, nhưng so với Tô Lận Nhu thì nàng lớn mật làm cần hơn, không sợ hãi, sắc mặt kiêu ngạo không tuân theo, thế nhưng nàng lại làm cho tâm trí hắn luôn hướng về nàng.

Kiều kiêu. Tông Chính Lâm thăm than, mới rời đi có một ngày, lại bắt đầu nhớ nàng.

“Không cần, người lui ra đi”. Nói xong đi vào nội thất, không hề để ý đến.

Tô Lận Nhu si ngốc đứng đó, nhếch khóe môi.

Nàng không nhìn lầm, vừa rồi trong mắt điện hạ có sự dịu dàng sủng nịnh, thật làm nàng tan nát cõi lòng. Đó là thứ mà lúc này nàng vô cùng khát vọng, lại bị một người khác chiếm được. Nuốt nổi chua xót trong lòng xuống, Tô Lận Nhu nhẹ giọng cáo lui.

Hách Liên Mân Mẫn không phải là địch nhân của nàng, chỉ có Mộ Tịch Dao, chỉ có nữ nhân hưởng hết sự sủng nịnh của điện hạ đang ở Đan Như Uyển kia, mới là mục tiêu cần diệt trừ. Có lẽ ý nghĩ lúc đầu của nàng đã sai lầm rồi, sự việc cần phải phân rõ cái nào quan trọng hơn. Phải thận trọng từng chút

một.

Tông Chính Lâm đang nhớ đến thân thể mềm mại ngọt ngào của Mộ Tịch Dao, thì bị tiếng gõ cửa cắt đứt dòng suy nghĩ. Lập tức lạnh mặt, không hề kiên nhẫn hỏi “Là ai?”

“Điện hạ, thuộc hạ có chuyện bẩm báo”. Vệ Chân vừa nghe giọng điệu đã biết không tốt.

“Vào đi”.

Vệ Chân cứng ngắc bước vào, thành thật đưa thư trong tay lên.

“Điện hạ, trước khi rời phủ Dao chủ từ cố ý dặn dò, sai thuộc hạ tự tay giao cho ngài”.

Tông Chính Lâm thấy hơi ngạc nhiên, Mộ Tịch Dao lại phải vòng vèo để cho Vệ Chân truyền lời? Nhận thư xong, hẩn cho người lui ra.

Vừa mới mở ra, mùi thơm quen thuộc xông vào mũi, đó là mùi Đinh Chimùi hương mà ngay từ lúc bắt đầu ở chung hẩn đã biết Mộ Tịch Dao cực thích. Về sau vì hẩn thích mùi thơm cơ thể nàng, nên không cho nàng dùng. Không ngờ đến nàng lại dùng trên giấy.

Trầm tĩnh đọc thư, dòng chữ như trâm hoa trong trẻo nhỏ nhắn linh động, nổi bật trên giấy.

“Nhớ thương cho đến khi về, ánh trăng như mắt thiếp theo nhìn chàng”.

Hơi thở Tông Chính Lâm như ngừng lại, tim đập thình thịch. Nhìn dòng thư dịu dàng nàng viết, cái này nên trả lời như thế nào? Đọc đi đọc lại mấy lần, bàn tay cầm thư hơi xiết lại.

Rất cực nằm không yên, đứng dậy đẩy cửa sổ ra, chỉ thấy một vầng trăng sáng, ánh trăng trong trẻo phủ khắp nơi.

Lúc này Tông Chính Lâm có một cảm xúc phức tạp khó tả, chỉ cảm thấy vui mà cũng buồn. Hẩn muốn hưng hăng ôm lấy người làm nhiều loạn tâm tình hẩn, lại vô cùng bất đắc dĩ vì cách nhau khá xa, trong lòng chĩ là nỗi nhớ nhưng và tiếc nuối không thể đếm được.

Lục điện hạ bị một bức *“Thư tình”* khiến cho khó ngủ, hận không thể lập tức lên ngựa hỏi phủ ôm người thân thiết một phen.

Mà người khởi xướng nỗi tương tư của hẩn đang ở Đan Như Uyên vô cùng tự tại.

Mộ Tịch Dao trước khi ngủ nhớ tới phong thư kia, cười ra tiếng.

Ai bảo Tông Chính Lâm ra phủ không mang theo nàng? Muốn mang theo mỹ nữ du ngoạn, nàng dĩ nhiên sẽ muốn làm rồi. Chiều “Hong nhận đưa tình” này có lẽ Tông Chính Lâm còn chưa thử qua, vừa đúng lúc để hẩn mở mang tầm mắt. Không cho nàng du lịch, thì Lục điện hạ cũng đừng mong có thể tiêu diêu tự tại. Không câu hồn hẩn trở về, Mộ Tịch Dao cảm thấy có lỗi với bản thân, phải đáp trả những ảm ức khi hẩn nhân lúc nàng mang thai mà quản lý nàng chứ.

Tô Lận Nhu làm sao có thể ngờ được bản thân mình làm bạn với Lục điện hạ một ngày, định mượn câu “Đồng cam cộng khổ, sinh tử gắn bó” để thân thiết với điện hạ, lại bị một bức thư tán tỉnh vô cùng đơn giản của Mộ Tịch Dao hủy sạch.

Lục điện hạ mà nàng một lòng nhớ thương lúc này đang nhìn trăng mà nhớ người tình, làm sao còn nhớ được tí gì về nàng.

Công lực của Mộ yêu nữ lại tăng lên, yêu khí phát ra bốn phía, thật là tai họa vô cùng.

Ngày thứ hai tất cả mọi người phát hiện Lục điện hạ có mấy lần thất thần, cực kỳ hiếm có. Điều này đúng là khó thấy, Lục điện hạ ngày thường yên tĩnh đã quen, chưa từng thấy ngài tỏ vẻ không yên lòng bao giờ.

Chỉ có Vệ Chân vẻ mặt cứng nhắc, đánh chết cũng không dám vạch trần nội tình. Chẳng lẽ muốn hẩn giải thích với huynh đệ là, điện hạ bị Dao chủ từ câu hồn rồi?

Đoàn người dưới sự chỉ huy của Tông Chính Lâm, cuối cùng đến Cẩm Thành vào lúc giữa trưa, Tô Bác Văn chờ đã lâu đón vào.

Tô Lận Nhu sửa sang lại một phen, được Tông Chính Lâm đưa đến hành quán ở Cẩm Thành. Sau đó nàng dùng thân phận Trắc phi của Lục điện hạ, đích nữ của Hãn Lâm học sĩ, nhận lời tham gia hội thi thơ do Phan Dương Quận chúa chủ trì. Đây mới là mục đích chuyến đi này của nàng, cũng là thể diện mà Tông Chính Lâm cho Tô gia.

Nếu không phải Mộ Tịch Dao có thai, Tông Chính Lâm cũng sẽ đưa nàng đến đây. So với Tô Lận Nhu, hiển nhiên Mộ Tịch Dao còn cao hơn một bậc. Nàngescungx chẳng hề kém một học sy, thi thư cầm tú đều biết, tài hoa hơn người. Điều này làm mỗi khi Tông Chính Lâm tán thưởng, lại trêu chọc nàng lười biếng buông lỏng.

Lần này Tô Lận Nhu xuất hiện ở hội thi thơ của Dương Quận chúa, không thể nghi ngờ là để cho thế gia biết, Trắc phi Lục điện hạ không chỉ có một mình Mộ thị. Nữ nhi Tô gia cũng được điện hạ coi trọng.

Lục điện hạ tự mình làm giám khảo hội thi thơ Cẩm thành, cùng các học sinh văn sĩ trò chuyện vui vẻ. Được Tô Bác Văn dẫn dắt hẩn còn cùng thập đại

thế gia chậm rãi trò chuyện, thể hiện văn tài. Càng được sĩ tử trẻ khâm phục kính trọng. Đây là lần đầu tiên, sau khi Tông Chính Lâm vào Bộ binh, đã thể hiện trình độ thi phú uyên thâm của mình.

Lục điện hạ ở Cẩm Thành hăng hái, Mộ Tịch Dao lại đang âm thầm khi nghe Huệ Lan bẩm báo.

“Chủ tử bớt giận. Hiện tại quan trọng nhất là thân thể của ngài, tiểu chủ tử trong bụng không thể chịu được sự tức giận như vậy đâu”. Triệu ma ma kinh hồn đờ năng, chỉ sợ một cái vạ nhất, đây chính là tai họa rơi đầu.

Mộ Tịch Dao trầm mặt, con người lạnh lẽo dọa người.

“Ngự y nói như thế nào?”

“Ngự y nói thai nhi không giữ được, Tam tiểu thư chỉ sợ phải nằm trên giường điều dưỡng một thời gian. Lần này thân thể tổn hại quá mức, chỉ sợ thân thể sẽ để lại chút tật xấu”.

Mộ Tịch Dao chậm rãi nhắm mắt, suy nghĩ một lát.

Vẫn tránh không được sao? Đã tìm cách để nàng vào sân của Mạc Oản Thanh, như vậy cũng không thể bảo vệ mẫu tử bình an sao. Chỉ nói vô ý bị tiểu chủ tử trong phủ hoàng tử va chạm, coi Mộ Tịch Dao nàng là đứa trẻ ba tuổi sao, nói vậy là xong chuyện?

Chắc không phải là Mạc Oản Thanh, nàng ta mong phải sạch quan hệ còn không kịp, làm sao lại tự hất nước bẩn lên người mình. Là nữ nhân từng thấy ở trong ngự hoa viên? Hay là Lý thị mới nhập phủ?

“Huệ Lan, báo Điền Phúc Sơn chuẩn bị xe, người cùng Triệu ma ma theo ta xuất cung”.

“Chủ tử, trước khi đi điện hạ đã liên tục dặn dò, ngài phải ngoan ngoãn ở trong phủ”. Mặc Lan nhìn nàng lớn bụng lớn còn muốn xuất cung, gấp gấp lên tiếng ngăn cản, “Nếu không thì nô tỳ thay ngài đi một chuyến?”

Mộ Tịch Dao lắc đầu, Mặc Lan là một nha đầu, lời nói của nàng ở Đan Như Uyển còn có thể dùng được, đến phủ Tông Chính Minh nào ai quan tâm đến?

Nhóm người Mặc Lan không thể ngăn cản quyết tâm xuất cung của Mộ Trắc phi, chỉ đành bẩm báo Đại quân sự chuẩn bị xe.

Điền Phúc Sơn một đầu đầy mồ hôi, gấp gấp chạy đến Đan Như Uyển ngăn cản.

“Chủ tử, ngài đừng làm khó nô tài. Điện hạ trước khi đi đã cố ý phân phó, nếu hôm nay nô tài để ngài đi ra ngoài, đến mai điện hạ trở về sẽ xử lý nô tài. Hay là ngài đợi thêm hai ngày nữa, điện hạ hồi phủ sẽ cùng ngài đi?”

Điền Phúc Sơn gấp đến độ xoay quanh, Dao chủ tử sao lại chọn lúc điện hạ không ở đây để làm khó dễ chứ? Đây chẳng phải là muốn cái mạng già của hắn hay sao.

Mộ Tịch Dao nhàn nhạt nhìn hắn, giọng nói có vẻ nhẹ nhàng bang quơ.

“Người là chuẩn bị xe, hay chờ thỉnh ngự y? Nếu trong lòng ta có chuyện, tiểu chủ tử trong bụng ta sẽ dễ phát bệnh. Đau đầu nhức óc là chuyện nhỏ, sinh non rong huyết gì đó, chắc cũng không phải là không có khả năng”.

Điền Phúc Sơn bị Mộ Tịch Dao dọa vãi cả mồ hôi lạnh, làm sao dám trần chừ, chạy vội đi chuẩn bị nhanh như một trận gió.

Triệu ma ma thật hận không thể khâu cái miệng không biết kiêng kị kia lại! Chủ tử thật sự là luôn khiến người ta lo lắng, không coi mình ra gì, còn ăn nói lung tung ám cả tiểu chủ tử! Nếu để điện hạ biết, tất cả mọi người sẽ không tránh khỏi chuyện trách phạt.

Điền Phúc Sơn nhìn Mộ Trắc phi mang theo thị vệ vội vàng ra cung, cũng tranh thủ thời gian gửi một phong thư ra roi thúc ngựa đưa đến Cẩm Thành.

Nghĩ đến mình cũng có đến Thiên Như uyển cầu cứu, muốn thỉnh Hách Liên Chính phi ra mặt khuyên can, lại bị đối phương từ chối. Điền Phúc Sơn chỉ có thể lắc đầu thở dài. Hách Liên Chính phi làm việc như thế này, điện hạ làm sao có thể để tâm đến nàng ta đây.

Hách Liên Mãn Mãn liên tục cân nhắc, vẫn lựa chọn khoanh tay đứng nhìn. Chuyện này nếu nàng quản, sẽ rơi vào vũng nước đục. Ngăn cản nữ nhân kia, không cần phải nghĩ nhiều. Sẽ không thể ngăn được, chỉ có thể giả vờ hiền lành đi. Nhưng mà hậu viện Ngũ hoàng tử, nàng cực kỳ xa lạ, cần gì vì chống đỡ thể diện cho Mộ Tịch Dao, không cần thận lại đắc tội người khác. Huống chi đó chẳng qua chỉ là một thứ phi của Ngũ hoàng tử, sinh non mà thôi, có gì đáng để một Chính phi như nàng đây ra mặt?

“Chủ tử, ngài không đi, chẳng may Trắc phi có chuyện gì, ngài làm sao ăn nói với điện hạ?” Phùng ma ma lo lắng nhìn nàng. Chủ tử là nghĩ mãi mà không thông, hiện tại đối với Trắc phi tốt một chút, điện hạ tự nhiên sẽ thuận mắt hơn. Làm sao lại vì chút ít lợi ích trước mắt, chọc điện hạ không vui? Huống hồ hiện nay Mộ thị đắc ý, ân sủng hơn mình, quan trọng nhất là phải lấy được niềm vui của điện hạ.

Hách Liên Mãn Mãn nghe lời nói của Phùng ma ma, trong lòng không vui. Mộ thị tự mình tìm việc, sao lại liên quan đến mình? Huống hồ mình mà có đi cũng không ngăn được người, chẳng phải là công toi sao? Hách Liên quý phủ thế gia trăm năm, cũng chưa từng thấy chính thất nào can thiệp nọt tiểu thiếp để tranh sủng. Hách thị cũng không tin Lục điện hạ sẽ không nói đạo lý, sủng thiếp diệt thế.

Chương 90: Ngang Bướng

Mạc Oản Thanh nghe người gác cổng báo Trắc phi phủ Lục hoàng tử tới, rất kinh ngạc.

Mộ thị có thai đã sáu bảy tháng. Chẳng lẽ là tới đòi công đạo cho thứ muội.

“Tẩu tử, thiếp không mời mà tới, đã quấy rầy rồi”. Mộ Tịch Dao thân nhiên cười, không nhìn ra chút nào là đến kiếm chuyện.

“Nào có chi mà quấy rầy, đều là chị em dâu, đừng khách sáo”. Mạc Oản Thanh vội đưa nàng đến sân Mộ Tịch Đình. “Thứ phi hôm qua sinh non, thương tâm cả đêm, cũng không muốn ăn gì. Muội muội vẫn nên khuyên bảo một chút, hiện giờ thân mình còn đang phải chịu tội, nếu không điều dưỡng cho tốt, về sau làm sao sinh được nữa”.

Mộ Tịch Đình sinh non, Mạc Oản Thanh cũng không có chút vui mừng nào, mà ngược lại, cực kỳ không vui. Mới tiếp nhận quyền quản gia từ tay hoàng tử phi, liền xảy ra việc này, rõ ràng là đánh vào mặt nàng. Hôm qua điện hạ nhận được tin tức đã ở chỗ Thứ phi trấn an một hồi lâu, lúc đi ra cũng chưa từng cho nàng sắc mặt tốt. Lúc này Mộ Tịch Dao đến có thể giúp đỡ an ủi Thứ phi, nàng thì thấy càng vui mừng thanh nhàn.

“Tỷ muội hai người nói chuyện một lát, ta cũng không ở lâu, muốn gì nói với nha hoàn ngoài cửa một tiếng là được”.

Mộ Tịch Dao gật đầu cảm tạ, lúc này mới cẩn thận nhìn người đang nằm trên giường.

Đương nhiên là sắc mặt khó coi, mắt đầy quầng thâm, chắc chắn là không ngủ được mấy. Giường chăn sạch sẽ, được chiếu cố khá tốt.

“Muốn chết có phải không?” trong phòng không có người ngoài, Mộ Tịch Dao nghiêm mặt. Nhìn Tịch Đình với dáng vẻ muốn chết không muốn sống liền nổi giận.

Cuối cùng thì trong mắt Mộ Tịch Đình cũng dần dần có phản ứng, nhìn Mộ Tịch Dao nước mắt tuôn rơi không ngừng.

Đã nghe theo lời nhĩ tỷ tỷ, cầu điện hạ chuyển mình đến sân Trắc phi, thế mà vẫn bị người tính kế, mất đi đứa nhỏ. Hôm qua điện hạ cũng kiên nhẫn an ủi, nhưng không sao xoa dịu được nỗi đau trong lòng. Vì sao mình đã nhẫn nhịn như thế, vẫn không thoát được.

“Nhĩ tỷ tỷ, muội an phận ở trong viện của mình, chỉ cầu có một đứa trẻ để nuôi dưỡng ở bên người mà thôi. Muội không tranh tình cảm, cũng không tranh chấp với ai, vì sao trong phủ không dung được muội?” Tính tình Mộ Tịch Đình vốn nhẹ nhàng, từ trước đã có thói quen phụ thuộc người khác, hiện tại ngay cả điện hạ cũng không giữ được đứa nhỏ của nàng, nàng còn có gì có thể trông mong nữa.

“Không muốn bị người khác tính kế, thì học tính kế người khác. Muội mới là ngày đầu tiên tiến vào hậu trạch sao? Những đạo lý này mà cũng không rõ. Không phải là không ai chịu tha cho muội, mà là trong hậu trạch vốn không thể dung được nữ nhân nào cả. Không đòi phó được mấy âm mưu hậu trạch, muội làm sao có năng lực mà sinh con? Cho dù muội may mắn có con trai con gái, thì làm sao nuôi lớn chúng được?”

“Muội cũng đừng quên, muội ở trong này cam chịu, kẻ ra tay lại đang đắc ý vô cùng. Đừng để bị người ta ra tay mà còn không biết đáp trả. Mộ gia ta mặc dù không phải danh gia vọng tộc, cũng không thể để người ta bắt nạt như thế được”.

Mộ Tịch Dao hận nàng ta không tranh giành, chẳng khác gì Mộ thị của đời trước. “Tịch Dao” ngọc kia đã sai lầm cả đời, giờ lại thấy Mộ Tịch Đình còn trẻ tuổi như thế. không nên để nàng lại dẫm lên vết xe đổ đó.

“Hôm qua sao lại xảy ra chuyện?”

Mộ Tịch Đình bị tỷ tỷ giáo huấn, có chút thông suốt, mặc dù ý chí cầu sinh chưa thực mạnh mẽ, nhưng thù hận thì lại như sóng cuộn cuộn mà đến.

“Hôm qua Tể tướng Thứ phi mang theo tiểu chủ tử đến thăm, lúc đầu vẫn tốt. Về sau đột nhiên tiểu chủ tử ầm ỹ đòi thả diều. Trắc phi liền sai người dẫn hắn đến hoa viên chơi. Khi đó muội đang ở nhà thủy tạ hóng mát, thấy nhiều người nên muốn về phòng tránh đi, ai ngờ...”

Mộ Tịch Dao nghe xong, lông mày nhíu chặt. Tể tướng Thứ phi? Hắn là nữ nhân đời trước bắt nạt chèn ép vợ con của Đế Ngủ Dật Triều?

“Nữ nhân kia có một thứ nữ?”

“Vâng. Điện hạ hiện giờ có hai trai một gái, nàng ta có một trai một gái, ngày thường trong phủ rất được sủng ái”.

Sắc mặt Mộ Tịch Dao trầm xuống, việc này khá khó khăn. Nữ nhân kia là sủng thiếp của Tổng Chính Minh, nhưng không phải là kẻ thông minh. Sợ là lần này đã gánh tội danh thay cho người khác. Dù có tra ra manh mối, chỉ sợ cũng chỉ có thể bắt đối phương xuống nước chút mà thôi.

“Tịch Đình, muội cứ đường thương trước đã, việc này không đơn giản. Sợ là Tường thị cũng bị người khác tính kế, hung thủ là một người khác”.

Mộ Tịch Đình vốn hận Tường thị, giờ nghe Mộ Tịch Dao nói, nhất thời không có điểm nào để dựa vào cả.

“Việc cần nhất bây giờ là điều dưỡng thân thể, cầu điện hạ cho vài người đắc lực đến bên người muội hầu hạ. Việc sinh non lần này có rất nhiều sơ hở. Muội cần thận trọng lại, mấy hôm nay trời rất nóng, vì sao tiểu chủ tử lại ằm ỉ muốn thả điều? Huống chi điều vốn là thứ đồ chơi mà các bé gái thích hơn. Sao Tiểu chủ tử lại đột nhiên thích trò chơi của bé gái?”

Mộ Tịch Dao nói ra một cách tự nhiên, đạo lý rõ ràng.

“Dù có tìm ra nguồn gốc, chỉ sợ đối phương đã sớm nghĩ xong biện pháp thoát tội. Muội chớ nên xúc động, mọi việc phải cẩn thận. Tháng sau di nương sẽ đến Thịnh Kinh, đến lúc đó sẽ đón muội ra phủ gặp di nương một lát”.

Lời đã nói xong, Mộ Tịch Dao đứng dậy muốn về. “Nhớ là còn có phụ thân và di nương ngóng trông muội, đừng làm chuyện gì điên rồ”.

Hai mắt Mộ Tịch Đình rung rung, gật đầu đồng ý.

Mang Triệu ma ma trở lại cáo từ Mạc Oản Thanh, lúc đi qua công vòm vừa hay lại gặp phải người quen.

“Đây chẳng phải là sủng phi của Lục hoàng tử Mộ Trắc phi sao? Thiếp không hoa mắt chứ? Tại sao bụng lớn như vậy còn đến đây? Chẳng lẽ là đến thăm Thứ phi? Cũng phải, tỷ muội một nhà, cũng nên qua lại. Số mệnh Thứ phi kém một chút, mất đi đứa nhỏ. Không biết Trắc phi có xui xẻo giống thế không, dù sao cũng vẫn nên cẩn thận một chút, đang hoài thai mà .”

Mộ Tịch Dao nhìn nữ tử trang điểm xinh đẹp trước mặt, trăm vàng, ngọc trăm đầy đầu, thì dừng lại một chút.

“Ai đây?” Mộ Tịch Dao bèn hỏi nha hoàn đang dẫn đường mà Mạc Oản Thanh sai tiễn mình về.

“Hồi bẩm Trắc phi, đây là Lâm thứ phi mà điện hạ mới nâng vào phủ”.

Gần đây vị chủ tử này được sủng ái nhất, ba lần bốn lượt chống đối Mạc Trắc phi, vậy mà điện hạ cũng chỉ trách phạt hai câu, cũng không thật sự trừng phạt gì. Nha hoàn này là người của Mạc Trắc phi, đương nhiên thấy không vừa mắt.

Lại là nàng ta. Cái đồ chết không được tử tế. Ánh mắt căm hận trong ngực hoa viên kia, Mộ Tịch Dao vẫn nhớ rõ ràng.

“Và miệng”.

Triệu ma ma và Huệ Lan ngăn người ra, và miệng? Nhưng thần sắc chủ tử, thật sự là đang kêu các nàng. Vì thế không ai dám chậm trễ, vội vàng sai nha hoàn theo sau và ma ma thô sử áp Thứ phi kia lại, bắt quỹ xuống, lại kéo nha hoàn của nàng ta ra, lập tức muốn động thủ.

Nha hoàn của Mạc Oản Thanh ngây ngốc nhìn một màn trước mắt, trong đầu loạn lên.

“Người dám! Đây là phủ Ngũ hoàng tử! Nếu người dám đụng đến ta, điện hạ sẽ không bỏ qua cho người!” bị một đám người dùng sức chặn lại, nữ nhân kia điên cuồng kêu gào. Nàng ta không thể nào ngờ Mộ Tịch Dao sẽ kiêu ngạo đến mức không kiêng kị gì mà động thủ đánh người trong phủ của người khác? Từ khi vào phủ, nàng vô cùng được sủng ái, ngay cả Trắc phi cũng không coi vào mắt, huống hồ là loại ủy khuất này?

“Mộ thị, người đừng quên, đây không phải phủ Lục hoàng tử, không cho phép người nói đánh là đánh!”

Mộ Tịch Dao nhìn nữ nhân mặc dù đã bị người đè xuống mà vẫn ngang ngược ương ngạnh, bèn đi thẳng vào đình nghỉ mát bên kia, cẩn thận ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Huệ Lan, điểm tâm”.

Mặt Huệ Lan co rút, chủ tử, cái sỹ diện của ngài cũng mang từ trong cung ra sao? Huệ Lan cúi đầu nhận hộp đồ ăn mà nha hoàn tùy thân mang theo, đem điểm tâm bày theo thứ tự, dâng đưa trực qua, cẩn thận hầu hạ.

“Nơi râm mát như thế này, Thứ phi chắc là không thích. Đem đến chỗ nắng đi”.

Thấy nữ nhân bị kéo đi đang liều chết giãy dụa, Mộ Tịch Dao nghiêng đầu nhìn sang bên kia, thật sự là một cái hồ nước lung linh, phong cảnh hợp lòng người.

“Người cũng biết ta ở trong phủ kiêu ngạo đã quen? Vậy người có từng nghe nói ta chỉ kiêu ngạo trong phủ thôi không?”

Giọng nói mềm mại vang lên, chỉ một chữ “Đánh”.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Thủ Đoạn

Khi Mạc Oản Thanh nhận được tin báo, vẫn không thể tin được. Đường đường là một Trắc Phi lại làm ra chuyện này? Vấn đề lớn nhất là, Trắc Phi này còn là trắc phi của nhà khác!

Mặc dù mừng rỡ khi Mộ Tịch Dao thu thập Lâm thị, nhưng thể diện của phủ vẫn phải giữ lại, dù sao đó cũng là người của Ngũ điện hạ, không thể đánh bị đánh đến tàn phế được. Đang muốn dẫn người đến thu thập, chợt nghe nha hoàn bẩm báo điện hạ đã hỏi phủ.

Tông Chính Minh vốn đang nghĩ về Mộ Tịch Đình, nghĩ đến đứa nhỏ thì trong lòng thực khó chịu. Nhưng vừa đi đến góc đường chợt nghe được phía trước có tiếng ồn ào tranh cãi, hẳn liền dẫn người đi sang.

Vượt qua mấy cây hải đường, cảnh tượng trước mắt bỗng trở nên rõ ràng. Lâm thị cả người đỏ ửng đang quỳ trên mặt đất, còn bị người khác đè chặt và miệng. Hẳn chỉ nhìn thấy được một bên mặt của nữ tử ngồi trong đình, nhưng chỉ vừa liếc qua liền biết đó là người nào.

Tông Chính Minh ngừng lại một lát, cẩn thận nhìn nàng. Nàng mặc một chiếc áo váy màu xanh thẫm, mái tóc chỉ vấn kiểu đơn giản, không tô son điểm phấn, nhưng khuôn mặt như ngọc. Nàng đang nhìn nhả thương thức cảnh hồ, dáng vẻ tao nhã, tựa như đang chìm đắm trong cảnh đẹp, không bị ảnh hưởng bởi những gì đang xảy ra.

Cất bước vào trong đình, mà nữ tử đang ngồi đó vẫn chưa nhận ra, Lâm thị ở bên ngoài thì lại gào khóc không thôi.

“Điện hạ, điện hạ cứu mạng! Nữ nhân ác độc này muốn đánh chết thiếp!”

Mộ Tịch Dao quay đầu lại, nhìn nam nhân ôn nhã đang bước đến gần.

Đúng quả thật là cảnh đẹp ý vui, một bức họa mỹ nam đẹp biết bao!

Y phục màu trắng luôn hợp với Tông Chính Minh, điểm này chính là từ huyết Mộ Tịch Dao. Nếu trong tay hắn cầm thêm một chiếc quạt xếp, hoặc đeo bội kiếm bên hông, thì còn tốt hơn nữa. Mộ Tịch Dao bị tiểu thuyết võ hiệp đầu độc, đang miên man tưởng tượng.

Tông Chính Minh thấy ánh mắt tán thưởng rõ ràng của nàng, rất hưởng thụ. Lướt qua kẻ không biết thời thế là Lâm thị, tiến thẳng vào đình.

“Thỉnh an Ngũ điện hạ.” Mộ Tịch Dao nâng bụng, dáng vẻ ra sao cũng không thấy vẻ phong nhã.

“Không cần đa lễ, ngồi đi.” Tông Chính Minh thấy nàng quả thật y lời ngồi xuống, chẳng từ chối cũng chẳng ngại ngùng, có chút sững sờ.

Cũng đúng, nàng vốn là như vậy, đây mới là người hắn gặp trên đường ngày đó, không nhận được mà ra tay cứu người.

Lâm thị quỳ trên mặt đất, từ khi Tông Chính Minh nhìn cũng không nhìn lướt qua thị mà đi vào đình, bèn ngừng kêu khóc, không hề phản kháng.

Đúng như lời người kia nói, Mộ thị đúng là tai họa! Không thì sao điện hạ lại... .

“Điện hạ không hỏi thiếp lý do sao?” Mộ Tịch Dao nghiêng đầu tò mò dò xét. Kịp trước có mấy ai có thể sánh vai cùng Tông Chính Lâm như người này, phong độ tư thái cũng là độc nhất vô nhị, không hề làm người khác chán ghét.

” Chẳng lẽ Trắc phi lại vô duyên vô cớ, từ trong cung chạy tới đây chỉ để giáo huấn một người không có liên quan?” Tông Chính Minh buồn cười. Tính nết Lâm thị ra sao, chẳng lẽ hắn không biết?

“Điện hạ nói vậy là được rồi. Thế nhân khen Ngũ điện hạ, công tử văn nhã, khí độ bất phàm. Thiếp thật đồng ý.” Mộ Tịch Dao gật đầu tán thưởng. Ngụ ý là “nếu hôm nay ngài trách tội, thì chính là hẹp hòi, chắc sẽ nổi danh”.

Tông Chính Minh cười khẽ, khá khen cho Mộ thị, còn chưa trách tội, đã chụp mũ ngay. Nhìn dáng vẻ ung dung của nàng hẳn cũng thấy an nhàn. Nói chuyện với một nữ tử như thế này hẳn cũng thấy nhẹ nhàng khoan khoái.

“Điện hạ đã trở lại, cũng không tới phiên thiếp tùy tiện bừa bãi. Hôm nay mạo phạm, xin thứ lỗi. Vậy thiếp liền cáo từ, chỉ mong điện hạ chăm sóc cho mọi người của thiếp.” Mộ Tịch Dao nghiêm túc nói, từ từ hành lễ.

” Lần này mọi người của nàng bị ủy khuất, bản điện hạ hiểu. Yên tâm”

Tông Chính Minh gọi người nâng kiệu mềm đến, không để nàng đi bộ.

“Đi đường cẩn thận, thay ta hỏi thăm Lục đệ.”

“Thiếp tạ ơn điện hạ.” Mộ Tịch Dao lại hành lễ, gọi Triệu ma ma rời đi.

Đội Mộ Tịch Dao đi xa, Tông Chính Minh mới quay đầu nhìn Lâm thị đã xụi lơ trên mặt đất. Trên gương mặt sưng phù còn đọng nước mắt, Tông Chính Minh nhúu mày.

“Truyền ngự y giúp nàng ta chữa trị, sau đó cầm tù ba tháng.”

Lâm thị nghe điện hạ phạt nặng như thế, hận ý cuộn cuộn nổi lên. Cho dù đắc tội với Mạc Oản Thanh, điện hạ cũng không trách cứ chút nào. Lần này chỉ là khiêu khích nữ nhân kia mấy câu, không chỉ bị đánh, còn bị giam lỏng ba tháng, thù này, một ngày nào đó nàng nhất định sẽ trả đủ.

Mạc Oản Thanh dẫn người khoan thai đi đến, vừa đúng lúc Tông Chính Minh rời khỏi, liền đuổi theo sau. Lại nghe kết cục Lâm thị, trong mắt lộ ý cười. Khiến cho phủ hoàng tử phủ hồ thẹn, quang cảnh về sau, hiển nhiên có thể lường được ra sao.

“Chủ tử, Lâm thị bị điện hạ cầm tù ba tháng.”

“Đồ vô dụng, phạt là phải.”

”Mộ thị...”

“Nàng ta cũng không vùng vẫy được lâu đâu.”

Móng tay sơn đỏ của nữ tử khẽ vuốt lên tóc mai.

Trên đường về kinh, Tông Chính Lâm liền tiếp thu được hai phong thư, tất cả đều liên quan đến Mộ Tịch Dao. Đang tức giận vì nàng không nghe dặn dò của hần thì nghe Vệ Chân xin gặp.

“Chủ tử, có thư của Trắc Phi.”

Tông Chính Lâm vén màn, trên người còn khoác cảm bào. Cầm thư ngồi lại xuống xe ngựa, nhìn Tô thị đang giờ bình thuốc trên tay, bảo nàng lui ra.

“Điện hạ, vẫn nên để thiếp bôi thuốc xong đã, chỉ cần một lát thôi.” Tô Lận Nhu nắm chặt bình thuốc trong tay, cúi mặt nói.

“Đi ra ngoài.”

Tô Lận Nhu cứng người, hành lễ cáo lui.

Thư từ gì mà phải gấp gấp chuyển giao đến đây? Hai phong hôm nọ đã chọn cho điện hạ bắt mẫn, hôm nay lại thêm một phong, là thư thỉnh tội chăng?

Tô Lận Nhu không biết tình hình cụ thể, nhưng đã đoán đúng nguyên nhân. Đúng là thư thỉnh tội của Mộ Tịch Dao, nhưng không phải vì việc nàng tự mình xuất phủ, mà là việc nàng chống đối chính phi Hách Liên.

Hôm ấy sau khi trở về, Hách Liên Mẫn Mẫn nhận được tin tức nàng và miệng Thứ phi của phủ người ta, tức giận đến Đan Như uyển răn dạy một trận. Bất chấp đang ở ngoài sân chỉ trích nàng làm mất thể diện của phủ hoàng tử, làm tổn hại thanh danh điện hạ.

Mộ Tịch Dao đã đi lại cả ngày, không còn sức mà đối phó với những lời lẽ nhai giáo huấn của nàng ta, trực tiếp vùng khấn rồi đi. Để lại mình Hách Liên Mẫn Mẫn, tức giận la hét đòi cầm tù nàng.

Mộ Trắc Phi tự biết, mình không đúng, sai người đóng cổng lớn, tuyên bố “Tự suy nghĩ.”

Tin tức này vừa truyền ra, Điền Phúc Sơn thở phào nhẹ nhõm, cũng may cuối cùng thiện tâm của Dao chủ tử cũng xuất hiện, trò đùa này, dù sao cũng chưa quá giới hạn. Đóng cửa ở trong viện? Đó chẳng là vấn đề gì, chi phí thức ăn vẫn như cũ, như thế hóa lại được thanh tịnh. Điền Phúc Sơn âm thầm mong Dao chủ tử tốt nhất nên đóng cửa lâu một chút.

Vì thế Mộ Tịch Dao thỉnh tội, phong thư cáo trạng cụ thể đã đến tay Tông Chính Lâm.

Lục điện hạ xem thư, chỉ có hai hàng là viết về việc nàng tự kiểm điểm lại mình, còn lại toàn bộ hai trang giấy là làm nũng, cáo trạng, nói mình bị ủy khuất, câu có chỗ dựa. Khóe môi hần nhếch lên nụ cười mà ngay cả hần cũng không biết. Đã phạm lỗi còn lớn tiếng cầu che chở như thế này, thật sự chỉ có một người là nàng mà thôi. Còn nói nói cái gì mà ngay cả đứa bé trong bụng cũng âm ỉ, giống như người ngoài bắt nạt nàng, khiến cho Tông Chính Lâm đọc thư mà thấy buồn cười.

Nếu Mộ Tịch Dao mà là “mềm” thì cả Đại Ngụy cũng không được mấy người “Cứng rắn” hơn nàng cả. Lục điện hạ nghĩ đến cái từ “mềm” này, thì suy nghĩ của hần lại đi đến một khía cạnh khác. Quả thực có rất nhiều điểm trên người nàng ....rất mềm....

Càng nghĩ càng thái, Tông Chính Lâm cố nén xao động trong lòng, quyết định lúc trở về sẽ tính sổ nàng rõ ràng, xem cái chuyện “Cứng – mềm” này thực ra là như thế nào. Đương nhiên, việc chống đối chính phi là chuyện nhỏ, nhưng việc nàng ra khỏi cung mới là quan trọng.

Lục điện hạ trở về phủ hoàng tử trước kỳ hạn hai ngày. Vừa về đến ngoài cổng chính, đã được Điền Phúc Sơn vô cùng nhiệt tình nghênh vào cửa. Điện hạ hỏi phủ, vậy ông cũng không cần lo lắng đề phòng hầu hạ vị kia nữa.

“Sao đứng cả ngoài này ?” Tông Chính Lâm vừa vào đến sân ngoài của Đan Như Uyển thì thấy Vệ Chân chỉ dám gõ cửa rồi không có phản ứng khác.

”Điện hạ, có lẽ ngài...” Vệ Chân đưa mắt nhìn lên tường.

Tông Chính Lâm liếc hẳn một cái ,nhảy qua tường một cách gọn gàng.

Vệ Chân nhìn xung quanh không có ai, vội rời đi . Việc làm tùy tùng cũng quá uất ức, còn phải canh chừng che che lấp lấp .Cái phủ này là của điện hạ đó!

“Trắc Phi đâu?” Tông Chính Lâm nhìn nhóm người Triệu ma ma tất cả đều ở ngoài chòi, lông mày hẳn chau lại.

Sắc mặt Mặc Lan đỏ bừng, mãi mà không nói được một chữ.

Tông Chính Lâm thấy vẻ mặt cổ quái của Mặc Lan, xoay người sai bước vào. Tiến vào trong nội thất, chỉ thấy quần lụa mỏng đầy màu sắc rơi vãi đầy phòng. Trong đó còn xen lẫn áo lót nữ tử, hẳn nhìn mà hô hấp trở nên khó khăn.

Nhẹ nhàng vòng qua bình phong, liền thấy nữ nhân với mái tóc dài buông xõa đang đứng đó. Trên người nàng mặc một chiếc quần lụa mỏng in hình hoa mẫu đơn, mặc mà như không, những đường cong trên người lúc ẩn lúc hiện.

“Điện hạ!” thoáng thấy người tới, Mộ Tịch Dao ngạc nhiên quay người. Nàng vừa quay lại, khí huyết của Tông Chính Lâm dâng lên, hô hấp rối loạn.

Bên ngực trái của nàng có một đóa hoa mẫu đơn viền vàng đang ngao nghể nở rộ, bao trọn bầu ngực hoàn mỹ không tỳ vết. Bên phải lại chỉ có một dây lụa mỏng manh nhỏ nhắn, khó khăn lắm mới che được đỉnh nhũ phong, hình ảnh này đánh một đòn mạnh vào thị giác, hút lấy tầm mắt hẳn , khiến hẳn không nở rời đi dù chỉ trong giây lát.

Thật vất vả hạ mắt xuống, Tông Chính Lâm cảm thấy mình vội vàng đi vào là một sai lầm, ít nhất phải trầm tĩnh chuẩn bị sẵn sàng, để tránh mất mặt trước nàng.

Lớp lụa mỏng manh , vừa nhìn là biết ở trong trống không! Đôi chân trắng muốt như bạch ngọc của nàng rõ ràng ở trước mắt hẳn.

Bị cảnh tượng trước mắt dụ dỗ, giọng nói của Tông Chính Lâm trở nên khàn khàn một cách nặng nề.

“Lại đây.”

Mộ Tịch Dao chớp mắt, chậm rãi đến gần.

Tông Chính Lâm không còn đủ kiên nhẫn đợi nàng kéo dài thời gian, nhanh chóng kéo người lại gần, gấp gáp nắm lấy đôi núi no tròn mà mềm mại.

Tiếng thở dốc của nam nhân vang ở bên tai, Mộ Tịch Dao khép đôi mắt lại, nhếch môi mỉm cười.

Trước tiên phải cho ngài ăn no, như thế sẽ không nở phạt mình. Chiều hiền thân này, Lục điện hạ thường không cách nào kháng cự.

Triền miên qua đi, Tông Chính Lâm một hồi thở dốc. Đưa cảm cọ cọ lên gáy nàng, bàn tay hẳn lưu luyến rồi khỏi làn da trơn mượt của nàng.

“Kiều Kiều, vì để trốn trách phạt, nàng cũng thật vất vả. Là muốn mạng của bản điện hạ ư?”

Sắc mặt Mộ Tịch Dao đỏ ửng, ánh mắt long lanh ngập nước, cất giọng mềm mại ngọt ngào : “Sự bất ngờ vui vẻ mà thiếp chuẩn bị, có vừa mắt điện hạ không?”

“Chạy thẳng vào tìm ta rồi.” Tông Chính Lâm thở dài. Xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại, hôn lên đôi môi hồng phấn.”Mấy ngày không gặp, bản điện hạ có chút nhớ Kiều Kiều.”

Đôi mắt xinh đẹp bừng sáng, ý cười trong suốt. Đưa bàn tay nhỏ bé lên mặt bên hẳn, khẽ vuốt cảm hẳn rồi vui vẻ khen, “Tốt lắm.”

Thế là, dưới sự cố gắng dốc sức của Mộ yêu nữ, Lục điện hạ lại một lần nữa bị sắc đẹp làm cho hỏng việc, không truy cứu mọi việc nữa.

Cả phủ từ từ trên xuống dưới không ai là không biết, Lục điện hạ vừa hồi phủ liền đi thẳng đến Đan Như Uyển đến giờ còn chưa ra. Quả đúng là sau sự xa cách thì tình ý càng thêm sâu đậm.

Mọi người mới hâm mộ đổ kị Tô Trắc phi giờ tan như bong bóng xà phòng, điều quan tâm duy nhất hiện giờ chính là chuyện “Tự kiểm điểm” kì lạ kia có thể trong bao lâu.

Hách Liên Mẫn Mẫn biết Tông Chính Lâm hồi phủ liền đợi ở chính phòng, tất cả dụng cụ rửa mặt chải đầu cũng đã chuẩn bị ổn thỏa.Y phục cũng chuẩn bị toàn là quần áo mới, từng đường kim mũi chỉ trên vải gấm mềm mại đều do chính tay thị may.

Đợi khi có tin điện hạ đã nghỉ ngơi. Hách Liên Mẫn Mẫn gặt gao túm chặt lấy chiếc chăn gấm, không nói một lời.

Điện hạ, hôm nay là mười năm .

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Không Về

Sáng hôm sau, mọi người ngạc nhiên khi trông thấy Mộ Trắc phi theo điện hạ đến chính phòng.

“Điện hạ.” tất cả đều cùng thỉnh an.

Tông Chính Lâm gật đầu, kéo Mộ Tịch Dao ngồi xuống.

Hôm nay Tô Lận Nhu định thử ngồi cạnh Tông Chính Lâm, vốn là chỗ của Mộ Tịch Dao, có lẽ điện hạ sẽ không trách tội. Nào ngờ Mộ Tịch Dao bỗng xuất hiện đoạt chuyện tốt, xem ra chuyện khó thành.

“Mộ thị vô tình chống đối chính phi, đã bị phạt. Sau này, tất cả các viện cần thận trọng từ lời nói đến việc làm, phải cẩn thận tuân thủ lễ nghi.” Tông Chính Lâm nói với tất cả mọi người, ánh mắt lại nhìn thẳng vào Hách Liên Mẫn Mẫn

Vô tình ? Đã bị phạt? Hách Liên Mẫn Mẫn nở nụ cười rộng lượng mở miệng “Muội muội cũng không phải cố ý, đương nhiên thiếp sẽ không để trong lòng. Các vị muội muội chỉ cần hết lòng hết dạ hầu hạ điện hạ , thiếp sẽ càng vui mừng.” Dứt lời, ánh mắt liếc qua Tô Lận Nhu.

“Tỷ tỷ nói đúng, hậu viện này vốn lấy điện hạ làm chủ .” Tô Lận Nhu tiếp lời, ánh mắt lại chăm chú nhìn Tông Chính Lâm.

Hả? Mộ Tịch Dao đang ngồi nghiêm chỉnh, thu hết vẻ mặt hai người vào đáy mắt. Đây là mặt trận thống nhất, lấy số đông để giành thắng lợi? Chỉ tiếc, muốn chinh phục người nam nhân trước mắt, mà sau này sẽ là Kiến An, cho hẳn cả cái hậu cung cũng không là gì.

Về phần đối phó với mình, lại càng si tâm vọng tưởng hơn nữa. Đối với nữ nhân cần quấy chỉ là tha hồ đào hồ chôn mình. Mộ Tịch Dao nhìn một vòng, bàn tay nâng bị Tông Chính Lâm nắm lấy, nên nâng nhẹ nhàng gỡ gỡ lòng bàn tay hần.

“ Gia yến ngày mai, đã chuẩn bị tốt chưa?”

Hách Liên Mẫn Mẫn sớm đã tính toán xong ” Toàn bộ đều ổn cả. Ngày mai thiếp và Tô Trắc Phi cùng với hai vị thứ phi. Nhưng không biết bên muội muội. .” Hách Liên Mẫn Mẫn nhìn bụng Mộ Tịch Dao, tỏ vẻ khó xử.

Tông Chính Lâm ghét mang theo quá nhiều người, nhưng không muốn bác bỏ ý kiến thị trước mặt mọi người .”Người không cần lo lắng về Mộ thị, mẫu phi sẽ tự phái người tới đón. Đến lúc đó, Thành Khánh cũng sẽ đi.” Thực phi đã truyền lời từ sớm, Thành Khánh và cả đứa trẻ trong bụng Mộ Tịch Dao đều phải ở bên cạnh bà.

Đầu Hách Liên Mẫn Mẫn như muốn nổ tung, suýt chút nữa không khống chế được mà biểu hiện ra vẻ mặt tức giận. Thực phi vì bảo vệ con nôi dỗi của Lục điện hạ, lại có thể cho phép Mộ Tịch Dao vượt mặt nàng, có được ân điển đặc biệt. Đây chắc chắn là tin tức xấu nhất đối với thị. Con nôi dỗi, chung quy cũng là vẫn thất bại ở con nôi dỗi!

“Điện hạ, nửa tháng nữa phải xuất cung mở phủ. Điện hạ có cần phải xem qua danh sách mọi việc?” Hách Liên Mẫn Mẫn cất lời dò xét.

Tông Chính Lâm trực tiếp từ chối, “Đề Điện Phúc Sơn xử lý, việc nhỏ thế này không cần xin chỉ thị.” Sau đó hần đứng dậy dắt theo Mộ Tịch Dao rời đi, đi được hai bước lại đột nhiên dừng lại.

Thì ra là thế. Lòng mảy hần nhủ lại, “Hôm qua bản điện sơ sẩy, đêm nay dùng cơm tại Thiên Như Uyển.” Bàn tay hần xoa bóp tay mềm của Mộ Tịch Dao, sợ nàng nghĩ nhiều.

Boss, ngài thực thích tự kỷ. Mộ Tịch Dao ném một cái nhìn đầy vẻ phong tình vạn chủng qua, nhìn Tông Chính Lâm tâm tình thật tốt.

“Thiếp sẽ phân phó phòng bếp làm mấy món điện hạ thích ăn.” Hách Liên Mẫn Mẫn đạt được mục đích, giọng nói cũng nhẹ đi vài phần.

Tông Chính Lâm gật đầu, mang người đi. Lục điện hạ với vẻ mặt tiếc nuối, cúi người để sát bên tai Mộ Tịch Dao, “Đồ ăn mà bản điện hạ thích ăn nhất, chính là ở Đan Như Uyển.” Ánh mắt không có hề giấu diếm lưu luyến đưa đi đưa lại trên người nàng vài lần.

Mộ Tịch Dao tức giận liếc hần, cười tươi.

Boss, ngài cũng không tồi. Nhưng mà cái cảm có thể giác áp đảo hoàng đế, thì thích hơn nhiều. Boss còn cần nỗ lực hơn.

“Chủ từ, sao ngài có thể không không để ý như vậy. Chánh phi Hách Liên đã được thị tẩm, nếu như có hi, trái tim của điện hạ nhất định sẽ có chút phân tâm. Ngài vạn lần không thể khinh thường vị kia.” Quế ma ma nhin không được bèn lên tiếng khuyên can.

“Ma ma yên tâm, lúc nào ta cũng thật lo lắng.” Lời này quả thực không giả, chỉ có điều tâm tư của Mộ Tịch Dao, tạm thời không có ai hiểu được.

Mặc Lan lắc đầu, chủ tử ngài là lo lắng tìm sự nhàn hạ?

Buổi tối Tông Chính Lâm tiến vào Thiên Như Uyển, Hách Liên Mẫn Mẫn ra sức dâng đồ ăn lên, khiến hấn cuối cùng cũng có thể thuận lợi nuốt xuống. Sau khi khẩu vị bị Mộ Tịch Dao khiến cho thành kén ăn, khi hấn dùng cơm ở chỗ khác luôn cảm thấy vô vị.

“Người cũng thực dụng tâm rồi.”

Hách Liên Mẫn Mẫn tươi cười, ân cần gấp thức ăn.

Ban đêm Hách Liên Mẫn Mẫn hồi hộp kẻ sát Tông Chính Lâm, vẫn còn rất ngượng ngùng. Mặc dù thị tắm qua một lần, lại thấy xấu hổ vì lần đó hôn mê bất tỉnh. Nghiêm túc mà nói, đêm nay tỉnh táo mới là lần đầu tiên.

“Hách Liên thị.”

Âm thanh trầm thấp của hấn vang lên trong gian phòng khi ngọn đèn đã tắt, lộ ra vẻ uy nghiêm.

“Trong phủ không có ai có thể vượt qua người. Nhưng với Đan Như Uyển, chớ nhúng tay.”

Hách Liên Mẫn Mẫn bị Tông Chính Lâm đột nhiên cảnh cáo sợ tới mức toàn thân cứng đờ. Lễ nào điện hạ đã biết được?

“Thứ mà Mộ thị cầu, nữ tử bình thường không thể hiểu. Người chỉ cần nhớ rõ, quản lý tốt hậu viện, vị trí Chính phi không ai có thể thay thế người.”

Hách Liên Mẫn Mẫn bị lời nói của Tông Chính Lâm làm cho vừa buồn vừa vui. Vui là vì Lục điện hạ chính miệng đồng ý, tất sẽ không lật lọng. Nàng ở trong phủ, sẽ an ổn. Nhưng thị cũng lo cái “Sở cầu” trong miệng điện hạ vừa nói, Mộ thị muốn thứ gì? Còn thâm ý của điện hạ, là coi trọng Mộ thị, ít nhất là không coi nàng ta “Giống như nữ tử bình thường”.

“Thiếp cần tuân theo sự phân phó của điện hạ.”

Tông Chính Lâm bị nữ tử bên cạnh ôm lưng, trong bóng tối xoay người, đem áp dưới thân.

Dưới ánh trăng lơ mơ có thể nhận ranàng ta đang nhắm mắt run rẩy, vô cùng khản trương.

Người nam nhân cúi người sát bên tai nàng, giọng nói khản đặc chui vào trong tai.”Mẫn Mẫn.”

Hách Liên Mẫn Mẫn được Tông Chính Lâm gọi một cách thân mật, gò má nóng bừng, thân thể càng ngày càng nóng thân thể nàng ta bị bàn tay lớn của nam nhân sờ mó mà run rẩy, đầu óc xoay vòng hỗn loạn, chỉ có thể cố nén những tiếng rên xấu hổ.

Tông Chính Lâm dừng lại giây lát, thấy nữ tử động tình đã khó kềm chế, thần trí đã bị mê hoặc, hấn kéo vạt áo đứng dậy, xuống giường.

“Trông chừng nàng ta.”

“Vâng, điện hạ.”

Lúc Mộ Tịch Dao bị Huệ Lan đánh thức, mơ mơ màng màng mò đệm chăn bên cạnh.

“Điện hạ chưa về?” Giọng nàng còn đờ đẫn về ngồi ngủ.

Huệ Lan xấu hổ, chẳng lẽ chủ tử đã quên hôm qua điện hạ thị tắm chính phi Hách Liên? “Chủ tử, hôm qua điện hạ nghỉ ở chính phòng.” Sợ trong lòng chủ tử buồn bực, Huệ Lan vội vàng ngắt lời, ” Hôm qua điện hạ có nói, hôm nay Thực phi nương nương sẽ phái kiệu tới. Chủ tử nên dậy sớm chuẩn bị mới tốt.”

Tông Chính Lâm, người nam nhân kia đi đâu rồi? Mộ Tịch Dao vừa ngáp, vừa thì thào tự hỏi.

Hách Liên Mẫn Mẫn đang nhìn gương trang điểm Cũng hỏi một câu tương tự.

“Điện hạ rời đi khi nào?” cơm cũng chưa ăn, liền vội vã ra cửa? Nhớ tới sự thân mật khăng khít hôm qua, sắc mặt Hách Liên Mẫn Mẫn ửng đỏ.

“Điện hạ không thích nhóm nô tỳ hầu hạ, mỗi lần ngủ lại đều đuổi người ra xa xa. Cho nên chúng nô tỳ không biết.”

Sắc mặt Hách Liên Mẫn Mẫn đỏ lựng, không hỏi nữa. Phải chăng điện hạ không muốn bị người khác nghe được những âm thanh xấu hổ kia?

Mộ Tịch Dao dùng cơm ở sảnh chính, mới đặt bát đĩa xuống, liền thấy Tông Chính Lâm bước vào, xiêm y trên người cũng chưa thay, vạt áo còn có nếp nhăn.

Đang muốn sai người hầu hạ hấn rửa mặt, thì đã bị hấn ôm chặt lấy, đi vào Song Yến trì.

“Hầu hạ ta tắm rửa.”

“Điện hạ! sáng nay thiếp tắm rồi.” Mộ Tịch Dao giãy dụa .

“Bản điện hạ thì chưa, Kiêu Kiêu phục vụ ta.”

Mặt Mộ Tịch Dao co rút. Phục vụ? Nàng là gái thanh lâu tiếp khách, hay nhân viên quán bar.

Được rồi, tư tưởng của phụ nữ thật phức tạp, luôn dễ xuyên tạc sự thật. Lục điện hạ chẳng qua chỉ bảo nàng kỳ lưng bóp vai mà thôi.

Thấy Tông Chính Lâm tựa lên thành bồn tắm, nhắm mắt không nói chuyện, Mộ Tịch Dao cuối cùng cũng nhận ra thần sắc mệt mỏi trong đáy mắt hắn.

Thức trắng đêm sao? Động tác trên tay nàng chậm dần lại. Nhẹ nhàng giúp hắn mát xa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Sự Tình

“Điện hạ, vết thương trên vai của ngài còn đau không.” Mộ Tịch Dao chống lại những móng vuốt đang muốn giờ trò của Tông Chính Lâm. Người đàn ông này thật là , đến cả khi ngâm mình, tinh thần còn dư thừa như thế.

“Chỉ một chút thương nhỏ, không cần nhắc tới.” Lục điện hạ bế người đi về phía tháp mềm, bị đôi tay mềm mại của nàng nàng cọ xát như thế, sao lại không dậy lửa được đây.

Mộ Tịch Dao lườm hắn: “Điện hạ, nếu miệng vết thương bị rách ra thì người chịu đau là ngài.”

‘không cần phải đợi đến lúc đó, bây giờ bản điện hạ đã đau rồi’. Sau đó hắn kéo tay nàng xuống phía dưới, tìm kiếm nơi đã sưng to của mình.

Mộ Tịch Dao đỏ mặt, tức giận đến mức muốn cắn hắn. Sắp phải tham dự gia yến, tên này lại bị dục vọng lên não.

Đám người Triệu ma ma sốt ruột không ngừng nghe ngóng trước cửa, chính phi đã sớm dẫn người ra khỏi phủ, kiệu của Thục phi nương nương cũng đã đến được một lúc rồi. Sao hai vị chủ tử lại có thể dây dưa vào thời khắc này, nhưng mà bọn họ không thể vào kinh động, thật sự là gấp chết người mà.

Điền Phúc Sơn đang cảm lễ phục hoàng tử, vô cùng gấp gáp. Nếu điện hạ còn không chịu ra, chẳng phải là sẽ đi đến sau cả Bát hoàng tử sao? Như thế thì không thể được.

Một đám người đang chỉ biết nhìn lẫn nhau, thì nghe thấy âm thanh trong triều của chính phi vang lên: ‘Vào đi.’ Nghe thấy vậy bọn họ coi như mới như trút được gánh nặng, vội vàng hầu hạ thay quần áo, rửa mặt chải đầu.

Tông Chính Lâm mặc áo long bào màu đen viền vàng thêu hình bốn móng chân rồng, Mộ Tịch Dao nhìn mà chắc lưỡi khen ngợi. Khi hắn mặc lễ phục thực đẹp trai đến chết mất . Đáng tiếc Lục điện hạ không thích mặc áo bào trắng , như kiểu thần tiên phiêu diêu, không biết là một người lạnh lùng nghiêm túc như hắn mà mặc áo bào màu trắng thì có trở nên dễ gần hơn không nhỉ?

“Đi theo bên mẫu phi, chớ làm loạn.” Khi đưa nàng đến ngoài cửa cung Thục phi, Tông Chính Lâm nói vài câu rồi dẫn người rời đi.

“Nương nương, thiếp mang theo Thành Khánh vội đến thỉnh an người.” Đã tới chậm thì phải ra đòn sát thủ ngay từ đầu, bánh bao Thành Khánh bị mẹ hắn không do dự mà bán đi.

“Con chú ý đi đường, đi chậm lại chút.” Thục phi nhìn nàng ôm bụng bầu, đi lại cũng không cần người đỡ, còn sai người ôm Thành Khánh đến, bà bị dọa sợ vội sai cung nhân đến che chở. Bụng của Mộ nha đầu đã được bảy tháng, nhất định không được để xảy ra chút nguy hiểm nào.

“Chủ mẫu.” Bánh bao nhỏ Thành Khánh rất thông minh, biết được ai là người có bản lãnh. Thục phi vừa nghe bé gọi, lập tức mềm đi, mặt mày rạng rỡ. Đứa nhỏ này thực có thiên phú, chưa đến một tuổi đã có thể gọi người, vạn tuế gia cũng đã khen bé mấy lần.

“Tôn tử của bản cung thật đẹp , nuôi rất khá.” Thục phi ôm Thành Khánh, không nhịn được khen.

“Nương nương, người đừng nuông chiều nó. Chỉ gọi cha là rõ ràng, còn những người khác thì toàn kêu la thôi.” Mộ Tịch Dao được Thục phi gọi đến ngồi bên cạnh, hỏi thai nhi trong bụng gần đây thế nào.

Mấy vị phi của phủ Tứ hoàng tử đã quá quen với việc Mộ Tịch Dao được Thục phi sủng ái, không cần biết có tâm tư như thế nào, đều chỉ cười tủm tỉm.

Đám người Hách Liên Mẫn Mẫn lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này. Giờ thấy Mộ Trắc phi được nương nương gọi đến bên người, tất cả đều chú ý mọi hành động của nàng.

Hách Liên Mẫn Mẫn nhìn Tứ tẩu ở đối diện, thấy nàng ta có vẻ đã nhìn mãi thành quen, liền cụp mắt. Mấy lần trước vẫn an còn quy củ hòa thuận, nữ nhân kia vừa đến, thì đã mất hết tôn ti. Không ai thấy dưới gối Tứ điện hạ có một trai một gái đều ngoan ngoãn ngồi bên cạnh mẹ đẻ ở dưới kia hay sao? Vì sao lại chỉ có con trai nàng ta có sự đặc biệt, nên kiểu gì cũng phải lần lượt qua mọi người mới được?

Tô Lận Nhu gương cười nói chuyện với tẩu tử ngồi ở đối diện, khỏe mắt lại luôn chú ý đến Mộ Tịch Dao đang ở nịnh nọt Thục phi. Trong lòng cảm thấy hốt hoảng. Nữ nhân kia thật đúng là dùng hết mọi thủ đoạn, vào phủ sớm đã chiếm được tiện nghi, lại lung lạc từng người một.

Trương thị vốn có thói quen dựa vào Mộ Tịch Dao, chỉ mong Mộ Tịch Dao cứ như vậy là tốt nhất. Vạn Tinh Văn bên cạnh lại đâm chiêu. Bình thường hiếm khi gặp được Mộ thị, cho dù có thấy cũng chỉ là hành lễ vắn an. Hôm nay tận mắt thấy thái độ ngạo mạn của nàng ta, đã hiểu suy đoán lúc trước của mình là đúng. Có thể không coi ai ra gì, đoạt lấy danh tiếng của hai vị chính phi, khắp cả cung không ai dám chất vấn, phần năng lực này, sợ rằng không phải giả bộ. Ngày ấy Tông Chính Lâm dẫn theo Tô Lận Nhu đi theo, xem ra có hơi kỳ quặc.

“Canh giờ cũng sắp đến, theo bốn cung đến Phụng An cung” Thục phi sai người ti mi che chở Mộ Tịch Dao, sau đó mới dẫn theo một đám con gái qua chỗ thái hậu dự tiệc.

Vào đại điện, chỉ thấy các hoàng tử đã ngồi từ lâu, nữ quyến các phủ cũng theo điện hạ nhà mình quy củ ngồi phía sau. Nhóm người Thục phi coi như là tới muộn.

Thục phi đang muốn thỉnh tội, lại bị bánh bao nhỏ Thành Khánh đoạt trước một bước.

“Muốn, muốn!” Tiếng trẻ con thanh thúy kêu to, hấp dẫn sự chú ý của thái hậu đang ngồi ở bên trên. Cẩn thận quan sát, mới phát hiện phía sau Thục phi có một ma ma đang ôm một đứa bé, còn đứa bé thì đang dùng sức vươn tay về phía mình, đôi chân nhỏ đang dùng sức vùng vẫy.

Mộ Tịch Dao vừa tiến vào, Tông Chính Lâm liền chú ý, không ngờ lần này tiểu nữ nhân chưa kịp gây ra chuyện gì, thì con của hắn đã bỗng dưng nổi tiếng.

“Đây là hài tử nhà ai vậy? Ôm tới cho ai gia nhìn xem.”

Thục phi không cần thỉnh tội nữa, ôm Thành Khánh đi qua chỗ thái hậu.

Mộ tịch Dao thấy bánh bao gây sự, hận không thể túm thẳng bé lỏi về nhà giáo huấn, nhưng việc này quá xa tầm tay với, đành phải cầu cứu nhìn Tông Chính Lâm.

Lục điện hạ vững vàng ngồi ở đó, coi như không thấy ánh mắt của nàng. Lão tổ tông muốn xem Thành Khánh, nàng sợ cái gì chứ.

Điều này không thể trách Mộ Tịch Dao, ai bảo nàng biết, vị lão tổ tông này cũng là nhân vật như Hiếu Trang hoàng hậu của triều Thanh, cực kì lợi hại. Nhờ đâu Thành Khánh tuổi còn nhỏ lại khiến thái hậu không hài lòng, vậy Nguyên Thành đế sao có thể có thái độ thoải mái đây?

Mặc dù đã gặp thái hậu mấy lần, cảm thấy rất hiền lành, nhưng nữ nhân trong cung ai chẳng có hàng ngàn mặt nạ. Thái hậu có thể vững vàng ngồi ở vị trí như hôm nay, chẳng lẽ chỉ là người đơn giản?

“Lão tổ tông, đây chẳng phải là đứa bé ngài từng thưởng đồ cho sao. Lúc đó nhà lão Lục còn đòi ngài cá.”

Mộ Tịch Dao thấy quần bách, Thục phi nương nương, người cứ nhất định phải nhắc đến những chuyện đó sao? Người còn nói nữa thiếp phải trốn sau bình phong mất.

Thái hậu đã khắc sâu ấn tượng về Mộ Tịch Dao, bình vạn đại lan vẫn ngấm mỗi ngày. Nghe vậy bèn cười nói.

“Nhà lão Lục?”

Mộ Tịch Dao kiên trì tiến lên mấy bước: “Nô tì thỉnh an lão tổ tông, lão tổ tông vạn phúc kim an, phúc thọ kéo dài.”

Thái hậu đã lâu không gặp nàng, nhìn thấy bụng bầu của nàng, chỉ vào nàng lại cười rộ lên.

“Đứng lên đứng lên, ai gia vẫn nhớ kĩ người đó. Giờ lại mang bầu rồi, quả là tốt. Có còn nhớ thương cá trong cung của ai gia không?”

Ngài có thể đừng nói đến cá nữa được không? Mộ Tịch Dao nghĩ đêm nay mình lại bị Tông Chính Lâm trừng trị mất.

“Cái đó, hồi bẩm lão tổ tông, trong nhà thiếp cũng có một cái ao, khi muốn ăn cứ bắt lên là được ạ.”

Thái hậu bị nàng chọc cười, vẫy tay cho mọi người ngồi.

“Đây là tiểu tử mà hoàng đế đã từng khen mấy lần hả?”

Thành Khánh thấy thái hậu cuối cùng cũng nhìn qua mình, lập tức hưng phấn. Đúng theo cách nịnh hót Mộ Tịch Dao thường ngày, đưa tay ra đòi được

ôm

”Đẹp, đẹp!” Bánh bao nhỏ cười, mí mắt chỉ còn lại hai đường viền.

”Ai u, thừa lão tổ tông, đây là đang ca ngợi ngài rất đẹp đó. Thành Khánh thấy ai đẹp đều kêu to như thế đó.” Thục phi che khăn không nhìn được bật cười. Cháu trai này thật biết cách khiến người khác vui vẻ, thực có phúc duyên.

Thái hậu nghe xong, quả nhiên mừng rỡ: ”Còn chưa đến một tuổi, nuôi rất tốt. Thường!”

Thái tử thấy Tông Chính Lâm vượt mặt mình, vội nháy mắt với thái tử phi.

Lần này các phủ có trẻ con đều cùng hành động, làm thái hậu rất vui. Nhiều con cháu đối với hoàng gia là chuyện tốt, lão nhân gia yêu thích được tôn từ vậy quanh.

Sau náo nhiệt, Mộ Tịch Dao vội sai người ôm Thành Khánh về cung Thục phi, tiểu tử này bị đưa lên, không biết đã bị bao nhiêu người ghen ghét.

”Lục hoàng tử phi đâu?” Kim thái hậu nhớ tới Hách Liên Mẫn Mẫn chỉ gặp qua một lần, nếu đã thưởng cho Mộ thị mà lại không thưởng cho nàng ta thì không hay.

Sắc mặt Hách Liên Mẫn Mẫn dă rất không tốt chỉ cố gắng đè nén cơn giận. Lúc nghe thấy thái hậu gọi tên mình, vội tiến lên trả lời.

”Hách Liên Mẫn Mẫn thỉnh an lão tổ tông.”

”Ừ, quả là một đứa trẻ ngoan. Nhanh sinh một đứa bé đi, đừng để ai gia đội lâu. Cũng thưởng đi.”

Thái hậu vẫn rất coi trọng Hách Liên Mẫn Mẫn, cháu dâu này, nghe Thục phi nói không tệ. Bây giờ lão Lục còn chưa có đích tử, phải biết nắm thật chặt.

”Thiếp tạ ơn ân điển của thái hậu.” Hách Liên Mẫn Mẫn mừng rỡ. Có thể lọt vào mắt xanh của thái hậu, trong mấy người chị em dâu chỉ có một mình nàng.

Lần này đến phiên Tô Lận Nhu lúng túng. Thái hậu chắc sẽ không nhớ nàng ta là ai. Trong phủ có ba người được ghi vào tông điệp, nhưng mà trog ba người đó không có nàng, cảm giác này không dễ chịu.

Không dễ chịu còn có khối người. Các phủ âm thầm ghen ghét. Sao mỗi lần gia yến phủ Lục điện hạ luôn có thể chiếm được điều tốt vậy? Các nàng tới sớm nhất, lại bị người đến sau vượt mặt.

Khi Nguyên thành đế đến, Phụng An cung đã vô cùng náo nhiệt. Phi tần có địa vị trong hậu cung đều lần lượt đến dự.

Hoàng quý phi nhìn Liễu phi ngồi bên cạnh hoàng đế, sắc mặt hơi trầm xuống.

Hồ ly tinh, mới một năm, liền từ Lương nhân ngũ phẩm liên tiếp được tấn phong, nay đã là phi tần chính nhị phẩm. Bây giờ còn chần ra có thai, danh tiếng đang lúc ở đỉnh cao. Sợ là chỉ cần sinh hạ hoàng tử là có thể thuận lợi sắc phong Hiền phi. Từ khi mẹ đẻ Ngũ hoàng tử là Đồng Hiền phi mất, rất nhiều năm qua chưa có ai chạm được vào tứ phi. Lần này, à hồ ly tinh này quả là vô cùng có dã tâm.

Nhìn quý phi đang ngồi phía dưới mình. À ta đúng là rất mưu mẹo, ba lần bốn lượt bắt tay cùng Liễu phi. Thị muốn nâng đỡ người mới chống lại Thục phi? Chắc hẳn Quý phi đã quên mất tình hình hiện giờ của Đại hoàng tử, có thể sánh ngang với Lục điện hạ đang được hoàng đế trọng dụng sao?

Tông Chính Minh thoáng liếc qua vị Liễu phi phía sau Nguyên Thành đế. Nữ nhân này đương nhiên hẳn biết. Mưu toan mơ ước đến vị trí Hiền phi, quả thật là si tâm vọng tưởng. Tông Chính Minh có tình cảm thâm hậu với mẹ đẻ, cách gọi Đồng Hiền phi đã được nhận định ở trong cung nhiều năm. Hôm nay có người dám tranh giành tôn vinh của mẫu thân hắn, Tông Chính Minh đã sớm có tính toán, chỉ đợi khi có thời cơ thích hợp, sẽ khiến à ta vạn kiếp bất phục.

Mộ Tịch Dao đang cùng mọi người đứng dậy hành lễ, thỉnh lĩnh cảm nhận được cảnh báo khiến cho hốt hoảng.

Là nhắm về nàng sao? Mộ Tịch Dao thâm than, Nguyên Thành đế vừa mới đi qua, lẽ nào đại boss biết được ”sự kiện cường bức” của Tông Chính Lâm, quyết định sớm trừng phạt nàng? Nếu như thế thì có chút không đúng.

Nàng đúng là có tật giật mình, quyết định biết người biết ta, tùy cơ ứng biến.

Sau khi ngồi xuống, Mộ Tịch Dao lặng lẽ tới gần bên người Tông Chính Lâm, kéo ống tay áo của hắn.

Lục điện hạ bị kéo, nghiêng đầu nhìn về phía Mộ Tịch Dao đang nháy mắt ra hiệu cho mình. Chân mày hắn khẽ nhíu lên, ôm người vào trong ngực, giả bộ ôn tồn. Thấy đám người Hách Liên Mẫn Mẫn dòm nhìn, đẩy đúng là suy đồi đạo đức mà.

Vạn Tĩnh Văn ngồi ở phía cuối cùng, nhìn một nam một nữ đang ôm nhau ở phía trước, ánh mắt lạnh lẽo. Động tác vừa rồi của Mộ Tịch Dao, nàng nhìn thấy rất rõ ràng. Tông Chính Lâm vì chiều lòng nàng ta, thế diện cũng không màng tới. Còn phải nghi ngờ gì nữa đây. Cúi đầu bưng rượu lên, trong lòng âm thầm tính toán.

”Điện hạ, phủ chúng ta có an toàn không? Có cơ sở ngầm của hoàng thượng không?” Mộ Tịch Dao hỏi khẽ bên tai.

Tông Chính Lâm nhú mồm, sao lại hỏi điều này?

”Có.”

Nét mặt Mộ Tịch Dao như đưa đám, nắm chặt vạt áo hần.

”Nếu hoàng thượng biết thiếp độc sùng, sẽ...”

Tông Chính Lâm thấy nàng khần trương, thăm buồn cười. Nữ nhân này bây giờ mới suy nghĩ những điều đó, có phải hơi muộn rồi không?

”Đúng vậy.”

Mộ Tịch Dao đang nhanh chóng nghĩ cách thoát thân, chợt nghe Tông Chính Lâm bỏ sung.

”Yên tâm, người đã bị bốn điện hạ thu rồi. Sẽ không ai động vào nàng được.”

Mộ Tịch Dao ngo ngác nhìn Tông Chính Lâm, ngài có thể đừng có năng lực đến thế có được không?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Va Chạm

Tông Chính Lâm dám nói như vậy, vậy nàng còn sợ gì. Trừ Nguyên Thành đế, mọi chuyện khác Mộ Tịch Dao đều không sợ.

Không biết gần đây có phải ngọc bội có chút vấn đề về chất lượng hay không? Mộ Tịch Dao miên man suy nghĩ.

Sau khi Nguyên Thành đế ngồi xuống, mọi người cũng không còn tùy ý như vừa rồi, ai cũng giữ ý lễ nghĩa. Liễu Phi được ân điển, ngồi bên cạnh quân vương nên rất đắc ý. Quý phi nhìn nàng ta huênh hoang, khóe miệng nhếch lên. Trên đời này không thể có chuyện bánh từ trên trời rơi xuống, cho dù có bánh rơi xuống, cũng phải nghĩ kỹ cho kỹ, bánh này có thể ăn được hay không. Mất công sức nâng nàng ta khoảng thời gian này, cũng đã đến lúc nàng ta hồi báo rồi. Đưa mắt đảo qua Thục phi, ý cười hiện lên một cách rõ ràng.

Tông Chính Lâm bị Tông Chính Minh lôi kéo trò chuyện, đôi khi cũng quay đầu nhìn bên Mộ Tịch Dao. Không ngờ nàng lại tự mình thoải mái vui vẻ, cùng Trương thị xem biểu diễn, trò chuyện rất sôi nổi. Chú ý lắng nghe lời nói của nàng, sắc mặt Tông Chính Lâm lập tức đen lại.

“Thư sinh này mặt mày thanh tú, cũng coi như khá được mắt”.

“A, người nhìn kỹ thị vệ phía đằng sau kia, thật ra nhìn còn đẹp hơn vị thư sinh. Đáng tiếc quá mức oai phong, chỉ có thể diễn vai phụ thôi”.

Trương thị nhìn đi nhìn lại cũng không hiểu võ sinh đen sì kia có chỗ nào tốt, “Trắc phi, người này hình như da quá đen, nhìn không rõ người”.

Mộ Tịch Dao thở dài, sao lại dùng từ “đen”? Rõ ràng là da màu đồng, đúng là không hiểu giá trị gì cả.

“Nam nhân phải oai hùng cao lớn mới tốt, có dáng vẻ trắng trẻo thì tính cái gì? Bóng hay sao chứ!” Mộ Tịch Dao ghét nhất là dạng ảo là, dạng gay hay bóng nhất định là gặp một người là giết một người.

Tông Chính Lâm càng nghe càng đen mặt. Nữ nhân này quả thực càng ngày càng can rõ, có hần ngồi ở đây mà nàng dám đánh giá nhận xét nam nhân khác. Muốn tạo phản hay sao ?

“Mộ thị!”

Mộ Tịch Dao còn chưa kịp phản ứng, Trương thị lại hoảng sợ trước. Nhanh chóng lùi lại phía sau cách xa một chút. Nhìn sắc mặt điện hạ, Trắc phi chắc chắn đã tự rước họa vào thân rồi.

“Điện hạ...” Mộ Tịch Dao quau đầu sững sờ nhìn hần, khó hiểu. Sao đột nhiên lại nổi giận?

“Oai hùng, cao to?” Tông Chính Lâm híp mắt lại, nhìn lên phía sân khấu.

Xong rồi! Mộ Tịch Dao giờ mới phản ứng, lập tức biết lại phạm vào tính xấu của Lục điện hạ. Tuyệt đối không thể khen ngợi nam nhân khác, nếu không nàng sẽ phải chịu khổ.

Đang muốn bỏ nhào qua làm nũng, thì nghe bên trên truyền đến tiếng hét kinh hãi.

“Liều phi!” Nguyên Thành đế đang ôm người vừa ngã xuống, vội vàng triệu ngự y.

Ngay lập tức trong đại điện trở nên vô cùng yên tĩnh không tiếng động, gánh hát đang diễn cũng nhanh chóng rút lui.

Sắc mặt Nguyên Thành đế vô cùng khó coi, cho người nâng Liều phi mới té xỉu đến thiên điện.

Hoàng đế không lên tiếng, mọi người chỉ có thể tro mắt nhìn, an phận ngồi tại chỗ, âm thầm xì xào bàn tán.

Sắc mặt Thái hậu âm trầm như nước, mấy trò ở hậu cung đã thấy nhiều, nên bag đương nhiên biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng lại chọn lúc gia yến đề gây sự, là thấy lão bà tử bà đây sống đã quá lâu rồi, nên không còn uy nghiêm gì nữa hay sao.

Mộ Tịch Dao thấy Liều phi được đưa đi, ánh mắt bỗng trở nên sắc sảo hơn.

Vừa rồi khi Nguyên Thành đế lướt qua, người đi theo phía sau, còn có thể là ai!

Thì ra là thế, quả nhiên là đối phó với nàng.

Mộ Tịch Dao trở nên nghiêm túc, kịch đã mở màn, vậy thì phải xem

Lúc ngự y đến, Nguyên Thành đế trực tiếp miễn lễ, có thể thấy rất coi trọng cái thai này của Liều phi. Người đến tuổi trung niên, luôn không muốn thấy con chết yểu.

Tình hình trong thiên điện Mộ Tịch Dao không được biết, nhưng đợi lâu mà không thấy động tĩnh, nhưng cũng có thể đoán được một chút. Xem ra sự việc này sẽ không đơn giản mà kết thúc được.

“Hoàng thượng, mạch tượng của nương nương ổn định, không có dấu hiệu sinh bệnh”. Ngự y cúi người bẩm báo, cảm thấy sợ hãi. Xem bệnh, sợ nhất là chẩn không ra bệnh.

Nguyên Thành đế giận dữ, “Người còn nằm ở đằng kia, ngươi lại nói với trẫm là không có bệnh?”

“Hoàng thượng, vi thần tài nghệ kém cỏi, tội đáng muôn chết. Kính xin hoàng thượng thỉnh đại nhân của thái y viện tự mình đến khám lại”. Ngự y sợ tới mức đầu đầy mồ hôi, quỳ mãi không dậy nổi.

Chờ khi hai vị ngự y của Viện Phán đến, sau khi bắt mạch, kết luận cũng không khác nhau lắm.

“Khởi bẩm hoàng thượng, chúng thần cho rằng, Liều phi không có bệnh, cũng không trúng độc”.

Lần này Thái hậu cũng trở nên nóng nảy. Viện Phán là tâm phúc của hoàng thượng, kết luận như thế thì tình hình bào thai sẽ như thế nào?

“Nếu Liều phi không tỉnh lại, thai nhi có thể giữ được không?” Nguyên Thành đế không quan tâm đến nữ nhân bằng con nói dối.

“Cái này...” Viện phán do dự một lúc lâu, bất đắc dĩ lắc đầu, “Liều phi có thai chưa đủ ba tháng, mang thai cũng không ổn định, nếu theo tình hình hiện nay, thai nhi rất khó bảo được”.

Nguyên Thành đế nhìn người nằm trên giường, cau mày.

Thái hậu đảo mắt nhìn các phi tần, xem xét biểu cảm các nàng một cách cẩn thận, không thấy gì khác thường.

“Hoàng thượng, bây giờ phải làm sao?” không phải là bệnh, cũng không phải là độc, phải chữa trị như thế nào?

“Khởi bẩm Thái hậu, nô tỳ nhớ lúc Tiên hoàng tại vị, hình như cũng từng có chuyện như vậy”. Đức phi tỏ vẻ không yên tâm bẩm báo.

Thái hậu và Nguyên Thành đế nghe lời nói của Đức phi, bỗng nhiên biến sắc. Đây là nói vu cáo? Lúc Tiên hoàng còn tại vị, có một vụ án Vu cáo liên lụy rất rộng, cả hậu cung máu chảy thành sông. Cả triều đình rung chuyển bất an.

Thái hậu nhớ tới đoạn thời gian đầm máu kia, sắc mặt cực kỳ dữ tợn. Ngày đó bà suýt thì bị đẩy vào lãnh cung, may mà được ông trời phù hộ, mới có thể rửa sạch oan khuất, nếu không có lẽ hôm nay đã là một nấm đất.

“Cố Trường Đức, tuyên Tư thiên giám chương và giám chính nhanh chóng vào điện”.

“Lệnh Thống lĩnh thị vệ Kỳ Hoài An mang binh lực soát toàn cung!”

Nguyên Thành đế vừa hạ khẩu dụ, ngay lập tức cả hoàng cung của Thịnh Kinh lập tức thần hồn nát thần tính, không người nào dám can đảm vọng động.

Mộ Tịch Dao dựa vào người Tông Chính Lâm ngủ gật, chỉ một lát sau liền nặng nề chìm vào ngủ.

Đang giữa trưa, mỗi ngày nàng đều phải ngủ trưa nên không chống cự được nữa. Tông Chính Lâm thấy nàng khó chịu, dựa vào mình, bèn dứt khoát ôm nàng vào trong lòng, ấn đầu nàng vào trong ngực mình, không để người khác nhìn.

Trong nội cung xảy ra chuyện lớn như thế, Hách Liên Mẫn Mẫn cũng chẳng quan tâm hai người không hợp quy củ. Thị tới gần Tông Chính Lâm, lo lắng hỏi, “Điện hạ, có phải có người mượn chuyện này hãm hại mẫu phi?”. Hậu cung tranh đấu vô cùng hung hiểm, cái mà Hách Liên Mẫn Mẫn nghĩ đến trước tiên là việc phi tần trong cung luôn người này gạt người kia. Hiện giờ sợ nhất là Thục phi bị liên lụy.

“Cứ từ từ đợi đi”. Tông Chính Lâm vẫn bình tĩnh. Nếu có người dám động vào Thục phi... hàn ý trong mắt Tông Chính Lâm bắn ra.

Sau nửa canh giờ, Thống lĩnh thị vệ Kỳ Hoài An trở về bẩm báo, đã lục soát toàn bộ hoàng cung, không thu được gì. Nhưng tìm thấy trong phòng một số hạ nhân có vài đồ không sạch sẽ.

Nguyên Thành đế đang lúc tức giận, nghe thấy những việc bản thủ này, liền không thể dung thứ được. “Lôi ra ngoài chém”

Chưởng quân Tư thiên giám lĩnh mệnh mang theo hai thái giám tức tốc vào cung, vừa mới bước vào cửa đã nghe Nguyên Thành đế ra lệnh chém người, sợ tới mức mồ hôi lạnh toát đầy cả lưng.

“Cút vào đây!” Nguyên Thành đế chờ đã lâu, đã mất hết kiên nhẫn.

“Đến xem Liễu phi, có phải là trúng Vu cô hay không?”

Chưởng quân Tư thiên giám nghe hai chữ “Vu cô”, giật mình. Vị quan tiền nhiệm của ông ta cũng mất chức vì chuyện này, lần này sẽ không đến lượt mình chứ? Ngay lập tức quần áo đã ướt đầm mồ hôi.

Ba người vội bận rộn đo lường tính toán, lúc thì nhìn trời xem sao, lúc lại xem tướng mạo, lại nhai thương lượng hồi lâu, mới thở dài một hơi.

“Khỏi bẩm hoàng thượng, Liễu phi nương nương không phải là trúng cô”.

Đáp án này trùng với bẩm báo của Kỳ Hoài An. Nguyên Thành đế cùng Thái hậu đều yên lòng. Không phải là vu cô là tốt.

“Vậy sao người lại bắt tình?”

Chưởng quân Tư thiên giám xấu hổ. Việc hôn mê bắt tình này lẽ ra nên thỉnh ngự y xem mới phải?

Nhất thời không biết trả lời thế nào. “Điều này...”.

“Khỏi bẩm hoàng thượng, sở trường của vi thần là tính mệnh số, có thể cho thần thử một lần”. Trong hai gã thái giám có một người tự đề cử.

Ở Đại Ngụy rất coi trọng mệnh số. Trẻ con sinh ra, nam nữ hôn phối, để vương tế thiên, đều cần tính xem mệnh số có hợp với số trời hay không. Nhân tài ở Tư thiên giám rất đông đúc, không chỉ trên thông thiên văn dưới tường địa lý, ngay cả mệnh số của mọi người cũng có thể xem.

“Chuẩn”.

Nửa khắc sau, người này đem kết quả suy tính nói ra.

“Vạn tuế, đây là do trong nội cung có người có mệnh số tương khắc với Liễu phi nương nương. Hơn nữa mệnh số của người này là kỳ hung, dễ khắc với tôn thất”.

Thái hậu kinh hãi. Còn có việc này nữa!

“Hoàng đế, việc này cần tra rõ mới có thể an tâm”.

Nguyên Thành đế nhắm mắt suy tư thật lâu, nhìn quan giám chính đang quỳ phía dưới nghiêm nghị cảnh cáo.

“Việc này không phải chuyện đùa, nếu dám nói bừa, chết!”

Vị Giám chính kia bị dọa khẽ run rẩy, run run thề, “Vi thần không dám làm chuyện đại nghịch bất đạo, nhất định sẽ làm tròn phận sự, không dám có nửa chữ giả dối”.

“Tất cả mọi người ra ngoài đi”. Nguyên Thành đế dẫn đầu quay trở lại đại điện, đám phi tần đi theo phía sau.

Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm lay tỉnh, thấy Nguyên Thành đế lần nữa ngồi xuống, vội rời khỏi lòng hắn nghiêm chỉnh ngồi lại, cảm thấy rất bất mãn.

Làm gì mà lâu như vậy? Không được ngủ trưa thì thôi, còn không để nàng đi ra ngoài nhìn con nàng. Không biết bánh bao nhỏ có khóc nhe không.

“Hoàng thượng, trừ Thái hậu nương nương cùng các vị hoàng tử vi thần cần ngày sinh tháng đẻ của mọi người”.

Nguyên Thành đế gạt đầu. Những người khác không rõ chuyện gì, cũng không dám hỏi, chỉ có thể thành thật viết bát tự đưa lên.

Một lát sau , vị quan Giám chính kia từ chính giữa lấy ra một tờ giấy, cung kính trình lên.

“Chính là người này”.

Nguyên Thành để nhìn tờ giấy, mày nhăn lại.

“Đúng là người này ?”

“Thần lấy đầu bảo đảm”.

Nguyên Thành để lại gọi chương Tử thiên giám lệnh cho hắn xem. “Người này có mệnh số tương khắc với Liễu phi ?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người phía dưới bỗng bừng tỉnh, thì ra là khắc mệnh. Ngay lập tức ai ai cũng trở lên lo lắng.

“Khỏi bẩm hoàng thượng, vì thần có thể xem thiên thượng, còn về mệnh số thực không dám nói bừa. Nhưng Cam đại nhân ở Tử thiên giám rất tinh thông tính toán mệnh số, không ai có thể vượt qua. Cam đại nhân đã dám lấy tính mạng ra đảm bảo, chắc kết quả này không sai biệt lắm”.

Nguyên Thành để lại nhìn sang một giám chính khác, người vừa rồi cũng là người trung hậu, dám nói thẳng không thông tính mệnh số. “Nếu tra ra có một chữ nói bậy, sẽ tru cừu tộc”.

Nói xong lại nhìn Thực phi, thần sắc khó đoán.

Mặt phượng của Tông Chính Lâm hiện hung quang, thực sự có người dám ra tay với Thực phi? Mặt Hách Liên Mẫn Mẫn thì trắng bệch, nếu Thực phi gặp chuyện không may, nhất định sẽ liên quan đến điện hạ.

Mộ Tịch Dao xoa xoa tay Tông Chính Lâm, ra hiệu hắn an tâm một chút đừng vội vã. Muốn kéo Thực phi xuống, chủ mưu sau lưng không cần nói cũng biết là ai.

“Lời vừa rồi của giám chính, người đều đã nghe rõ?”

Thực phi từ lúc Nguyên Thành để bắt đầu dò xét mình, đã biết hôm nay bị người tính kế, cũng không kích động, bình tĩnh thản nhiên. Từ khi vào cung đến nay đã trải qua không biết bao nhiêu sóng gió lớn nhỏ, chẳng lẽ còn sợ mệnh số gì đó? Cái khác thì không cần nói, chỉ cần dựa vào việc dưới gối bà có hai con trai, muốn dùng mệnh số để kéo đổ bà, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

“Bẩm hoàng thượng, nô tỳ tất nhiên đã nghe rõ. Nếu nói mệnh số của nô tỳ xung khắc với Liễu phi, còn dễ khắc với tôn thất, nô tỳ vạn vạn không thể nhận”.

Nguyên Thành để đưa tay cắt đứt lời nói của bà, chỉ đưa tờ giấy cho bà.

Thực phi cúi đầu nhìn chữ viết xinh đẹp bên trong, hoảng sợ kêu lên “Mộ nha đầu !”

Mộ Tịch Dao vốn còn đang chìm trong suy tư, đột nhiên bị tiếng hô của Thực phi làm phát hoảng.

Mộ nha đầu? Là đang kêu nàng sao? Ngẩng đầu nhìn Thực phi ngồi phía trên, cũng thấy bà đang nhìn lại mình. Lại nhìn tờ giấy trong tay bà, khóe môi nhếch lên.

Quả đúng là như thế, người mà bọn họ muốn diệt trừ, ngay từ đầu đã không phải là Thực phi, mà là nàng – Mộ Tịch Dao !!!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Khó Khăn

“Mộ thị?” Thái hậu thấp giọng gọi lên, mặt lộ vẻ không vui. Vừa mới thưởng cho người xong giờ người lại làm xấu mặt ta rồi ? Đào mất qua chỗ Mộ Tịch Dao ngồi, đã bắt đầu có chút giận chó đánh mèo.

“Hoàng thượng, việc này có phải có sự nhầm lẫn gì không? Mộ thị sao có thể xung với tôn thất? Nàng mới vào cửa ba năm, đã hai lần có thai, lúc chỉ hôn xem bát tự cũng rất hợp, không có gì không ổn”.

Trong lòng Thực phi trầm xuống, hiện giờ thì đã rõ là có người muốn đối phó với Tông Chính Lâm. Nếu hôm nay Mộ thị bị định tội, Thành Khánh và đứa trẻ trong bụng nàng, coi như đều bị hủy hết tiền đồ. Không cần biết là Mộ thị bị đưa đến từ đường hay là xóa tên khỏi tông điệp, thì đối với Tông Chính Lâm đều là việc tổn hại đến thanh danh. Huống hồ bây giờ đứa con nối dòng dưới gối của hắn là do Mộ thị sinh ra, đây rõ ràng là muốn phá hỏng căn cơ

của hần!

“To gan lớn mật, yêu ngôn loạn chúng”. Nguyên Thành đế còn chưa mở miệng, Lục điện hạ đã cất tiếng trước.

“Phụ hoàng, hạ người gian tà ăn nói bừa bãi, theo lý nên trăm”.

Tông Chính Lâm nhìn thẳng vào người đang run sợ phía trước, không cần thẩm tra, mở miệng là muốn lấy mạng người.

Mộ Tịch Dao được hần bảo vệ ở sau lưng, trong lòng cảm thấy ấm áp. Vào thời điểm quan trọng Boss vẫn đứng cảm đứng ra, nàng thật là cảm động mà. Nhưng Mộ Tịch Dao nàng cũng không phải là người dễ bị bắt nạt, dám trắng trợn vu oan nàng, nếu không lột da đối phương, mơ cũng đừng mơ thể là xong việc.

Trong lòng Hách Liên Mẫn Mẫn vui buồn lẫn lộn, một khắc trước thị còn lo lắng, hiện giờ lại như ở đang trong mơ, sao lại có chuyện tốt đến dường này?

Mộ thị bị Nguyên Thành đế định tội, vấn đề của nàng coi như đã được giải quyết, không cần lo lắng nữa. Cho dù nàng ta có nhiều con, thì toàn bộ cũng thành phế thải hết. Chứ đừng nghĩ đến kết cục thể thảm sau này. Mệnh số xung khắc với hoàng thất, không mất mạng đã là may rồi.

Vạn Tịnh Văn thì sửng sốt. Mộ thị kết thù với nhiều người như vậy sao? Minh vẫn còn án binh bất động, Mộ thị đã gặp họa trước rồi?

Trên mặt Tộ Lận Nhu thì lộ rõ vẻ vui mừng không chút che giấu. Trời xanh đúng là có mắt, yêu phụ như Mộ thị nên sớm bị thu phục mới phải.

Cả phủ hoàng tử, ngoại trừ Tông Chính Lâm, cũng chỉ có Trương thị là lo lắng cho nàng, nhưng trong đó vẫn có chút tâm tư.

Nguyên Thành đế âm thầm để ý Mộ thị, ngoại trừ việc kinh ngạc lúc ban đầu, sau đó thì không hề có vẻ kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, không kinh sợ chút nào. Luôn im lặng ngồi ở bên kia, tựa như người bị đoán có mệnh số xung khắc không phải là nàng vậy.

Chỉ dựa vào chút khí phách gan dạ này, cũng đã phải khiến cho Nguyên Thành đế coi trọng vài phần. Vị Trắc phi này của Tông Chính Lâm, ngoài việc hôm nay bị đoán mệnh số xung khắc ra thì những điều còn lại đều khiến cho ông cực kỳ vừa lòng. Nhưng sự việc này liên quan đến hoàng thất, không thể khinh suất. Nếu thật sự phạm phải kiêng kỵ, cũng chỉ có thể hưu nàng rồi giam cầm suốt quãng đời còn lại. Không lấy mạng của nàng coi như là đã phá lệ khai ân rồi.

Nguyên Thành đế hoàn toàn không để ý tới việc Thục phi cầu tình. Trầm tư nhìn Mộ Tịch Dao đang ngồi phía dưới.

“Hoàng thượng, nếu Mộ thị chỉ tương khắc với Liễu phi, đuổi ra khỏi cung cũng được. Nhưng mà bây giờ...” Đức phi tỏ vẻ cực kỳ tiếc hận, nhưng thật ra đang bỏ đá xuống giếng.

Thục phi thoáng nhìn sang, sắc mặt cực kỳ khó coi. Quả thực là bọn họ đã hạ quyết tâm, muốn đẩy Mộ Tịch Dao vào đường cùng không có cơ hội xoay chuyển?

“Hoàng thượng, việc này vô cùng quan trọng, phải suy xét thật cẩn thận. Mộ thị hiện giờ còn đang mang thai”. Thái độ của Hoàng quý phi vô cùng bình thản. Đang âm thầm giúp đỡ Thục phi vì đã nhìn thấu thủ đoạn của Đức phi. Về người đứng phía sau Đức phi, Hoàng quý phi quét mắt nhìn sang chỗ Đại hoàng tử.

Nguyên Thành đế lại nhìn thái độ của mọi người mấy lần, cuối cùng gọi Mộ Tịch Dao.

“Mộ thị, ngươi có gì muốn nói?”

Mộ Tịch Dao vỗ vỗ bàn tay đang nắm chặt của Tông Chính Lâm, chậm rãi đứng dậy, khề hành lễ.

“Bẩm hoàng thượng, nô tỳ cả gan, muốn giám chính đại nhân giải thích vài điểm nghi hoặc. Nếu có chút quá lời, xin hoàng thượng thứ tội”.

Nguyên Thành đế gật đầu, “Chuẩn”.

Mộ Tịch Dao khề nâng làn váy, chậm rãi đi đến giữa đại điện, nhìn thẳng phía trước, khoanh tay đứng thẳng.

“Đại nhân đọc đủ mọi kinh thư, tinh thông mệnh số. Thiếp sống ở khuê phòng, tài hèn sơ thiển. Hôm nay đại nhân đoán ra thiếp mệnh bạc, tất nhiên là không cam lòng. Cho nên mới muốn tìm tòi nghiên cứu”.

Giám chính của Tư thiên giám chấp tay thi lễ, khiêm tốn đồng ý, “Mời Trắc phi”.

Mọi người trong đại điện chăm chú đến mức nín thở, nhìn nàng đơn độc đứng giữa đại điện nhưng vẫn tự nhiên trấn định, khí độ ung dung.

“Thiếp xưa nay cũng thích đọc sách, từng đọc qua “Ngũ tư tố số”. Trong đó có nhắc tới cách tính mệnh số, là dựa vào đếm vòng quay của các vì sao, xin hỏi có đúng không?”

Giám chính kia hoảng sợ, không thể ngờ Mộ thị lại rõ ràng thuật tính toán như thế, thật khiến người khác phải kinh ngạc.

“Đúng thế”.

Mộ Tịch Dao gật đầu. “Cách tính lịch của Đại Ngụy, cứ một trăm hai mươi năm được coi là một vòng, cứ lặp đi lặp lại như thế có đúng không?”

“Đúng vậy”.

“Nếu nói như thế, Đại Ngụy ta lập quốc đã lâu, ranh giới rộng bát ngát, dân cư đông đúc, nếu ngẫu nhiên có mệnh số giống nhau cũng là bình thường, có đúng không?”

Giám chính gật đầu. “Lời của Trắc phi nói rất đúng. Ngài muốn tra tất cả bát tự của mọi người trong cung, để loại trừ khả năng trùng lặp, rồi mới kết luận?”

“Không cần”. Mộ Tịch Dao khoát tay, cười lạnh. Như thế là tốt, gió đông đã nắm trong tay, mọi sự đã đủ. (* đây là điển cố Gia Cát Lượng mượn gió Đông giúp Chu Du đánh thắng quân Tào Tháo. Chi tiết xem cuối chương).

“Thiếp chỉ còn một câu hỏi cuối cùng, đại nhân có dám lấy tính mạng ra bảo đảm, sinh thần của thiếp, gây bất lợi cho tôn thất?”

Giám chính kia bị thái độ của Mộ Tịch Dao chọc tức giận, lớn tiếng đồng ý.

“Vi thần bảo đảm, không chỉ là bất lợi, mà là đại hung!”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Nguyên Thành đế và Thái hậu đại biến. Thục phi nhắm mắt, suy sụp hoàn toàn.

Tông Chính Lâm bỗng nhiên đứng dậy, ánh mắt sắc bén, quan Giám chính vội vã cúi đầu.

“Lão Lục!” Nguyên Thành đế vỗ án, chỉ vào hắn, giận dữ mắng, “Làm càn! Còn không ngồi xuống cho trẫm”.

Thái tử thấy Tông Chính Lâm thất lễ trước hoàng đế, thì thật vui mừng. Không ngờ Tông Chính Lâm lại là loại người trọng tình, thế mà lại vì một nữ nhân mà tự khiến mình loạn trận tuyến.

“Phụ hoàng, kẻ này ăn nói lung tung, sao có thể dễ tin?” Tông Chính Lâm hiên ngang đứng thẳng, không có ý lùi bước.

Nguyên Thành đế nhìn điệu bộ của hắn, hắn không chịu bỏ qua? Đang định răn dạy, lại bị Thục phi đoạt trước.

“Còn ra thể thống gì nữa! Trước mặt Thái hậu và Hoàng thượng, không được phép hô nháo”.

Về mặt Tông Chính Lâm âm trầm mà lạnh lẽo, mắt phượng nheo lại.

“Điện hạ”, âm thanh nhẹ nhàng chậm rãi của nữ nhân vang lên làm cho sự chú ý của Tông Chính Lâm bị thay đổi. “Thiếp và con sẽ không sao. Điện hạ không cần lo lắng”.

Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm dọa cho toát mồ hôi lạnh. Boss ơi, ngài chắc chắn là không phải đến kéo thiếp xuống hố chứ? Ngài vội vàng chống đối với Nguyên Thành đế như thế làm gì, là muốn hắn sớm đem thiếp đây đi chôn à?

Mộ Tịch Dao vội vàng chuyển đề tài đến thai nhi trong bụng, đề đế vương có chút do dự.

Tông Chính Lâm nhàn nhạt liếc nàng một cái, lại nhìn cái bụng to của nàng, nghe lời ngồi xuống.

Thái hậu thu tất cả hành động của Tông Chính Lâm vào mắt, hàng năm bà ăn chay niệm phật, không đành lòng gây nghiệp chướng. Huống chi là một đứa trẻ chưa sinh ra.

“Hoàng đế, lão Lục cũng chỉ là lo lắng cho con nối dòng, về tình thì có thể tha. Trong bụng Mộ thị dù sao cũng là huyết mạch của hoàng thất”. Ngụ ý của bà rõ ràng là muốn bảo toàn đứa nhỏ.

Nguyên Thành đế vuốt cằm, vốn cũng không định lấy mạng của Mộ Trắc phi.

Mộ Tịch Dao thấy ý tứ hai vị có quyền cao nhất, đây là vì đứa nhỏ, về phần nàng, thì không liên quan gì đến sao?

Quả nhiên là hoàng gia, may mà từ trước đến giờ nàng đều hiểu rõ nhân tình âm lạnh trong cung.

“Khỏi bẩm hoàng thượng, thiếp đã hỏi xong”.

Mọi người đều cảm thấy kỳ quái, Mộ thị giống trống khua chiêng muốn chết vẫn nửa ngày, rồi cứ như vậy là xong việc? Lại thấy nàng mang vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng, chậm rãi quỳ xuống, hành lễ.

“Thiếp to gan, dùng thân phận Trắc phi của Lục điện hạ, cầu xin hoàng thượng triệu mời tông tộc, lấy lại trong sạch cho thiếp, trừng phạt kẻ mưu hại. Lấy lại công bằng cho thiếp và con thiếp”.

“Hôm nay Thiếp bị oan, liên lụy đến hoàng tự. Khẩn cầu hoàng thượng lập án tra rõ chuyện Liễu phi bị hôn mê, giao cho Hình bộ chủ thẩm. Mệnh cho

Chương quản Thái sử làm chủ cục diện, cho Giám chính Khâm thiên giám dự thỉnh, không được che giấu. Nếu hôm nay thiếp có nửa câu giả dối, hoặc là tra ra kết quả như Giám chính đại nhân nói, thiếp tự thỉnh xóa tên khỏi tôn thất, xin lĩnh một ly rượu độc!”

Nàng quỳ xuống chờ lệnh, lời nói vô cùng khí phách.

Trong tích tắc cả đại điện im lặng đến mức ngay cả tiếng một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, không ai ngờ được Mộ Tịch Dao lại quyết liệt đến thế, không cho chính mình một đường lui.

Nguyên Thành để suy ngẫm một lát, nhìn nàng ôm bụng khó khăn cúi người nhưng vẫn cứng cỏi bất khuất, trầm giọng kết luận.

“Chuẩn!”

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Trầm Ôn

Thục phi kinh ngạc nhìn Mộ Tịch Dao đang được người nâng dậy, vẻ mặt phức tạp. Nha đầu này thật sự thông minh, sao lại không biết đây là một cái bẫy. Vậy mà vẫn dám lấy tính mạng ra đánh cược, không nên liều lĩnh đánh cược như vậy. Nhưng mà, chuyện mệnh số thì phải kêu oan bằng cách nào? Vốn chuyện này đã là lĩnh vực hư vô mờ mịt, toàn bộ đều do Tư Thiên Giám suy đoán. Hôm nay Giám Chính đã kết luận, còn ai dám phản bác lại?

“Hoàng Thượng, nô tỳ nghe nói người được Đại Ngụy kính trọng nhất, không có ai khác chính là trụ trì An quốc tự.” sau khi Mộ Tịch Dao đứng dậy cũng không lui xuống, mà hơi trầm ngâm, rồi thốt ra lời làm người khác giật nảy mình.

“Hai năm trước trụ trì An Quốc Tự ra ngoài du ngoạn, đến nay vẫn chưa về.” Nguyên Thành để cũng nghĩ đến việc thỉnh đại sư đích thân tính toán, tiếc rằng người là thế ngoại cao nhân, chỗ ở không cố định, không có cách nào tìm ra. Nếu muốn tìm được người, phải sử dụng đến mật thám. Lúc này đang chuẩn bị chiến tranh, mỗi mật thám đều đã có mật lệnh riêng, rồi kinh đi làm nhiệm vụ.

Mộ Tịch Dao đương nhiên biết đại sư trụ trì không ở kinh thành, nếu như đại sư ở đây, mấy người kia cũng không dám ra tay như vậy.

Nếu bị người gài bẫy thì chỉ cần tìm cách thoát tội là được, nhưng chuyện mệnh số thì lại là việc mà không được phép nghi ngờ. Muốn lật lại bản án tìm cách lấy lại trong sạch cho mình. Hôm nay còn suýt bị người chỉ vào mặt mà mắng có số tang môn, nổi nhục nhã này, nàng không chịu được!

“Đại sư chưa về thì nô tì cũng không cưỡng cầu.” Lại một lần nữa vượt khỏi dự đoán của Nguyên Thành để, Mộ thị lại nhẹ nhàng buông tha, không nhắc tới nữa.

Thái hậu cũng cho rằng Mộ Tịch Dao muốn chờ đại sư trụ trì An Quốc Tự vào cung. Nhưng không ngờ, nàng lại không trì hoãn thời gian mà vô cùng dứt khoát.

“Hoàng đế, Liễu phi giờ đang hôn mê, nếu cứ trì hoãn thì bào thai trong bụng sẽ không giữ được. Bản án này khi nào thì đưa ra xử?”

Nguyên Thành để nhớ tới việc Mộ thị xin đến tông tộc, tính sơ qua liền định thời gian.

“Giờ Tỵ hai ngày sau, triệu tập tông tộc đến Gia Hòa điện, vụ án này giao cho Hình bộ thẩm tra. Thái Sử cục chấp lệnh, chư quan Khâm Thiên Giám cùng giám sát. Mộ thị, còn có gì điều gì dị nghị?”

“Nô tì tạ Hoàng Thượng ân điển, không hề dị nghị.”

“Lão Lục!” Nguyên Thành để đứng dậy, kêu Tông Chính Lâm đi theo.

Sắc mặt Tông Chính Lâm đen như mực, nhìn sâu vào trong đôi mắt thản nhiên của Mộ Tịch Dao, chỉ kịp để lại đôi câu.

“Bản điện hạ sẽ quay trở lại rất nhanh thôi.”

Mộ Tịch Dao cười nhìn hấn rồi đi, quay người lại, lại gặp đôi mắt đang chăm chú nhìn mình của Tông Chính Minh.

Tông Chính Minh nhìn nàng, phảng phất như lại thấy được một nữ tử gan dạ nghiêm nghị trước kia. Nàng chính là nữ nhân như vậy, dù ở trước mặt thái hậu và hoàng đế, cũng dám mở miệng “tự thỉnh xóa tên khỏi tông điệp, một ly rượu độc!”

Lúc rời đi lướt qua cạnh nàng, Tông Chính Minh thoáng bước chậm lại. “Còn hai ngày nữa, bản điện thay nàng tìm hiểu tung tích của đại sư.”

Giọng nói trầm thấp của hấn vang trên đỉnh đầu, ngay sau đó đã như gió lướt qua, Mộ Tịch Dao chưa kịp phản ứng lại, người đã đi xa.

Đám nữ nhân theo sau lưng Tông Chính Minh, không khỏi kinh ngạc. Lúc sau, nghĩ tới điện hạ đối xử rất tử tế với Mộ thứ phi, lập tức sáng tỏ. Hẳn quả là người yêu ai yêu cả đường đi lỗi về, cả đích tỳ của ái thiếp cũng chiếu cố chu toàn. Chỉ có một người từ đầu đến cuối chưa từng ngược mắt lên, nhưng trong lòng thì sáng tỏ. Hẳn vẫn vì nàng ta mà đau lòng sao?

Mộ Tịch Dao được Thục phi phái người đưa về phủ Lục hoàng tử, vừa mới vào cửa thì đã thấy Mặc Lan và Huệ Lan đỏ hoe mắt đón.

“Chủ tử...” Theo Mộ Tịch Dao chục năm, tình cảm chủ tớ sớm đã khắc sâu tận xương tủy. Hôm nay biết sau hai ngày nữa Mộ Tịch Dao phải một mình ứng phó với kiếp nạn sống còn, cuối cùng không đề nén nỗi, khóc òa lên.

“Khóc cái gì? Các người từng thấy chủ tử của các người chịu thiệt sao? Lần này mà không lột được da kẻ giật dây sau lưng, thì đừng hòng yên chuyện.”

Triệu ma ma đang ngóng trông điện hạ về, chợt nghe thấy lời giận dữ của chủ tử. Lại thấy tiếng khóc hai đoá hoa lan đã im bật, ngờ ngác sợ sệt nhìn Mộ Tịch Dao.

Có phải chủ tử cũng biết tai vạ khó lường, cho nên đầu óc hồ đồ rồi không? Hiện giờ thoát thân còn không nổi, ai còn nhớ tới chuyện tìm đầu sỏ mà trả thù?

Đan Như uyển yên tĩnh một cách kỳ lạ, nhóm hạ nhân sau khi biết được tin tức, nào dám lớn tiếng, đều mặt ủ mày chau, cách phòng chính rất xa, chỉ sợ bị Trắc Phi giận chó đánh mèo. Triệu ma ma cùng thị nữ thân cận đợi bên cạnh, nhưng lại chỉ ngây ngốc nhìn Mộ Tịch Dao ngủ bù, hai mặt nhìn nhau ngo ngác.

Toàn thân Tông Chính Lâm đầy hơi lạnh trở lại Đan Như uyển, thì thấy Mộ Tịch Dao đã yên ổn nằm trên giường, ngủ say sưa.

Nhìn nàng nhắm mắt nằm ngủ, trầm tĩnh mà yên nhả. Tông Chính Lâm nhắm mắt thật lâu, bỗng thấy nhụt chí. Đi tới bên mái tóc lòa xòa phủ bên gối, ôn nhu khẽ khàng gọi, “Tịch Dao.”

Mộ Tịch Dao bị quấy rầy mộng đẹp, đầu cọ cọ, tìm tư thế thoải mái tiếp tục ngủ. Bởi vậy mới bỏ lỡ biểu cảm chân tình hiếm có của Lục điện hạ.

Tông Chính Lâm ngồi dựa vào đầu giường, lẳng lặng chăm chú nhìn nàng, cứ ngồi thế cho đến khi trời đã chạng vạng tối.

Hôm nay trong đại điện, nàng với phong thái tao nhã, khó gặp trên đời. Đây là lần đầu tiên hấn bắt gặp một Mộ Tịch Dao như vậy, trong đôi mắt nàng lấp lánh ánh lên niềm kiêu hãnh mà kiên định, trên thế gian này cũng chỉ có mình nàng thôi.

Vũ khí sắc bén của nàng vẫn luôn giấu kín, chỉ đến khi cần dùng mới nghiêm túc xuất hiện.

“Kiều Kiều.” Tông Chính Lâm nhìn đồng hồ nước, cúi người khẽ chạm vào nàng

“Điện hạ.” Mộ Tịch Dao mở mắt liền rơi vào ánh mắt thâm thúy của hấn, điềm tĩnh mà hòa nhã, tinh mịch và đẹp đẽ.

“Thiếp lại khiến cho điện hạ phiền lòng rồi.”

Đây là lần đầu Tông Chính Lâm nghe Mộ Tịch Dao tỏ vẻ áy náy. Hấn sờ đỉnh đầu nàng, trầm giọng mở miệng.

“Kiều Kiều dùng tính mạng mình đánh cược, chỉ vì muốn cầu Hoàng Thượng tra rõ án này?” Đừng nói là một Liễu phi, cho dù chết cả trăm tám mươi phi tần, thì mắt Tông Chính Lâm cũng sẽ không chớp một cái.

“Điện hạ không cần lo lắng, tai họa này của thiếp không ảnh hưởng gì, chắc chắn thiếp sẽ giữ mạng mình thật lâu.” Mộ Tịch Dao ôm cổ hấn, cười trên choker.

Vẫn chưa sinh đủ con cái, tâm nguyện đời trước vẫn chưa thành, có chết cũng không chạy thoát.

Tông Chính Lâm không nhẫn nhục tốt bằng nàng, ngưng trọng hỏi, “Bản điện hạ cầu Hoàng Thượng đưa nàng đi Giang Nam tránh ít thời gian được không?”

Chờ khi hấn chinh đồn xong đám nghịch thần Thục Trung kia, mới có thể hạ thủ diệt trừ tận gốc phủ An Quốc Công, đến lúc đó Mộ Tịch Dao sẽ ngoan ngoãn quay về bên cạnh hấn.

Ban này hấn đã cầu xin, Nguyên Thành đế không đồng ý. Nhưng mà, thế thì sao nào? Hấn có rất nhiều thủ đoạn việc trộm Long chuyển phượng chi là...

Đi Giang Nam gì chứ? Đám tiện nhân còn chưa trừng trị, có đánh chết nàng cũng không đi! Nàng là Mộ Tịch Dao, dù là đời trước hay đời này cũng không nghĩ sẽ “Mang tội lẫn trốn”!

“Điện hạ, thiếp còn chờ thu thập kẻ gian nịnh, trò hay chưa dứt, sao có thể rời đi?”

Tông Chính Lâm thấy nàng nói đùa, nhưng lại không giống như nói giỡn, hàng lông mày cau chặt trầm mặc không nói.

“Nếu điện hạ có lòng, giúp thiếp phái người đi Lộ Thủy một chuyến, thỉnh đại sư về kinh là tốt nhất.”

Lời của lão hòa thượng nhất định là rất đáng tin cậy, ngày đó khi kết duyên, giờ đây ông ta hồi báo một chút cũng không coi là quá phận.

Mắt phượng của Tông Chính Lâm sáng rực, gắt gao nhìn thẳng Mộ Tịch Dao, biểu cảm không được tốt lắm.

“Kiêu kiêu thật sự là thâm tàng bất lộ, ẩn nhẫn thật tốt.”

“Điện hạ, từ Kinh Thành đến Lộ Thủy, đi đi về về hơn mười ngày, nước xa không cứu được lửa gần. Chẳng qua cũng chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi. Về phần vị Giám Chính đại nhân kia, nếu nói về tính toán, hẳn còn kém xa.” Mộ Tịch Dao cười khẽ một tiếng.

Một ngày một đêm này, thông lĩnh thị vệ cùng thủ lĩnh ám vệ của phủ Lục hoàng tử, cưỡi ngựa tốc hành đi về hướng Sùng Châu Lộ Thủy.

Trong hoàng cung, Ngọc Diệp cung.

“Hôm nay Mộ thị dùng cả tính mạng để cược, cầu Hoàng Thượng tra rõ. Chẳng lẽ kế hoạch lần này còn có chỗ sơ hở, có thể khiến cho ả trở mình?”

“Tỷ tỷ, nào có sơ hở gì có thể tra ? Ngày sinh tháng đẻ là giấy trắng mực đen, đâu coi là vu cáo.”

“Có đúng như lời đồn đãi, trong Tư Thiên Giám không một ai có thể sánh bằng Cam đại nhân về thuật chiêm tinh?”

“Đúng. Người nọ thực có bản lĩnh, đó cũng không phải hoàn toàn nói ngoa. Số mệnh của Mộ thị xác thực là khác với Liễu phi, hơn nữa còn gây hại cho hoàng thất nhà... Ai mà biết được? Nửa thật nửa giả, thực thực hư hư không ai phân rõ.”

“Hành động bí mật chút. Trên dưới trong Cam phủ không thể để thoát một người nào!”

“Tỷ tỷ yên tâm, thiếp sớm đã cho người coi chừng. Chẳng qua... đêm nay Hoàng Thượng lật bài từ của Thực phi.”

“Chỉ là để trấn an. Sợ cái gì.”

Quý phi xiết chặt ngọc như ý trong tay, nhớ tới việc hợp tác với An quốc công, lại có chút khẩn cấp.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Bắt Đầu

Edit: Linh Sờ Tĩnh

Còn chưa bắt đầu thăm vấn chuyện Liễu phi hôn mê, khắp kinh đã nổi lên vô số những lời đồn đãi, tất cả đều nhắm vào Mộ Trắc Phi của Lục điện hạ. Nói nàng khác chồng khác con, phúc bạc đoản mệnh, liên lụy gia tộc, thậm chí mang tai họa cho quốc gia!

Mộ Tịch Dao nghe được mùi ngon, vô cùng thích thú. Sức tưởng tượng của kẻ chủ mưu cũng không tồi, đáng tiếc là gan không đủ lớn. Lẽ ra nên truyền là yêu nghiệt chuyển thế, tai họa nhân gian, nghịch thiên mà đến thế gian, khiến cho trời đất khó dung. Mấy lời đồn như thế mới phù hợp với lai lịch, mới xứng với thân phận mà đại thần xuyên không đặc biệt an bài cho nàng.

Lúc Điền Phúc Sơn báo cáo tin tức, thấp thỏm lo lắng tới mức run cầm cập. Nét mặt điện hạ càng lúc càng trầm xuống theo từng chữ được nói ra. Sau khi nghe hết thì đã đen như đất nòi, sự giận giữ không thể át đi được.

Nhưng khủng bố hơn cả điện hạ chính là vị Trắc Phi đang cực kỳ vui sướng kia. Cảnh tượng này càng nhìn càng thấy sâu. Cái phản ứng này mới kỳ dị làm sao, Điền Phúc Sơn cảm thấy tuy giữa ban ngày ban mặt mà gió lạnh liên tục thổi qua.

“Điện hạ, lần này An Quốc công thực sự đã vất óc, trong ngoài phối hợp, thật sự đã dụng tâm.” Lão đầu kia làm việc thật sự không có kẻ hở nào, biết thừa thắng truy kích đúng lúc. Nhưng đáng tiếc, quá cận kề tính toán, cuối cùng cũng có khuyết điểm. Điểm khác nhau chẳng qua là không gây nguy hiểm đến tánh mạng.

“Đề đã kích bản điện hạ, rất nhiều người đã cùng đồng tâm hiệp lực, thậm chí còn bỏ qua mọi hiềm khích cũ.” Có sự trợ giúp của Thái tử, muốn mở rộng cửa cơ hội, cũng là công lao không nhỏ.

Nhưng kẻ khác thường nhất lại chính là Tông Chính Minh, hẳn không những không bỏ đá xuống giếng, ngược lại còn sai người đi khắp nơi dò la tung tích của trụ trì An Quốc Tự, thái độ này tỏ rõ đứng về phía hắn. Hơn nữa hôm nay hắn cũng âm thầm tạo áp lực, ngăn cản tin đồn lan ra.

Tông Chính Lâm lờn người đang ngồi trên xích đu, nàng đang cười giảo hoạt như con cáo, đôi mắt hắn rất tinh mịch.

Là vì nàng sao? Hắn vẫn chưa từ bỏ ý định ư.

Sau khi chuyện này trôi qua, sau khi chuyển phủ đệ ra ngoài cung, Mộ Tịch Dao tốt nhất vẫn nên cứ thành thành thật thật chờ sinh. Chưa hết ở cữ thì không được rời cửa phủ nửa bước. Tránh cho nàng rêu rao khắp nơi, treu hoa ghẹo nguyệt. Lục điện hạ thực ghét cái duyên đào hoa này của Mộ Tịch Dao, hẳn thực sự không chào đón việc này.

Chuyện ở Thục Trung sợ là không thể kéo dài được, đã có hai nhóm tử sĩ tới. Lần trước bọn hắn cả đêm tiêu diệt tặc phi, đã đánh rần động cỏ. Đối phương hiện đang giãy dụa trước khi chết chết, khả năng vô lại là rất lớn. Tông Chính Lâm tính toán thời gian sinh sản của Mộ Tịch Dao, lại nghĩ đến vụ án Liễu phi, nếu đúng như Mộ Tịch Dao đã từng nói, có thể “cho bọn họ một lần giáo huấn”, tình thế sẽ rất tốt đẹp.

*****

“Người nói thân vệ của điện hạ không ở trong phủ?” Vạn Tịnh Văn nhìn Chu Cẩm hừ lạnh.

Vào lúc này thì thân vệ của điện hạ có thể đi đâu? Chẳng qua là có bầu vú lấy một chút may mắn, vọng tưởng có thể tìm một cơ hội sống cho Mộ thị dù chỉ là cơ hội mỏng manh hay sao. Nhưng rất tiếc, trời không cho người được như ý, tung tích của đại sư sao có thể chỉ cần hai ngày là có thể tìm được? Cho dù vận khí của nàng ta thực tốt, cũng không thể kịp hồi kinh.

Nếu không làm, vào kiếp trước, khi đại sư trở lại kinh thành đã là vài năm sau, đúng vào lúc phát tang của Thái hậu. Đại sư về cũng là vì muốn tụng kinh nửa tháng cho Thái Hậu, sau đó lại rời đi lần nữa.

Vạn Tịnh Văn nhìn bình dâm bột mộc, nhếch miệng cười dịu dàng. Mộ thị, tạm biệt.

*****

Hách Liên Mẫn Mẫn thì hận không thể lập tức xuất cung, hỏi phụ thân một chút về khả năng thúc đẩy Hình bộ thẩm vấn. Mặc dù Hách Liên đại nhân xưa nay luôn công chính liêm minh, nhưng nếu lần này có thể thuận lợi diệt trừ Mộ Tịch Dao, Hách Liên thế gia nhất định sẽ càng thêm vững chắc. Dưới gối Điện hạ sẽ không còn con nôi dôi thừa, nàng chắc chắn có thể đạt được ước muốn. Nếu như vậy, có lẽ phụ thân sẽ có thể có chút nhượng bộ?

Hách Liên Chương ném lá thư Hách Liên Mẫn Mẫn nhờ người gửi đến, nâng chén trà lên, nhắm mắt uống.

Ngu xuẩn! Trước kia còn tưởng rằng trường nữ này có chút tiến bộ, bây giờ xem ra... tiếc rằng đứa gái út hắn vừa ý nhất thì từ nhỏ thể trạng đã yếu ớt, nếu không thì tiến vào phủ hoàng tử là có thể có con đàn cháu đống cho xem.

“Chủ tử, đội ngũ điện hạ phải đi bị chủ thượng chặn đường.”

“Điện hạ đối với nàng thật đúng là tình thâm ý trọng”. Âm thanh độc ác cao vút của nữ tử đột ngột vang lên từ trong phòng.

Đứng dậy, ngồi trước bàn trang điểm, móng tay thon dài điểm lệ, trong mắt là nỗi hận thù hiện rõ.

“Việc đã đến mức này, mà Lục điện hạ vẫn còn bị mê hoặc. Ngày mai, chỉ cần ngày mai, không một ai có thể chiếm giữ được tâm tư điện hạ nữa.”

*****

“Kiều Kiều, nếu ngày mai có biến, thì nàng phải ngoan ngoãn nghe lời, không được cãi lại.” Tông Chính Lâm nâng cằm Mộ Tịch Dao lên, đưa ra tội hậu thư.

Mộ Tịch Dao áp sát vào ngực của hắn, ngoan ngoãn gật đầu. Chuyện ngày mai đương nhiên sẽ có biến, nàng sẽ rất bận. Đêm nay phải đi ngủ sớm để giữ sức.

“Điện hạ, sáng mai nhớ sai người thay thiếp cho thọ ăn. Muốn thả nó ra thì cho nó nhảy nhót một chút, dạo này nó đã quá béo rồi...” Giọng nàng càng lúc càng nhỏ đi.

Tông Chính Lâm ôm nàng, nhìn về mặt khi ngủ của người ngọc rồi hôn nhẹ lên trán nàng một cái.

Lục điện hạ thờ dài, nữ nhân ày trước khi ngủ nàng còn nói một câu, cũng không phải lời âu yếm tình cảm gì, mà là nhờ cậy chăm sóc con thọ đáng chết kia. Nếu biết trước nàng yêu thích con thọ kia như vậy, hẳn sẽ không để cho nàng nuôi. Hay là lúc xuất cung lập phủ thì xách con thọ gởi ở chỗ Thục phi?

Trong cung Phụng An, Nguyên Thành đế gật đầu với lão nhân gia bên cạnh, “Vương thúc, hôm nay triệu mời tông tộc, đã khiến ngài lo lắng rồi.”

“Hoàng Thượng sao lại nói vậy, ta thân là tộc trưởng hoàng thất, đây lại là việc trong nhà. Ta già cả rồi, chỉ muốn gia tộc hòa thuận với nhau, điều mà ta muốn nhìn thấy nhất chính là các đời đông đúc, anh hào xuất hiện từng đời.”

Di thân vương mặt mày hiền hậu, cả người thông dong nhân nhả.

Thái hậu cười cười nhìn ông đầy vẻ oán trách, “Thập Tam đệ, không có việc gì thì đệ ở lại cung thêm mấy ngày đi. Từ ngày tiên hoàng tạ thế, ai gia cũng đã rất lâu rồi không thấy đệ muội.”

“Bà ấy không thích quy củ trong cung, suốt đời cũng không chịu an phận.” Di thân vương lắc đầu.

Cố Trường Đức nhìn đồng hồ nước, bước lên vài bước.

“Hoàng Thượng, đã đến giờ.”

Nguyên Thành để đứng dậy, mọi người trong điện đồng loạt theo sau.

Hình bộ thượng thư cùng Thái sử cục, Giám Chính của Khâm Thiên Giám đã đứng chờ từ sớm, đợi khi ba người đứng đầu ngồi vào chỗ của mình, mới cung kính ngồi xuống. Theo sau là từng vị chủ sự trong Hình bộ ngồi vào vị trí, bắt đầu chuẩn bị đợi thẩm.

Ngoài tôn thất hoàng tử ra, chỉ có chánh phi các phủ cùng ngồi theo thứ tự.

“Truyền lục hoàng tử Trắc Phi vào điện.”

Ánh mắt Tông Chính Lâm dõi theo nguwofi nra tử đang chậm rãi đi vào. Mộ Tịch Dao mặc cung trang theo thứ vị Trắc Phi, khí độ ung dung, thản nhiên tự tại. Khuôn mặt thanh thuần sáng ngời, căng tràn sức sống.

“Nô tì bái kiến Hoàng Thượng, Thái hậu, Thập Tam thúc tổ.” Mộ Tịch Dao cung kính hành lễ.

Di thân vương nhìn nàng bằng ánh mắt trong vắt, khẽ gật đầu. “Miễn lễ.”

“Hoàng Thượng, Mộ thị có thai, thời gian thăm vấn cũng không ngắn, nên ban ân điển, ban ngồi cũng được.”

Cố Trường Đức được mệnh, vội vàng dâng lên một chiếc ghế mềm.

“Nô tì tạ ơn thúc tổ và Hoàng Thượng.”

Di thân vương liếc về phía Tông Chính Lâm, hơi mỉm cười. Tiểu tử, cháu thỉnh cầu thúc chiếu cố nàng ấy, thúc đã làm rồi. Mà không biết sau này thẳng nhóc nhà nguoi sẽ đáp tạ thế nào. Rất đáng để kỳ vọng đây!

“Trắc Phi từng nói, vụ án Liễu phi là có người mưu hại. Ý muốn nói Giám Chính của Cam đại nhân của Tư Thiên giám nói sai sao?” Hình bộ thượng thư làm đúng theo trình tự, mở miệng hỏi.

Mộ Tịch Dao nhìn thẳng vào bóng người đứng trước mặt, không hề nao núng đáp. “Đúng vậy.”

“Theo vi thần được biết, Cam đại nhân giờ đã nổi danh khắp kinh thành với thuật chiêm tinh, Trắc Phi định tiến cử ai đối chứng với Cam đại nhân trên công đường?”

Mọi người im lặng, ai nấy đều tò mò. Rốt cuộc là người phương nào, có thể khiến Mộ Trắc phi có thể lấy cả mạng ra đánh cược, cũng phải tranh luận bằng được?

“Không cần. Thiếp tự mình nói rõ ràng với ngài ấy.” Mộ Tịch Dao lắc nhẹ tay phải, trong lòng đã chuẩn bị sẵn.

Trừ Tông Chính Lâm ra, tất cả mọi người đều tròn mắt há hốc mồm, nhìn chằm chằm vào vẻ mặt thản nhiên của nữ nhân đang đứng trong đại điện.

Thuật tử vi mà lại có thể thuận miệng nói ra sao? Kiến thức của tử vi vô cùng thâm thúy, sao có thể để cho một nữ nhân làm càn?

”Luận về tướng đạo thì thiếp không tinh thông, nhưng mà xem khí tượng thì thiếp từng đọc sách. Thiếp tin mệnh số có thể lấy chữ để đoán, xin hỏi các vị thấy sao?” Mộ Tịch Dao nhìn Giám Chính, mặt đầy khiêu khích.

“Trắc Phi nói chí phải.” Không chỉ Cam Giám Chính gật đầu, ngay cả hai người khác của Khâm Thiên Giám bên cục thái sử cũng liên tục gật đầu.

“Vây, liền thỉnh Giám Chính đại nhân thử lại một lần.” Dứt lời liền sai người trình lên ba cây bút mực, bày lần lượt trên bàn.

“Xin Giám Chính đại nhân tạm thời lánh mặt một chút.” Hình bộ thượng thư chấp nhận.

Cam đại nhân được thỉnh ra khỏi đại điện, Mộ Tịch Dao thì lễ với Di thân vương. “Kính xin thúc tổ tùy tiện sai hai nữ tử cùng thiếp viết chữ.”

Sau đó có một hàng cung nữ bước ra khỏi hàng thị nữ trong cung, Di thân vương vuốt râu chọn hai người rồi mở miệng. “Tất cả đều viết một chữ ‘Nhân’ đi”.

Tránh tình trạng sửa lại, Mộ Tịch Dao phải che bình phong, ngăn trở tầm mắt của những người khác. Chỉ để ba người đứng đầu nhìn thấy rõ ràng.

Không bao lâu, ba người đặt bút xuống. Di thân vương lại gần chỗ Mộ Tịch Dao đưa giấy Tuyên Thành lên xem xét, vừa mới nhìn thấy, liền thấy khác thường. Đầu ngón tay vuốt nhẹ, tinh quang lấp lánh trong mắt. Đúng là con nhóc thông minh. Mặt ông không chút thay đổi, vội quay lại đưa giấy Tuyên Thành cho Cố Trường Đức đang đợi bên cạnh.

Đội đến khi Giám Chính của Tư Thiên Giám được thỉnh vào đại điện lần nữa, tất cả đều khôi phục lại hiện trạng ban đầu.

“Giám Chính, thỉnh xem.” Cố Trường Đức đưa lên ba tấm giấy Tuyên Thành có chữ viết khác hẳn nhau.

Giám Chính trải rộng từng tấm ra, cẩn thận phán đoán. Sau đó dùng năm ngón tay tính toán một hồi.

Sau một lúc lâu, Cam đại nhân cất bước ra.

“Chữ nhân này, quy củ đoan trang, dáng vẻ chất phác, không có sức lực. Nhìn khí chất nét chữ mà nói, giống như hạ nhân, quen nghe lệnh, nô tính đã ăn vào tận xương. Thần cho là cung nữ hoặc nữ quan trong cung viết.”

Di thân vương gật đầu tán thành. Mọi người tức thì hào hứng ngẩng đầu. Giám Chính này rõ ràng đúng là có bản lĩnh thật sự.

“Điện hạ...” Hách Liên Mẫn Mẫn cảm thấy vô cùng hân hoan, nhưng không dám biểu lộ trên mặt.

“Yên tĩnh.” Tông Chính Lâm thấy sự tình quái của Mộ Tịch Dao thì tràn đầy xúc cảm. Hắn không tin nàng không xuất ra mảnh khốe.

“Đến chữ nhân xinh đẹp trên tấm này, uyển chuyển hàm xúc, khí độ to lớn. Nhìn khí tượng nó, ẩn chứa kiêu ngạo, nổi bật do bản thân luôn suôn sẻ, bằng lòng sống an nhàn, được nuôi dưỡng ở nơi quyền quý, tu tâm, dễ buông tha tình ái, mới có thể viết được chữ thanh nhã như vậy. Lại khớp với số mệnh trong tử vi, trong điền lành có hung thần, có thể là Trắc phi viết.”

Trong lành có hung? Tất cả mọi người nhìn về phía người đang bình tĩnh thông dong kia, âm thầm lắc đầu. Quả nhiên, không có số mệnh tốt.

Di thân vương gật đầu, “Không sai. Xem nốt chữ còn lại đi.”

Ba tờ giấy đã nói trúng 2, Thục phi không khỏi lo lắng.

“Một chữ cuối cùng, thần tự thẹn bản thân không bằng. Người viết chữ nhân này, lòng dạ hào phóng, hiếm gặp trên đời. Khí thế rõ ràng là bậc nhân từ đại đức. Cả đời phúc lộc đi đôi, mệnh cách cực kì cao quý, là một nữ tử hiếm thấy trên đời. Thần cả gan phỏng đoán, sau này người này nhất định có thể đạt tới chủ vị, làm bạn bên cạnh vua.”

Lời vừa thốt ra, vẻ mặt mọi người trở nên vô cùng cổ quái. Chẳng lẽ trong hai nữ quan kia có người là hòn ngọc còn bị che lấp, sau này có thể một bước lên mây? Các vị nương nương đang có mặt càng đều thận trọng đánh giá hai người kia thêm mấy lần.

Thái hậu ngó qua hai người với vẻ kinh hãi tốt độ, nhìn sao cũng không giống có mệnh số cao quý.

Nguyên Thành để nghe hán chậm rãi thuật lại, nét mặt không bộc lộ biểu cảm gì.

Di thân vương vốn còn thanh thản xem trò vui, bị sắc rồi. Ho khan không ngừng, dùng sức xua tay, “Không phải vậy. Làm to, làm to rồi.”

Cô vợ nhỏ của Tông Chính Lâm lại làm bạn với vua? Di thân vương nhìn Nguyên Thành để, thế này thì phải bấm báo sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Hiền Nhân Đồi Trước

Edit: Linh Sờ Tĩnh

“Tại sao lại là sai, Vương thúc sao lại nói vậy.” Nguyên Thành để thấy Di thân vương có ý muốn nói lại thôi, liền biết có điều kỳ quái.

“Việc này... Hoàng thượng, ba chữ kia, ngoài chữ đầu tiên là do nữ quan trong cung viết, hai chữ còn lại đều là do Mộ thị viết.”

“Cái gì?” Thái hậu kinh hãi. Bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào người với sắc mặt tái nhợt đứng phía dưới.

“Quả thật là vô liêm sỉ!” Kim thái hậu vỗ bàn đứng dậy.

Sau này Mộ thị có thể làm bạn với vua? Đây là nói Nguyên Thành để muốn cường đoạt con dâu sao, hoặc là Tông Chính Lâm muốn mưu phải soán vị? Không cần biết là việc nào thì chỉ cần vừa nghĩ đến cũng khiến Kim thái hậu tức giận đến mức đầu vầng mắt hoa. Nếu chuyện này bị truyền ra khiến người đời dèm pha, thì làm sao bà có thể xứng với những căn dặn của tiên hoàng?

Mọi người trong đại điện đều há hốc mồm, Giám Chính dựa theo chữ mà suy đoán, rõ ràng là sau trước khác nhau quá xa. Một cái thì trong cát có hung, một cái là mệnh số vô cùng cao quý. Còn vớ vẩn hơn nữa là Trắc phi của Lục điện hạ lại có số được làm bạn với vua? Nghĩ đi nghĩ lại những huyền ảo

trong đó , sợ đến cảm như hén. Chỉ một câu này thôi, không chỉ riêng tính mạng của cầu quan kia khó bảo toàn mà thậm chí ngay cả bọn họ cũng dễ khiến Nguyên Thành để nhìn ngửa mặt và để ý.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng tha mạng. Không thể có chuyện này được, không thể nào! Một người sao có thể có đến hai mệnh số được chứ? Nhất định là Trắc phi có mưu tính, hồng thoát tội.”

“Mắt chó không biết nhìn người! Bản vương tự mình giám sát, giấy tuyên thành cũng là bản vương giao cho Cố Trường Đức. Người nói là bản vương không công chính, giúp đỡ Mộ thị làm rối loạn?” Di thân vương chỉ vào kẻ đang quỳ kêu oan, giậm tím mặt.

“Di thân vương là người có thân phận như thế nào hả, người còn dám nghi ngờ?” sắc mặt Nguyên Thành để trở nên hung ác nham hiểm, lạnh lẽo, nhìn kẻ đang run rẩy quỳ phía dưới, ý muốn giết người đã xuất hiện.

“Hoàng thượng... việc này” Giám chính của Tư Thiên Giám sợ đến mức mồ hôi đầy mặt, vội vã tìm cách cứu chữa, “Khỏi bẩm Hoàng thượng, lần này có chút nhầm lẫn, không chính xác là do Trắc phi có mệnh huyền bí, khác với người thường. Nhưng lần trước thần áp dụng công thức để tính toán cũng không có nhầm lẫn gì, hôm ấy lúc thần tính mệnh lý kết quả rất rõ ràng, không hề nói hươu nói vượn. Xin Hoàng thượng minh giám.”

Hình bộ thượng thư trầm ngâm suy nghĩ, đứng dậy bẩm tấu, “Hoàng thượng, thần cảm thấy chuyện một người có hai ba mệnh số rất vô lý. Giám Chính đại nhân tuy có sai lầm, nhưng lời nói ra cũng có lý. Nếu Trắc phi chỉ dựa vào chuyện này, cũng chỉ có thể chứng minh lời của Giám Chính đại nhân cũng không chính xác hoàn toàn, hoặc là có lỗi. Nhưng cũng không thể loại bỏ hoàn toàn những gì Giám Chính đại nhân đã tính ra hôm ấy. Hiện giờ đã có thể chứng minh, những gì Giám Chính đại nhân nói về mệnh cách của Trắc phi xung khắc với hoàng tộc hôm ấy rất có thể đúng cũng có thể sai. Nhưng Trắc phi làm sao chứng minh được đó là sai?”

“Rất đúng, rất đúng” Giám Chính như với được cọng rơm cứu mạng, ra sức dập đầu.

“Đừng vội vàng” Mộ Tịch Dao khinh thường cười ra tiếng, “Lần thứ chữ này của thiếp chẳng qua chỉ là muốn chứng minh những công thức tính toán của đại nhân không hẳn là hoàn toàn đúng.”

Nguyên Thành để và thái hậu thấy lần tính toán này không chính xác, đã hơi do dự. Nhưng mà dù kết quả của Mộ thị ra sao, hẳn dám mở miệng nói câu làm bạn cùng vua, thì chắc chắn sẽ không tránh khỏi cái chết.

Tông Chính Lâm thấy thái độ của Nguyên Thành để đối với Mộ Tịch Dao đã mềm mỏng hơn, trong mắt đã ánh lên tia mừng rỡ.

Bị người khác lấy mệnh số để hãm hại, bản thân đã ở dồn đến đường cùng, thế mà vẫn bình tĩnh, thủ đoạn của Mộ Tịch Dao quả nhiên là rất cao, không phụ tiền sinh đã từng khen ngợi.

“Hoàng thượng, hạ quan cho rằng, mệnh lý là một chuyện, tà tin là có còn hơn không tin, không thể coi thường.” Giám Chính vội nhân cơ hội quỳ xuống góp lời. Hôm nay nếu không bắt được thóp của Mộ thị, nhất định sẽ là đại họa. Hơn nữa người đứng sau chuyện này có tác phong tàn nhẫn, vì thế ông ta cực kỳ hoảng sợ.

“Ngài cũng không cần vội vã như vậy, muốn đẩy thiếp vào chỗ chết đến như vậy sao.” Mộ Tịch Dao đứng dậy, nhìn kẻ đang cố gượng dựa kia bằng ánh mắt hèn mọn vô cùng.

Quả thật là đại đột, cổ như thế cũng chỉ cho mọi chuyện rồi tung lên thôi! Nếu Nguyên Thành có thể buông tha hắn, thì thực không đáng để nàng phải phải kiêng kỵ.

“Xem vận khí là điều cơ bản trong xem mệnh số, thế mà người cũng chỉ miễn cưỡng hiểu thấu. Nói gì đến luận tướng mạo đây? Hôm nay cũng không khó để gì người, đợi sau khi đại sư về kinh, sẽ trả lại thanh danh cho thiếp.”

Thái hậu thấy thái độ của nàng chắc chắn như vậy, cảm thấy nghi hoặc. Chẳng lẽ Tông Chính Lâm đã tìm được đại sư trụ trì An Quốc tự?

“Lão lục, người đã tìm được tung tích của đại sư rồi sao?” Nguyên Thành để cũng có thắc mắc như vậy. Nếu đã có tin tức của đại sư sao còn chần chừ không chịu bẩm báo?

Tông Chính Lâm thoáng nhìn Mộ Tịch Dao, lạnh lùng gật đầu, “Đúng vậy! Sáng nay vừa mới tìm hiểu được tin tức. Nhưng muốn Hộ tống đại sư về kinh phải mất vài ngày.”

Dù chưa nhận được tin tức của đội mật, nhưng nếu Mộ Tịch Dao đã nói người ở Lộ Thủy, hẳn tin tưởng nàng.

Nguyên Thành để và Thái hậu nhìn nhau gật đầu, nếu đại sư về kinh thì vụ án này có thể giải quyết rồi.

“Hoàng thượng, nếu vài ngày nữa đại sư mới hồi kinh, án này có phải dời lại chờ thẩm không?” Hình bộ thượng thư vội xin chỉ thị của Nguyên Thành để. Hắn nghĩ, tốt nhất là giải quyết dứt khoát. Dù sao thì cũng tốt hơn ngoài mặt thì tốt nhưng thực ra lại giằng co mãi không xong.

Hách Liên Mẫn Mẫn cúi thấp đầu, siết chặt hai bàn tay đang đặt trên đầu gối.

Sự việc sao lại có sự biến đổi bất ngờ này! Nếu đại sư về kinh, không chừng lại có thể khiến cho Mộ Tịch Dao tìm được đường sống, lẽ nào cứ để cho nàng ta tiếp tục bừa bãi?

Hách Liên Mẫn Mẫn nhìn Hình bộ thượng thư Hách Liên đại nhân, lo lắng vội vã như đứng đồng lửa.

“Hoàng thượng, cho dù Liễu phi có thể chờ, nhưng hoàng tử trong bụng phi tần cũng không thể chờ nổi.” Đức phi thấy sự việc có thay đổi, vội vàng ngăn cản.

Quý phi ở bên cạnh cũng âm thầm mưu tính, hôm nay có thể không lấy mạng của Mộ thị, nhưng phải bắt nhốt nàng ta. Về phần đại sư trụ trì An Quốc tự... nếu người đã chết thì còn có thể làm được gì?

“Ý của Đức phi nương nương là, tính mệnh của Trắc phi và con nối dòng của bốn điện hạ không quan trọng, có thể quyết định một cách qua loa sao?”

Tông Chính Lâm trầm mặt, chất vấn.

Nguyên Thành để gờ tay phải lên bàn, chứng tỏ ông đang suy xét.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, vụ án mưu hại này, không cần kéo dài, hôm nay có thể tra được manh mối.”

Mọi người đều đang đợi quyết định của Nguyên Thành để, thì Mộ Tịch Dao vẫn luôn im lặng lại đột ngột lên tiếng.

“Cái gì?” Nguyên Thành để dừng tay. “Người có cách chứng minh cho sự trong sạch của mình?”

Mộ Tịch Dao nghiêng đầu nhìn Tông Chính Lâm, chỉ thấy hán kia ngồi ngay ngắn, khuôn mặt vẫn âm trầm như trước. Nhìn là biết hán đang không đồng ý nàng tự ý, nước đã lạnh mà nàng còn khởi sóng lên.

Nàng cảm thấy buồn cười, xin đại boss ngài yên tâm xem kịch vui là được, thiếp sẽ đòi lại công đạo cho con trai của ngài ngay lập tức. Nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn của Thành Khánh, Mộ Tịch Dao càng hận kẻ đã vu oan cho mệnh số của nàng.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, chỉ cần cho nô tỳ thời gian một khắc, mọi việc sẽ được rõ ràng ngay.”

Lời nói của Mộ Tịch Dao vang khắp đại điện.

Chỉ một khắc? Chân mày của Nguyên Thành để nhíu lên một cái, có chút suy nghĩ. Việc này liên quan đến tính mệnh của chính mình theesmaf nàng lại dám phát ngôn bừa bãi như vậy? Ông thật muốn nhìn xem nàng có bản lĩnh gì.

“Chuẩn!”

Thái tử và Đại hoàng tử vội dựng thẳng người, trong mắt xẹt qua một tia tàn khốc. Một nữ tử nhu nhược, lại dám ngông cuồng đến vậy, quả thật là không biết sống chết ra sao. Trước mặt thánh thượng mà dám điều ngoa, nếu nói được mà không làm được thì là tội khi quân.

Mộ Tịch Dao không nhanh không chậm hành lễ, rồi lại từ từ quay lại chỗ ngồi, nhẹ nhàng nói.

“Đại Ngụy đã tồn tại ngàn năm, khắp thiên hạ đời đời đều công nhận Đại Ngụy ta có hai vị kỳ nữ. Người thứ nhất là Đế hậu mở ra Đại Ngụy tức Hiền An Thánh Võ Hoàng hậu bệ hạ. Người gả cho gả cho An Viễn hầu Ngụy Cao Tông bệ hạ, một đời luôn hỗ trợ theo hầu Cao tông bệ hạ, không bỏ không rời. Trải qua hai mươi bảy năm gian khổ, sau khi giúp Cao Tông đế thống nhất bốn biển, khai sáng ra Đại Ngụy, mới chịu an nhàn trở về thâm cung. Khi Cao Tông đế bệnh nặng, nằm liệt giường không dậy nổi, người lại nhậm chức giám quốc, tận tụy với nước với dân. Cao Tông đế từng nói, có được Thánh Võ Hoàng hậu, suốt đời không uống phí.”

Về mặt Mộ Tịch Dao đầy ngưỡng mộ, nhưng cũng vô cùng trang trọng. Cuộc đời của người phụ nữ này đã trở thành truyền kỳ, giúp Cao Tông có được đại nghiệp, có thể ra chiến trường, giết địch vô số. Vì bị thương mà bà không thể có con nối dòng. Nhưng bà không những không áp bức cung phi, trái lại còn canh giữ hậu cung, giúp Cao Tông bảo vệ mười một vị Hoàng tử yên bình trưởng thành, quả là một người vĩ đại.

Mộ Tịch Dao từng hoài nghi liệu vị này cũng là một tiền bối đã xuyên không, sau khi tỉ mỉ kiểm chứng lại, mới biết mình đã quá coi thường thế nhân. Người phụ nữ này quả thực đáng quý, ở thời đại đó chính là độc nhất vô nhị, được vạn dân kính ngưỡng. Bà thực sự là người sinh ra và lớn lên ở Đại Ngụy, Mộ Tịch Dao nghĩ người phụ nữ này còn mạnh mẽ hơn mình rất nhiều. Nuôi dưỡng được mười một hoàng tử lớn lên, Mộ Tịch Dao thực không thể nào làm được như vậy.

Nguyên Thành để vốn tưởng rằng nàng sẽ thừa thắng xông lên, bắt lấy lỗi của Giám Chính mà lật lại vụ án, nhưng không ngờ mọi chuyện tiếp theo lại nằm ngoài dự đoán của mọi người. Sau khi Mộ thị ngồi xuống, lại kể một chuyện khác. Tuy rằng nàng nói rất thật tình, rất sùng kính Thánh Võ Hoàng hậu, nhưng chuyện này có liên quan gì đến vụ án này?

Mọi người đang mơ hồ, lại nghe giọng nàng tiếp tục vang lên.

“Ngoài Khai quốc Hoàng hậu bệ hạ ra, trong lịch sử Đại Ngụy còn có một vị nữ tử khác làm cho mọi người ghi nhớ đời đời.” Mộ Tịch Dao lại cười khanh khách, nhìn quanh điện một vòng, tình quang lóe lên, sắc sảo mà bức người.

“Cam đại nhân có biết là người nào không?”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 99: Sắc Sảo

Edit: Linh Sờ Tinh

Giám Chính cau mày, nhưng không thể không trả lời: “Hộ quốc trưởng công chúa điện hạ.”

“Đúng thế.” Mộ Tịch Dao gật đầu, ánh sáng trong đôi mắt đẹp càng thêm tỏa sáng.

“Năm Gia Hưng, Tần vương làm loạn, lên lút cầu kết với mười tám châu khởi binh tạo phản. Lúc đó Thành Hoàng đế bệ hạ tuổi còn nhỏ, cục diện triều đình rung chuyển. Trưởng công chúa xin xuất chinh giết giặc, vừa đi là mất năm năm. Ba lần đại chiến trên sông Vị Thủy với Tần vương, không một lần nào thất bại. Sau đó tự mình chém chết Tần vương từ trên ngựa chiến ở Thanh Hải, đã tiêu diệt nghịch đảng, kết thúc ‘Loạn Tĩnh Tương’.

“Sau khi trưởng công chúa hồi triều, dâng trả binh phù, thông dong không màng chính sự. Chỉ phụ giúp Thành Hoàng đế an ủi lưu dân, thực hiện chính sách dân chính mới. Đến năm Gia Hưng ba mươi bảy, Mạc Bắc liên thủ với các bộ tộc biên giới phía Tây đồng loạt khởi binh, Hoàng thượng và Trưởng công chúa lại tự mình dẫn binh về hai ngả, ngự giá thân chinh. Một năm sau, Hoàng thượng thắng lợi ở phía Tây khải hoàn về triều, sau khi được tin Mạc Bắc đại thắng, vô cùng vui mừng. Sau đó còn ở Quang Vũ môn nghênh đón Trưởng công chúa hồi triều, thế nhưng chỉ chờ được cả một đoàn quân mặc đồ tang, rước theo một pho tượng cùng linh cữu trở về mà thôi.”

Mộ Tịch Dao thở dài, tỏ vẻ tiếc hận.

Tất cả người trong đại điện đều rung động khi nghe Mộ Tịch Dao nhắc đến đoạn lịch sử này, khi nghe nàng nói đến những sự tích của hộ quốc Trưởng công chúa, cũng thần phục không ngớt, cảm xúc vô cùng sâu sắc.

“Hộ quốc Trưởng công chúa điện hạ, là anh hào cái thế, anh linh tồn mãi.” Di thân vương cao giọng khen ngợi.

Mộ Tịch Dao cúi đầu tán thành. Sau khi nhìn quanh, lại đưa mắt nhìn thẳng vào quan Giám chính.

“Xin hỏi Cam đại nhân có biết lai lịch của Gia Hòa điện không?”

Chẳng lẽ nàng cho mời tông tộc đến đây chỉ vì lấy chút thể diện này đây chứ?

“Việc này...” toàn thân Giám Chính chảy đầy mồ hôi, ập a ập ứng không nói được. Gia Hòa điện tồn tại đã rất lâu, làm sao hắn biết được lịch sử của nó? Chẳng lẽ có liên quan đến hộ quốc trưởng công chúa ư?”

“Đại nhân đọc đủ loại thi thư, lại khinh thường lịch sử, nhưng thiếp thì không dám cầu thả.” Mộ Tịch Dao khinh bi liếc ông ta một cái, không thềm nói nữa.

Sắc mặt Nguyên Thành đế vô cùng xấu. Quan tứ phẩm lại không thông thuộc lịch sử, ngay cả một nữ quyền sống ở nội viện cũng không bằng?

Mộ Tịch Dao đưa tay trái lên cao, vạt tay áo rộng xẹt lên trên cao.

“Gia Hòa điện là tẩm cung mà Thành Đế bệ hạ khâm điểm ban thưởng cho Trưởng công chúa, trong đại điện còn treo tấm biển Sờ Thư Gầy Kim Thế, do đích thân Thành đế bệ hạ đề.”

Nhóm Phi tần hậu cung đều cùng nhau nhìn lên, thì ra lai lịch của Gia Hòa điện lại sâu xa như vậy.

Thực phi nhìn Mộ Tịch Dao đang đứng ở giữa điện, vẻ mặt đầy khí phách mà cũng vô cùng đoan trang, bỗng nhiên bừng tỉnh. Nha đầu này, thật khiến bà khiếp sợ. Phần học thức sâu sắc này, đâu phải là một gia đình bình thường có thể giáo dưỡng ra? Kể cả trong thế gia vọng tộc cũng chưa chắc có được mấy người bằng nàng.

Nổi bất an trong lòng quý phi càng ngày càng lớn. Chỉ với thù đoạn của Mộ thị, hôm nay lại có thể cả vú lấp miệng em như thế, nàng ta sẽ không vô duyên vô cớ mà nhắc đến chuyện này. Hơn nữa chỉ với phần học vấn kiến thức như thế này, sao có thể nói những lời vô ích?

Mộ Tịch Dao không thềm quan tâm đến phản ứng của những người khác, tiếp tục nói, “Trưởng công chúa tử trận sa trường, Hoàng đế đau lòng, làm lễ tế trong Gia Hòa điện đến ba tháng mới thôi. Sau khi xây dựng và sửa chữa lại tẩm cung, tất cả các lễ tế cầu phúc cho tôn thất đều được cử hành ở Gia Hòa điện. Cho đến bây giờ điều đó đã trở thành lễ chế của hoàng tộc, từ lúc đó cho đến tận hôm nay.”

Mộ Tịch Dao quay đầu lại, hai mắt nhìn thẳng vào Giám chính của Tư thiên giám, lớn tiếng chất vấn, “Cam đại nhân có biết ngày sinh tháng đẻ của Hộ quốc trưởng công chúa, mệnh số của người như thế nào không?”

Cam đại nhân bị khí thế của nàng làm cho nhũn ra đứng không vững, liên tục đưa tay lau mồ hôi.

“Xem ra Giám Chính đại nhân hoàn toàn không biết rồi. Vậy làm phiền Chương quản Thái sử cục là Lệnh đại nhân nói rõ vậy.”

Chương Lệnh thấy Nguyên Thành để vuốt cằm, đứng dậy bấm báo.

Hình bộ thượng thư nghe Thái sử cục Chương Lệnh nói ra bất tự của Trương công chúa thì không hiểu gì hết.

“Thứ cho thần ngu muội, có vẻ như những gì trác phi đang nói không có liên hệ gì với vụ án này cả.”

“Đại nhân lầm rồi, rất có liên hệ là khác.” Mộ Tịch Dao lắc đầu.

“Cách tính Lịch của Đại Ngụy đã thay đổi ba lần, lần gần đây nhất là hơn bảy mươi năm trước, vào năm Sùng Đức. Mà vừa rồi bất tự của Trương công chúa mà Chương Lệnh đại nhân nói là bất tự ghi trong sách sử. Thỉnh cầu Giám chính Khâm thiên giám đại nhân dùng lịch mới để tính toán lại, sau đó báo lên.”

Giám chính Khâm thiên giám nhận lệnh, bắt đầu tính toán. Cuối cùng còn chưa viết được chữ nào, tay cầm bút đã run rẩy kịch liệt, sắc mặt trắng bệch. Để tờ giấy tuyên thành sang một bên, tính lại một lần nữa. Tính đi tính lại thêm mấy lần, xác định là không có nhầm lẫn.

Ngẩng đầu nhìn nữ tử đang đứng giữa điện, thần sắc vô cùng phức tạp.

Hình bộ thượng thư thấy sắc mặt ông ta lạ, đưa tay cầm lấy tờ giấy vừa bị bỏ sang một bên kia. Vừa nhìn rõ liền kinh hãi, vẻ kinh hoàng hiện lên trong mắt.

“Đây... cái này...”

Nguyên Thành để thấy biểu hiện kì lạ của hai người, lại chậm chạp không trả lời, lớn tiếng hỏi: “Rốt cuộc là thế nào?”

Giám chính Khâm thiên giám hít một hơi thật sâu, quỳ rạp xuống, “Ngày sinh tháng đẻ của Hộ quốc Trương công chúa: là ngày quý Dậu tháng giáp ngọ.”

Rầm một tiếng, chỉ thấy Cam đại nhân lùi mấy bước, sợ hãi ngã xuống đất.

“Không thể nào, không thể có việc đó, làm sao lại có thể như thế? Trên đời sao lại có việc trùng hợp như vậy?”

“Đây là, đây rõ ràng là...” Thái hậu không tin nhìn Nguyên Thành để.

Sắc mặt Nguyên Thành để trở nên lạnh lẽo vô cùng, nhìn kẻ đang quỳ sụp cứng đờ ở đó, vô cùng tức giận.

“Cam đại nhân, hôm nay ngài đang ở trong điện Gia Hòa, ngài có dám ngẩng đầu nhìn vào ngự bút của Thành Hoàng đế, nói lại một lần nữa số mệnh của thiếp không?”

Giám Chính đã sợ đến lạnh run người, mặt không còn chút máu.

“Cách tính mệnh số ở Đại Ngụy, là lấy cách đếm Chu thiên tính làm cơ sở, ngày sinh tháng đẻ chỉ là phụ. Thiếp và Hộ quốc Trương công chúa điện hạ, vừa khéo, có bất tự hoàn toàn giống nhau. Nếu mệnh số của thiếp và Liễu phi khác nhau, là điềm đại hung đối với hoàng thất. Như thế thì, có phải là nói dù mệnh số của thiếp giống hệt với Hộ quốc Trương công chúa điện hạ, cũng trở thành tội nhân của Đại Ngụy ư!”

Mộ Tịch Dao chỉ tay vào kẻ tiê nhân đã ngã sập trên mặt đất, giọng nói sắc bén, từng tiếng từng tiếng rõ ràng rơi vào tai mọi người.

“Cái gì!” mọi người kinh sợ kêu lên, ánh mắt đều đại ra.

Toàn thân Đức phi run lên, liếc nhìn sang đã thấy sắc mặt của Quý phi nương nương cực kỳ khó coi.

Tội danh này đủ để tru di cửu tộc, là loại tội lớn nhất. Dám làm nhục Hộ quốc công chúa, người đã chết trận nơi Mạc Bắc, từ trước đến nay cả Đại Ngụy chưa có ai dám làm điều này cả.

Hai tay Hách Liên Mẫn Mẫn xoắn vào nhau, nhìn người đang hào hùng nói năng lưu loát mà sắc bén giữa đại điện kia.

Trùng hợp hung hiểm đến như vậy mà nàng ta cũng có thể thông dong xoay người sao? Có thanh danh của Hộ quốc Trương công chúa, còn ai dám động đến mệnh số của nàng ta nữa chứ?

Lúc này Mộ Tịch Dao bắt đầu phản đòn, tấn công mạnh mẽ. Lời nói nhanh nhẹn, thần sắc nghiêm nghị, trong giọng nói có phần giận dữ.

“Chiến sự Mạc Bắc đã sắp diễn ra, người lại công khai dám bôi nhọ Hộ quốc Trương công chúa, người đã dùng máu nhuộm sa trường, táng hồn nơi đại mạc, thật đáng tội chết! Nếu Thành Hoàng đế ở trên trời có linh thiêng, biết được nịnh thần ở hậu thế vũ nhục Trương công chúa mà người đích thân phong cho hai chữ “Hộ quốc”, người còn có mặt mũi để bái tông miếu sao?”

Nguyên Thành để nghe Mộ Tịch Dao nói xong thì sắc mặt tái xanh. Chiến sự Mạc Bắc đang khẩn cấp, sao có thể làm chuyện đáng hổ thẹn với công tích của tổ tiên chứ? Vào thời khắc quan trọng này mà lại có kẻ gian quấy phá, tội không thể tha thứ!

Mộ Tịch Dao khí thế bùng bùng, thừa thắng truy hỏi.

“Thượng thư đại nhân, không phải án này đã quá rõ ràng rồi sao, còn không tuyên án đi?”

“Phải trừng phạt thật nghiêm khắc theo đúng luật định!” Nguyên Thành đế đập bàn.

Di thân vương thì càng tức giận hơn nữa. “Bất nhân bất nghĩa, bất trung bất hiếu, diều phỏ rồi chém đầu!”

Hình phạt với tội này cực kỳ nghiêm khắc. Người Đại Ngụy xem trọng nhân nghĩa lễ hiếu hơn cả xuất thân dòng họ. Kẻ nghèo cũng có thể một bước lên mây. Nhưng nếu có thanh danh bất nhân bất hiếu, không chỉ không có chỗ đặt chân, mà thậm chí còn không được vào từ đường.

“Giám chính Tư thiên giám Cam Phó Vi, trong vụ án của Liễu phi, làm nhục hiền nhân đã khuất, mưu hại Hoàng thân quốc thích của Hoàng tộc, chứng cứ đã rõ, kết án tru di cửu tộc, xóa tên dòng họ Cam.”

Hình bộ thượng thư phán quyết xong, Cam Phó Vi kêu thảm một tiếng, ngất ngay tại chỗ.

Mọi người sợ hãi than thầm, nỗi kinh hoàng còn chưa qua, vẫn chưa kịp hoàn hồn, Mộ Tịch Dao đã tiếp tục.

“Đại nhân!” Mộ Tịch Dao giận dữ đứng dậy, một tay đỡ thắt lưng, nhìn thẳng vào mắt hắn, “Nếu đã làm rõ Cam Phó Vi có tội mưu hại, như vậy thiếp hoài nghi vụ án này có liên quan rất lớn, kẻ đứng sau bụng dạ khó lường, mưu đồ ảnh hưởng đến ngôi vị của Đại Ngụy!”

Đừng tưởng rằng chết một cầu quan tứ phẩm là có thể an toàn rút lui! Mộ Tịch Dao đảo mắt qua trái, lời nói sắc bén, khí thế hùng hồn.

“Thiếp mặc dù nông cạn, cũng biết được ngày sinh tháng đẻ là thứ vô cùng tư mật. Cam Phó Vi từ đâu mà biết được bát tự trong hoàng tộc? Chẳng lẽ là lén theo dõi từ đường. Vụ án mưu hại này. Mà phu quân của thiếp, Lục điện hạ cũng bị liên lụy, đây rõ ràng là vũ nhục Hoàng tộc. Liễu phi bị hôn mê, đương nhiên trong đó có điều khuất tất, rõ ràng là mưu hại cung phi. Gần đây lại có lời đồn đại nổi lên khắp nơi, bịa đặt dối trá, đây là âm mưu lung lạc ngu muội dân chúng. Chiến sự Mạc Bắc sắp diễn ra, lại vũ nhục hiền nhân tiên tổ, đây là việc xấu ảnh hưởng đến nền tảng quốc gia. Một vụ án lớn như vậy lẽ nào Thượng Thư đại nhân lại không dâng tấu lên thỉnh cầu để được tra rõ hay sao?”

Giọng nói Mộ Tịch Dao lạnh lùng, liên tiếp dồn ép, càng nói sắc mặt Hình bộ thượng thư càng trở nên căng thẳng.

Một vụ án Liễu phi ngất xỉu lại biến thành trọng án ảnh hưởng đến nền tảng quốc gia?

Di thân vương ngồi một bên xem, thấy khí thế nghiêm nghị của nàng, lời lẽ chuẩn xác, võ án trăm trở khen ngợi.

“Tốt! Giỏi cho một Mộ thị. Đối mặt với sinh tử, không sợ hãi. Bình tĩnh tự nhiên, nhìn rõ mọi chuyện. Án này quả nhiên là phải có trong ngoài cấu kết, tính kế thâm sâu. Hôm nay bản vương cũng sẽ lời cái thân tàn này ngồi đây, chờ cho được thẩm án!”

“Hoàng thượng!”

“Hoàng thúc không cần nhiều lời, việc này trăm nhất định sẽ tự mình tra rõ, nghiêm trị không tha.” Không đợi Di thân vương nói xong, Nguyên Thành đế đã tỏ thái độ trước.

Bỏ đi sự nghi ngờ về số mệnh, Nguyên Thành đế liền thấy rõ ràng vụ án này là hậu cung và triều đình đã cấu kết với nhau. Chuyện này đã phạm vào tối kỵ của đế vương, tội không thể tha thứ.

“Tội nhân Cam Phó Vi giải xuống giao cho hình bộ thẩm tra. Bắt giam tất cả người trong Cam phủ, dẫn đi diều phỏ thị chúng, sau đó trăm tại ngọc môn. Toàn bộ cung nhân trong cung của Liễu phi đều bắt giam chờ hình bộ thẩm tra, không cho phép bất cứ kẻ nào thăm hỏi. Vụ án này giao cho Hình bộ toàn quyền thẩm tra, sai Giám sát tư giám án.”

“Từ hôm nay, mọi người trong hậu cung không được tự tiện đi lại. Lệnh cho thống lĩnh thị vệ Kỷ Hoài An phái người trông coi, được toàn quyền tra hỏi. Đợi thẩm tra xong án này, sẽ định đoạt tiếp.”

Lần này Nguyên Thành đế đã thật sự bị chọc tức giận. Dám gây chiến ngay dưới mí mắt hắn, lấy mệnh số làm trò. Lại còn làm nhục Hộ quốc trưởng công chúa, nếu hắn không thể nghiêm tra trừng phạt, sao có thể tránh được thị phi, sao tránh khỏi tiếng hỗn quân? Sau này khi hắn trăm tuổi, làm sao đối mặt được với liệt tổ liệt tông?

Thái hậu vẫn ngồi im lặng, thần sắc trầm ngâm. Lần này không chỉ mất hết mặt mũi, còn suýt nữa bị kẻ khác lợi dụng tính kế. Đây rõ ràng là muốn phá hủy hết thanh danh công đức của bà mà, làm cho bà phải đeo nghiệp chướng trên lưng?

“Dám cả gan làm việc vô si, lôi ra ngọc môn chém đầu!” Kim thái hậu đã lâu không quản việc trong cung, hôm nay lửa giận công tâm, cảm thấy mình bị kẻ khác xem thường.

Theo khẩu dụ của ba người, vụ án Liễu phi hôn mê, dính dáng đến mệnh số của Mộ Tịch Dao, đã tra ra manh mối, chứng minh Mộ thị bị oan ức.

Tông Chính Lâm nghiêm nghị, mắt phượng trong trêu. Ánh mắt nóng như lửa dừng lại ở giữa điện, chiếu thẳng vào nữ tử đang ngẩng đầu ngạo nghễ kia không có cách nào rời đi.

Chương 100: Vô Định

Edit: Linh Sờ Tinh

Triệu ma ma đỡ Mộ Tịch Dao, đi sau Thục phi chỉ ba bước.

Lục điện hạ đi bên cạnh một cách uy nghiêm vững vàng.

Hách Liên Mẫn Mẫn đi bên phải cẩn thận hầu hạ Thục phi, nhưng khéo mắt lại liếc qua Mộ Tịch Dao đang rất phần khởi.

Vậy mà vẫn đề nàng ta thoát được ....

Mộ Tịch Dao đang đặc ý nhìn Tông Chính Lâm, nhưng không ngờ vừa đi đến chỗ rẽ, đã bị Lục điện hạ kéo lại ấn vào tường, không thể động đậy.

Nhìn thấy ánh mắt liếc qua của Lục điện hạ đám người hầu theo sau vội vàng tránh qua hai người, tiếp tục đi lên theo sát theo Thục phi.

Mộ Tịch Dao thấy một đám người trong nháy mắt chỉ còn lại hai người họ, thì giật mình sửng sốt. Nhìn xung quanh, sau lưng là bức tường cung đình loang lổ, trước mắt là hàng cột màu son, nhìn đi nhìn lại đều không giống chỗ để hẹn hò.

“Điện, điện hạ”. Nàng đưa tay thử đẩy hán ra.

“A...~” Mộ Tịch Dao không đẩy được, bị Tông Chính Lâm cúi người hung hăng cắn xé cánh môi.

Lục điện hạ nhìn người đã dùng ánh mắt dụ hoặc hán cả ngày nay, nào thêm đề ý đến sự giãy dụa của nàng, không thể đợi nổi mà động tình hôn sâu.

Mộ Tịch Dao bị hán công thành đoạt đất, hô hấp dồn dập, đôi mắt long lanh gọi sóng.

Tông Chính Lâm nhìn nàng mặt đỏ, khuôn ngực phập phồng, mới lưu luyến rời ra, cuối cùng còn liếm vành môi nàng hai cái.

“Kiều Kiều, còn khiêu khích thêm một lần nữa, bản điện sẽ không bỏ qua cho nàng lần thứ hai đâu”.

Nói xong hán giúp nàng chỉnh sửa lại cung trang, chậm rãi đi về phía trước.

Mộ Tịch Dao đỏ mặt thở hổn hển ở phía sau, ánh mắt đầy vẻ lên án nhìn bóng lưng hán.

Nàng đâu có làm cái gì ! Nam nhân này càng ngày càng vô sỉ. Rõ ràng là hán không đứng đắn. Đang âm thầm oán thán thì lại thấy Tông Chính Lâm đột nhiên quay đầu, mắt phượng hơi nhíu, tà tà đánh giá nàng.

“Nếu xuân tình vẫn còn nhộn nhạo, muốn câu dẫn bản điện như thế, ta cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận hành động ngay trong cung của mẫu phi”.

Mãi đến tận khi bị Tông Chính Lâm dúi vào trong cung Thục phi, Mộ Tịch Dao vẫn còn hoảng hốt, bên tai vẫn vang lên câu nói vô sỉ kia của Lục điện hạ.

Ngồi ở giường mềm, nhìn tấm cung vẫn giống như thường ngày, Mộ Tịch Dao trong lòng có ý nghĩ xấu xa, tự thấy xấu hổ chuyển động thân mình, tai đỏ lên.

Làm....Ở địa bàn của Thục phi... Mộ Tịch Dao càng nghĩ càng thấy không được tự nhiên.

Tông Chính Lâm ngoài mặt thì vẫn đang trở lời Thục phi, nhưng mắt vẫn luôn liếc về phía nữ nhân bị đùa giỡn kia. Thấy nàng đứng ngồi không yên, hai tay liên tục thay đổi tư thế, cái đầu nhỏ cúi xuống như ước gì được chôn vào trog ngực. Bỗng nhiên tâm tình của hán trở nên thật tốt, thấy thật thú vị.

Dáng vẻ của nàng thực giống một cô vợ nhỏ, cũng thực giống “con thỏ” bị bắt nạt mà nàng thường hay nói. Mỗi lần bị Mộ Tịch Dao đùa bỡn, con thỏ kia cũng dịch chuyển thân mình, đầu cúi rất thấp.

“Mộ nha đầu”. Thục phi cười gọi. Hôm nay uy phong của Mộ Tịch Dao tăng cao, đòn phản kích cực kỳ xuất sắc. Lúc rời khỏi Gia Hòa điện, bà còn thấy thần sắc sợ hãi của Đức phi một cách rất rõ ràng.

“Làm sao vậy? Có phải là hôm nay đã quá mệt, bụng có tốt không?” Thục phi thấy Tịch Dao yên tĩnh ngồi một chỗ, rất đáng thương.

Bà chỉ chú ý đến thần sắc của nàng, còn Hách Liên Mẫn Mẫn lại hiểu rõ tất cả.

Cánh môi đỏ ửng, tai cũng đỏ, mắt không được tự nhiên... thêm việc vừa rồi đột nhiên biến mất...

Trái tim đột nhiên đau nhói. Đó là phu quân danh chính ngôn thuận của mình, lại ôm ấp thân mật nữ nhân khác. Thậm chí không để ý lễ pháp, ngay tại hành lang hoàng cung....

Hách Liên Mẫn Mẫn cảm thấy lạnh lẽo. Nàng ta cảm thấy mình trả giá càng nhiều thì thất vọng càng lớn. Điện hạ vốn không thông cảm với tình cảnh của mình, nếu không sẽ không chà đạp lên thể diện của chính thất như vậy.

Mộ Tịch Dao đột nhiên bị gọi đến, lập tức tỉnh táo lại. Phải rời khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt, nơi này thật là quá tà ác.

“Có chút mệt mỏi” giọng nói cô gắng mềm mại dịu dàng làm nũng với Thục phi.

“Đứa nhỏ này, mệt mỏi cũng không nói, cố chống làm gì. Nhanh , về nghỉ ngơi đi. Máy hôm nay đã đủ mệt mỏi bận rộn đủ rồi, yên tâm về ổn định đường thai đi. Cũng không cần vội thỉnh an bổn cung, cho Triệu ma ma ôm Thành Khánh đến là được rồi.”

Bây giờ Thục phi vô cùng hài lòng nàng, đã có thể sinh con, lại biết nuôi dưỡng. Còn có thể giúp Tông Chính Lâm quét dọn trở ngại. Nha đầu này thật sự là có bản lĩnh, đứng là rất tốt. Nếu Hách Liên Mẫn Mẫn bằng ba phần của Mộ thị, cũng không sợ không lọt vào mắt của Tông Chính Lâm.

Vừa rồi mới đảo mắt đã không thấy hai người, tuy rằng Tông Chính Lâm lấy cớ nói Mộ Tịch Dao bị chuột rút nên nghỉ ngơi một lát, nhưng mắt bà còn chưa mờ đến nỗi không nhìn ra manh mối nào.

Đứa con này của bà cũng không phải là chủ tử thành thật gì. Người làm mẹ như bà tất nhiên có vài phần hiểu rõ. Bà mở miệng hỏi thăm như vậy, chẳng qua cũng chỉ là muốn cho Mộ nha đầu một cái bậc thang, nếu cứ để con bé nháp nhồm đứng ngồi không yên, nhìn cũng thấy phiền.

“Lại đây.” Tông Chính Lâm thấy nàng có ý muốn lên kiệu tránh né hẳn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Tịch Dao nhăn lại, điện hạ ngài chú ý một chút có được không. Chút thể diện khi ở bên ngoài ngài không thích, nhưng cũng đừng làm liên lụy đến nàng có được không.

“Điện hạ, ngài muốn?” Hách Liên Mẫn Mẫn nghi ngờ nhìn Tông Chính Lâm.

“Chính phi đi trước, bản điện hạ mang Trắc phi đi tạ ơn Hoàng thúc rồi hồi phủ sau.”

Nói xong, hắn kéo Mộ Tịch Dao lên kiệu hoàng tử, để Hách Liên Mẫn Mẫn lạnh lẽo đơn độc đứng bên ngoài cung điện.

“Chủ tử.” Quê Lê đưa tay nâng Hách Liên Mẫn Mẫn, lại bị nàng đẩy ra.

“Xuất cung, đi Hách Liên phủ.”

“Người nói cái gì? Mộ thị bình yên vô sự?” Vạn Tĩnh Văn bỗng nhiên đứng dậy, hai tay chống lên bàn, vẻ mặt khiếp sợ.

Chu Cẩm đem tin tức tìm hiểu được bẩm báo lên, trong lòng âm thầm cảm thán. Mộ Trắc phi thật sự là lợi hại, ngay cả cách suy tính mệnh số cũng rất thuần thục.

Vạn Tĩnh Văn nhăn mày, nhắm mắt trầm tư thật lâu.

Người đặt bẫy lần này, cho dù là thủ đoạn hay suy tính đều tỉ mỉ kín kẽ không một sơ hở hơn hẳn so với mình. vậy mà còn chưa đắc thủ. Như thế liệu có phải nếu mình ra tay, cũng sẽ không thu được thắng lợi, thậm chí tổn binh hao tướng?

Xem ra tuyệt đối không thể vội vàng. Còn phải đợi thời cơ thích hợp, mới có thể một kích đoạt mạng.

“Người vừa mới nói đại sự sẽ hồi kinh?”

“Vâng. Là điện hạ chính miệng nói.”

Lại đổi rồi. Quả nhiên liên quan đến nữ nhân kia đều không có chuyện tốt.

“Nghĩ biện pháp để bảo huynh của ta nương nhờ dưới trướng Ngũ hoàng tử”.

Vạn Tĩnh Văn thấy đã hết cách. Vốn đã thuận lợi đưa người đến dưới trướng Đại hoàng tử, không ngờ Tông Chính Thuần đột nhiên thất thế? Thực tế hoàn toàn trái ngược với những tính toán của ả, cũng rất khác với kiếp trước.

“Tất cả đều là lũ vô dụng, đã như vậy mà còn có thể khiến nàng ta thoát được?”

Bàn tay thon dài như ngọc nắm chặt khăn trải bàn, hất bộ trà cụ màu trắng rơi xuống đất vỡ tan.

“Chủ tử, lần này chủ thượng thất bại, sợ là trong thời gian ngắn sẽ không cho ngài hành động. Bên Điện hạ cũng có ý bảo hộ Mộ thị, lúc này không nên

quá vội vàng.”

“Mộ thị... nếu đã không động được nàng ta, vậy thì tìm cách châm ngòi ly gián quan hệ tỷ muội của bọn họ, cho nàng ta một dao sau lưng !”

“Chủ tử anh minh. Thuộc hạ lập tức phát tin tức, khiến cho tỷ muội bọn họ phát sinh hiềm khích.”

Bên trong kiệu hoàng tử của Tông Chính Lâm, Mộ Tịch Dao bị vây ở trong ngực hắc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng thực đẹp mắt.

“Rất đắc ý, hử?” Tông Chính Lâm liếc mắt thấy trong mắt nàng có chút đắc chí, giọng nói đầy vẻ nguy hiểm.

“Điện hạ, nếu thiếp không đắc ý, lần này đã sớm bị ngài nhét vào góc nào đó để tị nạn rồi. Thế thì không uất ức ư?”

“Kiều Kiều, chuyện hôm nay bỏ qua. Lần sau còn dám liều mạng, không cần biết là kết quả như thế nào, đừng mơ có thể nuôi dưỡng Thành Khánh và đứa bé đang trong bụng nàng!”

Đúng là không cái gì có thể dọa được nàng, chỉ có thể lấy tiểu tử trong bụng và con trai mới có thể tạm thời uy hiếp được.

Ánh mắt Tông Chính Lâm hung ác nham hiểm, vẻ mặt không hề giống giả vờ, khiến Mộ Tịch Dao sợ tới mức thân mình run lên.

Không nuôi bên người nàng thì nuôi ở đâu?

Nhìn ra vẻ nghi hoặc trong mắt nàng, Lục điện hạ lộ ra vẻ âm ngoan vô tình trước giờ chưa từng thấy.

“Kiều Kiều đã nhẫn tâm không thèm để ý đến chân tình của bản điện hạ, vậy thì bản điện cần nhớ con của Kiều Kiều?”

“Đương nhiên là nuôi ở dưới gối của chính phi.” Tông Chính Lâm nhìn chăm chăm vào mắt nàng, gần từng tiếng, rõ ràng không sai.

Vừa rồi Mộ Tịch Dao còn vui vẻ, nay khuôn mặt lập tức trầm xuống.

Tông Chính Lâm, người quả nhiên giỏi.

Đây mới là người, cũng chính là đế vương lãnh khốc cường thế ở kiếp trước, quả nhiên là bản tính khó đổi.

Đây là lần đầu tiên Mộ yêu nữ tranh đấu với người khác mà bị bại.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Ánh Mắt

Edit: Linh Sờ Tinh

“Thiếp thỉnh an thúc tổ, thỉnh an bà thím.” Mộ Tịch Dao cung kính cúi người hành lễ.

“Tốt, tốt, không cần quy củ như vậy.”

Di thân vương phi tuổi đã ngoài tứ tuần, trái với vẻ ngoài nhỏ nhắn yếu điệu, tính cách bà vô cùng phóng khoáng.

Đôi mắt Mộ Tịch Dao sáng lấp lánh, vị đại thẩm xinh đẹp này đúng là hợp khẩu vị của nàng. Đang định mặt dày tiến đến cầu che chở, đã bị Tông Chính Lâm đứng bên cạnh lạnh lùng trừng mắt nên đành rút về.

“Sau khi Bà thím rời kinh, thường ở Nam Hải. Nàng gấp cái gì?” Tông Chính Lâm đã quá quen thuộc với những động tác của nàng, nhìn đáng vẻ chân chó kia, là biết nàng lại có ý đồ gì rồi.

Muốn nhờ trường bối bao che để hắc không thể quản sao? Nàng cũng không thử ngẫm lại xem, nếu thật sự để cho nàng được toại nguyện, hôm nay hắc tuyệt đối sẽ không dặt nàng đến đây. Đối với yêu nữ Mộ Tịch Dao, Lục điện hạ đã hết tình tảo, chỉ sợ nàng luôn giở trò.

“Tiểu lục tử, cháu đừng ức hiếp người ta nữa. Nhìn đo, dọa nó sợ đến mức nào rồi kìa.”

“Bà thím ~” Mộ Tịch Dao đưa một ánh mắt cảnh cáo cho Lục điện hạ, nghênh ngang chạy tới cạ bên người Di thân vương phi.

“Tổ mẫu, thiếp nghe nói khi người còn trẻ đã từng tham gia tỷ thí ở Võ viện?”

“Sao? Ngươi biết rất nhiều chuyện đó. Tiểu lục tử kể ngươi nghe hả?”

“Tổ mẫu, ” Mộ Tịch Dao nghiêng đầu nhíu mày với Tông Chính Lâm, cố ý kéo dài giọng gọi “Tiểu - lục - tử, ”, thấy sắc mặt hắn không thoải mái, mới cười cười tiếp tục, “Ngài ấy làm sao mà chịu kể những chuyện này được. Chỉ là thiếp tò mò, đã tìm hiểu từ Thục phi nương nương.” Đôi mắt xinh đẹp của nàng đưa mắt đong đưa với Lục điện hạ.

Hắn cho rằng nàng sẽ khoanh tay chịu trói sao? Boss, ngài cứ chờ đi. Sau này cứ sớm tối là mình sẽ luyện giọng, gọi to Tiểu Lục tử, Tiểu Lục tử khắp Đan Như uyển cho coi, có khẩu vị tốt thì ăn cũng sẽ nhiều hơn ngon hơn. . . Mộ Tịch Dao càng nghĩ càng vui.

Di thân vương phi thấy vẻ mặt hai người bọn họ liền hiểu rõ. Cô bé này quả không tồi, có thể chế trụ đứa cháu mặt lạnh khó chịu kia?

Rất tốt, đây mới là khí phách của nữ tử Đại Ngụy! Di thân vương phi thân là con gái tướng môn, thấy vậy cười cảm khái, kéo Mộ Tịch Dao lại một chỗ, hai người càng nói càng hăng say, câu chuyện còn kéo tới cả việc đi săn thú vào mùa đông.

Tông Chính Lâm càng nghe càng đen mặt. Hôm nay Mộ Tịch Dao đã làm hắn đau đầu vô cùng, nếu còn bị bà thím khiến cho hứng thú, ầm ỹ đòi chạy ra ngoài, lúc đó hắn còn có thời gian yên bình sao?

“Thúc tổ.” Tông Chính Lâm ý nhị kêu một tiếng,

Di thân vương vuốt râu cười, năm ngón tay trái mở ra, vẫy hai cái.

Lục điện hạ bực mình. Lại nhìn nét rạng rỡ trên gương mặt nhỏ nhắn của Mộ Tịch Dao, hắn nheo mắt lại.

Khiến hắn bị tổn thất năm hộp trà Ô Long Cao Sơn, khoản này phải thanh toán như thế nào đây?

Di thân vương thấy Tông Chính Lâm hồ hững gật đầu, lông mày nhíu lại. Nữ tử này quan trọng vậy ư? Tiếc thật! Sớm biết như thế, thì tăng lên cho rồi.

Ông đi qua dỗ dành Di thân vương phi đến phòng ăn xem xét, nở nụ cười hiền lành với Mộ Tịch Dao, trong nụ cười lại có ý vị thâm sâu.

“Còn không qua đây?” Lục điện hạ chẳng hề ngại vì mình đang làm khách nhà khác, lẳng lặng nhìn nàng, nhất định bắt người kia không qua không được.

Mộ Tịch Dao thấy “chỗ dựa” không ở đây, lập tức đổi chiều gió, đi qua.

“Vừa nãy Kiều Kiều gọi bản điện hạ như thế nào nhỉ?” Tông Chính Lâm ôm nàng đặt ngồi trên đùi mình, lập tức muốn tính sổ.

Nàng đứng là, một ngày không đánh là nhảy lên ngồi tên đầu hấn rồi. Món nợ nàng gây chuyện trong đại điện hôm nay còn chưa tính sổ, giờ đã muốn bị thu thập rồi?

Mộ Tịch Dao tuyệt đối không để Tông Chính Lâm biết được chút tâm tư đen tối của mình, đảo vội ánh mắt, nàng ngoan ngoãn sắp vào trên lòng ngực hắn, im miệng không nói. Gò má nhẹ nhàng cọ cọ, rất dịu dàng lấy lòng.

Lục điện hạ là loại có tính cảm thù, luôn lợi dụng những lúc nàng hàm hồ phạm sai lầm. Bị hắn lợi dụng, chỉ nghĩ đến thôi Mộ Tịch Dao cũng cảm thấy xấu hổ.

Tông Chính Lâm vốn định nói với nàng, lúc cúi người lại phát hiện tiểu nữ nhân đang xấu hổ, ánh mắt ngập nước.

Lục điện hạ vui vẻ ngắm mỹ nhân đang xấu hổ, quăng năm hộp Ô Long ngự ban kia ra khỏi đầu.

Hiểu lầm nhỏ khiến Mộ Tịch Dao thoát được một kiếp, nàng còn đang tò mò sao hôm nay Tông Chính Lâm dễ nói chuyện như vậy, thì đã nghe Lục điện hạ trầm giọng kể tai nói nhỏ vài câu. Sắc mặt Mộ Tịch Dao lại liên tục ửng đỏ, mãi cho đến khi ăn xong cũng chưa bớt nóng.

“Tiểu lục tử, lúc chúng ta rời kinh cháu đừng đến tiễn. Săn sóc tốt cho Mộ nha đầu, đừng bắt nạt nàng mới tốt.” Di thân vương phi kéo Mộ Tịch Dao lại gần ân thận dặn dò vài câu, rồi mới thả người đi.

Chưa đi được hai bước, lại quay đầu căn dặn tiếp, “Nếu bị hấn khi dễ, cầm danh thiếp đi thi xã Cô Tô, tìm Thảm lão thái quân.”

Mộ Tịch Dao gật đầu tạ ơn, bị Tông Chính Lâm nửa ôm nửa kéo ngồi vào xe ngựa.

“Điện hạ, muốn ngủ.”

Tông Chính Lâm sờ đầu nàng, để cái đầu nhỏ dựa trước ngực mình, vỗ nhẹ phía sau lưng nàng.

“Ngao nào, dựa vào nghỉ một lát.”

Lục điện hạ bế Trắc Phi hồi cung, cả đám nữ nhân ở hậu viện cùng nhau im lặng.

Hách Liên Mẫn Mẫn nhớ tới những lời phụ thân giáo huấn, nhắc bút viết chữ, rèn luyện tính tình.

“Nếu người không đảm đương nổi vị trí Lục hoàng tử phi, vậy để Uy Nhụy (Xum Xuê) vào phủ thay người mưu tính.”

Bên tai vẫn còn vang lên những lời cảnh báo lạnh như băng của Hách Liên đại nhân, Hách Liên Mẫn Mẫn có chết cũng không thể để nữ nhân kia vào phủ. Hách Liên Uy Nhụy, con gái của tiểu thiếp. Thân phận kém nòng, nhưng từ nhỏ đã được tổ phụ sủng ái, phụ thân thương thích. Xinh đẹp như hoa, tài năng trác tuyệt, nhưng lòng dạ thâm độc.

Nữ nhân này còn đáng hận hơn cả Mộ Tịch Dao. Ít nhất thì Mộ thị chưa từng chủ động hại người.

Hách Liên Mẫn Mẫn nhớ tới sự ứng đối trên đại điện của Mộ Tịch Dao hôm nay, âm thầm nhẩn nại. Đến cả phụ thân cũng tán dương “Chỉ có Mộ thị mới có thể sánh ngang với Uy Nhụy, như vậy chứng tỏ thị cũng rất khó đối phó.

Trong Ngọc Diệp cung – tẩm điện của Quý phi.

“Nương nương, đã truyền tin tức ra ngoài cung rồi ạ.”

Sắc mặt Quý phi rất không tốt, nâng trán than thở. Lần này muốn thoát thân sẽ thực sự rất hao tổn.

Sự bố trí của An Quốc Công đúng là chu đáo, đủ cả thiên thời địa lợi. Nhưng hết lần này tới lần khác lại để lọt mất! Chỉ hy vọng bên chỗ hoàng nhi có thể quyết đoán một chút, đừng do dự, có thể chấp nhận cắt đứt một cách dứt khoát.

“Hoàng Thượng nói khi nào thì đến?” Hôm qua Nguyên Thành đế đã nhận lời, sẽ qua đây ném thử món chè trôi nước rượu nếp mà bà ta tự tay làm.

“Việc này...” Chương sự ma ma lưỡng lự một chút, sau đó vẫn thành thực hồi bẩm, “Nương nương, hoàng thượng đã lật thẻ bài của Thục phi.” Nguyên thành đế đã liên tục nghỉ ba đêm ở tẩm cung của Thục phi.

“Lại là à!” Quý phi tức giận đến nổi ngực phập phồng. Đấu với Thục phi cả đời, nếu không có con trai trưởng thì chắc tiện nhân kia đã đoạt mất cái vị trí Quý phi này rồi.

Chương sự ma ma cúi đầu lặng thinh, không dám nói lung tung.

*****

Mộ Tịch Dao bị người khác cọ tới cọ lui, quấy rối làm hai má ngứa ngáy, mơ mơ màng màng mờ mắt.

Khuôn mặt tuấn tú của Tông Chính Lâm gần trong gang tấc, trên mặt còn có ý vui: “Điện hạ.”

“Theo bản điện đến phòng chính, chẳng phải nàng nói muốn thợ thủ công sao? Vừa hay lúc này qua đó chọn vài người đặc lực.”

Được Tông Chính Lâm nhắc lại, Mộ Tịch Dao mới nhớ tới mình cần dùng người, thiếu chút thì chậm trễ.

“Điện hạ, phụ thân chắc đã qua Lâm Thành rồi? Khi nào thì Thiếp có thể nhìn thấy mẫu thân?”

“Chắc khoảng hai ba ngày nữa.” Tông Chính Lâm vuốt hai má nàng, nâng nàng dậy.

Sau khi rửa mặt, nàng kéo cổ hán đến gần thơm một cái, vô cùng đáng yêu.

Tông Chính Lâm vuốt ve nàng, tiếc nuối cảm thán, “Tiếc là Kiều Kiều có thai, nếu không mùa hè đi ngoạn hồ, mát biết bao.”

Mộ Tịch Dao bĩu môi, ai thêm chứ. Gần đây nàng thường bị say sóng, vừa đặt chân lên thuyền hoa nhỏ tên Đan Như Uyển thì trong người đã rất khó chịu.

“Không bằng đợi bản điện hạ từ Thục Trung trở về sẽ dắt Kiều Kiều đi hồ Vân Dương chơi thuyền?”

Thật sao? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Tịch Dao rạng rỡ hẳn lên, ôm eo Tông Chính Lâm không buông. “Điện hạ đừng gạt thiếp.” Cái đáng ngọt ngào nhưng lại khiến Lục điện hạ thấy thoải mái.

Ở chính sảnh Thiên Như uyển, cả một phòng nữ nhân nhìn Mộ trác Phi nhăn mày ủ dột ăn miếng thịt cuộn tam ti (tam ti = ba loại thức ăn sắt sọi) mà điện hạ gắp cho. Khó ăn đến vậy sao?

Trương thị do dự gắp một miếng nhỏ nhất rồi cắn một ngụm. Hừ? Rất thơm, rất ngon miệng, mềm mượt trơn mát. Trong thời tiết khô nóng thế này, dùng món này làm điểm tâm sáng, quả thực rất thoải mái.

Hách Liên Mẫn Mẫn thấy Mộ Tịch Dao vờ vịt, mới sáng đã tới chính phòng kiểm chuyện, thị chỉ hờ hững nhìn thoáng qua, không để ý.

Ngũ thị thì đứng ở một bên, miệt mài chia thức ăn cho Hách Liên Mẫn Mẫn. Thân là thị thiếp, suốt đời cũng không thể ngồi cùng bàn ăn. Chỉ có thể nhìn chủ tử hậu viện và Thứ phi dùng cơm, còn phải luôn giữ vững tinh thần hầu hạ.

Tô Lận Nhu nhìn đáng vẻ kén ăn của Mộ Tịch Dao mà cảm thấy rất ngứa mắt, gác đầu, nhẹ nhàng hỏi “Muội muội không ăn quen cơm canh ở phòng

chính sao? Hay là sau này sai phòng ăn chuẩn bị riêng cho muội muội mấy món muội thích? Nhưng mà phải làm phiền đến Chính phi phải đặc biệt phân phó một tiếng.”

Đây là sáng sớm đã muốn chọc ngoáy sao? Rõ ràng là cả bàn đầy đồ ăn ngon, hết lần này tới lần khác nhìn vẻ mặt như quỷ của nàng ta cũng khiến mình nuốt không trôi.

Mộ Tịch Dao ngẩng đầu nhìn một vòng xung quang, mới ý thức mình đã khiến mọi người chán ghét. Chỉ vì Tông Chính Lâm gấp cho nàng một đĩa đồ ăn, liền không chịu nổi liên tục muốn kêu gào?

Nhìn mấy sợi cà rốt đỏ thắm trong chén sứ bạch ngọc. Mộ Tịch Dao ghen hờn. Đá cho Lục điện hạ một cước ở dưới bàn.

Bà nó chứ, hần tuyệt đối cô ý. Biết rõ nàng ghét củ cà rốt, cho dù là củ cà rốt (cà rốt) hay trắng, vẫn cứ tống vào trong chén. Đồ khó ăn như thế mà lại còn được xem là ân điển của Lục điện hạ? Mộ Tịch Dao tỏ vẻ như hít thở không thông.

“Nếu muội muội cảm thấy Tô Trắc phi nói có lý, thiếp liền phân phó xuống dưới một tiếng.” Hách Liên Mẫn Mẫn lãnh đạm lên tiếng. Chẳng qua chỉ là thêm vài món ăn, chẳng lẽ trong phủ không nuôi nổi.

“Đừng kén ăn, không cần mất công.” Đây là lần đầu tiên, trước mặt mọi người, Tông Chính Lâm nói ra chỗ không thỏa đáng của Mộ Tịch Dao.

Trong đầu đám nữ nhân muốn nghĩ gì thì nghĩ, Tông Chính Lâm sẽ không để ý đến. Chẳng qua là ý của hần đã nói thẳng ra rồi.

Đã kén ăn còn dám động thủ động cước? Lục điện hạ lại gấp một miếng thịt cuộn tam ti, hoàn toàn không để ý đến Mộ Tịch Dao đang nghiêng răng nghiêng lợi ngồi bên cạnh. Đã mất công nấu cho ăn thì phải điều dưỡng cho dinh dưỡng đồng đều, đầu còn cho nàng kén cá chọn canh. Lục điện hạ coi đây là thú vui mới.

Vạn Tĩnh Văn không như những người khác, vờ ngạc nhiên cho rằng Tông Chính Lâm đang khuyên bảo Mộ Tịch Dao. Nhưng khi nhìn thần sắc Mộ thì, liền biết đây chẳng qua chỉ là chút cái cớ tình thú của hai người mà thôi.

Trong bàn ăn chung, đây rõ ràng là một kiểu tán tỉnh đầy hàm xúc mà thôi.

Vạn Tĩnh Văn kim nén cơn tức trong lòng, ánh mắt thoáng liếc qua bàn tay lớn đeo nhẫn ngọc của Tông Chính Lâm, vẻ mặt bỗng trở nên hoảng hốt.

Chính đôi tay này, ở kiếp trước đã lướt qua từng tác da thịt mình, đã cầm sợi tóc, người rồi khen thơm và từng bỗng qua con trai trong tiệc tắm ba ngày. Người nam nhân cao ngạo như thế, lại ích kỉ chẳng cho nàng chút bảo vệ, để cho nữ nhân hậu cung hăm hại, làm nhục mẹ con bọn họ.

Nhớ tới đứa con đáng thương của mình, Vạn Tĩnh Văn oán độc nhìn về phía Hách Liên Mẫn Mẫn đang cúi đầu dùng canh. Lúc ngẩng đầu lên vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt của Mộ Tịch Dao.

Vạn Tĩnh Văn kinh hãi, vội vã thu lại thần sắc, cúi đầu yên lặng dùng cơm.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 102: Nhầm Lớn

Edit : Linh Sờ Tinh

Mộ Tịch Dao bình tĩnh chậm rãi uống thuốc. Người ta nói, mỗi nữ nhân ở hậu viện đều có câu chuyện của riêng mình, quả nhiên vô cùng đúng.

Thái độ vừa rồi của Vạn thị thể hiện một nỗi hận thấu xương, sự căm thù cực sâu. Nhìn biểu hiện của Hách Liên Mẫn Mẫn, đương nhiên có thể thấy thị không hề hay biết gì hết. Việc này thú vị thật. Chẳng lẽ vừa thoát khỏi cung đấu, lại gặp ngay trạch đấu? Mộ Tịch Dao nhân nhả đoán mò.

“Điện hạ, đại quân sự đã chọn được ít thợ theo người yêu cầu, thiếp cũng an bài thỏa đáng rồi. Người có muốn xem qua không?” Hách Liên Mẫn Mẫn cung kính xin chỉ thị.

“Khiến người lo lắng rồi. Truyền!”

Mộ Tịch Dao nhìn nhóm thợ thủ công quần thô áo bố, đơn giản hỏi họ một hai câu, chỉ giữ lại hai người làm vườn chuyên môn chăm sóc Đan Như Uyển, những người còn lại thì phân đến các viện.

Ra khỏi phòng chính, Mộ Tịch Dao nhân cơ hội đưa ra yêu cầu muốn cho vài gia đình và vài gia nhân của Mộ phủ nhập phủ mới, Lục điện hạ không cần suy nghĩ, lập tức đồng ý.

Mộ Tịch Dao nhớ đến ngày tốt mà Hách Liên Mẫn Mẫn tuyển chọn giúp Tông Chính Lâm, khoe miệng nhếch lên.

“Điện hạ, chính phi đã sai Khâm Thiên giám chọn ngày tốt, đặc biệt chọn ngày mừng một tháng sau. Thiếp có thể hiểu là vì sao.” Thị ta không chỉ muốn nhân tiệc rượu khiến cho Tông Chính Lâm nổi lên hứng thú, mà còn muốn nhân đó hồng mong thể mang thai. Quả là biết tính toán.

Tông Chính Lâm sao lại không hiểu. Hách xoa bóp bàn tay nhỏ bé của nàng, dịu dàng đi dạo hai vòng trong sân.

Trưa ngày hôm sau, Quế ma ma tươi cười đi vào báo tin.

“Chủ tử, là chuyện vui! Đại quân sự truyền tin đến, lão gia và phu nhân sẽ đến bến đò Tùng Giang vào đêm nay. Chỉ mất thêm nửa ngày đường xe ngựa, giờ tý ngày mai sẽ vào đến kinh thành.”

“Sáng mai là đến?” Mộ Tịch Dao vui sướng đứng dậy, thông thả đi lại trong phòng.

“Không biết ngày mai điện hạ có rảnh không. . .” Mộ Tịch Dao cau mày nói nhỏ, có chút gấp gáp.

Quế ma ma cười rộ lên, điện hạ quả là sớm đoán được chủ tử sẽ nói như vậy.

“Điện hạ đã truyền lời, ngày mai sẽ cùng trác phi đến Mộ phủ làm tiệc tẩy trần. Còn cố ý phân phó đại quân sự đưa nha hoàn và gia đình đến giúp đỡ. Phủ viện cũng đã sớm thu thập xong, còn là kiểu đại trạch và hoa viên theo ý thích của chủ tử nữa đó.”

Biết Lục điện hạ chu đáo như vậy, Mộ Tịch Dao cười thật ngọt ngào. Boss đại nhân thật là uy vũ, ôm bấp đùi thật sự là quá đúng đắn!

“Sai Hoa Lan đi báo tin cho Tam tiểu thư, nói là sáng mai sẽ có kiệu đến đón nàng.”

“Ai, lão nô sẽ làm ngay.” Quế ma ma nghe nói Mộ đại nhân vào kinh, vui mừng không kém gì Mộ Tịch Dao. Lần này Mộ đại nhân vào kinh, bà không chỉ có thể gặp mặt con trai và con dâu, còn có thể được gặp phu nhân, thật sự là quá tốt.

Nhụy Châu thấy sau khi Thứ phi nhận được tin nhắn từ đại tiểu thư, vẫn trầm mặc không nói, chỉ ngơ ngác nhìn lọ hoa, rất là buồn bực. Từ sau khi vào hậu viện của Ngũ điện hạ, chưa được gặp lại lão gia và phu nhân, lần này di nương cũng sẽ vào kinh, vì sao chủ tử vẫn không vui vẻ?

Nếu mấy ngày trước nhận được tin tức này, Mộ Tịch Đình tất nhiên sẽ mừng rỡ như điên. Nhưng giờ đây, cho dù thế nào nàng cũng không vui mừng nổi. Vốn tưởng rằng rốt cuộc điện hạ cũng quan tâm mình nên mấy ngày nay rất dịu dàng. Thực nực cười, hóa ra mình chỉ là nhờ vào bóng của người khác mà thôi.....

*****

“Nuông!” Mộ Tịch Dao vừa được Tông Chính Lâm đỡ xuống xe, đã lập tức nhào đến chỗ Vu thị.

Ngay khi nhìn thấy nàng vén rèm thò đầu ra, Vu thị đã rung rung nước mắt, ai ngờ nha đầu kia vừa xuống xe đã vội chạy đến làm bà luống cuống chân tay. “Ai, chậm một chút, chậm một chút, sao vẫn xúc động như vậy!” vội vàng đỡ tay con gái răn dạy một hồi.

Mộ Tịch Dao nghe trách mắng mà như gió thoảng bên tai, kéo tay Vu thị lại xoa đầu vỗ an Mộ đại nhân, “Phụ thân mạnh khỏe. . .” Nói xong chân mày nhăn lại, “Có phải phụ thân đã quá vất vả rồi hay không, sao lại gầy đi nhiều như vậy?” Cái đầu nhỏ xoa xoa chăm chăm đánh giá Mộ đại nhân.

“Khụ, khụ.” Mộ Kính Châm xấu hổ nhìn Lục điện hạ, tiểu nữ vẫn luyến thắm như thế. Trước mặt điện hạ cũng không có bộ dáng gì hết.

Tông Chính Lâm ở phía sau che chở Mộ Tịch Dao, đối với việc nàng tùy tiện như vậy đã sớm có phòng bị. Thấy ánh mắt của Mộ Kính Châm ý bảo Mộ Tịch Dao phải biết tuân thủ quy củ, không khỏi buồn cười. Nếu nàng có thể ngoan ngoãn nghe lời, thì nhiều ngày qua trong kinh sẽ không ngừng nổi phong ba như thế, vì chuyện Liễu phi mà ồn ào huyên náo, kinh động cả hoàng cung.

Nguyên Thành để nỗi giận đem những người có liên quan trong cung đều giam cầm, ngay cả trong cung Thực phi cũng bị liên lụy. Chẳng qua cũng không quá nghiêm trọng, không thâm vấn nữa. Như trong cung Quý phi Đức phi, đám cung nhân đã bị hỏi qua đến lần thứ hai. Quả nhiên là thần hồn nát thần tính, nghe tin đã đổi sắc. Lần này Thái hậu cũng để ý, thỉnh thoảng lại gọi cung phi đến răn dạy, khiến cho người trong cung đều bàng hoàng, thấp thỏm lo âu, làm gì cũng sợ tự rước lấy họa.

Mộ Tịch Dao kéo tay Vu thị, đi theo sau Tông Chính Lâm và Mộ đại nhân, trên mặt vui vẻ, khoe khoang với Vu thị.

“Nuông, người nhìn xem, nữ nhi có phải rất tốt không, lúc trước người còn lo lắng quá.” Dứt lời hai má giương lên, đắc ý, “Hôm kia đã hứa cho người một tòa nhà lớn, hôm nay liền để cho người đến xem.” Sau đó xoa xoa bụng, bị Vu thị vuốt ve cái tay không thành thật, tiếp tục than vãn, “việc này nếu không trả thêm một chút ra, lập tức có thể làm cho người vui vẻ. Về phần hôn sự của ca ca, nữ nhi vẫn nhớ, không dám quên được.” Mộ Tịch Dao ôm cánh tay của Vu thị, tỏ vẻ mình vẫn luôn chú ý lo lắng mọi việc.

Quế ma ma đi một bên che chở cho nàng, cười trêu ghẹo, “Chủ tử, tòa nhà đó là điện hạ ban cho, không thể tính là danh nghĩa của ngài được.”

Mộ Tịch Dao trừng mắt, chu mỏ phản bác, “Nếu không phải do chủ tử của người là ta đây ân cần hầu hạ, điện hạ có thể thương sao?” Tông Chính Lâm kia khó ứng phó đến mức nào quả thực không thể nói nên lời! Nàng hi sinh bao nhiêu liệu ai biết, dựa vào cái gì mà không tính đó là công lao của nàng chứ?

“Khụ khụ.” Mộ đại nhân nghe không nổi nữa, gương mặt già nua đầy vẻ gượng gạo. Mấy lời này quả thực là không thích hợp, trước mặt điện hạ lại dám ăn nói lung tung, thật sự cần phải dạy bảo lại. Nghe lời nàng nói, cứ như tòa nhà này là nàng bán thân mới đổi được được vậy. Thật kỳ quái!

Mộ Tịch Dao bị phụ thân trừng mắt, ủy khuất nhỏ giọng lầm bầm. Nhà cũ của Mộ gia ở kinh bị nàng ghét bỏ, xử lý rồi, sai Điền Phúc Sơn tìm nơi khác, mới có được đại viện ngày hôm nay. Tông Chính Lâm chủ động cấp bạc, cũng không phải nàng tự đòi hỏi. Sao mọi giáo huấn lại đổ hết lên đầu nàng chứ?

Tông Chính Lâm thấy Mộ Tịch Dao liên tục cam chịu, khóe miệng nhếch lên, rốt cuộc cũng tìm được cách trị nàng. Ở trước mặt Mộ Kính Châm và Vu thị nàng luôn rất nghe lời. Vậy mà ở trước mặt hắn thì luôn dương nanh múa vuốt, bướng bỉnh không nghe, quả là khác một trời một vực. Thì ra nàng đã quen giả vờ nhu thuận khi ở nhà, mất phượng của Tông Chính Lâm nhìn nàng, hắn đã có so sánh rồi.

Vu thị thấy nàng bất kính với điện hạ như vậy, sợ đến mức liên tục kéo nàng, nhéo lỗ tai nàng, cần nắn khiến Mộ Tịch Dao mệt mỏi, về mặt đáng thương hệ hệ nhìn Tông Chính Lâm xin giúp đỡ. Ở cùng Lục điện hạ đã lâu, quên mất phải thu liễm tính tình, Mộ đại nhân và Vu thị lại là người thành thật quy củ, thấy vậy đương nhiên là kinh sợ vô cùng.

“Trắc phi hồn nhiên ngay thẳng, đúng là khó có được.” Tông Chính Lâm bị dáng vẻ của nàng chọc cười, đành làm trái lương tâm giúp nàng giải vây hai câu.

Lục điện hạ tìm một lý do mà ngay cả bản thân hắn cũng không tin được, Mộ Tịch Dao thì càng buồn nôn hơn. Có phải hắn đang lấy khen mà chê, trào phúng nàng không vậy?

Ngô di nương ngồi ở xe sau, lo lắng nhìn ngoài cửa, có chút sốt ruột.

“Di nương đừng lo, đã cho người đón Tịch Đình rồi, ...”

“Đại nhân, Ngũ điện hạ đưa Tam tiểu thư hồi phủ.” Người gác cổng báo lại.

Mộ Kính Châm cả kinh. Ngũ điện hạ đến?

“Điện hạ, hay là cùng nhau đi đón người, rồi đến đình nghỉ mát kia dùng cơm đi?” Mộ Tịch Dao đã sớm nhớ mong đồ ăn trong nhà, liền ngay cả nơi dùng cơm cũng thay Vu thị chọn luôn rồi.

Tối qua Tông Chính Lâm nghe nàng nhắc đến đầu bếp của Mộ phủ vài lần, đương nhiên biết tiểu nữ nhân này đang thèm ăn, cười cười đứng dậy.

Mọi người đến hành lang thì thấy Ngũ điện hạ mặc một thân cẩm bào dẫn theo Mộ Tịch Đình đi đến.

“Lục đệ cũng đến rồi.” Tông Chính Minh ôn hòa mở miệng, ánh mắt đảo qua nữ tử tròn trĩnh đứng sau hắn.

“Ngũ ca.” Tông Chính Lâm vuốt cằm.

“Thỉnh an Ngũ điện hạ.” Mộ Tịch Dao bước lên.

“Hôm nay là gia yến, không cần khách khí.” Tông Chính Minh xua tay, đợi Mộ Tịch Đình thỉnh an xong, thì cùng Tông Chính Lâm đi trước.

Mộ Tịch Dao nghe hai người nói chuyện chính sự, thì vội kéo dài khoảng cách với bọn hắn, đi cùng một đám nữ quyến ở phía sau.

“Có chuyện phiền lòng sao?” Mộ Tịch Dao nhìn chăm chăm vẻ mặt buồn rầu của Mộ Tịch Đình, chân mày cũng đã cau lại. Lại bị ức hiếp sao?

Mộ Tịch Đình đang nghĩ đến sắc mặt của ngũ điện hạ lúc nãy, bị Mộ Tịch Dao hỏi bất ngờ, sợ run lên. “Không, không có chuyện gì.”

Thấy nàng thất kinh, Mộ Tịch Dao nhủ mày. Tại sao càng ngày càng kém thế? Trước đây dù không thông minh, nhưng ít ra cũng ổn. Hôm nay đến cả việc trầm ôn cũng không làm được là sao?

“Có chuyện khó xử thì nói với Ngũ điện hạ.” Nàng cảm thấy Tông Chính Minh đối với nàng cũng không tệ lắm.

Trong lòng Mộ Tịch Đình khổ sở, đáp “Vâng, muội muội ghi nhớ.”

Thấy Tịch Đình rõ ràng có chuyện nhưng không muốn nói, Mộ Tịch Dao cũng không miễn cưỡng. Ai cũng có bí mật không muốn cho người khác biết.

Mộ Tịch Đình nhìn bóng lưng của người ở phía trước, tâm trạng rối bời. Tối hôm qua điện hạ nghỉ lại ở chỗ của nàng, hỏi chuyện phụ thân vào kinh. Lại có ý nói sáng nay sẽ đi cùng nàng. Nếu không phải có nguyên nhân khác, chỉ sợ rằng nàng sẽ mừng đến cả đêm không ngủ.

Nữ nhân kia nói rất đúng, nàng thực cầu mà không được.

Một bên là đích tỷ từ nhỏ đến lớn luôn chiều cổ nàng, một bên là phu quân trong lòng nàng, Mộ Tịch Đình hoảng hốt khổ sở. Nếu như là người khác thì nàng cũng sẽ không khó chịu như vậy. Mặc dù trong phủ luôn có nữ nhân khác tranh sủng với mình, nhưng nàng vẫn có thể bình thản chịu đựng. Nhưng vì sao hết lần này đến lần khác người đó đều là Mộ Tịch Dao?

Trái tim con người quả nhiên rất kỳ lạ. Mộ Tịch Đình vừa rơi vào cái vòng lẩn quẩn này thì đã bị người có ác ý từng bước dẫn dắt rồi, chìm đắm trong những mưu kế.

“Uống canh trước đã.” Tông Chính Lâm thấy Mộ Tịch Dao nhìn chằm chằm món cá hấp gừng thì sai người múc canh măng cho nàng. Lúc nàng nổi máu tham ăn thì không hề biết tiết chế. Làm gì có vẻ rụt rè mà các tiểu thư thế gia nên có?

Mộ Tịch Dao bĩu miệng, không muốn làm âm ỉ trước mặt người ngoài nên chỉ đành uống canh trước.

Tông Chính Minh đã nói là gia yến nên mọi người đều ngồi cùng một bàn. Lúc này nhìn Lục điện hạ rất là thuận thực gấp vịt om đông trùng hạ thảo vào bát Mộ Tịch Dao, ngay cả Mộ đại nhân cũng giật mình.

Này...có phải là đã quá quen không? Vu thị nhìn hai người rất tự tại, không chút ngượng ngùng, cho thấy thường ngày đã quen như vậy, tâm trạng vui vẻ. Điện hạ cung chiều tiểu nữ, khiến cho người làm mẹ như bà có thể yên tâm.

Một bữa cơm này khiến cho Mộ Tịch Dao cảm thấy vô cùng mỹ mãn, người một nhà cũng hòa thuận vui vẻ.

Dùng trà xong, Mộ Tịch Dao bắt đầu một rã rời.

“Cũng không vội hồi phủ, nghỉ trưa ở đây đi.” Tông Chính Lâm nhìn nàng cầm chén trà mà không nói gì, nhu thuận ngồi đó, liền biết nữ nhân này đã muốn ngủ. Lúc Mộ Tịch Dao thanh tỉnh luôn nhân rồi, chỉ đọc sách.

Mộ Tịch Dao nghe Tông Chính Lâm nói thế, vui vẻ đứng dậy cáo lui. Mặc Lan vừa đỡ nàng đi được hai bước, đột nhiên kinh hô một tiếng, ngã quỵ.

Mặc Lan sợ hãi kéo tay nàng lại, lại khiến cho Mộ Tịch Dao mất thăng bằng.

Mộ Tịch Dao đang hoảng loạn, thì đã có người đỡ thắt lưng nàng, ngón tay quen thuộc rơi vào trong mắt nàng, không suy nghĩ, vội nắm vạt áo của đối phương, ổn định lại.

Còn chưa hoàn hồn, đột nhiên phát hiện vai trái cũng bị người kéo lại, không thể động đậy.

Hả? Xảy ra chuyện gì vậy?

“Sao rồi?”

Nghe thấy giọng nam ôn nhuận trên đỉnh đầu, Mộ Tịch Dao hóa đá, trong lòng chỉ còn lại ba chữ: Nhảm người rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Bóng Lưng

Edit: Linh Sờ Tinh

“Có thể đứng vững không?” Tông Chính Minh nhìn nữ nhân trước ngực đang nắm vạt áo mình, nhẹ giọng hỏi.

Mộ Tịch Dao xấu hổ muốn chết, nghĩ đến sắc mặt Tông Chính Lâm, da đầu run lên.

“Còn không buông ra?” Tông Chính Lâm nắm chặt vai nàng, giọng nói hiển nhiên không tốt.

“Chuột rút...” xong rồi, đứng lúc này nàng lại khó chịu. Mộ Tịch Dao sắc mặt đỏ lên, giọng như muỗi kêu.

Tông Chính Lâm nhìn chằm chằm vào gáy nàng, nhìn về phía Tông Chính Minh gật đầu ra hiệu, một tay ôm ngang người lên. Cát tiếng chào, ôm Mộ Tịch Dao đến đông sương phòng.

Mộ đại nhân và Vu thị bị Mộ Tịch Dao dọa, tim cũng run lên, bây giờ nghĩ lại vẫn còn sợ.

“Lão già, đứa nhỏ này sao lại xúc động như vậy? Bụng cũng đã tám tháng rồi, nếu có chuyện gì, thì đúng là đòi mạng!”. Có câu nói bấy thì sống tám thì chống (ý nói nếu đẻ non bé bảy tháng dễ sống hơn bé tám tháng). Vu thị bị dọa đổ mồ hôi. Nhìn Mộ đại nhân oán giận nữ nhi hân không lúc nào bớt lo.

Tuy rằng thường ngày Mộ Kính Châm rất cứng nhắc, nhưng với nữ nhi này lại cực kỳ cung chiều. Vốn là bị kinh sợ một hồi, hiện giờ phu nhân lại trách ông kiêu căng, dung túng không quản giáo tốt nhà đầu. Ông ta bắt đầu dĩ lắc đầu, đây rõ ràng là thói quen xấu của phu nhân mà.

Tông Chính Minh khoanh tay đứng trong đình, đưa mắt nhìn hai người rời đi. Sau đó quay lại trấn an nhị lão, nói tốt cho Mộ Tịch Dao.

“Đệ muội cũng là do bị chuột rút mới đứng không vững, không trách nàng được.” Vừa rồi trên người nàng thom ngát... Tông Chính Minh có chút lưu luyến.

Nhớ tới lúc này nàng níu vạt áo, vẻ mặt hoàn toàn tin cậy. Có lẽ về mặt đó là dành cho lão Lục a, nếu không thì nàng sẽ không bối rối như thế.

Mộ Tịch Đình không còn nghe thấy điều gì nữa, trong đầu chỉ có hình ảnh bóng lưng điện hạ nhanh chóng đứng dậy, còn có lúc che chở tỷ tỷ, ánh mắt lại dịu dàng chưa từng thấy. Thì ra tất cả ôn nhu thường ngày mà điện hạ dành cho nàng, chẳng qua chỉ là trấn an, không bằng vẻ khấn trương dù chỉ trong chớp mắt kia.

“Tay bị thương tại sao không nói?” Tông Chính Minh nâng tay phải của nàng lên, nhìn mu bàn tay sưng đỏ.

Tay bị thương sao? Mộ Tịch Đình nhìn chén canh bị đổ trên bàn, trầm mặc cúi đầu.

Không phải là tại nàng, mà là do điện hạ. Thì ra lúc điện hạ bất chấp tất cả xông ra ngoài làm đổ. Nàng không thấy đau, tay nàng đau ư, chẳng thể bằng nổi đau trong tim.

Mộ Tịch Dao cuộn trong ngực Tông Chính Lâm, hai má nhẹ nhàng cọ cọ ngực hắn làm nũng.

Bà nó chứ, boss ngài còn muốn giận bao lâu? Cho cái thời gian, để nàng còn biết đường.

Tông Chính Lâm nghĩ đến sự quan tâm không kịp che giấu của Tông Chính Minh, hai mắt hắn lạnh như băng. Hắn ta dám đánh chủ ý với nữ nhân của mình ngay trước mặt mình?

Lại nhìn vẻ mặt ủy khuất của Mộ Tịch Dao, một nỗi tức giận xông lên. Nàng còn cảm thấy bị oan uổng ư?

Lúc nguy cấp mà nàng còn thoải mái nhào vào lòng nam nhân khác, rõ ràng hắn ở một bên lại không để ý đến. Không biết xấu hổ còn giả bộ đáng thương với hắn?

“Kiều Kiều, lần này nàng phải làm thế nào để thoát tội đây?”

Mắt phượng của Tông Chính Lâm thẳng tắp, hàm xúc sự nguy hiểm rõ ràng.

Mộ Tịch Dao nhớ tới kẻ đầu sỏ, đột nhiên cảm thấy có dũng khí. Nhanh chóng sửa lại dáng vẻ oan ức vừa rồi, miệng nhỏ nhếch lên, ngón trỏ chọc chọc trước ngực hắn, lại bị cắn một cái.

“Điện hạ, cái nhẫn ngọc kia của ngài cũng quá tầm thường đi. Sao ai cũng có?”

Thiếp vừa rồi là vì nhìn thấy nhẫn ngọc kia mới nhận sai người. Nếu không chàng đổi cái khác tốt hơn đi, cái này cũng quá khó coi rồi.”

Tông Chính Lâm bị phản kích của nàng làm trở tay không kịp, lại nghe nàng nói đến nhẫn ngọc. Giọng nói vô cùng ghét bỏ.

Lục điện hạ buồn bực, hận không thể thu thập được nàng.

“Nàng không biết cái nhẫn ngọc này?”

Hử? Sao lại có dấu hiệu càng ngày càng tức giận? Mộ Tịch Dao không hiểu, nắm lấy bàn tay to của hắn cẩn thận đánh giá.

“Điện hạ, sao thiếp lại không biết nó? Chẳng phải ngày nào ngài cũng đeo nó chơi đùa sao. Nếu như không biết, thì sao thiếp lại có thể nhận sai phương hướng?”

Chỉ là một món đồ mà thôi, còn có tên tuổi riêng hay sao? Mộ Tịch Dao vẫn cho rằng là do Lục điện hạ đặc biệt dùng để khoe khoang. Nam nhân ra vẻ thâm trầm, đặc biệt là loại quyền cao chức trọng, chẳng phải mấy lão già thích vuốt vuốt thường thức, tỏ vẻ hay sao?

Nàng thật đúng là... Tông Chính Lâm không biết mở miệng giáo huấn như thế nào cho phải. Nói nàng vô tâm, nàng còn nhớ rõ cái nhẫn ngọc này. Nói nàng thận trọng, rõ ràng nàng chưa bao giờ chú ý cái nhẫn ngọc này không phải chỉ mình hắn có.

Nghĩ như thế, Lục điện hạ lại cảm thấy quý dị. Chẳng lẽ hắn còn phải khen nàng chưa bao giờ để ý nam nhân khác? Đúng là oan uổng nàng rồi?

Cúi người thấy nàng nhìn mình, kiên quyết không phục, Tông Chính Lâm sờ sờ đầu nàng.

“Đây còn là ấn tín của hoàng tử.” Tông Chính Lâm giải thích.

Ấn tín? Sao lại là một con dấu được? Mộ Tịch Dao kéo ngón tay hắn, dùng sức đùa nghịch.

“Hiện giờ chỉ là tượng trưng thôi, theo sử bốn bảy năm trước thì, mặt trước của nhẫn ngọc có chỗ hơi lõm lên, có thể làm ấn phù.”

Hà, lại thêm kiến thức. Mộ Tịch Dao gật đầu, lại nghi hoặc hỏi, “Tất cả các hoàng tử đều có?”. Sao trước giờ nàng lại không có để ý?

“Đương nhiên. Đeo nhẫn ngọc chính là quy chế hoàng tộc, không câu nệ.”

“Vây cũng không tính, việc này chưa từng biết, thiếp không lưu ý.” Mộ Tịch Dao lý sự. không chừng là loại nhẫn ngọc nào nàng cũng không biết, càng không thể trách đến trên đầu nàng được.

“Nàng đang trách bản điện cho nàng biết quá muộn?” Tông Chính Lâm đem người thả trên giường ngủ, khoanh tay lại, đứng trước giường cúi người nhìn nàng.

Kiểu ngạo! Mộ Tịch Dao bĩu môi. Boss luôn không để ý bây giờ là lúc nào, lúc nào cũng giờ cái đặc quyền chiếm ưu thế.

“Điện hạ.” Mộ Tịch Dao mềm mại gọi, giọng tay ôm. Nàng muốn gối ôm hình người, muốn được thứ hạ nhiệt .....

Mộ đại nhân và Ngũ điện hạ ngồi một lúc lâu, mới thấy người sai đi hỏi trở về bẩm báo không thấy người, liền biết người sẽ không quay lại.

“Lục đệ đã có chuyện quan trọng, bản điện liền trước một bước. Mộ đại nhân không cần tiến. Nếu có rảnh, bản điện sẽ thường xuyên cùng Thứ phi đến thăm”.

Mộ Tịch Đình lưu luyến chia tay Ngô di nương, được Tông Chính Minh đỡ lên xe ngựa.

Xe ngựa chậm chậm đi về phía trước, Mộ Tịch Đình chuyên chú nhìn khuôn mặt nhu hòa của Ngũ điện hạ, cảm thấy cả toa xe cũng trở nên sáng ngời. Nếu luôn luôn an bình tốt lành như thế này, thật là tốt biết bao.

“Sao lại nhìn bản điện như thế?”

Mộ Tịch Đình bị hấn nhìn lại, sắc mặt đỏ bừng, lúng túng lên tiếng, “Điện hạ rất tuần tú, làm thiếp bị mê hoặc”.

Tông Chính Minh nghiêng mình nằm trên sạp, khuôn mặt ôn hòa giãn ra, “Không hổ là tỷ muội. Tỷ tỷ nàng cũng từng khích lệ”. Nhưng mà Mộ Tịch Dao dùng lời nói làm bức tường để chắn hấn. Nhớ tới đòn đánh phủ đầu của nàng, Tông Chính Minh cười lắc đầu. Chưa từng trách nàng?

Lòng của Mộ Tịch Đình lập tức lạnh lẽo, “Trước kia Điện hạ từng quen biết tỷ tỷ?”

Theo lời nữ nhân kia, điện hạ đã sớm có tâm tư với Mộ Tịch Dao.

Tông Chính Minh tựa như đang hồi tưởng chuyện cũ, quen biết? Chỉ sợ nàng ấy chưa bao giờ cho là thế.

“Chưa từng nói chuyện. Lần đầu gặp tỷ nàng, là ở cửa Điều hương phường, đúng lúc gặp phải con ngựa điên. Về sau nàng ấy có đến nhà nói cảm tạ.”

Mộ Tịch Đình cảm thấy tim mình thất lại, nhớ thương từ rất lâu rồi ư? Khi đó các nàng còn là tú nữ.

Tú nữ? Mộ Tịch Đình đột nhiên nhớ tới Ngũ hoàng tử phi mới đầu còn thân thiện với mình, thân mật gọi Mộ muội muội. Sau này lại không biết vì sao thay đổi thái độ, cực kỳ lạnh nhạt. Còn có Hoàng tử phi một lần tình cờ tán gẫu, nói điện hạ có để ý đến nàng, tận lực nâng làm Thứ phi nhập phủ.

Trước tuyển tú điện hạ chưa bao giờ gặp mình, vì sao đặc biệt khoan hậu với mình? Mộ Tịch Đình nhớ tới câu “Đến nhà nói lời cảm tạ”, lập tức sắc mặt trắng bệch. Nếu, nếu là nhận sai người thì sao?

Nghi ngờ một thời gian dài đột nhiên có được lời giải, Mộ Tịch Đình thất thố hoảng sợ. Nàng hèn mọn như thế, ngay cả việc làm một cái thể thân cũng là cướp đoạt được ư?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Trái Tim Tan Nát

Edit : Linh Sờ Tinh

Bên hồ cá chép , Mộ Tịch Dao đang rải thức ăn cho cá.

“Chủ tử, phu nhân truyền tin, những gia đình trong nhà ngài cần đã chuẩn bị thỏa đáng. Có cần dạy lại quy củ không ạ?”

“Tất nhiên là phải làm. Đẻ Triệu ma ma an bài đi.” Quy củ trong viện của nàng khá nhẹ nhàng, chỉ cần thành thật an phận, nhất định có thể được chuyển tốt. Mộ Tịch Dao luôn đối xử rộng rãi với hạ nhân.

“Kêu Nhược Lan đến trù phòng mang một phần bánh Đậu cuốn sang chỗ điện hạ đi, tiện thể chuẩn bị thêm một ấm trà mới.” Boss đã bị nàng tập thành thói quen uống trà chiều, hôm qua ngủ chút buổi trưa dậy, còn sai Vệ Chân đến chuẩn bị chuyện này.

Thành Khánh ở bên cạnh thấy nàng chơi đùa với đàn cá, đồ rục một góc ao, hưng phấn ra sức nhào người đòi ra từ trong lòng nhũ mẫu.

“Cá, Mát! Cá, Mát!” bánh bao nhỏ dùng sức, với lấy một chút thức ăn trong tay nàng, cũng học nàng cho cá ăn.

Mộ Tịch Dao xem thường, là cá lương (đồ ăn là cá) đi. Tiểu tử này đến khi nào thì mới chịu phát âm cho rõ ràng, để cho nàng có chút hãnh diện trước mặt Lục điện hạ đây?

“Chủ tử,” Nhược Lan vội vàng đi tới, trên tay vẫn còn cầm hộp thức ăn.

Mộ Tịch Dao cho nhũ mẫu bế Thành Khánh đi dạo xung quanh, cách xa nhà thủy tạ một chút. Tên nhóc kia không lúc nào chịu ngồi yên, bị cha hấn rèn luyện chắc nịch. Nhờ may mắn bé gãy khỏi tay của nhũ mẫu rồi rơi xuống hồ, Mộ Tịch Dao nghĩ đến đều thấy kinh hãi.

“Sao lại trở về rồi?” Không hợp khẩu vị sao?

Nhợc Lan phì phò bẩm báo, “Trên đường đi nô tỳ gặp Tô trắc phi, cũng mang theo một hộp thức ăn. Trắc phi nói thức ăn hôm nay của điện hạ bên họ đã chuẩn bị rồi, bảo nô tỳ trở về.”

Từ lúc đi theo chủ tử, Nhược Lan chưa bao giờ bị người khác mắng vào mặt như vậy. Hôm nay nha hoàn của Tô trắc phi còn nói nàng mượn cơ hội nịnh nọt, muốn trèo lên giường của điện hạ. Khiến Nhược Lan vừa tức giận vừa xấu hổ bỏ đi.

Mộ Tịch Dao thấy viên mắt nàng ta phiem hồng, biết là đã bị ủy khuất. Tô Lận Nhu không đến mức mất mặt đi so đo với một nha hoàn được, tất nhiên là nha hoàn bên cạnh nàng ta rồi.

Có phải mình đã dạy người của mình làm người quá thành thật rồi hay không? Bị người ta ức hiếp cũng không dám nói thẳng.

Ánh mắt của Mộ Tịch Dao đảo một vòng, phải cáo trạng với Boss, lần này phải diễn sao cho uyển chuyển và hàm xúc nữa. Dám khi dễ nha hoàn của mình hả, Mộ Tịch Dao cười đến híp cả mắt, mày cong cong, xem ra đầu óc của Tô Lận Nhu quả nhiên không tốt. Không thấy ngay cả Hách Liên Mẫn Mẫn hai ngày nay cũng thật sự yên tĩnh hay sao.

“Điện hạ, Tô trắc phi ở tiền viện, nói mang điểm tâm đến cho ngài.” Vệ Chân mang một hộp thức ăn ba tầng vào, chò Lục điện hạ dạy bảo.

Tông Chính Lâm đang nghị sự với Đệ Ngũ Dật Triều và Cung Thư Dương, bị cắt ngang đã khó chịu, khi biết là nữ nhân hậu viện, sắc mặt trầm xuống.

“Cho nàng ta về đi.” Nghiêng đầu nhìn đồng hồ cát, chắc Mộ Tịch Dao còn chưa ngủ nữa? “Đến Đan Nhược Uyển.”

Tô Lận Nhu cầm hộp thức ăn bị trả lại, mặt đỏ lên. Mấy lần trước cho nha hoàn đưa đến, cũng không lần nào thành công. Hôm nay tự mình đưa đến, bị nhốt ngoài cửa đã không nói, đến cả điểm tâm cũng không chịu nhận. Điện hạ đã bị kẻ khác dụ dỗ mất hồn rồi, không niệm tình xưa nữa sao? Lần trước cùng điện hạ ra ngoài, mấy ngày trên xe ngựa hai người đã nói rõ mọi chuyện, rất tốt mà. Sao vừa trở về thì đã thay đổi. Tô Lận Nhu tức giận giậm chân vẩy khăn bỏ đi.

Vệ Chân vừa qua cửa Thủy Hoa, thì đã thấy nha hoàn nhị đẳng của Đan Nhược Uyển là Nhược Lan cũng đang chậm chạp đi đến, không biết là đang do dự gì. Đang định hỏi chuyện, thì nha đầu kia đáng thương nhìn hân, nói vừa bị đánh đòn.

“Vệ đại nhân, điểm tâm hôm nay cũng không cần đưa tới nữa đi?” Chủ tử bảo cứ đưa đến đi, nhưng nàng thật sự không có can đảm.

Đệ Ngũ Dật Triều thấy mọi việc quan trọng đã định xong, cũng không còn vẻ nghiêm túc nữa, phe phẩy quạt, vuốt râu.

“Điện hạ, sao hạ quan lại có cảm giác là Bích Loa Xuân của trắc phi càng lúc càng chậm thế?”

Tông Chính Lâm cau mày. Là đang trêu chọc hân không có nghiêm khắc, ngay cả một ấm trà cũng không có người dâng lên?

Vệ Chân cứng ngắc mang hộp thức ăn vào thư phòng lần thứ hai. Bày ra ba phần điểm tâm và một ấm trà xanh, Vệ đại nhân lạnh mặt đứng một bên, hạ quyết tâm phải vô cùng chú ý, không thể khiến cho mình bị điện hạ giận chó đánh mèo.

Đệ Ngũ Dật Triều chớp mắt, mấy thứ linh tinh không ngay ngắn này là gì vậy?

Mắt phượng của Tông Chính Lâm nheo lại, nàng muốn làm âm ỉ, không muốn hầu hạ ư ?

Vệ Chân bị vẻ mặt lạnh lẽo của điện hạ cường bức, trừng mắt trả lời, “Nha đầu mà Dao chủ tử phái tới bị Tô trắc phi chặn đường đuổi về.”

Lời vừa nói khỏi miệng, Lục điện hạ đã đen mặt. Bị người chặn đường nên điểm tâm nát thành thế này? Không cần nghĩ cũng biết, nhất định là chọc phải tính khí của Mộ Tịch Dao, nàng mượn cơ hội này đùa giỡn. Đang định sai người thu dọn, lại thấy một gã sai vặt vào bẩm báo.

“Điện hạ, Mộ trắc phi đưa điểm tâm đến.”

Lần này thì không chỉ có Tông Chính Lâm kinh ngạc, mà đến cả Đệ Ngũ Dật Triều cũng thấy hồ đồ. Hôm nay có chuyện gì kỳ quái thế không biết, trắc phi còn đưa điểm tâm hai lần liền.

Chờ bốn đĩa thức ăn tinh xảo được bày ra, sắc mặt Tông Chính Lâm rốt cục cũng tốt hơn một chút. Đang định dùng thử thì thấy một mảnh giấy để dưới đáy hộp.

Mở ra, nét chữ của Mộ Tịch Dao lọt vào tầm mắt, “có chút nhập tâm.”

Đầu ngón tay Tông Chính Lâm lướt qua từng nét chữ viết, coi người sắc sảo dần dần trở nên nhu hòa mềm mại. Nữ nhân này...

Nhìn đến mấy đĩa điểm tâm nát kia, sao còn không hiểu là nàng đang mách tội. Có ý muốn nói trái tim nhỏ bé của nàng cũng nát rồi.

Khóe môi của Lục điện hạ nhếch lên, bật cười. Mấy chiêu trò của nàng cũng thật khiến người khác yêu thích.

Đệ Ngũ Dật Triều ngồi gần đó, liếc mắt nhìn bốn chữ kia, rót trà, cười, lại ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Trắc phi quả thật là người tuyệt vời, rất thú vị.

Sau khi Hách Liên Mẫn Mẫn nghe Điền Phúc Sơn thuật lại, gật đầu tỏ vẻ đã biết. Tô Lận Nhu không có việc gì mà trêu chọc Mộ thị làm chi?

Không bao lâu sau, toàn bộ phủ hoàng tử đều biết, chính phi Hách Liên phạt Tô trắc phi bị cấm chùng. Phạt chép ‘Giới luận’ một trăm lần, trước khi chép xong không được rời khỏi Phương Hoa Uyển nửa bước.

Mộ Tịch Dao ôm cổ Tông Chính Lâm, tươi cười. Boss ngài đúng là thượng cấp, chỉ một ám chỉ như thế mà ngài vừa xem cũng có thể hiểu ngay được.

“Kiều Kiều vừa lòng không? Tông Chính Lâm nắm chặt tay nàng, chậm rãi vuốt ve.

“Trong lòng thiếp thật đau nha, cần điện hạ ngài cho chút ấm áp?” Mộ yêu nữ uốn éo, nắm bàn tay to bên hông chậm rãi kéo về phía trước, xuân thủy rạn ngời, mê hoặc nhìn Tông Chính Lâm.

Triệu ma ma và Nhượng Lan gác đêm, mãi đến tận giờ tý mới nghe điện hạ gọi. Âm thầm cảm thán, quy củ ở hậu viện này đã bị Dao chủ tử làm cho loạn hết rồi. Bụng cũng đã to như vậy mà vẫn có thể giữ điện hạ ở lại được, điều mà chủ tử làm được không phải ai cũng làm được. Đừng nói là Hoàng gia, hoặc là thế gia vọng tộc nào đó, cũng không có tiểu thiếp nào có bản lĩnh như thế.

Lục điện hạ được mỹ nhân hầu hạ thoải mái, rất dễ nói chuyện.

“Điện hạ, ngài đi Thục có kịp trở về dự lễ chọn đồ vật đoán tương lai của Thành Khánh không?” Nếu trong lễ chọn đồ vật đoán tương lai mà không có cha, đứa nhỏ này thật sự quá đáng thương. Dòng dõi quý tộc luôn luôn thực dụng, nếu Tông Chính Lâm không dự tiệc chọn đồ vật đoán tương lai, bọn họ không cần tìm hiểu nguyên nhân, sẽ kết luận là Thành Khánh không được Lục điện hạ coi trọng. Mộ Tịch Dao đương nhiên sẽ không để con của nàng chịu cảnh lòi ra tiếng vào như vậy.

Tông Chính Lâm đã sớm tính toán lịch trình, vỗ vỗ gáy của nàng, “Bồn điện có hồ đồ đến mức không nhớ đến nhi tử của mình sao?” đừng nói đây là con trưởng của hần, chỉ cần là do Mộ Tịch Dao sinh, sao hần có thể không yêu thương?

*****

“Chủ thượng, có tin khẩn từ Thịnh Kinh.”

“Con trai của cầu hoàng đến lại dám đến Thục sao? Thực sự là tự chui đầu vào lưới mà.”

“Lần này là Lục hoàng tử. Người này rất bí hiểm, ta phục kích mấy lần đều bại.”

“Bản tôn đương nhiên nhớ kỹ tiểu tử kia. Ta đã mất ba người trong tay hần, nợ máu khó trả.”

“Nếu người này muốn đến Thục, kế hoạch trước đó...”

“Tất nhiên vẫn tiến hành. Không phải hần rất sùng ái Mộ thị sao? Điều động ám tử, xuống tay với nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Những Con Sóng Còn Dư Lại

Edit: Linh Sờ Tinh

Nguyễn Thành đế nhìn nữ nhân dung nhan tinh xảo phía dưới, ném mạnh xấp ghi chép tra hỏi xuống.

Đức phi run rẩy cầm tập ghi chép lên, mới chỉ nhìn hai hàng đầu thì đã thấy cả người vô lực, ngồi phịch trên mặt đất. Nắm đấm siết chặt lại, ánh mắt không hoang mang, không khóc nháo, cũng không kêu oan.

Chẳng phải đã sớm chuẩn bị rồi sao? Ít nhất thì những ngày tháng sống trong hoảng sợ đã chấm dứt rồi, nếu không thì bà ta cũng sắp không chịu đựng nổi sự dẫn vật cắn rứt nữa rồi. Tháng ngày sống trong thâm cung, ngoảnh mặt cũng đã trải qua ba mươi năm, cuối cùng chỉ đổi lấy một dải lụa trắng. Bà ta nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trên tay, trái tim hoang tàn, không một tia ngọn sống.

“Ngươi còn muốn nói gì không?”

Nguyễn Thành đế bước lại gần ngồi xuống, nhìn hình dáng vẻ của bà ta mà cảm khái. Người phụ nữ này từ lúc lặng lẽ theo mình, cho đến nay đứng vào hàng vị tứ phi, rốt cuộc là còn có gì bất mãn, lại khiến cho bà làm ra việc ngỗ ngược như vậy chứ?

Nghe câu hỏi của Nguyễn Thành đế, Đức phi dần dần hoàn hồn. Ngửa đầu nhìn người mà mình đã hầu hạ cả đời, nước mắt chậm rãi chảy xuống từ khóe mắt.

“Hoàng thượng, nô tì đã theo hầu bên cạnh ngài gần ba mươi năm, từ lâu đã không còn muốn tranh thủ tình cảm của ngài. Lúc đã trẻ không được sủng ái, chứ đừng nói đến lúc xuân hết hoa tàn.”

Nữ nhân cúi đầu khóc nức nở, hình như có chút hoảng hốt, “Hoàng thượng mấy năm nay không còn thường đến chỗ nô tì, ngẫu nhiên đến thì cũng là đã cách mấy tháng. Canh giữ một tòa cung điện lớn như vậy, Hoàng thượng có biết cảm giác mà thiếp phải trải qua, cảm giác từng đêm cô đơn tịch mịch là như thế nào không?”

Cung trang đã xộc xệch, hai mắt đầm lệ, Đức phi cười thầm, “Sao Hoàng thượng có thể biết được? Trong cung mỹ nhân vô số, hàng năm đều có người mới đến, chỉ có lão nhân trong hậu cung mới thấy cô độc tịch liêu thôi, nhất là người không có con nối dòng!”

Nguyễn Thành đế nhìn hai mắt phỉm hồng của bà ta, chợt nghe hai chữ con nối dòng, hai tay ông nắm chặt thành quyền.

“Hoàng thượng còn nhớ Thanh Nhi không? Đứa con mà chưa từng được gọi ngài tiếng phụ hoàng ấy? Đứa con đã được ngài khen tặng là Tam hoàng tử thông minh ấy?” giọng Đức phi khàn khàn, thờ ơ.

“Nếu không phải tiện nhân Thục phi kia sai hai kẻ sai vật đưa đồ vật không sạch sẽ đến, thì sao Thanh Nhi của nô tì có thể một đi không trở lại chứ?”

Bà ta khóc lớn thành tiếng, không ngừng thút thít. “Hoàng thượng, vì sao ngài không thiên vị con trai của nô tì, sao lại không để ý quan tâm đến Thanh Nhi vậy?”

“Ngươi, ngươi đang già mồm không biết phải trái!” ngực Nguyễn Thành đế phập phồng, nhớ đến con trai đã sớm không còn, đau lòng buồn bã. “Thanh Nhi đột nhiên bị bệnh, ai có thể ngờ lại bệnh nặng như vậy, nhất thời không chờ được? Huống chi lúc đó Văn Nhi sốt cao cực kì nguy hiểm, tính mạng như chỉ mảnh treo chuông, ngự y không thể bỏ đi được!”

Đức phi có tai như điếc, tiếp tục rống, “Hoàng thượng! Tiện nhân Thục phi kia không ngừng hại Thanh Nhi, đúng lúc nô tì đang đau buồn vì mất con thì lại bỏ thuốc, làm cho nô tì không thể sinh con nữa!”

“Chuyện đó rõ ràng là do Phúc quý tần làm, quá trình thẩm án ngươi cũng tham dự, sao có thể lại đổ tội lên đầu người khác nữa?” Nguyễn Thành đế thấy nàng điên cuồng, không nghe lọt tai lời người khác nói, thì muốn nhắc chân chạy.

“Hoàng thượng! Phúc quý tần là người của ả, rõ ràng là bị ả ta sai khiến! Từ lúc Thanh Nhi mất, nô tì không ngủ yên ngày nào, suốt hai mươi lăm năm qua không đầu lại nàng ta, nô tì chết không nhắm mắt!”

“Quả thực là bất trị!”

“Cổ Trường Đức, lời nàng xuống.”

“Hoàng thượng! Nô tì hận nàng ta, hận cả con trai của nàng ta, nô tì muốn chống mắt lên xem tiện nhân kia sẽ không được chết một cách tử tế!”

Bên tai Nguyễn Thành đế vẫn còn vang lên tiếng bà ta đang điên cuồng kêu gào. Thì ra nữ nhân này đã âm mưu từ lâu rồi, chỉ là thường ngày không phát hiện ra thôi. Nghĩ đến còn có một nữ nhân nữa phải xét tội, Nguyễn Thành đế chau mày. Biết hậu cung trước giờ không sạch sẽ. Nhưng đến lúc phải tự mình xử tội những nữ nhân đã làm bạn với mình mấy chục năm, không phải là không có chút đau lòng.

Trong Ngọc Diệp cung, Nguyễn Thành đế không kèm được tức giận.

“Chuyện đã đến mức này, ngươi còn dám lừa dối!”

“Hoàng thượng, nô tì bị oan! Đức phi không có chi ra nô tì, thì sao ngài lại có thể dễ dàng tin lời của cung nữ? Nhất định là có người muốn hãm hại nô tì, nhắm vào địa vị của Quý phi!”

Nhìn vẻ mặt kiên quyết của Quý phi, nhìn bà ta quỳ xuống đất kêu oan, nổi tức giận trong lòng Nguyên Thành đế không thể nào giảm được.

Người này đến giờ vẫn không tỉnh ngộ, cho rằng lão thất phu An Quốc Công kia còn có thể bảo vệ nàng.

“Có phải ngươi cho rằng Mạc Bắc phải dụng binh, trăm sẽ bó tay bó chân, không dám động đến phủ Quốc Công! Ngươi cho rằng người của giám sát tư đều là người vô dụng sao!”

“Hoàng thượng!” Cố Trường Đức vội vã tiến vào cấp báo. “Nha hoàn thân tín của Đức phi đã treo cổ tự tử trong ngục.”

Thần sắc Nguyên Thành đế trở nên hung ác, ánh mắt âm lãnh không gì sánh được. Được lắm, tên nghịch thần An Quốc Công đang ngại mình sống quá lâu đây mà!

Thoáng nhìn nữ nhân trên mặt đất thờ ra một hơi nhẹ nhõm, cơn tức của Nguyên Thành đế càng lớn hơn.

“Đức phi không có khai gì sao?”

“Hoàng thượng, Đức phi nương nung đã điên rồi, không nhận ra ai cả.” Cố Trường Đức nhớ đến Đức phi đầu tóc bù xù, thấy người thì cần, bắt đắc dĩ lắc đầu.

“Tốt. Người thì điên, kẻ thì chết! Quý phi, khả năng của ngươi cũng không nhỏ!” Nguyên Thành đế đập bàn, cũng không ngừng lại, “Vậy thì cố gắng canh giữ Ngọc Diệp cung này cho tốt vào, trăm thành toàn cho ngươi!”

Cố Trường Đức đuổi theo, sợ sẽ rơi đầu. Đây là lần đầu tiên trong mấy năm nay Nguyên Thành đế mới tức giận như vậy, một chương vừa rồi trong cung của Quý phi, hầu như toàn bộ vật dụng trên bàn đều nảy lên.

“Cố Trường Đức, chuẩn bị thánh chỉ.”

Ngày hôm sau, Nguyên Thành đế hạ hai đạo chỉ, toàn bộ Kinh Thành đều xôn xao.

Vụ án Liễu phi hôn mê bất tỉnh đã được định, giả oan cho trắc phi Mộ thị, lần này xử trí rất thẳng tay.

Phế truất Đức phi làm thứ dân, giam vào lãnh cung. Tam Hoàng tử Tông Chính Thanh, sửa thành con trên danh nghĩa của Hoàng quý phi.

Tước vị của phủ An Quốc Công cũng thay đổi thành chỉ được hưởng tước vị trong ba đời. Về phần Quý phi, ở trong cung, bị đòn là chịu đả kích quá lớn, bệnh không dậy nổi, đường bệnh tong Ngọc Diệp cung không ra ngoài.

Các thế tộc cũng bị ảnh hưởng bởi việc hậu phi lên lên xuống xuống, nay đối với việc An Quốc Công bị giáng chức cũng thấy kinh hãi run sợ.

Tước vị của An Quốc Công là Tiên hoàng ngự phong. Hôm nay Nguyên Thành hoàng đế ban thánh chỉ, chính là bất kính đối với Tiên hoàng, chặt đứt tiền đồ sau này của An Quốc Công phủ. Các quan ngự sử đều dâng tấu lên can ngăn, lại bị Nguyên Thành đế trả về hết, thái độ cực kỳ cứng rắn, thực là hiếm thấy.

An Quốc Công đã bảy mươi tuổi khấu tạ thánh ân, sau đó đột nhiên ngất xỉu, hôn mê bất tỉnh.

Phủ Quốc Công ngoài trường tử có chút tiền đồ vốn cũng không có người nối nghiệp. Mặc dù An Quốc Công có tước vị, nhưng cũng đã không còn qua lại với quá nhiều người. Hôm nay bị Nguyên Thành đế thay đổi việc kế thừa tước vị, nói là vẫn còn được “kế thừa trong ba đời” nhưng như thế thực ra con đường phía trước coi như đã bị cắt đứt.

Tông Chính Lâm nghe tin chỉ đậm mặt gât đầu. Mộ Tịch Dao bị náo loạn liên lụy một hồi, coi như đáng. Chắc chắn nàng đang vô cùng đắc ý. Nhưng mà chuyện này cũng tốt, ít ra thì trong khoảng thời gian tới Tông Chính Thuần sẽ không hành động một cách thiếu suy nghĩ. Trải qua chuyện này, khi Mộ Tịch Dao sinh con sẽ an toàn hơn, hẳn rồi kinh cũng đỡ lo lắng.

Đúng như Tông Chính Lâm đoán, Mộ Tịch Dao đang cười đến vô cùng vui sướng ở Đan Như Uyển.

Đội mắt mấy ngày, cuối cùng cũng thấy được kết quả mà nàng muốn. Mặc dù không thể nhổ tận gốc An Quốc Công, nhưng như thế coi như cũng đã thương đến tận gân cốt rồi. Lần này Nguyên Thành đế thật quyết đoán, thật có khí chất một minh quân.

Thiếu đi thế lực của An Quốc Công chống đỡ, Quý phi sẽ trở nên sợ hãi. Huống chi bà ta còn bị Nguyên Thành đế cầm tù trong Ngọc Diệp cung không cho ra ngoài.

Trong lòng Mộ Tịch Dao thấy vui vẻ, hứng trí dẫn Thành Khánh đi dạo vườn hoa.

Triệu ma ma và Mặc Lan đi theo sau, thấy chủ tử vui vẻ, cuối cùng thì cũng đã hiểu, lúc trước chủ tử đã vô cùng nắm chắc mọi chuyện, bọn họ lo lắng quá nhiều mà thôi. Thảo nào lúc chủ tử thấy tinh thần sa sút, thì lại kêu muốn chờ người bị lột da, thì ra là đã nắm chặt mọi việc trong tay rồi.

Hách Liên Mẫn Mẫn ngơ ngác nhìn tin tức mới được đưa đến, chỉ thấy quá mức với vắn.

Mộ Tịch Dao không những có thể giải oan, mà còn đập đổ Đức phi, kéo ngã An Quốc Công? Hách thị có nghĩ cũng không dám nghĩ đến, tước hiệu Quốc Công là do Tiên hoàng ban tặng, sao có thể nói đổ liền đổ chứ?

Cùng có suy nghĩ như nàng ta, còn có Vạn Tĩnh Văn.

Vạn Tĩnh Văn quả thực không dám tin vào tai mình. Lúc nghe được Nguyên Thành đề sẽ tra rõ mọi việc, cũng chỉ nghĩ là có thể sẽ bắt được vài phi tần. Hôm nay lại không ngờ lại thấy được một đại biến hóa như thế, toàn bộ Kinh Thành đều rung chuyển.

Kiếp trước phủ An Quốc Công bị nhổ tận gốc là vào giai đoạn Kiến An để đã đăng ngôi, nhưng bây giờ Tông Chính Lâm còn chưa đăng cơ thì Quốc Công phủ đã bị Nguyên Thành đề dẹp bỏ rồi. Điều này làm cho Vạn Tĩnh Văn vô cùng nghi ngờ, do bản thân mình đã quá lạc quan, hay là do mình có thể sống lại nên không thể nắm chắc được mọi chuyện?

Nếu Mộ Tịch Dao biết được có người cũng có kinh nghiệm như mình nhưng lại không thể dùng được, khẳng định sẽ vô cùng tán thành. Cho tới bây giờ, kí ức trong đầu của Mộ Yêu nữ cũng chỉ có thể chỉ điểm vài chuyện vụn vặt, chẳng giúp được gì trong những mưu tính của mình cả. Nhưng cũng may là nàng đã tìm được đường khác, tiết kiệm được rất nhiều công sức. Mặt dày dựa vào Boss đại nhân, tuyệt đối là chỉ có thể trộm giờ thủ đoạn gian xảo, không có con đường thứ hai.

“Uy Nhuy, người thấy việc này thế nào?”

“Phụ thân, chỉ sợ là Hoàng thượng đã sớm động tâm với thế lực của các thế tộc rồi. Chỉ sợ là sau chiến sự Mạc Bắc, sẽ bắt đầu thực hiện.” Hách Liên Uy Nhuy ngồi giữa trời hè nóng bức nhưng lại thấy lạnh lẽo vô cùng.

“Về phần Mộ thị, thực lợi hại.” Khuôn mặt trẻ tuổi của nàng như trắng sáng, mở miệng nhẹ nhàng. “Riêng về việc này, Uy Ngụy nhận thua.”

“Hả? Nếu đổi lại là Uy Nhuy, có thể tự bảo vệ mình không?”

“Có thể. Nhưng nhưng không có cách nào để dao động Quý phi và căn cơ của Quốc Công phủ.”

Hách Liên Chương thấy thực hứng thú. Mộ thị đó quả thật là có tài năng tuyệt đỉnh, Uy Nhuy sao có thể làm được như vậy?

“Phụ thân, người chết sẽ không thể cãi lại.” Hách Liên Uy Nhuy cười rộ lên. Giết chết Cam Phó Vi trước, trực tiếp tước đoạt vu oan cho mình, đợi khi mọi người đều tập trung chú ý vào bản án, lại tung mồi nhử “Hung thủ thật sự”, lúc đấu tranh với Thiên Tư giám lật lại bản án. Cứ như vậy, từ đầu tới cuối ai cũng tin rằng nàng ta bị người khác mưu hại, oan uổng, nàng ta là vô cùng trong sạch.

Tự mình không thể xóa bỏ nghi vấn về số mệnh, vậy thì nhờ vào người khác để lật lại bản án của mình, sau đó dẫn dắt mọi người tin vào mệnh số, lại chứng minh mình bị vu oan thêm một lần nữa. Trên đời này thật sự không ít kẻ thông minh. Kỳ án đặc biệt như vậy, tất nhiên có rất nhiều người muốn thử sức, hòng dựa vào đó mà nổi danh. Chẳng lẽ còn sợ không ai giúp?

Hách Liên Chương nghe mưu kế của nữ nhi, lắc đầu gạt bỏ. “Quá thâm độc, không quanh mình.”

“Sở dĩ Uy Nhuy nói vậy, là dựa vào tình hình, quả thật nữ nhi thua Mộ thị. Uy Nhuy chỉ có thể tự bảo vệ mình mà thôi.”

“Sau này phải ghi nhớ làm việc quanh mình chính đại, đừng làm đương lạc lối.”

Hách Liên Uy Nhuy đồng ý. Đợi sau khi Hách Liên Chương đi, sắc mặt mới trầm xuống.

Quang minh chính đại? Phụ thân, nếu mọi việc đều bằng phẳng như vậy, nàng đã mất mạng từ lâu rồi!

*****

Mộ Tịch Đình im lặng ngắm màn mưa rơi ngoài cửa sổ, tiếng mưa lại không thể át tiếng muộn phiền trong lòng.

Mấy ngày nay điện hạ luôn nghi ở chỗ nàng, sao nàng lại không biết lý do chứ. Chẳng qua cũng là vì cái danh “Mộ thị” thôi, trước đây điện hạ hay gọi thẳng khuê danh của nàng, nay lại chưa từng gọi lại.

Cái loại khác cốt ghi tâm đó là loại tình cảm sâu đến mức nào, tại sao lại không thể bỏ xuống được.

Mộ Tịch Đình chưa từng thấy Mộ Tịch Dao nhìn thẳng vào uy nghiêm của Hoàng đế, tất nhiên không có cách nào tưởng tượng được rung động và thương thức của Tông Chính Minh. Loại nữ tử có can đảm, khí phách, học thức như nàng ấy rất ít, phong thái của nàng làm Tông Chính Minh ghi khắc không quên.

Mộ Tịch Đình nắm chặt tay, do dự. Nữ nhân kia nói, chỉ cần nàng làm theo lời nàng ta, liền có thể khiến cho điện hạ hết hy vọng, liệu có thật không?

Trong Đan Như Uyển, Tông Chính Lâm đang đọc ‘Lời của Vật’ cho thai nhi trong bụng nghe, vừa ôm Mộ Tịch Dao vô cùng thân thiết.

“Hai ngày nữa đại sư sẽ về đến Thịnh Kinh, có muốn đến An Quốc Tự một chuyến không?”

“Có thể đi sao?” Mộ Tịch Dao mừng rỡ. Lần trước Tông Chính Lâm đã cảnh cáo nàng không được xuất cung, sao đột nhiên lại đổi tính vậy?

Đây là biểu hiện của “chột dạ” khi làm chuyện xấu sau lưng nàng sao ?

“Điện hạ ngài vừa ngủ với nữ nhân sao?” Lần trước là Đường Tuệ Như, lần này là ai đây?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Song Muội

Edit: Linh Sờ Tinh

Tông Chính Lâm nheo mắt, nhìn nàng thật lâu rồi cười rất ôn hòa. Bàn tay khẽ vuốt mặt Mộ Tịch Dao, đầu ngón tay lưu luyến mon tron bên vành tai nàng không buông. Giọng hẳn thật dịu ngọt, “Kiều Kiều lại muốn nâng thiếp cho ta?”

Hai chữ “Nâng thiếp” rơi vào tai, Mộ Tịch Dao giật mình. Vội vàng ôm cổ Tông Chính Lâm, vội sâu vào cổ hắn cầu tha thứ.

Đúng là không chịu nhớ lâu, nàng lại vuốt râu hùm rồi! Mộ Tịch Dao run rẩy, vội trộm thở ra. Boss, ngài làm như chưa nghe thấy có được không hả? Tha một lần này đi, nếu không thì để sau này thanh toán một thể?

Tông Chính Lâm thấy nàng tỏ vẻ chịu nhận dạy dỗ, đành không nhắc đến nữa để nàng được như ý nguyện. Thân thể nàng giờ đã khá nặng nề, nên không thể chịu được sự giày vò của hắn, mà có ép buộc hắn cũng thấy không tận hứng. Lục điện hạ đang tính xem lúc nào là lúc thích hợp để có thể đem nàng ăn sạch sành sanh, lấy đó làm điểm đột phá là tốt nhất.

An Quốc Tự chính là một trong thập đại cổ tháp của Đại Ngụy, nó và Chiêu Giác Tự là hai ngôi chùa hương khói vượng nhất Thịnh Kinh. Khác với vẻ đẹp thanh tịnh hài hòa của Chiêu Giác Tự, An Quốc Tự mang vẻ đẹp trang nghiêm. Trong chùa có ba trăm bảy mươi hai pho tượng Phật với hình dáng khác nhau, đặc biệt là trong Đại Hùng bảo điện có hai pho tượng Phật bằng đá cao năm trượng vô cùng quý hiếm, rất ít thấy ở Đại Ngụy.

Mộ Tịch Dao trang nghiêm nhìn ngắm từng pho tượng Phật lớn nhỏ trong chùa, không bỏ sót một pho nào. Nhìn những mặt sáng loang lổ, những đường vân đá, nàng như cảm thấy những tang thương của thời gian in dấu trên từng đường nét. Sau khi trở lại đại điện, nàng lại bình tĩnh chiêm ngưỡng pho tượng đá rất lâu, dù chưa từng lễ bái, nhưng trong lòng nàng vẫn có sự kính sợ.

Không biết sợ hãi cái gì, mới càng đáng sợ. Nàng có thể đến thời đại này, rõ ràng là bởi một giới hạn nào đó, có tài năng an ổn sống qua ngày, thật dài thật lâu.

Mộ Tịch Dao được Mặc Lan đỡ, lặng nhìn về trước, nhìn thiện nam tín nữ xung quanh đang thành kính khấu đầu lạy. Những khách hành hương này đa số đều là nữ quyền phú thương. Về phần nam tử, đặc biệt là nam tử trẻ tuổi thì không nhiều.

“Chủ tử, tại sao người không thấp nén hương cầu nguyện?” Huệ Lan thấy rất tức nước, chủ tử đã đến được An Quốc Tự thế mà lại chỉ nhìn ngắm một vòng.

Mộ Tịch Dao đảo mắt, mở miệng trêu chọc “Sao? Muốn cầu nguyện điều gì? Huệ Lan là muốn cầu được một đấng lang quân như ý sao?”

Nghe nàng đùa giỡn, Huệ Lan xấu hổ, khẽ gắt một tiếng. Mặc Lan thì ở một bên cười trộm, nhưng cũng thấy xấu hổ. Chủ tử thật là, trước mặt Phật tổ cũng không nghiêm chỉnh.

Mộ Tịch Dao nhìn vẻ đẹp mềm mại của hai đóa hoa lan, họ đang xấu hổ cười, bỗng tỉnh ngộ, nàng thấy mình là một chủ tử thất trách, thiếu chút nữa thì chậm trễ chuyện của hai đại nha hoàn rồi. Đúng vậy, không nên lơ lãng thanh xuân của nữ tử, lần này sau khi trở về này phải hảo hảo lưu tâm tìm người tương xứng. Nếu không thì giao cho boss trước? Bảo chọn ra cho nàng vài người trung hậu thật thà, có triển vọng, sẵn dịp gả cho nha hoàn tâm phúc, chiếm lợi thế.

*****

“Đại sư, xin mời.” Tông Chính Lâm cầm quân đen đi trước.

Đầu ngón tay trụ trì An Quốc Tự khẽ động, nhẹ nhàng hạ quân cờ xuống.

“Lần hồi kinh này phải tạ ơn điện hạ đã bảo hộ. Lão nạp cũng thấy chó chút hợp ý với Trắc Phi.” Nhớ tới dáng vẻ của cô bé khi trừng mắt khiêu khích mình, đại sư vuốt râu cười.

Tông Chính Lâm chú ý vào bàn cờ, cũng không giật mình. “Chắc là lại khiến cho đại sư phải chê cười rồi.” Hắn quá hiểu những tật xấu của nàng. Chắc chắn là nàng đã gây ra họa gì đó rồi thì mới có thể khiến cho bậc cao nhân như đại sư có ấn tượng sâu sắc đến thế.

“Lần này thì điện hạ đoán sai rồi.” Trụ trì An Quốc Tự mỉm cười lắc đầu. “Trắc Phi là người rất thông minh, tuệ căn sâu. Lão nạp từng nói chuyện với nàng một lần, nhận ân huệ của nàng ấy.”

“Sao cơ?” Tông Chính Lâm kinh ngạc. Nàng có tuệ căn? Nàng hết ăn rồi ngủ, tỉnh ngủ liền kiếm chuyện, Lục điện hạ thật sự không tìm được điểm nào có thể chứng minh Mộ Tịch Dao có tuệ căn.

“Điện hạ, người không thể chỉ nhìn vẻ bên ngoài được.” Trụ trì An Quốc Tự vừa hạ xong một quân cờ, lúc này tinh thể trên bàn cờ đã trở nên khắc nghiệt hơn.

“Trong lòng Trắc Phi sớm đã giác ngộ, bề ngoài chỉ là bề ngoài mà thôi.”

Tay phải đang cầm quân cờ của Lâm Chính Lâm hơi khựng lại, chuyển hướng rồi nhẹ nhàng đặt xuống.

“Đã vậy. Bản điện xin được thụ giáo.”

Trụ trì An Quốc Tự thấy hấn đổi nước cờ, mỉm cười gật đầu.

“Kỳ nghệ của điện hạ lại có tiến triển rồi.”

Hai người đánh cờ ngay tại Thiền viện, khung cảnh thanh tịnh, phía trên là bóng cây bồ đề xum xuê.

“Tiểu thư, lần này nhất định phải xin một thẻ xâm hỏi một chút, nếu không phu nhân sẽ trách tội.”

Hách Liên Uy Nhi chỉ vào trán nha hoàn, “Càng ngày càng không có quy củ, đến cả chủ tử như ta cũng dám quản giáo.”

Đoàn người đi qua đại điện, trông thấy phía trước có nghi thức đẹp đẽ quý giá, vô cùng chói mắt. Nữ tử ở giữa vấn một kiểu tóc tao nhã, cài hai trăm ngọc óng ánh trong suốt rất lộng lẫy.

“Là người phương nào?” ánh mắt Hách Liên Uy Nhi ánh lên vẻ cay độc, chỉ cần nhìn bóng lưng của người bên kia, cho dù cách mấy trượng, cũng vẫn có thể biết được đối phương là người có thân phận không tầm thường.

Đi lên phía trước đã thấy nữ tử kia đã dẫn người đi qua chỗ rẽ, chỉ kịp nhìn thấy nửa gương mặt phù dung, chỉ vừa nhìn thấy đã thấy kinh diễm vô cùng.

“Tiểu hòa thượng, sao còn ngây ra đó? Tiểu thư nhà ta muốn xin xâm, mau đưa ống thẻ lại đây.”

Tiểu hòa vội hoàn hồn, bình tĩnh lại, bỏ xuống kinh ngạc.

Hách Liên Uy Nhi quỳ trên bồ đoàn, thành kính khấn bái, khẽ sóc ống thẻ. Đến khi có một thẻ bài rơi xuống, lại khấu đầu lạy tạ.

Tiểu hòa thượng nhìn phong thái người đang quỳ kia, lại nhớ tới vị ban nãy, cảm thấy, thật sự không so được.

Vị nữ thí chủ kia tò mò dùng một tay lắc ống thẻ, một miếng xâm rút ra, nhặt xong liền rời đi. Động tác nhanh tới mức... Hấn tuy đã coi giữ ở Quan Âm điện hơn 5 năm mà chưa từng thấy có vị thí chủ nào lưu loát bằng nàng ấy cả.

Trong lúc nghĩ ngợi, đã thấy vị nữ thí chủ trước mặt đang cầm thẻ bài, nhẹ giọng hỏi “Tiểu sư phụ, giải xâm ở đâu?”

Tiểu hòa thượng ngây người hồi lâu, ngây ngốc nhìn số thẻ trong tay nàng. “Ra cửa quẹo trái, đến hướng Đông điện thờ phụ.”

Hôm nay ngày gì mà liên tục xuất hiện hai thẻ số kỳ lạ đến thế không biết?

Tông Chính Lâm và Trụ trì An Quốc Tự đang đánh cờ say sưa, sư thủ tọa tây đường lại không mời mà tới quấy rầy.

“Trụ trì đại sư, vừa rồi có hai vị nữ thí chủ rút được kỳ xâm, cảm phiền đại sư giải xâm cho.” Sư thủ tọa Tây đường cung kính làm lễ.

“Sao?” Trụ trì An Quốc Tự nhếch đôi mày trắng như cước hỏi.

Kỳ xâm trăm năm không từng xuất hiện, sao khi xuất hiện lại là hai cái?

“Thỉnh hai vị thí chủ đó dời bước, điện hạ có ngại không?”

Lục điện hạ xưa nay vốn tôn quý, đâu thể tự tiện được? Xua tay bưng trà nói, “Đại sư xin cứ tự nhiên.”

Hách Liên Uy Nhi đang đứng yên chờ sư tăng trong chùa hồi âm, thì thấy một vị sa di đi đến trước mình. “Thỉnh nữ thí chủ theo tiểu tăng đến Thiền viện một chuyến, trụ trì đại sư sẽ đích thân tự mình giải xâm cho thí chủ.” Lại quay người hành lễ với một vị khác, “Thỉnh sư huynh vào hậu điện tìm vị khách quý kia cùng đến.”

Hách Liên Uy Nhi đi theo tiểu sa di ra ngoài, sải bước qua ngưỡng cửa, quay đầu nhìn thoáng qua bóng lưng của vị tăng nhân trung tuổi kia.

Khách quý? Chẳng lẽ là nàng kia?

Thiền viện thanh vắng, mùi đàn hương nhàn nhạt. Hách Liên Uy Nhi nhìn thấy người đang tùy ý ngồi kia, rất nhanh liền nhận ra thân phận người đó.

“Thần nữ bá kiến Lục điện hạ, trụ trì đại sư.” Hách Liên Uy Nhi quỳ gối hành lễ.

Không ngờ Lục điện hạ lại quen thân với đại sư đến thế. Vậy thì thân phận của nữ tử vừa nãy đã rõ ràng rồi.

“Chủ tử, người đừng cứ cầm thẻ xâm lấn qua lách lại như thế, người phải chú ý dưới chân.” Triệu ma ma thật sợ tính nết của chủ tử, thật sự là càng nhìn càng không thuận mắt.

“Ma ma yên tâm, ta cẩn thận lắm” Mộ Tịch Dao cười nói.

“Chẳng qua ta chỉ đang nghiên cứu thẻ xâm này một chút, rõ ràng bề ngoài đều giống nhau, ta đã bóc mấy lần, thẻ mà lần nào cũng rút được thẻ giống y như nhau?” Chứng tỏ những số thẻ xâm này không đáng tin.

Tông Chính Lâm nghe được giọng nữ quen thuộc, đặt quân cờ xuống, chờ nàng vào viện. Thì ra đây là người thứ hai, đúng lúc mình cũng đang định đi tìm Mộ Tịch Dao. Thật khéo.

Mộ Tịch Dao bước vào tiểu viện, hai mắt lập tức sáng ngời.

“Đại sư, chỗ này của ngài thực an nhàn, có thể cho phép thiếp thường xuyên đến ngồi một chút, thuận tiện đánh vài ván cờ?” Mộ Tịch Dao không nhận được mà thốt ra lời tán thưởng.

“Nữ thí chủ có Phật duyên sâu nặng, tất nhiên là có thể tùy ý đến đây.”

Mộ Tịch Dao nói lời cảm tạ, ngồi xuống trong ánh mắt của Tông Chính Lâm, xinh đẹp mà trêu ghẹo.

“Điện hạ còn có thể đánh bại người không phải người thường như Đại sư ư? Có tính không thắng không võ?”

Hai người nghe nàng trêu chọc, chỉ cười mà không nói.

“Thần nữ bá kiến Trắc Phi.”

Mộ Tịch Dao nghiêng đầu quan sát nữ tử vẫn đứng hầu một bên, nhân nhả gạt đầu “mời đứng lên”

Hách Liên Uy Nhi, thật sự ngưỡng mộ đã lâu.

“Trong hai vị nữ thí chủ, ai muốn giải văn tự trên xâm trước?” Trụ trì đại sư mời Hách Liên Uy Nhi vào chỗ ngồi xong. Hồi tưởng, không để cho hai người có ý lảng tránh.

“A? Đại sư, ngài không cần lấy mấy quyển sách chữ gì gì đó để đối chiếu ư?” Lão hòa thượng, ngài cứ chỉ nói không như thế, khiến thiếp khó có thể tin tưởng được đó. Mộ Tịch Dao nghi hoặc nhìn ông, rất tò mò.

“Trắc Phi vẫn luôn có những suy nghĩ kỳ diệu như thế.” Trụ trì vuốt râu cười to, khuôn mặt thật hiền hậu.” Tuy rằng đạo hạnh của lão nạp chưa sâu, nhưng vẫn đủ để giải xâm” Suy nghĩ của nữ oa này kì lạ thật, thông thường khi tặng nhân giải xâm, cũng chỉ cần tính toán quẻ tượng, tại sao còn phải cần sách ký văn?

Tông Chính Lâm thấy nàng có ý muốn tìm hiểu đến cùng, bèn đưa hai chén trà Bạch Nha chi có ở An Quốc Tự sang, lôi kéo sự chú ý của nàng lại.

Mộ Tịch Dao khẽ nhấp một ngụm, vui vẻ khen ngợi “Đồ chay khiến lòng thanh tịnh, nước nhạt mà trà thơm. Trà ngon!”

Nhắm một ngụm trà, hương thơm tràn ngập, xoa dịu cơn khát. Mộ Tịch Dao say mê một lát, khiêm tốn nói, “Ý Hách Liên tiểu thư như thế nào?”

“Đương nhiên là mời Trắc Phi trước.”

“Vậy ta không khách sáo.” Mộ Tịch Dao nhìn về phía Mặc Lan, thẻ xâm đâu?

Mặc Lan thở dài, cung kính đưa thẻ xâm lên. Chủ tử không hề có thành ý xin xâm, hoàn toàn không coi việc này ra gì. Mới vừa rồi chủ tử vào đây, thấy Thiền viện hợp ý, liền thuận tay nhét thẻ xâm vào tay nàng. Hãy nhìn Hách Liên tiểu thư ngồi bên cạnh kia kia, người ta tự cầm thẻ bài, nhã nhặn lịch sự ngồi một bên.

Tông Chính Lâm và Trụ trì An Quốc Tự ít nhiều thì đều đã quen với hành vi thái độ của nàng nên, không thấy có gì bất ngờ. Chỉ có nha hoàn sau lưng Hách Liên Uy Nhi thấy cảnh này, thì tròn cả mắt lên.

Mộ Tịch Dao bưng chén trà ngon lên, thưởng thức trà chuyên chú một cách hiem có. Về phần đại sư đoán xâm, hoàn toàn xem là trò tiêu khiển.

“Thẻ bài của Trắc Phi kỳ quái dị thường, chỉ có tên thẻ, không giải nội dung.”

Mộ Tịch Dao sững sờ. Đây là có ý gì?

“Thẻ xâm này của Trắc phi nào nạp không thể giải.”

Mộ Tịch Dao kinh ngạc, lão hòa thượng có thể nhìn ra mệnh số của nàng khác thường, không phải ở thế giới này.

“Xâm có tên gì?” Tông Chính Lâm nghiêm nghị. Tiểu nữ nhân vừa thoát thân khỏi chuyện mệnh số, tuyệt đối không thể gây thêm sóng gió nữa.

“Phượng hoàng—— Vua của chim Yến.”

Ngoài trừ Mộ Tịch Dao có vẻ bình thường như lúc đầu thì mọi người ai nấy đều bị chấn động. Phượng hoàng?

Hách Liên Uy Nhi biến sắc, phượng hoàng?

Mộ thị chỉ là Trắc Phi của Tông Chính Lâm, tại sao lại là thẻ phượng hoàng? Hơn nữa nếu thẻ này ứng nghiệm, vậy tức là nói... Lục điện hạ sẽ đăng cơ?

Hách Liên Uy Nhi phục hồi lại, mắt tối xầm. Hậu vị của Hách Liên gia, sẽ bị mất trong tay người này?

“Mệnh có số nhưng vẫn do người là chính.” Mộ Tịch Dao không thêm đề ý chút nào, dù sao cũng đi theo boss, nhanh sắc và phẩm chất không có gì đặc biệt, sao có thể chạm vào chữ Phượng Hoàng“. Có gì mà ngạc nhiên vui sướng?

“Hách Liên tiểu thư, mời.”

Hách Liên Uy Nhi cung kính đưa thẻ xâm, thành kính chờ đợi.

Sư trụ trì An Quốc Tự nhắm mắt hồi lâu, rồi lại giải xâm thêm một lần nữa.

“Văn tự trên thẻ bài Hách Liên tiểu thư, lão nạp có thể giải nhưng không thể lộ thiên cơ mà nói ra. Nhưng tên xâm thì vẫn có thể nói ra.” Sư trụ trì An Quốc Tự trả lại thẻ xâm, tầm mắt thoáng dừng trên người Mộ Tịch Dao.

Hai nữ oa này, quả thật đáng ngạc nhiên.

“Xin đại sư cho biết.”

Trụ trì đại sư lại cảm chén trà lên một lần nữa, coi như tất cả đều đã có an bày.

“Phượng hoàng—— Vua của chim Yến.”

*Về “Phượng hoàng—— Vua của chim Yến.”. Mình đã tra cứu, thường thấy lời giải thích là, vua là rồng nên vợ vua sẽ là Phượng, về sau câu này là “Đế vương Yến” cũng có nghĩa là những người có số mệnh làm phi tử của vua, nhưng sẽ có chút ảnh hưởng đến triều chính. Yến thường đại diện cho nữ tử, vua của chim yến đương nhiên là những người con gái đứng đầu trong thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Chuẩn Bị

Edit: Linh Sờ Tĩnh

“Phượng hoàng – vua của chim yến.”

Trụ trì An quốc tự vừa dứt lời, cả thiền viện lập tức im phăng phắc.

Đây... Đây là...

Lại là vua của chim yến? Lần này ngay cả Mộ Tịch Dao cũng phải ghé mắt sang.

Đôi mắt to chớp chớp nhìn nữ nhân bên cạnh, sự việc có điều thay đổi ư?

Lại nghĩ đến những biến cố gặp phải trong mấy năm nay, Mộ Tịch Dao liền cảm thấy thoải mái hơn. Chỉ cần giữa nàng và Tông Chính Lâm không xảy ra xung đột gì, nàng có tự tin có thể an ổn sống cả đời. Đối với những bất mãn của đám phụ nữ trong hậu cung với việc mình độc sủng, chỉ cần không tìm cách đẩy ngã nàng, chuyện gì cũng dễ nói.

Về phần hai quả xâm Phụng Hoàng thì... liệu có thể tin tưởng Lão hòa thượng không?

Nàng giờ là sủng phi của Tông Chính Lâm, chưa hề có ý nghĩ sẽ kéo Hách Liên Mẫn Mẫn xuống để lên ngôi cao. Về phần Hách Liên Uy Nhụy... Chắc hẳn là về sau ả cũng vào hậu cung của Tông Chính Lâm, sau đó đoạt lấy vị trí của đích tỷ?

Thủ đoạn của nữ nhân này ở kiếp trước vô cùng tàn nhẫn, cao tay, ngay bản thân đấu đá trong Hách Liên gia cũng cực kỳ hung hiểm. Nhưng rõ ràng kiếp trước nàng ta gả vào phủ Bát hoàng tử, không hề có liên hệ gì với Tông Chính Lâm.

Một khả năng khác xuất hiện trong đầu khiến cho Mộ Tịch Dao thấy rối loạn.

Chẳng lẽ kiếp này Tông Chính Lâm sẽ bị xử lý? Bát hoàng tử Tông Chính Hàm lên ngôi? Sau đó mình tái giá? (editor: Công nhận trình độ tưởng tượng, sáng tác tình tiết của chị quá cao, ta bái phục)

Mẹ nó, lại có tình tiết gì mới đây? Mộ Tịch Dao càng nghĩ mặt càng co rút. Con đường này không hợp với sở thích của nàng, bánh bao vẫn nên ở bên cha ruột thì tốt hơn.

Nếu như thế thì, để tránh khả năng phải tái giá, nàng có nên ủy khuất boss một lần nữa, nâng thiếp cho hắn, thu Hách Liên Uy Nhụy vào phủ, tránh cho đêm dài lắm mộng?

Trong đầu Mộ Tịch Dao xuất hiện hàng loạt những ý nghĩ khác nhau, suy tính nên làm thế nào mới vẹn cả đôi đường.

“Đại sư, việc này...” Hách Liên Uy Nhụy còn giật mình hơn cả Mộ Tịch Dao, điều này nên giải thích như thế nào?

“Hai vị thí chủ không cần phải suy nghĩ quá nhiều, mọi việc cứ để tự nhiên, sau này sẽ hiểu.”

Mộ Tịch Dao bỗng hiểu ra! Đây là thuật ngữ trong thần côn! Lão hòa thượng thực quá giáo hoạt, chắc chắn lão đã nhìn ra Tông Chính Lâm và Tông Chính Hàm không thể tránh khỏi tranh giành, nên dùng cách này để đảm bảo.

Cáo biệt sư trụ trì, Tông Chính Lâm mang theo Mộ Tịch Dao, ngắm cảnh tháp cổ phái sau núi.

“Kiều Kiều lại đang nghĩ việc xấu gì đây?” Tông Chính Lâm nhìn ánh mắt nàng đảo liên tục, chỉ cần liếc là biết ngay sắp có trò hay.

“Điện hạ, là xâm “Phụng Hoàng” đó, lẽ nào ngài không động tâm sao?”

Người đàn ông này đã tâm bưng bưng như thế, sao có thể chấp nhận có việc xấu tồn tại?

“Kiều Kiều cũng là “Phụng Hoàng” đó thôi”. Nữ nhân lại chẳng hề để ý đến chính mình, lại còn tính đưa hắn cho người khác?

“Ý thiếp là, điện hạ có muốn...”

Lời còn chưa dứt đã bị Tông Chính Lâm nâng cằm lên hôn.

Đám tùy tùng theo hầu phía sau nhanh chóng né tránh, cảm thấy hai vị chủ tử càng ngày càng khó hầu hạ.

Hôn xong, Tông Chính Lâm hài lòng vuốt lên cánh môi đỏ hồng, sau đó nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt nàng, ánh mắt nóng rực.

“Những thứ mà bản điện hạ muốn, thì sẽ đoạt lấy. Kiều Kiều chỉ cần ở bên cạnh ta làm bạn là được rồi.”

Hách Liên Uy Nhụy? Cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi. Hắn không thèm để vào mắt. Ánh mắt của nữ nhân kia quá mức đen tối, chỉ khiến cho người ta thấy ghét mà thôi.

Hắn cúi đầu hôn Mộ Tịch Dao, mỉm cười trấn an nàng.

“Kiều Kiều đừng hoảng sợ, bản điện hạ không phải là người có mới nói cũ, tuyệt đối không rời bỏ nàng”.

Mộ Tịch Dao thờ dài, boss còn có thể táo bạo hơn được không? Với dáng vẻ này của ngài, thật sự đấu thắng Tông Chính Hàm để thiếp không cần phải tái giá?

Bên trong thiền viện An quốc tự, sư thủ tọa Tây đường nhãn mày thỉnh giáo.

“Trụ trì đại sư, trên thế giới này sao có thể xuất hiện hai thế “Phụng Hoàng” cùng lúc được?”

“Thân mệnh phụng hoàng, cũng không có gì lạ.”

“Thế xâm chi là quả tượng, chớ để mất tâm tính”.

“Bản tăng xin thụ giáo.”

*****

“Việc hôm nay, không được để lộ ra ngoài nửa lời”. Hách Liên Uy Nhuy nhớ đến ánh mắt cảnh cáo của Lục điện hạ lúc rời đi, hiểu rõ ý hẩn. Hẩn muốn bảo vệ nữ nhân kia?

Nhìn thái độ hôm nay của hai người bọn họ, chắc hẳn đích tỳ cũng chẳng được như ý. Khó trách lúc trước vội vàng chạy về nhà, thì ra là về nhà mẹ đẻ để tìm trợ lực. Đáng tiếc a, Hách Liên đại nhân sao lại có thể phí công. Hách Liên gia vốn lãnh khốc bạc tình, từ nhỏ nàng đã hiểu rõ. Nếu nàng không sớm vứt bỏ sự yếu đuối ỷ lại, luôn để cho tổ phụ nhìn thấy quyết tâm của mình thì làm sao có thể thuận lợi sống đến hôm nay.

Không có ai biết được, khi nghe tên quê bói, nàng vui mừng đến mức tim đập điên cuồng, mạch máu trong lòng bàn tay cũng nổi lên. Loại kinh hi này, nàng phải vô cùng cố gắng mới có thể duy trì vẻ bình tĩnh trên mặt, không để thất thố trước mặt người khác.

Thân thể này đã sớm bị phá nát, hiện nay tất cả ý muốn của nàng chỉ là muốn được sống lâu, không cần phải cúi đầu. Nàng không cầu được phu quân sủng ái, không cầu con nối dòng, chỉ hy vọng ngao nghể còn sống để được nhìn thế gian vạn vật phồn hoa. Thậm chí vì kéo dài tính mạng, cam tâm tình nguyện không cần con nối dõi, không phải chịu cảnh mệt mỏi, không cần người kế thừa hương khói.

Hách Liên Mẫn Mẫn từng giận dữ nói nàng âm độc giả dối, tâm tư bất chính. Thế thì sao? Thực ra nàng chỉ là một người đáng thương, ăn bữa nay lo bữa mai. Những thứ ngăn nắp xinh đẹp đã sớm mất đi từ khi nàng sinh ra. Điều duy nhất mà nàng học được để được sống, đó là dùng máu để rửa tội, như phượng hoàng cháy rực toàn thân để được sống lại.

Quê Phụng hoàng ... thật sự là quê tốt. Tới rất đúng lúc.

Phụng hoàng theo gió tiến lên trời cao, tiếng kêu hòa trong mây, sải cánh thuận theo gió.

Hách Liên Uy Nhuy nàng đây chỉ cầu một đôi mắt cao ngạo của phụng hoàng! Cho dù trái tim nàng phải sống trong địa ngục, ô uế không sạch sẽ, nhưng vẫn có thể có được tiền đồ keei ngao khiến kẻ khác phải kính sợ, có thể hoàn toàn thoát khỏi sự quản chế của người khác.

*****

Trong hoàng cung, tấm điện của Liễu phi.

“Đại sư nói là Liễu phi trúng nhiếp hồn thuật?” Thái hậu thất kinh.

“Cũng không hẳn. Lão nạp nhìn khí tượng của nương nương thì giống có người đang làm mê hồn bí thuật.”

“Còn có thể cứu được không?”

Tay trái của trụ trì vẫn lần chuyển sợi Phật châu, mỉm cười vuốt cằm, “Y tăng có thể giải.”

Thái hậu thở phào, khẽ vuốt ngực.

“Ai gia còn một chuyện muốn thỉnh giáo, mệnh số của Mộ thị ...”

Trụ trì đại sư bèn chấp tay trước ngực, miệng niệm A di đà Phật.

“Mộ thị là người có đủ phúc thọ, hưng phu vượng tử. Tuổi mệnh của nàng ấy, chính là người được thiên mệnh.”

Thái hậu mừng rỡ, Mộ thị quả nhiên là người được hưởng ân huệ của Hộ quốc trưởng công chúa, như vậy là tốt nhất.

Lần trước khi Mộ Tịch Dao đề nghị Tông Chính Lâm bảo vệ đại sư về kinh, thứ nhất là như diệt hoa trên gấm, thứ hai là vì muốn trừ đi tai họa ngầm. Thái hậu là người có địa vị cao quý, nên không thể không đánh tan những hoài nghi của bà ta. Điều mà Hoàng gia không thể chấp nhận được đó là nghi kỵ vọng ngôn.

Trụ trì An quốc tự rời khỏi hoàng cung, nhìn về phía xa, vuốt râu trầm tư.

Mộ thị chủ mệnh số không bình thường, vô cùng hiếm thấy. Mệnh đó là mệnh nghịch thiên, là tướng phá hoàng. Nhưng hết lần này đến lần khác lại đều rút trúng quẻ đế vương yên, mâu thuẫn này thực vô cùng ảo diệu, giống như hỗn độn không rõ.

Hai ngày sau, Liễu phi từ An quốc tự hồi cung, thần chí thanh tỉnh, thai nhi đã giữ được.

Mộ Tịch Dao nhận được tin, mặt lạnh không nói, thường thức tranh họa.

Tai họa duy nhất không giải quyết được, lại là người này. Trúng bí thuật? Bị người hãm hại? Nàng ta quả thật cũng là người biết dùng tâm kế. Từ khi Đồng Hiền phi mất, nữ nhân trong nội cung ai cũng mơ ước vị trí còn lại của tứ phi. Có gan dùng cả con mình để mưu tính tiền đồ, cũng chỉ có một mình nàng ta thôi.

Ngày ấy ngọc bội có cảnh báo, thật sự ứng. Hiện nay Quý phi và Đức phi đều đã yên lặng, còn nàng ta lại thoải mái vô cùng.

Diễn kịch Võ Tắc Thiên với nàng ư? Vậy thì cũng phải xem Ngũ điện hạ có đồng ý hay không. Thi triển bí thuật, nếu không có thuốc dẫn thì làm sao có thể thành công nhanh như thế?

Huống chi theo như Tông Chính Lâm nói, bí thuật kia là truyền từ Thục Trung đến. Loại cấu kết này thực rắc rối phức tạp, lòng dạ thâm sâu khó lường. Lần này thực sự là có kẻ giúp đỡ nàng ta thi triển bí thuật, hay nàng ta chính là mật thám của Thục Trung?

Nếu không phải lúc ấy nàng cảm thấy nếu vạch trần mọi việc quá mức đột ngột, rất khó giải thích. Đáng lẽ ngày ấy cũng không nên để cho nàng ta được diễn trò. Nhưng chắc chắn Ngũ điện hạ tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay, chắc chắn sẽ cho ả ta được chịu đúng tội danh, thả lưới bắt gọn.

“Giao mật thư cho Tam tiểu thư. Xin nàng nhất định phải chuyển cho điện hạ, không được trì hoãn!”

“Chủ tử, nô tỳ sẽ làm ngay. Nhưng mà phải lấy cớ gì để báo cho Mạc Trắc phi?” Xuân Lan chờ đợi bảo.

Mộ Tịch Dao nhẹ nhàng dời gót, viết hai thiệp mời, nhẹ nhàng đóng đưa, “Khai phủ lập môn hộ, đến để báo hỷ”.

Từ lúc chuẩn bị mượn tay Tông Chính Minh, nàng đã có tính toán. Hai cái thiệp mời, một cái cho Mạc Oản Thanh, một cái cho Mộ Tịch Đình. Việc này xem ra có chút vượt quyền, thiệp mời vốn nên do Hách Liên chính phi phát tới các phủ. Cũng may Lục điện hạ thiên vị, Hách Liên Mẫn Mẫn tuyệt đối sẽ không công khai cự tuyệt.

Mộ Tịch Đình nhận được thư của đích tỷ, do dự hồi lâu, không ngừng đi lại trong phòng, lại không dám chậm trễ. Từ trước đến nay làm theo những chỉ dẫn của Mộ Tịch Dao, chưa bao giờ vi phạm. Lần này là lần đầu do dự, kết quả thì sao, Mộ Tịch Đình tự giấu mình, còn không phải là sợ hãi khiếp đảm, không dám tự mình làm chủ.

Khó trách mình không thể nào tiến xa hơn được, bị điện hạ coi như thể thân. Đến bao giờ thì bản thân mình mới có thể không chịu thua kém người khác đây?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Làm Khó Dễ

Edit: Linh Sờ Tinh

Mùng một tháng tám năm Chương Hòa thứ mười ba, Lục hoàng tử Tông Chính Lâm lập phủ. Các quan viên phụ tá tổ chức lập hồ sơ, xây dựng chế độ cho thân vệ riêng của phủ Lục hoàng tử.

Giờ thìn canh ba, Tông Chính Lâm mặc triều phục hoàng tử màu đen có đường viền đại diện, đeo thắt lưng ngọc thạch, đội mũ ngọc trai. Lục điện hạ có khuôn mặt lạnh lùng, đáng người anh tuấn. Từ phủ hoàng tử đến đại điện thực hiện nghi lễ của hoàng tộc, mở tiệc chiêu đãi tân khách đến từ khắp nơi.

Nữ quyền thì do Hách Liên chính phi ra mặt tiếp đãi, dựng một sân khấu ở hậu viện, rất náo nhiệt.

Lần này không chỉ có chư vị hoàng tử tới dự, ngay cả tam đại Quốc Công và bát đại Hầu Phủ cũng đến dự. Trừ An quốc công còn đang hôn mê phải nằm trên giường nên cử đại diện đến, còn Vinh quốc công và Vệ quốc công đều đích thân đến dự.

Hách Liên Mẫn Mẫn ngồi ở ghế chủ vị, khuôn mặt trang điểm tinh xảo, đoan trang mà thực nhã. Đang trò chuyện với Lão thái quân phủ Vinh quốc công.

Lúc Mộ Tịch Dao đến nơi thì coi như là người đến chậm nhất. Bên trong rạp hát đã đầy chật khách quý, đầy tiếng vui cười.

“Muội muội đến rồi”. Hách Liên Mẫn Mẫn nhận trà, sau đó tiếp tục xem diễn cùng lão thái quân bên cạnh.

Có thể ngồi cùng Lục hoàng tử phi, không phải là gia quyến của hoàng tử thì cũng là mệnh phụ triều đình, mọi người nhìn bụng Mộ Tịch Dao, liền biết người đến là ai.

“Tứ tẩu.” Mộ Tịch Dao thân thiết đón chào.

“Đệ muội thân thể đã nặng nề, không cần đa lễ. Ta còn đang thắc mắc sao hôm nay không thấy muội, những trường hợp náo nhiệt như thế này mà thiếu muội sẽ kém mất mấy phần vui.” Tứ hoàng tử phi vẫn thân thiết như xưa, kéo tay nàng nói chuyện. Nhóm thi thiếp theo phía sau cũng đều mỉm cười chào hỏi.

Hách Liên Mẫn Mẫn nghiêng đầu chỉ thấy khá đông người đang nhìn bộ lấy lòng Mộ Tịch Dao, sắc mặt trở nên khó chịu. Quả nhiên là không có quy củ, ở bên ngoài cũng không biết tôn ti cao thấp. Có Trắc phi nhà ai mà dám trắng trợn như vậy, thậm chí còn được xu nịnh hơn cả chính phi?

“Đó chính là Mộ thị?” lão thái quân nhủ mảy, nhìn nữ nhân xinh đẹp trẻ trung kia cảm thấy có chút không tôn. Đã có mạng còn không chịu nghỉ ngơi, đến xem nào nhiệt để một đồng người phải nịnh bợ, thật sự không thể chịu nổi.

“Chính là Mộ Trắc phi, hiện nay đã có thai tám tháng.” Với tư cách là chủ nhân, Hách Liên Mẫn Mẫn không tiện bày tỏ thái độ quá trực tiếp, chỉ thoáng đề cập vài việc vụn vặt, để cho người khác tự đoán phẩm chất và thủ đoạn của Mộ thị.

Lão thái quân của phủ Vinh quốc công là người nổi tiếng chán ghét tiểu thiếp, hiện giờ thấy Trắc phi được thịnh sủng của Lục điện hạ, cực kỳ không vừa mắt. Thấy nàng việc gì cũng đều thuận lợi, cảm thấy vô cùng chướng mắt.

“Trắc phi chẳng lẽ không biết nơi này có diễn khúc, không nên huyền não âm ỹ?” lão thái quân lớn tiếng chỉ trích. Bà ta là siêu phẩm mệnh phụ được tiên hoàng ngự phong, đương nhiên không cần để ý mặt mũi ai.

Người khác nghe thế đều hiểu là giận chó chửi mèo, Mộ thị đúng là không may, đừng phải xui xẻo.

Mộ Tịch Dao đang hứng trí, lại bị lão thái bà đánh gãy, thật sự cảm thấy ngoài ý muốn. Ai đang giáo huấn nàng?

“Chủ tử, đó là lão thái quân phủ Vinh quốc công. Trưởng tôn nữ là đương kim quý tần nương nương.” Triệu ma ma vội nhắc nhở.

Thì ra là thái quân của phủ Vinh quốc công. Vậy thì như một chút cũng được.

Người phụ nữ này cả đời bị lão quốc công vắng vẻ, sinh được con trai trưởng lại đoán mệnh, chỉ có thể tro mắt nhìn con trai của tiểu thiếp đoạt mất tước vị. Có chút oán khí cũng không thể tránh được.

Mộ Tịch Dao biết bà ta số khổ, lại niệm tình bà ta đã lớn tuổi, không muốn tranh chấp. Nàng tuy là thiếp, nhưng chưa bao giờ có ý xoay người làm chủ. Vận mệnh tiểu tam không phải là nàng có thể tự lựa chọn, nhưng ít ra vẫn còn có bản tính. Chỉ cần không trêu chọc nàng, vẫn có thể dễ dàng nói chuyện.

“Là thiếp quấy nhiễu thái quân, sẽ ngừng đùa giỡn”. Mộ Tịch Dao hào phóng nhượng bộ.

Mặc Lan thấy chủ tử thay tính, ngay tức khắc không thể thích ứng. Trước kia chỉ cần bị mạo phạm, chủ tử lần nào cũng sẽ đáp trả thực sắc bén, sao hôm nay lại dễ dàng nhượng bộ vậy?

Quê ma ma cũng hiểu được vài phần khác biệt trong đó. Là chủ tử nể tình người già nên đặc biệt rộng lượng. Không cần biết là bà hay Triệu ma ma, từ trước tới giờ chủ tử nói chuyện đều có thêm vài phần kính trọng. Điều này đối với quý nữ ở thế gia mà nói là vô cùng hiếm có. Tiểu như nhà bình thường còn tùy tiện sai sử ma ma quản sự nữa là, chỉ có chủ tử nhà nàng là khác hẳn.

Lão thái quân của phủ Vinh quốc công phủ hừ lạnh một tiếng, ngồi ngay ngắn lại, lúc này mới thuận khí. Thiếp thất phải có dáng vẻ của thiếp thất, trước mặt chủ tử, cho dù có được vào tông điện thì cũng vẫn chỉ là một nô tỳ.

Sau khoảng nửa canh giờ, vở kịch cuối cùng cũng diễn xong. Mộ Tịch Dao không thấy thú vị, ngồi đó vừa cắn hạt dưa vừa cảm thán. Đây đúng là tất cả đều vui vẻ. Đáng tiếc chuyện đời thường không giống như hy vọng. Năm kia Thịnh Kinh còn ồn ào vụ tân khoa trạng nguyên vứt bỏ vợ cả. Quan viên Đại Ngụy tìm hoa chơi liễu, bao dưỡng ngoại thất bên ngoài cũng chẳng là chuyện lạ gì. Tác phong không đứng đắn đã sớm thịnh hành, không ép vào khuôn khổ được. May mắn dưới trướng Lục điện hạ coi như sạch sẽ, không nói là hoàn toàn, tối thiểu cũng không tôn sùng khoản đó.

Vở kịch này diễn xong, đến lượt Vinh lão thái quân chọn kịch. Hách Liên Mẫn Mẫn nhấp nháy mắt, đem danh sách kịch cho lão thái quân chọn.

Xem qua danh sách, sắc mặt lão thái quân càng trở nên khó coi. Tại sao lại là mấy vở diễn khó coi như vậy?

Gậy quai trượng hình phúc thọ gõ xuống đặt, đập tập danh sách xuống bàn, làm mọi người kinh ngạc nhìn lại.

“Sao lại là mấy vở kịch làm hư quy củ tổ tông thế chứ! Thiếp thất nhà ai lại dám bắt kính chủ mẫu, không theo quy củ? Tiện tỳ dám lấn chủ như thế, không hiểu tôn ti hiếu kính là gì, còn có thể thành kịch diễn trên sân khấu!”

Từ lúc ở phủ Vinh quốc công bà ta đã từng nghe mấy vở diễn này, lúc đó đã phát hỏa một trận, nữ quyến trong phủ không dám nghe vở diễn như vậy nữa. Không ngờ hôm nay đến phủ Lục hoàng tử lại gặp phải, làm sao có thể chấp nhận được.

Mọi người nghe bà ta nói mà không hiểu ra sao, Hách Liên Mẫn Mẫn giả vờ xấu hổ, lên tiếng giải vây.

“Thái quân, hai vở “Tây sương khúc”, “Hoa dung về” đều là những vở diễn mới ở Thịnh Kinh, nữ quyến các phủ rất thích xem”.

Đây là thứ Hách thị đặc biệt chuẩn bị cho lão thái quân, cũng là muốn cho Mộ thị một cái giáo huấn. Điện hạ bảo vệ nàng ta quá chặt, đã bị truyền ra ngoài, mất cả thanh danh. Phụ thân lại muốn để cho Hách Liên Uy Nhụy vào phủ giúp đỡ, tuyệt đối không thể như thế! Dù cho rõ ràng không thể đầu lại sự thiên vị rõ ràng của điện hạ, vẫn có cách mượn lực người khác cho Mộ thị đẹp mặt. Chỉ cần Mộ Tịch Dao đuối lý, không còn uy hiếp nữa, Hách Liên Uy Nhụy cũng không có khả năng vào phủ.

“Vô liêm sỉ! Rõ ràng là không có nhân hiếu”. Lão thái quân tức giận liên tục phát hỏa.

Mộ Tịch Dao nghe bà ta nói chuyện, lập tức hiểu ra, hôm nay sợ là sẽ có nhiều chuyện xảy ra.

Lại nhìn Hách Liên Mẫn Mẫn đoan chính ngồi bên nghe, bàng quang, Mộ Tịch Dao thầm thở dài. Nữ nhân này không yên ổn làm chủ mẫu, còn cứ muốn phân tranh với mình làm gì? Hôm nay là ngày Tông Chính Lâm mở phủ, ai cũng lo giữ gìn uy nghiêm phủ hoàng tử còn không kịp, chỉ có nàng ta thì chỉ biết, gây chuyện thị phi, khơi mào mâu thuẫn.

Tông Chính Lâm là người vô cùng chú trọng thể diện, sao có thể chấp nhận nàng ta xằng bậy, làm hỏng thanh danh của hắn? Sợ là sau hôm nay nay sẽ bị trừng trị.

Hách Liên Mẫn Mẫn này thực khiến mình sầu muộn. Thân là chủ mẫu, cũng chính là có chung vận mệnh với phủ hoàng tử. Nay địa vị còn chưa ổn định, đã bắt đầu ngăn chân Tông Chính Lâm? Sau này nhờ đến thời điểm quan trọng liệu có phải chưa cần Tông Chính Lâm ra tay, Hách Liên chính phi sẽ tự mình dâng cả trăm mạng người trong phủ dâng cho địch?

Mộ Tịch Dao vô cùng sầu não. Nữ nhân này tuy không ác độc đến mức lấy tính mạng mình, nhưng luôn chỉ biết gây rắc rối. Chẳng lẽ lại để cho Tông Chính Lâm giam cầm chính phi? Đây chẳng phải là cản trở thành trò cười sao?

Kiếp trước Hách Liên Mẫn Mẫn cũng không phải là người không biết nặng nhẹ như vậy, sao hiện giờ đầu óc hồ đồ đến thế?

Mộ Tịch Dao không biết, bởi vì hiện nay nàng quá mức cường thế, ép cho Hách Liên Mẫn Mẫn không thở nổi. Sau khi Hách Liên thị Lại bị Hách Liên đại nhân nghiêm khắc giáo huấn, cảnh cáo rằng nếu không tiến bộ sẽ để cho Hách Liên Uy Nhụy nhập phủ tìm lại sủng ái. Bị kẹp giữa nguy cơ và uy hiếp cả trong lẫn ngoài như thế Hách Liên Mẫn Mẫn đã không thể bình tĩnh được nữa, mới ra chiêu hồ đồ này.

Trong đình, chúng mệnh phụ không biết lời này còn có huyền cơ, chỉ thấy thái độ của lão thái quân hơi quá mức. Chỉ là xem khúc giải trí, làm gì cần phải như thế, ngay cả quy củ thường ngày cũng phải đưa lên sân khấu nếu thế thì còn có ý giải trí gì nữa.

Lão Thái quân tự nhận mình có lý, kiên quyết không cho hát. Khiến mọi người há hốc mồm.

“Trắc phi, người nói xem, lão thân nói có lý không?” Vinh lão thái quân được thế còn không muốn buông tha, tóm mồm tai họa lớn nhất ở đây, hung hăng điểm danh, dứt khoát muốn kéo thể diện Mộ Tịch Dao xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Phú Quý

Edit: Linh Sờ Tinh

Mộ Tịch Dao nhủ mảy. Lúc này lại chỉ mặt mình mà hỏi, không phải là muốn cho mọi người biết, những bất mãn trước đó là nhắm vào một người thiếp thất như nàng đây hay sao?

Cho nên Lão thái quân là đang nói nàng “Không tuân theo đạo hiếu” “Tiện tỵ lấn chủ” sao?

Thấy lão thái quân của phủ Vinh quốc công khí thế bừng bừng lạnh mặt nhìn mình chờ câu trả lời, lần đầu tiên Mộ Tịch Dao trầm mặt.

Thật sự là không để cho mình làm người tốt mà? Bà lão này cho rằng bà ta là thể diện của Vinh quốc công phủ, nghĩ mình sẽ phải đoán nể mặt?

Nhìn những nữ quyến có quan hệ với phủ Vinh quốc công ngồi ở phía sau, đang xấu hổ nao núng né tránh ánh mắt mình, Mộ Tịch Dao lại vui vẻ. Đây là cộc mẹ nghiện thích ra oai, muốn mở rộng địa bàn sang tận núi khác ư?

“Trắc phi không có gì để nói sao? Tức là thừa nhận lời của lão thân có lý. Nếu như thế, Trắc phi cũng không cần ngồi đây. Chủ mẫu của người đang thiếu người hầu hạ, đến quạt cho nàng ta đi.”

Lão thái quân mau lẹ nói, thần sắc nghiêm nghị, rõ ràng là hôm nay muốn lập uy.

Đã không quen nhìn thiếp thất lấn chủ, Mộ thị này lại tự xông ra. Không thể không bắt bẻ, thừa dịp này chèn ép, để xem lần này ai dám nói giúp cho nàng ta.

Nữ quyến phủ Vinh quốc công sợ đến run người, toàn bộ im lặng cúi đầu.

Nữ khách ở đây lại chỉ có thể giương mắt mà nhìn, thật sự giáo huấn Trắc phi của hoàng tử ở trước mặt mọi người ư? Tuy rằng cũng có người là chính thất, nhưng lại chưa từng thấy qua chuyện dám nhúng tay vào chuyện nhà của người ta như thế bao giờ.

Hách Liên Mẫn Mẫn giả bộ khó xử, bộ dáng ủy khuất, khiến cho lão thái quân càng tức giận hơn. Tức giận đến mức đập bàn liên tục, hận Hách thị không biết tranh đoạt.

“Người quá lương thiện rồi, sao có thể để người khác làm cản trước mặt mình!”

Triệu ma ma nhìn thái độ của chủ tử, liền biết hôm nay sẽ không tốt. Theo tính cách của chủ tử thì người kính ta một thước, ta nhường người một trượng. Nếu ngược lại, thì sẽ trả lại gấp bội. Lão thái quân dám có thái độ như thế, liệu có bị chủ tử thu thập đến mức phải nâng ra ngoài không?

“Lão thái quân nóng quá nên đầu óc quay cuồng ư?”

Hai ngón tay Mộ Tịch Dao vờn quanh miệng chén trà, nhẹ nhàng gạt những lá trà dính vào chén ra ngoài. Cũng không đứng dậy, về việc đi hầu hạ thì làm như không nghe thấy.

Để một phụ nữ có thai hầu hạ là theo quy củ sao? Cũng quá ác độc rồi.

Lão thái quân phủ Vinh quốc công đã hoành hành ngang ngược mấy chục năm, từ khi lão quốc công mất, thì hoàn toàn lên mặt. Chèn ép mẹ đẻ của Quốc công gia hiện nay khiến bà ấy không dám ra khỏi viện, tránh bà ta như tránh rắn rết. Chưa từng bị người khác chống đối, đến cả liếc mắt đáp trả cũng chưa có?

“Quả thực buồn cười! Mộ phủ có thể giáo dưỡng nữ nhi như thế này sao?”

Cả viện im lặng vô cùng. Trừ hai người đang nổi gió thì những người còn lại đều trầm mặc.

Từ hoàng tử phi đang muốn nói giúp thì lại bị Mộ Tịch Dao ngăn lại.

Tính tình Bà lão này Mộ thị đã hoàn toàn hiểu rõ, bản thân chịu khổ, cho nên phải làm cho kẻ khác phải chịu bất hạnh nhiều hơn mình, như thế mới cảm thấy được an ủi. Những nữ nhân mà bà ta nhìn không vừa mắt, tất cả đều phải không có kết cục tốt, mới khiến cho cục tức cả đời bà ta được tiêu tán.

Về phần làm nhục gia môn, kết thù cũng chẳng ngại.

Tiệc vui hôm nay của phủ hoàng tử, người nhà mẹ đẻ của Mộ Tịch Dao ngồi bên dưới cũng thấy rõ ràng. Nữ nhi bị khi dễ, Vu thị giận đến tím mặt, cả người đang run rẩy, được Ngô nhũ mẫu đỡ.

Tịch Dao là một nữ nhi tốt, từ nhỏ đã được giáo dưỡng, yêu thương cung chịu còn sợ không đủ, ở bên ngoài lại bị người khác khi dễ như vậy!

Đang muốn đứng dậy bảo vệ con mình, lại bị Quế ma ma vội vã ngăn lại.

“Phu nhân chớ vội, tiểu thư biết ngài không chịu nổi cơn giận này, cố ý phải lão nô đến chuyển lời. Nói là nàng rất tốt, chỉ là chút mưa bụi, tiểu thư sẽ nhanh chóng thu dọn sạch sẽ. Phu nhân không cần vì tiểu thư mà tranh chấp với người ta, mất thể diện.”

Quế ma ma nhớ đến ánh mắt chủ tử nhìn lão thái quân, âm thầm cười. Ánh mắt kia, rõ ràng là ghét bỏ đối phương không hiểu chuyện.

Mộ Tịch Đình là thứ phi, không được lên lầu hai, bị Mặc trắc phi giữ lại, bèn dứt khoát ở lại bên Vu thị và nhũ mẫu. Đây là lần đầu tiên nàng thấy mọi việc của mình đều thuận lợi còn Mộ Tịch Dao cao cao tại thượng thì bị người khác nổi giận quát mắng.

Lúc đầu cảm giác của nàng ta rất phức tạp, mắt thấy tỷ tỷ bị người khác làm khó dễ, có chút bận tâm. Nhưng sâu trong lòng lại có chút kích động, dù sao thì cuộc sống của Mộ Tịch Dao cũng quá mức thuận lợi, với muối muối như nàng mà nói, giống như là ngọn núi lớn chắn trước mặt, chỉ cần nơi nào có tỷ tỷ, Mộ Tịch Đình vĩnh viễn bị lu mờ. Bây giờ thấy tỷ tỷ bị người khác kiểm chuyện, lại không thể nói gì, mới phát hiện tỷ tỷ sống luôn kiêu ngạo, chẳng qua cũng chỉ là một tiểu thiếp tâm thường, luôn bị chính phi đè bên dưới, cũng phải cúi đầu.

Nghĩ như vậy, tình cảm thân thiết huyết mạch tương thông lại chiếm thượng phong. Bản thân đang lo lắng cho tỷ tỷ không chịu nổi, lại nghe lão thái quân chỉ trích gia giáo của Mộ phủ. Mộ Tịch Đình bắt đầu dùng ngồi không yên, vội muốn đứng dậy bước lên lầu. Có thể nàng đi lên đó không giúp được gì, chỉ biết là nàng muốn đứng cạnh tỷ tỷ, quyết không để người khác bôi nhọ danh tiếng.

“Tam tiểu thư, chủ tử nói không nên lên đó.” Quế ma ma ngăn cản.

“Nhưng mà tỷ tỷ...” Mộ Tịch Đình gấp đến độ mắt đều đỏ.

“So với những chuyện chủ tử đã trải qua, chuyện này không là gì cả, Tam tiểu thư cứ chờ một chút sẽ rõ.”

Mọi người ở Đan Như Uyển đều biết, đã theo chủ tử thì gặp thì gió lớn vẫn phải vững. Chỉ cần sắc mặt của chủ tử không đổi, mọi người đều yên lòng.

“Lời này của lão thái quân sai rồi.” Mộ Tịch Dao đặt tách trà xuống, mọi người trong viện đều chăm chú lắng nghe.

“Mặc dù ngài là thái quân phủ quốc công, được tiên hoàng ngự phong siêu phẩm mệnh phụ.” Mộ Tịch Dao bĩu môi, ý bảo nàng biết rõ địa bàn. “Nhưng luận thân phận mà nói, đây là phủ hoàng tử, người là thần tử, cũng là bộc nhân, còn ta là chủ. Tuy nhiên, hôm nay đãi khách, thiếp sẽ tôn trọng người là khách, nhất định sẽ chiêu đãi thật tốt.”

Đừng tưởng người là Xa lão thái quân, trong tay có Long Đầu trượng, không đáng để nàng kính sợ nàng sẽ không sợ. (* Xa lão thái quân : Tên là Xa Thái Hoa, là lão thái quân của Dương phủ thời nhà Tống, bà là mẹ của Dương Viên Chiếu – vị tướng trấn giữ biên cương, đánh lại nhà Liêu. Khi còn trẻ bà cùng chồng đánh giặc nội loạn, về sau chồng và các con chiến tử xa trường, bà vẫn giữ vững Thiên Ba Phủ, vua nhà Tống ban tặng Long Đầu trượng,

trên có thể đánh hoàng thân dưới có thể đánh gian thần. Nếu mọi người vẫn chưa biết là ai thì : Bà là mẹ của 7 anh em Dương Môn Hồ Tướng, là bà nội của Dương Tôn Bảo, ai không biết Youtube phim : Thiếu Niên Dương Gia Tướng, Dương Môn Hồ Tướng, Mộc Quế Anh, Dương Gia Tướng ....)

Lão thái quân rống to đã quen, chưa từng có người nào bàn chuyện “Chủ tớ” với mình. Tiên hoàng ngự phong mệnh phụ, trước nay đều được tôn kính, có mâu thuẫn cũng phải nhường bà ta.

Lúc này lại bị Mộ Tịch Dao làm rõ ràng thân phận “Nô Bộc”, trong nháy mắt mọi người không theo kịp, cực kỳ khiếp sợ.

“Người...” lão thái quân phủ Vinh quốc công bị chặn ngang không cãi lại được, giận dữ công tâm. Tay phải run run chỉ nàng, nửa ngày cũng không nói ra được một chữ.

“Thái quân không cần cảm thấy mất thể diện. Trước mặt hoàng gia, tất nhiên có quy củ chủ tớ. Thiếp sẽ không mạo phạm người, cũng không khó xử. Thái quân tuổi tác cũng đã cao, về việc giáo dưỡng lễ nghi...” Mộ Tịch Dao quét mắt quan sát trên dưới bà ta một phen, nhẹ nhàng lắc đầu, “Thiếp sẽ không so đo.”

“Tiên hoàng ngự phong thái quân là cực phẩm mệnh phụ, là vì nhớ đến công sức của lão quốc công và muốn phủ Vinh quốc công hiện nay sẽ ra sức vì nước. Mặc dù lão quốc công nay đã không còn, nhưng anh khí của quốc công gia không giảm, trụ cột của Đại Ngụy ta, thiếp rất kính phục.” Mộ Tịch Dao gật đầu tán thưởng.

“Nghe nói thái phi của Vinh quốc công phủ bị thái quân giáo huấn vài lần, phải vào tù đường, thiếp thân thấy khiếp sợ. Một nửa tôn vinh của phủ Vinh Quốc công phủ là của Quốc công gia, sao Thái quân lại có thể quá khắt khe với mẹ đẻ của quốc công gia như thế, chẳng lẽ không cảm thấy không công bằng hợp lý, phụ ân điển của tiên hoàng sao?”

“Về phần quy củ của thiếp, tự có chính phi dạy bảo, không nhọc đến thái quân. Huống chi trong phủ còn có Lục điện hạ, hay là thái quân nghi ngờ điện hạ không đoan chính, không công bằng.”

“Từ nhỏ thiếp đã được gia mẫu giáo dục, phu quân là trời. Chưa bao giờ dám làm ngược lại. Nếu thái quân nghi ngờ, có thể hỏi Hách Liên chính phi. Nhưng mà thiếp lại nghe nói, lúc sinh tiền lão quốc công có căn dặn, muốn thái quân đối xử tử tế với Thái phi. Thậm chí còn có ý nói rõ nếu người không còn, phủ quốc công lập tức tách ra, Thái phi sẽ dọn đến nơi khác ở. Chẳng lẽ đây chỉ là tin đồn thất thiệt, tại sao mấy chục năm qua, thiếp cũng không nghe nói tam phòng của Vinh phủ ra ở riêng? Có phải là lão thái quân không làm theo di huấn câu phu quân, thu hết tiện nghi về phía mình?”

Lão thái quân của phủ Vinh quốc công nổi danh lừng lẫy ở Kinh Thành. Ngoại trừ tính tình kỳ quái, tham hư vinh, đặt phú quý lên trên đầu. Không muốn phân phủ, là bởi vì nếu không có chu cấp của Vinh quốc công phủ, bà ta sao có được vinh hoa? Ý vào ân điển của tiên hoàng, áp đảo tộc trưởng, đoạt quyền quản lý phủ Vinh quốc công, chưa từng cho phép phân gia.

Ngữ điệu của Mộ Tịch Dao đầy vẻ xem thường, nói xong lại uống một ngụm trà nhuận giọng, mở to mắt nhìn bà ta.

Tự nhiên lại tìm năng gây chuyện, ranh quá hay sao? Hay là có thù oán gì với nàng?

“Lão thái quân nhìn thiếp như thế, là đang xấu hổ sao?”

Lão thái quân phủ Vinh quốc công bị nàng vạch trần, trượng giẫm lên chân đau, tức giận đến không cầm nổi trượng, khẽ run, cả người dần ra.

Bị một tiểu bối nói mình khắt khe trước mặt mọi người, khó dễ với thiếp thất, tham phú quý, thanh danh quả thực là đã bị bôi nhọ hoàn toàn. Mặc dù có ân điển của tiên hoàng, nhưng cũng coi như là nhờ vào tiện nhân kia. Lão thái quân nhất thời không chịu được đả kích, tức giận không thôi.

Mộ Tịch Dao “Ô” một tiếng, làm như bị giật mình. “Nhanh, nhanh, sắc mặt của lão thái quân không tốt, mau đỡ người trở về tịnh dưỡng đi. Lúc rảnh phải tĩnh tâm an thần nhiều hơn, người tuổi đã cao không được suy nghĩ quá nhiều”

Nữ quyền phủ Vinh quốc công vội vàng gọi hạ nhân đến dìu lão thái quân về, trên đài lại tiếp tục diễn kịch, không còn chút dấu vết hỗn loạn của vừa rồi nữa.

Lần thứ hai Tứ hoàng tử phi được chứng kiến mồm miệng sắc bén của Mộ Tịch Dao, âm thầm nhin cười. Có lẽ cả đời này của Lão thái quân đó sẽ không ngờ rằng khi bước vào phủ Lục hoàng tử, sẽ gặp phải người mà bà ta ghét nhất trên đời là Trắc phi của Lục điện hạ.

“Hôm nay là ngày vui, không nhắc chuyện khác. Nào, xem kịch, xem kịch.” Giúp Mộ Tịch Dao điều hòa hòa không khí, Tứ hoàng tử phi đích thân chọn vở “Tây Sương Khúc”, coi như là len lút trợ giúp.

Những gì mà mọi người trong viện vừa chứng kiến còn hấp dẫn hơn kịch diễn trên sân khấu kia nhiều, họ âm thầm khẽ xì xào bàn tán. Mộ thị này thật lợi hại, nói mấy câu đã đuổi lão thái quân về phủ. Cũng thật xứng đáng với tiếng tăm của nàng ở Kinh Thành. Vụ án Liễu phi trước đó sáng tỏ, không phải là bút tích của trắc phi sao? Chuyện này vẫn còn đang truyền khắp kinh đô.

Lão thái quân chán ghét di nương thiếp thất, ở phủ quốc công tác oai tác quái còn chưa đủ. Hôm nay chạy đến nhà người khác, không hiểu sao lại giận chó đánh mèo, lửa giận này bộc phát vô lý. Còn hết lần này đến lần khác chọn trúng người lợi hại nhất Đại Ngụy kia nữa. Số phận thật trêu người mà.

Hách Liên Mẫn Mẫn cứng nặt tiến nữ quyền phủ Vinh quốc công ra về, xoay người liền thấy Hách Liên Uy Nhụy đang bước đến.

“Người đến để chế giễu sao?” Hách Liên Mẫn Mẫn lạnh lùng hỏi.

“Tỷ tỷ sao lại nói khó nghe như vậy. Muội muội khuyên người nên suy nghĩ thật kỹ phải làm thế nào để lung lạc điện hạ đi. Hôm nay người làm vậy, chẳng lẽ không cảm thấy hoàn toàn không giống việc chủ mẫu nên làm sao? Tỷ tỷ không để ý đến thanh danh của Hách Liên gia, cũng nên suy nghĩ một chút.” Hách Liên Uy Nhụy khinh miệt nhìn nàng, không đợi câu trả lời, đã rời đi trước.

Quả thật là tỷ tỷ đã đại loạn rồi. Lúc tình tảo đã thu Mộ thị, hôm nay lại càng thua xa hơn.

“Tiểu thư, lão gia nói người rảnh rồi thì hồi phủ một chuyến.” Phùng ma ma được chuyển lời, vội báo lại.

Mặt Hách Liên Mẫn Mẫn không còn giọt máu, kinh ngạc đứng tại chỗ, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Đầu Mối

Edit: Linh Sờ Tinh

“Nương.” Mộ Tịch Dao mới xem kịch được một nửa, đã lên tiếng chào hỏi với Từ hoàng tử phi rồi xuống lầu tìm Vu thị, để cho bà thấy yên tâm.

Vu thị thấy nàng vác cái bụng lớn đi đi lại lại như con thoi trong đám người qua lại, nhanh chân chạy đến, đỡ nàng ngồi xuống.

Lo lắng nhìn con gái, Vu thị lau nước mắt, “Cũng tại nương tin tưởng con, luôn tin những gì con nói. Hôm nay mới biết con bị người ta khi dễ như vậy. Nương vô dụng, không che chở được cho con. Bình thường có tức giận với chính phi thì con cũng đừng để trong lòng, đối với thân thể con sẽ không tốt. Dù gì thì nàng ta là chính phi của Hoàng tử, con nên nghĩ thoáng một chút, cái gì có thể nhường thì nhường một chút. Chỉ cần điện hạ luôn nghĩ đến con là con có thể an ổn.”

Vu thị thống khổ nói, càng nhìn Mộ Tịch Dao càng cảm thấy đau lòng. Hôm nay khuê nữ vì bảo vệ gia đình mà không ngại tỏ ra cường thế. Nữ nhi từ nhỏ đã nhu thuận, nếu phải cường hãn như thế tất nhiên sẽ rất miễn cưỡng, ngay cả thanh danh hiền lành của mình cũng bị làm hỏng.

Ngô di nương cũng lo lắng theo, thấy phu nhân khó chịu, trong lòng cũng không thoải mái. “Tiểu thư, khổ cho người rồi. Tình cảnh của người khó khăn gian nan nhưng lúc nào cũng che chở cho Tịch Đình, phần ân tình này, di nương không biết lấy gì báo đáp.” Nói xong viên mặt cũng phiền hồng.

Mộ Tịch Dao nghe hai người nói mà thấy ngại ngùng. Việc này... Nàng nên trấn an như thế nào mới tốt đây? Lẽ nào nói cho nương biết rằng ở trong phủ mình luôn ngang ngược, để cho mẹ yên tâm sao? Nếu nói vậy chỉ sợ sẽ dọa Vu thị hết hồn. Ở nơi mà nữ nhân cả đời chỉ có thể giữ bốn phận của mình như nơi đây, nếu mình làm như thế thì chính là muốn bị hù dọa.

Mộ Tịch Đình vốn là người không có chủ kiến, mới vừa rồi còn sợ hãi thủ đoạn mà Mộ Tịch Dao dùng, bây giờ lại bị người nhà ảnh hưởng. Cho rằng tuy bề ngoài tỷ tỷ được ngàn vạn sủng ái, nhưng sau lưng lại bị chính thất trách móc nặng nề, ở bên ngoài còn bị lăng nhục, đến đánh trả cũng phải dùng đến thanh danh của mình. Trong lúc nhất thời, lòng đầy lưu luyến, cảm thấy tâm tư của bản thân mình không tốt, đáng ra nên cảm ơn ân đức của tỷ tỷ mới phải.

Triệu ma ma nghe mấy người bọn họ miêu tả chủ tử nhà mình lúc thì bị ủy khuất lúc lại phải chịu tội, hơn nữa bọn họ vô cùng khó chịu khi chủ tử bị người khác khi dễ rơi lệ. Biểu tình của Triệu ma ma vô cùng đặc sắc, đặc sắc đến mức khó chịu.

Đây là đang nói chủ tử nhà nàng sao? Vậy thì người chiếm hết ân sủng của điện hạ là ai, người khiến cho nữ nhân ở hậu viện hận đến nghiến răng nghiến lợi là ai, người khiến cho Quý phi nương nương đến giờ vẫn còn dưỡng bệnh là ai?

Mặc Lan và Huệ Lan cũng đỏ mặt theo. Phu nhân, di nương à, các người đã lầm rồi. Chủ tử của nô tỳ còn dám tranh luận với điện hạ cơ, ngoại trừ trước mặt Hoàng thượng và Thái hậu, thì chưa có lúc chủ tử tuân theo quy củ. Haizz, ở trước mặt lão gia và phu nhân thì đúng là rất nhu thuận. Còn nhu thuận một cách quá mức, khiến cho mỗi lần chủ tử biến sắc mặt thì người khác luôn hoảng hốt.

Lúc Vu thị đến Kinh Thành thì Mộ Tịch Dao vừa qua con phong ba, những hạ nhân phái đi đều đã bị nàng cảnh cáo, không được nói bừa ở trước mặt Vu thị. Vu thị lại là người không ra khỏi cửa lớn, nên dễ dàng bị nữ nhi mà bà tưởng rằng rất nhu thuận lừa gạt dễ dàng.

Chỉ có Mộ đại nhân ở bên ngoài nghe được mọi chuyện thì kinh ngạc sửng sốt, sợ đến kinh hồn bạt vía, nhưng ông cũng không dám nói lại với phu nhân của mình. Một mình lặng lẽ đè nén nỗi sợ hãi, chỉ biết mong ngóng cho nữ nhi có thể bình an mà sống, không gặp rắc rối nữa.

Mộ Tịch Dao không đành lòng nhìn Vu thị lo lắng, không thể làm gì khác hơn là đành nhẹ giọng, nhanh nhẹn gọi người ôm Thành Khánh đến giải vây, dời sự chú ý của Vu thị đi.

Tông Chính Lâm ở viện trước được Điền Phúc Sơn báo tin, chỉ nhận nhặt gậy đầu, coi như đã biết.

Mộ Tịch Dao nếu có thể để cho người khác ức hiếp mình ở ngay trong phủ của mình thì mới là chuyện lạ. Lần này chắc lão thái quân của phủ Vinh quốc công sau khi trở về sẽ không chỉ bệnh một rồi, kế tiếp sẽ vô cùng dễ ý ánh mắt mọi người nhìn vào, khẳng định sẽ tranh thủ tỏ rõ thái độ. Vinh quốc công đã tìm cách ở riêng từ nhiều năm, nhưng lần này bị nữ nhân này làm âm ỉ một hồi, không chừng có thể sẽ thành.

Tiểu nữ nhân của hần thế mà lại biết chọn người dễ xuống tay. Lần này Vinh quốc công được nàng giúp ích, nhất định sẽ có báo đáp. Lăng nhăng một hồi thế mà phủ hoàng tử lại có thêm trợ lực trong việc xuất binh đến Mạn Bắc rồi.

Lục điện hạ đang đắc ý với năng lực của nàng thì quả nhiên thấy Quốc công gia đã đến bất chuyện, thái độ cũng thân thiết hơn trước rất nhiều. Hai người nâng cốc vui vẻ trò chuyện, ý tứ thì ai cũng ngầm hiểu.

Các Hoàng tử đều dẫn gia quyến đến chúc mừng, cũng đã sớm nhận được tin tức. Thấy hai người chủ và khách đều vui vẻ, tất nhiên là ai cũng hiểu rõ nguyên nhân.

Ánh mắt của Bát hoàng tử Tông Chính Hàm thật lạnh lẽo. Lại là Mộ thị. Hần và phụ tá đang định mượn sức của Vinh quốc công, kế hoạch cũng đã tiến hành được một nửa. Bây giờ lại bị Mộ thị chiếm mất tiên cơ, giải quyết dứt khoát. Không cần nói toàn bộ kế hoạch trở thành phế thải, mà nửa tháng cực khổ đã vô công như đã trảng xe cát.

Đây vốn là mưu đồ đã được tính toán từ rất lâu của Tông Chính Lâm, cho chính phi và trác phi diễn trò, hay đây là thủ đoạn của một mình Mộ thị?

Tông Chính Hàm nhận ra hậu viện của hần thiếu một nữ nhân có thể thay hần phối hợp tác chiến. Hần không hề e sợ những chiêu trò của phân tranh công khai trong triều đình. Nhưng đáng tiếc những chiêu trò ẩn sâu bên dưới sự phân tranh đó thì lại quá nhiều, nếu không có một nữ nhân có năng lực làm việc, thì rất không tiện.

Tông Chính Lâm có được một Mộ thị đầy đắc lực, đây đã là lần thứ bao nhiêu hần chiếm được tiện nghi mà không mất sức rồi?

Mộ Tịch Dao ngồi lâu, thân thể nặng nề mệt mỏi. Bèn dẫn người trở về Đan Như Uyển, thuận tiện dẫn nhóm người Vu thị đi theo. Ở bên ngoài trò chuyện sẽ không thoải mái như ở Đan Như Uyển.

Không có người ngoài quấy rầy, người một nhà hòa thuận vui vẻ. Thành Khánh không ngừng bi bô, thấy có người chú ý đến mình thì bắt đầu giấy đáp, đôi chân nhỏ dầm nát tấm thảm mà Tông Chính Lâm cố ý mua, được nữ mẫu đỡ người, càng giảm hăng hái.

Vu thị sờ sờ tấm thảm, vô cùng mềm mại, tò mò hỏi, “Thảm này thật thích hợp cho tiểu hài tử chơi đùa, khỏi bẩn chân. Được dệt từ gì vậy?”

Mộ Tịch Dao vừa nghe, trong lòng rí máu. Bản lĩnh tiêu tiền của Lục điện hạ và khả năng kiếm tiền đều ngang nhau.

Lông dê thượng hạng của Vân Châu tốt thế lại không cần, phái người đến Giang Đô phủ của Tây Tấn chọn mua lông chồn tía, hơn nữa cũng chỉ mua loại lông này mà thôi. Quả thực là xa xỉ đến cực điểm, đàn ông của hoàng gia đều chẳng biết tiết kiệm. Theo độ lớn của tấm thảm thì số tiền bỏ ra để mua nó cũng đủ để một gia đình bình thường chi tiêu trong vài đời rồi.

Mộ Tịch Dao cũng đắc ý về việc bảo quản tấm thảm này, thường ngày đều được bảo dưỡng, chất lông vẫn mềm mại, rất sạch sẽ. Nàng hạ quyết tâm, bánh bao nhỏ cũng chỉ có thể dùng thứ này ở đây thôi, nào có đứa trẻ nào được chiều chuộng đến mức chân không chạm đất? Lục điện hạ xa xỉ như vậy, cũng sẽ khiến cho hài tử quen tính quý tộc như thế mà thôi, thật là không đáng tin mà.

Quế mã mã nói lai lịch của tấm thảm cho mọi người nghe, Vu thị sợ đến mức rút tay lại. Quá dọa người rồi, chỉ là một tấm thảm thôi, lão gia nhà bà có dùng bóng lộc cả đời không ăn không uống cũng không mua nổi một góc.

Bữa trưa Mộ Tịch Dao ăn ở Đan Như Uyển, cũng lười bước ra khỏi viện. Sau khi ăn xong thì Vu thị và Ngô di nương theo Mộ đại nhân hỏi phủ, chỉ còn lại Mộ Tịch Đình, chờ tham gia gia yến lúc chạng vạng.

Mộ Tịch Dao nghỉ ngơi ở chính điện, Mộ Tịch Đình dẫn theo Nhị Châu đến phòng ngủ ở phía tây nghỉ tạm.

Trong phòng chỉ còn lại hai chủ tớ thì Nhị Châu mới do dự đưa tờ giấy bị người nhét vào tay lúc đến tây phòng cho Mộ Tịch Đình.

“Chủ tử, nô tỳ không thấy rõ tướng mạo của người đó. Chỉ thoáng thấy một bóng lưng, mặc y phục của nha đầu thô sử, chiều cao cũng xấp xỉ bằng nô tỳ.”

Nha đầu thô sử? Mộ Tịch Đình kinh ngạc. Đây là phủ của Lục hoàng tử. Người của nữ nhân kia còn có thể vươn tay đến trong phủ Lục điện hạ?

Mở tờ giấy ra nhìn, là giục nàng hành sự. Hôm nay nàng đã nghĩ kỹ, đều là nữ nhi Mộ gia, sao có thể giúp người ngoài đối phó tỷ tỷ của mình. Huống chi nữ nhân kia quá mức thần bí, không rõ nguồn gốc, không tin được. Lần này Mộ Tịch Đình rất quyết đoán, dứt khoát vô nết tờ giấy, bảo Nhị Châu bỏ vào hầu bao, hồi phủ rồi thiêu hủy cũng không muộn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Âm Thanh

Edit: Linh Sờ Tinh

Tiệc gia yến cử hành lúc chạng vạng, Thái tử và Tông Chính Lâm ngồi ở chủ vị, một chủ một khách. Bề ngoài tỏ ra rất hòa thuận, nhưng sau đó thì không ai rõ, hình ảnh huynh đệ thân thiết này, chẳng qua cũng chỉ là diễn trò, để tấu chương được đưa đến chỗ Nguyên Thành để đẹp mắt một chút mà thôi.

Thái tử mặc một thân triều phục màu vàng, quanh thân đều thể hiện về tài trí hơn người, mấy câu nói ra đều là răn dạy, như vô cùng chăm sóc quan tâm đến những huynh đệ ngồi đây.

Tông Chính Lâm thì mặc một thân thường phục, vẻ mặt lãnh đạm, chỉ chú ý uống rượu. Thái tử gia lúc nào cũng không quên nhắc nhở, vị trí Thái tử không phải người nào muốn là có được nếu Thái tử dễ dàng ngồi lên như thế thì hẳn còn ngồi trên đó làm chi. Mất phượng của Lục điện hạ đảo xuống nhìn nhẵn ngọc ở tay trái. Ân tín hoàng tử này, một ngày nào đó sẽ đổi danh vọng khác.

Tông Chính Minh dựa lưng, nâng chén rượu bằng vàng uống một hơi cạn sạch.

*****

Tin tức mà Mộ Tịch Dao truyền đến quá mức quan trọng, không đến mấy ngày nữa, Nguyên Thành để sẽ ban đạo thánh chỉ thứ ba. Sự giúp đỡ này hẳn nên cảm tạ thế nào đây? Tông Chính Lâm có biết việc này hay không?

Nhìn rèm lụa trang trí trong đại điện, khoe miệng Tông Chính Minh khẽ nhếch. Chắc nàng đang ăn uống thoải mái vui sướng bên nữ quyến đằng kia. Nghĩ đến khi nàng soi mói nhũ mào, không vui thì vênh miệng lên, Ngũ điện hạ âm thầm lắc đầu. Lục đệ quá mức nuông chiều nàng, đâu phải cứ để nàng được như ý thích, kén ăn như vậy đối với trẻ con không tốt.

Mộ Tịch Dao kéo Mộ Tịch Đình ngồi xuống bên cạnh, không có Tông Chính Lâm ở bên, không cần ăn kiêng nữa rồi. Không chỉ tự mình ăn uống thỏa thích, Mộ Tịch Đình bên kia cũng không rảnh. Tịch Dao luôn là tay gấp đồ ăn vào chén muối muối, làm Mộ Tịch Đình xấu hổ chỉ cúi đầu dùng cơm, không dám ngẩng đầu. Tất cả trong đám khách nữ cũng chỉ có nàng là ăn ngon miệng nhất.

Từ hoàng tử phi nhìn mà thấy vui vẻ, thấy Mộ Trắc phi thích ăn sò khô, vội sai người gấp vào đĩa nhỏ, cố ý bày trước mặt nàng.

“Cảm ơn Từ tấu, đúng là Từ tấu thương thiệp nhất mà. Cái bụng lớn này thật là đáng ghét, hẳn tham ăn”. Mộ Tịch Dao nhìn Từ hoàng tử phi cười cười, vô cùng hoạt bát.

Từ hoàng tử phi bị nàng chọc cười, lấy khăn tay che miệng ho nhẹ hai tiếng, đáng vẻ đoan chính. Nếu ngồi cùng Mộ Trắc phi, lúc nào cũng phải nhớ giữ dáng vẻ chính thất đoan trang dịu dàng, nếu không sẽ bị nàng ấy ảnh hưởng khiến cho mất uy nghi.

Mộ Tịch Dao thỏa mãn, đợi bàn tiệc dọn đi, uống trà cùng mọi người, nghe một vài chuyện nhà, tham gia náo nhiệt. Uống hết một chén trà, bụng cảm thấy khó chịu, liền xin phép đi tản bộ tiêu thực.

Từ phòng tiệc đi ra, chậm đi về phía con đường nhỏ phía sau hòn núi giả. Đi được mấy bước, phía trước truyền đến một hồi âm thanh nhè nhẹ. Mộ Tịch Dao nhíu mày, “Lưu thương?”

Hai tay Tông Chính Minh cảm phiền liễu, tùy ý thôi, mặt hướng về phía nước, vẻ vui mừng.

Mộ Tịch Dao mang theo Mặc Lan đứng dưới thềm đá, nhìn bóng lưng hẳn như hòa cùng hoàng hôn. Khẽ ngồi xuống một cái ghế đá, Mộ Tịch Dao nhắm mắt nghe, dần dần say mê.

Cổ khúc “Lưu thương”, đúng là luôn thích hợp với phong cách phong nhã như Tông Chính Minh vậy. Lúc trước khi tham gia tuyển tú nàng cũng tấu khúc này, nhưng không đạt được cảnh giới cao xa như Tông Chính Minh. Lúc ấy nàng tấu rất nhẹ nhàng thanh thản, nhưng thực sự nàng lo lắng như bị bó tay chân.

Mộ Tịch Dao vẫn còn chìm trong dư vị của khúc nhạc, thì bị tiếng cười của Tông Chính Minh đánh thức.

“Trắc phi thấy thế nào? Có lọt tai hay không?”

Mộ Tịch Dao cũng không đứng dậy, đáng vẻ rung đùi đắc ý như một nhà hiểu âm luật.

“Thanh dật xuất trần, tiếng hay mà người tài. Điện hạ tinh thông âm luật, dù thiếp chỉ cảm nhận được ba phần trong đó cũng đã cảm thấy đủ.”

Tông Chính Minh nghe nàng khen ngợi, chuyển động lá liễu trong tay. Cầm nghệ của Mộ Tịch Dao, hẳn đã nghe Thứ phi đề cập qua, nghe nói sự phụ nhạc công cũng phải tự than thở không bằng. Hôm nay lại tán dương kỹ xảo vụng về của hẳn, thật là người khiêm tốn.

Nhìn xung quanh rộng rãi, nếu có người tới vừa nhìn đã hiểu ngay, Tông Chính Minh thăm than, thảo nào nàng không kiêng nể gì, thoải mái ngồi đó.

“Nhân đây cũng muốn cảm tạ sự tương trợ của Trắc phi, giúp bản điện đỡ rất nhiều công sức”.

Mộ Tịch Dao nhìn hần thận trọng nói, bèn vô cùng hào phóng, “Thiếp cũng không phải là làm không công, chẳng qua là muốn mượn điện hạ để ra tay trút nỗi ảm ức mà thôi? Nào đáng để điện hạ nói cảm ơn, chẳng qua là đôi bên cùng có lợi thôi”.

Tông Chính Minh không ngờ nàng lại nói thẳng là lợi dụng hần, sững sờ một lát, sau đó lại cực kỳ thoải mái. Nếu nàng đã sạch sẽ quang minh chính đại, thì hần cần gì phải ra vẻ ta đây cho mất khí độ.

“Đương nhiên. Đó là hai bên tình nguyện, rất tốt.”

“Hay là điện hạ lại tấu một khúc? Tai thiếp còn đang ngứa, kêu gào chưa thỏa mãn.” Mộ Tịch Dao thoải mái ngồi đó, không muốn động đậy. Có tiếng nhạc làm bạn, cuộc sống thật vui vẻ. Bên trong Phủ hoàng tử nghiêm nghị, lại khiến cho nàng tìm được cảm giác của cuộc sống điền viên, thật sự là hiếm có.

“Tiếng ếch trong non nước, chim hót lồng gió thanh. Điện hạ không cảm thấy cảnh đẹp thế này, chỉ thiếu tiếng tiêu sao?”

Tông Chính Minh thấy vẻ mặt chờ đợi của nàng, hần cảm thấy nếu như hôm nay thiếu khúc nhạc này, sẽ là một tiếc nuối lớn lao. Hần bèn mỉm cười xoay người, khúc “Hải sen” nhẹ nhàng vang lên, Mộ Tịch Dao vỗ tay theo nhịp, nhẹ nhàng phụ xướng.

Mặc Lan đang nghe đến xuất thần, thì thấy Lục điện hạ và Tam tiểu thư từ phía đối diện đi đến. Đang muốn thông báo cho chủ tử, thì thấy chủ tử đã cất tiếng hát, ngồi trên ghế đá, gót chân lay động theo nhịp, hai tay vỗ nhịp thoải mái.

Xong rồi! Đáng vẻ này mà điện hạ không nhìn thấy thì chỉ có thể là say rượu mờ mắt mà thôi.

Tông Chính Lâm đi theo tiếng nhạc tới tìm người, không ngờ lại bắt được Mộ Tịch Dao không hề phòng bị, đáng vẻ say mê. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đang thực rạng rỡ, xinh đẹp bức người, cất tiếng ca rồi đắm chìm trong đó.

Nhìn bóng lưng người đang đứng trong đình Bát giác kia, chỉ cần liếc mắt là biết ngay đó là ai.

Lục điện hạ ngăn Mộ Tịch Đình đang muốn tiến lên gọi người lại, hần nghiêng người dựa vào núi đá, khoanh tay yên tĩnh nhìn đáng vẻ hào hứng hiếm gặp của nàng.

Bình thường cũng không ít lần nàng phô trương, nhưng chủ yếu là so đo với người khác là bị tình thế bức bách. Còn sự vui vẻ hôm nay lại khác, đây là đúng theo bản tính, chân thật mà nội tại.

Nhìn niềm vui có được bằng cách đơn giản như vậy, tiếng hát nữ nhân phóng khoáng, mắt phượng của Tông Chính Lâm trở nên thâm thúy. Nếu không phải vì phải tham gia tuyển tú nên nhập phủ, chỉ sợ Mộ Tịch Dao vô cùng chán ghét cuộc sống, âm mưu xảo quyết, lục đục tranh đấu cả đời của hậu cung. Thực sự muốn nàng cam tâm tình nguyện nhập phủ hầu hạ, chắc sẽ khó khăn vô cùng. Nhìn đáng vẻ hôm nay của nàng đi, không thể nghĩ ngờ gì nữa cả, cuộc sống mà nàng muốn chỉ là một cuộc sống an nhàn thanh thản mà thôi.

Nhưng nàng muốn thế thì sao? Hần đã lựa chọn con đường ngược dòng nước, thì người phụ nữ bên cạnh hần đương nhiên cũng phải đưa tay đẩy thuyền. Đã nắm tay nàng thì sẽ không buông ra nữa. Cho dù phải bóp chết bản tính của nàng, Tông Chính Lâm cũng sẽ không tiếc hận.

Khúc nhạc hoàn thành, Tông Chính Minh chậm rãi thu tay, xoay người liền thấy người phía sau Mộ Tịch Dao, Tông Chính Lâm mặc một bộ trường bào màu xanh, ánh mắt hần chỉ tập trung trên người nàng.

Hần nhìn Mộ Tịch Dao hoàn toàn không biết, vẫn vỗ tay trầm trồ khen ngợi, trong lòng bỗng nổi tính trêu đùa.

“Có dễ nghe không?”

“Dư âm vẫn còn vọng vọng bên tai.”

Tông Chính Minh bước xuống bậc thềm, đi đến trước nàng. Nàng đang ngồi trên tảng đá nên chỉ cao đến ngực hần.

Đưa tay nhẹ vuốt, nhặt cánh hoa tử vi ở trên vai nàng.

Mộ Tịch Dao đang kinh ngạc khi thấy cử chỉ thân mật một cách thình lình của hần, nhưng khi đưa mắt nhìn thì lại thấy trong tay hần cầm một đóa hoa màu hồng, ngẩng đầu nhìn lên cao, quả nhiên phát hiện trên đầu mình là một phiến hoa tử vi đang nở rộ.

Mộ Tịch Dao liền tục thở dài đầy cảm khái tiếc nuối nói. “Điện hạ lại phá hỏng một việc tao nhã của thiếp rồi”.

“Hả? Vì sao?” Tông Chính Minh liếc mắt nhìn thoáng qua sắc mặt của Tông Chính Lâm, âm thầm buồn cười. Nữ tử này lại không theo quy củ thường tình, sợ là sẽ gặp nạn đây.

Cái này phải nói như thế nào nhỉ, đúng rồi, “tử vi tặng tình, hương theo áo”.

Tông Chính Minh vui vẻ, nhìn nàng cười đầy thâm ý.

“Hương Tử vi có theo áo hay không thì bản điện không biết. Nhưng bản điện chỉ biết chắc Lục điện hạ cũng theo mùi hương mà đến, đứng ở ngay sau Trắc phi”.

Mộ Tịch Dao nghe vậy lập tức bị sặc, cúi đầu ho khan. Đến khi nhìn thấy trước mặt có một đôi giày nam xuất hiện, nàng im bất, ngẩng đầu cười một nụ cười ngọt ngào. “Điện hạ ~”.

Tông Chính Minh ngơ ngác đứng là đồ đen tối! Biết Tông Chính Lâm ở đây, còn để cho mình có hành động có thể nghi ngờ “bị ái muội” như thế. Nghĩ đến tính tình bá đạo của Lục điện hạ, nàng bèn vút hết cả da mặt, lấy hết sức mà suy tính.

Tông Chính Lâm thấy nàng đang cố tìm kế , vỗ nhẹ gáy nàng:

“Còn không đi?” bàn tay hần đưa đến trước mặt nàng, chờ bàn tay trắng trẻo nhỏ bé nắm lấy.

Mộ Tịch Dao thấy tâm tình đại boss khá tốt, không truy cứu, vội vàng vươn tay, nắm thật chặt.

Tông Chính Lâm cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé mềm mại đang gắt gao nắm chặt tay mình, hần bèn lật tay ,ôm gọn tay nàng trong tay mình, khóe miệng lộ một nụ cười. Chỉ cần gặp rắc rối là nhu thuận vô cùng. Chẳng lẽ đây không phải là a dua nịnh hót?

“Điện hạ, ôm ~” còn chưa xuống đến đất, Mộ yêu nữ liền bắt vui vẻ kêu to.

Ai !! Thật nguy hiểm , phải nhanh chóng làm nũng khoe mẽ, không cần theo bất cứ bài bản, khuôn mẫu nào để dọn sẵn đường đối phó đại boss. Tốt nhất khiến hần thấy sắc mờ mắt, quên thanh toán nàng.

Lục điện hạ cúi người ôm lấy người theo lời nàng muốn , cái đầu nhỏ của nàng cọ cọ lung tung lên ngực hần.

“Điện hạ càng lúc càng oai hùng hơn trước.” Mộ Tịch Dao không biết xấu hổ mà mịnh nọt.

Tông Chính Lâm cười đến rung cả ngực, thấp giọng nói khẽ bên tai nàng.

“Kiều Kiều không cần cố tâm tư. Những rắc rối nàng gây ra trong mấy ngày gần đây , bản điện hạ sẽ ghi nhớ lại cả. Sau khi sinh xong sẽ tính toán một thể”.

Mộ Tịch Dao cắn lỗ tai hần, oán hận kêu lên, “Keo kiệt!”

“Lại tính thêm một chuyện nữa”.

Ngay lập tức Mộ Tịch Dao yên lặng chôn đầu vào cổ hần, trong lòng thầm oán. Sau khi sinh sẽ tính cả thể cái gì chứ,cách tính sổ của ngài cahwng phải là lăn lộn trên giường sao hả đại boss? Ý tứ của ngài là một chuyện là mấy ngày đây?

Lúc Tông Chính Lâm mang theo Mộ Tịch Dao ngồi xuống vị trí của mình một lần nữa, đồ trang trí ở sảnh chính đã thu dọn, giữa điện đang có ca vũ mua vui. Nữ quyền của các phủ hoàng tử ngồi theo thứ tự. trên bàn bày rượu ngon hoa quả, không khí vô cùng náo nhiệt.

“Lão Lục, huynh còn đang tự hỏi sao đệ lại vút lại chúng ta ở đây còn mình thì biến mất. Thì ra là tìm mỹ nhân trộm vui về.” giọng nói của Đại hoàng vang lên nhưng con mắt hần thì lại âm trầm nhìn về phía Mộ Tịch Dao, hận không thể băm vằm nàng ra. Nữ nhân này đã năm lần bảy lượt khiến hần tổn hại, khiến hiện giờ bề phái của hần gặp rất nhiều khó khăn. Hần mới chỉ ba mươi tuổi, đang lúc sung sức nhất, lại bị tất cả văn võ bá quan nhận định là không có tương lai, dưới trướng không còn có người theo hần nữa.

“Đại ca say rượu nên cuồng ngôn, Lục đệ chớ để bụng”. Thái tử mặc dù cũng bị thiệt hại sau vụ án Liễu phi, không thể không thu tay sớm để bảo trì thế lực. Nhưng so sánh với việc hủy diệt được căn cơ của Tông Chính Lâm thì hần càng vui khi thấy Tông Chính Thuần đại bại hơn.

Mộ Tịch Dao này không chỉ có phong tình vạn chủng, khiến hần thêm thuồng đã lâu, lại còn thay hần thu thập kinh địch lớn nhất là Đại hoàng tử. Có lẽ sau khi đăng cơ hần có thể cho nàng một đường sống, chỉ cần nàng chịu làm chó vẫy đuôi sau hần, chịu khó hầu hạ. Nhìn lão Lục coi nàng như bảo bối, chắc công phu trên giường của nữ nhân này không tầm thường. Cái tư vị kia... Thái tử càng nghĩ càng không kìm nén được, ánh mắt nhìn vào Mộ Tịch Dao như muốn lột sạch nàng ra.

Ở sâu trong mắt Tông Chính Lâm sát khí đã cuộn cuộn nổi lên, nếu không phải hiện nay không thể khiến thế cục quá mức rung chuyển, Thái tử đã sớm trở thành phế nhân.

“Điện hạ đừng tức giận, sẽ dọa đến con”. Mộ Tịch Dao chán ghét tránh khỏi ánh mắt của Thái tử, mặt vẫn cười như hoa. Chỉ cần chiến sự Mạc Bắc qua đi, một khi Tông Chính Lâm được phong vương, thì Thái tử của Đại Ngụy, chẳng qua cũng chỉ là hoa vàng ngày xưa thôi .

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Bày Kế (1)

Edit: Linh Sờ Tinh

Yến hội cho đến giờ Tuất, Mộ Tịch Dao có chút ngồi không yên. Nói qua với Tông Chính Lâm rồi mang người cáo lui trước.

“Tỷ tỷ”. Mộ Tịch Đình mang theo Nhụy Châu đuổi theo sau, ghé tai nói vài câu, thần sắc có vẻ kỳ quái.

Trong mắt Mộ Tịch Dao hiện lên sự kinh ngạc, bèn sai Triệu ma ma dẫn những người khác trở về trước, chỉ để lại Mặc Lan theo hầu, dẫn theo Mộ Tịch Đình đi vòng lại.

Trong đại điện vẫn đang ăn uống linh đình, rượu ngon kẻ miệng, Thái tử đang ôm lấy sủng cơ, cử chỉ lời nói vô độ. Tông Chính Thuần trái ôm phải cũng ôm, uống từng chén từng chén một, vẻ như có ý mượn rượu giải sầu.

Tông Chính Lâm nhú mày nhìn cả hai người, rất muốn đem hai người tống về phủ. Không ngờ lại bị bọn hấn mượn rượu làm cớ, la hét ầm ĩ đòi ngủ lại.

“Lục ca, đệ uống hơi nhiều, rượu có chút lên đầu nên xin cáo từ.” Tông Chính Hàm dẫn đầu xin về trước.

“Trên đường về nhớ cẩn thận.” Tông Chính Lâm vẫy tay gọi Điền Phúc Sơn tiễn hấn ra phủ, quay đầu lại thấy người mà thường xuyên rời khỏi các buổi yến hội sớm nhất là Tông Chính Minh lại chưa có ý rời đi.

“Lục đệ không cần tò mò, Ngũ ca chỉ vì muốn chờ Thứ phi thôi.”

Lúc này Tông Chính Lâm mới phát hiện Mộ Tịch Đình không có ở trong chỗ nữ quyền.

Hai người vừa uống rượu vừa nói chuyện, sai người hầu đỡ Thái tử cùng Tông Chính Thuần đến ngủ ở tiền viện, lại sai Hách Liên Mẫn Mẫn an bài nữ quyền nghỉ ở sương phòng.

Tông Chính Lâm thấy Tông Chính Minh cũng đã hơi say bèn đưa hấn đến thiên điện nghỉ ngơi, chờ hấn sai người đi tìm người của hấn trở lại thì về cũng không muộn.

Đưa tay đỡ nơi thái dương đã có chút đau nhức, Tông Chính Lâm để Vệ Chân lại canh giữ cửa, còn hấn thì đi về Đan Như uyển.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, nhưng không thấy Mộ Tịch Dao lại.

“Trắc phi đâu?” Tông Chính Lâm nhú mày hỏi.

Hai tỷ muội bọn họ nói chuyện gì vậy, đến tận bây giờ còn chưa nói hết sao, ngay cả bóng dáng người cũng không thấy?

Triệu ma ma vội chạy vào trả lời, “Điện hạ, chủ tử vừa mới trở về, xin ngài đợi một lát, đang tắm rửa ở phía sau.”

“Mộ tam tiểu thư còn ở đây?”

“Không ở. Tam tiểu thư không về cùng chủ tử về đây, người đã trở về đại điện rồi.”

“Cho người đến thiên điện xem một chút, thuận tiện đưa tin đến.”

Phân phó xong việc vặt, Tông Chính Lâm vẫy tay cho mọi người lui ra, hấn tự cởi áo bào, chỉ còn mặc áo trong màu trắng, đi vòng qua hành lang đến phía sau tìm người.

“Kiều Kiều?” Tông Chính Lâm vừa vào Song Yến trì đã thấy trong đó chỉ có một cây nến, không gian mông lung như đều nhiễm một sắc màu ảm áp. Tông Chính Lâm vốn đã uống say, giờ bước vào nhà tắm, tâm hồn hoàn toàn buông lỏng, cảm giác say có vẻ không khống chế được.

Mộ Tịch Dao quay lưng về phía hấn, thân thể chìm trong nước.

“Điện hạ.” Mộ Tịch Dao nghiêng người hờn dỗi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, càng thêm vẻ nõn nà trong làn hơi nước bốc lên.

Tông Chính Lâm coi bỏ đại lưng, lại bỏ cả quần áo, chỉ để lại quần lót.

Hấn chậm rãi bước lên từng bậc bậc thang bằng ngọc thạch tiến vào trong nước, đang muốn bước qua ôm lấy người, thì đã nghe nàng ngưng ngưng xung phong.

“Điện hạ, ngài tựa vào thành ao, thiếp sẽ chà lưng cho ngài.”

Hiếm khi thấy nàng chủ động, hấn nghe lời dựa vào thành ao.

“Sao lại dùng ‘đỉnh chỉ’?” Tông Chính Lâm thấy trong không khí có mùi hương nhàn nhạt, rõ ràng không vui. Mùi này át đi mùi thơm trong veo mà hấn rất thích trên của cơ thể Mộ Tịch Dao.

“Trên người toàn mùi rượu, khó ngửi.” Mộ Tịch Dao ghét bỏ, tay nhỏ vắn tóc, phủ lên trước ngực, quay người đi đến chỗ hấn.

Tông Chính Lâm nằm ở bên cạnh bờ, cánh tay gác lên bàn đá ngọc, hai vai ngấp trong ao, thả lỏng toàn thân.

“Còn không qua đây?” thấy nàng chậm chạp, toàn thân nàng còn chỗ nào mà hấn chưa từng nhìn thấy?

Đưa tay gạt nước, Mộ Tịch Dao chậm chậm tới gần Tông Chính Lâm.

“Điện hạ mệt rồi sao? Có uống canh giải rượu không?” bàn tay nhỏ bé của nàng đặt lên cánh tay cường tráng của hấn, chậm rãi vuốt ve.

Trên tấm lưng màu lúa mạch của hấn, đôi bàn tay trắng như tuyết đang xoa bóp, động tác rất thành thạo, lực đào lại vừa đúng.

Lục điện hạ khép mắt, vẻ mặt thoải mái, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa tay nàng.

Hấn cũng không đáp lời, nói sang chuyện khác. “Hôm nay không có người quản, ăn cơm có ngon không?”

Mộ Tịch Dao dùng sức đập vào lưng hấn, tựa như đang bắt mẫn.

“Thiếp đương nhiên nghe lời của điện hạ, có Triệu ma ma luôn canh chừng”.

Bàn tay Mộ Tịch Dao chậm rãi đưa xuống dưới, đi đến thắt lưng Tông Chính Lâm.

“Điện hạ, thay quần áo ~” giọng nàng mềm mại, ngọt ngào mà uyển chuyển.

Tông Chính Lâm cầm tay nàng đưa lên trước, cởi đồ từng chút từng chút một. Trút bỏ quần lót ở trong nước thật sự bất tiện, Mộ Tịch Dao vươn chân giúp hấn tháo xuống dưới.

“Tại sao? Kiều Kiều muốn cẩn thận thương thức quần áo của bản điện hạ ư?”

Sắc mặt Mộ Tịch Dao đỏ bừng, run rẩy nhặt chiếc quần đang nổi trên mặt nước, ném lên bờ, cũng không mở miệng.

Lục điện hạ lại đưa tay qua, kéo chiếc quần lót bị nàng vứt bỏ, trêu chọc nói.

“Chẳng phải Kiều Kiều nói hương thơm dính áo hay sao, bản điện gửi xem trên quần áo này có mùi không?”

Nữ tử nổi giận, tay nhỏ dịch về phía trước hấn.

Xoa cơ bụng rắn chắc, vuốt lên vuốt xuống, rồi từ từ đưa xuống dưới.

*****

“Cho nên sao?” Mộ Tịch Dao nâng khuỷu tay trái, nhếch cằm trong mắt hàm sương lạnh lùng nhìn khách không mời mà đến.

“Trắc phi gặp biến không sợ, thật bình tĩnh trấn định”. Một người đàn ông trung niên có dáng vẻ hàm hậu, quay đầu nhìn về phía gương mặt kinh hoàng của Mộ Tịch Đình, trong mắt tràn đầy vẻ trào phúng.

Mộ Tịch Dao đương nhiên không phải là không sợ, mà nàng cảm nhận được tuy ngọc bội nóng kên, nhưng không phải là loại sức nóng báo hiệu gặp phải sát khí.

“Người... các người là ai?” Mộ Tịch Đình sợ hãi run rẩy hỏi.

Đang nói chuyện với Mộ Tịch Dao, bỗng nhiên hai gã hắc y nhân xông tới, nhân tiện nói ra thân phận của bọn họ.

“Mộ tam tiểu thư thế mà cũng không biết lai lịch chúng ta? Xem ra Ân Cơ dù có tìm đến người, cũng không lộ ra thân phận của chủ thượng”.

Chủ thượng? Mộ Tịch Dao kinh hãi. Tông Chính Lâm đã từng nhắc tới, kẻ cầm đầu của đám phản tặc Thực Trung tự xưng “Tôn chủ”, thuộc hạ dưới trướng xưng hấn là “chủ thượng”.

Hai người trước mặt là dư nghiệt Thực Trung? Còn có liên quan đến Mộ Tịch Đình.

Mộ Tịch Dao nhú mày, sắc mặt vô cùng khó coi. Lần này sợ là Mộ Tịch Đình đã bị kéo vào một vòng lốc xoáy. Thật sự là không tốt, sợ là còn liên lụy đến cả mấy chục mạng người của Mộ phủ đều bị trảm hết.

“Tại sao lại như thế này?” Mộ Tịch Dao quay đầu nhìn Mộ Tịch Đình đang trắng bệch, gằm nhẹ.

“Muội, muội không biết... Các nàng kêu muội kê đơn. Muội xem tờ giấy, ở trong hầu bao của Nhụy Châu”. Mộ Tịch Đình bị dọa đến mức nói chuyện cũng lộn xộn, trong lời nói không tìm được chút manh mối nào.

Mộ Tịch Dao thở sâu, phức tạp nhìn nàng.

Vừa nẩy thứ muối đuổi theo, lần đầu tiên chủ động nói có việc muốn hỏi. Mộ Tịch Dao vốn muốn mang nàng trở lại Đan Như uyển, nhưng nàng ngượng ngừng từ chối. Nói chỉ muốn hỏi năm ba câu, hỏi xong sẽ đi về, và lại Ngũ điện hạ còn đợi trong điện.

Mộ Tịch Dao liền mang nàng đến nhà thủy tạ, để Nhụy Châu và Mặc Lan canh giữ ngoài đình cho hai người nói chuyện.

Có bị hạ được hay không thì Mộ Tịch Dao đương nhiên biết rõ. Ngọc bội không có cảnh báo, nàng thì bình yên vô sự.

Mộ Tịch Đình tuy bị người khác mê hoặc, nhưng còn may vẫn còn không hồ đồ. Điều này để cho Mộ Tịch Dao còn có chút an ủi. Dù sao mình cũng chiếu cố muối muối nhiều năm như vậy, nếu nhận được kết quả là mạng ta giúp đỡ người ngoài phản lại người nhà, thì mình thực sự khó có thể tha thứ.

“Ngoan ngoãn ngồi xuống”. Tịch Dao kéo tay nàng ta. Lạnh lùng nhìn hai người phía đối diện, Mộ Tịch Dao hoàn toàn trầm tĩnh.

“Không có sự phối hợp của Tam tiểu thư thì hành động lần này không thể nào thực hiện được. Thực không ngờ” người trung niên cười lớn, “Trời giúp chủ nhân ta, Tam tiểu thư lại dẫn được Trắc phi đến đây, khiến chúng ta dễ dàng”.

Hốc mắt của Mộ Tịch Đình đỏ lên, ần ần nước mắt. Cấn chặt cánh môi trừng mắt nhìn người kia, gắt gao nắm lấy tay phải của Mộ Tịch Dao, mặc dù sợ tới run người, nhưng vẫn dính sát vào người tỷ tỷ, một tắc cũng không rời.

Mộ Tịch Dao vỗ vỗ mu bàn tay nàng, âm thầm thở dài. Nữ nhân ấy à, luôn dễ bị tình yêu làm mù hai mắt. Mộ Tịch Đình hao tổn bao nhiêu tâm trí, chẳng qua chỉ muốn hỏi trước khi tuyên tử có phải mình và Ngũ điện hạ từng gặp hay không. Giằng co nửa ngày, cuối cùng Mộ Tịch Dao cũng hiểu.

Đứa ngốc này, mình làm sao lại có ý với Ngũ điện hạ? Nguyên Thành đế còn an ổn khỏe mạnh, nếu nàng dám làm hồng thanh danh hai vị điện hạ thì có đường chết. Kể cả khi không có sự đè ép của Nguyên Thành đế, thì chỉ cần với tính khí Tông Chính Lâm, nàng mà dám hồng hạnh xuất tường, thủ đoạn của Lục điện hạ đối phó với nàng sẽ vô cùng tàn nhẫn.

Mộ Tịch Dao mặc dù giận thứ muối không biết phân biệt đúng sai, dẫn tới tai họa, nhưng giờ cũng không kịp răn dạy. Điều quan trọng nhất bây giờ là phải đối phó với tình huống hiện tại.

“Nhị vị lưu lại đã lâu, không sợ điện hạ nhà ta tìm tới hỏi tội?” Mộ Tịch Dao có dự cảm không tốt đành thử dò xét. Trên mặt tuy là vẻ ôn hòa, đầu óc lại đang nhanh chóng tìm cách để tự bảo vệ mình.

*****

“Kiều Kiều” Tông Chính Lâm cầm bàn tay tinh tế của nàng thật chặt, cẩn thận vuốt ve.

“Điện hạ, ngài không muốn...” nữ tử dựa vào trước ngực hắn, nũng nịu ám chỉ.

Tông Chính Lâm khẽ nhếch hai mắt, giọng nói mềm mại, “Bản điện muốn, Kiều Kiều sẽ cho?”

Mộ Tịch Dao khẽ cười làm nũng, yêu kiều cọ xát vào sau lưng hắn, hai tay xuyên qua nách hắn, ôm cánh tay hắn, chậm rãi hướng lên cổ.

“Điện hạ muốn, thiếp đương nhiên sẽ cho.”

Mắt phượng của Tông Chính Lâm bắn ra hàn quang, trầm giọng nói.

“Vậy thì cố mà giữ mạng chó của ngươi.”

Tay phải câu hắn phát ra nội lực, một mảnh vải vung lên, lập tức quấn chặt cái cổ nhỏ của nữ tử, giữ chặt.

Phun ra một hơi, vẩy tay cho huân hương bên cạnh ao tắt lịm. Trên người hắn một mối như trước, không có một chút sức lực nào.

Hắn điều tức một lát thì thần chí hồi phục tỉnh táo. Lại nhìn nữ nhân ở sau lưng, một khuôn mặt xa lạ, sắc mặt xanh mét, sẫm đã hết hơi thở. Kiểm tra đầu ngón tay, quả nhiên trong móng tay có giấu độc.

Gọi cho được huyền thần hương! Loại thuốc mê hiếm quý của Thục Trung, thế mà lại dùng ở đây.

Cả khuôn mặt hắn là một vẻ lạnh lẽo như sương, Tông Chính Lâm nhảy lên. Khoác thêm áo, đi chân trần ra ngoài.

Mộ Tịch Dao hiện ở nơi nào? Trong lòng Lục điện nóng như lửa đốt.

Kế hoạch ám sát ám sát của đối phương lần này cực kỳ kín đáo, có thể tránh khỏi ám vệ của hắn thì chứng tỏ chúng có nội ứng trong phủ hoàng tử.

***

“Điện hạ đã có mỹ nhân hầu hạ, Trắc phi ít quan tâm thì tốt hơn”.

Quả nhiên! Kế hoạch thật tinh vi. Có thể đến gần Tông Chính Lâm thì hẳn là lợi dụng nàng để hạ độc. Khó trách bọn chúng muốn Mộ Tịch Đình hạ được

mình, chắc là để bắt mình đi. Không ngờ Mộ Tịch Đình lại nảy ra ý khác, càng khiến bọn chúng thuận tiện hành động.

Lần này liệu có phải là tai họa mà vận mệnh từng nhắc tới? Thà là bị người khác dùng được cho thoải mái. Nàng không sợ nhất chính là dùng được. bây giờ đã mất đi lợi thế, chỉ đành yên lặng xem xét trước.

“Hai vị tới đây, là muốn hành hung hai tỷ muội chúng ta hay là còn muốn cùng thiếp ngắm cảnh?” Mộ Tịch Dao dựa lưng vào ghế, không có một tia hoảng loạn hỏi.

Nếu muốn hành hung thì đã sớm ra tay. Nếu đã có hứng thú nhân rồi đây đưa với nàng thì chắc chắn là có mục đích khác. Ngoại việc lợi dụng nàng để tiếp cận Tông Chính Lâm, thì nàng còn có tác dụng gì khác?

Người trung niên cười cười. Theo hồi báo cầu Ân Cơ thì Tông Chính Minh cũng ngầm động chân tình với Mộ thị. Kế hoạch lần này của Chủ thượng không chỉ đơn giản là để loại bỏ Lục hoàng tử Tông Chính Lâm.

“Đương nhiên là còn phiền Trắc phi đi theo tại hạ một chuyến”.

Chỉ là đi một chuyến? E là lần này nếu đã đi rồi tất nhiên sẽ không dễ dàng trở lại.

Mộ Tịch Dao chưa bao giờ lo Tông Chính Lâm không thoát thân được. Sự cảnh giác cầu hấn nhiều khi còn khiến nàng thấy sợ hãi. Bây giờ chỉ còn cách là kéo dài thời gian, giữ lấy tính mạng.

“Tỷ tỷ!” Mộ Tịch Dao hô lên. Sợ tới mức nắm chặt tay nàng chết cũng không buông tay. Kê kia đi từng bước tới gần, Mộ Tịch Đình thật sự sợ hãi, trốn tránh sau lưng Mộ Tịch Dao.

“Đi đâu thiếp cũng lười hỏi. Có hỏi thì nhị vị cũng sẽ không nói cho biết. Muội muội của thiếp đương cũng không có tác dụng gì, mang theo chỉ ảnh hưởng đến nhị vị làm việc mà thôi. Cứ để nàng ở lại đây, đỡ một cái phiền toái, chẳng phải rất tốt ư?”

Mộ Tịch Đình không có tác dụng, nếu đi theo thì nguy hiểm hơn nàng nhiều. Biện pháp thoát thân tốt nhất là để nàng ta biết càng ít càng tốt. Biết càng nhiều càng dễ mất mạng.

“Thiếp là phụ nữ có thai, nếu thấy máu tay, chân sẽ mềm nhũn không đi được.” Giọng nói của Mộ Tịch Dao mềm mại mà lại có vẻ cứng rắn.

Hai người kia liếc nhau, trong chớp mắt một người đánh vào gáy Mộ Tịch Đình, khiến cho nàng ta mất đi ý thức, ngã xuống đất.

Mộ Tịch Dao quay đầu rồi đi.

Tông Chính Lâm, nếu chàng không nhanh, bánh bao nguy mất...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Bày Kế (2)

Edit : Linh Sờ Tinh

“Điện hạ, đã tìm thấy Mộ thứ phi. Lúc phát hiện, người bị đánh ngất xỉu ở nhà thủy tạ cạnh hồ sen”. Nghiêm Thừa Chu, lấy danh nghĩa truy nã nghịch đảng điều động thân vệ, lục tung cả phủ hoàng tử từ trong ra ngoài, tra đi tra lại nhiều lần, cũng không tìm được tung tích của Trắc phi.

Bây giờ tìm được Tam tiểu thư, cuối cùng cũng có chút manh mối. Ánh mắt của điện hạ càng ngày càng lạnh, Nghiêm Thừa Chu không dám nói nhiều hơn nữa chữ, chỉ sợ càng khiến hấn tức giận, lúc đó sợ là sẽ thấy cảnh máu rửa đất bằng.

Tông Chính Lâm nghĩ lại lời bẩm báo của gã sai vặt, người vốn nên đang nghỉ tạm ở tiền viện là Tông Chính Minh lại biến mất không dấu vết gì.

“Mang nàng ta vào đây.” Trong lòng Tông Chính Lâm đã có chút suy đoán. Nếu có thể có chứng thực từ Mộ Tịch Đình, như vậy trong thời gian ngắn Mộ Tịch Dao sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng chịu ít đau đớn thì sợ là không khỏi tránh được.

Nghĩ đến thân thể nàng lúc này, Tông Chính Lâm thấy áy náy không thôi.

Thật đáng chết! Mộ Tịch Dao mang thai đã tám tháng, đáng lẽ nên nghỉ ngơi cho tốt, lại bị nghịch tặc ám toán. Hấn tự trách mình sơ sẩy, liên lụy đến nàng.

Tông Chính Lâm xoa xoa trán, tự bắt mình bình tĩnh. Không thể hoảng. Với trí tuệ của nàng, có thể tự bảo vệ tính mạng trong một khoảng thời gian. Lúc này nàng còn đang chờ mình nghĩ cách cứu viện.

“Vệ Chân, nhanh chóng đi mời tiên sinh tới”.

Vệ Chân nhận lệnh, vội vàng đi đến phủ Đệ Ngũ Dật Triều. Hắn thấy rất lo lắng. Nếu Trắc phi gặp chuyện không may, thường ngày điện hạ là người bao che khuyết điểm như vậy, sợ là hậu viện sẽ bị liên lụy vào. Chỉ mong Dao chủ tử có thể bình yên vô sự, mau chóng trở về, nếu không sẽ là một tai họa.

Tông Chính Lâm nhắm mắt trầm tư, mấy ngón tay chậm rãi vuốt ve nhẫn ngọc.

Đám nghịch tặc ra tay vào ngày khai phủ, trà trộn vào trong tân khách. Lại thừa lúc đông người, ám vệ không thể phòng bị chu đáo, khiến cho bọn chúng thành công. Về phần nội ứng, sắc mặt của Tông Chính Lâm đen lại. Trong phủ có mật thám cũng không có gì đáng ngạc nhiên, quan trọng là nữ nhân nào ở hậu viện trợ thủ, đó mới là mấu chốt?

Có thể tìm hiểu tình hình của Mộ Tịch Dao, có năng lực bắt chước được bảy mươi phần trăm, hiển nhiên là nhận được tin tức chính xác. Vừa có thể tiếp xúc với Mộ Tịch Dao, vừa có thể truyền tin của nàng ra ngoài, nhất định là một trong số những người kia. Thật can đảm, dám ra tay sau lưng hắn. Là câu kết nghịch tặc, ý đồ muốn trừ bỏ Mộ Tịch Dao để tranh sủng? Hay bản thân người đó là ám tử của Thục Trung?

Tông Chính Lâm đang loại trừ những người ít khả nghi, liền thấy Mộ Tịch Đình khóc sụt sướt được người dẫn vào, đáng vẻ như vậy hiển nhiên là kinh hãi quá độ.

Tông Chính Lâm đang tự loại bỏ từng khả năng để phỏng đoán càng thêm chính xác thì đã thấy Mộ Tịch Đình khóc sụt sướt bị người đỡ vào, nhìn thái độ là biết đã bị dọa sợ quá độ.

“Câm miệng!” giọng nói lạnh như băng của Lục điện hạ vang lên, Mộ Tịch Đình bị quát lớn, im bật.

Nhìn nữ nhân lùi thối trước mặt, trong lòng Tông Chính Lâm chỉ có một nỗi tức giận. Ấn tượng của hắn đối với Mộ Tịch Đình dĩ nhiên là vô cùng kém. Nếu không phải vì nữ nhân ngu xuẩn nhiều chuyện này, Mộ Tịch Dao sẽ không bị người bắt đi.

Hắn cố kiềm nén lửa giận, nội tâm lo lắng vội vàng, càng nhìn Mộ Tịch Đình càng ghét. Nếu không phải sợ Mộ Tịch Dao thương tâm, Tông Chính Lâm thực hận không thể tát nàng ta một cái thật mạnh.

“Nói lại một lần nữa từ đầu đến cuối cho rõ ràng. Đừng tưởng ngươi là thứ muối của nàng thì bản điện sẽ không dám động đến ngươi. Mộ phủ thì ta không hạ thủ, nhưng mẹ đẻ của ngươi, bản điện vẫn có thể động đến.”

Mộ Tịch Đình bị hấn lạnh lưng đe dọa sợ tới mức mất cả hồn vía. Đây là lần đầu tiên nàng đối diện trực tiếp với lửa giận của Tông Chính Lâm. Vốn tưởng rằng Lục điện hạ mặt lạnh tim nóng, thế mà đáng vẻ của hắn bây giờ như có thể ăn tươi nuốt sống người khác, Mộ Tịch Đình run lên, nghĩ nếu Mộ Tịch Dao không trở về, thì kết cục của mình và di nương sẽ ra sao.

Nàng ta vốn nhất gan, ở trong phủ Ngũ hoàng tử thì được Tông Chính Minh ôn nhu che chở, bây giờ bị Tông Chính Lâm dọa, đầu óc hoàn toàn hỗn loạn. Không kịp suy nghĩ vội vàng muốn kể lại mọi chuyện, nhưng lại biến thành không nói rõ ràng, loạn cả lên.

Tông Chính Lâm thấy nàng ta mở miệng mấy lần cũng không nói được một chữ, sắc mặt càng đen, càng thêm tức giận.

Nữ nhân này muốn làm gì! Mộ Tịch Dao sao lại có thể có được loại thứ muối như vậy? Lúc nguy cấp thì nói cũng không xong, muốn từ miệng nàng hỏi một chút tình hình của Mộ Tịch Dao, thế mà lại quá khó khăn?

Lục điện hạ và Mộ Tịch Dao ở chung đã lâu, hoàn toàn quên mất đáng vẻ mà các tiểu thư khuê các cần có. Hôm nay nhìn thấy cách ứng xử của Mộ Tịch Đình thì hắn không thể chịu được.

“Nói!” Tông Chính Lâm đã hết kiên nhẫn, vỗ bàn.

“Á~~~~” Mộ Tịch Đình kinh hãi hét lên, liên tục lui về sau.

Ánh mắt của Tông Chính Lâm như phủ một tầng sương mỏng, đang muốn sai người kéo xuống để tra tấn bức cung, thì bị Đệ Ngũ Dật Triều vừa kịp tới vội vàng ngăn lại.

“Điện hạ, xin giao việc này cho tại hạ xử lý”.

Đệ Ngũ Dật Triều thấy thần sắc của Tông Chính Lâm, âm thầm lắc đầu. Điện hạ quá quan tâm Trắc phi nên tâm tình bị loạn. Tam tiểu thư như thế này, càng là đổ dầu vào lửa.

Haizz, sao hai tỷ muội của Mộ gia lại kém nhau đến vậy. Một người thì quá lợi hại, dám khiêu chiến với quốc công phủ, còn một người sợ sệt mềm mại khiến cho người khác ngột ngạt.

Đệ Ngũ Dật Triều dẫn Mộ Tịch Đình đang hoảng hốt sang nơi khác để hỏi, để lại một mình Tông Chính Lâm tập trung suy nghĩ.

“Vệ Chân, phong tỏa tin tức. Bên ngoài có hỏi thì chỉ nói Ngũ điện hạ có việc gấp phải rời kinh. Trắc phi bị kinh sợ, thai nhi bất ổn, đưa về nhà mẹ đẻ tĩnh dưỡng”.

“Chuyện Trắc phi mất tích, cần Mộ phủ phối hợp che lấp. Thịnh Mộ đại nhân cẩn thận, phải chú ý lưu tâm”

“Phong tỏa hậu viện, giam lỏng tất cả mọi người”.

Tông Chính Lâm nói rõ từng chữ một, bắt đầu thu xếp những việc quan trọng nhất.

Sau nửa canh giờ, Đệ Ngũ Dật Triều đi theo Tông Chính Lâm vào thư phòng. Hai người mật đàm cả đêm, đến tận khi trời sáng.

Sáng sớm, trên khắp đường phố Thịnh Kinh đều thấy thị vệ của phủ hoàng tử điều tra khắp nơi. Quân Tuần sát Kinh đô cũng bị điều động, phạm vi điều tra rộng khắp kinh thành. Sau đó một tin tức truyền ra làm nổi một trận phong ba truyền khắp Thịnh Kinh.

Trong ngày mở phủ, Lục điện hạ bị thích khách của Thục Trung hành thích, vai trái bị thương, đang tỉnh dưỡng trong phủ.

Nguyên Thành đế vẫn đang ở hành cung Cẩm Thành, nhận được tin tức, trong lúc tức giận đã hạ một đạo thánh chỉ phong tỏa cửa thành, nghiêm khắc điều tra, không thể buông tha cho loạn đảng. Sau đó lại liên tiếp hạ chỉ sai hai ngự y đến phủ hoàng tử, sai thái giám tổng quản mở kho, ban thưởng được liệu trăm năm cho Tông Chính Lâm dưỡng thương.

Cùng lúc đó, trong Thịnh Kinh đột nhiên lại có thêm một tin tức động trời truyền khắp nơi.

Lục điện hạ đóng cửa dưỡng thương, điều tra toàn thành, tất cả chỉ vì một nữ nhân phản bội chạy trốn. Mà nữ nhân này là Mộ Trắc phi mới gây ồn ào không lâu trước đây. Mộ thị chạy trốn, là vì có gian tình với đương kim Ngũ điện hạ, hai người tình sâu như biển, vụng trộm sau lưng lục điện hạ, đã có kết quả. Bây giờ thậm chí còn cùng nhau bỏ trốn. Lần này Nguyên Thành đế phong tỏa cửa thành, là muốn bắt hai người này về. Nói có loạn đảng của Thục trung chẳng qua chỉ là cái cớ để che giấu lập liêm chuyện xấu của Hoàng thất mà thôi.

Tông Chính Lâm nghe được lời đồn, trong lòng cuối cùng cũng xác nhận được phỏng đoán của mình là đúng.

Hành động lần này là của đảng phái khác, với ý đồ một mũi tên trúng hai con chim. Không chỉ ám sát hấn, mà còn muốn hủy hoại thanh danh của Tông Chính Minh. Còn Mộ Tịch Dao chỉ là một con cờ bọn họ vô tình lợi dụng mà thôi.

Chủ mưu sau lưng lần này, cẩn thận bày bố quả là rất cao thâm.

Tông Chính Minh vốn có tiếng nói trong giới văn nhân, thanh danh hiển hách, chỉ cần một lời gièm pha này cũng đủ làm cho hấn mất hết thanh danh, lưu tiếng xấu muôn đời.

Phản tặc là muốn hủy sạch căn cơ của hai vị hoàng tử đặc lực nhất của Nguyên Thành đế. Mặc dù Tông Chính Lâm tránh được ám sát, nhưng bị liên lụy vào việc huynh đệ phản bội, loạn luân không còn phẩm hạnh, danh dự của hấn cũng khó mà giữ được.

Mộ Tịch Dao bị người lợi dụng, tình hình cũng cực kỳ nguy hiểm.

Dù cho nàng có thể may mắn thoát khỏi miệng hổ, tạm thời bảo vệ tính mạng. Nhưng sau trở về, lại bị cả Thịnh Kinh chỉ trích khinh bỉ. Chỉ có cách chứng minh lời đồn bỏ trốn là hoàn toàn vô căn cứ, thì hấn và Tông Chính Minh mới có thể chứng minh được sự trong sạch của mình.

Nhưng mà Mộ Tịch Dao bị người khác bắt đi lại là sự thật. Danh dự của một nữ tử khi đã bị ảnh hưởng thì thế gia bình thường còn không thể tha thứ, chứ nói chi đến hoàng tộc Đại Ngụy? Nếu Nguyên Thành đế biết được mọi việc thì sẽ quyết định như thế nào, trong lòng Tông Chính Lâm biết rõ. Thân là vua một nước sẽ không ngần ngại hy sinh một nữ tử để bảo toàn hai đứa con trai.

Lần này hấn và Đệ Ngũ Dật Triều chọn đánh đòn phủ đầu, tung tin giả về tặc nhân trước, làm to chuyện để tìm kiếm toàn thành, muốn chiếm tiên cơ, hy vọng sớm cứu được hai người bọn họ. Nhưng không cách nào giảm được mức ảnh hưởng của lời đồn. Thực tế thì ba ngày sau Nguyên Thành đế nhất định sẽ hỏi kinh, đến lúc đó mà còn chưa tìm người, thì mọi việc sẽ càng khó che giấu.

Tông Chính Lâm một mình đứng trong Đan Như Uyển, nhìn chần chệm lạnh lẽo, trong mắt hấn là một nỗi đau xót khó che giấu nổi. Tay hấn nắm chặt chiếc nhẫn mà Mộ Tịch Dao tặng, hấn nhắm mắt thật lâu.

Kiều Kiêu, nàng đang ở đâu!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Bày Kế (3)

Edit: Linh Sờ Tĩnh

“Này, ăn cơm”. Một hấn tử cao lớn ném một chén cơm đến trước mặt Mộ Tịch Dao. Cái chén sứ cũ nát bị hấn ném lăn hai vòng mới dừng lại. Mộ Tịch

Dao hí mắt đánh giả com canh bên bàn, lại ngẩng đầu nhìn người vừa tới, ngồi yên không hề sứt mẻ.

Coi nàng là kẻ xin com sao? Ăn mày xin com còn được cho vài miếng rau nát, thế mà nàng chỉ có một ít cháo gạo? Đây là nghĩ rằng nàng sắp chết nên muốn cho gì thì cho sao?

Đến bây giờ Mộ Tịch Dao đã bình tĩnh hơn rất nhiều, thật sự trầm ổn. Những gì có thể làm, nàng đã an bày thỏa đáng. Hẳn là đêm nay Tông Chính Lâm có thể tìm đến đây. Boss mà đến thì nàng còn sợ gì?

Nghĩ đến sẽ sớm có chỗ dựa vào, dũng khí của Mộ Tịch Dao cũng tăng lên.

Tục ngữ nói, cần cù bù thông minh. Thịnh thoảng Mộ Tịch Dao chịu khó suy nghĩ, thế mà lại có bất ngờ lớn. Lần này có thể đơn giản phá được cục diện, đúng là phòng ngừa chu đáo sẽ có được nước cờ chính xác.

Về phần nữ nhân ẩn mình trong phủ hoàng tử kia thì chờ sau khi nàng thoát được tất có nhiều biện pháp thu thập.

Mất cả một đêm không nhìn thấy Lục điện hạ, Mộ Tịch Dao quyết tâm phải hung hăng khóc lóc kể lể với boss. Để cho hắn biết mình phải chịu bao nhiêu ủy khuất vì ở bên hắn. Đây là chuyện mà người bình thường có thể chịu được ư? Huống chi nàng còn mang cái bụng to nữa.

Mộ Tịch Dao bị nhốt trong một căn phòng gạch cũ nên vô cùng oán hận vì đêm qua ngủ không tốt. Chẳng có lấy một cái gối mềm, giường đất quá cứng làm đau cả lưng. Nàng không biết rằng Lục điện hạ cũng trắng đêm không ngủ, cả đêm chỉ nghĩ đến nàng. Chỉ sợ nàng không chịu nổi, lại sợ cái tích cách cổ chấp, không chịu quan tâm gì khác, bị người bắt nạt.

“Tiểu ca, thiếp chỉ quen ăn sáng bằng bánh trứng trắng, canh phù dung, bánh bao, tương thịt băm, san hô cái trắng. Phiên tiểu ca đi một chuyến đến Tụ Tiên Lâu mời đầu bếp tự mình làm”.

Muốn lợi dụng nàng? Vậy thì phải hầu hạ nàng cho tốt trước đã. Bà cô đây tính khí không dễ chịu đâu!.

Nếu Tông Chính Lâm biết sau nàng rời khỏi hắn đáng thương tới mức chỉ có cháo gạo để ăn, còn không bị hắn cười đến rụng răng? Boss kiêu ngạo, không nên cổ vũ hắn cứ xấu tính như thế nữa.

Kẻ kia nhìn nàng như nhìn một người điên, không thèm nói gì đã rồi đi.

“Tiểu ca, phò nhỏ ở Thành tây cách Tụ Tiên lâu chỉ có bốn con phố, người nói với quản sự một tiếng, thiếp có thể chờ”.

Trong mắt của tên kia hiện lên một vẻ kinh ngạc, kinh thường hừ lạnh một tiếng, “Mặc dù ở ngay đối diện nhưng hôm nay cũng chỉ có chén com này thôi”. Nói xong thì ra ngoài khóa cửa lại.

Đầu óc của nữ nhân này có phải là không bình thường không nhỉ? Bị bắt cả buổi tối, không chỉ ngủ ngon, còn không coi mình là tù nhân. Thị còn cho rằng đây là phủ hoàng tử ư, có thể tùy ý sai bảo người khác?

Mộ Tịch Dao bị nhốt trong phòng, chỉ có một mảng sáng ảm đạm, nhưng đôi mắt lại sáng như hoa nở giữa trời nắng rực. Cảm giác của nàng trong xe ngựa tối qua là đúng, quả nhiên là bị đưa đến phía tây thành. Nhìn khu dân cư cũ kỹ trước mặt, đây có thể là ngõ Càn Tây hoặc Thuận Long. Nhưng khi nhìn hình thức sân viện này thì đây chắc chắn là ngõ Càn Tây. Thật sự là rất biết chọn nơi, còn biết ẩn nấp ở nơi thị thành?

Đáng tiếc, nàng là kẻ chuyên môn soi mói. Dám để nàng sống không được thoải mái, vậy thì xem ai mới là người không an ổn trước.

“Đưa com qua chưa?” một nam nhân tuổi trung niên ở trong sân luyện quyền, cực kỳ mạnh mẽ.

“Vừa đưa qua.”

“Nàng ta có gây sự không?” Căn cứ theo tin tức nhận được, Mộ thị không phải là người thành thật.

“Nữ nhân kia...”. Hân tử thuật lại lời Mộ Tịch Dao nói.

Người trung niên dừng động tác luyện quyền. Nữ nhân kia là người mà chủ thượng cố ý căn dặn, phải trông giữ cho tốt, không được phép mắc sai lầm.

Còn đang đoán là nàng cố ý gây khó dễ cho hạ tiện, hay là có mục đích khác. Chợt nghe trong phòng nàng truyền ra khúc hát tần khoang, lời ca như tiếng khóc vang lên, bi thương khó tả.

Người trung niên nhíu mày. Nữ nhân này mới sáng ra còn có lòng dạ hát kịch? Nhưng nhìn thấy cái khóa ở trước cửa, hẳn không để ý nữa.

Ngõ Càn Tây là một nơi yên tĩnh vắng lặng, trừ ngày mùng một và mười lăm có chút náo nhiệt mà thôi. Xung quanh đều là người nghèo khổ, sáng sớm đã phải rời nhà kiếm sống. Hai gian nhà phía trái phải của viện này đều đã bị chủ thượng mua, cho dù nàng kêu gào rất hòng cũng không có người quan tâm. Để cho nàng ta náo đủ thì tự nhiên sẽ ngoan ngoãn ăn com.

Mộ Tịch Dao hát đi hát lại mãi bảy tám câu, hát đến thâm thương, cũng không ngại phiên hà.

Sau nửa ngày, ngoài cửa tiểu viện có rải rác vài tiếng bước chân.

“Mở cửa! Bên trong là người nhà nào? Chủ từ nhà ta nghe có người hát tần khoang, muốn mời về nhà hát vài khúc”. Cửa viện bị người gõ liên tục, Mộ Tịch Dao ngồi trong phòng khẽ nhếch miệng cười.

Sắc mặt của người trung niên trở nên khó coi, sao lại có người tìm đến tận cửa rồi?

Lại nghe đối phương nói đến hát khúc, liền hiểu ngay tính toán của Mộ Tịch Dao là gì. Vợ cho người mở khóa không cho nàng tiếp tục tác quái.

Khi hần vào trong nhà, thì thấy tư thế của Mộ Tịch Dao đứng như đang diễn kịch, hát say sưa.

Hần trầm mặt, hung ác mở miệng, “Trắc phi muốn cầu viện ư? Đáng tiếc còn phải xem đối phương có năng lực đó hay không đã?”. Vốn không muốn quan tâm nàng, nghĩ cứ để nàng quấy đến mệt mỏi là mình được yên tĩnh. Không ngờ nàng ta lại may mắn đến vậy, ngồi hát ở cái góc này mà cũng có thể thu hút người đến. Cũng may nơi này cách xa nhà quyền quý, lát nữa chỉ cần ra cửa đuổi người đi là được.

“Chủ thượng của ngươi không nói cho ngươi biết, thiếp bị nuông chiều thành quen, không chịu nổi đói khổ sao? Thí dụ như lúc này đây thiếp bị đói, vô cùng không muốn ủy khuất chính bản thân mình. Nếu không phải tại chẳng có nổi một chút com từ tể, thiếp cũng chẳng cần phải hát rong”. Mộ Tịch Dao buông tay chân trở lại bình thường, đi đến trước bàn lấy chiếc đĩa gỗ gõ lên cái chén sứ kia.

“Chắc đại nhân không cho rằng thiếp chỉ là một phụ nhân ngu xuẩn, chỉ cần ép buộc dạy dỗ một chút là sẽ theo khuôn khổ của các người đặt ra?” Mộ Tịch Dao vỗ bàn ăn, cười thành tiếng.

“Vào ngày mùng một hàng tháng, lão phu nhân của Trương Dương hầu phủ đều đến miếu hoàng thành thấp hương. Sau đó sẽ đến Tịnh Tuệ am để nghe Từ An sư thái giảng kinh, dùng com. Hôm sau người của Trương Dương hầu phủ mới đến Tịnh Tuệ am đón người hồi phủ. Ngõ Càn Tây này chính là con đường nhất định phải đi qua. Thiếp thân lại hát vài câu hát, làm người rơi lệ ở một nơi vắng lặng như thế này, đại nhân thử nói xem, hầu phu nhân có cảm thấy hứng thú không?”

Mộ Tịch Dao cười một cách xinh đẹp. Hát hí khúc đều có thưởng đó? Khen thưởng của nàng đã đến tận cửa rồi. Hầu phu nhân là người cả đời chỉ yêu nghe khúc, nếu như nói ở thời hiện đại thì là fan cuồng chính hiệu, nhất là cực kỳ sùng bái thể loại tần khoang. Mỗi lần trong cung mở tiệc chiêu đãi các mệnh phụ, chỉ cần có gánh hát xướng khúc, thì bà ta đều nghe từ đầu đến cuối, trong lúc gánh hát diễn khúc sẽ không bỏ dở nửa chừng.

Khúc mà nàng vừa hát tên là “Vị thủy”, chính là khúc mà Thục phi rất yêu thích, mấy lần vào cung được nghe, cũng nhớ rõ được đoạn mở đầu.

Tên trung niên hung ác nhìn nàng, sắc mặt vô cùng khó coi.

Nếu bây giờ mà bị người của hầu phủ tóm được, hành động sẽ thất bại. Việc ám sát đã thất bại rồi, chuyện của Mộ thị không thể để xảy ra bất cứ sai sót nào.

Người phụ nữ này tâm kế quá sâu, phòng cũng không phòng được. Cũng chỉ đành tự trách mình, lúc ban đầu không nhìn ra mưu kế của nàng. Bây giờ rơi vào hiểm cảnh.

Mộ Tịch Dao ghét bỏ đẩy cái chén sứ ra, tâm tình tốt hỏi hần, “Đại nhân đã nghĩ kỹ chưa? Nếu được chiêu đãi com ngon, thiếp sẽ không ngại mà ở lâu thêm. Dù sao thì cứ thế này mà ra ngoài gặp người cũng không thoải mái gì cả, đúng không?”

Tông Chính Minh bị nhốt ở bên cạnh, chẳng thấy chút động tĩnh gì, có lẽ là bị hạ được quá nặng, còn chưa tỉnh. Nếu vội vàng dẫn người đến cứu, thanh danh của nàng nhất định sẽ khó giữ được. Mộ Tịch Dao cũng không muốn bị đuổi ra khỏi tôn thất.

Nàng cần tìm biện pháp thuận lợi về vang hồi phủ. Lúc này không thể vội vàng.

Người ngoài cửa còn đứng chờ, nếu lâu quá mà không có ai ra, nhất định sẽ khiến người ta hoài nghi. Nhiều ngày nay toàn bộ Thịnh Kinh đều sôi sục, người người thần hồn nát thần tính, ngay cả cỏ cây cũng không dám lay động chứ đừng nói con người.

“Mưu kế của Trắc phi thật sự cao diệu”. Tên trung niên thở dài. Thăm nào chủ thượng nói không thể khinh thường nữ nhân này. Nay thì hần đã biết rồi, vừa sáng sớm đã cho hần ngã ngựa.

Mộ Tịch Dao làm như không nghe thấy, lẳng lặng chờ.

Mục đích lớn nhất của đám tặc là muốn hủy diệt căn cơ hoàng tộc, làm tổn hại uy nghiêm Nguyên Thành đế.

Nếu lúc này bị lộ đám tặc nhân chắc chắn không thể thoát. Tông Chính Minh đương nhiên có thể tự chứng minh mình trong sạch. Thứ bọn hần hủy đi chỉ là một con cờ nhỏ như nàng mà thôi. Vì thế chỉ cần nàng không quá ngoan tuyệt, thì tên trung niên này nhất định không dám tự ý làm chủ tránh làm hỏng đại sự.

Lúc này nàng dẫn người đến chẳng qua là muốn bàn điều kiện, kiếm chút lợi ích. Đừng nghĩ rằng nàng bị nhốt ở đây thì có thể tùy ý bị đánh. Nhưng việc có nên ép đến mức chó cùng đứt gấu hay không thì Mộ Tịch Dao còn đang đắn đo suy tính.

Chẳng qua nàng chỉ là nắm được điểm yếu chúng không dám tự mình quyết định nên mới dám to gan như vậy.

Đám phản tặc này vô nghệ rất cao siêu, dũng mãnh. Nhưng nếu nói về âm mưu xảo quyệt, thì còn kém Mộ Tịch Dao không biết bao nhiêu đẳng cấp.

“Đại nhân không cần lo thiếp lật lọng. Thiếp chẳng qua là vì lo nghĩ đến đứa con trong bụng. Com này dù thiếp có thể nuốt trôi, nhưng con thiếp không thể chịu sự đối đãi như vậy được. Hơn nữa, thiếp không thể đi ra ngoài để hủy đi trong sạch của bản thân. Nếu đại nhân đồng ý, thiếp có thể giúp đuổi người vừa tới đi”. Mộ Tịch Dao chắc chắn nói.

Nữ nhân này dùng đến kế này chỉ vì muốn com canh ngon miệng? Tên trung niên tức giận đến mức mặt nổi gân xanh. Nếu chỉ vì mấy món ăn mà gây ra sai lầm thì hẳn làm sao có thể giải thích với chủ thượng và các huynh đệ?

“Vì danh dự, ngay cả tính mạng Trắc phi cũng không để ý ư?” Mộ thị đứng là kẻ quỷ kế đa đoan, hẳn thực không dám khinh thường.

“Thiếp không thể khiến cho điện hạ của thiếp thấy hổ thẹn được”. Mộ Tịch Dao vẻ mặt bình tĩnh, thần sắc si mê, trong mắt lộ vẻ tình thâm ý đậm.

Người trung niên âm thầm cười trào phúng, cho dù thông minh đến đâu, cũng không thể qua ái tình yêu. Lục điện hạ thương yêu nàng, coi như cũng đáng giá, ít nhất người hẳn yêu thương cũng là một cái liệ phụ trình tiết.

“Mong Trắc phi giữ lời, tại hạ có thể đáp ứng. Mong Trắc phi cẩn thận, đừng lấy tính mạng ra đùa”.

“Mở cửa!” Người trung niên vừa sai người vừa nắm chặt cổ nàng. Nếu sự việc có biến, tất nhiên sẽ lấy mạng nàng ngay tức khắc. Về phần khiến cho kế hoạch thất bại hẳn sẽ lĩnh phạt khi trở về Thục trung.

Tam quân gia của Tường Dương hầu phủ mang người tiến vào tiểu viện, chỉ thấy một tiểu nha đầu đang quét sân. Nhìn có vẻ không hợp với tuổi của người có thể hát khúc hát vừa rồi.

“Vừa rồi là người nào hát khúc?” Tam quân gia khi ở trong phủ được người người nịnh nọt. Hôm nay vào nhà người nghèo, vênh vào tự đắc, rất không khách khí. Khiến tiểu nha đầu sợ hãi lùi về phía sau, dùng sức khua tay.

“Quân gia lão gia, nam nhân nhà ta đến nhà chủ làm việc. Vừa rồi dân phụ chỉ là tùy tiện ngâm nga mà thôi.”

Giọng nói của Mộ Tịch Dao trầm bổng, nghe như người hai mươi mấy tuổi.

“Ta là tổng quản của Hầu phủ, phu nhân tránh không gặp mặt, là sọ ta là đáng đồ tử, không phải người đứng đắn?”

Giọng nói từ trong buồng truyền ra, cũng không thấy bóng người.

Mộ Tịch Dao nhíu mày, dân đen? Mắng thật thoải mái. Gặp loại tiểu nhân như vậy, đáng đánh

.

“Lão gia, dân phụ mới sinh xong, còn chưa hết tháng ở cữ, không ra gió được. Trên người dơ bẩn, sợ làm vương mất lão gia.”

Tam quân gia nghe nói là sản phụ, cảm thấy thật xui xẻo.

“Mới rồi là người hát xướng khúc?”

“Vâng. Dân phụ trước kia là nha hoàn tam đẳng trong cung, theo sư phụ trong cung học được vài câu.”

“Người là cung nữ? Sao lại nghèo túng như thế?” Tam quân gia kinh ngạc. Theo lý thì cung nữ đều có tiền để dành, cũng không khó để tìm một nhà chồng tốt.

“Việc này, cha dân phụ thích đánh bạc, cho nên...”

Tam quân gia nghe xong thì đã rõ. Xem ra hôm nay gặp phải một kẻ gà mờ. Thật mất công vui mừng một hồi. Hẳn thấy tay áo, ghét bỏ xoay người rồi đi.

Mộ Tịch Dao nghiêng người ra hiệu buồng cô mình ra, chuyện này đã xong, ngài nên thu tay lại?

Tên trung niên nhìn gương mặt không chút sợ hãi của nàng, chậm rãi thu tay lại. Vừa rồi khi nàng ta trả lời hẳn mạch đập không hề rối loạn, quá mức trầm ổn. Muốn so chiêu với nàng ta, bản thân hẳn thực không phải là đối thủ.

“Chỉ cần cung cấp đồ ăn ngon, Trắc phi sẽ không sinh sự?”

Đáng tiếc không thể trói nàng ta lại, bụng lớn như thế kia nếu lỡ xảy ra vấn đề gì, chỉ sợ sẽ bất lợi với đại sự của chủ thượng.

“Thiếp tuy là nữ tử, nhưng cũng biết giữ chữ tín.”

Tạm thời giả vờ hồ đồ để có đồ ăn ngon đã, chờ Lục điện hạ đến, ta từ từ tính toán sau`.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 115: Bày Kế (4)

Edít: Linh Sờ Tinh

“Điện hạ, người gác cổng nhận được tin từ một tiểu nha đầu đưa đến. Nói rõ là phải đưa tới tay quân sự của Đan Như Uyển, là có chuyện gấp cần bẩm báo”.

Điền Phúc Sơn vừa nhận được tin vội chạy tới thư phòng. Hiện giờ chỉ cần có tin tức liên quan đến vị ở Đan Như Uyển, điện hạ nhất định sẽ xem xét cẩn thận. Từ khi Dao chủ tử gặp chuyện không may, điện hạ chưa từng nghỉ ngơi. Hôm qua vốn phải tiếp khách nên khá mệt mỏi, bây giờ lại thức suốt đêm. Trong mắt điện hạ đã đầy tơ máu, cố gắng chống đỡ chờ tin khắp nơi truyền về.

“Điện hạ, Hách Liên chính phi đưa tin đến, muốn đến thăm bệnh trác phi. Tô Trắc phi cũng có ý”.

Tông Chính Lâm nhận tờ giấy, hần chỉ lo truy tìm dấu vết Mộ Tịch Dao để lại nên bỏ mặc mọi chuyện khác, mí mắt cũng chưa từng nâng lên. Toàn bộ tâm tư của hần đều đặt ở việc phải tìm được Mộ Tịch Dao về. Nguyên Thành để hôm nay sẽ trở về, nếu muốn một bước, chỉ sợ chuyện này mà thành lớn chuyện chỉ có chết.

Điền Phúc Sơn ngượng ngùng, không dám nhắc lại. Không thấy không khí xung quanh điện hạ đã thành núi băng rồi hay sao.

“Điền Phúc Sơn!” Tông Chính Lâm đột nhiên hét lên, nắm một cái lên thư án, dáng vẻ vô cùng kích động.

“Tìm kiếm Chim ruồi vàng!”

Kiều Kiều, cuối cùng thì nàng cũng giúp ta bớt chút bận tâm.

Nếu Mộ Tịch Dao ở đây, chắc sẽ vô cùng đắc ý. Nhớ tới dung nhan xinh đẹp của nàng, ánh mắt Tông Chính Lâm trở nên sâu thẳm. Nàng đúng là khiến hần vừa yêu vừa hận, lúc này thì nhớ nàng đến phát điên.

Chim ruồi vàng là cái gì? Điền Phúc Sơn đột ngột bị Tông Chính Lâm phát tác nên hoảng sợ không dám hỏi nhiều, vội vàng phái người nghe ngóng tìm kiếm khắp nơi. Nhìn dáng vẻ của chủ tử, hần là có tin tức của Trắc phi?

Mộ Tịch Dao đang ngồi ở trong phòng, tâm trạng thoải mái ăn uống. Dáng vẻ thỏa mãn của nàng khiến cho khóe miệng gã đại hán giám thị bên cạnh trở nên co quắp.

Nữ nhân này mất bao nhiêu tâm trí, thực sự chỉ vì một bàn đồ ăn. Lục hoàng tử thường ngày đều nuông chiều nàng ta như thế này sao? Dung túng, ham hưởng thụ, không để ý tính mạng?

Đại nhân sợ hành động của Mộ Tịch Dao có gian trá, đặc biệt dặn dò hần chọn thêm mấy món lẫn vào trong đó. Trên đường đưa về lại vòng vo mấy bận, kết quả mọi chuyện yên ổn, không hề có chút dị thường.

Nhìn nàng đoan chính ngồi đó, thật chuyên chú ăn uống, gã thật sự thấy mình không thể hiểu nổi lòng dạ đàn bà.

Bình thường những kẻ tử tù bị đưa vào trong lao, sợ nhất là được một bữa ăn phong phú. Nàng thì ngược lại, ghét bỏ đồ ăn bình thường, lại còn liều mạng đòi ăn ngon. Rốt cục đầu óc nàng ta làm sao vậy? Chẳng lẽ thật sự chỉ như nàng nói là vì thai nhi trong bụng? Mới nhìn thì cũng không có chuyện như vậy....

Tên trung niên nhận được bẩm báo, trầm tư một lúc lâu.

Mộ thị quả là loại quái dị, những người thông minh đều cổ quái. Hần không quản nổi nữ nhân kỳ lạ như thế. Tông Chính Lâm vốn đã bí hiểm, nữ nhân bên cạnh hần cũng xảo trá quái dị chẳng kém.

“Đại nhân, đây là thực đơn mà ả mới đòi hỏi”.

Động tác của tên trung niên bỗng như bị kiềm hãm, canh giữ người nữ nhân này còn gian nan hơn cả việc đi hành thích giết người.

Trong lúc đó thì Mộ Tịch Dao lại đang rảnh rỗi, bèn đứng dậy đi đi lại lại trong phòng.

“Người nào ở đó?” Tông Chính Minh chuyển mình, khẽ xoa gáy, khàn giọng lên tiếng hỏi.

Mộ Tịch Dao nghe hần gọi người, cuối cùng cũng thấy yên tâm. Nếu hần còn không tỉnh lại, nàng thực nghi ngờ liệu có phải Tông Chính Minh bị người ta điểm huyệt câm hay không.

Nơi này quá buồn chán, dù sao có người nói chuyện cũng tốt hơn so với việc một mình ngồi ngẩn người ra đợi.

“Điện hạ.” Mộ Tịch Dao tới gần góc tường cất tiếng gọi.

“Mộ Trắc phi?” Tông Chính Minh kinh ngạc kêu lên.

Hắn tuy đã tỉnh lại nhưng toàn thân vô lực, nội lực bị phong tỏa. Vừa mới cất tiếng gọi người đã nghe giọng Mộ Tịch Dao trả lời từ cách vách.

“Điện hạ, hãy nghe thiếp nói”. Mộ Tịch Dao tỉ mỉ đem những chuyện xảy ra tới qua vảnhững phỏng đoán của mình nói cho Tông Chính Minh nghe một cách rất có trật tự và rõ ràng với những phân tích sâu sắc.

“Cho nên bây giờ chúng ta đang bị giam, như cá trên thớt?” Tông Chính Minh cũng không kích động, giọng nói rất trấn định. Hiển nhiên hắn không phải là người dễ dàng khoan tay chịu chết. Mấy người hoàng tử thì có ai là không lớn lên từ trong mưa gió tanh máu lớn lên, đừng nói là bị nhốt, chỉ cần còn một hơi thở, cũng quyết sẽ không buông tha ý chí muốn sống.

“Điện hạ có đói bụng không? Thiếp có gọi đồ ăn của Tụ Tiên lâu, cố ý giữ lại cho ngài một nửa.”

Tông Chính Minh sững sờ. Bị nghịch tặc Thực trung bắt đi, còn có ưu đãi như vậy? Nhìn kiểu gì cũng giống như đang chiêu hàng?

Ngủ điện hạ bỏ lơ trò hay ban sáng, nên hiện giờ không hiểu rõ đầu đuôi.

“Vị đại ca kia!” Mộ Tịch Dao hắng giọng gọi với ra phía ngoài, kêu người đến. Không chút khách sáo sai hắn đem cơm đến phòng bên cho Tông Chính Minh.

Gã đại hán cứng mặt, đành chịu bị nài sai sử, một câu cũng không dám nói.

Đại nhân bị nài ta giẫy vò đến nỗi sợ hãi mà tránh thật xa. Để lại hắn với câu nói “Nhấn nhin mấy ngày, lấy đại sự làm trọng”, hắn phải một mình ở lại đây và chịu những uất khí của ả ta.

Tông Chính Minh nhìn sắc mặt của hắn thì hiểu ngay người này chắc chắn là bị Mộ Tịch Dao sửa trị qua. Nếu không thì sao có thể dễ nói chuyện đến thế chứ?

Nghịch tặc mà lại đến nông nổi này, bị coi như nô tài mà sai bảo, Mộ Tịch Dao đúng là có đủ thủ đoạn.

Tông Chính Minh chuyển bàn ăn đến cạnh tường, vừa tao nhã dùng cơm, vừa nói chuyện với Mộ Tịch Dao.

“Com trưa cũng là mua từ Tụ Tiên lâu?”

“Đương nhiên là không phải, com trưa thiếp chọn món vịt da giòn ở Trần ký”.

Tông Chính Minh thấy thật buồn cười. Bọn chúng cũng thật biết chọn người mà bắt cóc, bắt phải một vị tổ tông.

“Trắc phi không sợ ư?” ngay cả một chút lo lắng cũng không có ư?

“Tính mạng điện hạ còn quý trọng hơn so với thiếp, nếu mà muốn sợ thì thiếp cũng nên sợ sau điện hạ.” Mộ Tịch Dao đùa cợt. Nàng cũng không tin Tông Chính Minh sẽ không có át chủ bài.

“Vậy thì phải ủy khuất Trắc phi mấy ngày, bản điện sẽ đưatrắc phi ra ngoài”.

“Chỉ sợ sẽ quá trễ, hoàng thượng cũng sắp về kinh”.

Tông Chính Minh nhủ mảy. Bí được giải huyết ít nhất phải mất hai ngày, chẳng lẽ không kịp?

“Điện hạ không cần lo lắng, số mệnh của thiếp từ trước tới sau đều không hề thay đổi.” Mộ Tịch Dao cười khê, đến lúc này thì Tông Chính Minh cũng phải dựa vào nàng rồi.

Đợi mấy ngày nữa, thì cùng hoa cúc cũng đã héo tàn. Đúng là trông cậy vào Tông Chính Lâm thì đáng tin hơn.

Nhưng mà boss ời, chắc ngài không đến mức xếp trong nhóm đồng đội ngu như heo chứ? Cuối cùng thì bao giờ mới đến đây? Mộ Tịch Dao bĩu môi.

“Điện hạ, ở Thịnh Kinh chỉ có hai đôi Chim ruồi vàng. Một đôi nuôi ở hậu cung thái hậu, một đôi ở phủ Tứ công chúa”. Điền Phúc Sơn đồ mò hỏi, chuyện này vượt qua tầm xử lý không được của hắn. Chỗ Thái hậu tuyệt đối không dám quấy rầy, còn về Tứ công chúa... mẹ đẻ là Đức phi đang bị giam ở lãnh cung.

Tìm được rồi? Trong lòng Tông Chính Lâm kích động khi nghe tin tìm được chim ruồi, về phần Điền Phúc Sơn nhắc đến Tứ công chúa với chút thận trọng thì phản ứng của Lục điện hạ lại rất lãnh đạm.

“Các ngươi đây là làm gì!” Tông Chính Oánh giận dữ mắng mỏ. Thân vệ của Tông Chính Lâm không mời tự tới, còn dám xông vào phủ công chúa?

Nữ nhân mà hấn sùng ái đã làm hại mẫu phi bị đẩy vào lãnh cung, bây giờ ngay cả nô tài cũng dám đến đe đầu cưỡi cổ mình? Bọn họ nghĩ rằng bản công chúa đã mất chỗ dựa nên có thể thoải mái đến làm nhục sao?

“Khỏi bầm công chúa, Lục điện hạ muốn đốichim ruồi của ngài. Mời ngài ra giá.” Vệ Chân kiên trì làm đúng theo lời dặn dò của Lục điện hạ.

“Quả thực là làm càn! Chim ruồi là do phụ hoàng ban cho, hấn dựa vào cái gì mà dám mở miệng đòi!”

Có phải Tông Chính Lâm điên rồi không? Dám dung túng thủ hạ xông vào phủ công chúa, cướp đoạt vật được ngự ban?

Vệ Chân thấy Tứ công chúa tức giận đến hai mắt đỏ ngầu, lập lại nguyên lời điện hạ.

“Điện hạ nói, nếu công chúa không muốn việc nuôi dưỡng trai lơ bị Thái hậu biết được thì mau đưa chim ruồi ra.”

Sắc mặt Tông Chính Oánh tái xanh, tức giận đập nát bình Lưu Ly Bát Bảo đang cầm trong tay.

“Mang chim ruồi đi rồi cắt cho bốn cung!”

Tông Chính Lâm, người thực khinh người quá đáng!

Vệ Chân mang theo lồng chim, cưỡi ngựa về phủ. Gặp phải Dao chủ tử quả nhiên không có chuyện gì tốt. Lần này ngay cả thổ phi cũng làm rồi, còn ức hiếp một nữ nhân nữa, quả thực không giống phong cách đàn ông.

“Không cần theo nữa. Để ám vệ đi đến là được. Không cho bất kể kẻ nào vào thư phòng, trái lệnh giết!”

Tông Chính Lâm mặc một bộ cẩm bào, vận khinh công, nhảy mấy cái đã biến mất không thấy dấu vết.

Chỉ để lại một mệnh lệnh dọa Vệ Chân run rẩy một trận.

Ai cũng không ngờ được, người mà bị đồn đại bị trọng thương là Lục điện hạ, đang theo sát chim ruồi, dẫn ám vệ đến Thành Tây.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Bày Kế (5)

Edit : Linh Sờ Tinh

"Lần này Trắc phi vì thứ muội nên mới chịu tội, vậy mà còn biện hộ cho nàng ấy sao?" Tông Chính Minh dựa vào tường, chờ đợi câu trả lời của Mộ Tịch Dao.

Nhắc tới cô em họ đồ kia, Mộ Tịch Dao vô cùng cảm thấy bất lực. Tính tình tuy chưa tới mức hư hỏng, nhưng đầu óc thì lại khiến cho người khác phải tức hộc máu! Đến cả đảng phái phản tặc của Thực trung cũng dám dây vào, cô em này thấy cuộc sống quá thuận lợi, nên không vừa ý?

"Điện hạ cứ theo quy củ là được rồi, nàng mà còn không tiến bộ, sớm hay muộn sẽ tự hại mình, hại người." Tức nhất chính là Mộ Tịch Đình tuy là thứ phi, lại không có tỷ tự giác nào. Ba lần bốn lượt bị người hãm hại, thế mà không biết tự kiểm điểm! Đầu tiên là bị đẻ non, lần này là lần thứ hai. Nàng ấy còn muốn bị mưu hại thêm mấy lần, mới có thể hiểu cách sinh tồn của nữ nhân chốn hậu viện đây?

"Lục đệ bị hành thích, trắc phi không hề lo lắng?" Tông Chính Minh có chút nghi hoặc. Nghe giọng nói của Mộ Tịch Dao thì vô cùng tốt, cảm giác như người ăn no ngủ kỹ chứ không hề có chút lo lắng gì.

Mộ Tịch Dao gách khuỷu tay chống má, chậm rãi cười. "Lục Điện hạ tất nhiên là bình an vô sự."

Chỉ cần nhìn vẻ mặt buồn bực của tên trung niên kia là chứng minh bọn hấn chưa thành công. Tông Chính Minh hỏi như thế, chỉ vì hấn chưa từng nhìn thấy vẻ mặt của tên quân sự đại nhân mà thôi.

"Trắc phi thực tin tưởng lục đệ." Tông Chính Minh cảm thán. Không ngờ Mộ Tịch Dao lại tin tưởng Tông Chính Lâm như thế. Nếu lúc trước nàng vào phủ ngũ hoàng tử, liệu hôm nay nàng cũng sẽ đối hấn như thế này không?

Mộ Tịch Dao vuốt chiếc nhẫn trên tay, đôi mắt đẹp hơi nheo lại. Nếu như Tông Chính Lâm bị thất thủ trong tay kẻ giả mạo, thì lúc này việc mà nàng muốn quan tâm sẽ không phải là làm sao để thoát vây, mà là làm thế nào để tìm cho mình một đường lui.

"Nếu như không kịp thoát trước khi phụ hoàng hồi kinh, trách phi tính làm như thế nào ?" Sau khi dung bí được ,Tông Chính Minh đã hồi phục, đợi được có tác dụng, liền vận công giải huyết. Hắn nghĩ cho dù chỉ có một tia hi vọng, hắn cũng sẽ toàn lực ứng phó để có thể cứu cô gái này bình an trở về. Nhưng mà những chuyện sau đó thì hắn bất lực.

"Điện hạ lo thiếp mang danh mất trong sạch?" Mộ Tịch Dao chớp lông mi, hai mắt đen láy nhìn ra bên ngoài.

"Nếu Lục Điện hạ có thể tìm tới đây thì thiếp sao lại có thể liên lụy ngài ấy?"

Không chỉ có Tông Chính Lâm không thể bị liên lụy mà ngay cả Mộ Tịch Đình cũng phải thoát ra!

Mộ Tịch Dao còn đang hùng hực khí thế , nghĩ cách thu thập nội ứng, đã kích nghịch đáng. Lại không biết vị ngũ điện hạ bị nhốt ở cách vách bị câu trả lời không rõ ràng của nàng mà phát hoảng.

Tông Chính Minh hiểu lầm, vội vàng trấn an, "Về thanh danh, còn có cách, nàng chờ đi..."

Mộ Tịch Dao hiểu ý của hắn, vội cảm thấy xấu hổ."Điện hạ, ngài nghĩ xa rồi." Đây quả thực là ngài đánh giá cao thiếp rồi. Thiếp không có cái giác ngộ đó ...

Lại nói, cái thứ danh dự chó má kia chẳng phải đều từ người định đoạt hay sao. Nàng có thể ngốc đến mức chịu chết ở dưới mồ mả của người khác hay sao? Nàng lập chí phải làm Sùng Phi, hiện giờ mới dính phải mấy việc lẻ tẻ mà đã không xong thì sau này làm sao mà mị hoặc hoàng đế, hoành hành ngang ngược, ý thế hiệp người ở hậu cung đây?

Mới nghĩ đến cảnh mình "Tự tử" một cách bi tráng như thế, không nhịn được mà sợ run cả người.

Chỉ sợ chưa cần nàng khẳng khái chịu chết, boss sẽ giận dữ bóp chết nàng trước ấy chứ. Theo cá tính của Tông Chính Lâm thì nếu mình dám làm xằng bậy một cách không đầu óc như thế, cô phụ “một mảnh chân tình” của hắn thì ngay lập tức Lục Điện hạ sẽ lấy roi hung hăng mà đánh cho nàng tỉnh lại.

Mộ Tịch Dao lắc lắc đầu, việc này phải nhanh chóng làm sáng tỏ. nếu không khi boss tìm đến, nhờ này sinh hiểu lầm thì nàng nguy to.

"Điện hạ, thiếp mặc dù ngu dốt, nhưng cũng biết cách tự bảo vệ mình. Điện hạ nhà ta từng nói, thiếp chỉ cần ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh người là được rồi." Giải thích như thế này hắn là được rồi. Mặc dù sau này boss có truy cứu việc hôm nay thì cũng không tìm ra sơ sót gì.

Mộ Tịch Dao còn đang vò vạt giả dạng đoan trang thực nữ thì nghe thấy một tiếng nổ phía sau, sợ tới mức bỗng nhiên đứng dậy.

"Lời này của Kiều Kiều, bản điện hạ cực kỳ yêu thích."

Tông Chính Lâm mặc một thân cẩm bào màu đen như mực, khí thế bừng bừng, mắt phượng rạng rỡ, cứ như vậy đứng ở cửa gát gạo nhìn nàng chăm chăm. Ánh mắt sáng ngời ấy khiến nàng hơi muốn né tránh.

Lục điện hạ đã đứng ở ngoài cửa một hồi lâu, làm kẻ nghe lén mà không hề cảm thấy xấu hổ. Đột nhiên nghe được một câu nói ấm lòng như thế của Mộ Tịch Dao, nhất thời không thể khắc chế, muốn ôm nàng thật chặt, nên dứt khoát đập cửa vào nhà.

Mộ Tịch Dao kinh ngạc nhìn hắn vội vàng đi đến cạnh mình, một tay kéo nàng vào trong ngực, gát gạo ôm lấy người.

"Kiều Kiều." Giọng nói khàn khàn của Tông Chính Lâm vang lên, như ngăn chặn cơn sóng đang quay cuồng trong lòng, hắn khẽ hôn lên đỉnh đầu nàng.

Rốt cục hắn chịu phục rồi .

Lúc ở ngoài cửa, trong khoảng khắc nghe thấy giọng nói của nàng, tay hắn thế mà lại run run. Lúc đó hắn mới hiểu được, nỗi nhớ mong nàng lại mãnh liệt đến thế. Nếu không phải đã đứng đó một lúc lâu, tâm trạng trở nên bình tĩnh, thì chỉ sợ lúc này hắn sẽ không khống chế được mà muốn nghiền nát nàng trong vòng tay mình, như thế chỉ sợ sẽ dọa sợ nàng mất. Cái cô gái này đang mang cốt nhục của hắn còn hắn thì thực khổ sở.

Mộ Tịch Dao bị hắn dùng sức ôm chặt, chút bất an liền tiêu tán trong nháy mắt.

"Điện hạ." Hai tay nàng chậm rãi ôm lấy thắt lưng hắn, đầu chôn vào ngực hắn, chớp mũi nàng có chút cay cay.

Không phải là hoàn toàn không để ý . Dù cho nàng luôn nghĩ một mình thì phải kiên cường. Nàng muốn cùng người khác đua tranh ,thậm chí còn phải tranh với trời cao. Nàng cũng cảm thấy mệt.

Muru tính trăm bề, cũng không phải chuyện gì cũng như ý. Nàng nghĩ mình rất cứng cỏi, cho nên luôn duy trì bình tĩnh và tin tưởng. Cũng may, Tông Chính Lâm quả nhiên không phụ sự mong đợi của nàng, đã tới kịp lúc.

Tông Chính Lâm cẩn thận kiểm tra nàng một phen, thấy nàng bình yên không có nguy hiểm gì, sau đó hắn bế nàng ngồi xuống, cúi người là một nụ hôn dài mà nồng nhiệt.

Đúng là không nhịn nổi.

Hắn rất khát vọng nàng, bây giờ nàng đã ở trước mắt, tất cả những điều cô kỳ đều thành bọt sóng. Vốn lo lắng phát hỏa không kiềm chế nổi , lòng nóng

như lửa đốt, nay lại thấy nàng thuận theo, ý lại , nên tất cả hóa thành động tình, mãnh liệt dâng lên.

"Điện hạ, ở cách vách..." Mộ Tịch Dao nhớ tới Tông Chính Minh còn bị nhốt ở phòng bên cạnh, nên bắt đầu giãi dụa.

Tông Chính Lâm tâm tâm niệm niệm nàng cả ngày nay, sao cho phép nàng kháng cự.

"Đã có người dẫn đường cho hấn." Tông Chính Minh hiện đã đứng ở phòng chính chờ.

Tông Chính Lâm nâng cảm nàng lên, trong đôi mắt phượng tràn đầy lửa nóng, "Kiều Kiều có nhớ ta?"

Mộ Tịch Dao mở to đôi mắt ướt sũng , ngửa đầu nhìn hấn, nhìn rõ trong mắt hấn còn có tia máu rõ ràng , trong lòng run lên. Lại nhìn hấn tinh thần tuy tốt, nhưng trang dung không chính tề như ngày thường, thể nhưng lại đẹp trai vô cùng.

Đôi tay nhỏ bé của nàng ôm trọn khuôn mặt tuần tú, đôi môi đỏ mọng non mềm nhẹ nhàng in trên mí mắt hấn.

Tông Chính Lâm thấy vẻ ôn nhu của nàng, toàn thân hấn đều kêu gào muốn cùng nàng thân cận, không thể chờ đợi cho dù chỉ là một tích tắc.

Mộ Tịch Dao ngửa đầu , run rẩy, lông mi không ngừng chớp. Nghênh đón nụ hôn nóng bỏng nồng nhiệt như sóng cuộn trào dâng. Dưới móng nàng thấy rõ sự rung động găng gượng của ai đó , nhưng sức nóng đó khiến nàng mềm cả người.

Tông Chính Lâm cúi người thờ dài cảm khái bên tai nàng."Kiều Kiều, bản điện hạ thực quá mong nhớ nàng, bây giờ đây thực hận không thể nuốt nàng vào bụng."

Thân thể của Mộ Tịch Dao ngứa ngáy, bị lời nói trắng của hấn khiến nàng xấu hổ đến phải nghiêng đầu trốn tránh.

"Nơi này không tiện làm gì, để bản điện hạ ôm ôm thôi, Kiều Kiều nhịn một chút." Nói xong, bàn tay to lập tức đi vào vạt áo nàng, hung hăng nắm lấy khối mềm mại, thỏa mãn kêu rên.

"Quả nhiên là yêu tinh câu hồn. Dính phải người, đứng là không muốn không được." Tông Chính Lâm kéo hai tay nàng vòng qua sau gáy hấn, đôi bàn tay hấn song song nắm lấy hai khối đầy đặn, mắt phượng đã đổi màu đỏ tươi.

"Ân ~" Mộ Tịch Dao bị hấn xoa nắn thấy thoải mái, thân mình không tự giác nhẹ nhàng vận vẹo.

Khối lửa nóng của Tông Chính Lâm bị nàng cọ mà đau, tiếng rên liên tục vang lên.

"Thực đòi mạng." Tông Chính Lâm thờ hốn hển cảm khái nói.

Hấn bế nàng đặt ở trên kháng, rồi cách ra khá xa chút, vận công áp chế sự xao động dưới bụng.

Nếu là ngày thường, Mộ Tịch Dao tất nhiên sẽ chủ động thay hấn giải quyết, tránh cho hấn nghẹn đau khổ. Nhưng hôm nay lại khác, họ còn có chuyện quan trọng, Tông Chính Lâm có thể kịp thời thu tay lại, đã rất không dễ dàng. Nàng sao còn dám lại đi trêu chọc hấn.

Một lát sau, Tông Chính Lâm đứng dậy hôn lên trán nàng.

"Điện hạ, có thể xử lý nghịch tặc chậm một ngày không?" Nếu động thủ vào hôm nay, thanh danh của nàng không khỏi bị nghi ngờ. Nghịch tặc vừa bị tiêu diệt, trác phi liền xuất hiện ở trong nhà, nếu thế thì có phải là quá khéo hay không?

Ánh mắt Tông Chính Lâm sáng lên, xoa xoa đỉnh đầu của nàng.

"Đêm nay Trác phi của Bản điện hạ nghỉ ở Mộ phủ, còn nghịch tặc thì đến giữa trưa ngày mai mới bị tra ra."

Mộ Tịch Dao kéo hấn thấp xuống một chút, tặng hấn một nụ hôn. Về vấn đề thời gian thì có thể sắp xếp, nhưng nếu chỉ như thế thì quá ít. Những vấn đề còn lại , nàng sẽ xử lý.

Tông Chính Lâm để nàng ở trong phòng nửa canh giờ, sau khi thương lượng các bước tiếp theo với Tông Chính Minh, hai nhóm người lần lượt rút khỏi .

Về phần nghịch đảng, đều bị Ngọc Cô của hồng lâu cẩn thận chiếu cố. Người này là tông sư dùng được, so với người Thực trung, còn cao hơn một bậc.

*****

Trong Mộ phủ, sau khi Mộ đại nhân và Vu thị nhận được tin của Lục điện hạ, liền hoảng loạn, nhưng không dám biểu lộ. Sai người đón nữ vệ mà Lục điện hạ an bày nhập phủ, trước mặt người khác chỉ lộ ra một cánh tay thon thon như ngọc, sau đó trực tiếp nâng vào sương phòng, giả làm Mộ Tịch Dao đến đường thai.

Vốn nghĩ rằng điện hạ phải mất hai ba ngày để tìm người, không ngờ đêm đó đã dẫn theo Mộ Tịch Dao về nhà.

Thấy nữ nhi bình yên vô sự, hai người mới an tâm, để hai người tự đi sương phòng trò chuyện.

Mới vừa bước qua cửa, Tông Chính Lâm bắt bàn tay nhỏ bé của nàng dí xuống dưới thân hắn.

"Kiều Kiều, ta không nhịn được nữa."

Vì có thể đem nàng và Tông Chính Minh thuận lợi trở về từ trong tay của phản đảng một cách thuận lợi, Tông Chính Lâm cố nén dục vọng bị Mộ Tịch Dao khơi mào, cùng Tông Chính Minh nói chuyện hồi lâu, sau lại trấn an Mộ đại nhân và Vu thị, thật vất vả về đến trong phòng, khi xung quanh không còn ai khác Lục Điện hạ nào còn cố kị điều gì.

Mộ Tịch Dao bị hành động cầu hoan không hề ngưng ngừng của hắn làm cho đỏ mặt.

Boss đại nhân, ngài tuy bị ghen khuất một lúc, nhưng cũng không cần gấp như vậy ?

Tông Chính Lâm đưa tay nàng vào trong quần lót của hắn, nhưng mắt phượng chỉ lo nhìn trên người nàng, tay trái mới vươn đã đem vạt áo nàng đẩy ra.

Đôi núi ngọc vừa vặn no đủ chặt chẽ cuốn lấy tầm mắt, khiến người sục sôi. "Kiều Kiều, bản điện hạ vì nàng mà nóng ruột nóng gan, tiểu tâm can nhà người có chút cảm niệm nào không?" Nói xong cũng không cần nàng trả lời, trực tiếp ngậm lấy khối ngọc mềm mại, cuốn lấy, khẽ cắn.

Tông Chính Lâm làm việc này, Mộ Tịch Dao càng lúc càng thấy hắn không biết xấu hổ. Những lời này thực ít nghe thấy, khiến lỗ tai Mộ Tịch Dao cũng trở nên nóng rẫy. Hắn thuận theo dục vọng nguyên thủy của con người, có được sáng khoái, đều khàn khàn chia sẻ với Mộ Tịch Dao.

"Kiều Kiều, nhanh chút nữa." Tông Chính Lâm áp nhẹ gáy nàng, thấy mắt nàng mị nhãn như tơ, long lanh bóng nước, dưới thân giật mình một cái, nháy mắt không còn giữ nổi.

"Ách." Toàn thân Tông Chính Lâm co rút, gắt gao đè đầu nàng vào chỗ yết hầu của mình, khối cực nóng nhảy vài cái mới chịu thu binh.

Cả người Mộ Tịch Dao trần trụi, cứ thế mà chậm rãi đứng dậy, đối diện với đôi mắt thâm thúy của Lục điện hạ.

"Điện hạ, muốn tắm rửa." Nàng đã mệt đến không muốn động nữa, thân mình kề sát vào người Tông Chính Lâm, muốn hắn kêu nước tắm rửa.

Hắn ngồi đó, ôm lấy nàng, cả người trần truồng, không thêm khoác áo ngoài, đứng dậy đi về phía phòng tắm.

Sau một lúc lâu, bên trong lại truyền ra tiếng Mộ Tịch Dao hờn dỗi, "Điện hạ! Ngài sao không biết tiết chế thể."

Lục Điện hạ lười nhác đáp lại, "Yêu tinh ngay trước mặt, bản điện hạ không đủ định lực."

Sau đó là giọng nữ nhân khinh ngậm nước nôi, là chữ rên rỉ.

Cuối cùng thì Mộ Tịch Dao cũng phát giác ra di chứng của việc bị bắt cóc quá mức dọa người. Tông Chính Lâm bá đạo cường thế đã quen, lần này bị nghịch khiêu khích một cách nghiêm trọng, đánh mất nữ nhân của mình ở ngay trong chính phủ của mình, việc này khiến hắn bị kích thích, vốn nghĩ rằng tình cảm đối với hắn chỉ là thứ nước chảy đá mòn, giờ bỗng nhiên như mạch ngầm phun trào. Mà người có thể gánh vác thứ tình cảm mệnh mông của hắn ngoài Mộ Tịch Dao thì không còn ai nữa.

Mộ Tịch Dao bị hắn đùa nghịch liên tục, phải cầu xin tha thứ, nếu là ngày thường, hắn đã nên thương tiếc nàng mà sớm thu binh. Đáng tiếc hôm nay gặp phải biến cố này, nỗi bất an của Lục Điện hạ không là dễ dàng được an ủi như thế.

Khi hầu hạ xong Tông Chính Lâm, ngay cả sức để nâng ngón tay Mộ Tịch Dao cũng không có nổi. Bị hắn chặt chẽ ôm ở trong ngực, Mộ Tịch Dao ngủ mất trong tư thế sái cổ.

Nhìn Mộ Tịch Dao gằm trong gang tấc, Tông Chính Lâm kéo bàn tay nàng, mười ngón tay kết chặt cùng nhau.

May mắn cái cô gái này, đủ sức đứng bên người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Bày Kế (6)

Edit : Linh Sờ Tinh

Mộ Tịch Dao cứng ngắc bước đi vài bước, nhìn lại thì thấy ngoài Mặc Lan, Huệ Lan, không kể ma ma, còn có sáu thị nữ theo sát phía sau. Đội hình này, làm Mộ Tịch Dao nhớ tới cảnh cung phi trong cung đi dạo cảnh.

Viện này của Mộ phủ có lớn đến mức nào đâu, điện hạ đưa nhiều người đến hầu hạ như thế, ngay cả bước một bước cũng phải dè dặt cẩn thận, sợ

giẫm phải chân nhau.

Nhớ tới màn rung động sáng nay, Mộ Tịch Dao thấy đau cả đầu.

Sáng sớm nay lúc Tông Chính Lâm rời phủ, cũng không quên đưa mười tám nữ vệ tới cho nàng. Mới sớm đã tề tựu đầy đủ ở ngoài phòng nàng, chờ nàng chọn người.

Vừa mới dậy, còn chưa tỉnh ngủ, được Mặc Lan đỡ đi ra ngoài, chỉ thấy trước mắt người đứng chật sánh. Nhìn phòng với đầy thị nữ, Mộ Tịch Dao còn tưởng đi nhầm cửa.

Đội khi biết được, từ nay về sau bên mình sẽ luôn có sáu nữ vệ, nàng thực thấy khiếp sợ, Vu thị gọi mấy tiếng mới trấn an lại được.

“Nương, không cần nhiều đến thế chứ?” Mộ Tịch Dao vội khuyên can. Hoàng tử phủ còn có một chính phi là Hách Liên Mẫn Mẫn, nàng ta cũng không đến mức như vậy. Minh chỉ là sủng phi, không phải yêu phi, mình còn chưa muốn bị Nguyên Thành để xử lý đâu.

Nhìn kiểu gì cũng giống như đang khoe khoang, tranh sủng, khiêu khích, cố ý dè ép chính phòng?

Điện hạ đã thế mấy ngày nay thì không nói, lẽ nào mọi người cũng ồn ào theo?

Mộ Tịch Dao buồn bực a, boss chắc là thẹn quá hóa giận, nên mới hơi gấp gáp. Hắn đã quên cái gì gọi là “Giấu đầu hở đuôi”...

“Điện hạ nói, bên Thục phi đã đồng ý. Thai này của con quả là có chút không yên ổn, luôn xảy ra chuyện, nương nương rất lo lắng. Từ giờ đến tháng sau, con ngoan ngoãn một chút, cứ thế đi”.

Mộ Tịch Dao chỉ cần ra khỏi cửa là có ba hòn thái son đè ép, nên cũng ngượng khi muốn quay về với tiêu chuẩn thấp nhất, bèn miễn cưỡng thu mười hai người để bọn họ thay phiên trực.

Buổi trưa Tông Chính Lâm lại xuất hiện ở Mộ phủ, vừa vào đến đã hỏi Trắc phi thế nào.

Bây giờ thì Vệ Chân đã rõ. Điện hạ là hận không thể mang theo người ở bên mình. Chỉ cần Phản đảng chưa diệt trừ, điện hạ sẽ không yên tâm. Lúc này Trắc phi dưỡng thai ở Mộ phủ, điện hạ cứ rảnh là tới đây điểm danh.

“Điện hạ?” Mộ Tịch Dao kinh ngạc. Sao Tông Chính Lâm cứ một lát là lại đến đây?

Bé người thả trên đùi, hôn lên khuôn mặt đang đầy vẻ ngạc nhiên của nàng, Tông Chính Lâm xoa nhẹ bụng Mộ Tịch Dao.

“Tới xem nhi tử”.

Mộ Tịch Dao cười khê. Điện hạ, ngài có muốn bịa chuyện thì cũng phải xem thiếp có tin hay không chứ? Trước kia thiếp ngày ngày đợi ở Đan Như uyển, sao không thấy ngài hỏi phủ xem nhi tử bảo bối của ngài? Hơn nữa ai nói cho ngài biết đây là nhi tử?

Mộ Tịch Dao cười một cách rạng rỡ, “Phản ứng của thai này không giống với khi mang thai Thành Khánh, chắc là nữ nhi”. Lần trước quần áo sơ sinh không dùng tới, rốt cục giờ cũng có tác dụng. Mộ Tịch Dao vô cùng yêu thích những bộ quần áo nhỏ hồng hồng xinh xinh kia.

Nhìn nàng nằm trong ngực mình, cười một cách vô cùng rạng rỡ, Tông Chính Lâm nhếch miệng lên.

“Con gái giống nàng là tốt nhất”. Có một cô con gái nhỏ giống Mộ Tịch Dao, Tông Chính Lâm cảm thấy tim mình mềm nhũn. Nhìn tiểu cô nương từ từ lớn lên, ít nhiều cũng được đền bù những cảm giác tiếc nuối khi chính hắn không thể chứng kiến quá trình Mộ Tịch Dao trưởng thành. Không hiểu cô gái nhỏ này đã trưởng thành như thế nào để có thể có bộ dáng như ngày hôm nay, quyền rũ hẳn không cách nào rời được?

Thành Khánh bánh bao nhỏ còn chưa chọn đồ vật đoán tương lai, đã bị Lục điện hạ có mới nói cũ. Cha hắn cực kỳ muốn có “tiểu Tịch Dao”. Đương nhiên, ở trong cảm nhận của mẹ cậu, thì cho tới bây giờ Thành Khánh vẫn kém hơn một chút, con gái thường khiến cho người ta vui vẻ hơn nhiều.

Vì thế, đường đường quân chủ một nước sau này, Đại Ngụy Long Cảnh hoàng đế bệ hạ, từ một tuổi đã bại trận, cả đời không được cha mẹ sủng ái bằng Vinh Tuệ trưởng công chúa.

“Điện hạ, tay của ngài!” Mộ Tịch Dao đang tưởng tượng đến một bé gái trắng trắng mềm mềm thì phát hiện mình đã bị Tông Chính Lâm ăn hết đậu hũ.

“Ấn. Kiều kiều thơm quá”. Tông Chính Lâm cúi bên gáy nàng nhẹ nhàng tán thưởng. “Bàn điện mới chi vuốt nhẹ, mùi hương cơ thể của Kiều Kiều càng thơm nồng hơn”.

Mộ Tịch Dao xấu hổ. Đây là nói mình không chịu được sự cảm dỗ của hắn, dễ dàng động tình sao? Boss đại nhân càng ngày càng không biết xấu hổ.

“Điện hạ, khi nào thì vậy quết nghịch tặc?”

“Giờ tý đêm nay. Hôm qua Ngọc cô moi được toàn bộ tin tức từ tên quân sự, tiếp cận loạn đảng Thục trung ở Thành tây. Đúng lúc sẽ tung một mẻ lưới bắt hết phản tặc ở Thịnh Kinh và ngoại ô.

“Đêm nay điện hạ phải đi?” liên tục thức đêm, thân mình có chịu được không?

Tông Chính Lâm nhìn về mặt nàng, bèn cầm tay nàng phủ lên má mình. “ nếu Kiều Kiều đau lòng, thì nghỉ trưa cùng bản điện hạ đi. Sau khi nghỉ ngơi dưỡng sức, ta sẽ thay nàng trút giận. Được không?”. Hắn hôn lòng bàn tay nàng, khiến Mộ Tịch Dao cười không thôi.

Ngẫu nhiên bị người bắt cóc một lần như vậy thì có vẻ rất có lợi với tiến độ công cuộc làm sủng phi. Nhưng mà việc này cũng quá mạo hiểm, Mộ Tịch Dao cảm thấy một lần là đủ khiến cả đời khó quên.

“Thịnh tình của điện hạ, thiếp đương nhiên phải giúp một hồi.” Mộ yêu nữ ôm lấy cổ Tông Chính Lâm, đôi môi thom như gần như xa, khiến hắn tâm tình vốn bình thản của hắn bắt đầu không ổn.

Tông Chính Lâm thấy nàng ằm ỉ, bế người vào trong phòng, nhưng động tác trên tay cũng không dừng lại. Phách ~ phách~ đánh cho cái mông yêu kiều run lên, tay hắn còn nhân dịp bóp vài cái. Cảm giác kia quả thực mê hồn.

“Không muốn bị Mộ đại nhân chê cười thì đừng có trêu chọc”.

Yêu khí trên người Mộ Tịch Dao nhất thời thất bại, sâu kín liếc hắn vài cái.

Đêm hôm đó, Thành tây của Thịnh Kinh bị quan phủ trùng trùng điệp điệp vây kín. Trong Ngõ Càn Tây đao kiếm ngập trời, tiếng kêu liên tục nửa canh giờ mới dần dần biến mất. Ngũ điện hạ Tông Chính Minh, Lục điện hạ Tông Chính Lâm, chia binh thành hai ngả tại kinh đô và vùng ngoại ô cùng lúc tiến hành tẩy trừ thế lực phản đảng Thực Trung tại Thịnh Kinh. Cùng đi còn có Cửu môn đề đốc Hoắc Thiếu Quang, Tả tiên phong doanh thống lĩnh Chu Bình Tuyền.

Lần hành động này tiêu diệt tám mươi sáu tên lĩnh phản đảng, bắt giữ bảy tên thủ lĩnh. Trong năm năm lại đây, đây là thu hoạch lớn nhất, thành quả nổi bật nhất trong hành động vây quét phản đảng của Đại Ngụy.

Nguyên Thành đế đang trên đường hồi kinh, nhận được tin, vô cùng vui mừng quá đỗi. Ông ta vốn nghĩ rằng việc này phải đợi chính mình trở về bố trí chặt chẽ, không ngờ hai đứa con trai lại có thể ra tay gọn gàng sạch sẽ, thật sự là không chịu thua kém. Tốt, rất tốt! nếu mỗi vị Hoàng tử Đại Ngụy đều có bản lĩnh như vậy thì còn lo Đại Ngụy không hưng thịnh được ư!

“Trắc phi có tốt không?” Tông Chính Minh trước khi đi không nhận được hỏi một câu.

Tông Chính Lâm nhún mi, mắt phượng trầm lắng, “Đương nhiên khỏe mạnh. Không cần Ngũ ca hao tâm tổn trí!”

Tông Chính Minh gật đầu, xấu hổ ho khan một tiếng, phi thân lên ngựa, phát tay rời đi.

Nhìn bóng lưng biến mất, Tông Chính Lâm mới thu hồi ánh mắt. Quả nhiên là quá mức quan tâm, khiến hắn thấy thật chướng mắt. Lần này nếu không phải trùng hợp bị liên lụy cùng một chỗ với Mộ Tịch Dao, thì Tông Chính Minh có như thế nào đi nữa thì Lục điện hạ cũng không có hứng thú.

Lần này tiêu diệt phản đảng thành công, không thể thiếu công lao của Mộ Tịch Dao. Nữ nhân này đúng là có bản lĩnh gây chuyện, cũng may mọi việc còn có thể thu thập được, hơn nữa còn thắng lợi. Nếu không thì cho dù Tông Chính Lâm có nhiều thủ hạ đến đâu, cũng không cứu nàng ra được.

Bên này có người vui, đương nhiên sẽ có người buồn .

Trong phủ Ngũ hoàng tử có một người gọi là Ân Cơ, đã bị lộ. Tông Chính Minh đang tính kế loại bỏ.

Còn nội gián quan trọng trong phủ Lục hoàng tử cũng đang không thể bình thản, lúc nào cũng dè dặt cẩn thận, sợ lộ chân tướng. Kẻ đó đã ẩn núp trong phủ nhiều năm như vậy, đương nhiên là có bản lĩnh che giấu bản thân. Tông Chính Lâm tạm thời còn chưa ra tay thu thập những nữ nhân không an phận đó, chờ chuyện bên Nguyên Thành đế xong , khi tính đến chuyện hậu viện thì đương nhiên lúc đó lại sẽ là một hồi phong ba.

Mộ Tịch Dao có được tập “Hoàng văn tập” mới nhất, cười đến rục rờ, xinh đẹp vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Bày Kế (7)

Edit: Linh Sờ Tĩnh

“Lần này hai con có công tiêu diệt phản đảng, sẽ luận công ban thưởng”. Chiều qua Nguyên Thành Đế về kinh, hôm na vừa lên buổi triều sớm là đã khen thưởng Ngũ hoàng tử và Lục hoàng tử, có thể thấy lần này ông rất vừa lòng với biểu hiện của hai người.

“Hoàng thượng”, phía quan văn bên trái điện có một người bước ra. “Những ngày gần đây Thịnh Kinh nghị luận chuyện này không ngớt, đối với việc hành

thích của phân đảng, đồn đãi không dưới ba kiếu. Theo ý kiến của vi thần, việc này nên làm rõ, làm lời đồn đãi lắng lại. Nếu không sẽ tổn hại danh dự của hai vị điện hạ”. Ngự sử tranh thủ đưa tấu chương lên, thẳng thắn khuyên can.

Người này cũng không bị xúi dục tìm phiền toái cho hai vị điện hạ. Mà ông ta là người quá ngay thẳng, không chịu được khi thấy các thế lực ở Thịnh Kinh ngày càng mở rộng, âm mưu quỷ kế càng nhiều. Huyền não đường đường là đế đô chướng khí mù mịt, quấy nhiễu hào quang Đại Ngự.

Ngự sử vừa góp lời, người có tư tâm lập tức hành động. Chỉ trong giây lát mà có một phần ba văn thần tán thành theo.

Nguyên Thành Đế trầm mặt quét mắt qua, đôi mắt sâu thẳm không chút ánh sáng.

Phe Thái tử cũng rất đồng lòng, bảy tám người cùng nhảy vào. Ngay cả thuộc hạ của lão Bát cũng xuất hiện, chẳng qua là chỉ có hai ba vị quan Tứ phẩm. Về phần lão Đại, lần này lại không mơ hồ phạm sai lầm.

Nhìn sang phía hai vị hoàng tử, Tông Chính Lâm khí định thần nhàn, Tông Chính Minh thì sắc mặt còn chút tái nhợt, nhưng vẫn lạnh như băng.

Nguyên Thành Đế đơn giản suy xét các phe, trong lòng đã có đáp án.

Hai người này bình thản như vậy, tất nhiên là không sợ lời ra tiếng vào. Chuyện này có liên lụy Mộ thị, đó là một nữ tử thông minh. Lần này muốn mượn năng gây chuyện, chỉ sợ là có không ít người phải thất vọng đây.

“Nếu lời đồn đãi này là tai họa, vậy thì Ngự sử hãy điều tra rõ ràng đi, tất cả những người bịa đặt sẽ bị trừng phạt theo luật. Sau đó hãy gửi công cáo cho thiên hạ biết, như thế mới giải quyết triệt để chuyện này.”

Nguyên Thành Đế trực tiếp để chuyện này ném cho Ngự sử, khiến cho người vừa tiến lên nắm tấu là Thừa đại nhân kinh hỉ. Điều này cho thấy Nguyên Thành Đế đối với Ngự sử vẫn tín nhiệm trước sau như một, bằng không cũng sẽ không dễ dàng đem chuyện liên quan đến danh dự hai vị điện hạ cho bọn họ đi làm.

Thái tử thấy cuối cùng Nguyên Thành Đế chọn Ngự sử, bỏ qua Giám sát tư Thịnh Kinh, sắc mặt trở nên khó coi.

Nếu bên Giám sát tư được giao việc này thì người của hắn trong đó có thể có chút tác dụng. Gây khó dễ cũng thuận tiện hơn nhiều. Thay đổi thành Ngự sử, tuyệt đối không nhúng tay vào được. Đám lão già cứng nhắc kia, chỉ nhận Nguyên Thành Đế cùng chứng cứ rõ ràng, không cho người khác chút thể diện nào. Lúc trước cũng vì chuyện vãi dẹt ngự dụng, trước mặt quân thần chỉ trích hắn, ồn ào một trận. Đặc biệt là Ngự sử Thời đại nhân, nguyên lão hai triều, ý vào tiên đế trọng dụng, càng dầu muối không ăn, chỉ nghe hoàng đế, như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Nguyên Thành Đế an bài như vậy, chẳng lẽ là đối với hai người bọn họ tin tưởng mười phần, một điểm cũng không lo sẽ tra ra cái gì làm tổn hại hoàng tộc? Hay là lúc trước người họ đưa tin sai, bị người lợi dụng?

Tông Chính Lâm mắt phượng quét qua, thu hết thần sắc mọi người vào mắt. Âm vệ truyền tin đến cực kỳ chuẩn xác, lúc về sẽ không ngại khen ngợi một phen.

Sau khi tan triều, Tông Chính Lâm hỏi phủ xử lý công việc, bắt tay xử lý chuyện Thực Trung. Lần này nhất định phải nhổ tận gốc khối u kia, một chút cũng không thể để lại.

“Chủ tử, tiểu chủ từ âm ỉ muốn điện hạ, bọn nô tỳ khuyên không được. Người xem...” Quế ma ma khó xử bẩm báo. Tiểu chủ tử đã đi được rất vững, thật sự hoạt bát. Chỉ cần không để ý nhìn một lát là đã đi ra đến cửa. Việc đó thật dọa người xung quanh sợ hãi không thôi.

Mộ Tịch Dao đang ở trong phòng vẽ hoa, nghe nói Thành Khánh lại bướng bỉnh, trực tiếp gọi người ôm bé tới để thu thập.

Quý nghịch ngợm! Một ngày mười hai canh giờ, một nửa là làm âm ỉ. Vu thị yêu thích hài tử như vậy, cũng không chịu nổi hấn giầy vò. May mà Tông Chính Lâm ngày nào cũng tới, nếu không con của hắn còn muốn lật trời đây.

“Nương!” Thành Khánh bánh bao nhỏ rớt cục kêu đúng người, thấy mẹ hắn lập tức vui vẻ lên.

Mộ Tịch Dao thấy hắn mập mạp mốp mốp, trên cổ đeo cái yếm đỏ, giống hệt em bé Phúc trong tranh, vô cùng xinh đẹp. Bánh bao nhỏ lúc không bướng bỉnh vẫn vô cùng đáng yêu.

Bên ngoài tuy không nắng lắm, nhưng thực sự rất nóng. Cái trán nhỏ của Thành Khánh đầy mồ hôi, không thích bị người ôm, vịn vẹo thân mình muốn xuống đất ra sức nhào đến chỗ Mộ Tịch Dao.

“Thành Khánh nghe lời nắm tay ma ma, cẩn thận đi đường. Mẫu thân mang con vào viện nghịch nước. Còn có phụ thân cho “con vịt” và thuyền thuyền, có muốn không?” Mộ Tịch Dao không có sức luôn cùng hắn chơi, cố nghĩ biện pháp để chọc cười hắn. Ngồi ở trong chậu gỗ đặc chế nghịch nước, bánh bao nhỏ thích nhất trò này.

Tông Chính Lâm thấy con hắn rất hiếu động, dốc lòng góp nhặt hai xe đồ chơi, để cho hắn mỗi ngày đều có thể thay đổi trò chơi. Cái nào cũng chế tác tinh tế, nhẫn bóng không xước tay. Chỉ việc kiểm tra đồng đồ chơi này mà quân gia Điền Phúc Sơn mất trọn một ngày, không dám chủ quan.

Thành Khánh vừa nghe có thể nghịch nước, trở nên cực kỳ nghe lời. Ngoan ngoãn nắm tay vú nuôi, dùng sức giơ chân, đáng vẻ không chờ được mẹ hắn lê mề phía sau.

“Xuân Lan, sai người đưa cái bàn kia ra ngoài, đem cà sách trên bàn theo”. Mộ Tịch Dao vịn Triệu ma ma, sau lưng theo một đoàn người, chậm rãi bước vào hoa viên Mộ phủ.

Lúc ma ma bên người Vu thị đến, trong viện đang ồn ào vui vẻ. Mộ Tịch Dao ngồi dưới bóng cây vẽ hoa, chuẩn bị bản vẽ cho Giai Nghệ phùng. Thành Khánh ngồi trong chậu nước cách nàng vài bước ra sức hắt nước, chung quanh đều là đồ chơi hấn nghịch ném loạn. Máy nha đầu bên kia chia ra trông chủ tử, để ý không cho bé tùy tiện nhét đồ vào miệng, người nhàn rỗi thì tự làm nữ công, đan túi lưới.

“Nhị tiểu thư, bên ngoài có người đến, mang theo thư của Đại tiểu thư. Phu nhân thỉnh ngài cùng qua xem”.

Mộ Tịch Trùng gửi thư vào lúc này? Chuyện lạ đây. Vị Đích tỷ này của nàng từ sau khi gả đi, bởi vì cách khá xa, một năm cũng chỉ gửi hai ba phong thư nhà. Tất cả đều vào dịp lễ tết, hoặc các dịp vui. Tại sao hôm nay lại đột nhiên lại có thư?

“Ma ma, ôm Thành Khánh cùng đi đi”. Vừa hay đúng lúc đưa bánh bao nhỏ đi thỉnh an buổi chiều.

“Bánh ngọt bánh ngọt!” Thành Khánh từ nhỏ đã thông minh, người lớn nói gì đều biết. Nhớ tới chỗ Vu thị được ăn bánh ngọt ngon, vỗ tay liên tục.

Mộ Tịch Dao cắn hai má bánh bao nhỏ, cười chỉ chỉ cái trán, “Quý tham ăn”.

“Chủ tử, tiểu chủ tử là giống ngài. Ngài trước khi lấy chồng cũng thích ăn điểm tâm, mỗi lần có ăn cũng không thể thiếu mặt”. Quê ma ma nhớ tới bộ dáng tham ăn của Mộ Tịch Dao lúc nhỏ, khuôn mặt già nua cũng cười như nở hoa. Máy nha hoàn phía sau theo Mộ Tịch Dao cũng đã lâu, cũng biết chủ tử nhà mình là đồ tham ăn, cúi đầu buồn cười, cũng không sợ nàng trách phạt.

Mộ Tịch Dao bối rối, lúc trước thích ăn điểm tâm như vậy là vì thấy chúng mới mẻ. Bây giờ đã đỡ hơn nhiều.

“Sao lại giống ta? Bình thường ai đó cũng ngày ngày phải đưa điểm tâm đến thư phòng, sao các người không nói? không phát hiện mấy ngày nay điện hạ phái người tới giục sao?” Mộ Tịch Dao tròn mắt nói dối. Chuyện này nói đến boss thì càng đáng tin hơn.

Nam nhân kia bị nuôi đến kén ăn, phủ hoàng tử to như vậy, đầu bếp có thể xếp thành hàng thế mà hắn còn để Vệ Chân vui vẻ chạy tới Mộ phủ đòi ăn, làm nàng bị chê cười.

“Chủ tử, không phải là điện hạ thương ngài sao? Ân điển này người khác mong còn không được.” Quê ma ma càng nói càng vui vẻ. Lục điện hạ đối với chủ tử thực không còn gì để nói. Cưng chiều khiến người cũng trở nên kiêu kiêu mị mị, trở mã rất tốt.

Đoàn người vừa đi vừa nói chuyện, Thành Khánh bánh bao nhỏ một lòng nhìn chăm chăm vào cái thuyền nhỏ trên tay Xuân Lan. Muốn nó lúc nào cũng phải ở trong tầm mắt, nếu chuyển tay khiến bé không nhìn thấy là lại kêu lên.

Vu thị từ xa đã nghe thấy tiếng cháu trai, vội vàng cho người nâng mình, đón Mộ Tịch Dao vào.

“Nương, trong thư tỷ tỷ nói như thế nào?”

Vu thị ôm Thành Khánh, tách một ít bánh cuốn nật cho bé ăn, vẻ mặt đầy yêu thương. Khuôn mặt không giấu được sự vui mừng, “Tỷ tỷ con đã có thai hơn hai tháng”.

Mộ Tịch Dao không chịu thua kém, ba năm hai đứa. Mộ Tịch Trùng vẫn không có tin tức, Vu thị vẫn luôn lo lắng. Nay đại nữ nhi ở nhà chồng vẫn không tệ, dù không bằng Mộ Tịch Dao.

Phu quân của Tịch Trùng trước khi cưới chính thê, đã nạp hai vị di nương, còn thu nha đầu thông phòng. Dưới gối đã có một trai một gái. Khi Mộ Tịch Trùng gả đến, thứ tử đã học vỡ lòng.

Bây giờ đợi hơn hai năm, cuối cùng thì cũng đợi được tin tức tốt, Vu thị sao có thể không vui cho được?

Mộ Tịch Dao biết đích tỷ có tin mừng, cũng “Ah~~” một tiếng không ngăn được vui vẻ. Cầm thư đọc kỹ, mày hơi nhăn lại.

Mộ Tịch Trùng mới có thai, lập tức nâng nha đầu bên người là Lương Hữu Chiêu lên làm thông phòng. Điều này khiến Mộ Tịch Dao không vừa ý.

Trước kia đã bắt mẫn vị tỷ phu kia trước khi cưới đích tỷ đã có thứ trưởng tử, nay lại thu người mới. Đây là một ngày không làm là không chịu được?

Mộ Tịch Dao vênh miệng lên, ấn tượng với vị tỷ phu này lại kém đi vài phần.

Nàng bắt đắc dĩ phải nhập hoàng gia, làm vợ bé người ta nên phải dùng thủ đoạn vì mình giữ mạng. Nếu là một gia đình bình thường, sao có thể để nạp thiếp thất, di nương làm cho mình chường mắt?

Mộ Tịch Trùng đã làm chủ mẫu sao còn hiền lành như vậy? Cho nam nhân thu thông phòng? Đây là thủ đoạn của người không có bản lĩnh mới dùng đến. Mộ Tịch Dao âm thầm lắc đầu. E là cảnh ngộ của đích tỷ cũng không tốt đẹp như trong thư. Thấy Vu thị vui mừng, quyết định không nói gì. Miễn cho nàng ngày ngày lại lo lắng.

Buổi chiều, Tông Chính Lâm như thường lệ ở lại phòng Mộ Tịch Dao, khoảng thời gian này dứt khoát để nàng ở lại Mộ phủ dưỡng thai. Không có những

nữ nhân phiền lòng kia, Mộ Tịch Dao cũng có thể an ổn hơn nhiều.

“Điện hạ, vết thương này nhìn như thật vậy! Là kiệt tác của Ngọc cô?” Mộ Tịch Dao khẽ vuốt vai trái hắn, trên mảnh vải trắng như tuyết thấm vết máu nhỏ.

“Đương nhiên, giả trang thì cũng phải giống thật một chút. Ngự y mặc dù bị bản điện lừa gạt, nhưng hoàng thượng hồi kinh, tất cả đều phải chú ý cẩn thận!”

Tông Chính Lâm nói một cách nhẹ nhàng, vì Mộ Tịch Dao, hắn đã cực kỳ mạo hiểm. Nếu bị người khác phát hiện, đây chính là tội khi quân.

Mộ Tịch Dao cọ cọ, làm nũng khẽ hôn vành tai hắn.

“Điện hạ, có thể phái người đi Phúc Châu không, thiếp muốn biết rốt cục tỷ tỷ bên kia như thế nào? Thiếp có chút lo lắng”. Mộ Tịch Dao nhấn mũi, dựa vào ngực Tông Chính Lâm, bàn tay vuốt ve hắn.

Tông Chính Lâm bị nàng đùa nghịch như có như không, toàn thân thoải mái vô cùng, “Đích tỷ của nàng có chuyện gì sao?”

“Vâng. Tỷ tỷ có thai. Thiếp còn muốn đưa vài thứ qua”.

“Vây để Điện Phúc Sơn phái người của phủ hoàng tử đi, muốn đưa cái gì, bảo hắn liệt kê danh sách, lấy từ kho phòng”. Tông Chính Lâm vuốt ve lưng nàng, mắt phượng khép chặt, thật sự hưởng thụ.

Mộ Tịch Dao vừa nghe vốn riêng của mình tiết kiệm được một khoản, lập tức nịnh nọt hôn lên cằm Tông Chính Lâm, “Vẫn là điện hạ thương thiếp nhất”. Chân nhỏ gài lên mu bàn chân hắn, cười ngọt ngào.

Boss càng ngày càng chu đáo, thật sự tinh tế. Cho người phủ hoàng tử đi, e là muốn đặc biệt cho nàng mặt mũi.

“Thiếp so với tỷ tỷ tốt số hơn nhiều, có điện hạ thương, càng ngày càng sung sướng”. Mộ Tịch Dao cảm thán, lời nói ra không chút xấu hổ. Cứ như là nàng nên được sung ái như vậy vậy.

Tông Chính Lâm vỗ mông nàng, cười rộ lên, “Bây giờ mới biết theo bản điện hạ là có cuộc sống khá giả?”

Hắn không nói thì thôi, nhắc tới là khiến Mộ Tịch Dao nhớ tới chén cháo gạo kia.

“Nhưng mà điện hạ, thiếp theo ngài cũng không dễ dàng a. Thỉnh thoảng bị người hại như vậy hai ba lần, lúc bị người ta bắt, bọn chúng chỉ cho thiếp ăn cháo gạo!” Mộ Tịch Dao lên án. Chút nữa thì quên cáo trạng chuyện này. Bị ủy khuất là nhất định phải mách với điện hạ, cầu an ủi.

Tông Chính Lâm nâng đầu nàng lên, nhìn nàng giả vờ đáng thương.

“Để Bản điện hạ nếm thử, xem trong cái miệng nhỏ này có còn... vị cháo gạo kia hay không”. Lục điện hạ khóa chặt cánh môi hồng, đầu lưỡi hắn lập tức chui vào, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho thân thiết một phen.

Làm như hắn không biết vậy, nàng rõ ràng còn thoải mái hơn cả đám phản đảng. Bị nhốt trong phòng còn có thể muốn ăn gì là ăn. Phản đảng kia tránh nàng như rắn rết, chịu dạy dỗ dày vò như vậy, không dám xuất hiện nữa

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Bài Kế (8)

Edit: Linh Sờ Tinh

“Nha đầu này! Trong phủ đưa lễ là được rồi, còn cố tình phiền điện hạ vì con chuẩn bị riêng một xe đồ. Đều đã làm mẹ rồi, sao còn không hiểu quy củ như vậy?” Vu thị buồn bực vỗ vỗ bàn tay đang đặt trên tay mình của Mộ Tịch Dao, tiểu nữ như này đối với điện hạ không hề biết khách khí là gì.

Mộ Tịch Dao vừa né tránh, vừa kêu đau, chọc cho Vu thị không có cách nào trách nàng được.

“Nương, xe ngựa của phủ hoàng tử đưa đồ qua không phải là rất tốt sao? Ít nhất sẽ cho Lương gia biết, ngài còn có một nữ nhi là Trắc phi rất được sung ái, không dám quá mức khi dễ tỷ tỷ”. Mộ Tịch Dao kéo Vu thị lấy lòng nói.

Cũng là vì Mộ Tịch Trừng ở cách xa quá, tỷ mà ở kinh thành, hừ! Nếu Lương Hữu Chiêu kia dám khất khe tỷ, sẽ cho hắn đẹp mặt.

Nếu không phải Mộ Tịch Đình cùng vào phủ hoàng tử, Mộ Tịch Dao không thu thập nổi Tông Chính Minh, hơn nữa chính cô muội muội này cũng không

tốt thì sao có thể sống không như ý như thế?

“Đứa nhỏ này, thật là quá quan tâm rồi. Nhà tỷ phu người toàn người hiền lành, làm sao lại đối xử không tốt với tỷ tỷ con chứ?”

“Dạ dạ , là con xen vào việc của người khác, quen thói ý thể hiếp người được chưa ạ ?”

Có khi dễ hay không, không phải chỉ nói miệng là được. Nàng phải đợi bên kia truyền tin về đã.

“Tiểu thư, chuyện...” Ngô di nương âm thầm, do dự không biết mở miệng như thế nào.

“Di nương, chuyện của Tịch Đình, người cũng đừng câu tình thay muội ấy. Lần này muội ấy phạm sai lầm lớn, chút nữa thì chịu tội roi đòn. Nếu không khiến cho muội ấy ghi nhớ thật lâu, sau này tất sẽ phải chịu khổ”. Mộ Tịch Dao kiên quyết nói, hạ quyết tâm tuyệt đối không thể mềm lòng.

“Nhưng mà bị giam lỏng một năm, chuyện này...” tuổi tác càng lớn, nữ tử làm sao có thể chậm trễ được? Huống chi đó còn là hậu viện của hoàng tử. Chờ một năm sau khi được ra ngoài, Ngũ điện hạ đã quên nàng rồi.

Mộ Tịch Dao thì lại không cho thế là đúng. Chiến sự Mạc Bắc đã bắt đầu, Tông Chính Minh chỉ còn ở lại trong phủ chỉ một thời gian ngắn. Nói không chừng sẽ sớm rời kinh, hình phạt một năm này vẫn coi như là phạt nhẹ.

“Cảm xúc cũng không phải là không cho gặp mặt. Nếu trong lòng Ngũ Điện hạ nghĩ đến, chẳng lẽ còn không đến thăm?” theo tính tình ôn hòa của Tông Chính Minh thì hẳn sẽ không bỏ mặc.

“Lần này nghe Nhị tiểu thư. Tịch Đình thực sự phạm sai lầm, bị một bài học như vậy thì sau này sẽ tốt hơn. Không giữ được đứa nhỏ, đây không phải là chuyện tốt”. Vu thị nói với Ngô di nương.

Mộ Tịch Dao không dám nói cho người nhà biết chuyện Mộ Tịch Đình có liên quan đến phản đảng. Chuyện này nếu để cho Vu thị biết, chắc chắn sẽ bị dọa đến mức bệnh không dậy nổi mất ?

“Đồ đạc đã chuẩn bị đưa đi chưa?” nắm bàn tay nhỏ của Mộ Tịch Dao, Tông Chính Lâm dịu dàng vào đình ngồi.

“Muốn ngồi trên đùi.” Mộ Tịch Dao tự giác dựa vào người hắn.

“Nàng thật là càng ngày càng không khách sáo”. Tông Chính Lâm ôm lấy người, để nàng tìm một tư thế thoải mái, sau đó mới nói chuyện.

Mộ Tịch Dao dán vào người hắn, thỏa mãn thở ra một hơi. Vào mùa hè, cả người boss nhẹ nhàng khoan khoái, dựa vào rất thoải mái. Có phúc lợi mà không cần, nàng cũng không ngốc.

“Ngày mai người bên Ngự sử sẽ đến”. Tông Chính Lâm thấy nàng nheo mắt lại, dáng vẻ hường thụ , càng nhìn càng thấy giống con thỏ nuôi trong nhà. Về mặt này, thật sự là ngốc.

Lần này mở phủ vốn định lặng lẽ để con thỏ lại trong cung, nào ngờ trí nhớ Mộ Tịch Dao quá tốt , cố tình nhắc đi nhắc lại không thể quên sủng vật của nàng, khiến Tông Chính Lâm không thể làm gì được. Cũng không thể nói bây giờ không được phép nuôi con thỏ , mấy con thỏ đó là hắn đưa , nói không được nuôi chẳng phải là tự tát vào mặt mình ư .

“Thiếp đã chờ hai ngày rồi. Điện hạ, quan viên Đại Ngự làm việc thật dài dòng”. Nếu trước kia nàng làm việc với hiệu suất này thì đã sớm bị ông chủ đuổi sớm rồi.

Tông Chính Lâm ngẫm lại, thấy nàng nói cũng có lý, chậm rãi chìm vào suy nghĩ đến việc hiệu quả làm việc của các quan viên.

Mộ Tịch Dao thấy hắn suy nghĩ đến mức xuất thần, cũng không quấy rầy, im lặng ở một bên tung mồi, cho đàn cá tới tranh .

Đợi đến khi Tông Chính Lâm hoàn hồn, Mộ Tịch Dao đã ném hết sạch chỗ mồi trong tay, kêu Mặc Lan tới rửa tay.

“Đêm qua có ý cầu bản điện hạ phái người hỏi thăm tin tức đích tỷ của nàng, là phát hiện có gì không ổn sao?”

“Cũng không chắc lắm. Chỉ là cảm thấy tỷ tỷ để nha đầu bên người làm thông phòng, có chút không đúng”.

“Điều này có gì không ổn? Chính thất có thai , thu một người thông phòng, Kiều Kiều thấy không ổn chỗ nào?”

Hắn tưởng Mộ Tịch Dao tính tình kiêu ngạo, không chịu được chuyện chung chồng với người khác. Hôm nay thấy việc này thì xem ra nàng vô cùng không thích đối với việc nam nhân nạp thiếp .

“Đích tỷ thiếp là chính thê, đường đường chính chính, tại sao lại phải ủy khuất chính mình, đưa người lên giường với chồng mình? Cho dù muốn giữ người, cũng không cần dùng thủ đoạn đó. Chuyện này không phải là có chút không có chừng mực hay sao?” Mộ Tịch Dao nghiêm túc nói, nói tới mức hợp tình hợp lý.

Tông Chính Lâm xoa xoa mũi nàng, buồn cười trêu chọc . “Kiều Kiều cho rằng, chính thê nên sống thoải mái một chút, di nương, thị thiếp kia đều không tính?”

“Đó là đương nhiên. Nếu không vì sao ai cũng tranh đến mức đầu rơi máu chảy để lên được vị trí chính thất làm chi? Chẳng phải là vì mặt mũi sỹ diện và quyền quân gia sao?”

Tông Chính Lâm phát hiện tư duy của nữ nhân này không chỉ là có vấn đề mà thôi. Trong mắt nàng Chính thất là phải đường đường chính chính, uy phong凛凛. Nhưng khi đến lượt chính mình thì sao đây, trong phủ còn có một Hách Liên thị cơ, nhưng tính đến nay người ta còn đang bị nàng đè áp một bậc, ngay cả khi ngẫu nhiên giờ mảnh khóc cũng đều bị nàng thoải mái đánh trả về.

“Kiều Kiều đúng là điển hình của việc bao che khuyết điểm”. Tông Chính Lâm hôn trán nàng. Nàng đúng là có nhiều tật xấu, cái này coi là xấu nhất trong số đó thôi.

“Thiếp bao che khuyết điểm chẳng phải là vì ý vào sự sủng ái của điện hạ sao? Nếu ngài không sủng, thiếp cũng sẽ phải lo lắng? Hơn nữa, nếu có người có gan dám khi dễ điện hạ, thiếp cũng sẽ bao che khuyết điểm như thế thôi!”

Tông Chính Lâm cười to. Còn có thể bảo vệ hần cơ đấy! Nếu có người dám đụng đến hần, Mộ Tịch Dao có thể bảo hộ được sao? Nhìn đáng về liều mạng của nàng, trong lòng Lục điện hạ vô cùng tốt.

Tiểu nữ nhân có nhiều tật xấu, nhưng hần cam tâm tình nguyện nuông chiều nàng. Còn không tồi, sủng vật cũng biết bảo hộ chủ rồi!

“Kiều Kiều không vừa mắt thị thiếp phủ người ta, nhưng bản thân lại là Trắc phi của bản điện hạ, vậy nàng có từng oán trách không?” Tông Chính Lâm hỏi một cách chân thành. Mộ Tịch Dao kiều ngạo như thế, sao có thể cam tâm tình nguyện thấp hơn một bậc.

Mộ Tịch Dao ôm cổ hần, bấu môi. Ý tứ rõ ràng không ủng hộ.

“Chuyện này là số mệnh rồi. Đã vào phủ điện hạ, thiếp cũng không nghĩ oán hận ai. Hơn nữa, điện hạ ngài đối xử với thiếp rất tốt. Không phải nói thiếp là tâm can bảo bối của ngài ư?” Mộ Tịch Dao hôn hần, rất đặc ý nói.

Để cho người hỏi, lại thỏa mãn tính tình kiều ngạo của người đi, xem có còn không biết chừng mực hay không.

Quả nhiên, Tông Chính Lâm cười một cách vô cùng thoải mái.

Đúng là không biết xấu hổ, tự mình nhận là tâm can bảo bối, cũng không biết thẹn.

Hần vẫn thích nghe câu “Đây là số mệnh” nhất. Nàng cũng là cao thủ thu phục lòng người. Nói khiến cho lòng hần ngọt ngào, cảm thấy thật ấm áp.

“Đúng là yêu tình chỉ biết dày vò người. Bản điện bị nàng cuốn lấy, không nổi thoát thân”. Lục điện hạ than thở.

Đây quả là số mệnh đã định, chỉ sợ đối với hần mà nói, nhất định phải chịu kiếp số này.

Mộ Tịch Dao cái yêu nữ này, sao lại khiến người ta yêu thương đến vậy?

Nghe boss lại tỏ tình một cách buồn nôn, Mộ Tịch Dao ha ha cười rộ lên.

Nào, cứ đến đi, đến đi, sủng ái mãnh liệt thêm chút nữa. Để boss lại nỗ lực thêm chút. Mai này lên ngôi hoàng đế, nàng sẽ chờ để làm sủng phi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Bày Kế (9)

Edit: Linh Sờ Tinh

“Nhị tiểu thư, lão gia đang tiếp Ngự sử đại nhân. Thỉnh ngài qua nói chuyện”. Hộ vệ tùy thân của Mộ đại nhân là Triệu Vân tới đưa tin.

“Ta qua ngay”. Mộ Tịch Dao đã sớm thay trang phục, mặc một chiếc váy bách điệp, thanh nhã nhẹ nhàng. Cố ý sai Mặc Lan mang theo cuốn “Hoàng văn tập”, lại dặn vú nuôi bé Thành Khánh sang chỗ Vu thị, mới vịn người đi tới phía trước.

Đi qua hành lang, Mộ Tịch Dao nhìn Triệu Vân đi phía sau cách nửa bước, nhớ tới người thanh niên thành thật giỏi giang kia. Đã hai năm không gặp, không biết có mạnh khỏe không?

“Triệu Thanh có từng gửi thư về không? Trong thư có nhắc tới tình hình hần bên đó không?”

Triệu Vân không ngờ Mộ Tịch Dao còn nhớ đệ đệ đã rời nhà hai năm của hần, rất cảm kích.

“Bẩm Nhị tiểu thư, thư thì có. Hàng năm đều gửi một bức thư, gửi cùng thư của thiếu gia. Trong thư cũng không nói rõ cho lắm, chỉ nói trong nhà không cần lo lắng, còn nói là học được rất nhiều công phu, tương lai muốn lên chiến trường giết địch lập công”.

Nhắc tới Triệu Thanh, Triệu Vân trở nên nhu hòa hơn nhiều. Lúc trước để cho đệ đi theo tiểu thư, quả nhiên là đúng. Không chỉ thoát nô tịch, còn có thể theo thiếu gia làm Bách phu trưởng, cái tiền đồ này khiến rất nhiều người trong phủ hâm mộ.

“Một năm mới có một lần? Không phải là tại đại ca lười, liên lụy thuộc hạ ngược ngung nói muốn gửi thư?” Mộ Tịch Dao rất không vừa lòng đối với chuyện Mộ Căn Chi vừa vào quân doanh đã đem mọi chuyện ném ra sau đầu. Huynh trưởng của nàng đúng là si mê võ thuật, ngoài việc muối không điểm này còn có thể nhìn ra là có chút tình cảm phong phú, còn lại tất cả thời gian đều là luyện võ, ngay cả Mộ đại nhân và Vu thị cũng chỉ hỏi một câu mới đáp một câu, không hề nhiều lời.

“Sao tiểu thư lại nói vậy, thiếu gia liên lụy gì đâu. Huống chi đi theo thiếu gia còn có tiền đồ. Tiểu nhân còn chưa cảm tạ tiểu thư nâng đỡ Triệu Thanh”.

Mộ Tịch Dao lơ đãng xua tay, “Đừng khách khí như vậy. Triệu gia các người ở Mộ phủ cũng đã lâu. Bắt đầu từ tăng tổ phụ của người, đã dốc sức vì Mộ gia, vô cùng trung thành. Triệu Thanh vốn có trụ cột, có cơ hội ở trước mắt, sao có thể bỏ qua? Huống hồ Triệu Thanh là người chăm chỉ, đầu óc linh hoạt. Là lựa chọn tốt nhất, lên chiến trường kiến công lập nghiệp rất phù hợp. Nói không chừng qua mấy năm nữa, lúc đệ đệ người trở về đã thăng thêm mấy cấp, là một võ tướng vang danh”.

Triệu Vân không ngờ tiểu thư còn có mong đợi như thế với Triệu Thanh, nhanh chóng khách khí tạ ơn, trong lòng cũng có chút chờ mong.

Đoàn người vì liên quan Mộ Tịch Dao, đi thật chậm. Lúc tới tiền sảnh, đã hai khắc sau.

“Nữ nhi bái kiến phụ thân”. Mộ Tịch Dao thỉnh an Mộ đại nhân trước, sau đó mới ngẩng đầu nhìn hai vị Ngự sử bên cạnh. Đều là trung niên, khoảng hơn bốn mươi tuổi, có vẻ rất nghiêm túc.

“Thần bái kiến Trắc phi”.

“Hai vị đại nhân không cần đa lễ, mời ngồi”. Đối với việc Ngự sử đại nhân đến, Mộ Tịch Dao thật khách sáo. không cần biết là triều đại nào, người làm quan thanh liêm, không vì khom lưng cúi đầu trước lợi ích đều đáng để nàng kính trọng.

Nguyên Thành đế mặc dù được coi là minh quân, nhưng đám triều thần thì Mộ Tịch Dao không nhìn nổi mấy người. Nếu không vì thứ được gọi là lợi ích thế gia quá nhiều, kết bè kết cánh, thì làm sao việc đánh Mạc Bắc lại kéo dài nhiều năm như vậy? Còn có việc quan viên cấu kết tham lợi, vấn đề nhiều không kể xiết, đến nàng còn nhìn ra được vấn đề, lẽ nào Nguyên Thành đế còn không biết?

Nhưng mà lo lắng hành động quá lớn, sẽ ảnh hưởng đến nền tảng lập quốc của Đại Ngụy. Những thứ này cần một lực lượng lớn để điều chỉnh, hầu như là phải xây dựng một cơ chế mới, đối với một người đã gần năm mươi tuổi như Nguyên Thành đế mà nói thì thật sự không thể làm được. Ngài là người thông cả văn lẫn Võ, cầm quyền trị nước gần như chưa bao giờ phạm sai lầm, nhưng khi Nguyên Thành đế đến tuổi trung niên thì lại trở nên càng thận trọng, không còn quyết đoán như lúc trẻ.

“Hai vị đại nhân đến vì việc gì thì điện hạ nhà ta đã sớm báo trước. Nếu các vị có nghi vấn gì, xin cứ hỏi, thiếp sẽ không né tránh”. Mộ Tịch Dao ngồi rất đoan chính, không hề có dáng vẻ lười biếng như ngày thường.

“Vạy thần xin Trắc phi chứng thực vài điều”.

“Đêm Lục điện hạ lập phủ, sau khi gia yến kết thúc, Trắc phi ở đâu?”

“Ở nhà thủy tạ phía tiền viện”.

“Có từng gặp phải phản đảng?”

“Đương nhiên là có. Nhưng mà trong nhà thủy tạ cũng không chỉ có mình thiếp. Còn có thứ phi của Ngũ điện hạ, và hai nha hoàn thiếp thân của thiếp”.

“Phản tặc có bất kính với Trắc phi, thậm chí bắt trói Trắc phi đem ra ngoài phủ?”

“Đương nhiên là có bất kính. Phản tặc muốn ám sát thiếp cùng Thứ phi, nhưng chúng thiếp được Lục điện hạ cứu về. Về chuyện bị trói đem ra khỏi phủ thì chưa bao giờ có. Chuyện này nếu thành án, thiếp mong đại nhân có thể nhanh chóng tra ra chân tướng, trả cho thiếp một cái công đạo”.

Hai Ngự sử liếc nhau, vẻ mặt nghiêm túc.

“Mới đây chúng Ngự sử nhận được mật thư tố giác Trắc phi. Trong thư nói, Trắc phi từng bị thủ lĩnh phản đảng bắt tới ngũ Càn Tây nhốt hai ngày. Khi ở đó còn sai phản đảng nhiều lần ra ngoài mua đồ ăn ưa thích về. Trắc phi có thể xác nhận chuyện này không, xin ngài giải thích một chút chuyện này là như thế nào?”

Trung Thừa đại nhân đặt câu hỏi nhưng vẻ mặt có chút kỳ quái. Trong mật thư còn nhắc đến mấy chuyện khác, nhưng việc ẩm thực ăn uống này thì dù thế nào đi chăng nữa cũng thấy đây là việc mà người thường không thể làm nổi.

Mộ Tịch Dao cảm thấy buồn cười. Ngay cả vị đại nhân này khi đặt câu hỏi cũng cảm thấy kỳ quái thế thì còn mong nàng đưa ra một câu trả lời có thể

thuyết phục gì chứ, liệu có phải là có chút chột dạ không?

“Đêm đó thiếp bị ám sát, đã động thai khí. Không chỉ thỉnh ngự y đến bắt mạch, còn bị điện hạ đưa về Mộ phủ an thai. Chuyện này Mộ đại nhân có thể làm chứng”.

“Còn chuyện thiếp sai sử nghịch tặc mà ngài vừa nói thì xin đại nhân ngầm lại, thiếp chỉ là một người phụ nữ mang thai, liệu có làm được việc đó không?”

“Huống chi thiếp là mang thai tám tháng, chứ không phải là mang hồng đầu óc.”

Trung Thừa đại nhân bị Mộ Tịch Dao hỏi vậy thì tỏ vẻ hơi xấu hổ, ho khan một tiếng.

“Chuyện Trắc phi hồi phủ, chỉ có hạ nhân của Mộ phủ chứng kiến, nên không đủ để làm chứng cứ”.

“Còn chuyện ẩm thực, vi thần cũng đã xem qua tên của những đồ ăn được nhắc đến trong mật báo, theo tin tức chứng thực từ phủ hoàng tử thì mấy món đó đúng là đồ ăn mà thường ngày Trắc phi yêu thích”.

“Đại nhân nói đến tên món ăn, có thể nói cho thiếp biết trong thư nói như thế nào?”

Trung Thừa đại nhân nhận tờ giấy từ vị Ngự sử bên cạnh đưa tới, mở ra sau đó chậm rãi đọc tên mười bảy món ăn.

Mộ Tịch Dao giả vờ chăm chú lắng nghe, càng về sau lông mày càng nhăn lại.

“Đại nhân biết rõ thiếp có bầu, rất chú ý đến ẩm thực. Đối với thực đơn này ngài không có chút nghi ngờ nào sao?”

“Thiếp mới chỉ nghe sơ qua, đã thấy có hai ba món mà phụ nữ có thai không nên ăn. Huống chi vừa rồi còn có món Cuộn Ngọc Bạch, bánh ngó sen, hai món này nếu ăn cùng một lúc sẽ làm cho phụ nữ có thai sinh non, vô cùng nguy hiểm”.

Nàng đã dám gọi người đưa cơm, sao có thể để lại nhược điểm trong tay đối phương? Lúc Mộ Tịch Dao gọi cơm canh cho Tông Chính Minh, có thể nói là vô cùng chú ý. Những thứ nàng không thể ăn, tất cả đều vào bụng của Ngũ điện hạ.

“Điều này...” hai vị đại nam nhân thì làm sao hiểu rõ phụ nữ có thai nên ăn cái gì và không được ăn cái gì, vì thế bỗng bị Mộ Tịch Dao hỏi cho trở tay không kịp.

“Hai vị nếu đã xác nhận thực đơn này với phủ hoàng tử, sao không thỉnh ngự y cẩn thận xem một chút rồi hẵng đưa ra kết luận?”

Vì vậy hai người vội chép một bản đưa tới ngự y viện, chờ hồi đáp.

Mộ Tịch Dao nhìn hai đôi lông mày của bọn họ vẫn nhúm lại không giãn ra nổi chút nào, nàng cũng không vòng vo bèn nói: “Thật ra thì hai vị đại nhân không cần lo lắng như thế, thiếp có thể chứng minh cho hành động của mình, sự thật như thế nào vừa nhìn là biết ngay. Về bức mật báo của người nặc danh kia thì thiếp thật sự rất có hứng thú muốn biết động cơ của họ là gì”.

“Sao? Trắc phi nói thật?” nghe Mộ Tịch Dao nói một cách chắc chắn, hai người chấn động.

Mộ thị có chứng cứ mấu chốt của vụ án này? Nếu nàng có thể đưa ra bằng chứng không thể chối cãi, vậy chuyện phản đảng lần này có thể làm sáng tỏ. Việc mà Nguyên Thành đế giao cho bọn họ, cũng có thể thuận lợi mà kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Bày Kế (10)

Edit : Linh Sờ Tinh

“Mặc Lan, dâng ‘Hoàng văn tập’ lên cho đại nhân xem”.

Quan ngự sử nhìn năm sáu quyển tập san, rất mơ hồ. Cái này là chứng cứ chứng minh thực tế?

“Hoàng văn tập” là cuốn sách chọn lọc giới thiệu các tác phẩm có chất lượng do Hồng Văn thi xã phát hành hàng tháng. Không chỉ có các tác phẩm về thi từ, ngay cả hí khúc, thoại bản, phong tục tập quán của các dân tộc khắp nơi thậm chí cả các tác phẩm văn chương đều có.

Với tư cách là sản phẩm nổi danh nhất Đại Ngụy, “Hoàng văn tập” được đại học sĩ, nho sĩ, sĩ tử cực kỳ tôn sùng. Mỗi tháng đến ngày tác phẩm mới được bày bán, đều là tranh mua mà không mua nổi, được coi là quý giá nhất Thịnh Kinh.

“Đại nhân có biết vì sao ba bài đầu tiên của “Hoàng văn tập” lại rất đặc biệt?” Mộ Tịch Dao mở ra cuốn mới nhất, mân mê vài tờ giấy đầu tiên, mấy trang giấy này có chất lượng tốt hơn các trang phía sau.

“Đương nhiên. Ba tác phẩm đầu tiên của mỗi cuốn đều là các tác phẩm được Thi xã lựa chọn là ba bài viết hay nhất. Dùng giấy gió để in, coi đây là một hình thức ca ngợi”.

“Đúng vậy. Mời đại nhân xem bài viết thứ hai của tháng này, tên tác giả là “Mộc Ngư”, bài “*Tuyển tập đánh giá về một trăm hai mươi loài hoa nổi tiếng*”.”

Quan Ngự sử đầu cần xem, Mộc Ngư là văn sĩ xuất hiện đột ngột trong “Hoàng văn tập” khoảng một năm trước. Gần như một nửa số bản thảo của người này đều được in bằng giấy gió và được nhiều người đón đọc. Kiến thức của y rất cận kề, quan điểm mới lạ, từng một lần khiến cho các văn thần nho sĩ Đại Ngự tranh luận kịch liệt, sau đó được đa số mọi người tán thành.

“Mặc Lan, trình con dấu cho Dur đại nhân kiểm tra”.

“Hai chữ “Mộc Ngư” là hai chữ đồng âm với họ cha mẹ của ta, ta chọn vì rất ngắn gọn”. Lúc trước Mộ Tịch Dao chọn bút danh, nghĩ mình phải chọn một cái tên thật có cốt khí, khác biệt, lại phải có chút phong lưu tao nhã. Trong một phút ham vui, liền chọn cái tên “Mộc Ngư” ký tên trong các bản thảo gửi cho “Hoàng văn tập”, trở thành phong cách ký tên riêng.

Mộ đại nhân ngồi một bên cũng mở to mắt.

Nha đầu thế mà là Mộc Ngư? Điều này sao có thể khiến ông ta không khiếp sợ cho được? Trước khi Mộ Tịch Dao lấy chồng chẳng hề thể hiện ra chút tài văn chương nào, nhìn dáng vẻ năng hiện nay hẳn cũng không dám coi là mình có quen biết?

Quan trọng nhất là cái bút danh, sao có thể dùng một cái tên bất nhả như thế? Lấy chữ đồng âm với tên cha mẹ làm tên gọi, quả thực là làm càn.

“Chọn văn hào sao có thể coi như trò đùa như thế?” Mộ Kính Châm cố nén cảm giác kiêu ngạo, bắt đầu dạy nữ nhi. Thái độ cực kỳ nghiêm nghị, khiến Mộ Tịch Dao liên tục xin lỗi.

Hai vị Ngự sử đại nhân thấy Mộ Trắc phi ngoan ngoãn cúi đầu, vẫn không thể tin được rằng nữ tử trước mắt với dáng vẻ phục tùng nghe lời kia lại là người được Quán trưởng Hồng Văn thi xã khen ngợi là danh sĩ nhân tài mới xuất hiện của phái Tân học.

Việc Mộc Ngư là nữ tử, nếu Trắc phi không tự mình nói ra thân phận này, thì chỉ sợ toàn bộ Đại Ngự, không ai dám đoán như thế.

Lại cẩn thận xem con dấu trong tay, sao dám chất vấn nữa? Việc quản lý con dấu riêng của Đại Ngự cực nghiêm, nếu ai dám cá gan làm giả con dấu, người có chức quan, thì bị tước chức, dân chúng bình thường thì bị lưu vong cả đời.

“Trắc phi học thức cao thâm như thế, hạ quan kính phục”. Từ trước tới nay Đại Ngự đều tôn sùng, tôn trọng người có văn tài lỗi lạc.

“Đại nhân quá lời. Thiếp chẳng qua là tiện tay viết mà thôi, sao có thể sánh với các học sĩ kiến thức vững chắc, chỉ là chút quan điểm đơn giản, coi như là thiếp mưu chút lợi nhỏ mà thôi”. Mộ Tịch Dao vẫn vô cùng biết rõ tài năng của mình đến đâu. Đại Ngự có hàng ngàn hàng vạn học sinh, nho sĩ, có vài lần được lọt vào ba tác phẩm in đầu, chẳng qua là nhờ vào ánh mắt rộng hơn so với người thường, quan điểm mới lạ, ngôn ngữ sắc bén mà thôi.

“Vào mỗi tháng khi “Hoàng văn tập” in sách mới, thi xã sẽ yêu cầu ba tác giả của ba bài đầu tiên của số trước giao bản thảo nữa, phát kim tiền. Bản thảo mới nhất của thiếp cũng mới trình lên quán sự thi xã, kim tiền cũng có dấu. Lúc đệ trình, là giờ Thìn ngày mồng ba. Nếu đúng như đại nhân nói lúc này là thiếp bị tặc nhân bắt giam hai ngày, vậy chuyện kim tiền, sao có thể làm được?”

Gửi bản thảo cho “Hoàng văn tập” cũng không phải là việc Mộ Tịch Dao nhất thời vui đùa, mà có mưu đồ khác. Không ngờ lần này lại giúp đỡ nàng, dù là ngoài ý muốn nhưng thật đúng là kinh hi.

Quan Ngự sử sau khi nghe lời tự thuật của Mộ Tịch Dao thì đã tin hơn nữa, vội sai người đến Thi xã kiểm chứng, còn chưa kịp cáo từ rồi đi thì đã có câu trả lời từ Ngự y về vài món ăn không có lợi cho thai phụ, chứng thực lời nói của Mộ Tịch Dao lúc trước.

Sự thật như thế nào, trong lòng tất cả mọi người đã có.

Người mật báo này tâm tư thật khó lường, nhưng hẳn đã tính sai một bước đó là hành động của Trắc phi hoàn toàn nằm ngoài dự đoán, rất khó đánh giá. Đây có lẽ chính là cái mà người ta thường nói “thanh giả tự thanh”, người lương thiện tự khắc được phù hộ.

Mộ Tịch Dao nhìn về mặt hai người bọn họ, thì biết việc này đã lừa dối xong. Nhưng mà lúc này lừa dối được không có nghĩa là tất cả mọi người đều qua. Ví dụ như người phụ nữ làm nội ứng kia vẫn ở trong phủ. Đợi những việc này qua đi, sau khi Tông Chính Lâm đón nàng về phủ, việc đầu tiên cần làm chính là loại bỏ tai họa này.

Hai ngày sau, Nguyên Thành để nhận được tấu chương Ngự sử trình lên, thấy trong đó có một đoạn về Mộc Ngư, trong mắt ông ta hiện lên chút ngạc nhiên. Sau đó phe vào trong tấu chương để người dưới xử lý là đủ.

Chỉ ngần ngừ trong hai ngày những lời đồn đãi trong kinh đã biến mất không còn dấu vết, không người nào dám tiếp tục bịa đặt sinh sự. Về phần kẻ mật báo hiện đang ẩn sâu trong phủ Ngũ hoàng tử cũng chính là kẻ đầu sỏ của mọi chuyện, lúc này đang nhủ chặt lỏng mây, nghĩ mãi cũng không rõ sơ hở đâu mà lại để cho Mộ thị thoát được lần này.

Mọi người khi đọc bố cáo của quan phủ thì chỉ biết nhân chứng quan trọng của vụ án này là Mộc Ngự, người được coi là tân nhân trong văn đàn của “Hoàng văn tập”. Còn việc vì sao Mộc Ngự lại nhúng tay vào vụ án này, thân phận ra sao, không ai biết rõ .

Sau khi Nguyên Thành xem qua tấu chương, rất tán thưởng việc Mộ Tịch Dao chủ động đề nghị giấu diếm thân phận của Mộc Ngự.

Đây là Trắc phi mà ông ta đích thân chỉ định cho Lục Hoàng tử, thật sự rất thông minh, lại còn biết tiến biết lui hợp lý. Không chỉ lo lắng chu toàn cho bản thân mà ngay cả an nguy của lão Lục cũng không bỏ qua .

Ngoại trừ kém một cái danh hiệu Chính phi ra thì Mộ thị còn có thể gánh vác mọi chuyện hơn cả Hách Liên thị .

Mộ Tịch Dao sở dĩ không muốn để lộ thân phận quá sớm, là vì e ngại nàng liên tục có liên quan đến những việc đại sự quan trọng đã là không ổn. Nếu liên tiếp lộ mặt trước Nguyên Thành đế, năng sợ đối phương cảnh giác, như vậy lại thành không tốt.

Bây giờ cũng không cần phải quản lý bản thân quá chặt ,chỉ cần nắm được át chủ bài trong tay, nhân cơ hội để sử dụng vào thời điểm thích hợp mới là quan trọng. Huống hồ bản thân Tông Chính Lâm đã xây dựng được nền móng ở văn đàn, nếu như danh tiếng tài nữ của nàng truyền ra ngoài thì phủ hoàng tử sẽ quá mức chói sáng .

“Ba ngày sau, bản điện sẽ đi Thục Trung làm việc. Kiều kiều định lúc nào hồi phủ?” Tông Chính Lâm buông đũa, chờ hạ nhân hầu hạ mình súc miệng xong mới hỏi ý Mộ Tịch Dao.

Thực ra thì, Mộ Tịch Dao thật sự không muốn chuyển về . Nhưng đáng tiếc việc này đã định, tuy là có lý do đường thai nhưng cũng không thể để nàng ở lại Mộ phủ quá lâu. Huống chi Tông Chính Lâm không ở Thịnh Kinh, nữ quyền tuyệt đối không thể ở một mình bên ngoài.

“Vậy ngày kia hồi phủ, điện hạ để thiệp thu xếp một chút đã”. Đồ đạc của Bánh bao nhỏ có thể xếp được một xe, nếu không mất hơn nửa ngày dọn dẹp thì chắc chắn là không đi nổi .

Vu thị nghe Mộ Tịch Dao vội vàng hồi phủ, đang thu thập hành trang, mang người tới giúp đỡ, thuận tiện cũng muốn khuyên bảo nàng một chút.

Đứa con gái này của bà tính tình rất tốt, ngày thường cực kỳ nhu thuận. Chỉ có một tật xấu duy nhất là thái độ đối với điện hạ không có tôn ti trên dưới , ý vào việc được điện hạ trân trọng mà mất đi sự cẩn thận.

Mộ Tịch Dao ôm Vu thị làm nũng, trong lòng nàng đương nhiên hiểu được những cư xử của mình đối với Tông Chính Lâm đều là toàn toàn lực ứng phó, không được phép buông lỏng . Mộ Tịch Dao dựa đầu vào bả vai Vu thị một hồi lâu. Dù Tông Chính Lâm có sủng nàng đến đâu thì cũng không bằng sự bảo vệ không hề toan tính, không cầu trả ơn của người nhà thân . Sự sủng ái của hắn là phải trả lại bằng cái giá cực kỳ đắt đỏ, nếu nắm không tốt, không cẩn thận một chút chính là trí mạng.

Mấy ngày nay Liên Mẫn Mẫn bị cấm ở hậu viện theo lệnh của điện hạ, các nữ nhân còn lại ai cũng bị cấm túc, không có thỉnh an, nói chuyện nhà, cảm giác có chút không quen lắm.

“Chủ tử, lão gia mấy ngày trước gọi ngài trở về, việc này phải làm sao ”. Phùng ma ma lo lắng. Mỗi lần lão gia chủ động gọi người nói chuyện, đều là muốn dạy dỗ. Chủ tử hiện tại vốn đã không được như ý, nếu lại răn dạy thì làm sao có thể tĩnh tâm sống tốt được?

“Còn thể nào nữa? Cha tất nhiên muốn thuyết giáo ta, làm con gái còn dám không nghe?”

Hách Liên đại nhân đặc biệt kêu nàng trở về, nhất định là có chuyện quan trọng cần giao phó. Nếu không phải là vì việc đưa Hách Liên Uy Nhi vào phủ, thì sẽ là chuyện cực kỳ quan trọng với gia tộc. Đáng tiếc chuyện phản đảng xảy ra quá bất ngờ, khiến nàng ở lại chỗ này, ngay cả Thiên Như Uyển cũng không thể bước ra nửa bước.

“Mấy ngày nay những nữ nhân kia có ai làm việc lạ thường không ?”. Thân là Chính phi, chuyện điện hạ bị thích khách, sau khi nghe hạ nhân tìm hiểu tin tức báo về, Tiền viện đều có mật thám nghiêm khắc giám sát hậu viện . Dám cấu kết ngoại nhân ám sát Tông Chính Lâm, điều này cũng chính là cướp đường sống của Hách Liên Mẫn Mẫn nàng mà. Kẻ này dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể bỏ qua .

Đây là lần đầu tiên Hách Liên Mẫn Mẫn có cùng ý nghĩ với Mộ Tịch Dao, đều muốn xử trí người kia, phải trừ bỏ cái tai họa ngầm này. Nhưng mà trong lòng nàng cũng còn chút tiếc nuối, Nguyên Thành đế đã ban ý chỉ, tin Mộ thị bị cướp đi là sai sự thật . Nếu không thì hoàng gia tuyệt đối sẽ không buông tha.

Tên Mộc Ngự kia, thật là đáng hận! Nếu không phải hắn quấy rối thì Mộ Tịch Dao đã sớm bị hoàng tộc xóa tên. Tình cảnh trong phủ sẽ chuyển biến tốt đẹp hơn.

Hách Liên Mẫn Mẫn vượt bưng, trong mắt tràn đầy thất vọng. Đã được ân ái vài lần cùng điện hạ , vì sao vẫn không có chút động tĩnh gì? Xem ra lại phải cố gắng. Mỗi tháng thị tẩm hai lần, tuy là kém Mộ Tịch Dao, nhưng ít nhất thì vẫn tốt hơn những nữ nhân khác còn tốt hơn nhiều. Hơn nữa biết đâu có hôm nào đó điện hạ hứng lên, có thể đến Thiên Như Uyển thêm vài lần.

Tô Lận Nhu vốn bị cấm túc, liền mong ngóng sau khi ra cung lập phủ có thể được khôi phục . Không ngờ điện hạ lại hạ lệnh cấm, làm nàng khóc lớn một hồi. Trắc phi nhà khác chẳng phải là dù ít hay nhiều cũng sẽ được ân sủng vinh hoa hay sao? Sao đến lượt nàng, lần nào cũng thất bại. Không chỉ bị giam cầm, việc không liên quan đến mình nàng cũng bị dính vào, điện hạ là tức giận nàng hay sao chứ?

Tô Lận Nhu không nhanh nhẹn bằng Hách Liên Mẫn Mẫn, tai mắt trong phủ còn chưa kịp an bày đã bị giam cầm, không kiếm được chỗ tốt. Vì thế đương nhiên cũng không thể nghe ngóng được tin tức, nên không thể đoán được nguyên do hậu viện bị cầm tù là vì sao.

Chỉ biết điện hạ gặp chuyện, chuyện lớn như vậy, cũng không để nàng đến hầu hạ, chỉ việc này thôi cũng đủ làm nàng ta suy nghĩ miên man.

Kiếp trước khi Vạn Tĩnh Văn vào cung thì Tông Chính Lâm đã đăng cơ. Nên nàng ta cũng quá quen thuộc với những lão nhân trong phủ. Nhưng thị nhớ rõ lời đồn sau khi Kiến An đế được phong vương từng xử lý một nữ nhân, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, huyết tinh vô cùng, hình như là vì có liên quan đến phản đảng.

Lẽ nào chuyện này xảy ra sớm hơn? Nếu là như thế, có phải là vì nữ nhân kia quấy phá hồng mưu nghịch?

So sánh hậu viện Tông Chính Lâm hiện giờ với Tần vương phủ của kiếp trước, có nhiều hơn hai người. Có nghĩa là, mật thám bị Tông Chính Lâm xử tử, đương nhiên là một trong số hai người đó?

Cẩn thận suy nghĩ, Vạn Tĩnh Văn vội vã tính toán trong lòng. Nếu trực tiếp hãm hại Mộ Tịch Dao là rất khó. Vậy tại sao lại không đi đường khác, thử thân cận trước, sau đó tìm kiếm sơ hở, nhẫn nại mưu tính từng bước một.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Vợ Chồng (Thượng)

Edit : Linh Sờ Tĩnh

“Điện hạ, người xem lệnh cấm hậu viện...” Điền Phúc Sơn thấy sau khi Lục điện hạ trở về thì đi thẳng đến Đan Như uyển, tựa như đã quên chuyện hậu viện, không thể không mở miệng nhắc nhở.

Dao chủ tử bình an hồi phủ, lúc đi đón điện hạ tự mình đưa kiệu của phủ hoàng tử đến Mộ phủ nghênh đón. Nghi thức này giống như nghi thức lại mặt sau ba ngày thành hôn, chỉ thiếu mỗi chữ hỷ dán trên nữa mà thôi.

Tông Chính Lâm đi trước, đoàn người theo sau, hẳn đi thật chậm. Mộ Tịch Dao được Triệu ma ma vịn đi chậm chậm đằng sau.

“Bỏ lệnh cấm túc. Nhắc Chính phi chú ý hậu viện nhiều hơn một chút”. Việc quản gia thì Hách Liên Mẫn Mẫn coi như là không vấn đề gì. Còn việc nàng ta âm thầm sắp xếp thân tín vào các nơi trong phủ thì đây chẳng qua cũng chỉ là thủ đoạn mà chính thất thường dùng mà thôi, Tông Chính Lâm không can thiệp, chỉ cho người âm thầm theo dõi, tìm hiểu rõ ràng thân phận từng người một.

Nhớ tới ngày gặp chuyện hôm đó, hẳn cực kỳ bất mãn với hành động của nàng ta lúc ban ngày hôm đó, nên cũng ít đến Thiên Như Uyển. Giờ hẳn sắp rời kinh, có một số việc cần phải cẩn thận dặn dò.

“Thuận tiện nói với nàng ta, dùng cơm tối xong bản điện hạ sẽ tới gặp”.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn hai người, tay phải của Tông Chính Lâm ôm lấy bả vai Mộ Tịch Dao, để nàng thoải mái dựa vào lòng mình.

“Tối nay còn rất nhiều chuyện cần thương lượng với tiên sinh, nếu như ta làm việc quá muộn, Kiều Kiều không cần đợi, cứ ngủ trước đi”. Tông Chính Lâm xoa đầu nàng, càng ngày càng quen đối xử với Mộ Tịch Dao như con gái, cảm thấy lúc nào cũng không đủ, mọi thứ rất chu đáo.

“Điện hạ, từ nay đến khi ngài rời kinh, có thể tìm hiểu rõ ràng nội ứng là ai không?”

Tông Chính Lâm nghe nàng hỏi vậy, trong đôi mắt phượng hàn quang chợt lóe lên.

“Không chắc chắn. Kẻ đó cực kỳ thông minh, ám vệ trong phủ canh giữ chăm chăm trong phủ cả mười hai canh giờ, cũng không phát hiện chút vụng động nào. Át ta nhất định là che giấu rất sâu, lúc này chắc chắn sẽ không dám có hành động gì thiếu suy nghĩ”.

“Chiêu lấy tình chế động, cũng không phải lần nào cũng có tác dụng”. Mộ Tịch Dao cười một cách vô cùng yêu mị, trong đôi mắt đẹp bùng bùng ý chí chiến đấu.

Muốn yên tĩnh ngủ đông, cũng phải xem đối thủ có cho cơ hội hay không. Nàng sẽ không ngốc mà để cho đối thủ thờ phào nhẹ nhõm qua khỏi việc này, sau đó để hẳn tiếp tục làm tặc sau lưng mình hay sao?

Tông Chính Lâm thích nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ linh động này của nàng, mỗi lần bị người khác chọc giận, nàng đều gio móng vuốt muốn cào xé đối phương, đôi mắt của nàng khiến hắn nhìn mà động tâm không thôi.

Hôn lên gò má non mềm của Mộ Tịch Dao, Tông Chính Lâm tốt bụng nhắc nhở.

“Nếu Kiều Kiều có hứng thú, cũng có thể chơi đùa một chút. Nhưng phải chú ý, đừng quá mức hao tâm tổn sức vào nó”. Thấy đôi lông mi tinh mịn của nàng rung động, hần biết trong lòng của bắt đầu tác quái. Từ trước tới giờ nàng là người có thù là phải báo, muốn nàng yên tĩnh, đề xong rồi mới tính sổ thì cứ như là đòi mạng nàng vậy, nàng chắc chắn sẽ không chịu. Cái tính khí này của nàng đúng là đã thành thói quen, dù nàng yếu ớt nhưng người bình thường không thể đụng vào nàng được.

Tông Chính Lâm vốn định phái người đưa tất cả thị thiếp đến biệt viện ở trước khi hần rời kinh, tránh cho hậu viện âm ỹ, quấy rầy nàng thanh tĩnh. Nhưng bây giờ xem ra thì, sợ là Mộ Tịch Dao không quá vui nếu việc này xảy ra. Dựa theo chút điểm nhấn này của nàng thì việc động thủ có lẽ sẽ trong hai ngày gần đây. Không bắt được người, nàng chắc chắn sẽ không từ bỏ.

“Điện hạ còn không biết thiếp sao? Thiếp có từng vì chuyện gì mà khiến bản thân chịu thiệt thòi?”. Muốn cho hồ ly lòi đuôi cáo, cũng chưa chắc là nhất định phải lấy mình làm mồi nhử. Huống chi trong bụng nàng có thể là có nữ nhi mà mình luôn mong ngóng từ lâu. Đây mới là chuyện quan trọng nhất, không thể để xảy ra bất cứ sơ sẩy nào.

Mộ Tịch Dao vươn tay nắm lấy bàn tay Tông Chính Lâm, dáng vẻ kiêu căng vừa rồi được thay bằng một nụ cười vô cùng ngọt ngào.

Lục điện hạ sẽ đi Thục Trung, nơi đó chính là nơi nổi tiếng cả Đại Ngụy với nghề thêu, còn có những món đồ ăn chỉ mới nghe đã chảy nước miếng. Đồ ăn không thể mang về, thì chút điểm tâm, trà mứt, hoa quả, thịt khô gì đó chắc sẽ không thành vấn đề. Nghe nói binh sứ Thanh Hoa, ổng sáo trúc tía của Thục Trung cũng nổi tiếng nhất về mặt công nghệ, giá trị xa xỉ.

“Muốn có lợi lộc gì nào?” Tông Chính Lâm vuốt ve bàn tay mềm mại, mắt hần tràn đầy ý cười.

Không cần phải hỏi, nhìn đôi mắt ngập nước lộ vẻ chờ mong của nàng, ánh sáng lóa mắt kai làm hần không thể cự tuyệt.

“Lợi lộc gì chứ? Cái đó chỉ là chút bồi thường nhỏ nhoi không đáng kể. Nếu không phải vì thiếp mang thai, lần này đến Thục Trung còn thiếu phần của thiếp ư? Đến lúc ấy có biết bao nhiêu đồ ăn ngon nằm trên bàn chờ thiếp thưởng thức, đó mới là lợi lộc!”. Mộ Tịch Dao lộ vẻ tiếc nuối, nhìn về phía Tông Chính Lâm, còn tỏ vẻ đáng thương. “Nếu không thì, điện hạ, ngài mang một đầu bếp chính hiệu về cho thiếp? Để người ta ở lại trong viện chuyên làm đồ ăn Thục Trung, như vậy lúc nào điện hạ cũng có thể nếm được”.

Mộ Tịch Dao ra vẻ ôn nhu quan tâm, Tông Chính Lâm cũng không lật tẩy nàng. Câu cuối cùng kia rõ ràng là “Thuận tiện thêm vào mà thôi”. Đi Thục Trung tiêu diệt phản đảng, lịch trình vốn gấp gáp, còn muốn tìm đầu bếp chính hiệu cho nàng, hần cũng chẳng chiếm được thứ gì tốt, Lục điện hạ cảm thấy hình như mình có chút thiệt thòi. Dù việc tìm một người đối với hần mà nói chẳng qua là thuận miệng sai người đi làm mà thôi.

“Kiều Kiều nói là bồi thường cho nàng, vậy cái thứ lợi lộc này không có cũng không sao. Để bản điện hạ tự mình đền bù cho nàng được chứ?”. Lục điện hạ vô cùng nghiêm túc đứng đắn, trong quá trình “thu phục yêu tinh” dài kỳ này khó tránh khỏi đôi khi có chút tà khí. Nhưng mà quan trọng là, hần chẳng phút nào quên việc này cả.

Mộ Tịch Dao thấy ánh mắt hần không hề có chút kiêng kỵ nào, vẻ tươi cười càng sâu. Điện hạ ngài tự mình đưa đến cửa, đợi lát nữa ngài đứng ngồi không yên khi gặp Hách Liên chính phi, thì cũng đừng trách là ta câu mắt trái tim ngài.

Ghé sát gần vào cổ hần, kề bên tai hần nói thầm. Đôi môi đỏ mọng phun ra từng chữ với hương vị ngọt ngào của thiếu nữ chui vào tai làm Tông Chính Lâm cảm thấy nóng bỏng, bàn tay đặt trên vai nàng đột nhiên siết chặt.

“Kiều Kiều, như vậy thật đáng giận!” hung hăng hôn lên má nàng, Tông Chính Lâm như bị nàng dẫn vào mộng ảo, chỗ nào đó phía dưới áo bào hình như muốn ngẩng đầu.

Toàn bộ quá trình dùng cơm, Mộ Tịch Dao thường xuyên đưa đôi mắt yêu mị ướt át nhìn qua, khiến ánh mắt Tông Chính Lâm càng ngày càng đen. Nàng còn không biết thu liễm, cố ý gấp một miếng xương sườn thơm giòn, đề sát vào, chu môi liếm, lộ ra đầu lưỡi nho nhỏ, làm Tông Chính Lâm nhìn mà cổ họng khô khốc, hận không thể ném nàng lên giường xoa nắn một phen.

Thủ đoạn của nàng thực càng ngày càng cao siêu, Lục điện hạ không thể không bảo vệ trái tim mình để tránh rơi vào kế của nàng để rồi lại bị chê cười.

Lúc gần đi, Tông Chính Lâm bỗng nhiên quay lại, nhìn Mộ Tịch Dao cười xấu xa.

“Kiều Kiều, việc nghị sự hôm nay, bản điện có thể sẽ cố nhanh một chút”. Nói xong mặc kệ mặt nàng cứng mặt trong nháy mắt, rồi hần vén rèm mà đi.

Mộ Tịch Dao nhói tới lời nói không biết xấu hổ trước khi đi của hần, tức giận ồ ồ, “Xuân Lan, khóa cửa! Khóa cửa!”. Đại boss hoàn toàn không có tiết tháo, chẳng qua là đùa giỡn với hần một chút, hần liền cứng rắn. Đây là muốn ép nàng tự gieo gió gặt bão sao?

Điền Phúc Sơn ở ngoài đón Lục điện hạ đi đến Thiên Như Uyển, đi phía sau chỉ nửa bước, âm thầm liếc trộm về cung môi của chủ tử nhà mình, ông ta thực thấy bội phục thủ đoạn của Dao chủ tử.

Những thay đổi của Điện hạ trong hai năm này, tất cả mọi người đều thấy rõ. Thục phi nương nương còn vui sướng hơn nhiều. Mỗi lần nghe nói tiểu nhi tử nghi đêm ở hậu viện là liên tục nói tốt, nhìn bộ dáng thì thực như mong chờ Dao chủ tử tiếp tục sinh con.

“Điện hạ, đã đến Thiên Như Uyển rồi. Nô tài chờ bên ngoài”. Điền Phúc Sơn dừng chân, quỳ củ đứng ở ngoài cửa lớn.

“Ừm”. Tông Chính Lâm thu lại vẻ mặt, cất bước vào viện, gương mặt trở lại với vẻ lãnh đạm cực kỳ quen thuộc, Điền Phúc Sơn thấy mà bóp cổ tay thở

dài.

Đến bao giờ thì Chính phi mới có thể làm điện hạ thoải mái như khi ở Đan Như Uyển, thực ra mỗi lần gặp điện hạ đều không cần giống như phải làm việc gì to tát, nghiêm cần như thế làm gì.

“Điện hạ”. Hách Liên Mẫn Mẫn nhận được tin, sớm đã hầu ở bên ngoài. Thấy Tông Chính Lâm vững vàng bước đến, tâm tình nàng ta vô cùng phức tạp. Rút rè thình an, cổ không thể lộ ra vẻ quá mức vội vàng, sợ làm mất vẻ ổn trọng của chính thất.

Hôm nay điện hạ truyền tin đến, lúc mới đầu nàng ta còn cho rằng đây là bả xung cho đêm mồng một, trong lòng cảm thấy tốt hơn, dù sao điện hạ còn đặt nàng trong lòng. Nhưng sau khi nghe Điền Phúc Sơn nói rõ lý do là vì trước lúc rời kinh có việc cần giao phó cho nàng.

Nỗi thất vọng lớn đến mức nào cũng không bằng nỗi khiếp sợ trong lòng nàng lúc đó. Điện hạ rời kinh, lại chỉ báo trước biết trước có hai ngày. Vết thương còn chưa khỏi, sao đã vội vàng đến Thục Trung? Hơn nửa lần này đi là hơn một tháng, việc lớn như vậy không thể mới vừa quyết định. Chắc chắn là đã có kế hoạch từ sớm, thế mà đến tận hôm nay mới đến Thiên Như Uyển một chuyến.

Mộ thị chắc hẳn cũng đã sớm biết tin? Chắc là như thế nên mới dùng tất cả vốn liếng để chiếm giữ ân sủng của điện hạ, ngay cả khi về nhà mẹ đẻ để an thai, cũng không quên lợi dụng cơ hội, câu dẫn điện hạ ngày ngày đến Mộ phủ, đúng là chói mắt như mặt trời không bao giờ lặn vậy.

Nhớ đến phong cảnh của Dao thị ở Thịnh Kinh mấy hôm nay, Hách Liên Mẫn Mẫn thực tâm cảm thấy tiểu thiếp đúng thực đều là yêu tinh hại người, lấy dụ dỗ mê hoặc hại người làm vui.

Hách thị quyết tâm, không cần biết như thế nào cũng không thể học thủ đoạn thấp hèn của Mộ Tịch Dao. Nếu cứ ngốc nghếch coi trọng vẻ đẹp phong tình thì thà rằng làm hiền thê thật tốt, hầu hạ Tông Chính Lâm chu đáo, để giành được sự tin cậy kính trọng của hắn.

Hồng nhan rồi cũng không tránh được bị người vứt bỏ, còn sự kính trọng mới giữ được cả đời. Làm gì có sự sủng ái nào được lâu dài, Mộ Tịch Dao dù có đẹp đến mức nào đi nữa, cũng chỉ được vài năm mà thôi.

“Đứng dậy đi”. Tông Chính Lâm bước vài bước rồi đứng lại trước nàng ta, sắc mặt lạnh nhạt, cẩn thận nhìn nữ tử đang quỳ gối hành lễ trước mặt.

Váy thêu mẫu đơn, phú quý hoa lệ. Mặc trên người nàng có một cỗ khí chất riêng.

“Vào phòng đi”. Mang theo người lập tức ngồi ở gian ngoài.

Hách Liên Mẫn Mẫn thấy hắn không vào nội thất, trong lòng lộp bộp một tiếng, cảm thấy không ổn. Đây là ám chỉ tối nay sẽ không lưu lại, chẳng lẽ điện hạ còn muốn về phòng Mộ thị hay sao?

Kiểm chế nỗi lo lắng trong lòng, Hách Liên Mẫn Mẫn bưng trà cho hắn nói. “Điện hạ, đây là trà thơm mới được đưa đến, ngài nếm thử. Thiếp thấy uống rất nhẹ nhàng khoan khoái”.

“Ân”. Tông Chính Lâm nhận chung trà, lấy nắp cung nhẹ nhàng gạt lá trà sang một bên.

“Điền Phúc Sơn đã nói với người chuyện bản điện hạ sẽ rời kinh chưa?”

“Đại quân sự đã nói rất rõ ràng, thiếp đều hiểu”. Hách Liên Mẫn Mẫn do dự một chút cũng đem lo lắng nói ra, “Nhưng mà điện hạ, vết thương của ngài... Thiếp thật sự không yên tâm. Hơn nửa lần này thời gian đi lại không ngắn, nếu trên đường có gì sơ sẩy, thì...”

Tông Chính Lâm nghe nàng nói một cách chân thành, trong lời nói cũng nồng đậm lo lắng. Về mặt hắn trở nên hơi hòa hoãn, nhấp nhẹ chén trà, khen một câu trà ngon.

“Thương thế đã không còn đáng ngại. Ngươi có kê thuốc trị thương bên ngoài, không quan trọng. Quan trọng là trong lúc bản điện hạ rời kinh, chuyện trong phủ hoàng tử cần người để ý. Nếu có người đến cửa bắt nạt, không cần khách sáo, đánh đuổi hết ra khỏi phủ”.

Hách Liên Mẫn Mẫn nghe mấy lời hắn nói, cũng không có ý chỉ trích việc ngày ấy mình âm thầm gây khó dễ Mộ thị, nhưng cũng cho thấy thái độ rằng phủ hoàng tử không chấp nhận được việc người khác đề đầu cưỡi cổ. Đây là lời cảnh báo của người?

“Thiếp ghi nhớ nhắc nhở của điện hạ”. Hách Liên Mẫn Mẫn vội vàng cung kính đồng ý, chỉ sợ khiến điện hạ không vui.

Tông Chính Lâm thấy nàng vội vàng đồng ý, nhưng thần sắc lại không được tự nhiên, liền biết nữ nhân này thực chột dạ khi bị giáo huấn. Cuối cùng cũng không cần hắn liên tục nhắc nhở khiến cho mặt mày chính thê trước mặt đám hạ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 123: Vợ Chồng (Trung)

Edit : Linh Sờ Tinh

“Hách Liên thị,” Tông Chính Lâm nghiêm giọng gọi, Hách Liên Mẫn Mẫn thẳng lưng mà ngồi, không hề dám sơ sót.

“Người chính là Lục hoàng tử phi, một vị chính phi phải có khí độ như thế nào thì bản điện hạ nghĩ không cần phải nói với người nữa, người cũng nên biết rằng: Nếu như Bản điện hạ đã đồng ý với người là trong phủ không có người nào có danh phận vượt qua người, dĩ nhiên lời hứa này luôn có hiệu lực. Không cần biết là người, hay là Hách Liên gia tộc, chỉ cần làm việc, xử sự một cách thỏa đáng, cái gì đáng được hưởng thì trong lòng bản điện hạ vẫn luôn có tính toán.

“Về phần Đan Như Uyển, người không cần nhúng tay. Mộ thị là người mà chỉ cần người khác không trêu chọc đến nàng ấy, nàng sẽ không khó xử người”. Đây là lần thứ hai Tông Chính Lâm nhắc đến Mộ Tịch Dao trước mặt Hách Liên Mẫn Mẫn, hẳn nói một cách hết sức rõ ràng, không cho phép thị được động tới Đan Như Uyển.

Hách Liên Mẫn Mẫn nghe giọng hẳn khi nhắc tới Mộ thị chỉ toàn thiên vị, trong lòng càng khó chịu.

Mẫu thân của mình ở Hách Liên gia, phải chăng cũng đã từng phải nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, chịu đựng việc phụ thân bảo vệ nữ nhân khác, khi đó người ứng phó như thế nào?

Hách Liên Mẫn Mẫn vừa mới suy nghĩ miên man, đã nghe Tông Chính Lâm tiếp tục nói. “Có lẽ người cũng đoán được, trong hậu viện có nội gián của phản đảng?”. Nghe được một chuyện lớn đến thế, Hách Liên Mẫn Mẫn chấn động.

“Điện hạ đã tra ra thân phận người này chưa?”. Về phần hận trên mặt thị cũng không kém Mộ Tịch Dao là mấy.

Tông Chính Lâm nhìn về giận dữ ẩn bên trong khuôn mặt của nàng ta, thật dễ để nhận ra chỗ khác nhau của hai người con gái. Hách Liên thị bởi trong lòng có nhiều tạp niệm, ngay cả việc phần nô cũng không còn vẻ đơn giản thuần túy nữa. Còn Mộ Tịch Dao bản tính kiêu ngạo, rành mạch, tỏ rõ cho người biết, nàng đang giận, rất muốn trả thù!

Cô gái nhỏ của hắn đôi khi thật sự rất đơn giản, chỉ cần người hiểu nàng, rất nhiều nghi vấn được giải một cách tự nhiên. Nàng tuy có nhiều tật xấu, nhưng chỗ đáng quý ấy lại có thể đủ để bù lại cái tính tình kiêu ngạo bất kham. Chú ngựa quý này hẳn thuận phục một cách vô cùng thích thú.

“Đến nay vẫn chưa điều tra được kẻ đó. Sau khi bản điện hạ rời kinh, Mộ thị sẽ ra tay quét sạch hậu viện. Lúc ấy người chỉ cần trấn giữ, tận lực làm tốt bổn phận của một Chính phi, công chính liêm minh định đoạt là được”.

Tông Chính Lâm nói chuyện này tựa như là chuyện thường tình phải làm vậy, nhưng khi vào đến tai Hách Liên Mẫn Mẫn thì lại không đơn giản như thế.

Mộ thị ra mặt giải quyết việc này? Vì sao? Lời nói của Điện hạ rất chắc chắn tựa như nhất định có thể tra ra nội ứng vậy. Nếu đã có manh mối, vì sao không để mình lấy thân phận Chính phi đường đường chính chính trùng trị, mà lại chọn Mộ thị – người đáng ra không nên ra mặt vào lúc này nhất? Hơn nữa Mộ thị bụng đã lớn, nàng ta còn sức mà lo việc này?

“Điện hạ, Trắc phi mang thai, lúc này là lúc không thể hao tổn tinh thần sức lực, nếu để muội ấy đứng ra thì liệu có phải là không thỏa đáng hay không?”. Tuy là không hề tình nguyện nhưng Hách Liên Mẫn Mẫn cũng không dám quá lỗ mãng mà xem thường con nối dõi của Tông Chính Lâm.

Hiện nay cái thai này của Mộ Tịch Dao không thể có chuyện gì ngoài ý muốn. Thực phi đã luôn tạo áp lực, nếu sau khi mình vào cửa mà cái thai này của Trắc phi không thể giữ được, về sau dù có nói gì, cũng sẽ không dễ dàng. Quan trọng hơn là Nguyên Thành đế rất cũng chú ý cái thai này của Mộ Thị. Mấy lần gặp nạn, nàng đều có thể vượt qua, Nguyên Thành đế cảm thấy đứa nhỏ này vượng phúc, từng ở trong cung của Thực phi kêu nàng cẩn thận chiếu cố.

Nếu nàng ta có thể qua khỏi hai lần vu oan ám sát liên tiếp, mà lại gặp bất trắc ngay ở trong phủ, điều này chẳng phải nói Hách Liên Mẫn Mẫn nàng còn đáng sợ hơn cả tặc nhân hay sao? Cái ô danh này ngàn vạn không thể dính vào.

Huống chi nếu có người có tâm mưu cơ hội, đem việc này dẫn đến “số mệnh”, thì lúc đó nàng sẽ hết đường chối cãi. Trong gia tộc bình thường thì khi thiếp thất tương khắc với chủ mẫu, chắc chắn chỉ là đuổi thiếp thất ra khỏi phủ. Nhưng đến lượt nàng thì sao, ai dám can đảm va chạm với Mộ thị, chỉ với danh của Trưởng công chúa kia thôi, người bị hoàng gia vứt bỏ chắc chắn chính là thị.

Bởi vậy thái độ của Hách Liên Mẫn Mẫn đối với cái thai này của Mộ Tịch Dao là vô cùng thận trọng. Không dám có bất cứ tâm tư không đúng đắn nào, đây cũng là lý do khiến cho nàng ta bị đè nén tâm lý.

Trong phủ có một vị tổ tông sống không thể đụng vào, làm một vị Chính phi như thế này khiến cho nàng ta muốn phát điên. Nếu đổi lại là tất cả nữ nhân khác trong phủ có thai thì nàng ta cũng không trơ mắt nhìn thứ tử hay thứ nữ cứ thế mà được sinh ra.

“Nàng ấy tự biết đúng mực”. Cô gái nhỏ của hắn làm bất cứ việc gì cũng biết sai sử người khác, đó là thủ đoạn bình thường. Sao có thể chịu một mối, nàng sao có thể tự mình ôm việc vào người? Chẳng lẽ nàng không đẩy việc lên người Diên Phúc Sơn?

Chỉ một câu là Tông Chính Lâm đã thành công chặn họng Hách Liên Mẫn Mẫn, khiến nàng không thể cãi được. Nếu một người đàn ông đã nhận định một nữ nhân hiểu chuyện biết đúng mực, thì dù có nói nhiều hơn nữa cũng uổng công, thậm chí khéo quá hoá vụng lại còn làm hắn thêm phiền chán.

“Cứ như vậy đi, người an bày tốt là được, từ hôm nay trở đi không cần ra khỏi phủ”. Tông Chính Lâm thả chén trà nhỏ xuống, chuẩn bị rời đi.

“Điện hạ”. Hách Liên Mẫn Mẫn thật sự không cam lòng cứ như vậy buông tha cho một cơ hội tốt như thế này, lấy hết dũng khí giữ người, “Thiếp làm một chiếc ngoai bào cho điện hạ, điện hạ có thể thử một chút xem có vừa người không?”

Về căn thân dè dặt của Hách Liên Mẫn Mẫn khi hỏi, lại làm Tông Chính Lâm đột nhiên nhớ tới ánh mắt đầy thâm ý của Mộ Tịch Dao khi tiễn hấn ra cửa, mắt phượng của hấn nheo lại.

Cô gái nhỏ đã đoán được Hách Liên thị sẽ giữ người? Cái nhếch môi khiêu khích của nàng vừa rồi là vì muốn khiến tâm hồn hấn “ngứa ngứa” ư?

Lục điện tự mình lý giải, tâm trạng lập tức biến tốt. Về mặt cũng không còn lạnh lùng như trước.

Vỗ nhẹ lên đôi tay vì lo lắng mà nắm chặt khăn tay của Hách Liên Mẫn Mẫn, Tông Chính Lâm đứng dậy sửa lại vạt áo. “Hôm nay còn có chuyện quan trọng, không ở lại”.

Hách Liên Mẫn Mẫn vốn tưởng rằng thần sắc của điện hạ đã trở nên hòa hoãn hơn, lại đặc biệt thân thiện, có lẽ cảm động và nhớ tới thâm ý của nàng, sẽ đồng ý lưu lại. Không ngờ hấn lại thẳng thắn cự tuyệt, trái tim nàng ta như bị dội một gáo nước lạnh, chẳng còn một chút độ ấm.

Thái độ của nàng đã hèn mọn như thế này mà cũng không thể thực hiện được sao? Vậy thủ đoạn mà Mộ thị kia sử dụng lại là như thế nào?

Nụ cười cứng ngắt trên môi, Hách Liên Mẫn Mẫn đứng dậy theo, “Vậy thiếp tiễn điện hạ ra ngoài được không?”, thời gian ở chung nhiều hơn một chút, có thể dần dần quen thuộc lên.

Tông Chính Lâm thấy vẻ mặt nàng gần như khẩn cầu, đành để nàng tùy theo bên người.

Hai người đi phía trước, sau lưng đám tùy tùng cách vài bước chân. Hách Liên Mẫn Mẫn liếc trộm bàn tay của hấn đang rũ bên hông vài lần, muốn thử nắm lấy, nhưng cuối cùng cũng không dám làm mất quy củ.

Ngước mắt nhìn người đàn ông đang sóng vai bước cùng mình, dung nhan lạnh lùng, dáng vẻ uy nghiêm, vẻ ngoài như thế này, dù không có xuất thân hoàng tộc, cũng sẽ khiến rất nhiều nữ tử ngưỡng mộ.

Nhưng vì sao nàng là Chính phi duy nhất của hấn, Tông Chính Lâm lại luôn khách sáo xa lạ, nàng không tìm được cảnh cảm sát hoà hợp như nàng vẫn mong đợi?

“Điện hạ, thân là hoàng tử phi, có phải Mẫn Mẫn có điều gì làm không đủ tốt?”. Nếu không thì vì sao lần nào ngài đến Thiên Như Uyển khuôn mặt chẳng bao giờ giãn ra?

Tông Chính Lâm bước đi vô cùng vững vàng, cố ý chú ý đến những bước đi nhỏ của nàng ta nên tốc độ cũng giảm bớt vài phần. Từ xa nhìn lại, hai người đi cùng nhau, đó chính là một đôi vợ chồng hòa thuận.

Tông Chính Lâm nghe nàng hỏi như thế, hơi nhướng mày.

Câu hỏi này đặt ra, thật ra ngay cả hấn cũng không rõ ràng lắm. Chính phi của mình không tốt ở chỗ nào?

Nếu nói xuất thân, Hách Liên Mẫn Mẫn xuất thân từ danh môn vọng tộc, trăm anh thế gia, là đích trưởng nữ, thân phận rất xứng với vị trí Chính phi.

Nói đến tu dưỡng, nàng cũng có một bụng thi thư, không phải dạng người đơn giản.

Nói dung mạo, mặc dù không cực kỳ xinh đẹp, nhưng cũng có khí chất đoan trang, nổi bật uy nghi của một hoàng tử phi.

Nói tính tình, ngoài việc tâm tư hơi chút mờ ám, chỉ làm ra một chuyện hoang đường thì tính tình cũng coi như bình thường.

Một nữ nhân như thế này vô cùng phù hợp với tướng tượng trước kia về người làm chính thất của hấn. Quan trọng nhất là, Hách Liên Mẫn Mẫn không chiếm được thượng phong trước mặt Mộ Tịch Dao, không khi dễ được bảo bối của hấn. Bây giờ nhìn lại, khí thế của bảo bối của hấn quá mạnh mẽ, không để ý liền dễ ép người khác. Hôm nay Hách Liên Mẫn Mẫn dám hỏi câu này thì có lẽ là bị khí thế Mộ Tịch Dao ép quá mức.

Nhớ tới người không tìm không phải kia, tự do tự tại ở trong viện, hoàn toàn không coi Hách Liên thị là đối thủ, Tông Chính Lâm cảm khái. Năng lực của tiểu yêu tinh thực không nhỏ, chỉ tùy tiện quạt một nhát gió yêu, là đã khiến Thiên Như Uyển của Hách Liên Mẫn Mẫn liền vô cùng dè chừng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Vợ chồng (Hạ)

Edit: Linh Sờ Tinh

“Không hẳn . Không có gì sơ sót cả ”. Tông Chính Lâm thật sự cảm thấy nếu như so với các chính phi khác trong đám các huynh đệ hoàng tử khác thì Hách Liên thị còn bớt lo hơn không ít người, ít nhất thì chưa thấy nàng ta vì tranh giành tình cảm mà lấy mạng người.

Nữ nhân ở hậu trạch vốn không ít chuyện bí mật không thể lộ ra ánh sáng , mặc dù ban đầu tâm địa thiện lương , rồi cũng sẽ hoàn toàn thay đổi theo thời gian. Cũng không biết vị Chính phi này của hắn, đến lúc đó sẽ là như thế nào .

Hách Liên Mẫn Mẫn không có được câu trả lời như ý, cho rằng Tông Chính Lâm chỉ trả lời cho có lệ , nên càng thêm thất vọng.

“Vậy điện hạ vì sao...” Cuối cùng thì thị cũng không hỏi được hết câu . Là người lớn lên trong giáo dưỡng nghiêm khắc, từ nhỏ nàng ta đã không cho phép bản thân mình phóng túng , nên không dám nói với Tông Chính Lâm những lời lớn mật.

Lục điện hạ là người vô cùng sâu sắc , chỉ quét mắt nhìn qua về không được tự nhiên của nàng ta, liền kết lại là đã hiểu hết những điều nàng còn chưa nói hết.

Không tin tưởng nữ nhân này vì thế đây đã là cực hạn của hắn. Hách Liên Mẫn Mẫn hi vọng hắn đáp lại, hắn cũng không có kiên nhẫn để cho nàng ta. Huống chi còn có một Mộ Tịch Dao yêu tình thích gây sóng gió, chỉ ứng phó tiêu nàng thôi còn không kịp, làm gì còn thời gian chia cho nữ nhân khác?

“Đưa đến đây thôi, về đi”. Tông Chính Lâm thấy bóng dáng Điền Phúc Sơn cách đó không xa, không đợi nàng đáp lại, đã đi thẳng ra ngoài cửa.

“Chủ tử, điện hạ đã đi xa rồi. Ban đêm gió lạnh, nên trở về thôi.” Phùng ma ma thay nàng chỉnh lại áo khoác, khuyên người đi về phòng, trời đã vào đêm mà đứng bên ngoài cũng không phải là chuyện tốt. Mặc dù luyến tiếc điện hạ, nhưng người đi thì cũng đi rồi, có thiết tha mong nhìn trông ngóng thì cũng không trở lại?

“Theo ý ma ma thì điện hạ đối với ta là có ý như thế nào? Nếu nói không để tâm, thì người vẫn đến chỗ ta đứng lệ. Nhưng nếu nói có vài phần tình cảm thì sao lại thường xuyên lạnh lùng nhàn nhạt, khiến cho người nhìn mà rét tâm ”.

Tông Chính Lâm thật sự không thêm đề ý đến nữ nhân và cả mọi diễn xuất của họ trong hậu viện . Hắn ném bọn họ ở trong sân rồi không quan tâm, mặc kệ bọn họ tìm cách đến gần hắn như thế nào đi nữa cũng không đến gần hắn được. Chỉ cần không phạm vào quy củ của hắn, cho dù quấy lật cả hậu viện thì cũng có thể bình yên sống hết quãng đời còn lại.

“Chủ tử, điện hạ đương nhiên là tốt với ngài. Ngài xem ở trong phủ này ngoài Mộ Trắc phi ra thì còn có ai được điện hạ chiêu đãi? Sự sùng ái lớn nhất của một nam nhân đối với nữ nhân chẳng phải là là cho nàng con nối dõi, để nàng sống an ổn hay sao?”

“Nhưng mà Mộ thị...” Hách Liên Mẫn Mẫn thực sự không thể để mắt thể diện trước mặt hạ nhân. Nếu như thế thì chỉ tính số lần Mộ Tịch Dao được thị đãi, thì sẽ dễ có cơ hội mang thai hơn nàng nhiều. Chẳng lẽ muốn cho nàng được con nối dòng đây nhà, chỉ độc mình nàng ta thôi?

Phùng ma ma nhìn nàng mặt ủ mày chau, chỉ đành lựa lời khuyên bảo. “Chủ tử, sao ngài lại nghĩ vậy? Dù nàng ta có nhiều con thì sao, cũng chỉ là thứ xuất, sao có thể so với con trai trưởng do ngài sinh ra? Quy củ của tổ tông để lại sớm đã định ra xuất thân đích thứ khác nhau, Mộ thị không thể lật người . Sao ngài lại khổ sở suy nghĩ làm chi ?”

Hách Liên Mẫn Mẫn nắm lấy tay bà , giọng có vẻ cô đơn. “Chẳng phải là vì chưa thấy bóng dáng con trai trưởng sao? Nếu là có, ta cũng có thể ở nói chuyện mạnh mẽ hơn hẳn khi ở trước mặt Thực phi nương nương và điện hạ”.

Hách Liên Mẫn Mẫn đi được vài bước, bỗng nhiên cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Sau khi suy nghĩ một chút, vội trở nên căng thẳng, vô ý xiết chặt tay Phùng ma ma.

“Ma ma, vừa rồi điện hạ đi về hướng nào? có thấy rõ không?”

“Điều này...” Phùng ma ma không rõ vì sao chủ tử lại hỏi như thế, hơn nữa còn lo lắng như vậy, không dám sơ suất, cẩn thận nhớ lại, mới do dự mở miệng. “Nô tỳ thấy hình như điện hạ đi về phía bên trái?”

Hách Liên Mẫn Mẫn hít sâu một hơi, chiếc khăn lụa trong tay đã bị vò thành một nắm.

Đến thư phòng thì sao lại đi về phía hoa viên thông qua hậu viện? Vậy mà điện hạ nói, có chuyện quan trọng cần thương nghị, cho nên tối nay không ở lại?

*****

Điền Phúc Sơn đi phía sau điện hạ, rất buồn bực. Không phải là đã hẹn với tiên sinh, bây giờ nên đến thư phòng nghị sự cơ mà? Tại sao lại quay trở lại chỗ Dao chủ tử?

Đợi lúc hai người đến cửa sân, lại thấy đại môn Đan Như uyển khóa chặt, đóng kín cực kỳ nghiêm cẩn, đại quân sự đành phải tiến lên gõ cửa. Trong lòng lại cực kỳ kinh ngạc. Hắn là âm thầm nói với Vệ Chân, vị kia cho điện hạ ăn canh bổ bổ?

Lần này bị hấn bắt gặp, đúng là trải nghiệm mới lạ. Không biết điện hạ có cần hấn canh chừng, để bộc lộ tài năng bản thân? Điền Phúc Sơn làm đại quản sự trong phủ, từ nhỏ hầu hạ Tông Chính Lâm, chưa bao giờ thấy điện hạ làm hành động quá mức khác người. Đối với lời đồn đãi Lục điện hạ leo tường vào nhà, có chút chòmong nho nhỏ.

Tông Chính Lâm nhìn cửa sân đóng kín không một khe hở, âm thầm buồn cười. Tiểu nữ nhân châm lửa, trước khi đi bị hấn dọa, bây giờ lại định làm nua đen rứt đầu?

Nha hoàn Đan Như uyển nghe đại quản sự gọi cửa, chỉ dám nhìn không dám phản ứng. Tuy rằng chủ tử miệng nói không được mở cửa, nhưng điện hạ muốn vào, ai ngăn được? Thân là hạ nhân, làm gì có chuyện hai vị chủ tử âm thầm đùa giỡn, lại để cho mình đi xử lý chứ? Nhưng mà nói lại, người hầu trong Đan Như uyển, phúc lợi đương nhiên phong phú, nhưng cũng phải có đủ đầu óc. Theo tính tình kia của chủ tử, thỉnh thoảng lại có trò gian trá, người phải hiểu rõ hàm xúc trong đó có đúng hay không?

Mộ Tịch Dao ở trong phòng đang chỉ huy nha đầu thu thập hành trang cho Tông Chính Lâm. Ngoại bảo đai từng món từng món chọn đi chọn lại, từng chồng ngăn nắp. Một phòng người bận rộn đi lại, lại thấy Lục điện hạ vén rèm đi vào phòng.

Mộ Tịch Dao liếc xéo bóng dáng cao lớn kia, không để ý lắm, bỗng nhiên kinh hô lên một tiếng, quăng chiếc áo bào của nam tử trên tay đi, đứng dậy trốn sau tấm bình phong.

Không phải nói đêm nay có chuyện quan trọng không về được sao? Sao lại đến Đan Như uyển nhanh vậy? Sẽ không phải là cố ý về để thu thập mình chứ?

Mộ Tịch Dao có tật giật mình. Chính nàng vừa rồi cũng rõ chọn châm lửa là quá mức nguy hiểm, né tránh theo bản năng. Boss hôm nay đuổi tới cửa, kẻ tiếp chặc chắn không có quả ngon để ăn. Nữ nhân này lừa mình dối người, Tông Chính Lâm đang ở trước mặt, có thể trốn đi đâu?

Lục điện hạ hiếm khi thấy đáng vẻ bối rối của nàng, tâm tình vô cùng tốt. Nữ nhân này còn biết xấu hổ? Nhìn nàng vừa thẹn vừa vội, vội vàng tránh né, Tông Chính Lâm cảm thấy đây là con thỏ nuôi trong nhà, phản ứng lúc hoảng sợ cực kỳ thú vị. Đây không phải là người ta thường nói “Rối loạn thì chạy vòng quanh” sao?

Tiểu nữ nhân bộ dáng xấu hổ, chỉ làm hấn càng muốn động.

Mọi người trong phòng bị Trắc phi đột nhiên hét chói tai dọa sợ, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Lục điện hạ ba bước làm một đi qua, cánh tay duỗi ra, túm Trắc phi từ sau bình phong đi ra, chớp mắt đã ôm lấy người.

Cũng mặc kệ mọi người xấu hổ, Tông Chính Lâm cúi người nói nhỏ bên tai Mộ Tịch Dao.

“Lời kiều kiều vừa nói, bản điện hiểu rõ, thật sự tâm ngứa khó chịu, lúc này đến đòi nợ”. Không để ý nàng chôn đầu rất sâu, tai đỏ lên, Tông Chính Lâm ôm ngang người đi ra ngoài.

“Thu thập một chút, Trắc phi tối nay hầu hạ thư phòng”. Lục điện hạ cướp mỹ nhân từ trong phòng, cảm thấy hả lòng hạ dạ ôn ôn hương ngọc nhuyễn đến tiền viện.

Còn lại một đám người hầu hạ Đan Như uyển, hai mặt nhìn nhau, một lúc lâu cũng không lấy lại tinh thần.

Điện hạ lúc này ôm chủ tử đi, lúc tiểu chủ tử đi ngủ không tìm thấy người nói chuyện xưa, lại làm âm ỉ thì phải làm sao?

Bánh bao nhỏ Thành Khánh thật vất vả mới có thể được thân cận với mẫu thân, lại bị lão già nhà hấn nửa đường cắt đứt. Ban đêm, bánh bao nhỏ khóc đến đáng thương, âm thanh như trẻ con đòi bú tìm mẹ. Phải được mẫu thân nói chuyện xưa mới ngủ được.

Mặc Lan bị ép buộc không còn cách nào khác, học âm điệu chủ tử, kể bảy tám câu chuyện gom vào một chỗ, nói đi nói lại. Cũng may trẻ con còn nhỏ, đồ mũi cũng nghe lời. Qua một lúc, Thành Khánh bị chuyện xưa hấp dẫn, từ từ quên quấy khóc.

Chờ Mặc Lan nói khô cả họng, tiểu chủ tử rốt cục nghe đến mệt mỏi, ngoan ngoãn đi vào giấc ngủ. Triệu ma ma lúc này mới yên lòng, dẫn vú nuôi trở về phòng sắp xếp thỏa đáng cho tiểu chủ tử. May mắn Mặc Lan linh động, nếu không tiểu chủ tử nháo lợi hại như vậy, là muốn ép bọn họ đến tiền viện tìm người sao? Xem điện hạ có bao nhiêu hào hứng, ai dám xông tới quấy rầy việc tốt của chủ tử, khẳng định không xong.

Chỉ là hai vị chủ tử hôm nay đều không ở Đan Như uyển, tiểu chủ tử phải cẩn thận che chở. Vạn phần không thể sơ suất. Mấy ngày trước Trắc phi rời phủ “an thai”, điện hạ bảo hộ tiểu chủ tử chu toàn. Trực tiếp đưa vào cung Thực phi, làm Thực phi sợ tới mức cho rằng tiểu chủ tử không tốt, sợ bóng sợ gió một hồi.

“Điện hạ ~”, Mộ Tịch Dao chôn trong lòng Tông Chính Lâm không ngẩng đầu, thấy hấn quyết tâm không thả người, dùng chống cự không có chút ý nghĩa nào, bắt đầu suy nghĩ làm thế nào tránh được thủ đoạn trừng trị của nam nhân này.

“Điện hạ cơ mật đại sự, thiếp vào đó quấy rầy, không ổn chút nào đi?”. Giọng nói kia vừa mềm lại vừa đẹp, lo lắng cho Tông Chính Lâm khắp nơi.

Mộ Tịch Dao hiện tại hồi hận thì đã muộn. Sớm biết boss không kiêng kị như vậy, ngay cả phở phi cũng làm, nàng có rút não mới to gan kích thích hấn.

Lục điện hạ vững vàng ôm người, khoe môi cong lên, buồn cười nhìn nàng vẫn giả vờ.

“Kiều kiều đã không nở để bản điện rời đi, vậy chờ phòng bên. Đợi bản điện xong chuyện, tất nhiên cùng kiều kiều vành tai tóc mai chạm nhau, ân ái triền miên. Dùng cái này bù cho một tháng tương tư của kiều kiều.”

Lục điện hạ nói đúng tình thâm ý trọng, Mộ Tịch Dao nghe vào tai từng chữ nổ vang, nàng sợ tới hoa dung thất sắc, càng cảm tức.

Xú nam nhân này cố ý bẻ cong ý mình, lão vô sỉ tự dất vàng lên mặt. Ai khổ nỗi tương tư? Không biết xấu hổ! Boss càng ngày càng lệch lạc, kiều ngao như không tước, đắc ý, nằm mơ đi!

Hai người giao phong mấy lần, bất luận như thế nào Mộ Tịch Dao e lệ không chịu lộ diện, không chịu thi như thế nào, con đường khoảng cách như vậy, cuối cùng cũng đến đích.

Đi đến cửa thư phòng, Tông Chính Lâm buông nàng xuống, thuận tay sửa sang lại quần áo vừa mới bị vò nát. Lục điện hạ đạt được mục đích, lòng mày nhũu lại, dẫn người vào cửa.

Mộ Tịch Dao nhìn bóng lưng cao ngất, hùng hăng phần nộ từng vài lần.

Thua người không thua trận! Đánh chết cũng không thề trước mặt phụ tá Tông Chính Lâm khi thế yếu đi. Mộ Tịch Dao thần sắc lập tức nghiêm túc, khí chất đó đủ trầm ổn, thoải mái chậm chậm đi vào.

Khách khí chào Đệ Ngũ Dật Triều, gật đầu ra hiệu với phụ tá khác. Mộ Tịch Dao thừa dịp xoay người một lát, trần trụi tung cho Tông Chính Lâm một cái mị nhãn, đắc ý dào dạt đến phòng bên. Huệ Lan theo sát phía sau, không dám thờ mạnh. Trên tay cầm gói mềm cùng sách nàng thích nhất. Nơi này là thư phòng điện hạ, đừng nói nàng là một nô tài, cho dù là Chính phi cũng chưa từng tới.

Nhìn chủ tử phía trước dáng vẻ tùy ý, coi như nhà mình tự tại như thường, phảng phất nửa điểm cũng không phát hiện không khí ngưng trọng vừa rồi trong thư phòng. Huệ Lan dẫn theo Khỏa Tâm, chỉ sợ chủ tử thư phòng gây ra động tĩnh, quấy rầy đại sự điện hạ, vậy thì tội to rồi.

Mộ Tịch Dao dựa vào gói mềm, nhàn nhã lật sách xem, tâm tư đã sớm bay xa.

Nếu lúc này không nhìn nhầm, học sĩ thanh tú sau lưng Đệ Ngũ Dật Triều là Cung Thư Dương không thể nghi ngờ. Còn mấy người khác, nàng thật sự không biết. Vừa rồi thuận miệng nói “Đại sự cơ mật”, chẳng qua muốn thoát thân. Không ngờ bị nàng đoán đúng rồi.

Những thành viên nòng cốt này, đều được Tông Chính Lâm cực kỳ tín nhiệm. Bằng không cũng sẽ không mạo muội mang nàng đến đây, thân mật trước mặt người khác.

Lúc trước Đệ Ngũ Dật Triều thấy Lục điện hạ và Trắc phi ở cùng nhau vài lần. Bây giờ thấy hai người trước sau vào nhà, cũng không kinh ngạc chút nào. Trắc phi tài năng, hần vẫn biết vài phần. Có thể hai lần ở cực hiểm toàn thân trở ra, nữ nhân như vậy, đối với điện hạ mà nói, quả thật là trợ lực cực lớn. Có Trắc phi trấn giữ hậu trạch, điện hạ có thể an tâm mưu đồ đại sự.

Đám người còn lại mặc dù kinh ngạc điện hạ vì sao sẽ mang nữ nhân vào thư phòng, nhưng biết rõ con người điện hạ. Đã được Tông Chính Lâm tín nhiệm, sao có thể là người ngu dốt? Mọi người ăn ý xem nhẹ thói cũ là thư phòng nữ nhân không được vào, được Đệ Ngũ Dật Triều chiêu mời, vì việc điện hạ đến Thục Trung bày mưu tính kế.

Chốc lát phía trước tranh luận khí thế ngất trời, phía sau Mộ Tịch Dao ôm sách của mình thoải mái vui vẻ. Chuyện của nam nhân, nàng không thích biết được quá nhiều. Nàng là người lười như vậy, nên ôm chặt đùi boss, kiên định theo đuổi cuộc sống an nhàn thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Chuẩn Bị

Edit: Linh Sờ Tinh

Tại Thiên Như Uyển, Hách Liên Mẫn Mẫn nhận được tin báo nói Lục điện hạ mang theo Trắc phi đến thư phòng, sau khi vào không thấy đi ra nữa. Tin tức này còn khiến cho người kinh sợ hơn hẳn việc điện hạ nghỉ ở viện của Mộ thị.

“Ma ma, phải người truyền tin. Ngày mai về Hách Liên phủ.” Dù sẽ bị phụ thân quở trách cũng vẫn phải đi về một chuyến. Nếu cứ tiếp tục như thế này thì chức Chính phi của nàng cũng sẽ chỉ là danh nghĩa, Hách Liên gia cũng không có được chỗ tốt.

Ngày hôm sau, Mộ Tịch Dao lười biếng tựa vào người Tông Chính Lâm, cản không cho hần vào trong viện đi luyện kiếm. Đêm qua Lục điện hạ giãy vò nàng như thế còn không cho nàng thoải mái ngủ nướng một chút hay sao? Không có gấu ôm hình người mát mẻ là hần thì ngày hè này biết như thế nào?

Tông Chính Lâm nhắm mắt nằm ngửa, mặc kệ nàng. Chút thủ đoạn nhỏ này cũng chẳng có gì ghê gớm, hần đương nhiên chấp nhận được. Chẳng qua

đôi khi vì sắc đẹp của nàng mà lỡ việc , cũng là một phen tình thú.

Hơn nữa , so với thể nghiệm mắt hôn hôn qua, thì chút thủ đoạn nhỏ này của Mộ Tịch Dao cũng không đáng kể gì . Lúc này tiểu nữ nhân nằm trên người hắn, bàn tay ôn nhu nhỏ bé kia không ngừng trút giận lên người hắn , nhưng thế nào cũng không giống như hả giận mà lại giống như chút tán tỉnh buổi sớm .

“Kiều Kiều, nàng cứ việc dùng sức . Tên tiểu tử Bánh bao nhỏ Thành Khánh trong viện của nàng , còn cả con thỏ bảo bối kia nữa có bị đối một lát chắc cũng không sao”. Lục điện hạ thân nhiên giễu cợt nàng.

Mộ Tịch Dao nghe hắn nhắc tới con trai và con thỏ nhỏ, mới nhớ ra mình còn việc quan trọng hơn. Không thể cứ bị boss kéo ra ngoài một cách không rõ ràng như thế. Quả nhiên là nếu tâm trí chỉ nghĩ đến việc báo thù sẽ dễ dàng bị người khác đánh lạc hướng .

“Điện hạ!” Mộ Tịch Dao kéo tay hắn, nũng nịu , “Con trai của điện hạ hôm qua cũng không có gặp ngài, chắc sẽ rất nhớ phụ thân . Chẳng xem có phải chàng cũng nên đến gặp bé ? Thuận đường đưa thiếp về luôn?”

Tông Chính Lâm hưởng thụ sự nịnh nọt lấy lòng của nàng, sau khi được đủ chỗ tốt rồi, mới chậm chạp đứng dậy. Mộ Tịch Dao tốn công cần nắn nều thế với hắn , chẳng qua là vì câu “thuận tiện ” này mà thôi.

Vệ Chân chờ mãi cũng không thấy điện hạ ra ngoài, đang nhìn trời cảm thán rằng đây là lần thứ hai Lục điện hạ không luyện công buổi sớm. Lại thấy điện hạ ôm Trắc phi, vung vàng đi về phía hậu viện.

Nhìn vẻ cúi đầu của đám thị vệ phía sau điện hạ , khiến Vệ Chân có cảm giác sâu sắc rằng công phu mềm nắn rấn buong của Dao chủ tử cũng quá lợi hại? Dao chủ tử cuốn lấy điện hạ khiến điện hạ đã phá hư quá nhiều quy củ , quả nhiên mỹ nhân là tử lộ của anh hùng.

“Vui vẻ ?” Nàng sao có thể phớt lờ ý nhìn hắn rất uy nghiêm như thế ?

Được như ý nguyện nên tâm trạng của Mộ Tịch Dao trở nên tốt hơn rất nhiều, bèn chân chó khích lệ nói vài câu để an ủi Lục điện hạ .

“Điện hạ uy vũ bất phàm, dung mạo uy vũ không cần thêm chút hoa lệ nào cũng vẫn hiện lộ một khí thế như rồng như phượng, ai dám nói linh tinh ?” Về mặt Mộ Tịch Dao khi nói mấy lời này vô cùng nghiêm túc, nói năng một cách hùng hồn không biết xấu hổ là gì .

“Sao ?” Tông Chính Lâm nghe trình độ nịnh nọt của nàng lại nâng cao thêm một bậc , nhưng hắn cũng chưa thấy thỏa mãn, Tiếp tục trêu chọc nàng. “Nếu bản điện hạ là người như Kiều Kiều nói , vậy thì Kiều Kiều phải xuất sắc đến mức nào thì mới có thể mê hoặc tâm trí của bản điện hạ ?”

Hắn chờ xem cái người có da mặt dày này trả lời thế nào.

Mộ Tịch Dao thấy vẻ trêu chọc tràn trong mắt hắn thì lại càng lên mặt .

“Thiếp đương nhiên cũng không thể thua kém . Miễn cưỡng cũng bằng được với mỹ nhân trong “*Lạc Thủy* ” mà thôi ”.

Tông Chính Lâm ngửa đầu cười to, tiếng cười trầm thấp của hắn thật lâu không dứt.

Mộ Tịch Dao vốn đã rất giỏi trong việc khen ngợi người khác , không ngờ tài nghệ khoe khoang mới là đệ nhất. Dã tâm của nàng thật không nhỏ, vừa nói tìm ví dụ là tìm một tiểu mỹ nhân nổi tiếng kim cổ trong thoại bản .

“Thật là lợi to ! Bản điện hạ tuy tay lại có được bảo bối hiếm có, từ bây giờ phải chặt chẽ canh chừng , không để Kiều Kiều bị người khác dòm ngó ?”. Mỹ nhân trong “*Lạc Thủy*” bị người người tranh đoạt, vận mệnh cuộc đời rất nhấp nhô.

Mộ Tịch Dao sững sốt, nàng đúng là quên mất điều này. Ánh mắt vừa chuyển , lập tức tươi tỉnh lên . “Chuyện này nào có đáng gì? Quân của điện hạ , đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Thiếp được làm bạn với một vị anh hùng cái thế, cũng sẽ trở thành một giai thoại”. Việc Tây chinh của Kiến An để đúng là thành tựu để đời, nên giờ nàng nói như vậy cũng không tính là quá nịnh nọt.

Tông Chính Lâm nghe mà trong lòng thoải mái, đối với nam nhân mà nói thì việc tranh hùng nơi chốn sa trường , thể hiện mưu trí gan dạ mới là việc đáng tự hào nhất . Tiếng nói của Mộ Tịch Dao thanh thúy vang vang, tuy rằng là có ý muốn nịnh nọt lấy lòng, nhưng lại hợp với tâm tư của hắn.

Mộ Tịch Dao thấy thần thái của hắn rực rỡ, mắt phượng sáng ngời, trong lòng vui vẻ.

Lý tưởng hào hùng này của boss, chắc là bệnh chung của các hoàng đế ? Trong lịch sử nào có vị minh chủ thánh quân nào là không dùng máu tươi để xây nên sự nghiệp? Đã là hoàng đế , tất nhiên là phải vắn vớ song toàn, vì thế nên làm sao có thể thiếu hạng mục chinh phạt?

Nhưng mà kiếp trước thủ đoạn của Kiến An để quá tàn nhẫn, vì chinh phạt mà máu tươi xương trắng vô số . Mộ Tịch Dao rất miễn cảm đối với sát nghiệp này. Trước kia nàng không tin vào số mệnh, ý trời, nhưng giờ chính mình đã được trải nghiệm mới hiểu được làm người phải có lòng kính sợ . Nếu đã có thể dùng người để thi hành biện pháp chính trị thì không nên dùng bạo lực để trấn áp thống trị.

“Kiều Kiều định làm việc kia như thế nào?” Ngày mai à Tông Chính Lâm rời phủ, hắn rất tò mò về việc nàng thanh tra hậu viện .

“Điện hạ có đồng ý cho thiếp mượn ám vệ để sử dụng không?”. Còn đang muốn nói chuyện với hắn, không ngờ Lục điện hạ còn đề tâm hơn cả nàng.

Tông Chính Lâm nhướn mày, nàng muốn dùng ám vệ làm gì? Trước kia ám vệ cũng đã điều tra nhưng không có chút manh mối gì.

“Điện hạ, thiếp dùng ám vệ không phải để bắt nội gian.” Mộ Tịch Dao tỉnh nghịch cười, hai mắt sáng như sao. “Hai bên giao chiến, ngoài việc đường đường chính chính nghênh địch để giành thắng lợi, còn có cách khác là dùng thủ đoạn nữa.”

Từ trước đến nay bất cứ tính toán gì của nàng đều có lý do chuẩn bị, nói là phải có vật chứng. Nhưng không phải cứ tính gì là có thể làm được như ý muốn, bách phát bách trúng. Có đôi khi thắng lợi có được chỉ cần vài phần thực lực, vài phần may mắn và còn có mấy phần gan dạ.

Lần này nàng dùng chính mạng sống của mình để đánh cược. Mạnh mẽ không đủ, vậy thì nghĩ biện pháp làm cho chứng cứ xuất hiện. Một khi đã đầu trí cùng người khác, thì sẽ phải dùng tất cả thủ đoạn để được kết quả cần có mà thôi, Mộ Tịch Dao không định chỉ bỏ ra chút mồi thử. Nàng đương nhiên sẽ sử dụng vài phần tính toán, sẽ cho bọn hắn thấy một Mộ thị “Ngớ ngẩn” xinh đẹp. (trong bản raw ghi rõ ở đây dùng từ “Thành công”. Theo nghĩa thường thấy thì từ này có nghĩa như cụm từ “Vườn không nhà trống” hoặc nói cách khác ý nghĩa hoàn toàn trên mặt chữ là: Một toà thành công không có tướng quân cũng như dân chúng. Nhưng hiện nay từ “thành công” này còn có một ý nghĩa khác,, dùng để tả một người vờ vịt làm bộ ngu ngốc trong thời điểm quan trọng hòng lừa gạt đối phương để thoát khỏi hiểm cảnh)

Tông Chính Lâm nghe nàng nói vậy thì cảm thấy rất thú vị, chuyện này thế mà lại có thể như bày binh đánh trận, nàng muốn dùng mưu phá án?

“Lần này rồi kìa, ta để Vệ Chân lại làm hộ vệ cho nàng. Khi muốn điều động ám vệ thì chỉ cần giao cho hắn là được”.

Mộ Tịch Dao kinh hãi, “Điện hạ, ngài để Vệ Chân lại cho thiếp, vậy ai sẽ là cận vệ cho ngài?”

Tới Thục Tung lần này, Tông Chính Lâm chắc chắn sẽ không dễ dàng mà bắt được phản đảng. Không cần đoán già đoán non mà chỉ cần nhìn việc đêm hôm qua Đề Ngũ Dật Triều và nhóm phụ tá trắng đêm nghĩ kế là biết đối phương không phải dễ đối phó.

Huống hồ kẻ có năng lực lấy nàng làm mồi nhử, dù hai vị điện hạ trùng kế, tất nhiên thủ đoạn không thấp. Hơn nữa dưới trướng kẻ này chắc chắn không thiếu phụ tá. Những tử sĩ bị tẩy não thậm chí còn một lòng quyết tử, nếu so với người bình thường thì giống chó điên hơn, cực kỳ khó chơi.

Nghe nói vì việc tiêu diệt phản đảng lần này, Tông Chính Minh cũng chủ động xin đi, muốn cùng Tông Chính Lâm bình định Thục Trung. Lý do là trong trận chiến tại Thịnh Kinh lần trước hắn có tham gia chỉ huy tác chiến, rất am hiểu thủ đoạn của phản đảng, nếu được đi cùng hắn và Tông Chính Lâm có thể phối hợp tác chiến.

Sau khi Nguyên Thành đề liên tục cân nhắc liên chuẩn tấu. Lần này ông ta hạ quyết tâm tóm gọn, nhổ cỏ tận gốc, trừ đi nội loạn Đại Ngụy để sau đó toàn tâm cho chiến sự Mạc Bắc.

“Đừng lo lắng. Lần này Nghiêm Thừa Chu theo ta, còn có thống lĩnh ám vệ đi theo hộ giá. Kiều Kiều an tâm dưỡng thai là được rồi, đừng làm bản điện phải lo lắng phân tâm”. Thấy thái độ sắc mặt nàng thay đổi, Tông Chính Lâm cảm thấy thoải mái khi nàng quan tâm đến mình. Nhưng khi cúi người hôn lên trán nàng, trong mắt không dấu được vẻ tàn nhẫn băng hàn.

Lần này toàn bộ đám phản đảng của Thục Trung bị lộ ra ánh sáng, Mộ Tịch Dao đã trở thành người nhất định phải trừ khử của đối phương. Vì thế ngày nào còn chưa trừ đi tai họa này thì có nghĩa là ngày đó nàng vẫn còn nguy hiểm. Tông Chính Lâm không cho phép mình mạo hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 126: Quăng Lưới

Edit: Linh Sờ Tinh

“Vệ đại nhân, sao thiếp thấy vẻ mặt của ngài khổ sở vậy, ngài luyện tểch khi phải xa điện hạ của ngài sao? Mộ Tịch Dao chậm rãi đảo chén canh hạt sen trước mặt. Nhìn vẻ mặt cứng ngắt của Vệ Chân nàng thấy thật vui sướng khi có người gặp họa. Sáng nay Tông Chính Lâm hẳn tới dặn những việc cần làm, lúc này hẳn đang trước mặt nàng với vẻ mặt cảnh giác. Nàng đáng sợ đến thế sao?

“Chủ tử, có việc gì ngài cứ việc phân phó, thuộc hạ nhất định sẽ dốc sức đi làm dù có liều chết cũng phải làm cho được”. Trong lòng Vệ Chân trong thấy không ổn, điện hạ không mang hắn đi Thục Trung đã là một một sự ảm nã, không ngờ người còn để hắn lại làm việc cho Dao chủ tử. Đây là cách mà điện hạ trừng phạt hắn khi phát hiện hắn âm thầm chê cười chuyện của chủ tử sao?

Nên giờ khi nghe câu hỏi của Dao chủ tử, dù cho hắn có to gan đến đâu cũng không dám nói mình cảm thấy ở bên người Trắc phi còn đáng sợ hơn so với việc hứng chịu nguy hiểm khi ở bên điện hạ. Nghĩ muốn có những ngày an ổn, không thể không nịnh bợ người ta. Chỉ có thể làm trái lương

tâm mà tỏ thái độ.

Nhớ lại kết cục của mấy người hầu hạ không tốt Dao chủ tử, có vài người bị điện hạ trách phạt. Lần trước Diệp Khai bị dạy dỗ đến mấy ngày sau mà chân vẫn còn run lên, ngay cả hai nha đầu bên cạnh Trắc phi cũng từng bị phạt. Đối với hắn lúc này mà nói dù như thế nào cũng không thể lơ là, không

thể để điện hạ bắt được sai lầm, càng không thể để cho Dao chủ tử giờ trò chạy trốn không thấy bóng người.

“Sai ám vệ đến hỏi Mộ Tam tiểu thư, tờ giấy ngày ấy nàng ta nhận được có còn hay không. Nếu như chưa hủy thì mang về”. Tốt nhất là vẫn còn, nếu thực bị hủy rồi thì nàng lại mất công làm một tờ giả.

“Thuận tiện báo cho ta biết tình hình của hai viện Lan Đài, Trúc Âm. Cố gắng điều tra càng tỷ mỉ càng tốt. Kể cả thông tin về nha hoàn, gã sai vặt, kẻ cả từng gốc cây ngọn cỏ, có thể thu thập được, gì thì không cần biết là lớn nhỏ thế nào, mọi tin tức cần phải thật chính xác”. Hậu viện tuy lớn, nhưng nếu chỉ tập trung vào hai sân nhỏ thì chắc chắn không làm khó được ám vệ.

“Chủ tử, nếu muốn làm tỉ mỉ như thế thì sợ phải mất một hai ngày”.

“Rút tất cả người ở mọi nơi về, chỉ cần theo dõi Lan Đài và Trúc Âm là được”.

Vệ Chân mặc dù không hiểu vì sao Dao chủ tử lại có thể chắc chắn như thế, ngay cả người ở các nơi khác cũng gọi về, nhưng hắn cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng chấp nhận. Đang định cáo lui thì lại bị câu nói cuối của Mộ Tịch Dao làm cho đầu óc chần chừ cảm thấy đầu óc của mình không tốt lắm.

“Vệ Chân, tung tin ra bên ngoài rằng phủ hoàng tử đã tìm ra manh mối của nội gian. Đại tổng quản Điền Phúc Sơn đang gấp rút điều tra, có lẽ chỉ hai ba ngày sau là có thể tra ra”.

Từ trước tới nay lá gan của Mộ Tịch Dao vẫn luôn không hề nhỏ. Nàng muốn phóng tin tức giả ra ngoài, để rồi nhìn xem trong đám nhũ nhân ở hậu viện kẻ nào mới là kẻ có tật gậy mình.

*****

“Người nói là Mộ thị đã tra ra kẻ nào làm loạn?” Hách Liên Mẫn Mẫn khiếp sợ khi nghe tin tức mà Chu Đàn đưa tới. Sao nhanh như vậy đã tra ra manh mối? Chẳng phải ngay cả Điện hạ cũng bảo là chưa tìm được manh mối ư? Tại sao tốc độ của Mộ thị lại có thể nhanh đến thế, nếu Mộ thị thực sự bắt được nội gian của phản đảng thì danh tiếng của nàng ta càng ngày càng khó đè ép.

“Ma ma, lập tức đi thu xếp cho ta xuất phủ một chuyến”. Mộ Tịch Dao không an phận, nàng cũng không thể chậm chân.

*****

“Chủ tử, Hách Liên chính phi dẫn theo người xuất phủ, hẳn là đến Hách Liên phủ”. Vệ Chân kịp thời báo cáo.

Mộ Tịch Dao sững sờ, nàng ta vội vã về nhà mẹ đẻ làm gì? Cái mà mình đợi cũng không phải là tin tức từ Thiên Như Uyển cơ mà.

“Bên Chính phi không cần để ý, nội ứng tuyệt đối không ở trong Thiên Như Uyển”. Người trong viện Hách Liên Mẫn Mẫn đều đã bị nàng ta đổi thân tín vào thay thế. Nếu nàng ta hồ đồ đến mức người bên mình cũng không biết rõ thì chẳng phải là đã quá làm mất mặt uy danh của Hách Liên gia khi dạy dỗ ra một người con gái như thế hay sao? Hơn nữa, kẻ nội gián này không phải là mới ẩn nấp một hai ngày, có thể nắm rõ thói quen của nàng một cách tỉ mỉ chi tiết như thế thì thời gian ở trong phủ nhất định không ngắn. Hách Liên Mẫn Mẫn mới nhập phủ bao lâu?

Quan trọng hơn là lúc này Hách thị rời phủ, nhất định là vì có chuyện quan trọng khác. Tranh thủ trước khi Tông Chính Lâm rời kinh, chẳng lẽ lão hồ ly Hách Liên Chương có âm mưu gì?

Mộ Tịch Dao giao việc cho Vệ Chân xong, tiếp tục thoải mái nhàn nhã qua ngày ở Đan Như Uyển. Về phần Lục điện hạ, chỉ cần đúng hạn nhớ đưa trà bánh đưa qua là được. Hai ngày gần đây hắn bận chân không chạm đất, thật sự là rất vất vả.

*****

“Cha”. Hách Liên Mẫn Mẫn dè dặt thận trọng vẫn an Hách Liên Chương.

“Đến rồi”. Hách Liên đại nhân buông quyền sách trong tay xuống, ngẩng đầu đánh giá đích trường nữ mà mình đặt hy vọng. Cũng không có thay đổi nhiều lắm so với trước khi lấy chồng, chỉ là sắc mặt kiêu ngạo hơn không ít.

“Điện hạ có từng phiền khi thấy người không đúng mực?” Hách Liên Chương hỏi thẳng.

Sắc mặt của Hách Liên Mẫn Mẫn trở nên khó coi, thành thật đáp lời, “Cũng không trực tiếp phát giận, chỉ là âm thầm cảnh tỉnh”.

Hách Liên Chương có rút đôi đồng tử, là vì Lục điện hạ khoan dung với nàng, hay là vô cùng khách sáo? Chỉ sợ là lý do thứ hai mới chiếm phần nhiều.

Thân là chính thê, lại không chiếm được lòng của điện hạ. Vậy thì cũng chỉ có thể chọn cách mẫu quý nhờ con. Lục điện hạ cũng không phải như Đại hoàng, tiền đồ nhất định vô cùng tốt. Nguyên Thành đế càng lúc càng đối xử mờ nhạt với Thái tử, không chừng sẽ có ngày lập thái tử mới. Trong những người có hy vọng được tuyển chọn, Hách Liên Chương coi trọng nhất là Lục hoàng tử Tông Chính Lâm.

“Người có từng thử tiến cử những người trẻ của Hách Liên gia với điện hạ xem có thể đưa vào dưới trướng điện hạ không”. Sau chuyến đi Thục Trung này sẽ là chiến sự ở Mạc Bắc, đó mới là cơ hội ngàn năm có một. Thế lực trong binh quyền của Hách Liên so với trên triều quá mức nhỏ bé. Nếu tiếp tục như thế, căn cơ bất ổn, khó kéo dài.

“Cha, việc này... Điện hạ cũng không thích chúng ta nhúng tay vào chính sự”. Thư phòng của Tông Chính Lâm là cấm địa của nữ quyến, ngoài con hồ ly tinh kia thôi.

“Hiện nay huynh trưởng của Mộ thị, là cấp dưới của chấp trưởng kinh đô Vô kiến tư dưới trưởng điện hạ, cấp bậc là Lục phẩm Vệ Thiên tống”. Tuổi còn trẻ mà đã đứng vững trong quân ngũ. Nếu không dựa vào sự trợ lực của Mộ thì Hách Liên Chương không nghĩ ra lý do gì khiến một kẻ vũ phu như Mộ Căn Chi lại làm được như vậy.

trong lòng Hách Liên Mẫn Mẫn trở nên căng thẳng. Phụ thân đang nói thủ đoạn của mình không bằng Mộ thị, không có tài giúp cho Hách Liên gia giành được lợi ích sao ?

“Khi trở về nữ nhi sẽ nói thủ với Lục điện hạ”. Việc này nhất định phải đáp ứng, nếu không Hách Liên gia sẽ coi mình như quân cờ không còn tác dụng.

Hách Liên Chương vuốt râu, ánh mắt sắc bén. “Nếu như Mẫn Mẫn thấy khó, Uy Nhi có thể giúp một tay”. Hai đứa con gái này của ông ta, không cần biết là ai, chỉ cần có thể làm cho Hách Liên gia phồn thịnh, cho dù là phải dùng đến cổ độc, Hách Liên Chương cũng tuyệt đối không chùn tay.

Sắc mặt của Hách Liên Mẫn Mẫn trở nên cứng đờ, móng tay cắm thật sâu vào da thịt.

“Người cũng chớ có tâm tư gì về cái thai trong bụng Mộ thị. Hôm qua Thái hậu đến An quốc tự dâng hương, được trụ trì đại sư chỉ điểm, cái thai này của Mộ thị chính là có mệnh phúc thọ song toàn, thập phần may mắn”. Hách Liên Chương cảm khái trong lòng, Mộ thị có số mệnh trợ long (số mệnh hợp, giúp đỡ được cho hoàng tộc), người bình thường không thể dụng vào năng ta được.

“Mẫu thân người có thỉnh vị ma ma trước kia ở bên người Thái phi phụ trách về dưỡng sinh về phủ, người mang về phủ, nhanh chóng điều dưỡng, sinh hạ con trai trưởng đi”. Hách Liên Chương phát tay để nâng lui ra, mắt nhìn chăm chăm vào cuộn giấy trước mặt.

Đích nữ này đúng là vẫn còn kém. Mới chỉ một Mộ thị mà nàng còn không ứng phó nổi. Nếu là gia tộc bình thường thì cũng thôi. Chỉ cần có con nối dõi rồi an ổn sống qua ngày là được. Nhưng đây là phủ Lục điện hạ, đích Chính thể, được phong theo thể tử... Những danh phận này đều là những danh phận được người khác tôn sùng, nhất định phải giữ vững !

Hách Liên Mẫn Mẫn không ngờ mình còn chưa nghĩ đến chuyện dưỡng sinh, trong nhà đã an bày thỏa đáng, nhất thời thị thấy rất kinh hi. Có được người đắc dụng bên người Thái phi trước kia, mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

*****

“Chủ tử, hai viện Lan Đài Trúc Âm không có động tĩnh khác thường gì”. Vệ Chân cực kỳ buồn bực. Dao chủ tử chỉ giao cho hắn giám sát chặt chẽ hai sân nhỏ, còn lại thì không phân phó thêm nữa chứ.

“An tâm đi, đừng vội. Chờ tin tức ngày mai rồi lại kết luận”. Hùng Ung khi đi sẵn cần phải kiên nhẫn. Dù rấn ra khỏi hang, đương nhiên cũng không thể vội vàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Phân Cao Thấp

Edit : Linh Sờ Tĩnh

“Chủ tử, Trắc phi phái người canh giữ ngoài, còn sai nô tài chú ý trông coi hai sân nhỏ kia”. Chu Cẩm do dự báo Vạn Tĩnh Văn.

“Chuyện xảy ra khi nào?” Vạn Tĩnh Văn nhún mày. Sao có thể trùng hợp như vậy?

“Sáng sớm hôm nay, sau khi Vệ đại tử Đan Như Uyển đi ra, nô tài liền nhận được tin tức”.

Không đúng. Kiếp trước Mộ Tịch Dao chỉ là một thị thiếp, lúc xảy ra chuyện của phân đẳng, nàng ta đã bệnh rất nặng. Sau đó thì giống như là một phế nhân, ngu ngốc, chưa bao giờ khỏe hẳn, bên người ngay cả một nha hoàn đắc lực cũng không có, không thể nào nàng ta lại biết nhiều như thế.

Chẳng lẽ nàng ta không phải trọng sinh? Mà là giống mình, một linh hồn khác có trí nhớ kiếp trước nhập lên người Mộ Tịch Dao? Nếu khả năng này là thật thì nàng ta là ai?

Vạn Tĩnh Văn suy đoán thân phận Mộ Tịch Dao mấy lần, càng nghĩ càng hỗn loạn, vẫn không thể thống nhất suy nghĩ nổi. Nhưng bản thân thị thì lại bắt đầu nghi hoặc, hay là do mình tính sai, Mộ Tịch Dao kia không hề là người nào trong đám nữ nhân hậu cung cũ?

Vạn Tĩnh Văn phát hiện, bất cứ chuyện gì của kiếp trước, chỉ cần có liên quan đến Mộ Tịch Dao là sẽ thay đổi. Thậm chí bây giờ có rất nhiều chuyện đã

hoàn toàn khác , còn năng khi dựa vào trí nhớ của kiếp trước thì chỉ có thể đối phó với Hách Liên thị , còn đối với Mộ Tịch Dao thì không hề có một tác dụng gì.

“Chủ tử, hôm nay Trắc phi đã tập trung người hết vào hai viện kia, có phải nên rút hết người về không?” Chu Cẩm cảm thấy từ khi theo chủ tử đến giờ chưa bao giờ có nhiều chuyện phải bỏ dở nửa chừng như hiện nay . Từ khi tiến vào phủ hoàng tử, kế hoạch của chủ tử đã có vài lần vì bất đắc dĩ mà phải dừng lại nửa chừng, cứ như thế này thì chỉ sợ mọi chuyện không ổn.

Vạn Tĩnh Văn nghĩ lại tin tức mấy ngày nay có được, ngoài việc bắt được nha đầu và gã sai vặt nên lút với nhau ra thì thật sự không có chút manh mối nào có giá trị cả . Bây giờ Mộ Tịch Dao lại có thể ra tay, chẳng lẽ thị thật sự có khả năng hơn mình?

Vì thế ngược lại năng ta có chút mong chờ một kẻ quái gở như Mộ Tịch Dao thực ra có năng lực gì. “Án binh bất động. Nhắc nhở bọn hần chỉ cần làm tốt bổn phận, chớ để lộ chân tướng”. Việc này vốn đã chẳng có liên quan gì đến mình , người của mình chỉ gài ở đó để dò tin tức, dù sao nắm được tin tức sớm vẫn tốt hơn . Về phần Hách Liên thị , chẳng lẽ thị thực sự cho rằng tất cả những kẻ thân tín bên cạnh không ai có sơ hở hay sao? Đòi này thị ta đừng mơ được kê cao gối ngủ yên !

*****

“Điện hạ, Thục Trung nóng ẩm, ngày hè chàng phải đề phòng độc của côn trùng . Còn mấy thứ như vu thuật, cổ độc này nọ ở Thục Trung, ngài cũng phải tránh xa ra cho thiếp ”. Mộ Tịch Dao có ý tìm mấy quyển sách giới thiệu về Thục Trung, sau khi tổng kết lại đồng kiến thức lộn xộn trong đầu, đếm ngón tay rồi dặn dò Tông Chính Lâm.

Lục điện hạ miễn cưỡng dựa vào ghế, nhìn nàng vội vàng dặn dò sắp xếp, trong ánh mắt có thỏa mãn.

Cuối cùng thì quá trình nuôi dưỡng sủng vật cũng có chút thành quả, không phải làm gì cũng chỉ tay sai bảo , ít nhất cũng biết giúp hần sửa sang lại hành trang, Trắc phi cũng không phải không để ý đến những chuyện vụn vặt .

Tông Chính Lâm đang cảm thán , chợt nghe tiếng nàng kinh hô , đột nhiên nàng rất nghiêm túc nhắc đến một việc.

“Điện hạ,” Mộ Tịch Dao mở to đôi mắt đẹp , “Có phải Vu tộc ở Thục Trung có Thánh nữ gì đó không? Bọn hần không biết cái phương pháp quý quái nào thu mê linh hồn chứ ? Liệu có khi nào ả ta niệm vài cái chú ngữ gì đó trước mặt chàng , chàng liền mất trí nhớ không nhớ thiếp là ai nữa?”

Câu cuối cùng mới quan trọng . Thường xuyên nghe Tông Chính Lâm nhắc đến bí được ở Thục Trung, Mộ Tịch Dao lo lắng cho dù mình có linh đan diệu dược gì cũng không cứu tính mạng boss trở về được. Thực sự là có mấy thứ đồ chơi quý quái này , dù gì thì cứ phòng bệnh hơn chữa bệnh .

Nếu không đến lúc đó lại có tình huống cầu huyết là boss mất trí nhớ, mục đích của mình là một sủng phi mà, nếu boss quên mất mình thì chẳng khác nào muốn mệnh của nàng ? Đứa nhỏ cũng có rồi, mới bắt đầu “Cưới xong mới yêu”, có phải mệt hay không nha?

Nếu điện hạ lại mang một thánh nữ về, mấy ái tình tiết cầu huyết như Bạch Liên Hoa là “Án nhân cứu mạng” này nọ , Mộ Tịch Dao cảm thấy nếu như thế thì mình không cần sống nữa.

Tông Chính Lâm thấy nàng nhìn mình một cách chăm chú, mong đợi kết quả , vô cùng nghiêm túc , tâm tình hần bỗng nhiên tốt hẳn lên .

“Kiều Kiều lại suy nghĩ lung tung gì thế. Bây giờ Vu tộc cũng chỉ còn cái danh thôi. Mấy việc như đoán trời mưa nắng, hỗ trợ trồng trọt thì còn được chứ chưa bao giờ nghe nói Vu tộc có Thánh nữ, hơn nữa đại phù thủy của Vu tộc cũng là một bà lão rồi”.

“Còn nếu như nàng lo lắng bản điện sẽ quên mất Kiều Kiều thì đúng là lo lắng không đâu. Chẳng phải Kiều Kiều vẫn nói mình là tâm can bảo bối của ta sao, bản điện hạ sao có thể vứt trái tim mình đi được chứ ?”. Tông Chính Lâm càng nói càng thoải mái vui vẻ , hần đứng dậy hôn lên hai gò má mịn màng, sờ sờ đỉnh đầu của nàng, hần cảm thấy nàng thực đáng yêu. “Kiều Kiều không cần mất thiếu tự tin đến vậy, thực ra trước sự xa cách nữ nhân luôn luôn có chút khó khăn ”.

Mộ Tịch Dao bị hần giữ cầm, hôn sâu, trong lòng thì thấy thực oán giận. Lục điện hạ lúc nào cũng tự quyết định, trong đầu hần chỉ có một ý nghĩ đó là : chỉ cần làm theo đúng những gì hần đã dự tính là được, còn những chuyện khác thì không cần lo lắng.

Nàng nào có cái ý nghĩ giống như boss nghĩ? Sao người này lại có da mặt dày như tường gạch thế chứ , may mà đây là gạch vàng, thực đúng là tự tin tự yêu mình quá mức. Nếu không phải sợ hần gặp chuyện sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch sống yên ổn trong phủ của mình thì nàng cũng chẳng thèm quan tâm đến hần.

“Ngày mai ta đi sớm, Kiều Kiều không cần phải dậy tiễn”. Tông Chính Lâm vuốt ve vành tai mềm mại của nàng , hần thực không nỡ để nàng bị giày vò vào sáng sớm như thế .

Mộ Tịch Dao dùng bàn tay nhỏ bé của mình ôm lấy bàn tay của hần. Nhắm mắt lại, ngọt ngào chìm vào giấc ngủ.

Tông Chính Lâm ôm thất lưng nàng, trong lòng không rõ cảm giác lúc này củ mình như thế nào. Ngày thường nàng chẳng chịu nói lấy một lời tâm tình, nhưng nàng làm những chuyện rất nhỏ nhặt lại làm tim hần rung động. Nhìn về mặt nàng khi chìm sâu vào giấc ngủ, Tông Chính Lâm có chút không quen. Ngày mai hần phải đi rồi không có nàng bầu bạn bên người hần sớm đã đoán ra mấy ngày tới ngày nào cũng sẽ khó ngủ. Vậy những ngày trước kia của hần trôi qua như thế nào?

Lần đầu tiên Lục điện hạ có chút ôn nhu, trong lòng lại có chút “ghét chia ly”. Hoàn toàn không hề phù hợp với tác phong thường ngày của hần.

Nhìn mỹ nhân ngủ say sưa, chẳng chút khổ sở buồn phiền, Tông Chính Lâm lại hận đến nghiến răng. Từ khi gặp nàng, người khác thường là hấn, nàng thực tàn nhẫn, lúc nào cũng sống rất tự tại.

Vườn người khẽ hôn lên má Mộ Tịch Dao, cuối cùng cũng an tâm đi ngủ. Khi hồi kinh cũng là lúc Thành Khánh chọn đồ vật đoán tương lai. Hấn phải chọn một lễ vật tốt cho con của hấn mới được.

Sáng sớm hôm sau, toàn bộ nữ nhân trong hậu viện được Hách Liên Mẫn Mẫn dẫn theo, chỉ thiếu có một mình Mộ Trắc phi luôn không có quy củ.

Lần này đến tiền điện hạ, ai cũng không nở, không khí có vẻ rất uể oải. Chỉ có một người mừng rỡ như điên, tham luyến nhìn khuôn mặt tuấn tú của Tông Chính Lâm.

“Biểu ca!” Tăng Du xông lên giữ chặt ống tay áo Tông Chính Lâm, nước mắt lưng tròng, nhìn đáng vẻ như sắp ngất xỉu đến nơi.

Nàng thật vất vả mới hết bị cảm xúc, lúc ra ngoài mới biết Tông Chính Lâm muốn đi bình định Thục Trung. Đây thật sự là sét đánh ngang tai, nàng ta không chịu nổi điều này?

“Biểu ca, đề hoàng thượng sai Thái tử điện hạ đi Thục Trung, huynh ở lại Thịnh Kinh không được sao? Thái tử là sở quân của Đại Ngụy, việc này không phải là nên để hấn làm sao?” (* từ “sở quân” ở đây có nghĩa là người thừa kế của quân vương, người được chỉ định sẽ là quân vương tiếp theo, mọi người dùng nhầm với từ “sở quân” nghĩa là có quân binh trong tay nhé J)

Hách Liên Mẫn Mẫn biến sắc, quả nhiên thị thấy điện hạ đen mặt.

“Hách Liên thị, dạy dỗ nàng cho tốt đi”. Nói xong hấn vung mạnh áo ra, sai người dẫn ngựa tới.

“Biểu ca!” Tăng Du lại khóc, vẫn gọi, “Người ta lo lắng cho an nguy của huynh, tại sao lại không hoan nghênh muội? Mộ thị là người mà huynh coi như bảo vật trong lòng, vậy thì sao nào? Người ta còn không thèm đến tiễn, chính là không coi huynh ra gì!”

Tông Chính Lâm bỗng quay người, vẻ lạnh lẽo toát ra từ trong ánh mắt. Thứ đồ ngu xuẩn này, hết lần này đến lần khác khiêu khích sự kiên nhẫn của hấn, lần này lại chạm vào điều tối kỵ của hấn. Mộ Tịch Dao đối với hấn như thế nào, còn chưa đến lượt người khác nhận xét.

Tông Chính Lâm cực kỳ coi trọng tình cảm của Mộ Tịch Dao, hấn tuyệt đối không cho phép người ngoài chêm chọc, dèm pha, làm hỏng tình cảm hai người.

“Điền Phúc Sơn, đưa nàng ta đến Thanh Vân tự tĩnh tu đi. Nếu mẫu phi có hỏi, đem tất cả những gì nàng ta vừa nói bẩm báo lên”.

Sau khi xoay người, lên ngựa, Tông Chính Lâm nhìn Hách Liên Mẫn Mẫn dặn dò lần cuối “Cẩn thận trông coi phủ”, nói xong thúc ngựa rời đi.

Nghiêm Thừa Chu mang theo thân vệ, một trăm năm mươi người khí thế hùng dũng theo sau, áo giáp lấp lánh, chia thành hai đội, theo sau Tông Chính Lâm. Phía sau bụi mù khiến người ta cảm nhận được hơi thở chiến tranh.

“Đại quân sự, làm theo sự phân phó của điện hạ đi”. Hách Liên Mẫn Mẫn liếc nhìn Tăng Du một cái, rồi đem theo những người còn lại đến chính phòng dùng cơm.

Tăng Du đúng là kẻ điên, từ trước tới nay không có lúc nào thông minh. Chỉ cần mở miệng, là sẽ khiến cho điện hạ tức giận. Cái bản lĩnh này không phải người bình thường có thể làm được. Chỉ với cái tính điên này mà còn muốn đấu với Mộ Tịch Dao, không phải là mơ mộng hão huyền thì là gì?

Hôm nay còn không biết giữ mồm giữ miệng, ngay cả hoàng thượng thái tử cũng dám nhắc đến một cách không e dè, chẳng lẽ muốn làm loạn cho cả nhà đều bị phạt cùng với nàng ta?

Điền Phúc Sơn kéo kẻ đang khóc náo lên xe ngựa đưa đến Thanh Vân tự. Đây là lần thứ hai ông phải đưa biểu tâu thư đi nhận phạt, chuyện xấu cũng không dễ làm chút nào.

Nghe đồn Thanh Vân tự là ngôi chùa kham khổ khắc nghiệt nhất Thịnh Kinh. Những nữ tử ở đó, đều là bị nhà chồng chán ghét vứt bỏ, đưa tới đó để được quán giáo nghiêm khắc, học lại cách làm người. Những người đến đây nếu không có quy củ, đều bị giày vò đánh đập, không hề nhân nhượng với nữ nhân. Mỗi tuần còn phải làm việc thiện trong dân chúng, chỉ cần dám ghét bỏ không tận tâm, sẽ bị phạt ba ngày cơm, sẽ bị đói đến mức run chân.

Khinh sợ nhất là những tăng ni giáo dưỡng, nếu dám không nghe dạy bảo, khảo hạch không qua, sẽ bị đưa đến phía sau hậu viện. Đến lúc nào biết nghe lời thì mới không cần phải làm bạn với thú vật nữa.

Điện hạ tuy đối với nữ tử lãnh đạm nhưng cũng không thô bạo. Hôm nay đã đưa biểu tâu thư đến đó, với cái tình tình được nuông chiều của biểu tâu thư thì sợ là ăn không ít khổ.

*****

“Trong kinh còn có nơi như Thanh Vân tự sao?” Mộ Tịch Dao tò mò nhìn chăm chăm hỏi Vệ Chân.

Vệ đại nhân bị nhìn mà rung mình một cái. Hồng rồi! Dao chủ từ thích dầy vò như thế thì không thể để chủ tử chú ý đến nơi đó được.

“Chủ tử, Thanh Vân tự là nơi tu hành của những tang gia khổ hạnh tăng cùng và những nữ tử trong thế gia đại tộc mắc sai lầm, ở đó ngày ngày không được ăn đồ mặn. Thậm chí còn bức điên vài người rồi”.

Mộ Tịch Dao vừa nghe nói nơi đó chỉ có cơm chay , toàn khuê phòng oán phụ ở đó, cũng không có hứng thú.

Vệ Chân thăm thử phào một tiếng , nguy hiểm thật, nếu Dao chủ tử đến gần chỗ đó, hẳn cũng không dám tưởng tượng sắc mặt điện hạ như thế nào.

“Tình huống bên kia như thế nào?” Mộ Tịch Dao cầm mấy tờ giấy trên bàn, ghép lại với nhau rồi chăm chú xem xét.

“Tam tiểu thư bị Ngũ điện hạ cảm tức, nha hoàn bị phạt đến phòng giặt quần áo. Lúc ám vệ đến, về mặt Thứ phi còn tốt, chỉ là đang ngồi ngẩn người một mình”.

Còn có sức mà ngẩn người? Vậy là trôi qua cũng ổn, nếu không thì cũng không có lòng dạ thanh thân tĩnh tọa một chỗ. Cũng tốt, để nàng ấy từ từ nghĩ thông. Không nhớ lâu, thì sớm muộn gì cũng táng thân nơi hậu viện .

“Trong viện còn có động tĩnh gì không?” Mộ Tịch Dao cầm tờ giấy lên, cẩn thận bỏ vào trong hà bao giao cho Huệ Lan giữ. Mấy tờ giấy này, là bùa lấy mạng của những người khác đây.

“Hai viện đều cực kỳ yên tĩnh, nữ quyến hầu như không ra khỏi cửa”. Vệ Chân hồi báo chi tiết.

“Khá trầm ổn. Còn muốn quan sát thêm sao? May mắn là thứ không dễ có, rất nhiều chuyện có được may mắn trước rồi lại càng thất vọng sau đó. Nếu vậy thì để cho nàng nhìn càng thêm chi tiết đi”. Mộ Tịch Dao vịn tay Mặc Lan đứng dậy.

“Đem phủ vệ vây kín hai viện Lan Đài và Trúc Âm, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện ra vào. Chiều ngày mai, mang thị thiếp hai viện đó đến Đan Như Uyển để thẩm tra, nếu dám trái lệnh, báo cho Chính phi dùng gia pháp xử trị”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Sơ Thăm

Edit :Linh Sờ Tinh

“Chủ tử, Trắc phi đã vây viện rồi!” tiểu nha hoàn thất kinh, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

“Không thể nào , đã xóa đứt tin tức bên kia . Trong phủ cũng đã xử lý sạch sẽ, nàng ta sao có thể có manh mối?” ánh mắt nữ nhân lộ vẻ do dự, chắc chắn đã có chút dao động so với lúc ban đầu.

Hai chủ tử đang lo sợ thì bên ngoài quân sự đã đến truyền lời, nói là sau giờ Ngọ ngày mai Trắc phi sẽ thăm vấn lần lượt từng người trong viện.

Đội đại quân sự đi rồi, tiểu nha hoàn càng thêm nom nớp lo sợ, nói chuyện đã có chút không yên, “Chủ tử, ngày mai cũng đã thăm vấn rồi, liệu có phải Trắc phi thực sự có chứng cứ gì không?”

“Hoảng gì! Chẳng qua chỉ là dẫn người sang hỏi một chút, chẳng lẽ nàng ta có thể tra tấn bức cung hay sao?”

Chỉ cần bình tĩnh, không có chứng cứ, thả chết cũng không nhận tội, nàng ta có thể làm được gì? Minh ẩn núp trong phủ nhiều năm như vậy, mấy việc từng làm đều mờ mịt không để lại dấu vết , chưa bao giờ bị người khác phát hiện. Lần này cũng nhất định có thể gặp dữ hóa lành, bình an vượt qua.

“Nếu như ngày mai thẩm tra người dám để lộ ra dù chỉ một tia sơ hở, hậu quả chắc người cũng biết? Tính mạng của nương người và toàn bộ người nhà người đều nằm trong tay chủ thượng. Kể cả khi sự tình bại lộ, người cũng phải tự mình chống đỡ, tùy tiện tìm một kẻ thế thân là được !”

Tiểu nha hoàn ngẩng một tiếng bùm xuống mặt đất, cánh môi run rẩy không ngừng.

Chủ tử là ám kỳ mà phản đảng tị mi bồi dưỡng, sau khi đi theo chủ tử một năm nàng mới biết việc này . Chỉ trách trước kia vì lòng tham mà mình nhận một khoản tiền lớn của chủ tử để thường xuyên thay chủ tử lên lút làm việc. Sau này trong lúc vô ý biết được chủ tử mượn tay mình truyền tin tức ra ngoài phủ, đối phương cũng không phải là người tốt , nhưng mặc dù trong lòng hối hận nhưng vì đã hãm quá sâu vào bùn lầy nên không cách nào thoát thân được.

Đến khi chủ tử ngã bài ngửa , dùng tính mạng người trong nhà áp chế thì nàng mới biết mình đã đâm lao thì phải theo lao, chỉ còn một con đường là tiếp tục mà thôi. Từ đó trở thành quân cờ trên tay chủ tử, bây giờ sợ là đã đến lúc bị báo ứng rồi.

“Chủ tử, nếu chuyện đến mức xấu nhất , nô tỳ cam tâm tình nguyện chịu tội . Chỉ cầu chủ tử thay nô tỳ nói giúp với chủ thượng, tha cho người nhà nô tỳ

một mạng”. Tiểu nha hoàn dùng hết sức nâng thân thể vì sợ hãi mà đã xui lơ dưới đất lên, lại quỳ rạp xuống, dập đầu với nữ tử trước mặt.

“Thôi. Nếu không phải Mộ thị làm quá chặt, ta sao có thể nhẫn tâm để người đi chịu chết. Nếu người cứ dùng sức như thế, trán bị trầy xước, chẳng phải là càng khiến người ta hoài nghi ư? Việc người vừa cầu xin, ta tất nhiên có thể làm cho người, nhưng việc thăm vấn ngày mai, người phải cực kỳ cẩn thận. Nữ nhân kia quá mức khôn khéo, coi chừng trúng phải quỷ kế”.

Ngày hôm sau, trong phòng chính của Đan Như uyển, Mộ Tịch Dao dẫn theo nha hoàn, đại quân sự ở một bên, đội nàng sai bảo.

“Nô tỳ thỉnh an Trắc phi”. Bốn thị thiếp của hai viện Lan Đài, Trúc Âm cung kính đứng phía dưới, sau lưng dẫn theo tất cả tỳ nữ.

Mộ Tịch Dao quét mắt nhìn qua, ánh mắt vô tình mà hữu ý dừng lại lâu hơn ở trên vài người. Khóe môi cong lên, tay phải nâng lên, kêu bọn họ đứng dậy.

“Hôm nay gọi các người đến, thì đã không có ý định kiêng dè cả. Có chút việc, các người cũng ngồi xuống nghe đi”.

Ngũ thị Khổng thị là người cũ trong Lan Đài viện, vốn đã bị khí thế của Mộ Tịch Dao áp chế thành quen, nghe nàng lên tiếng bèn thành thành thật thật ngồi xuống. Còn Tề thị, vào phủ muộn hơn một chút so với hai người kia, nội tâm cũng nhiều ý nghĩ, trên mặt hiện rõ là kẻ gió chiều nào theo chiều đó. Về phần An thị, từ khi vào phủ hoàng tử, ngoài việc sáng sớm đến Thiên Như Uyển thỉnh an theo quy củ, hiếm khi ra ngoài lộ diện, cho tới nay đều đóng kín cửa, hầu như không hề qua lại với các sân, đối với Mộ Tịch Dao cũng coi như cung kính.

“Mùng một đầu tháng này, chính là hôm điện hạ khai phủ tách hộ, phản đảng Thực Trung từng lên vào phủ hoàng tử, muốn ám sát điện hạ. Về sau thất bại, bị giết tại chỗ”. Mộ Tịch Dao chậm rãi nói, lần lượt nhìn từng người đang ngồi xung quan, thấy vẻ mặt của mọi người đều tỏ vẻ kinh hãi vô cùng, không thấy ai có điểm gì dị thường.

“Thiếp và Thứ phi của Ngũ điện hạ cũng gặp nạn ở nhà thủy tạ, suýt nữa cũng bị mưu hại mà bỏ mạng”.

Đây là Mộ Tịch Dao cố ý bẻ cong sự thật. Lau sạch dấu vết chuyện nàng bị trói mang khỏi phủ hoàng tử.

Nàng cũng không sợ kẻ nội ứng kia vạch trần lời nói dối của nàng trước mặt mọi người, bây giờ nàng chỉ lo không tìm được manh mối, nếu có người ngu ngốc nhảy ra chất vấn làm sáng tỏ sự thật, thì có thể chứng thực kẻ đó chính là kẻ dẫn đường cho phản đảng, buộc Mộ Tịch Dao ra phủ thể thì chẳng phải vừa hay lao ra nhận đạn của mình hay sao?

“Đại nha hoàn của thiếp từng nói, lúc đó nàng ta vừa hay nhìn thấy được bóng lưng lén lút của một nha hoàn, nghi ngờ là kẻ đã dẫn đường cho phản tặc, đưa hai gã tặc nhân đến nhà thủy tạ, có ý định quyê quyết”. Tay trái của Mộ Tịch Dao nhẹ nhàng miết cạnh bàn, đôi mắt trở nên thâm sâu.

Trông thấy bóng lưng của nha hoàn dẫn đường không phải là ai khác mà là chính nàng.

Ngày đó, lúc bị phản đảng bắt đi, qua góc quẹo, đột nhiên nhảy ra một tỳ nữ che mặt, vô cùng lo lắng vội vã dẫn đường cho tặc nhân. Kẻ đó vô cùng quen thuộc các con đường vắng vẻ trong phủ, từ đầu tới cuối không nói một lời, chỉ dùng tay chỉ trở mà thôi.

Bây giờ mình ở ngoài sáng, nội ứng trong tối, có cho kẻ kia gan lớn bằng trời cũng không dám phản bác trước mặt người khác, nên đương nhiên nàng muốn nói như thế nào thì chuyện chính là như thế.

“Thân hình, tuổi tác tương tự với nha đầu kia thì chỉ còn người ở hai viện Trúc Âm Lan Đài này là chưa thăm tra, đương nhiên ta không thể bỏ qua bất kỳ ai. Những người trong viện khác đều đã đưa ra chứng cứ chứng minh mình trong sạch. Bây giờ chỉ còn sân của bốn người các người, trong số những người còn lại có người gây sóng gió hay không, đợi thăm tra là biết ngay”.

Lời Mộ Tịch Dao vừa nói xong, tay trái dùng sức vỗ một tiếng lên mặt bàn.

“Dám cùng phản tặc cấu kết, ám sát điện hạ, là gan không nhỏ!”.

“Hôm nay nếu có thể bắt được mật thám trong phủ, lập tức trói lại đưa đến Thiên Như uyển, sau đó giao cho quan phủ xử trí”

Mọi người còn chưa hoàn hồn từ chuyện hành thích, đã thấy nữ nhân ngồi trên cao hung hăng phát giận, sắc mặt không còn chút ôn hòa, chỉ trong chớp lát không khí trở nên vô cùng âm lạnh.

“Nha hoàn này dám cả gan dẫn đường cho tặc nhân, nếu có người dám bao che bảo vệ, cũng trừng phạt giống nhau. Theo gia quy của phủ hoàng tử, cấu kết ngoại nhân, mưu hại hoàng tử cùng Trắc phi chính là tội mất đầu”.

Mộ Tịch Dao nói một cách vô cùng nghiêm khắc, chỉ vài câu là đã nói rõ ràng lợi hại trong đó, khiến cho mấy nữ nhân chưa bao giờ trải qua việc đòi cam như hèn.

Điện hạ vậy mà lại gặp chuyện! Ngay cả Trắc phi thiếu chút nữa cũng mất mạng. Chuyện này chỉ nghe thôi đã thấy rợn cả người.

Khó trách mấy ngày trước hậu viện bị cấm túc, thì ra là xảy ra chuyện lớn như thế. Chỉ tiếc... sao mạng của Mộ thị lại lớn thế chứ?

Hôm nay nàng ta giống trống khua chiêng tìm kiếm nha đầu kia như vậy, chắc chắn là có cả chút tư tâm báo thù riêng. Việc này không thể qua loa được, không chỉ không thể để bản thân bị kéo vào mà còn không thể chọc nàng ta. Nếu không nhớ cuối cùng không tìm ra hung phạm, nàng ta tùy tiện chọn

đại một người để vu oan , vậy thì phải là bị tai bay vạ gió hay sao?

“Khỏi bẩm Trắc phi, đêm đó nô tỳ thực là có phái nha hoàn đi ra ngoài, nhưng không phải là dẫn đường cho tặc nhân, mà là đi gặp quân sự trong phủ, thay thiếp muốn... muốn vài vài bằng nguyệt sự. Thỉnh Trắc phi minh giám, quân sự kia có thể làm chứng cho trong sạch của nha hoàn thiếp”.

Tề thị đỏ mặt, nhưng cũng vội vàng thanh minh. Tội danh này quá dọa người, tuyệt đối không thể dính dáng vào được. Tuy rằng người phạm tội chỉ là một nha hoàn , nhưng ai có thể cam đoan người làm chủ từ lại không bị nghi ngờ theo ?

“Bẩm Trắc phi, nha hoàn của thiếp là đem quần áo của thiếp đến phòng giặt , chỉ ra khỏi viện trong chốc lát, nên sẽ không thể có bất kỳ liên quan gì”.

An thị bị dọa sợ, nhanh chóng khai báo hành tung của nha hoàn, còn sợ không đủ tí mĩ rõ ràng, ngay cả việc nha hoàn đi mất bao lâu cũng không dám giấu diếm nửa điều.

Những nha hoàn còn lại của hai người thì đều trả lời là chưa từng đi ra ngoài, luôn luôn ở trong sân, cũng có thể tìm người làm chứng.

“Bốn người các ngươi đừng vội giải thích. Ai dám chắc những kẻ đi ra ngoài kia có đi vòng đường khác hay không, còn những kẻ ở lại trong sân chẳng lẽ đều thành thực ngốc ở một chỗ, không vùng trộm rồi đi một phút giây nào? Điều này không ai có thể nói chính xác hoàn toàn được, đúng không? Hơn nữa, ở cùng trong một viện, bao che cho nhau, nói đỡ cho nhau, cũng không phải là khó”. Mộ Tịch Dao nhún nhún phe phẩy quạt tròn, vẻ mặt nghi ngờ, không tin bất cứ ai.

“Việc này... chẳng lẽ chúng thiếp không thể chứng minh được sự trong sạch hay sao? Trắc phi như thế này cũng đã quá mức nghiêm khắc rồi?” Không thị tỏ vẻ khó xử, đã khai báo như vậy rồi, còn không hài lòng? Chẳng nhẽ Mộ thị thực tâm muốn tạo phiền phức cho bọn họ?

“Chuyện này dễ xử lý thôi.” Mộ Tịch Dao giải thích nghi hoặc của Không thị.

“Thiếp có một nha hoàn , bản lĩnh lớn nhất của nàng ta từ nhỏ đến lớn chính là nghe tiếng bước chân, từ khi theo thiếp chưa từng sai bao giờ. Cho nên sai nha hoàn của các ngươi đi ra chỗ trống kia , đi vài bước, để nha hoàn của thiếp xem thân hình, nghe bước chân một chút là được”.

Mộ Tịch Dao nhíu mày, nhìn sắc mặt của bốn nữ nhân phía dưới, kêu Mặc Lan đi lên, tư thế đúng là chuẩn bị muốn bắt người.

Bốn người nhìn nhau, bán tín bán nghi vào cái bản lĩnh của nha hoàn bên người Trắc phi. Nếu nói đúng thì còn may, ngay lập tức sẽ chứng minh được sự trong sạch. Nếu nói không đúng, thì không phải là trở mặt bị oan sao?

“Chi cần không vùng trộm làm chuyện xấu, các ngươi không cần đi tham gia náo nhiệt mà quan tâm mùi quáng. Nha hoàn này của thiếp chỉ là nhìn người trước, bắt kẻ khả nghi ra, sau đó còn phải cẩn thận kiểm tra. Quan phủ cũng không chấp nhận việc “Nghe âm thanh nhận người” . Cái gì cũng cần chứng cứ mà đúng không?”

Mộ Tịch Dao vừa nói như thế, cũng khiến cho đa số người nhẹ nhàng thở ra. Chi cần tất cả không chỉ dựa vào lời nói của một phía, còn coi trọng chứng cứ rõ ràng, biện pháp này cũng có thể dùng được.

Chỉ có một người trong lòng kinh hoàng, nhưng trên mặt cũng không dám biểu lộ ra. Trắc phi đã nói, mặc dù bị người nhìn ra, nếu không có chứng cứ, cũng không thể vu oan giá họa. Nàng chỉ cần dè dặt cẩn thận làm theo những điều chủ tử phân phó, nhất định có thể thoát khỏi kiếp này.

“Mặc Lan, bắt đầu đi”. Mộ Tịch Dao nhận trà bạc hà mà Huệ Lan dâng lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Ra lệnh cho mọi người đi ra theo thứ tự từ chính đường vào bên trong vòng sang hai bên rồi đi lại.

Việc đi đứng này, bình người không có ai chú ý đến nên cũng không người nào thấy có gì kỳ quái. Bấy giờ bị một đám chủ tử nhìn chăm chăm, tám nha hoàn đi đầu bước đi một cách lo lắng phòng, chỉ sợ có gì đó không tốt, sẽ bị coi là nghi phạm .

Mọi người nhìn mấy nha hoàn kia đi lên trán đỏ mồ hôi, thân hình cứng ngắc chuyển hai vòng, không ai bước đi ổn định, quả thực là khác hẳn so với ngày thường. Có người nhất gan còn run rẩy thiếu chút nữa vấp chân ngã.

Mộ Tịch Dao nhìn dáng vẻ kỳ quái của mấy người , khóe mắt co rút . Nhìn xem , nếu nha hoàn trong hoàng tử phù mà lại chỉ được đến tiêu chuẩn này, còn không phải sẽ bị người ta cười chết mất ?

Đừng nói là phù hoàng tử , cho dù là nhà giàu có, có nha hoàn nhà ai không được dạy dỗ qua, chọn lựa xong mới được dùng . Việc đi đứng là đầu tiên, kiến thức cơ bản nhất, tại sao khi đến Đan Như Uyển liền biến thành đám con rồi gồ bị giật dây ?

Nàng là nữ ma đầu sao? Có lực uy hiếp lớn đến vậy không? Mộ Tịch Dao lần đầu tiên ý thức được, chỉ sợ thanh danh của nàng ở trong phủ không quá hiển lãn a...

Lần này cho Mặc Lan nhìn người, chẳng qua chỉ là mảnh khoe, để lấy lý do làm việc sau mà thôi. Những nha hoàn này sao gan nhỏ như vậy, không phạm tội, thì run rẩy như đám gà mắc mưa làm gì. Chẳng lẽ trong lòng bọn họ đều có quỷ, hoặc là mỗi người đều không được chọn lựa kỹ càng?

Mộ Tịch Dao nhớ tới những chuyện xấu xa ở hậu trạch, càng nghĩ càng mê mang, mặc dù người ngồi chỗ này, nhưng trong đầu đã bay đến tận đâu với các ý nghĩ lung tung lộn xộn. Về sau chắc chắn không thể thiếu được mấy chuyện cung đấu gì gì đó ? Thôi thì thỉnh thoảng cũng phải lấy ra ôn tập lại một chút, để phòng bị người khác đào hằm tính kế .

Chương 129: Nghi Can

Edit: Linh Sờ Tinh

Mặc Lan đứng cạnh Mộ Tịch Dao vờ vịt quan sát cẩn thận theo đúng những gì chủ tử đã dặn dò , trong lòng khó thở. Chiều này của chủ tử thực âm hiểm , chủ tử vậy mà lại dạy nàng lừa gạt người khác ! Mình chưa từng làm việc này bao giờ , không biết có đạt yêu cầu của chủ tử hay không, vì thế nên Mặc Lan tỏ vẻ như thật, lộ ra biểu cảm vui mừng khi “ cuối cùng cũng đợi được người” .

Vụng trộm liếc về phía Trắc phi vài lần, vừa nhìn là biết chủ tử lại để tâm trí treo ngược cành cây, không biết là đang nghĩ gì . Mỗi lần nói chuyện với chủ tử, chỉ cần nhìn thấy biểu cảm này, là hiểu chủ tử sẽ không thêm quan tâm đến người.

Điện hạ đem chuyện quan trọng là thẩm tra phản đảng giao cho chủ tử làm, vậy mà khi đến tay chủ tử thì người lại trở thành kẻ bàng quan quan sát, còn sai sử một nha hoàn như mình để gạt người?

Mặc dù trong lòng vụng trộm oán trách nhưng trên mặt lại cực kỳ nghiêm túc nhìn chằm chằm từng người đi lên, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Chủ tử đã nói, ánh mắt phải làm sao mà người ngoài không thể nhìn ra chút sơ hở nào. Lúc này mình chính là một người có thiên phú hơn người, đây chính là việc mà mình hiểu rõ nhất, phải tỏ ra có chút cao ngạo, tỏ vẻ một chút thì mới có thể nói được người khác.

Đội tám người nha hoàn đều đi qua xong, Mặc Lan mới bước lên một bước, dùng giọng nói không lớn không nhỏ vừa đủ để toàn bộ mọi người đều nghe thấy, bám với Mộ Tịch Dao.

“Chủ tử, đêm đó nô tỳ chỉ thoáng nhìn thấy bóng lưng thôi. Tiếng bước chân cũng không dám khẳng định, nhưng cũng chắc được bảy tám phần . Trong số mấy người này, có ba người có điểm giống với người mà nô tỳ nhìn thấy đêm đó”. Ánh mắt Mặc Lan dừng lại ở ba người một lát, vươn tay chỉ rõ.

Mọi người đều đổ dồn nhìn theo phương hướng mà Mặc Lan chỉ, phát hiện chỉ nàng chỉ đến ai là nha hoàn đó đều sợ đến mức cả người run lên, sắc mặt trắng bệch. Ba người kia giống như đều bị kinh sợ, phản ứng đều giống nhau.

Mộ Tịch Dao sai người báo thân phận củ aba người kia, vừa nghe xong, mới biết là nha hoàn trong ba viện của Không thị, Ngũ thị và Tề thị. Ba người nghe xong , đưa mắt nhìn nhau, vội vàng gấp đến mức tròn tròn mắt.

“Cái gì!” Không thị kinh hãi, gắt gao nhìn chằm chằm nha hoàn của mình ,dò xét đánh giá.

“Trắc phi, nha hoàn này là do đại quân sự phân đến nội viện nô tỳ, sao có thể là mật thám được? Huống hồ ngày ấy sau khi nàng ta trực xong, đã sớm trở về nhà ngủ, so thời gian thì không hợp lý.”

Nha hoàn này Không thị dùng đã lâu, cũng coi như vừa ý. Bấy lâu nay cũng không hề có sai sót gì, không thể là mật thám được. Hơn nữa nếu bị đổ oan , thì nàng là chủ tử cũng khó tránh khỏi bị liên lụy, chắc chắn phải thanh minh, còn phải tận lực nói rõ ràng, tránh cho người khác lấy chuyện này để làm cớ dè ép.

Mộ Tịch Dao thấy nàng ta vội vàng giải thích , hơi chau mày. “Ai nói nha hoàn là mật thám? Tiểu nha đầu thì có thể làm được gì cho phản đảng ? Nha hoàn chẳng qua là kẻ chạy việc mà bất cứ khi nào cũng có thể vứt bỏ. Kể đầu sỏ thực sự là người sau lưng nha hoàn kia !”

Mộ Tịch Dao vừa nói lời xong, không chỉ Không thị bị dọa biến sắc mặt, mà ngay cả Ngũ thị và Tề thị cũng thấy quá sợ hãi.

Lời này có ý gì , chủ tử của tiểu nha hoàn đó mới là nội gian? Điều này tuyệt đối không thể được.

Ngũ thị luôn luôn im lặng như hủ nút rốt cuộc không thể lạnh nhạt nổi nữa, bị Mộ Tịch Dao dọa cho phải mở miệng, “Trắc phi, nô tỳ vào phủ đã bốn năm, luôn tuân quy củ, ngay cả cửa viện cũng rất ít ra ngoài, làm sao có thể là nội ứng của phản đảng? Hơn nô tỳ gan nhỏ , tuyệt đối không có khả năng giúp đỡ người ngoài , ám sát điện hạ !”.

Trong chốc lát, không khí trong phòng bắt đầu thay đổi. Từ nha hoàn chuyển hướng sang chủ tử. Không thị vừa rồi còn thực sự sợ hãi, vội vã thanh minh, nay nghiêm mặt, bắt đầu nhìn về phía nha hoàn mà nổi giận.

“Còn không mau thành thật khai báo, rốt cục người làm việc cho ai? Là kẻ nào cho người lợi lộc gì mà người lại hãm hại chủ tử !” Ánh mắt thị vội đưa sang nhìn Ngũ thị và Tề thị, ý tứ rất rõ ràng, người hoài nghi tất nhiên là một trong hai người.

Mộ Tịch Dao nghe vậy , bỗng nhiên hoài nghi liệu có phải chỉ số thông minh của mình bị giảm xuống do được điện hạ nuông chiều hư không?

Mục tiêu của nàng từ trước đến nay đều tập trung vào người cũ trong phủ. Thế mà bây giờ ba người này, một người sợ hãi run rẩy, không nói được một

lời. Một người khác thì máu lên não , còn chưa biết thế nào đã vội đẩy nha hoàn của mình ra chịu chết. Người cuối cùng thì từ trước tới giờ chỉ biết kêu gào oan uổng, cắn chặt lý do có người làm chứng không nhà , hiển nhiên là độ giác ngộ không tốt lắm.

Chẳng lẽ đây là tố chất của mật thám? Mộ Tịch Dao nghi hoặc trong lòng. Theo tình hình hôm nay cho thấy một là ngay từ đầu mình đã đoán sai người, hai là tên gian tế này quá lợi hại, quá biết diễn kịch , giả mà như thật.

Sau khi sắp xếp lại suy nghĩ, Mộ Tịch Dao hít một hơi.

Không thể sai được, chắc chắn là một trong ba người này. Nhưng kẻ này thật lợi hại, cho đến bây giờ vẫn vờ vịt rất khéo, không lộ sơ hở nào. Có lẽ phải cho thêm chút xúc tác mãnh liệt hơn, cảnh cáo một chút.

“Im lặng”. Mộ Tịch Dao nhìn ba người đang chỉ trích lẫn nhau, càng ngày càng ồn ào, không chịu nổi liền mở miệng răn dạy. “Âm ỉ cái gì, giờ mới chỉ là có hiềm nghi, sau khi tra rõ càng nhiều nghi vấn thì tính sổ cũng không muộn. Trong mấy người kia, ba người sẽ phải điều tra thêm, đương nhiên trong đó chỉ có một người có tội, hai người còn lại vô tội”.

Trong phòng này ngoài Mộ Tịch Dao ra thì chỉ có An thị là có thể bình tĩnh ngồi xem diễn. Các thị thiếp còn lại đều đứng ngồi không yên, lý do vì sao thì tất cả đều không giống nhau.

Không phải là người làm chuyện xấu, thì là sợ có người cố ý hãm hại, bị hắt nước bẩn. Trong lúc này, kẻ nội ứng thì thất bại tâm lý, không ngờ Mộ Tịch Dao thật sự có thể cáo được người của mình ra để thẩm vấn.

“Các người đều an tâm đừng vội, vừa hay trên tay thiếp có một vật có thể chứng minh thân phận, tìm ra kẻ dẫn đường”. Mộ Tịch Dao sai Mặc Lan đưa ra một tờ giấy, ghép từng mảnh lại thành một tờ hoàn chỉnh, để lên trên bàn cho mọi người nhìn rõ ràng.

“Nội ứng trong phủ, là đồng lõa với Ân Cơ của phủ Ngũ điện hạ. Ân Cơ từng truyền tin cho nàng ta, để nàng ta tính kế thứ muội của thiếp. May mắn là thứ muội của thiếp cũng coi như hiểu chuyện, biết giữ lại vật chứng. Mọi người các người xem tờ giấy này, đây là tin mà Ân Cơ giao cho nội ứng trong phủ, sau đó thì nội gián sai người cứng rắn nhét vào tay thứ muội thiếp”.

Mộ Tịch Dao cầm chiếc quạt trên bàn lên, nhàn nhã phe phẩy vài cái, vừa nói vừa quan sát vẻ mặt ba người.

Đưa ra tờ giấy truyền tin giữa hai người, lại đưa ra cả danh tính Ân Cơ, lúc này chắc phải có chút thu hoạch chứ nhỉ?

Quả nhiên, vừa nghe đến hai chữ “Ân Cơ”, ánh mắt của một người trong đó lập tức có chút thay đổi, nhưng chỉ trong chớp mắt đã khôi phục lại. Hai mắt của Mộ Tịch Dao lóe lên, cuối cùng cũng bắt được dấu vết ! Nếu hoàn thành phản đối chứng và thử xong thì thân phận người này không cần phải lo lắng đúng sai nữa.

“Hôm nay cũng không còn sớm, tạm thời cứ giam ba người này lại. Sau trưa ngày mai sẽ tiếp tục hỏi. Thiếp đây nói trước ,ai dám giờ trò giết người diệt khẩu, chết không đối chứng vậy thì cả chủ tử lẫn nha hoàn đều chịu tội. Kể cả khi quan phủ không lập được án, nhưng hình pháp của phủ hoàng tử thì từ trước tới nay chưa bao giờ nương tay với nữ tử”.

“Các người cũng đừng trách thiếp độc ác . Chuyện liên quan đến an nguy của điện hạ, có một câu nói như thế nào nhỉ, “Giết nhầm còn hơn bỏ sót, ý của thiếp chính là như vậy”.

Giọng nói của Mộ Tịch Dao trở nên lạnh lẽo, lời này vừa nói xong mọi người đều biến sắc.

Trắc phi đây là thực muốn ra tay ngoan độc, nếu không tra được quyết không bỏ qua? Ngay cả việc giết người diệt khẩu cũng đã tính toán hết, có thể thấy lần này thực sự đã hạ quyết tâm, từng chi tiết đều tính toán cân nhắc tỉ mỉ, phải tra việc này rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Giải Đố

Edit: Linh Sờ Tinh

Mọi người thái độ của Mộ Tịch Dao thì ai cũng lo sợ bất an.

Nếu lần này không bắt được thủ phạm, khiến Trắc phi không thấy như ý, liệu Trắc phi có giận cá chém thớt, khiến người khác chịu tội không ? Bây giờ điện hạ không có nhà, Hách Liên Chính phi không biết có đề áp được ngạo khí của Trắc phi không?

Nhất là người định hi sinh nha hoàn để bảo toàn thân phận, lúc này đang vô cùng lo lắng. Kế hoạch bị loạn, tin tức bị ngăn , nha hoàn lại không thể giết. Tiếp theo phải làm thế nào để thoát khỏi thủ đoạn của Mộ thị ? Điểm khả nghi nhất là tờ giấy kia, tại sao nàng ta lại có được, hay là lúc trước mình đã bỏ lỡ cái gì? Ân Cơ mới vừa biến mất tại sao nàng lại biết được bí danh này?

Sau khi chuyện xảy ra đã không còn nhận được tin tức từ bên kia nữa, chẳng lẽ Ân Cơ đã bị bắt? Nghĩ đến đây, sau lưng thị bỗng nhiên lạnh toát. Các nàng đều là quân cờ đắc lực nhất của chủ thượng, tuy không quá mức thân quen, nhưng cũng biết chút bí mật của đối phương. Nếu Ân Cơ bị bắt... với thủ đoạn hung ác của Lục điện hạ, thực không dám tưởng tượng kết cục của mình sẽ như thế nào.

“Hôm nay các người cũng mệt mỏi rồi. Ngày mai sẽ đơn giản hơn nhiều. Chỉ cần cho tất cả nha hoàn sai vật trong phủ đến, để đại quân sự mời cô cô đến kiểm tra một chút là được”. Mộ Tịch Dao nhìn tờ giấy trên bàn, cười bí hiểm.

“Ân Cơ quả nhiên rất cẩn thận, giấy bút viết thư đều rất bình thường. Chỉ đáng tiếc là người đưa tin lại quá chủ quan, vô ý để lại chút dấu vết, nhưng chỉ cần như vậy cũng đủ để tìm ra hung phạm rồi”.

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi, đều về đi. Các người về trước đi, ba nha hoàn kia giao cho Điền tổng quản trông giữ, qua ngày mai, nếu không có tội đương nhiên sẽ được thả về tiếp tục hầu hạ các người”.

Sau khi đuổi người đi, Mộ Tịch Dao gọi Vệ Chân đến cẩn thận dặn dò.

“Sai ám vệ theo dõi nhất cử nhất động của các nàng, gặp ai, nói gì, tất cả đều ghi lại, không được để sót bất cứ điều gì”.

Đến giờ thì Vệ Chân đã hiểu thủ đoạn của Dao chủ tử, âm thầm than một câu xảo trá! Đây rõ ràng là kế tâm lý! Tờ giấy kia rất bình thường, bên trên lại càng sạch sẽ, không hề có bất cứ sơ hở nào như Dao chủ tử nói.

Dao chủ tử khiến cho tờ giấy trở nên quan trọng như thế, mà lại cho vào tráp khóa trước mặt mọi người, thái độ cực kỳ thận trọng. Người gian nhìn thấy tuy còn nghi ngờ nhưng lại càng thêm do dự. Hơn nữa nha hoàn hầu hạ bên mình lại bị chủ tử giam giữ, trong lòng có quý, chắc chắn tối nay sẽ không yên, thậm chí còn không ngủ nổi.

Dao chủ tử muốn tay không bắt được mật thám ẩn giấu trong phủ mà ngay cả ám vệ cũng không tìm ra được ư. Ý nghĩ này thật là xảo diệu. Là nữ nhân được điện hạ coi trọng, quả nhiên chẳng khác gì điện hạ, người thường không thể so sánh được.

Đúng như Vệ Chân dự đoán, sau khi bốn người kia trở về, ngoài An thị đã thoát hiểm nghi, ba người còn lại đều tự mình bận rộn, sai người này khiến kẻ kia làm hết việc này đến việc khác.

Sáng sớm hôm sau, Vệ Chân hớn hờ trình lên tin tức ám vệ canh giữ suốt đêm.

Mộ Tịch Dao xem báo cáo, hài lòng gật đầu. Như thế này mới đúng chứ! Đã mất ba ngày diễn kịch rồi, hồ ly có giao hoạt đến đâu thì cuối cùng cũng lộ đuôi.

Nhưng mấy người còn lại cũng không bớt lo, nhìn xem bọn họ đều làm những chuyện gì thế này! Chắc chắn, may mà mình không phải là Chính phi, nếu không sẽ tức chết. Mình không đủ nhẫn nại để quản những chuyện này, nhưng mà trên tay có nhược điểm của bọn họ thì cứ giữ lại, biết đâu có thể có lúc cần dùng đến.

Không ngờ lần bắt phản tặc này lại có thêm thu hoạch ngoài ý muốn, sớm biết chỉ cần đơn giản thế là có thể moi ra nhiều tin tức như vậy, mình nên sớm ép buộc toàn bộ hậu viện một vòng mới đúng. Đáng tiếc bây giờ nói gì cũng đã muộn, ai bảo mục tiêu của mình đã quá rõ ràng, tay chân lại quá nhanh, nếu biết thế thì chẳng làm.

“Nếu đã vậy, lại cho thêm một môi lừa nữa”. Mộ Tịch Dao cười đến vô cùng xinh đẹp, giao cho Vệ Chân làm một việc gian trá vô cùng.

Tục ngữ nói, đưa phạt thì đưa đến Tây thiên, mình tra ra phản tặc, đương nhiên sẽ đập phải vài cái gai khác, sau đó phải chuẩn bị thêm một chút. Hơn nữa, nếu người kia không phải có tật giat mình, về với thêm chuyện, chiều nay của mình cũng không có tác dụng. Đây chính là tự làm bậy, nhân nào quả đấy, ai cũng biết.

Vệ Chân nghe Mộ Tịch Dao dặn dò, ánh mắt trở nên khác thường, nhìn Mộ Tịch Dao cũng thêm kính sợ.

Đầu óc Dao chủ tử quả nhiên thật tốt, may là ngoài việc thích gây âm ỉ một chút, thì tâm tình rất tốt, không phải là loại thích hại người. Nếu không thì đám nữ nhân ở hậu viện đã sớm không còn được mấy người.

“Chủ tử, thuộc hạ có chút nghi hoặc, không biết có nên hỏi hay không?”. Lúc bên điện hạ hần không dám hỏi nhiều, giờ bên Dao chủ tử thì dễ nói chuyện hơn.

Mộ Tịch Dao ngừng bàn tay đang nghịch bông hoa lại, khẽ nhếch cằm, ý nói hần không cần khách sáo cứ việc mở miệng.

Triệu ma ma thấy động tác này của chủ tử, thật không vừa mắt. Những quy củ hậu viện rõ ràng chủ tử có thể làm rất tốt, thế nhưng người lại cứ thích tùy ý, ở trước mặt người ngoài cũng không biết chú ý một chút. Động tác vừa rồi nào phải hành động của quý nữ thế gia nên có? Rõ ràng đậm chất phổ phùng. Điện hạ cũng thật là, sùng chủ tử, khiến cho chủ tử càng ngày càng không có quy củ. Nếu sau này tiểu chủ tử học theo thì biết làm sao chứ?

Vệ Chân đã quen đối với việc Mộ Tịch Dao không giữ quy củ, nên hần coi như không phát hiện nàng có cử chỉ không phù hợp.

“Ngày ấy thuộc hạ được điện hạ phái đi phủ công chúa “đổi” chim ruồi. Sau đó thì điện hạ rời phủ và thuận lợi mang chủ tử về. Chuyện này là sao vậy? Trước đó chúng thuộc hạ cũng cố gắng hết sức để tìm người, nhưng không hề có tiến triển”. Vệ Chân thật sự nghẹn khuất, đặc biệt khi nhắc tới từ “đổi”

kia, về mặt không giấu được vẻ khó xử.

Nghĩ tới sự kiện kia, Vệ Chân cảm thấy không có chút thể diện nào. Sau đó, ám vệ lại thua bởi một con “chim ruồi” chưa từng nghe danh, làm hấn canh cánh trong lòng thật lâu.

Mộ Tịch Dao nghe hấn nói xong, có chút sừng sốt, “Các người tìm chim ruồi vàng? Không phải là Sếu má đỏ Cao Sơn ư?”

Tông Chính Lâm không tìm loại Sếu má đỏ Cao Sơn lại đi tìm loại chim ruồi hiếm hoi ngay cả nàng cũng chưa từng nhìn thấy. Là vì sao?

Vệ Chân bị Mộ Tịch Dao hỏi mà tròn mắt, không lẽ lại đúng như những gì hấn nghĩ?

“Chủ tử, Sếu má đỏ Cao Sơn cũng được?”

“Đương nhiên là được. Hòm đỏ trên người ta có một chiếc túi thơm, bên trong có *Hồng hoa* (tên một vị thuốc trong đông y, còn có tên khác là *Rum*. Có tác dụng hạ huyết áp, máu mỡ, tăng cường khả năng miễn dịch, chống viêm , nó còn là vị thuốc trong bài thuốc giúp chị em chúng mình giảm đau bụng kinh, và còn rất nhiều tác dụng, có thể tham khảo ở <http://suckhoethoidai.vn/co/hong-hoa-vi-thuoc-hoat-huyet-thong-kinh-ja0d.html>)

, đây là thứ mà Sếu má đỏ Cao Sơn thích nhất. Mặc dù Chim Ruồi Kim Quang cũng cực kỳ nhạy cảm với Hồng hoa, nhưng mà Hồng hoa là loại cây lá và hoa gần như liền sát, trong hoa có lá. Chim ruồi chẳng qua chỉ là loài chim thích những thứ liền kề, lẩn vào trong nhau thôi”.

Sếu má đỏ Cao Sơn không chỉ dễ tìm, còn có phản ứng càng nhanh hơn với mùi mà nàng để lại.

Mộ Tịch Dao nửa thật nửa giả giải thích với Vệ Chân . Ngày đó nàng không phải dùng túi hương liệu, mà là không gian mà nàng suýt nữa đã bỏ quên, trong không gian kia có mấy vị thuốc phổi . Hương liệu tầm thường sao có thể để lại mùi hương lâu như vậy, huống hồ còn đòi để đến tận ngày thứ hai mới lần theo mùi mà đến?

Lần đầu tiên đối phó với thích khách của Đại hoàng tử phái tới, nàng dùng mê dược trong không gian. Đáng tiếc về sau phải tiến cung, rất nhiều dược liệu đều là vật cấm trong nội cung, không thể dùng được, Mộ Tịch Dao liền không thể dùng không gian . Đến ngày ấy gần như bị đến cảnh sơn cùng thủy tận , nàng mới nhớ tới còn mấy loại dược liệu có thể dùng trong không gian.

Đã có cách tự cứu, chỉ thiếu cách thể diện tin tức của mình truyền ra ngoài. Vừa hay, ngày ấy Tông Chính Lâm cho gã sai vặt đi thiên diện tìm Tông Chính Minh, trên đường gặp nha hoàn bên người Mạc Oản Thanh, là quân cờ Mộ Tịch Dao đã sớm đặt trong phủ Ngũ hoàng tử.

Hai người ở Tiền viện tìm Ngũ điện hạ , vô tình lại gặp đám người bắt Mộ Tịch Dao ở rừng trúc. Thấy hai gã tặc nhân rất đề phòng, Mộ Tịch Dao không dám mạo hiểm kêu cứu, sợ bọn chúng chó cùng rứt giậu lôi nàng cùng chết. Chỉ có thể lúc nhân lúc hai nhóm người đến gần nhau, mạo hiểm ném dược liệu kia lên người nha hoàn, sau đó lại dùng ánh mắt không ngừng nhìn về phía vật áo .

Sợ nha hoàn kia không phát hiện điểm khác thường, Mộ Tịch Dao còn vờ phát giận. Chanh chua, cao giọng quát gã sai vặt kia để đèn lồng sát vào vật váy nàng, nói lúc về sẽ kiểm tra kỹ, nếu làm hỏng quần áo quý giá của nàng, nàng sẽ tìm Ngũ hoàng tử phi đòi lại công đạo.

Hai gã tặc nhân thấy nàng gây khó dễ, vốn tưởng nàng muốn mượn cơ hội gây chuyện, đang định phát hỏa, thì thấy nàng hừ lạnh một tiếng rồi vênh vào tự đắc rồi đi trước. Vừa đi còn vừa đau lòng vuốt vật áo, nói vậy là loại chất liệu quý mà Lục điện hạ cố ý tìm về, nàng thực giận khi tự nhiên bị kẻ khác làm bẩn .

Chuyện Mộ Tịch Dao làm âm ỷ chỉ vì chiếc váy áo trong mắt tặc nhân chẳng qua chỉ là tính nũng nịu của đám đàn bà để ý quần áo mà nam nhân mua tặng . Nhưng đối với Mộ Tịch Dao lại là cơ hội cứu mạng.

Nhìn thấy lúc nha hoàn kia thỉnh tội, trong ánh mắt lóe sáng rồi biến mất rất nhanh, Mộ Tịch Dao cực kỳ vừa lòng. Không hổ là hạt giống nàng tỉ mỉ lựa chọn, vờ nói đã hiểu, quả nhiên không phụ sự hy vọng của nàng.

Nghĩ đến nha hoàn kia , Mộ Tịch Dao càng vui mừng. Chờ sau khi Ân Cơ sa lưới, bên Mộ Tịch Đình chắc cũng sẽ thanh tịnh. Tìm một cơ hội đưa nha đầu kia ra ngoài , cho nàng một tiền đồ tốt, hoặc là thay hình đổi dạng, để cho nàng ấy vào phủ làm quản sự như tỷ tỷ Xuân Lan của nàng cũng không tệ.

Tâm tư Mộ Tịch Dao suy nghĩ miên man, trong khi đó về mặt của Vệ Chân thì như đang khóc tang, đáng về ủy khuất, khiến chon gay cả Mộ Tịch Dao đang thất thần cũng không chịu nổi mà hỏi, “Vệ đại nhân sao vậy?”. Đã giải thích rõ cho người mà người lại thương tâm như thế là làm sao?

“Điện hạ, điện hạ sai nô tài đến phủ Tứ công chúa đoạt chim ruồi. Đơn giản vì Sếu má đỏ Cao Sơn ngụ ý điềm xấu, là chim quả phụ”.

Mộ Tịch Dao bị ghen đỏ bừng mặt, Tông Chính Lâm thật là, có giận dữ cũng phải lý do từ tế một chút có được không?

Chỉ là một con sếu mà thôi, không cần lấy nó để liên tưởng đến mình có được không? Hơn nữa, quả phụ thì sao? Đại boss còn sờ sờ ra đó, chẳng lẽ mình còn dám tái giá hay sao?.

Mộ Tịch Dao oán hận trừng Vệ Chân một cái. Chuyện đáng xấu hổ như thế ,nếu sau này nàng còn nghe thấy thì cứ chuẩn bị để bị xử đi ! Lục điện hạ tự mình già mồm cãi láo thì thôi đi, còn chẳng biết cách dạy dỗ thị vệ cho tốt.

Mộ Tịch Dao thấy hấn tỏ vẻ xấu hổ khi đoạt chim của phủ công chúa , bỗng nhiên lại có ý nghĩ xấu.

“Nếu không thì Vệ đại nhân lại ra ngoài một chuyến? Thiếp thật sự rất tiếc mấy vạn lượng ngân phiếu của điện hạ . Ngươi có thể đi đòi tiền về cho thiếp không? Còn con chim kia, nói nó bay mất chắc cũng không sao đâu nhỉ?”

Ai kêu ngươi lái nhái chuyện con chim phá đám kia rồi giả vờ u buồn trước mặt ta, cho ngươi suy sụp đến chết đi

Vệ Chân bị Mộ Tịch Dao dọa sợ, lung tung nói hai câu rồi lập tức cáo lui. Người này còn hung ác hơn cả Điện hạ, tiền không muốn đưa mà còn muốn tham ô chim ruồi. Hai vị này thật sự là... quá xứng đôi.

“Chủ tử, có thư của điện hạ”. Vệ Chân vừa mới thoát thân, đã bị một phong thư khẩn cấp của điện hạ khiến hắn quay ngược trở lại.

Mộ Tịch Dao thấy đáng về cảnh giác của hắn, cười mắng , “Đi đi, mau đi đi, cứ như có ai thực dám bức ngươi đi đòi nợ hay sao?”

Vệ Chân đưa xong thư, chân như bơi mỡ, vèo một tiếng nhảy đi không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Thư Nhà

Edit: Linh Sờ Tinh

Mở thư ra, lời chữ cứng cáp mang hơi thở bá đạo của Tông Chính Lâm liền đập vào mắt.

“Kiều Kiều, thấy chữ như thấy người. Đi đến sông Vị Thủy đột nhiên nhớ Kiều Kiều từng nói, cá bạc sông Vị Thủy là đệ nhất thiên hạ. Ta liền cố ý sai ngư dân địa phương bắt một ít, nuôi nấng đưa về Thịnh Kinh để Kiều Kiều ném chút thức ăn tươi mới”.

Mộ Tịch Dao sáng mắt , khoe môi nhếch lên, đường cong khoe môi càng ngày càng lớn. Boss thật sự quá khách sáo, nhớ cả một câu chuyện cười nãng kể. Chỉ vì mấy con cá bạc mà còn phải phái người đặc biệt bảo dưỡng , như thế có phải là quá xa xỉ không? Trong lòng Mộ Tịch Dao thầm tính toán chi phí dọc đường . Đúng vậy, phụ nữ là loại người già nồm cái lão, được lợi nhưng vẫn còn già vờ đau lòng tiếc tiền.

“Thư của Kiều Kiều khiến bản điện hạ cảm thấy rất an ủi. Nếu thư có thể viết tỉ mỉ hơn thì càng tốt hơn nữa . Nếu như tưởng nhớ ta thì cứ nói ra không cần ngượng ngùng. Bản điện hạ chờ thư tỏ tâm tình của Kiều Kiều”.

Mộ Tịch Dao thấy hắn không biết xấu hổ giục mình gửi thư, đúng là tác phong của boss. Cẩn thận xem rõ ý tứ của hắn một chút, nàng cảm thấy hình như mình sẽ bị buộc làm một việc: viết thư cho đại boss , nhưng nội dung chính của bức thư nhất định phải chủ yếu nói tới “từ khi biệt ly, không lúc nào là không nhớ hắn”, hơn nữa từ ngữ phải chân thành tha thiết, tình cảm phong phú. Nội dung không được dưới ngàn chữ, chưa kể những dấu chấm câu.

Đúng không nhỉ? Boss đại nhân yêu cầu nàng viết văn tình cảm, còn phải chăm chỉ giao bài tập, nếu không thì vị đại gia như hắn sẽ không vui khi phải chờ đợi.

Viết văn tình cảm có vẻ hơi khó ... Mộ Tịch Dao vẫn về bức thư trên tay cân nhắc vài lần. Nếu không thì trong mỗi cuối bức thư đều thêm đôi lời thăm tình, liệu có được không nhỉ?

Thôi , đều tại đại boss lấy việc công làm việc riêng. Nếu không làm gì có chuyện ba ngày hai phong thư? Tần suất này... boss ơi, người vẫn nên nhanh chóng đến Thục Trung đi, thiếp bề bộn nhiều việc, còn phải lo chuyện nhà, còn mang đứa nhỏ, chuẩn bị sinh , mỗi ngày còn phải giải mã ghi nhật ký... cuộc sống như thế này ,sao mà ngày càng quý dị vậy?

Mộ Tịch Dao dẫn theo Huệ Lan đến thư phòng chăm chú hồi âm cho đại boss, càng viết càng thấy khó khăn. Nàng ghét nhất là viết văn, đầu óc không đủ dùng...

Cuối cùng cái đầu nhiều quý kẻ của nàng cũng tìm ra giải pháp, kêu Quế ma ma ôm Thành Khánh tới.

“Thành Khánh ngoan nhất, có nhớ phụ thân không?” Mộ Tịch Dao dụ dỗ bé như sói sấm dụ dỗ em bé vậy.

Triệu ma ma vừa nghe vậy , lập tức đề cao cảnh giác, “Chủ tử, điện hạ đã đi xa rồi. Ngài muốn mang tiểu chủ tử đi tìm người sao? Chuyện này tuyệt đối không được! Chưa nhắc đến cái bụng của ngài , tiểu chủ tử bây giờ cũng không chịu nổi việc ngồi xe ngựa oi bức không chút gió, nếu bị bệnh sởi, còn phải chịu tội hơn nữa...”

Mộ Tịch Dao chẳng qua chỉ nói một câu, lại nhận được một trận khuyên bảo từ Triệu ma ma . Làm nàng dở khóc dở cười. Chẳng lẽ mình là người không hiểu chuyện đến thế sao, mỗi việc ở nhà an ổn dưỡng thai chờ sinh còn thôi mà chẳng lẽ ai cũng cảm thấy nàng sẽ đứng ngồi không yên?

“Ma ma, ngài nói gì thế? Ngài nghĩ lung tung quá rồi. Thiếp chẳng qua chỉ là muốn cho Thành Khánh viết vài nét bút gửi cho cha bé thôi?” điều này đảm

bảo tình cảm đủ thâm tình, dào dạt, chân thành tha thiết. Bánh bao nhỏ bây giờ chính là một tấm lòng son, Lục điện hạ sao có thể ghét bỏ?

Mọi người ai nấy đều đành mặt, nhìn Trắc phi kiên trì dùng bút mực bôi đen tay và chân của tiểu chủ tử, sau đó ấn chúng lên giấy Tuyên Thành, mỗi một tờ ấn một cái. Dấu ấn kia thật sự là đen nổi trên nền giấy trắng, ngoài ra, còn có dòng chữ mà Trắc phi dùng chữ nhỏ đánh dấu “ Bàn tay nhỏ bé của Thành Khánh”, “ Bàn chân nhỏ của Thành Khánh”.

Mặc Lan thấy chủ tử bịp bợm nghịch ngợm, trên mặt như phát sốt. Trước khi Điện hạ trước đi còn dặn dò chủ tử phải thường xuyên gửi thư, bây giờ chủ tử giao mấy tờ giấy viết thư như thế này... Được rồi, một bức thư mà trong đó chỉ có nửa trang chữ là do chủ tử viết. Còn lại hai trang giấy khác, đều là dấu tay dấu chân của tiểu chủ tử.

Chủ tử, ngài nhân hạ như vậy không sợ sau này khi điện hạ trở về sẽ tìm ngài ư?

Thành Khánh bị Mộ Tịch Dao chỉ đạo chơi đùa vui vẻ, ấn mấy cái là hết một xấp giấy, bàn tay nhỏ dính đầy mực đưa lên mấy cái, lập tức trở thành em bé mặt đen.

Lúc đầu Mộ Tịch Dao còn nhìn rất vui vẻ, sau đó đột nhiên phát hiện ánh mắt của những người hầu hạ xung quanh đều có vẻ u oán. Về mặt kia, rõ ràng là oán giận nàng không thương tiếc bánh bao nhỏ, không có đáng về mà người làm mẹ nên có.

Nhanh chóng sửa lại đáng về, Mộ Tịch Dao giả bộ phát tay, “Mau mau đem đứa bé nghịch ngợm này đi rửa ráy sạch sẽ. Đứa nhỏ này, vừa chơi là chơi đến nghiện, quên mất mình là người của phủ hoàng tử”. Nghe vậy, đám người Triệu ma ma vội ôm người đi, chỉ còn lại hai đóa hoa lan ở lại hầu hạ nàng.

Chủ tử thật xấu, thế mà lại đem lỗi đẩy lên người tiểu chủ tử! Tiểu chủ tử còn chưa đầy một tuổi, phải chịu tiếng xấu thay mẫu thân, nếu điện hạ biết chủ tử bắt nạt con của hắn thế này, đương nhiên là lại có chuyện để nói rồi.

“Huệ Lan, cắt những trang giấy này đi. Mỗi lần gửi thư cho điện hạ đều nhét thêm hai tờ vào, nhớ kỹ”. Có như thế thì Lục điện hạ lúc nào cũng có thể tiếp xúc với con hắn, như vậy cũng coi như là có được niềm vui khi được tham dự vào quá trình nuôi dưỡng con. Nàng cũng không cần vất óc để viết cho đủ độ dài thư như yêu cầu, ý tưởng này thật sự quá tuyệt vời.

Mộ Tịch Dao đang đắc ý khi giải quyết được việc khó khăn, lại không ngờ rằng mấy ngày sau, Lục điện hạ ra quyết định trừng phạt.

*****

“Chủ tử, sao ngài không nghỉ một chút? Sau buổi trưa Trắc phi sẽ tới để thăm vấn nghi can trước mặt ngài. Nếu tinh thần không tốt, khó tránh người khác nói nhảm, nói ngài bị Trắc phi đè ép tới mức sắc mặt khó coi”. Bích Lan một bên quạt, một bên khuyên Hách Liên Mẫn Mẫn vào phòng nghỉ ngơi chút.

“Không sao, chỉ là hôm qua ngủ ít thôi”. Ngày ấy sau khi trở về từ phủ Hách Liên gia, nàng bèn đi thỉnh gặp Tông Chính Lâm, nhưng được cho hay điện hạ không ở Tiền viện mà đang dùng cơm bên chỗ Trắc phi. Thật vất vả đợi qua giờ cơm, cho người đi mời thì lại nghe nói điện hạ mang Trắc phi đến tiền viện chuẩn bị hành lý.

Chuyện này vốn nên do Chính thất làm, lại bị Mộ Tịch Dao vượt mặt, khiến trong lòng nàng không thoải mái thật lâu. Huống hồ nàng có việc muốn cầu điện hạ, sao có thể mở miệng trước mặt Mộ thị được? Như thế không chỉ là mất mặt trước nàng ta, mà còn chứng minh mình không có kiến thức không nói đạo lý, chẳng phải mình sẽ càng thêm hèn mọn hơn sao? Trong lúc vợ chồng thương lượng, sao có thể để người ngoài chen chân vào. Mặc dù là có việc phải cầu người đi chẳng nữa thì cũng chỉ có mình điện hạ có thể thấy đáng về nàng cúi đầu mà thôi.

Vì thế chuyện cứ kéo dài, mãi đến sáng sớm ngày tiễn điện hạ rời kinh, cũng không tìm được cơ hội thích hợp để nói với điện hạ một tiếng. Nếu cứ thế này, sớm muộn gì Hách Liên cũng sẽ phải người đến hỏi.

“Chủ tử lo lắng chuyện lão gia nói vẫn không có chút tin tức?” Vẫn là Phùng ma ma hiểu rõ tâm sự nàng, chủ động hỏi.

“Lão nô nghe nói điện hạ hôm nay gửi thư về phủ, còn...” Hoi do dự, nhưng mà biết cũng sẽ không giấu diếm nổi nên nói, “Cũng đưa thư cho bên Đan Như Uyển. Nghe nói, Trắc phi thỉnh thoảng cũng có đưa thư cho đại quân sự để cùng gửi đi theo báo cáo tin tức trong phủ cho điện hạ. Chuyện này cũng không phải lần đầu. Trước kia điện hạ mang Tô Trắc phi rời phủ, nàng ta cũng từng gửi hai phong thư qua”.

Về mặt Hách Liên Mẫn Mẫn tỏ vẻ không thể tin nổi, tròn mắt, “Điện hạ thật sự đồng ý để nàng gửi thư riêng cùng với công văn đi?”. Chuyện này chính là làm hồng gia pháp tổ tông. Nữ tử làm sao có thể quấy nhiễu chính sự của phu quân?

“Chủ tử, người xem, điện hạ đã đồng ý Trắc phi làm thế, việc của ngài quan trọng hơn việc nàng ta muốn tranh thủ tình cảm nhiều. Sao không học nàng ta một phen, viết thư hỏi việc này, cũng khánh cho ngài thẹn thùng không mở miệng được.”

Lúc đầu Hách Liên Mẫn Mẫn không muốn, cảm thấy mất vẻ chính thất. Nhưng về sau khi nghe thấy Phùng ma ma nhắc đến Hách Liên Uy Nhi mới không thể không buông xuống, viết thư cho Tông Chính Lâm.

Vì vậy, mấy ngày sau Lục điện hạ sẽ thu được hai bức thư nhà do hai nữ nhân gửi. Chỉ có điều sự đối lập giữa hai bức thư... thật sự là làm hắn tức giận nghiền răng nghiền lợi

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 132: Dành Dành

“Tỷ tỷ, bắt đầu nhé?” Mộ Tịch Dao cười, quay đầu nhìn Hách Liên Mẫn Mẫn với khuôn mặt căng cứng, nàng chẳng hề cảm thấy khó chịu khi bị người khác lạnh nhạt.

“Nếu mọi người thật sự có thể đào ra gian tế thì đương nhiên càng nhanh càng tốt”. Hách Liên Mẫn Mẫn tuy gạt đầu nhưng lại rất chú ý tới dáng vẻ của Mộ Tịch Dao, nhưng nghĩ đến nội gián của phân đảng thì cực tức nghẹn ở cổ họng lại càng làm thị hận hơn.

“Phương cô cô là lão nhân trong nội cung, cực kỳ tinh thông trong việc điều tra về hương dược. Hôm nay tất cả đều nghe nàng phân phó, lần lượt từng người tiến lên để kiểm tra”.

“Cô cô, xin phiền cô cô”.

Phương cô cô là người có dáng cao gầy, tóc vẫn gọn không một sợi rối, vẻ mặt nghiêm túc với ánh mắt sắc bén.

“Trên giấy viết thư có lưu lại một mùi hương, rất nhạt. Nhưng mùi hương này là do giấy được dùng một loại phấn trong thời gian dài, nên khi có người dùng đến nó mùi hương này sẽ lưu lại trên da do tiếp xúc, nhất là sau khi tiếp xúc với mồ hôi sẽ ngấm vào da. Giờ từng người các người để tay vào chậu này, ngấm trong nước một lát. Kết quả như thế nào, sau đó ta sẽ giải thích”.

Mộ Tịch Dao nhìn chăm chăm vào đám nữ nhân đang ở trong phòng, trong lòng cảm khái, cái lý do này thật quá miễn cưỡng vô lý, nhưng thật không ngờ lại đúng chỗ sơ hở. May là nữ nhân Đại Ngự có thói quen dùng hương nên lúc này mới giảm bớt việc cho mình.

“Nha đầu trong viện Ngũ thị và Không thị tới trước, sau đó là người hầu hạ Tề thị”. Mộ Tịch Dao tiện tay chỉ, quy định luôn trình tự của mọi người.

Ngũ thị nghe vậy thì đứng dậy, cung kính hành lễ. Sau đó cho từng nha hoàn tiến lên để Phương cô cô xem xét.

Một lát sau, tay của bọn họ đều ngấm qua nước rồi cúi về trước, để các vị chủ tử nhìn.

Hách Liên Mẫn Mẫn nhìn một đám các đôi tay ướt đầm, ngoài việc ướt nước thì cũng chẳng thấy có gì khác biệt, nghi ngờ nhướn mày.

“Người của viện Ngũ thị, trên tay không có bất kỳ mùi hương gì”. Phương cô cô xụ mặt, trả lời Hách Liên Chính phi và Mộ Trắc phi.

Mộ Tịch Dao gạt đầu, ra hiệu tiếp tục.

Đến lượt người trong viện Không thị, có hai người tay hơi biến vàng.

“Đây là bởi lâu ngày tiếp xúc với hương hoa bách hợp. Không giống với mùi hương trên giấy viết thư”.

Không thị thở phào một hơi. Phương cô cô thật có bản lĩnh, thường ngày mình dùng hương gì cũng có thể tìm ra.

Tề thị là người sau cùng, cũng như Ngũ thị, không có bất kỳ phản ứng gì.

Mọi người nhìn nhóm nha hoàn, hơn chục đôi bàn tay, bỗng nhiên đều an tĩnh lại. Theo ý Phương cô cô, tức là không tìm được người!

Ồn ào tìm kiếm chẳng đã tìm, kiểm tra cũng đã kiểm tra xong thực hư, vậy mà kết quả lại chẳng ra, chính là lãng phí sức lực không công. Mọi người trong phòng bắt đầu rục rịch, ánh mắt nhìn Mộ Tịch Dao bắt đầu trở nên kỳ quái, thực tế thì mấy nữ nhân có địa vị cao trong hậu viện đều âm thầm vui sướng, thậm chí có thể nói là vô cùng hả hê.

Mộ thị làm to chuyện như thế, thậm chí còn ở trước mặt Chính phi vỗ ngực cam đoan hôm nay có thể tóm được nội gián. Kết quả thì sao, nàng ta sẽ xử lý như thế nào đây? Mộ thị thực sự đã mất hết mặt mũi sỹ diện rồi còn đâu.

“Mọi người, thế nào lại là kết quả này, tỷ không hiểu chút nào? Có phải là mọi người tìm sai người không?” Tô Lận Nhu cầm khăn lụa, che khóe môi Xi một tiếng cười lên.

“Mộ thị, đây là câu trả lời của người với bản phi?” sắc mặt của Hách Liên Mẫn Mẫn kỳ khó coi. Cứ nghĩ Mộ thị nói là đã nắm chắc chứng cứ, không ngờ cũng là phô trương mạnh miệng. Sớm biết việc nghiệm tay không thể dùng được, chẳng thà mình bắt tất cả những kẻ có hiềm nghi lại nghiêm hình bức cung còn hơn.

Mộ Tịch Dao để tất cả mọi phản ứng vào trong mắt, trong lòng lại cực kỳ “đau buồn”.

Ai nha, ở hậu viện này ngoài Trương thị ra thì thật sự không có ai hoan nghênh mình cả. Chẳng lẽ nhân phẩm của mình kém đến vậy sao? Mộ yêu nữ cực kỳ không hài lòng với nhân duyên của mình. Lục điện hạ vừa đi khỏi, mình không có chỗ dựa, nên những người này cũng lười vờ vịt giả bộ, thật sự là

không đủ khéo léo.

“Tỷ tỷ xin chờ một chút, chẳng phải là đã có kết quả rồi sao?” Mộ Tịch Dao cười khẽ, tay trái nâng quạt chỉ vào một người, lông mày hơi nhíu lên.

“Sao nào, người còn muốn diễn bao lâu?”

Ngay lập tức ánh mắt mọi người nhìn theo hướng đó, nhìn thấy là chỉ về Ngũ thị, người trước nay luôn an phận, thành thật, sợ phiền phức, thái độ của mọi người đều khác lạ, không cách nào nói lên lời.

Ngũ thị bị Mộ Tịch Dao chỉ, trong phút chốc, đầu óc choáng váng, thân thể mềm nhũn, chuyển vài bước run rẩy quỳ xuống, trong mắt chỉ có một sự kinh hoàng, ngay cả một câu nói cũng không nói nên lời. Không khác gì một kẻ nhát như chuột cạy, không chịu nổi kích thích.

Tô Lận Nhu khinh bỉ liếc nhìn Ngũ Thị bị dọa đến mức sợ run, xoay đầu hừ lạnh một tiếng, nhìn Mộ Tịch Dao cực kỳ khinh thường, “Muội muội là không bắt được ai nên tùy tiện chỉ một người để lừa gạt mọi người ư? Trắc phi cho rằng mọi người ngồi đây đều không có đầu óc?”

Ai ngồi trong phòng đều có nghi ngờ như Tô Lận Nhu. Ngũ thị tỏ vẻ bị uất ức thành như vậy, nếu là mật thám, chẳng lẽ không phải Mộ thị là người hồ đồ không có mắt nhìn sao?

Mộ Tịch Dao thấy Tô Lận Nhu nói móc, nhìn chằm chằm nàng ta một lát, mãi đến khi kẻ đang quỳ phía đối diện da đầu run lên, nàng mới vênh môi, nói ra một câu làm đối phương tức muốn học máu.

“nếu hôm nay Tô Trắc phi không mang đầu óc đến Thiên Như Uyển, thiếp có thể đọi người về lấy rồi lại đến”.

Quá rõ ràng là nói Tô Lận Nhu ngu ngốc, ai cũng không ngờ hai vị Trắc phi lại xung đột trực tiếp như thế, trong lòng ai cũng vô cùng kích động. Từ khi vào phủ hoàng tử, chưa bao giờ có việc tranh chấp ở hậu trạch, tình cảnh hôm nay là tín hiệu muốn tranh giành?

“Người!” Tô Lận Nhu tức đến mức vung khăn, hai mắt đỏ ngầu nhìn Mộ Tịch Dao. “Đừng tưởng rằng có điện hạ sủng ái là có thể tùy ý. Trong phủ còn có hoàng tử phi, Mộ Tịch Dao người chẳng qua cũng chỉ là thiếp mà thôi! Đều là Trắc phi của hoàng tử, người có tư cách gì mà nhục nhã ta?”

Hách Liên Mẫn Mẫn ngồi nhìn hai người với mâu thuẫn trở nên gay gắt, thị chẳng hề có ý tứ muốn khuyên can, ngược lại vui vẻ ngồi xem kịch.

Tô Lận Nhu vốn thiếu não, hôm nay Mộ Tịch Dao bị nàng quán lên, thật sự là chuyện tốt. Có thể làm cho Mộ Tịch Dao ngọt ngat, trước giờ hách thị đều hoan nghênh.

Hai Thứ phi thấy Chính phi không mở miệng cũng yên tĩnh ngồi, không dám quá phận.

Mộ Tịch Dao thấy Tô thị giống như bị động kinh, rõ ràng là bị tức không ít. Thật sự là buồn lòng, hôm nay Tông Chính Lâm không ở nhà, Hách Liên Mẫn Mẫn cũng không vui vẻ giúp mình cầm tức nữ nhân kia lần nữa. Chẳng lẽ nàng phải tự mình ra tay?

“Tô Trắc phi xin đừng vội, trắc phi chỉ cần ngồi xuống nghe. Đến khi kết thúc thì chuyện có đầu óc hay không, cũng không cần thiếp nói. Còn chuyện có làm nhục ai hay không, thì càng không phải nhắc đến”. Đến lúc đó người nhanh chóng mang theo cái óc heo của người rút nhanh một chút, thực là vừa nhìn đã chóng mặt.

“Người còn dám nói hươu nói vượn!” Tô Lận Nhu nóng giận, giơ tay phải muốn tát lên mặt Mộ Tịch Dao.

“Lớn mật, muốn làm phản sao!” Hách Liên Mẫn Mẫn kinh hãi, nhanh chóng cho người kéo Tô Lận Nhu, đề nàng ta ngồi lên ghế không dám buông tay.

Triệu ma ma và nữ vệ Lục điện hạ đã sớm che chắn trước người Mộ Tịch Dao, cho dù Chính phi không ra mặt, Tô Trắc phi cũng không thể đến trước mặt chủ tử được.

Sắc mặt của Hách Liên Mẫn Mẫn thật khó coi, cái nữ nhân ngu xuẩn Tô Lận Nhu, vừa nãy còn muốn xem trò hay của thị và Mộ Tịch Dao, không ngờ thị lại chọc ra chuyện lớn như vậy?

“Tô thị, nếu người dám làm càn, bản phi chỉ có thể cầm tức người, để cho người hiểu chuyện hơn một chút”. Âm trầm trầm nàng ta, nếu không phải trước mặt người khác, Hách Liên Mẫn Mẫn cũng muốn vung tay cho nàng ta hai cái tát. Bây giờ là lúc có thể động tới Mộ Tịch Dao hay sao? Thị thật là muốn chết mà... Trước khi Mộ thị còn chưa sinh thì không ai được phép chạm đến, đặc biệt là trước mặt mình!

“Mộ thị, người nói tiếp đi. Nếu hôm nay không bắt được nội gián, cam đoan trước kia của người bản phi vẫn nhớ rất rõ”. Ý của nàng ta chính là nếu dám nói khoác, sự trừng phạt sẽ không thiếu phần Mộ thị.

“Vâng. Thiếp xin trở lại chuyện chính...” Mộ Tịch Dao dài giọng, liếc mắt nhìn Tô Lận Nhu một cái, rồi nhìn thẳng vào Ngũ thị.

“Nha hoàn của Tề thị sau khi ngâm nước, tay không đổi sắc đó là bởi vì Tề thứ phi có chút... bài xích với huân hương, cho nên lâu rồi chưa từng dùng”. Mộ Tịch Dao rất chú ý khi dùng từ, người thông minh nghe liền hiểu ngay.

Sau khi Tề thị dùng huân hương câu dẫn Tông Chính Lâm, bị Lục điện hạ thu thập đến nay vẫn còn sợ hãi. Nào dám lại dùng đến huân hương, thị sợ nếu điện hạ phát hiện, lại đem chuyện xưa ra tính toán thì làm thế nào.

“Về phần ngươi,” Mộ Tịch Dao nhìn Ngũ thị, tiếc nuối lắc đầu, “ngươi quá thông minh”.

“Đưa hai trang giấy kia cho nàng xem”. Mộ Tịch Dao bảo Mặc Lan đưa tờ mật báo cho Ngũ thị đang quỳ trước mặt xem.

“Hôm qua, sau khi ngươi trở về, chắc hẳn đã đóng cửa sân suy tính hồi lâu. Không chỉ suy nghĩ lại câu hỏi của nha hoàn trong phủ ta, còn tự mình đi đến các nơi trong viện mấy lần. Cuối cùng quá lo lắng, đổ vài thứ vào chum nước, không để ai biết, khiến cho mọi người đều uống trà từ chum nước này”.

“Nhưng ngươi không thể ngờ được rằng, nhờ tin tức này, mà thiếp rất vui, xiêm y và trang sức trên người của đại nha hoàn của ngươi thiếp đã cho thêm rất nhiều nhiên liệu. Thế nhưng thực kỳ lạ, vì sao hôm nay không tra ra cái gì? Ngũ thị, ngươi nói có kỳ quái không?”

Mộ Tịch Dao đang đưa phiên quật, thấy nữ nhân kia biến sắc, trong lòng cực kỳ thoải mái. Ai kêu ngươi dám báo tin cho đám người kia, báo ứng hôm nay quả là sáng khoái.

“Sao, còn muốn giảo biện? Có muốn thiếp thỉnh Phương cô cô dùng phương pháp khác để kiểm tra quần áo trên người đại nha hoàn của ngươi không? Ah, đúng rồi, còn có chum nước kia nữa, có lẽ ngươi còn chưa kịp hủy đi. Trong đó có thêm cái gì nhỉ, trừ phi đó là bí được thần kỳ của Thục Trung? Ngay cả mùi hương cũng có thể che đi, cũng coi như có tác dụng...”

Bao nhiêu câu nói của Mộ Tịch Dao nói ra là sắc mặt Ngũ thị lại trắng thêm một chút.

Trúng kế rồi! Không ngờ Mộ thị lại giảo hoạt như thế, khiến mình tự loạn, bị hủy bởi chính sự thông minh của mình. Thật sự là bất đắc dĩ. Nhiều năm như thế mình đều tránh thoát, sau hôm nay, cái mạng này đã không còn là của mình rồi.

Ah, cũng buồn cười. Cái mạng này khi nào thì từng là của mình? Cả đời này đều bị người điều khiển, lúc này chẳng qua là trả nợ mà thôi.

Đám nữ nhân hậu viện thấy Ngũ thị vốn quý ở giữa, run sợ, sắc mặt trắng bệch, đột nhiên không run sợ nữa, nhẹ nhàng sửa sang lại đầu tóc, chậm rãi đứng dậy.

“Tâm kế này của Trắc phi, nô tỳ thua tâm phục khẩu phục”. Ngũ thị bình tĩnh, vẻ mặt lạnh nhạt. Làm gì còn vẻ ngu ngốc thành thật lúc vừa rồi. Thậm chí còn nhìn thấy nét cao ngạo.

“Như vậy mới đúng chứ, như vậy mới xứng với đôi mắt đẹp của ngươi”. Mộ Tịch Dao hoàn thành nhiệm vụ, vui sướng nói nhảm vài câu.

Lúc này mọi người mới chú ý đến đôi mắt sáng ngời của Ngũ thị. Nhìn vào mới rõ ràng có cảm giác kinh diễm.

Hách Liên Mẫn Mẫn nhìn thẳng vào Ngũ thị hồi lâu, mới quay đầu dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Mộ Tịch Dao. Thật sự không thể không bội phục thủ đoạn của Mộ thị.

Về phần Tô Lận Nhu, đã sớm tức nghẹn đến đỏ mặt tía tai, hận không thể lập tức trở về Phương Như Uyển, trốn không gặp người.

“Người đâu, trói nữ nhân này lại, đưa đến quan phủ xử lý”. Hách Liên Mẫn Mẫn nghiêm nghị phân phó. Đã tóm được phản đảng, nàng không có quyền xử lý phạm nhân.

“Khoan đã!” Mộ Tịch Dao lên tiếng ngăn cản động tác của Điền Phúc Sơn.

“Mộ thị, ngươi có ý gì?” Hách Liên Mẫn Mẫn tức giận. Nghi phạm cũng đã tra ra rồi, nàng ta còn muốn khoa chân múa tay ở Thiên Như uyển đến khi nào? Chẳng lẽ còn muốn mượn cơ hội này để khoe khoang nàng ta lập được công cho phủ hoàng tử?

Mộ Tịch Dao không để ý đến chất vấn của Hách Liên Mẫn Mẫn, nàng nheo hai mắt hai, cực kỳ nghiêm túc nhìn người đang đứng trong phòng, vui vẻ đối mặt với người không sợ mình.

“Ngũ thị, à không, nên gọi ngươi là “Dành Dành” mới đúng?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Thành Toàn

Edit: Linh Sờ Tĩnh

Đồng tử của Ngũ thị co rút lại, ngay lập tức, Mộ Tịch Dao phát hiện vẻ mặt nàng ta có chút cứng ngắc.

“Quả nhiên là ngươi”. Tông Chính Lâm đã từng nhắc với nàng, người của cửa hán ở phủ Đại hoàng tử từng điều tra ra một tin tức, nói rất có khả năng An quốc công sắp xếp một con cờ ở nội viện, bí danh “Dành Dành”. Vì thế Nàng liền tập trung lưu ý những người khả nghi, cuối cùng cũng xác định được

phạm vi là trong ba người Ngũ thị, Vạn thị và An thị.

Ba nữ nhân này, không hề có một người đơn giản. Đến nay, Vạn thị và An thị chưa lộ ra bất kỳ sơ hở gì. Chỉ có Ngũ thị thường đến phòng Trương thị vì thế mới làm nằng chú ý. Sau đó lại phát hiện nha hoàn của Ngũ thị thường xuyên tiếp xúc với gã sai vặt ở viện trước, nhờ người mua những vật linh tinh.

Những việc này thoạt nhìn thì rất tầm thường, nhưng chỉ cần lưu tâm một chút sẽ phát hiện ra có điểm kỳ lạ. Mỗi lần trong phủ có việc gì, hoặc nằng có động tĩnh gì, thì số lần Ngũ thị mua đồ sẽ tăng lên hơn so với bình thường, những điều này hiển nhiên khiến cho Mộ Tịch Dao để tâm đến Ngũ thị nhiều hơn.

Sau này nằng còn phát hiện ra một việc rất cổ quái. Đó là hai nha hoàn bên người của Ngũ thị, mỗi lần hai người này tiếp xúc với người khác thì không hề giống nhau. Tựa như là hai phần của một tổ chức, không hề liên quan đến nhau. An bài tình vì như thế Mộ Tịch Dao sớm đã để trong mắt, nếu không phải thân ở trong hoàng cung, nhân thủ lại không đủ thì nằng đã sớm phái người điều tra để tìm ra sự thực.

Cho đến tận khi chuyện ám sát xảy ra, Mộ Tịch Dao còn chưa kịp xử lý, đã bị nằng ta đi trước một bước, hại mình bị bắt đi.

Bởi vậy một khi Mộ Tịch Dao muốn điều tra, kẻ đầu tiên bị hoài nghi chính là Ngũ thị, còn về Khổng thị và Tề thị thì chẳng qua là vì chắc chắn và cho mọi việc càng thêm chắc chắn ổn thỏa, mới cho thêm vào danh sách hoài nghi.

“Cho nên, chủ tử sau lưng người rốt cục là người phương nào? Thiếp quả thật rất tò mò, người đó chủ thượng của phản đảng hay là Đại hoàng tử, người sau lưng An quốc công?” Mộ Tịch Dao nhìn khuôn mặt không chút biểu tình của người phụ nữ trước mặt, nằng thấy rất bội phục thị. Không hề kém đạo lý, chơi rất khéo. Không khéo thị còn là gián điệp hai mang nữa cơ. Sự nhẫn nại của người này nếu so sánh ở Đại Ngụy cũng có thể coi như là có một không hai.

Đáng tiếc nữ nhân này có một điểm yếu trí mệnh, đó là thị thực sự động tình với Tông Chính Lâm! Mỗi khi Tông Chính Lâm và mình thân mật trước mặt người khác, mình đều có thể thấy trong mắt thị lóe lên tia đau đớn, loại tình cảm được che giấu mà đau khổ này làm Mộ Tịch Dao chấn động không nhỏ.

Về sau khi Ngũ thị toàn lực phối hợp hành động với bên kia, có lẽ là do trải qua thời gian dài ghen ghét và có ý định trả thù.

“Trắc phi làm nô tỳ quá giặt mình, trong hậu viện này liệu có còn chuyện gì mà Trắc phi không biết không?” Ngũ thị ném cho nằng một ánh mắt rồi lui về sau, ngồi lên ghế với khí thế ung dung.

Mọi người xung quanh thấy nằng ta đến gần, vội tản ra, để cho nằng ta chỗ ngồi thật rộng, chung quanh không một ai dám ngồi gần.

Thật không ngờ, người thành thật lại là rắn độc nhất. Không chỉ là nội ứng của phản đảng, còn cấu kết với An quốc công phủ. Thân phận này nói ra cũng không ai dám tin.

“Quả thực là phản rồi! Ngũ thị, người là kẻ mang tội, có tư cách gì mà dám ngồi?”

Hách Liên Mẫn Mẫn vốn bị lời nói của Mộ Tịch Dao làm cho kinh sợ, thật vất vả và hoàn hồn, lại thấy Ngũ thị công khai ngồi dưới mình, rõ ràng không hề có sự hối hận nhận lỗi khi phạm tội.

“Tỳ tỳ cũng không cần tức giận, đối với người sắp chết, nhưng cho nằng ta cái ghế cũng coi như là tiền nằng đi”. Mộ Tịch Dao cười đến thực sáng chói, nhưng trong mắt lại có một mảnh lo lắng.

Không thể đưa Ngũ thị đến quan phủ. Nếu đưa thị vào đại lao, Đại hoàng tử sẽ có thể hành động bất cứ lúc nào. Mà lúc này Tông Chính Lâm không ở Thịnh Kinh, mình lại là một nữ nhân, tuyệt đối sẽ không thể ngang nhiên chống lại phủ hoàng tử khác.

Trước đó nói đưa Ngũ thị đến quan phủ điều tra, chẳng qua là vì nằng còn một chút chưa xác định rõ. Hiện nay sự tình đã sáng tỏ, Ngũ thị không thể giữ lại được rồi.

“Trắc phi nói ra thân phận nô tỳ ở trước mặt mọi người, không phải là muốn chặt đứt đường lui của nô tỳ hay sao?”. Nếu như Mộ thị không mở miệng, Đại hoàng tử có thể nghĩ đến công lao của nằng ngày xưa, nghĩ biện pháp đưa nằng ra ngoài rồi thu xếp đưa đi nơi khác. Bây giờ thì không được rồi. Bị chứng minh thân phận trước bao nhiêu người thế này, Tông Chính Thuần chắc chắn sẽ không nhảy vào vùng nước đục này làm gì, càng không thể thừa nhận thân phận nằng.

“Người đứng rất thông minh”. Mộ Tịch Dao cũng không thêm để ý đến sự căm hận mãnh liệt trong mắt Ngũ thị.

“Ân Cơ cũng bị phát hiện rồi sao?”

“Thiếp là Trắc phi của phủ Lục hoàng tử, chuyện điều tra hậu viện, tạm thời thiếp không thể can thiệp vào hậu viện phủ khác”. Kẻ tên Ân Cơ kia, có lẽ Tông Chính Minh còn chưa môn loại bỏ. Nếu không thì hẳn sẽ không cấm túc toàn bộ hậu viện, đến tận khi hắn rời kinh cũng chưa truyền ra tin tức gì.

“Nói cách khác đó là do mệnh của nô tỳ không tốt, nên mới bị đưa vào phủ Lục hoàng tử”. Hơn nữa Còn sinh tình với điện hạ, nhưng lại gặp phải loại nữ nhân yêu nghiệt như Mộ thị.

“Trắc phi cũng biết nô tỳ cũng không sống lâu được nữa, người có thể giải thích câu hỏi cuối cùng cho nô tỳ k, để nô tỳ chết được cam tâm tình nguyện không”.

“Không thể”. Ngoài dự đoán của tất cả mọi người, Mộ Tịch Dao từ chối thỉnh cầu cuối cùng của Ngũ thị.

Con người Ngũ thị đột nhiên trợn ngược, khóe miệng xuất hiện tơ máu tràn ra.

“Ah~”. Tề thị bị đánh về của Ngũ thị dọa mà kêu ra tiếng, trong chớp mắt nỗi sợ hãi bao trùm khắp căn phòng.

Nữ tử hậu trạch đều chưa từng chứng kiến một màn máu me thế này, Tô Lận Nhu kinh hãi quá độ cộng thêm trước đó có sự xấu hổ và giận dữ, bị chấn động quá lớn, thân thể mềm nhũn gục xuống bàn.

Sắc mặt của Hách Liên Mẫn Mẫn trắng bệch, đầu ngón tay run lên nhè nhẹ. Lúc này mới hiểu được lời Mộ Tịch Dao nói “tiền nàng ấy” không phải là lời nói chơi, mà đó chính là kết cục của Ngũ thị.

“Tỷ tỷ, nếu người không nói gì thì nữa cục diện hỗn loạn... sẽ không hay đâu”. Mộ Tịch Dao nhàn nhã thành thoi, nhìn đám nữ nhân loạn thành một đoàn, lỗ tai cảm thấy không chịu nổi quá nhiều.

Hách Liên Mẫn Mẫn thấy nàng còn trấn định, so ra thì chính mình còn có vẻ kém cỏi hơn, trên mặt không dễ coi.

Nữ nhân mà, chính là loại dễ dàng giận cá chém thớt. sau khi thấy xấu hổ xong thì Hách Liên Mẫn Mẫn lại phát hỏa thật lớn, dọa không ít nữ nhân yên tĩnh lại.

Vạt áo trắng của Ngũ thị đã bị máu nhuộm đỏ tươi, nhưng người thị lại quật cường dựa thẳng vào ghế, mắt nhìn thẳng vào Mộ Tịch Dao không rời.

“Ngay cả nguyện vọng hèn mọn cuối cùng của nô tỳ mà Trắc phi cũng không chịu thành toàn sao?”. Vừa nói xong thì cơ thể run lên, hơi thở không còn đều đặn nữa.

Mộ Tịch Dao nhận quạt từ trong tay Huệ Lan, phe phẩy vài cái, xua mùi máu tươi nhàn nhạt quanh mũi đi.

“Cũng không hẳn. Người muốn ra đi một cách cam tâm tình nguyện, việc này thiếp sợ không làm nổi. Câu trả lời mà người mong muốn nghe, thiếp thật sự rất sợ, nếu như thiếp nói ra chỉ sợ người sẽ không thể giải thoát được”.

“Nô tỳ là người sắp chết, còn có cái gì không chịu nổi?”

Thấy nàng ta ngay cả chết cũng muốn chết cho rõ ràng, Mộ Tịch Dao rất không đồng ý. Chết là việc vô cùng đơn giản, hỏi nhiều như vậy là muốn mang oán hận và không cam lòng đưa xuống dưới đó để oán tiếp ư? Con người ấy mà, phải biết buông bỏ, mới có thể có được hạnh phúc.

“Nô tỳ nghĩ mãi mà không rõ, trên tờ giấy kia thực ra là có mùi hương gì, lại có thể làm Trắc phi nắm chặt nô tỳ chết cũng không buông, một lời là định xong tội danh cho nô tỳ?”. Vừa nhanh vừa ác xử ý nàng, ngay cả gấp mặt lần cuối với người nọ không gặp được rồi.

Điện hạ...

Ôi, còn có thời gian nhớ thương nam nhân của nàng cơ đấy? Điều này thì chạm đúng phải lòng dạ hẹp hòi của Mộ Tịch Dao rồi. Tông Chính Lâm giờ là gối ôm riêng của nàng, theo lý thì đó là vật sở hữu tư nhân của nàng. Mộ yêu nữ có tính báo thù rất mạnh...

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 134: Thuần Vu

Edit: Linh Sờ Tinh

“Tờ giấy đó đã qua tay người. Là một mật thám được bồi dưỡng tỉ mỉ, người còn không phát hiện ra có gì khác thường thì thiếp làm sao có thể biết nhiều hơn chứ...?” Mộ Tịch Dao giả hoạt nhảy mắt mấy cái, trong lòng đã có quỷ, đương nhiên sẽ không bình an.

Ngũ thị quả nhiên là người thông minh, chỉ cần vừa suy nghĩ một chút đã hiểu. Biết được mình bị tính kế ngay từ đầu, trong giây lát mọi thứ như tan vỡ, không thể nói nổi một câu, máu từ trong cổ họng liên tục trào ra.

Mộ thị nói mình sẽ càng không thể giải thoát, quả đúng không sai, ứng nghiệm nhanh vô cùng.

Điện hạ, đây là nữ nhân mà ngài ưa thích? Khi đối mặt với địch nhân, dù là một kích cuối cùng cũng không mềm lòng.

Ngũ thị nhớ tới thân ảnh mà mình luôn chờ đợi, rõ ràng mình rất muốn tới gần nhưng lại bất đắc dĩ không thể không tận lực kiềm chế. Nàng giả ngốc tự tay đẩy người ấy ra xa, nên giờ trong lòng chỉ còn lại đau thương.

“Điện hạ... điện hạ sẽ không chết... nô tỳ, nô tỳ đã chuẩn bị tốt giải được”.

Đã sắp chết, liệu câu giải thích muộn màng này Mộ Tịch Dao có chuyển đến tai điện hạ hay không, dù chỉ được hần cảm thông một chút cũng tốt.

Mộ Tịch Dao thấy ánh mắt mong mỏi của nàng ta thì hiểu rõ sâu trong lòng nữ nhân này có một sự áy náy không cách nào nói rõ được với Tông Chính Lâm.

Tuy rằng nàng ta động tình với hần, nhưng lại muốn hủy diệt nữ nhân trong lòng hần và con nối dòng của hần. Hành động này chắc chắn sẽ làm hần hận nàng nên nàng lo sợ không yên.

Mộ Tịch Dao cau mày, không biết là mình nên có cảm giác gì. Loại tình tiết bi kịch thế này, nàng rất không thích. Thế nhưng người này lại có một trái tim thuần túy sạch sẽ đối với tình cảm. Điểm này Mộ Tịch Dao tự nhận mình không làm được.

Tròng mắt của Ngũ thị dần dần tan rã, năm ngón tay xanh tím nắm chặt thành ghé cũng dần dần buông lỏng, nàng ta cố dùng sức lực cuối cùng, nhìn Mộ Tịch Dao một cái thật sâu.

Mộ Tịch Dao thấy nàng ta chết không nhắm mắt, không khỏi lắc đầu tiếc nuối. Mặc dù nàng ấy chưa từng có ý mưu hại Tông Chính Lâm nhưng một khi hần biết được thân phận của nàng ấy, tuyệt đối sẽ không vì phần chân tình này mà thả một lỏi đi.

Thực chất con người Tông Chính Lâm vô cùng bá đạo. Chỉ cần là thứ hần muốn, sẽ không từ thủ đoạn để đoạt lấy. Điều hần chường mắt, cho dù tình sâu như biển cũng sẽ vứt bỏ như giầy rách. Đối với Ngũ thị, Tông Chính Lâm từ đầu đến cuối chưa từng để tâm vậy thì làm sao hần có thể thương tiếc chút hoàn cảnh bất đắc dĩ của nàng ta chứ?

“Đại quân sự, xử lý theo quy cũ”. Hậu sự của Ngũ thị Mộ Tịch Dao chẳng muốn hỏi đến. Cả cuộc đời nàng là một bi kịch, nhưng cái bi kịch này lại làm nàng chán ghét chứ chẳng hề thấy đáng thương. Ở Đại Ngụy, nữ tử có cảnh ngộ đáng buồn hơn nàng ta nhiều vô cùng, nhưng những người khác còn có thể cố gắng sống qua ngày, vì sao nàng ta lại làm chuyện xấu để sinh tồn chứ. Trương thị cả đời không con, chắc lý do cũng không thiếu nhờ người này.

“Tỷ tỳ, việc này đã xong, thiếp cũng không tiện ở lại”.

Hách Liên Mẫn Mẫn thấy Ngũ thị tắt thở, mới yên lòng. Mọi chuyện thuận lợi, trong phủ không còn người có ý làm loạn với điện hạ, mình cũng có thể an tâm điều dưỡng thân thể, sớm ngày sinh con trai trưởng cho điện hạ.

“Hôm nay mười mươi vất vả rồi, trên đường cẩn thận một chút”.

Ánh mắt của Vạn Tịnh Văn dõi theo đám người Mộ Tịch Dao một lúc lâu, mãi đến khi không thấy bóng nữa, mới chậm rãi thu hồi. Liếc mắt thấy Tô Lận Nhu bị khiêng đi, trong mắt nồng đậm vẻ khinh thường.

Cùng là Trắc phi, khí thế của một người có thể đè người xuống tận vực sâu, còn người này thì ngay cả mặt bàn cũng không lên nổi. Khó trách đến tận bây giờ Tông Chính Lâm cũng không muốn thị tẩm.

“Ngày mai Chính phi nhất định sẽ tiến cung, ma ma thuận đường ôm Thành Khánh vào thăm Thục phi nương nương. Cũng đã hơn một tháng không vào cung thỉnh an, chắc nương nương cũng nhớ”.

Bánh bao nhỏ được Thục phi yêu thích, Hách Liên Mẫn Mẫn muốn thừa dịp thân thể nàng không tiện để lỏi kéo Thục phi thì làm sao Mộ Tịch Dao có thể để nàng ta được như nguyên? Vì vậy, sau khi thay mẹ hần gánh tội Thành Khánh báo bồi lại một lần nữa bị Mộ Tịch Dao đẩy lên trước, trở thành nhóc con vương vãi nhất trong mắt Hách Liên Mẫn Mẫn.

****

Kỳ thành, trước phủ Tri châu.

“Vi thần cung nghênh hai vị điện hạ. Hần xá đơn sơ, nếu chiêu đãi không chu toàn, kính xin nhị vị điện hạ rộng lòng tha thứ”. Tri châu Vương Chí Khuê hạ thấp đầu, cúi lưng ép xuống thực thấp.

Tông Chính Minh thu quạt xếp lại, gõ gõ vài cái, ngữ khí rất khoan dung. “Vương đại nhân không cần đa lễ, bản điện hạ cùng Lục đệ chẳng qua là đi qua Kỳ thành, dừng lại một đêm, có chút chuyện quan trọng cần làm. Khách sáo quan cách làm gì, chi bằng miễn đi”. Trong miệng có cứng, ý tứ rất rõ ràng.

Vương Chí Khuê nghe cũng hiểu ý, hai vị điện hạ không quan sự tâm giả bộ, xu nịnh trên quan trường, xem ra tiệc tẩy trần buổi tối tổ chức ở Tự Tiên lâu không có hi vọng rồi, nhanh chóng hủy bỏ, đổi thành gia yến trong phủ Tri châu mới là thỏa đáng.

Tuy vậy, những nỗ lực ngóng trông có cơ hội thân cận cùng điện hạ của những đồng僚 có quan hệ với hần nhất định sẽ tan thành mây khói. Cũng may điện hạ ở tại phủ Tri châu, với hần mà nói là chuyện tốt. Một mình khoản đãi hai vị điện hạ, cái thể diện này, bình thường có cầu cũng không cầu được.

“Vi thần đã rõ, buổi tối đành ủy khuất hai vị điện hạ, thưởng thức cơm rau dưa của tộ phủ, kính xin nhị vị điện hạ đừng ghét bỏ”. Vương Chí Khuê hôm nay rất cảm tạ tài nấu ăn của phu nhân nhà mình, hần là có thể chống đỡ chút thể diện.

“Com thường rất tốt”. Tông Chính Lâm chuyển động nhãn ngọc trên tay trái, coi như là hài lòng với phản ứng của hần.

“Vây vì thần liền lui xuống dưới chuẩn bị, nếu hai vị điện hạ mệt mỏi, trong phòng đã chuẩn bị nước ấm”. Vương Chí Khuê là người thận trọng trầm ổn, thu xếp mọi chuyện cực kỳ hợp lý.

“Ngũ ca, tắm rửa nghỉ ngơi cho lại sức, lát nữa đệ đệ lại đến tìm huynh”. Tông Chính Lâm quay người rời đi, trong sương phòng Nghiêm Thừa Chu đã chuẩn bị những quần áo mà hắn quen dùng để tắm rửa.

“Điện hạ, Hách Liên Chính phi và Mộ Trắc phi đều có gửi thư”. Nghiêm Thừa Chu đưa thư cho Tông Chính Lâm. Chỉ sợ với sức nặng của hai lá thư này điện hạ cũng không thỏa mãn.

Quả nhiên, điện hạ vừa nhận thư lông mày liền giật giật.

Tông Chính Lâm đảo qua kiểu chữ quen thuộc của Mộ Tịch Dao, đề thư của nàng sang một bên, sau đó mở thư của Hách Liên Mẫn Mẫn ra, cẩn thận đọc.

Ngoài việc nói một chút chuyện trong phủ, thì là hỏi han ân cần, bày tỏ quan tâm. Cuối cùng nói chuyện để Hách Liên gia tham gia vào binh quyền, ngôn từ có chút thận thung.

Tông Chính Lâm đọc xong thư, khuôn mặt không tỏ ra vui buồn. Mở thư Mộ Tịch Dao ra xem, thấy trên phong thư có hai hình nhỏ nàng nghịch ngợm vẽ lung tung, Lục điện hạ thấy rất bất đắc dĩ.

Ngay cả viết thư nàng cũng muốn thành một trường phái riêng, chỉ cần nhìn góc phải bên dưới có vẽ một khuôn mặt cười là biết tâm tình nàng không tệ.

Tông Chính Lâm mở phong thư ra, một lát sau mặt đã đen lại.

Mộ Tịch Dao rõ ràng chỉ viết có nửa trang giấy, sau đó còn dám lấy con hắc ra “gán nợ”. Thấy trên mấy trang giấy là dấu ấn tay và chân của Thành Khánh, Tông Chính Lâm có thể tưởng tượng ra tình cảnh lúc ấy. Tiểu tử kia nhất định sẽ rất vui vẻ khi được mẹ hắn dạy như thế, hắn chính là loại thích mấy trò mới mẻ.

Đáng lẽ ra khi nữ nhân và con trai của mình vui vẻ, Lục điện hạ cũng phải lây chút vui vẻ mới đúng, như vậy chứng tỏ quý phủ hòa thuận vui vẻ. Đáng tiếc, lúc này Tông Chính Lâm lại hận đến ngứa răng, chẳng hề cảm kích cái sự “dụng tâm lương khổ” của Mộ Tịch Dao.

Thật đúng là giỏi. Trước khi đi đã liên tục dặn dò nàng không được lười biếng, nay mới đi đã tìm đường tắt, trộm dùng mảnh lối. Mộ Tịch Dao rất thông minh, nhưng mà nàng lại dám khôn vặt với hắn, xem ra nàng thực còn chưa chịu đủ giáo huấn.

Nhưng mà, nàng muốn dùng Thành Khánh để bổ sung phần nợ của nàng nhiều lần sao? Lục điện hạ đúng là quá hiểu Mộ Tịch Dao, đoán là trúng.

Tông Chính Lâm đen mặt cất thư đi, nhẹ tháo nhẫn ngọc, khoe mắt lộ ra chút vui vẻ.

Tiểu nữ nhân dám cùng hắc đầu, vậy thì đừng trách hắc đầu đoạt át chủ bài trước một bước.

Một lát sau Nghiêm Thừa Chu đến, cầm theo hồi âm của điện hạ nhanh chóng đi làm việc. Trong lòng lại nhủ thầm, rốt cuộc trong thư Dao chủ tử trêu chọc gì điện hạ, khiến chủ tử dứt khoát như vậy.

Trên tay hắn là hai lá thư hồi âm, một phong là thư nhà cho Hách Liên Chính phi. Một phong khác Nghiêm Thừa Chu cực kỳ tò mò, là thư gửi cho Mộ phủ, còn có con dấu riêng của điện hạ. thư có đóng dấu riêng, có nghĩa là cực kỳ quan trọng, không thể khinh thường được.

Nghiêm Thừa Chu mới đến chỗ rẽ, đã gặp ngay Ngũ điện hạ dẫn người tới.

Tông Chính Minh nhìn thoáng qua hai bức thư trong tay hắn, hai chữ “Mộ phủ” bắt chợt đập vào mắt, một tia vui vẻ bất giác hiện ra.

“Trắc phi nhà ngươi lại phạm tội gì rồi hả?”. Nếu không phải Mộ Tịch Dao lại chọc Lục đệ không vui, thì làm sao Tông Chính Lâm lại điểm danh “Mộ phủ” mà không phải cha vợ “Mộ đại nhân”.

Lông mày Nghiêm Thừa Chu nháy lên, thanh danh của Dao chủ tử cũng đã đến tai Ngũ điện hạ rồi sao? Có một vị chủ tử như vậy, Nghiêm Thừa Chu thực không biết nên trả lời như thế nào.

Tông Chính Minh thấy hắn khó xử, vỗ nhẹ quạt xếp trong tay hai cái, cười rất vô tư, “Mà thôi, chuyện của điện hạ nhà ngươi quan trọng hơn, nhanh đi làm đi”. Không biết mấy ngày sau về mặt của nàng sẽ như thế nào.

Tông Chính Minh cảm thấy nếu Mộ Tịch Dao tức giận bất bình, vội vàng gửi đến một bức thư “trả lời”, thì hắn cũng sẽ có thể được xem chuyện cười của Tông Chính Lâm, có thể trêu chọc một chút cho vui.

Bây giờ nàng đã mang thai gần chín tháng, còn một tháng nữa hài tử thứ hai của nàng sẽ ra đời.

Nghĩ đến lần đầu gặp nàng khi tuyển tú. thật đúng ngoạn một cái thời gian đã qua nhiều năm.

“Ngũ ca, ở đây”. Tông Chính Lâm mang theo Diệp Khai đi tới, đến gần lại phát hiện thần sắc Tông Chính Minh không đúng.

“Đang định tìm đệ”. Tông Chính Minh cười cười, che giấu nỗi lòng.

“Chuyện Thực trung...”. Hai người sống vai đi, thỉnh thoảng trao đổi chút chuyện, nếu như xếp chuyện chuyện đoạt vị, không có sự đối địch, nói không chừng hai người có thể thân thiết.

“Còn không mau khai ra! Có phải người trộm mang áo choàng gấm da lông của tiểu thư ra phủ đòi lấy tiền hay không?”

“Ma ma biết rõ, nô tỳ theo tiểu thư đã bảy năm, sao có thể làm ra chuyện như thế?”

Tiếng quát lớn phía trước cắt ngang hai người Tông Chính Lâm. Đây là tiền viện, sao lại có nữ tử ở hành lang ni non?

“Phía trước là người nào? Thấy điện hạ còn không hành lễ?” Đại quân gia Tri châu phủ bị dọa toát một thân mồ hôi lạnh. Tên nô tài nào không có mắt vậy chứ, thật đúng là xú quấy. Sao có thể làm mất mặt trước quý nhân?

Bốn người phía trước nghe thấy người đến là điện hạ mà lão gia nhà mình cẩn thận hầu hạ, vội quỳ xuống. Run rẩy thỉnh an thứ lỗi.

Tông Chính Lâm vốn không kiên nhẫn với chuyện vặt ở hậu viện, ánh mắt dời đi, đột nhiên lại gắt gao chăm chú nhìn một nữ tử, trong mắt phượng lộ ra vẻ tỉnh mạch khó lường.

Hai mắt Tông Chính Minh cũng khóa tại một nữ tử lộ ra nửa khuôn mặt như phù dung.

Giống, thực giống. Hình dáng này đúng là giống Mộ Tịch Dao đến bảy tám phần, ngoài đôi mắt quá kém, nhưng nếu nhìn thoáng qua sẽ rất dễ nhận nhầm người.

“Người là người nào?” ngoài dự đoán, người đầu tiên chất vấn lại là người trước nay ít nói, Lục điện hạ Tông Chính Lâm.

“Điện hạ hỏi người, còn không nhanh trả lời, muốn chết hay sao?”. Ma ma quân sự vừa rồi còn hung hăng răn dạy, thấy nàng kia trì độn nhìn hai vị điện hạ đến ngây người, bị dọa vội nàng kéo cánh tay nàng ta, bảo nàng ta đáp lời.

Người kia hình như rất kinh hãi, trả lời có chút run run, “Bẩm điện hạ... nô tỳ là nha đầu sai sử bên cạnh Tam tiểu thư”.

Tông Chính Minh thấy nàng sợ hãi, ngữ điệu hòa hoãn hơn một chút, “Người tên họ là gì, tại sao lại ở đây, vì sao dung nhan không chỉnh tề?”. Búi tóc của Nữ nhân này tán loạn, quần áo nhăn nhúm, hốc mắt còn phấm hồng. Ánh mắt đảo qua mấy người còn lại phía sau, Tông Chính Minh đại khái đoán được toàn bộ câu chuyện trong đó.

Nha hoàn kia cúi thấp đầu, khàn khàn đáp lời, “Nô tỳ vốn tên Thuần Vu Dao, nguyên quán ở Mạc Bắc. Sau chiến loạn, bị người bán đến Đại Ngụy làm nô tỳ. Được Tam tiểu thư chọn hầu hạ bên người, đổi tên tiểu Kiều”.

Tông Chính Minh cùng Tông Chính Lâm nghe nàng nói lại thân thể xong, cả hai đôi lông mày đều nhíu lại.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Hồng Nương

Edit: Linh Sờ Tĩnh

“Điện hạ, tiểu Kiều trộm đồ của chủ tử bán lấy bạc, nô tài bắt nàng đưa đến Tiền viện để tìm Quân sự lĩnh phạt”. Ma ma quân sự thấy không khí có vẻ không đúng lắm, vội vàng nói rõ sự việc.

Tông Chính Lâm coi như không thấy nàng ta, nhưng chỉ cần một cái liếc mắt hần đã đánh giá rõ ràng Thuần Vu Dao.

“Muốn bắt người là phải có chứng cứ?”. Tông Chính Minh khép quạt ngọc trên tay, trong đôi mắt hần có thêm vẻ ác liệt.

Ánh mắt nàng ta rất sạch sẽ. Nhìn thấy một gương mặt quen thuộc như vậy, đương nhiên hần không dễ bỏ qua.

“Nếu có tranh luận thì đưa đến nha môn cho quan phủ điều tra”. Tông Chính Lâm cũng không ôn hòa như Tông Chính Minh, tuy mới chỉ liếc mắt nhưng thủ đoạn khá lợi hại.

“Nô tỳ chỉ thấy hôm đó nàng ta từ trong phòng đi ra, sau đó trong phòng liền kêu mất trộm, cho nên nô tỳ đoán...”. Một người đang đứng ở sau lưng ma ma quân sự bị dọa sợ đến mức phải nói thật.

“Người nói cái gì? Người đoán? Vừa rồi không phải người còn cam đoan với ta là tận mắt thấy nàng ta trộm đồ mang ra ngoài phủ?”. Ma ma quân sự

kinh hãi, vẻ mặt khiếp sợ nhìn tiểu nha hoàn dám lừa dối mình, sau lưng cũng đã toát mồ hôi lạnh.

“Quản gia, việc nhỏ như thế này còn cần bản điện lo lắng giúp phủ các người giải quyết?”. Tông Chính Lâm đã bắt đầu không được vui.

Thuần Vu Dao có khuôn mặt giống Mộ Tịch Dao, lại quý trên mặt đất một cách vô cùng hèn mọn, trong lòng hẳn bỗng có cổ căm tức trào lên.

Điều này đã chạm vào điểm cấm kỵ của Tông Chính Lâm, việc che chở Mộ Tịch Dao đã thành bản năng của hắn. Tuy biết rõ nữ tử trước mặt không phải là người mình luôn nhung nhớ, nhưng hắn cũng không chấp nhận được khi người khác mạo phạm khuôn mặt kia.

“Vâng, vâng, nô tài sẽ cho người điều tra rõ ràng, sẽ tra rõ ràng”. Đại quản gia không ngừng lau mồ hôi. Không hiểu đây là chuyện gì! Ông ta hung hăng trừng mắt nhìn vị ma ma quản sự kia một cái, dám làm xấu mặt trước hai vị điện hạ. Như thế này thì điện hạ sẽ cảm thấy quý củ thường ngày trong phủ rất không tốt?

Còn nha hoàn tên tiểu Kiều này nữa, cũng không biết là tích phúc mấy đời, không hiểu sao lại được hai vị điện hạ coi trọng? Người này người kia thay nhau ra mặt cho nàng ta.

“Đứng dậy”. Trong mắt Tông Chính Lâm đầy vẻ lạnh lẽo ra lệnh cho nữ nhân đầy vẻ nhu nhược trước mắt.

Thuần Vu Dao bị lãnh khí quanh thân hắn hù dọa, dù sao cũng chỉ là một nha đầu chưa trải sự đời, sao có thể chịu được khí thế như vậy, không khỏi rúm ró đứng dậy.

Đang nao núng cúi đầu tránh né ánh mắt sắc bén của Lục điện hạ, thì bà vai lại bị người khác vỗ nhẹ hai cái.

“Á!”. Tiếng hét kinh hãi vang lên, trên đỉnh đầu nàng ta vang lên một giọng nói ôn nhu an ủi của nam tử.

“Đừng sợ, người đứng dậy trước đi”. Tông Chính Minh đưa quạt xếp dời khỏi vai nàng ta, tinh tế đánh giá một phen.

Nhìn gần, ngũ quan càng giống, chỉ có điều không tinh xảo bằng Mộ Tịch Dao. Tướng mạo cùng tên đều có điểm giống, thế gian sao có chuyện trùng hợp như thế?

Tông Chính Lâm thấy hắn có thái độ ôn hòa, sao lại không hiểu nguyên do trong đó chứ. Đôi mắt mang theo một chút lạnh lẽo, thì ra Tông Chính Minh vẫn luôn để ý đến Mộ Tịch Dao.

“Nhị vị điện hạ, tiểu nhân sai người dẫn đám người không có mắt này ra phía sau trị tội. Chỉ là cô nương tiểu Kiều này...”. Đại quản sự thấy thái độ của hai vị điện hạ đối với tiểu Kiều có chút khác thường, đoán không biết có nên dẫn người lui xuống không.

Tông Chính Minh thấy thái độ dò xét của ông ta, sắc mặt càng thêm lạnh nhạt. “Người trong phủ nhà các người, phải làm thế nào, còn cần bản điện dạy?”

Đám nô tài quen thói xu nịnh, ông ta cho là mình và Tông Chính Lâm có ý muốn tỳ nữ này hay sao? Đừng nói kẻ này chỉ giống Mộ Tịch Dao bảy tám phần, cho dù giống đến mười phần, thì cũng không phải là một người.

Quản sự kia thấy sắc mặt của hắn liền biết mình khéo quá hóa vụng. Vội vàng sai người mang theo bốn người kia đi hậu viện, còn mình thì thành thật dẫn đường cho hai vị khách quý.

Mộ Tịch Dao còn chưa biết rằng ở Kỳ Thành xa xôi Lục điện hạ nhìn thấy có người giống mình, hắn càng thêm nhận ra sự khác biệt của Mộ yêu nữ. Cho nên khi hắn nghĩ đến bức thư vừa sai Nghiêm Thừa Chu đi gửi, hắn cảm thấy mình có chút nhẹ dạ. Đáng ra nên nặng tay một chút cho nàng tỉnh táo lại, có dám để hắn chờ thư lâu, hơn nữa thư chỉ có một trang giấy với giọng điệu bực bõm nữa hay không, Tông Chính Lâm thực sự không ngại sai người trở về nhìn chăm chăm mỗi câu mỗi chữ nàng hồi âm.

*****

Từ sau khi Vệ Chân tận mắt chứng kiến uy phong凛冽 của Dao chủ từ khi bắt nội ứng, hắn càng thêm dụng tâm làm chuyện Mộ Tịch Dao giao phó. Trước kia vì điện hạ, liên quan đến “ái thiếp” của điện hạ nên hắn mới chú ý thân cận lấy lòng. Nay hắn thực đã bội phục, cảm thấy bản lĩnh của Dao chủ từ không hề đơn giản cho nên đương nhiên hắn cam tâm tình nguyện để nàng sai sử.

Ngày hôm đó Mộ Tịch Dao gọi hắn vào Đan Như Uyển, không nói một câu, chăm chăm nhìn vào Mộ Chân. Ánh mắt của nàng dù nhìn thế nào cũng như đánh giá soi mói, tựa như đang chọn rau cải, không nên, phải chọn được một cây chất lượng tốt còn đẹp mã thì mới có thể hợp ý nàng vậy.

“Vệ đại nhân ~”, đúng lúc Vệ Chân sắp không chịu được nữa, Mộ Tịch Dao cũng chịu mở miệng, nhưng mà khi nghe giọng điệu này Vệ Chân giật mình một cái, toàn thân lông tơ đều dựng đứng lên.

Không đứng, không đứng. Bình thường khi Dao chủ từ dùng giọng điệu này gọi điện hạ tức là có chuyện muốn nhờ, mà phần lớn những chuyện đó đều vô cùng phiền toái. Hôm nay chủ tử gọi mình như thế, chẳng lẽ là ở trong lòng thấy buồn chán rồi, muốn đi ra ngoài.

Vệ Chân cảm thấy mình nên đề cao cảnh giác, Dao chủ từ chắc chắn sẽ rất đeo bám, chỉ nói mấy câu là sẽ làm người u mê, đầu óc hồ đồ chưa kịp tỉnh táo thì đã đồng ý yêu cầu của chủ tử rồi. Nếu sau muốn đổi ý, chủ tử sẽ nói là “Nói không giữ lời, bắt nạt phụ nữ”, tội danh này đối với một đại nam nhân mà nói, thật sự quá khó nghe. Nếu như lại bị chủ tử u oán trách cứ, chỉ nhẹ nhàng một cái than thở, cũng khiến người dù mắc cỡ đỏ mặt cũng phải kiên trì

làm xong việc đó. Loại thiết thời này Vệ Chân cũng từng bị không ít.

“Chủ tử, lần này điện hạ rời kinh, đã từng dặn dò kỹ lưỡng. Dù thuộc hạ có một trăm lá gan, cũng không dám để ngài ra khỏi đại môn”. Giờ Vệ Chân đã học thông minh hơn rồi, hẳn biết tỏ vẻ oan ức trước, không thể để Dao chủ tử mở miệng chiếm tiện cơ.

“Ngươi nói đi đâu vậy, ta là một chủ tử không đúng mực như vậy sao? Khẩu dụ của điện hạ, thiếp đương nhiên sẽ tuân theo”.

Đừng nói Vệ Chân, ngay cả Triệu ma ma cũng cảm thấy xấu hổ giùm nàng. Trắc phi nói lời này thật sự không ai dám tin.

“Vệ đại nhân chớ nóng vội, lần này gọi ngươi đến là có đại sự cần thương nghị”. Mộ Tịch Dao ngồi ngay ngắn lại, lộ ra vẻ nghiêm trọng. “Vệ đại nhân năm nay bao nhiêu tuổi?”.

Mộ Tịch Dao đột nhiên hỏi câu này, khiến cho Vệ Chân hoảng hồn.

“Thuộc hạ năm nay tuổi mụ đã hai mươi”.

“Hai mươi? Rất tốt!” Mộ Tịch Dao cao hứng tán thưởng, tỏ vẻ rất vừa lòng. Hai mươi tuổi, tuổi trẻ tài cao, một quả dưa non vừa mới thành thực.

Cái này có gì tốt? Vệ Chân không rõ lắm.

“Đã định thân chưa?”

Khụ khụ, Triệu ma ma bị nghẹn ho khan liên tục, vẻ mặt cực kỳ xấu hổ. Nhìn về phía Vệ đại nhân đang đứng ở đó, thấy hẳn cũng có vẻ mặt xấu hổ và gượng dở, chỉ thiếu phát tác đòi công đạo với chủ tử.

“Chủ tử, đây là câu nói với nữ giới. Còn đối với nam tử thì nên nói là, “Đã định hôn ước chưa?”” Triệu ma ma lại gằn nói nhỏ, trong lòng cực kỳ bất đắc dĩ. Bà có thể hiểu ý đồ của Trắc phi, nhưng mà ngài không loạn điểm uyên ương, làm hồng nhân duyên của người khác sao? Nhìn Vệ đại nhân trước mặt đây, chủ tử làm hồng nương thật sự là... có vẻ làm ngược đời rồi.

Mộ Tịch Dao hơi quần bách cương mặt, mới làm mỗi lần thứ nhất làm, khó tránh khỏi thiếu kinh nghiệm. Chắc mọi người sẽ thông cảm cho mình, không có vấn đề gì?

Chột dạ nhìn về mặt đã biến thành màu đỏ tím của Vệ Chân, Mộ Tịch Dao không khỏi xấu hổ sờ cánh mũi.

Triệu ma ma ở một bên cố kiềm chế ý muốn tiến lên bắt cái tay xúc động của nàng, nhưng rồi bà nhắm mắt lại giả bộ không phát hiện.

“À, Vệ đại nhân, vừa rồi thiếp hồ đồ, hỏi không đúng. Như vậy đi, ta hỏi lại một lần, ngươi cũng đừng để trong lòng”.

“Đại nhân, ngươi đã định hôn ước chưa?” Mộ Tịch Dao vẻ mặt vui vẻ, lần này hỏi chắc ổn thỏa đấy. Chỉ là sao đôi mắt của nàng thì cứ nhìn thẳng vào người ta, như chết cũng không buông vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 136: Vấn Đáp

Edit: Linh Sờ Tĩnh

“Vệ đại nhân là trưởng tôn của chi thứ tư dòng thứ xuất của phủ Vệ Quốc công ư?” Mộ Tịch Dao vô cùng khiếp sợ khi biết xuất thân của Vệ Chân.

Phủ Vệ Quốc công là một trong ba phủ Quốc công lớn và phồn thịnh nhất. An Quốc công giờ đã lui bại, Vinh Quốc công phủ chỉ còn một mình quốc công gia chèo chống. Mà phủ Vệ Quốc công thì lại khác, nội bộ ba chi như thể chân vạc, tranh đấu cực kỳ kịch liệt. Tứ phòng nơi Vệ Chân sinh ra, tuy không phải là dòng đích tử nhưng lại rất cường thế.

Theo lời Triệu ma ma nói, trên Vệ Chân có hai người trưởng bối, một đang là đại quan ở biên cương, một làm quan ở nội các. Nếu nói như thế thì gia thế của Vệ Chân cũng được coi là nhà cao cửa rộng.

“Vì sao đến nay hẳn vẫn chưa đính hôn?”. Tuy không có mẹ, nhưng tổ phụ và cha ruột chẳng phải vẫn còn đó sao? Dù hai người đều không quá quan tâm, chẳng lẽ một quân cờ dùng để liên hôn tốt như vậy mà mấy phòng khác có thể bỏ qua sao?

Không có Vệ Chân ở trước mặt nên Triệu ma ma nói nhiều hơn. Đối phó với tính tình mọi chuyện đều phải hỏi rõ nên Triệu ma ma nói rất cẩn thận.

“Cha của Vệ đại nhân mặc dù là một vị quan tốt nhưng lúc tuổi trẻ có làm vài chuyện hoang đường. Khi đó chuyện huyền ảo cả Thịnh Kinh, ông ta ái

thiếp diệt thê. Mẫu thân của Vệ đại nhân bị ái thiếp của cha hấn làm tức chết, vì vậy hai cha con mới kết thù. Nhiều năm đã qua nhưng Vệ đại nhân cũng không chủ động về quốc công phủ, cha Vệ đại nhân nhiều con trai, cũng không tiếc gì người con trai trưởng phản nghịch từ nhỏ này, vì vậy nhiều chuyện bị trì hoãn, cũng không ai hỏi tới”.

“Chủ tử, ngài thử nghĩ xem, nếu như trong nhà Vệ đại nhân định hôn cho cậu ấy nhưng đến lúc nạp lễ không có chú rể, chẳng phải là tự tát vào mặt mình còn đắc tội với nhà thông gia? Lão nô nghe nói, hàng năm quốc công phủ đều giục Vệ đại nhân hỏi phủ mừng năm mới, nhưng chín, mười phần Vệ đại nhân đều bất tuân theo, cứ đến lúc đó là sẽ xin với điện hạ vào quân doanh, lấy lý do công việc bận rộn mà ngăn lại hết?”

Triệu ma ma thôn thức nói, Mộ Tịch Dao nghe như thấy được mùi ngon.

Thiếu niên phản nghịch của Đại Ngụy, tính khí này đúng khẩu vị của nàng rồi. Mộ Tịch Dao quyết định, đối với một cấp dưới có chủ kiến, có chí khí như vậy, sau này sẽ phải chiều cổ nhiều hơn, cho đôi phương có một gia đình ấm áp.

Lão tử ái thiếp diệt thê kia, Mộ Tịch Dao nhảy dựng lên, tỏ vẻ không coi ra gì.

“Nếu đúng theo lời ma ma nói, việc mỗi mai này còn làm được không?”. Theo lý mà nói Vệ Chân có xuất thân cao, nếu chỉ hôn với hai đại nha đầu của mình thì không thích hợp. Nhưng tình huống của hấn đặc thù, hay là đợi thêm mấy năm, đến lúc đó hấn đã thành một ông già, tùy tiện sẽ tiện nghi người khác, chẳng thà bây giờ nghĩ cách, cho một người của mình giành lấy cái bánh này.

Ở phương diện này Mộ Tịch Dao không có kinh nghiệm, nên khiêm tốn muốn nghe ý kiến của người đi trước.

Triệu ma ma trầm ngâm một lát, không xác định nói. “Nếu điện hạ mở miệng, thân phận của chủ tử cao quý thêm chút nữa, có lẽ có thể thành?”

Hả? Thân phận bây giờ còn chưa vào nổi mắt quốc công phủ? Mộ Tịch Dao nghi ngờ.

“Ý lão nô là, vị trí của chủ tử bây giờ tuy là “ổn” nhưng những gia tộc lớn như bọn họ, nhà nào mà chẳng cầu lợi ích lâu dài? Chủ tử được điện hạ coi trọng mới có thể khiến cho nha hoàn bên người thêm thể diện đúng không?”

“Nhưng mà lão nô cũng vẫn lo lắng, ngài và Hách Liên Chính phi chắc chắn không cùng đường. Chỉ sợ Quốc công phủ sẽ không muốn vì tìm nơi nương tựa mà lại dấn rõ ràng là đắc tội Hách Liên gia”.

Con mắt của Mộ Tịch Dao lóe lên, tâm tư nhanh chóng suy nghĩ.

Có mỗi việc làm mai mối cho nha hoàn mà cũng liên quan đến phân chia lợi ích triều đình, phiền toái như thế thì Mộ Tịch Dao chẳng thích. Cũng may đều là thế lực của Tông Chính Lâm, một nồi cơm mọi người cùng chia, thiếu bữa này, bữa sau lại bù là được. Dù sao cũng tốt hơn là đi giật chén cơm của kẻ khác.

Chuyện này một mình mình không làm chủ được, còn phải đợi đại boss về làm chủ. Huống chi chuyện mai mối cũng phải được hai người trong cuộc gật đầu. Việc này không gấp được, để Vệ Chân thường xuyên đến Đan Như Uyển hơn một chút là được, có thêm cơ hội trao đổi mới là việc ưu tiên hàng đầu.

Mộ Tịch Dao lén lút nghĩ rằng Vệ đại nhân có thể kham nổi việc này, nhà trai đã xong, chỉ còn lại hai đoá hoa lan nhà mình mà thôi.

Huệ Lan, Mặc Lan bị Mộ Tịch Dao gọi về gấp, cứ nghĩ là chủ tử có chuyện quan trọng sai bảo, vội bỏ dở việc trong tay chạy về nhận việc.

“Mấy ngày trước ta đã nhớ đến việc lớn của mấy người các người. Ai ngờ lại gặp chuyện ngoài ý muốn nên kéo dài đến bây giờ mới hỏi ý tứ hai người các người”. Mộ Tịch Dao hơi giải thích sơ qua ý định của mình, dù là chủ tử nhưng kỳ thật nàng vẫn rất quan tâm cấp dưới, tuyệt đối không có tính độc đoán.

“Hai người các người năm nay cũng sắp mười bảy mười tám rồi, nữ tử ở tuổi này cũng đã sớm có người ưng ý. Bây giờ, chủ tử ta đây coi trọng Vệ đại nhân bên cạnh điện hạ, hai người các người ai cảm thấy hấn không tệ lắm, có thể cùng trải qua ngày tháng sau này?”

Mộ Tịch Dao thật sự không có năng khiếu làm bà mối, hỏi thẳng như thế này thì muốn hai hoàng hoa khuê nữ trả lời thế nào?

Triệu ma ma ở một bên thờ dài, vội chữa cháy cho nàng. Nếu cứ hỏi như thế này, sợ là hai nha đầu này cả đời cũng không trông cậy vào Trắc phi tìm được người phù hợp.

“Ý chủ tử là, các người cũng đã đến tuổi. Nếu phải gả cho một nhà không hiểu rõ thì chi bằng tìm người tốt bên cạnh điện hạ. Vệ đại nhân tuổi trẻ tương lai nhiều cơ hội, cũng rất biết tiết chế bản thân, chưa bao giờ làm chuyện mất thể diện. Là người thành thực, làm việc gì cũng làm đến nơi đến chốn, không như người trẻ tuổi mạnh mẽ háo thắng. Ngày thường cũng tiết kiệm, là người có thể chung sống cả đời”.

Mặc Lan và Huệ Lan nghe mà đỏ mặt tim đập nhanh, vô cùng thẹn thùng. Câu hỏi ban nãy của chủ tử càng làm các nàng xấu hổ vô cùng.

Mộ Tịch Dao thấy hai người mắc cỡ ngại ngùng cả nửa ngày mà không nói được một lời, nhũn mảy cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát.

“Nếu cảm thấy không hợp, còn có Diệp thị vệ Diệp Khai. Nghiêm Thống lĩnh tuy tuổi tác hơi lớn, nhưng có lẽ cũng sẽ rất yêu thương người”. Mộ Tịch Dao kể hết cả mấy người đắc dụng nhất dưới trướng Tông Chính Lâm ra, cũng không hề khách sáo với Lục điện hạ.

“Nếu vẫn không được, dưới trướng điện hạ cũng có không ít tướng lĩnh, đến lúc đó ta sẽ lưu ý, chắc chắn có thể tìm người hợp tâm ý của các người”.

Cuối cùng thì Triệu ma ma đã rõ. Chủ tử nào phải chỉ người, rõ ràng là để bọn họ chọn được người hợp ý. Từ trước tới nay việc hôn phối của nhà hoàn phối đều là lệnh của chủ tử, ai ngờ khi đến lượt Trắc phi nhà mình thì còn chú ý hơn cả tiểu thư nhà người. Hơn nữa còn mong tìm được người mà bọn họ tình đầu hợp ý nữa.

Đây chẳng qua là quan niệm thâm căn cố đế của con người Mộ Tịch Dao, không có cách nào sửa đổi lại. Nếu để nàng tiện tay chỉ một cái là thành một cuộc hôn nhân, nếu bọn họ chẳng hiểu rõ nhau, không vừa ý cũng âm thầm fchiuj đựng, sau này hôn nhân không hạnh phúc, ngày ngày đòi cùng cách, như thế thì chẳng phải nàng sẽ bút rút lương tâm mà chết sao?

“Chủ tử, chúng nô tỳ đều nghe ngài. Người chủ tử chọn nhất định là tốt. Mặc Lan chỉ cầu có thể làm quân sự cô cô trong phủ, cả đời đi theo ngài”. Mặc Lan biết nếu hôm nay chủ tử không có được câu trả lời thì chắc chắn sẽ không buông tha, cho nên cố lấy dũng khí nói.

“Huệ Lan cũng vậy”. Nhỏ hơn Mặc Lan nửa tuổi, Huệ Lan da mặt càng mỏng hơn.

Đúng là ở trong phúc mà không biết hưởng phúc! Mộ Tịch Dao cảm khái.

Nếu trước đây có người hỏi nàng một câu như vậy, nàng sống chết cũng sẽ tranh thủ đến cùng. Thế mà bây giờ một cái phúc lợi tốt như vậy bày trước mặt các nàng mà hai người bọn họ cũng không dám bạo gan mưu cầu tìm cho mình một vị phu quân tốt. Nữ tử Đại Ngụy mặc dù đã rộng rãi một chút, nhưng tâm lý vẫn theo mấy thứ quy củ cũ kỹ.

“Cũng được, hai người các người đang ở tuổi đẹp nhất, cũng không cần gấp. Có cơ hội lại nhìn xem. Nếu trong lòng có người như ý, thì không nên bỏ lỡ. Chủ tử ta không hi vọng các người chỉ vì rụt rè mà bỏ lỡ mất hạnh phúc của bản thân”.

Mộ Tịch Dao ghét bỏ nói thẳng, mình chứng mất mấy cô nàng có giáo dưỡng như khuê nữ, điều này làm mấy người Triệu ma ma không nói nổi.

Lá gan của Trắc phi được điện hạ nuông chiều trở nên quá lớn rồi. Bọn họ cũng không có chỗ dựa vững chắc, đương nhiên phải tuân theo khuôn phép. Trong lòng ba người bọn họ, những thói hư tật xấu không hợp lẽ thường của Trắc phi mặc phải đều là do điện hạ sủng ái mà thành

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: So Chiêu

Edit: Linh Sờ Tinh.

“Điện hạ, ba vị tiểu thư của phủ tri phủ mang theo tiểu Kiều cô nương tới cảm ơn”. Nghiêm Thừa Chu bẩm báo, trên mặt có chút không nhịn được.

Ba vị tiểu thư ban đêm tới cầu kiến, chỉ có một vị là hiểu thể thống, còn hai vị còn lại thì nồng nặc mùi son phấn, dày vò hán hồi lâu, gần như là xông thẳng vào.

Tông Chính Lâm nghiêng người trên sập gỗ, tay phải nhẹ nhàng lật vài trang sách, “Người vừa nói là Tam tiểu thư hay là ba vị tiểu thư?”

Nha hoàn kia lúc trước có nói là được Tam tiểu thư chọn làm người hầu hạ. Nếu chỉ là đến cảm tạ thì sao lại có thêm hai vị?

Nghiêm Thừa Chu nghe ngữ khí của điện hạ, liền biết chủ tử không có hảo cảm với mấy nữ nhân phiền toái này. “Điện hạ, quả thực là ba vị tiểu thư. Ngoài Đại tiểu thư không ở trong phủ, các vị tiểu thư còn lại đều đang chờ bên ngoài”.

“Mời tam tiểu thư của Vương gia vào. Những người còn lại không gặp”. Tông Chính Lâm đặt sách xuống, chỉnh lại vạt áo, nhắc chân xuống, chậm rãi bước đến ghế ngồi.

Một lát sau, một nữ tử trẻ tuổi mang theo Thuần Vu Dao ăn mặc hoàn toàn mới bước vào.

“Dần nữ bá kiến điện hạ”.

“Đứng dậy đi”.

Dung mạo bình thường, còn không bằng nhan sắc của mấy nha đầu phủ hoàng tử. Tông Chính Lâm thấy nàng không có vẻ của người mất môi dụ hoặc, thần sắc cũng hòa hoãn hơn nhiều.

“Việc cảm tạ thì bỏ đi”.

Tam tiểu thư đầy vẻ gợn gao, nhìn Lục điện hạ đầy uy nghiêm, căn bản không biết mở miệng như thế nào.

Nàng ta bị Nhị tỷ và Tứ muội ép buộc dẫn tiểu Kiều tới, kết quả hai người kia bị cản ở bên ngoài, chỉ còn một người là nàng nên không biết phải ứng phó như thế nào.

Thấy tiểu thư nhà mình như thế, Thuần Vu Dao lại càng câu nệ. Nói là đến cảm tạ, nhưng ngoài việc thỉnh an, thì chẳng nói nổi một lời. Người đàn ông trước mặt lạnh lùng như thế, chỉ nhìn thôi cũng đã thấy sợ rồi.

“Không muốn tới nhưng bị người khác ép tới?”. Tông Chính Lâm thấy vẻ mặt hai người, là biết tới nay hai chủ tớ bọn họ bị người làm khó.

Thấy điện hạ phát hiện, Tam tiểu thư trở nên lo lắng. Nếu điện hạ nổi giận, chỉ cần điện hạ tùy tiện nói một câu đánh giá thôi, là thanh danh của con gái Vương gia sẽ không tốt.

“Người là thứ xuất?”. Tông Chính Lâm thấy nàng ta lộ vẻ khiêm tốn, hẳn không hề tưởng tượng được rằng một đích nữ sẽ có thái độ như vậy.

“Bẩm điện hạ... dân nữ là do Ngũ di nương sinh”.

Vậy thì đúng rồi. Theo cách nói của Mộ Tịch Dao thì hài tử do di nương sinh ra đều do mẹ cả nuôi, thái độ của chính thất đối với con cái do các nữ nhân bên cạnh sinh đều là mặt ngoài hiền lương mặt trong thâm độc. Đương nhiên ngoại trừ mẹ nàng.

Tông Chính Lâm nghĩ tới mấy thứ lý luận của ai đó, lại nhìn tình hình trước mắt, lời của tiểu nữ nhân tuy có khó nghe, nhưng mỗi câu đều có lý cả.

Về phần tật xấu là lúc nào nàng cũng bao che khuyết điểm của người mình thì, Lục điện hạ nhìn mãi cũng thành quen rồi. Tất cả chính thất đều không tốt, đương nhiên phải trừ mẹ nàng cùng đích tỷ ra. Không khác, việc tiểu nữ nhận phê bình thiếp thất một cách sắc bén, đem tất cả thủ đoạn bản thủ của họ ra để bảo chữa cho sự vô dụng của thứ muội. Hai quý tặc của Mộ Tịch Dao đều đi theo con đường riêng, không hề cảm thấy trong đó có gì mâu thuẫn.

Lại nghĩ tới cảnh nàng mặt dày bảo chữa cho người trong nhà, Tông Chính Lâm cảm thấy Mộ Tịch Dao rất đáng yêu. Nàng đúng là có dũng khí, bướng bỉnh nhưng cũng làm người khác ấm lòng.

Sau đó hắn nhìn Thuần Vu Dao với vẻ thành thật nhất gan, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên nhìn mình, Tông Chính Lâm cảm thấy nàng ta thật chướng mắt. May mà khuôn mặt kia nên hắn mới không bộc phát.

Loại cảm giác bức mình này làm Tông Chính Lâm cảm thấy hẳn phải chịu đựng một cách quá cực khổ. Nếu Mộ Tịch Dao có dáng vẻ như thế này, Tông Chính Lâm dám khẳng định trong lòng nàng có mưu ma chước quỷ, ít nhất là cặp mắt sinh động của nàng kia sẽ chuyển loạn.

“Nếu không có chuyện gì khác thì lui ra đi”. Sau khi biết rõ tình cảnh của Thuần Vu Dao, Tông Chính Lâm đã không còn hứng thú gì.

“Vâng, dân nữ tạ ơn điện hạ giúp đỡ. Xin dẫn nha hoàn cáo lui”. Tam tiểu thư như được đại xá, hành lễ xong vội mang theo Thuần Vu Dao vội vàng đi ra.

Nghiêm Thừa Chu vẫn ở trong trạng thái khiếp sợ. Trong phòng ánh nến sáng rõ, nên hắn nhìn rõ nha đầu tên gọi là tiểu Kiều cực kỳ giống Dao chủ tử. Thảo nào điện hạ lại đặc biệt khai ân, cho phép đi vào. Sau đó hắn nhìn Diệp Khai, quả nhiên cũng có vẻ hiểu ra.

“Nghiêm Thừa Chu, trước khi các nàng đến đã đi những đâu?”

“Điện hạ, trước khi đến chủ tớ các nàng đến chỗ Ngũ điện hạ. Cũng giống ngài, Ngũ điện hạ không gặp hai vị tiểu thư khác”.

Tông Chính Lâm gật đầu. Mấy tiểu thư phủ này giáo dưỡng còn tốt. Tông Chính Minh gặp Tam tiểu thư chắc cũng có tâm tư giống mình mà thôi.

Thuần Vu Dao... nữ nhân này là một rắc rối.

“Thư gửi cho Trắc phi chắc cũng đến rồi?” Tông Chính Lâm nhắm mắt tưởng tượng dáng vẻ nổi giận của Mộ Tịch Dao, cười vui vẻ. Đáng tiếc là ở xa quá, nếu người ở trước mặt hắn, thì bộ dạng của sủng vật không nghe lời của nàng, Lục điện hạ cực kỳ thích thú.

Nghiêm Thừa Chu không dám nói bừa, trong lòng cẩn thận tính toán vài lần, mới bẩm báo. “Theo như tính toán, có lẽ sáng mai sẽ nhận được”.

Ánh mắt của Tông Chính Lâm hiện lên vẻ chờ mong, giữa lông mày mang theo ý cười vui vẻ. Mộ Tịch Dao lần này nhất định sẽ phải cúi đầu chịu thua.

*****

“Chủ tử, người xem ai đến này”. Quế ma ma nhẹ nhàng cười. Vốn đang ôm Thành Khánh đến chính phòng, trên đường bà lại gặp được phu nhân, khiến bà rất vui mừng.

Mộ Tịch Dao mở to mắt, “Mẫu thân?”

Vu thị bước nhanh tới, ẵm nàng ngồi xuống. “Con thành thật ngồi xuống cho mẹ, mẹ hôm nay tới, cũng không vội, con chớ có lộn xộn”.

Mộ Tịch Dao nghe mẫu thân nói không vội, liền cười ngọt ngào, “Vâng ở chỗ con gái dùng cơm, lát nữa cũng đừng vội vàng lấy lý do chạy về lo cho phụ thân”.

Vu thị thấy nữ nhi giả vờ ủy khuất, cười gở trán nàng. “Lớn thế rồi còn ghen tị? Cha con ăn cơm một mình, đâu như con có một đám người hầu hạ, còn muốn thế nào?”

“Con gái biết rõ nha, con gái là bát nước hắt đi không có ai quản. Rõ rồi, rõ rồi”. Mộ Tịch Dao rõ ràng là già mồm cãi láo, gật đầu liên tục.

“Lúc này còn biết không có người quản? Điện hạ bắt con ăn, sao lúc đó chỉ nghe con phản nản?”. Vu thị kéo tay nàng, cẩn thận xem xét một phen. “Gần đây thân thể có khỏe không? Ban đêm ngủ có tốt không, ban ngày có thường buồn ngủ không?”

“Không có, nào có chuyện gì”. Mộ Tịch Dao thấy hồ đồ, sao Vu thị tự nhiên lại hỏi chuyện này?

“Còn muốn đầu ta? Điện hạ đặc biệt gửi thư đến phủ, nói là đạo này tinh thần con không tốt. Nhờ vì nương rảnh thì thường xuyên qua thăm, sợ con có gì không thỏa đáng, bên người cũng có người thân chăm sóc chu toàn”.

Tông Chính Lâm không có việc gì viết thư làm gì? Lúc nào thì tinh thần của mình không tốt?

Không chỉ Mộ Tịch Dao không hiểu, mấy người hầu hạ xung quanh cũng mơ hồ.

“Điện hạ nói tinh thần con càng ngày càng không tốt, trước kia còn có thể viết thư, nhưng dạo gần đây thì lại có vẻ quá sức. Điện hạ không ở Thịnh Kinh, nếu như có chuyện cũng không kịp nhận được tin tức nên thật sự không yên lòng. Nếu con không ngại, hay là con đọc rồi mẹ nói cha con viết thay được không?”

Nghe lời này, mấy người trong phòng có ai mà không biết đây là chiêu mà điện hạ dù cách xa Trắc phi ngàn dặm cũng đem ra đầu. Tất cả mọi người nghiêm mặt, không còn ai không hiểu nữa.

Mộ Tịch Dao nghe thấy thế là bắt đầu bốc hỏa. Tông Chính Lâm, người là đồ khốn nạn! Còn không biết xấu hổ, thế mà lại tố cáo với trường bối!

Mộ yêu nữ tức giận vì bị phá ngang. Hôm nay Lục điện hạ công khai lấy Vu thị để ép mình, thực không có cách gì khác đáp trả.

Đọc nội dung cho Vu thị, rồi còn muốn để cho Mộ đại nhân viết thay? Mộ Tịch Dao sợ rằng nếu làm theo yêu cầu của Tông Chính Lâm, bức thư có nội dung khiến người khác buồn nôn, làm người ta nổi da gà kia, Mộ đại nhân mà phải viết thì... Cha nàng liệu có quát nàng “làm hồng phong tục”, rồi mắng nàng một trận không?

Mặc Lan nhìn chủ tử rồi vội vàng dời mắt.

Đây là dấu hiệu khi chủ tử tức giận. Chủ tử thật là tự chuốc lấy khổ. Rõ ràng viết thêm mấy chữ rồi gửi đi là được, không nên không thành thật trước mặt điện hạ. Giờ này cả Phu nhân cũng đến hỏi chuyện này, chủ tử phải làm sao để che giấu sự lười biếng của mình đây?

Mộ Tịch Dao cứng mặt, không cần biết là như thế nào cũng không thể để cho việc “đọc chép” mất mặt như thế xảy ra được.

Đại boss âm hiểm xảo trá, tà ác từ trong ra ngoài! Mộ Tịch Dao hận không thể nhào tới, hung hăng cắn hất hai cái cho hả giận.

“Nương”, Mộ Tịch Dao chơi xấu lôi kéo tay áo Vu thị, “Điện hạ đúng là quan tâm lung tung”.

Lời còn chưa nói hết, đã bị Vu thị trừng mắt. Mộ Tịch Dao nhanh chóng đổi giọng, “Ý con gái là, điện hạ thật sự quá phí tâm tư, chuyện nhỏ ấy đâu đáng để ngài ấy phân tâm”.

Mộ Tịch Dao thật ủy khuất, lại còn phải dối lòng khen tên khốn kia hai câu, thật sự đáng hận.

Hít sâu, tiếp tục giải thích. “Mấy ngày nay trời chẳng phải đã mát mẻ hơn hay sao? Thành Khánh chỉ muốn ra sân chơi đùa, tiểu hài tử mà, đều không thích ở trong phòng. Con mang theo bé đi dạo vài vòng, ẩm ỉ chút, thân thể hơi mệt mỏi. Do mệt mỏi nên không muốn viết”.

Mộ Tịch Dao trợn mắt nói dối, chẳng hề cảm thấy xấu hổ. Thành Khánh bánh bao là linh đan vũ khí chống lại Thục phi và Vu thị, muốn bắt ép hai người này cực kỳ dễ dàng.

Quê ma ma nhìn tiểu chủ tử đang ngoan ngoãn chơi đồ chơi dưới đất, lại nhìn người làm mẹ đang đùn đẩy trốn tránh trách nhiệm, tất cả mọi người đều âm thầm thay tiểu chủ tử.

Tiểu chủ tử biết điều nghe lời như vậy, không hề làm ẩm ỉ, sao lần nào cũng bị Dao chủ tử nói là rất nghịch ngợm? Chỉ cần là chủ tử làm gì sai đều lấy tiểu chủ tử ra cứu cánh. Tiểu chủ tử còn chưa đầy một tuổi, cuộc sống thật không dễ dàng mà...

Vu thị thấy nữ nhi nói bụng đã to như thế mà còn muốn ra ngoài, vội bắt đầu trách cứ. Lần giáo huấn này mãi đến qua giờ cơm trưa cũng chưa dừng lại. Thịnh thoảng lại nhắc đi nhắc lại, quan trọng nhất là khuyên nàng không nên để điện hạ phải lo lắng, lúc đàn ông đi lo việc bên ngoài tuyệt đối không thể phân tâm.

Lần đầu tiên trong đời Mộ Tịch Dao mong Vu thị có thể về sớm để ăn cơm với Mộ đại nhân, nếu được như thế thì ít nhất lỗi tai của nàng cũng được buông tha.

Đối với đại boss không nói đạo lý, không tuân theo quy tắc xử sự thì Mộ Tịch Dao nhận đau nhận thua.

Thủ đoạn này không thể dùng ở chỗ của Thục phi . Dù Tông Chính Lâm có giờ mảnh khỏe gì với mình thì Thục phi nương nương đều thích nghe, thậm chí còn ước Mộ Tịch Dao kích thích con bà để hấn có thêm phản ứng nhiều hơn .

Chiều ăn miếng trả miếng này Mộ Tịch Dao không dùng được, nên nàng thấy thật sự bị phẫn. Nàng còn không có gan đến trước mặt Nguyên Thành để tố cáo con hấn ăn nói lung tung, dùng quyền công làm chuyện riêng.

Mộ yêu nữ hiểu rõ, Đại Ngụy thịnh hành *việc dựa hơi cha*. Con trai hoàng đế chính là kiểu con trai nhà giàu .

Vì vậy Lục điện hạ đạt được mong muốn, từ đó trở đi mỗi khi nhận thư nhà của Mộ Tịch Dao đều vô cùng rạng rỡ, đặc ý .

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Đến Nhà

Edit: Linh Sờ Tinh

“Vệ đại nhân, lại đến Đan Như Uyển ?” Diên Phúc Sơn cười một cách sâu xa, không hề khách sáo trêu chọc Vệ Chân.

Vệ Chân nghiêm mặt, nghiêm túc đi lướt qua ông ta. Mãi đến khi không có ai xung quanh, về mặt mới thả lỏng. Đột nhiên Dao chủ từ lại có lòng quan tâm đến việc chung thân đại sự của hấn, thường xuyên gọi hấn đến Đan Như Uyển “nhắc nhở” vài câu, còn giao tiểu chủ tử cho hấn “dạy chút nền tảng công phu” nữa.

Đến nay Vệ Chân vẫn còn nhớ như in lúc chủ tử nói những lời kia, cả phòng không ai mà không đồn ra. Nhất là hai vị ma ma, liệu chết muốn khuyên can. Đáng tiếc chỉ cần không có điện hạ ở thì những gì Dao chủ nói chính là mệnh lệnh.

Nào đã hết, giờ lại đến thời gian hấn phải đến để “dạy nền tảng võ công” cho tiểu chủ tử .

“Đại nhân.” Mặc Lan giao tiểu chủ tử đang hưng phấn vùng hai chân cho Vệ Chân.

Lần đầu tiên thì Vệ Chân thấy hoảng loạn, chứ bây giờ thì hấn bế tiểu chủ tử đã ra dáng hơn một chút .

“Vệ Vệ!” bánh bao Thành Khánh nhớ được người cao to trước mặt này có thể giờ hấn lên cao. Vì thế chỉ cần vừa nhìn thấy Vệ Chân thì vui vẻ cười.

Nhìn tiểu chủ tử như được đúc ra từ một khuôn với điện hạ, trong lòng Vệ Chân tự giác có một sự tôn trọng mà ngay hấn cũng không nhận ra. Ôm tiểu chủ tử cười đùa một hồi, rồi mới đưa bé đến sân luyện võ xem vệ sĩ trong phủ luyện quyền. Mỗi lúc như thế này, Thành Khánh luôn mở to hai mắt, im lặng nằm trong lòng hấn, nhìn chăm chăm những người đang luyện tập kia.

Mặc Lan dẫn nhóm tiểu nha hoàn theo sau , căng thẳng quan sát tiểu chủ tử, thời thời khắc khắc đều không dám qua loa, chỉ sợ Vệ đại nhân là nam nhân, động tác thô lỗ, đề lên tiểu chủ tử thì không tốt.

Vệ Chân rất cẩn thận với Thành Khánh, mặc dù không được như phụ nữ, nhưng cũng rất che chở. Hôm nay thấy tiểu chủ tử tập trung tinh thần nhìn những người đang luyện võ, trong lòng hấn không khỏi cảm thán, không hổ là trưởng tử của điện hạ, từ nhỏ đã lộ ra sự say mê võ học một cách nồng hậu. Nhất định khi trưởng thành được ông trời ưu ái, năng khiếu vô cùng, nhất định sẽ có thành tựu lớn trong võ học.

Đã mấy lần Mặc Lan bẩm báo với Mộ Tịch Dao , lo lắng tiểu chủ tử tiếp xúc với mấy thứ đánh giết giết này quá sớm thì không thoải mái lắm , nhưng lại bị Mộ Tịch Dao làm ngơ, không thêm để ý, lại còn khen Vệ Chân đầu óc tốt, tìm được cách khiến cho cục phiền phức kia yên tĩnh lại.

Trong nháy mắt đã hơn nửa tháng trôi qua, Mộ Tịch Dao hài lòng vì thấy Vệ Chân đã trở nên thoải mái khi ở Đan Như Uyển hơn, lúc này nàng đang ngồi một bên mỉm cười nhìn hấn đang nắm tay tiểu bánh bao , dạy bé trò ném đồ vào bình , thì thấy Triệu ma ma mang về mặt nghiêm trọng bước nhanh vào.

“Chủ tử, Tứ công chúa đến. Hách Liên chính phi mời ngài đến chính phòng một chuyện.”

Tứ công chúa? Mộ Tịch Dao cảm thấy rất quen . Sau đó khi nhìn đến bóng lưng bận rộn của Vệ Chân, à, nhớ ra rồi.

Chẳng phải là con gái của Đức phi sao, Tứ công chúa Tông Chính Oánh. Lục điện hạ đã từng phái người đến ép mua chim ruồi của người ta mà. Hơn nữa mình còn nhúng tay đẩy Đức phi vào lãnh cung. Đây là oan gia tìm đến tận cửa rồi ư?

“Chủ tử, có cần lão nô thay người từ chối không? Chỉ cần nói là người thân thể nản nề, không tiện vận động, đang nằm tĩnh dưỡng trên giường?” Lần này Tứ công chúa đến chắc chắn là không có thiện ý, hơn nữa lại chọn lúc điện hạ rời kinh , vừa đến đã đòi gặp mặt trắc phi, việc quá rõ ràng thực khiến cho người ta không khỏi đề phòng.

“Nếu như thân thể nặng nề, vậy bốn cung sẽ tự đến thăm, cũng không cần quá để ý lời trước đó. Hách Liên thị, ngươi nói có đúng không?” Tông Chính Oánh tự nhiên đi vào, theo sau là Hách Liên Mẫn Mẫn đang trầm mặt.

Nha hoàn của hai người cũng theo sau lưng, trong nháy mắt phòng khách của Mộ Tịch Dao trở nên náo nhiệt.

Vị Tứ công chúa này thật quá đáng, ở trong phủ hoàng tử mà tùy tiện như vậy, hơn nữa còn làm trái với ý của nàng, dẫn theo người xông vào Đan Như Uyển. Hách Liên Mẫn Mẫn là hoàng tử phi của Tông Chính Lâm, đương nhiên là không hợp với Tông Chính Oánh, hai người cũng từng ngầm đấu mấy hiệp, mặt cười mà lòng mang theo đao, ai cũng rõ ràng.

Mộ Tịch Dao vừa vén rèm che lên, đã thấy Xuân Lan bị người đề quỳ gối, sắc mặt lập tức thay đổi.

Tông Chính Oánh vừa đến đã muốn ra oai phủ đầu rồi. Nghĩ ý vào thân phận, mình sẽ không dám đối đầu trực tiếp với nàng ta sao?

“Mộ trác phi, Bốn cung đích thân tới thăm, tuy là thông cảm cho người thân thể nặng nề, sẽ không hà khắc bắt người phải hành lễ, nhưng lễ nghi cơ bản trong trường hợp này thì vẫn nên có?” Tông Chính Oánh hắt hàm, liếc nhìn Mộ Tịch Dao, nếu không phải trên mặt có ý cười, thì chỉ nhìn ánh mắt đầy sự hận thù này sợ đã dọa đến người khác rồi.

Tông Chính Oánh vừa nói vừa đi đến vị trí chủ vị ngồi xuống, ép sát vào Mộ Tịch Dao đang dựa vào vồng mềm nhưng không hề có động tĩnh gì.

Hách Liên Mẫn Mẫn khó chịu ngồi xuống cạnh Tông Chính Oánh, khí thế cũng không chịu thua kém ai. Điện hạ không có trong phủ, nàng cũng không thể để cho người khác chà đạp phủ hoàng tử như thế này. Về chuyện giữa Mộ Tịch Dao và Tông Chính Oánh, nếu Tông Chính Oánh lợi hại, có thể thu phục con hồ ly tinh họ Mộ thì chỉ cần không làm quá đáng, tất nhiên Hách thị cam tâm tình nguyện nhìn Mộ Tịch Dao bị chà đạp rồi.

Tông Chính Oánh tuyệt đối không thể kết làm đồng minh, cho dù thể diện ả có lớn đến đâu thì cũng không thể sánh với thể diện của Điện hạ, không thể yếu ớt làm hỏng danh tiếng của hắn. Kể cả khi lời nói có phản động chạm nhau, chắc chắn điện hạ sẽ không trách tội.

Mộ Tịch Dao chỉ im lặng trong chốc lát, trên mặt đã lộ ra mỉm cười khiêm tốn.

“Thiếp tiếp đón chậm trễ, xin công chúa rộng lượng.” Tay trái chậm rãi vung lên, đưa nết ý bảo Triệu ma ma hãy bình tĩnh, chớ vội vàng.

Triệu ma ma một lòng đứng theo sau, chủ tử đã ra hiệu, làm nô tài, nhất định phải theo sát hành động của chủ tử. Hơi cúi người, đỡ Mộ Tịch Dao chậm rãi đi đến trước mặt Tứ công chúa.

Cách nàng ta khoảng năm bước, Mộ Tịch Dao quỳ củ quỳ xuống hành lễ.

“Thiếp thỉnh an Tứ công chúa. Tạ ơn công chúa quan tâm, đặc biệt đến tận đây để thăm thiếp.”

Hách Liên Mẫn Mẫn thấy thái độ khác lạ của nàng, vô cùng quy củ, ưỡn bụng to, cung kính đoan trang. Trong lòng không hiểu người này đang có chủ ý gì đây?

Tông Chính Oánh thấy người trước mặt đang vờ vịt, trong lòng càng hận hơn. Tiện nhân đáng chết, nếu không phải tại nàng ta, thì tại sao đường đường là Tứ công chúa của Đại Ngụy như mình lại mất đi chỗ dựa mẫu tộc chỉ trong một ngày, trở thành vị công chúa đã thành gia nhưng thanh thế yếu nhất chứ?

Vuốt ve roi ngựa tinh tế trong tay, ánh mắt nàng ta nhìn qua Mộ Tịch Dao đang quỳ gối cúi đầu, không giấu được sự sáng khoái.

Có được sủng ái đến đâu thì cũng là do nam nhân che chở, hôm nay không có Tông Chính Lâm ở đây, chẳng phải vẫn trở thành gà trụi lông sao? Xúi giục Tông Chính Lâm đề đầu cuwoix cổ mình, hôm nay nàng ta sẽ phải trả cả vốn lẫn lãi những tội nhục mà mình phải chịu.

Bản lĩnh che giấu của Lục điện hạ quá tốt, Tông Chính Oánh nghe được từ sĩ của phủ công chúa báo lại, biết được chim ruồi của mình được Mộ Tịch Dao nuôi trong sân, mỗi ngày đều bị thẳng nhóc kia chơi đùa. Đây thực là một bạt tai vào mặt mình mà, mỗi ngày đều đùa giỡn với chim ruồi quý giá của nàng, cho nên nàng muốn mượn cơ hội này để vũ nhục nàng ta.

Tông Chính Lâm dám lấy chuyện nàng bao dưỡng tình nhân để uy hiếp mình, mình nhìn, cũng khiến cho mấy thứ quý giá tổng phủ tan nát một hồi mới được ,phải tính sổ với hắn một lần cho xong. Hôm nay chọn Mộ thị, chẳng qua chỉ là bước đầu tiên hai bên xé rách mặt nhau mà thôi. Bức cho mẫu phi của nàng bị phế, thù này nàng sẽ bắt Mộ thị lấy mạng bù vào.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Người Khách Ác

Edit: Linh Sờ Tĩnh

“Trắc phi có vừa ý với đôi chim ruồi của bốn cung không?”

Tông Chính Oánh vốn có gương mặt nhỏ gầy, cộng thêm thái độ khinh thường chế giễu lúc này khiến cho cô ta lộ ra chút hung lệ cay nghiệt.

“Thiếp tạ ân điển của công chúa, ban cho thiếp đồ chơi trân phẩm”. Mộ Tịch Dao khó khăn duy trì tư thế, tuy trả lời một cách rất cung kính, nhưng giọng điệu thì không hề lộ chút yếu thế nào.

Đã là đồ mà Tông Chính Lâm thưởng thì lúc nào cũng phải nằm trong tay. Nếu ngay cả đồ tốt mà boss cho cũng không giữ được, thì nàng khác gì đồ bỏ?

Tông Chính Oánh thấy nàng nhanh mồm nhanh miệng, vừa tăng tốc xông đã chặn miệng mình ngay được. Đang muốn tiếp tục phân cao thấp với Mộ Tịch Dao, lại bị Hách Liên Mẫn Mẫn cắt ngang.

“Công chúa điện hạ, Mộ thị thân thể nặng nề, người xem có nên ân điển cho nàng ấy ngồi xuống rồi tiếp tục nói chuyện?”

Hách Liên Mẫn Mẫn không hề chào đón Tông Chính Oánh.

Công chúa điện hạ tỏ ra uy phong lẫm liệt cả một phủ hoàng tử, ngay cả tôn ti lễ nghĩa cũng không chú ý. Nếu Mộ Tịch Dao xảy ra chuyện gì, tội danh này đương nhiên sẽ chẳng liên quan gì đến công chúa mà tất cả đều đổ lên đầu Hách Liên Mẫn Mẫn đây, sau đó mình cũng sẽ bị đè ép đến mức không sống nổi.

Nếu Lục điện hạ biết chuyện hôm nay, đừng nói là mình mà chỉ sợ ngay cả công chúa Tông Chính Oánh cũng đừng mong có ngày tốt lành.

Mặc dù Tông Chính Lâm vẫn thể hiện ra sự tôn trọng bản thân là chính phi, nhưng thủ đoạn của người đàn ông này thì Hách thị cũng biết một chút. Trên triều ai ai cũng nói Lục điện hạ lạnh lùng nghiêm khắc, danh hiệu này cũng không phải tùy tiện là có thể dọa được người khác. Ngay cả cha ruột nàng là Hách Liên đại nhân dù rất ít khi để ý người khác cũng phải cẩn thận với Lục điện hạ vài phần, như vậy chứng tỏ Lục điện hạ chắc chắn không phải người hiền lành.

Hôm nay không biết Tông Chính Oánh dựa hơi ai mà dám tìm đến tận cửa tính sổ, không sợ lúc Lục điện hạ trở về sẽ khiến nàng ta không có chỗ dung thân ư?

Vệ Chân ở bên ngoài thấy tình hình trong phòng, cảm thấy như kiến bò trên chảo lửa, không nhìn được muốn ra ngoài báo tin, để Điện Phúc Sơn tìm Thục phi giải vây. Hắn đang định rời đi thì thấy Dao chủ từ cúi đầu, che đi ánh nhìn sắc bén, lướt qua cửa sổ nhìn đúng vào hắn, hắn lập tức dừng lại.

Ánh mắt của chủ tử làm toàn thân hắn lạnh run, ánh mắt sáng trong không một tia sợ hãi, chỉ có một mảnh bình tĩnh. Loại tính táo làm người ta sợ hãi này, Vệ Chân cảm thấy rất quen thuộc.

Với sự cơ trí của Dao chủ tử, đây là cố ý ra hiệu cho hắn không được hành động lỗ mãng? Vệ Chân hầu hạ Tông Chính Lâm cũng đã lâu, rất có bản lĩnh nhìn ánh mắt đoán tâm tư chủ tử.

Nếu Dao chủ tử đã có ý ngăn lại, Vệ Chân liền vội vã hộ tống tiểu chủ tử về thiên điện, liên tục dặn dò nữ hầu không được mang tiểu chủ tử ra ngoài, sau đó mới yên tâm quay lại đứng ở cửa chính phòng làm tròn bốn phận hộ vệ.

“Sao cơ? Hách Liên Chính phi quả nhiên quá hiền lành. Trước giờ chưa từng nghe nói thể thiếp của phủ lục đệ lại thân thiết hòa thuận như chị em?”. Tông Chính Oánh hừ lạnh một tiếng, vô cùng không vừa mắt dáng vẻ hiền lương rộng lượng của Hách Liên Mẫn Mẫn. Làm chính thất mà phải dựa vào việc nói chuyện thay tình địch để níu giữ trái tim đàn ông, đây là loại nữ nhân nàng ta coi thường nhất.

“Nếu hoàng tử phi của nhà người rộng lượng như thế, chẳng lẽ bốn cung còn để người ủy khuất hay sao?”. Tông Chính Oánh đánh một nhát roi ngựa lên bàn gỗ khắc hoa, “Đứng lên đi”. Giày vò Mộ thị một lát quả nhiên trong lòng dễ chịu hơn nhiều.

Mộ Tịch Dao cúi đầu che giấu vẻ mặt mình. Theo quy củ hành lễ tạ ơn, vịn tay Triệu ma ma, khó khăn ngồi vào chỗ của mình.

Hách Liên Mẫn Mẫn vụng trộm nhìn thần sắc của nàng, thấy Mộ Tịch Dao khiêm tốn, hành động đúng quy củ, hai đầu lông mày có vẻ mệt mỏi. Lúc ứng đối với những câu sắc nhọn của Tông Chính Oánh cũng cố gắng tránh đi, không hề có chút tranh phong ra oai nào.

Làm sao lại như vậy? Hách Liên Mẫn Mẫn nghĩ mãi mà không ra.

Theo tác phong thường ngày của Mộ Tịch Dao thì cho dù là nữ nhân trong phủ, hay là phi tần trong nội cung, chỉ cần đối với nàng ấy có ý không tốt, nàng ta đều đánh trả, thủ đoạn vô cùng lợi hại.

Lần này Tông Chính Oánh đặc biệt đến hỏi thăm, muốn làm nàng ta mất mặt, vì sao Mộ Tịch Dao liên tục nhượng bộ, rõ ràng là cố nhịn xuống, để đối phương chiếm được thượng phong?

Không chỉ Hách Liên Mẫn Mẫn thấy khó hiểu mà những người hầu hạ Mộ Tịch Dao từ tổng ra ngoài đều chau mày, không đoán được ý của chủ tử. Nếu nói chủ tử sợ vì không có điện hạ làm chỗ dựa, chỉ sợ tất cả những nha hoàn hầu hạ trong Đan Như Uyển dù là kẻ làm thô sử hay người thân cận đều sẽ không tin lý do này. Chủ tử của bọn họ ngay cả khi điện hạ tức giận cũng không coi ra gì, thoải mái lạnh nhạt điện hạ mười ngày nửa tháng cũng chẳng sao. Ngay cả đối người lạnh lùng nhất Đại Ngự là Lục điện hạ cũng có thể bình tĩnh đối phó, thì làm sao có thể sợ vị Tứ công chúa mất mẹ này được?

Mộ Tịch Dao nếu có thể nghe thấy tiếng lòng của mọi người, nhất định sẽ sai người tới dạy dỗ lại.

Trước mặt Tông Chính Lâm nàng có thể không kiêng nể gì, đều là dựa vào tính tình của ai đó, chẳng qua là ý vào việc trong lòng điện hạ có nàng, không nỡ để nàng chịu nửa điểm khổ sở. Nếu như ngày nào đó Tông Chính Lâm thay đổi khẩu vị, sao nàng còn dám không có ánh mắt như vậy, nếu vẫn to gan thì kết cục là, không cần boss xử trí, tự nàng tìm dây thừng treo cổ tự tử thôi, miễn phải chịu thủ đoạn tàn bạo của Tông Chính Lâm.

Cho nên, cùng cố ân sủng của boss đại nhân là việc ưu tiên hàng đầu. Mộ Tịch Dao sớm đã xác định được phương châm, mục tiêu sủng phi, lúc nào cũng không ngừng nhắc nhở mình cố gắng, không thể lười biếng.

Về phần có sợ không sợ, cái đó lại là một chuyện khác.

Ví dụ như trước mặt Nguyên Thành đế, thì phải thành thật ra vẻ. Bình thường làm bạn bên cạnh Tông Chính Lâm chẳng hề nàng không có chút sợ hãi nào? Nếu thật lòng đối đãi với nhau, thì cần gì phải nịnh nọt, bày mưu tính kế để được sự sủng ái của hắn?

Đã có người từng nói rằng, những ân điển tranh đấu để có được, trừ trước tới giờ không hề đơn thuần trong sạch. Nói cho cùng, nàng không tin hắn. Cho dù nàng có làm gì, biểu hiện ra như thế nào tất cả những cái đó chỉ là thủ đoạn, chứ không hề là tâm ý. Nịnh nọt hắn là tranh thủ tình cảm, đương đương khoe mẽ cũng là tranh sủng mà thôi.

Những thủ đoạn có thể dùng được với Tông Chính Lâm chưa chắc đã có hiệu quả đối với Tông Chính Oánh.

Cho nên Lục điện hạ không thể đem ra so với Tứ công chúa. Hai tiếng sợ hãi này thì chính Mộ Tịch Dao cũng thừa nhận là nàng có.

Hoàng tử cùng công chúa mặc dù đều cao quý, nhưng đối với Nguyên Thành đế mà nói, ý nghĩa hoàn toàn bất đồng.

Trước kia dù nàng bị kéo vào rất nhiều chuyện lớn, nhưng sau lưng đều có bóng dáng của việc các hoàng tử tranh đấu. Trong mắt Nguyên Thành đế, nàng chỉ là quân cờ bị người khác lợi dụng, rất yếu ớt. Cho dù có phản kháng, cũng chỉ là tự bảo vệ mình, xét trong đám nữ tử thì cũng được coi là thông minh.

Hôm nay người đến kiểm chuyện là Tứ công chúa Tông Chính Oánh. Mới mất hậu thuẫn của mẫu tộc không bao lâu, một mình sống trong ba mẫu đất của phủ công chúa tại Thịnh Kinh, chẳng qua cũng chỉ là một quý nữ hoàng tộc không lo ăn lo mặc, không quyền không thế mà thôi.

Tuy Nguyên Thành đế không sủng ái đứa con gái này lắm, nhưng có lẽ cũng có thương yêu. Nếu như mình vẫn có thể thu thập cô ta một cách dễ dàng như trước kia thì Nguyên Thành đế sẽ nghĩ gì?

Loại tranh đấu giữa đám nữ nhân thì bản thân là một đế vương ông ta đã thấy nhiều rồi. Trong mắt ông ta, chỉ sợ dù Tông Chính Oánh có sai thì cũng chỉ là được nuông chiều ngang ngược mà thành thôi, đây cũng là bệnh chung của các công chúa, cũng không phải chuyện lớn. Chỉ cần là chuyện nhỏ thì trong mắt Nguyên Thành đế, Mộ Tịch Dao vĩnh viễn sẽ không thể hơn Tông Chính Oánh.

Vốn đã thua vì lý do huyết mạch, nếu như Mộ Tịch Dao còn dám dùng thân phận Trắc phi để đề đầu cười cở công chúa Đại Ngụy, trận này nàng không thể thắng được. Nhất là khi thiếu đại boss trấn giữ ở thịnh kinh.

Nhiều khi Mộ Tịch Dao không cần mượn thực lực của Tông Chính Lâm, chỉ cần hắn thật sự uy hiếp là đủ.

Tình thế hôm nay bất lợi, tốt nhất nên tránh, đẩy Hách Liên Mẫn Mẫn ra ngăn đỡ một chút. Đợi khi nắm được cơ hội, cẩn thận bố trí, đến lúc đó dĩ nhiên hoàn cảnh sẽ khác.

Tông Chính Oánh đã hận mình rồi, nếu hai bên đã thành địch, vậy sau này chắc chắn không thể thiếu đụng chạm.

Mộ Tịch Dao quy củ ngồi đó, nhưng trong lòng đã suy tính rất nhiều, vấn đề này nên đi quân nào để có kết quả tốt nhất. Nếu nàng đoán không sai, lần này Tông Chính Oánh đến chỉ là để “chào một tiếng” mà thôi. Sau này như thế nào thì, với thân phận công chúa, chiến trường tốt nhất không phải là phủ hoàng tử, mà là trong thâm cung!

“Trắc phi hình như không nghe thấy bốn cung nói gì?”. Tông Chính Oánh cảm thấy hôm nay đi một chuyến thật sự há giận. Mộ thị quy củ cúi đầu, Hách Liên thị tức giận đến tím mặt. Nữ nhân của Tông Chính Lâm, chẳng qua cũng chỉ vậy mà thôi!

“Lời nói của Tứ công chúa đương nhiên có lý. Nha hoàn của thiếp va chạm công chúa điện hạ, nên bị phạt”. Mộ Tịch Dao mỉm cười nhận thua kém, thái độ vô cùng tốt.

Hách Liên Mẫn Mẫn thấy nàng sáng khoái chịu thua mà tức giận đến đau cả gan. Không ngờ Mộ thị lại là kẻ dễ dàng chịu áp đến thế! Đến lúc này thì Hách thị đã nhận ra, khi không có điện hạ làm chỗ dựa, Mộ thị làm bộ yếu đuối bất lực, cũng rắn đầy nàng lên đầu sóng. Đáng tiếc là rõ ràng nhìn thấy tính toán của Mộ thị, lại không thể bỏ đi thân phận chính phi, vẫn phải theo nàng ta diễn một phen!

“Biết được là tốt rồi, bốn cung chỉ sợ có người không phân rõ thị phi”. Khóe mắt thị quét tới chỗ Hách Liên Mẫn Mẫn, tỏ ý khinh thường.

Mộ thị đã thức thời nhượng bộ, Hách Liên thị này còn cường chống, muốn đấu với mình. Xem ra, Mộ thị giao hoạt hơn Hách Liên thị nhiều lắm.

“Lần này tới thăm, thấy Trắc phi không tệ. Bốn cung cũng không có ý ở lâu. Sau khi sinh xong rảnh rồi nên vào cung ngồi một chút, mọi người đã lâu không gặp Trắc phi rồi”.

Tông Chính Oánh vung roi da đánh một tiếng nổ vang giữa không trung, ánh mắt nhìn Mộ Tịch Dao đầy vẻ bất thiện.

Đợi khi Mộ Tịch Dao hết ở cử, đương nhiên sẽ không thiếu trường hợp phải vào cung thỉnh an. Đến lúc đó nàng có rất nhiều cơ hội thu thập tiện nhân kia. Lần này coi như chỉ tính lãi, để cho Mộ thị biết việc mất thể diện trước mặt mọi người ra sao.

Tông Chính Oánh chỉnh lại quần áo cười ngửa, đập mạnh giày, khí thế ngất trời vung màn rời đi.

Hách Liên Mẫn Mẫn xanh mặt tức giận trừng Mộ Tịch Dao, vịn Quê Lê không cam lòng tiền Tông Chính Oánh xuất phủ.

“Chủ tử, vì sao Trắc phi...”

“Ngươi muốn hỏi vì sao nang ta đổi tính rồi hả?”

“Nô tỳ cảm thấy chuyện này không đúng lắm? Trắc phi trong phủ có khi nào chịu thua thiệt như vậy đâu, vậy mà cũng có thể nhịn được?”

“Ngươi cho là tính tình nữ nhân đó tốt đến thế sao? Nàng ta chẳng qua là đang chờ cơ hội. Điện hạ không ở đây, nang ta không dám lấy mình ra mạo hiểm. Đợi khi điện hạ trở về, ngươi cứ chờ xem nang nói điện hạ như thế nào, lúc đó là có thể thấy bản tính của nang ta”.

“Ý chủ tử là, Trắc phi vì bảo toàn chính mình nên cố ý né tránh. Đây chẳng phải là làm khó ngài sao? Nàng ta lùi, mà công chúa lại tìm đến cửa rồi, cả phủ hoàng tử chị dựa vào mình ngài chống đỡ?”

“Nàng có thể trốn bao lâu? Chẳng qua tháng sau là sinh rồi, chuyện sau này có liên quan gì đến ta? Chẳng qua khoảng thời gian này, không thể chỉ một mình chống lại bà điê kia”. Cuối cùng thì Hách Liên Mẫn Mẫn cũng tỉnh táo hơn chút, bị dạy dỗ mấy lần, lại được Tông Chính Lâm phó thác, bị mấy lần kích thích, sau khi rời xa điện hạ có vẻ tỉnh táo hơn nhiều.

“Rẽ sang đường khác, đi Phương Hoa Uyển gặp Tô Trắc phi. Người này cũng đã tỉnh dưỡng nửa tháng rồi, thân là nửa chủ tử của phủ hoàng tử, cũng nên chia sẻ một chút mới tốt”. Hách Liên Mẫn Mẫn không làm gì được Mộ Tịch Dao, nhưng đối với Tô Lận Nhu lại tin tưởng vô cùng.

Chỉ cần nâng nữ nhân kia lên thời phong một chút, lại hạ thấp bản lĩnh của Mộ thị trước mặt nàng, tin chắc Tô Lận Nhu sẽ vì nóng lòng muốn lôi kéo điện hạ, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội lập công.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Mạch Nước Ngâm

Edit: Linh Sờ Tinh

“Chủ tử, ngài có khỏe không?” Mặc Lan đau lòng nhìn đôi chân sưng vù của Mộ Tịch Dao, nhẹ nhàng xoa bóp cho nàng.

Sau khi lau tay, Mộ Tịch Dao cảm quả chang leo mà Huệ lan đưa tới, hồ hững trả lời không vẻ để ý, “Yên tâm, không sao”. Cắn một miếng, một dòng nước quả mát lạnh chảy vào cổ làm nàng tỉnh táo hơn một chút.

“Xuân Lan đâu? Đã tìm đại phu chưa? Lấy thuốc mỡ điện hạ ban cho đưa qua cho nàng một hộp đi”.

Tiểu nha đầu bị bắt quỳ dưới nắng gần nửa canh giờ, chưa nói đến đầu gối có bị thâm tím hay không, trên mặt nhất định cũng phải bôi thuốc.

Thủ đoạn tra tấn này của Tông Chính Oánh, chắc chắn là học thủ đoạn trong hậu cung đến mức quen thuộc. Công chúa Đại Ngụy chẳng qua cũng chỉ là một độc phụ bị thâm cung mài rũa mà thôi.

“Chủ tử, ngài cần gì phải nhẫn nhịn như vậy? Nếu điện hạ biết, chắc chắn sẽ không vui”. Vừa rồi phải quỳ gối hành lễ thời gian nửa chung trà, nếu điện hạ ở đây, tuyệt đối sẽ không để việc này xảy ra.

Mộ Tịch Dao nghiêng đầu nhìn hồ sen ngoài cửa sổ, sen trong hồ đã tàn, lá xanh cũng đã rủ xuống, phong cảnh của hồ không còn đẹp nữa.

“Mặc Lan, không thể chuyện gì cũng đều trông cậy vào điện hạ. Huống hồ có những việc điện hạ không nên nhúng tay vào”. Tông Chính Lâm vừa rời khỏi Thịnh Kinh, nàng đã bị người khác “bắt nạt”. Nếu Lục điện hạ về, chắc chắn sẽ vội vàng trút giận thay nàng thôi, tất nhiên sẽ khiến Nguyên Thành đế sẽ không thích việc này.

“Đừng xem nhẹ những nữ nhân lớn lên ở hậu cung. Nàng ta dám chọn lúc này đến tính sổ đương nhiên là vẫn còn có mắt”. Tông Chính Lâm đã chèn ép nang ta một lần, nếu lại có một lần nữa, Lục điện hạ sẽ bị nói là không đạo nghĩa.

“Tứ công chúa điện hạ càng ngang ngược kiêu ngạo càng tốt, ta chỉ sợ nàng ta tính trước lo sau, như thế thù đoạn mới là hung ác không lường nổi”.

Nếu tất cả mọi người đều làm việc theo quy củ, trận chiến giữa nữ nhân chắc chắn sẽ rất lâu, đây không phải là điều mà Mộ Tịch Dao mong muốn .

Từ trước tới nay Mộ Tịch Dao luôn cảm thấy dù là cứng rắn hay mềm dẻo thì cũng là cách tốt để đi tiếp. Hình như “cứng rắn” nàng đã dùng rất tốt , nhưng “mềm dẻo” thì vẫn chưa được tối luyện lắm. Nếu Tông Chính Oánh không dễ dàng đối phó, thì dù thế nào nàng cũng phải có kế hoạch phù hợp mới được?.

Chút tình yêu thương của Nguyên Thành đế, cần bao nhiêu “tín xấu” mới có thể làm ông ta thất vọng hoàn toàn với đứa con gái thứ tư này? Đôi mắt của Mộ Tịch Dao trở nên tỏa sáng, trong lòng bắt đầu dùng tính toán. . .

*****

Hoàng cung, ngự thư phòng.

Nguyên Thành đế nhìn Tông Chính Hàm đang đứng trước mặt với dáng vẻ trịnh trọng , gật đầu tán thưởng, “Những ngày gần đây xử lý mọi chuyện không tồi. Con muốn được thưởng gì không?”

Câu hỏi có vẻ tùy ý, nhưng Tông Chính Hàm lại không dám qua loa , “Phụ hoàng,làm việc là bổn phận của nhi thần, không cần khen thưởng. Khi các huynh đệ khác làm tốt mọi việc, phụ hoàng cũng chỉ khích lệ hai câu, như vậy cũng đã đủ để động viên nhi thần không ngừng tiến về phía trước”.

“Lời này của Bát đệ nói rất đúng. Phụ hoàng, chúng con đều ngóng trông có thể chia sẻ mọi việc với ngài , nên khi làm việc nhất định sẽ cố hết sức”. Giờ Thái tử một mình độc chiếm thế lực ở Thịnh Kinh, không có Tông Chính Minh và Tông Chính Lâm ngăn chân, lời này nói có vẻ nhẹ nhàng rất nhiều.

“Gần đây Nhị đệ quả thực chịu khó hơn rất nhiều, quả nhiên là lại có tiến bộ”. Giờ Tông Chính Thuần thế yếu, cũng không cần quá e ngại, đối đãi với Thái tử có chút mềm hơn trước kia . Địch nhân còn huyênh hoang trước mặt hần , thì hần làm sao có thể an tâm làm một vương gia nhàn tản?

Đây chính là cách để giữ được cái đầu trên cổ , một khi Tông Chính Huy kế vị, không cần phải nghĩ, người đầu tiên bị diệt trừ nhất định là hần – kẻ đã đối chọi với hần hơn mười năm nay. Điều này khiến cho Tông Chính Thuần không có một khắc buông lỏng, càng thêm Mộ Tịch Dao lại càng căm hận.

Chỉ cần một câu của Nguyên Thành đế lại khiến cho mọi người ngấm ngầm tranh đấu, ngự tiền tổng quản Cố Trường Đức nhìn thẳng không chớp mắt, coi như không nghe thấy.

Mấy vị điện hạ này lúc nào cũng muốn chen ép đối phương, hoàng thượng cực kỳ bất mãn điều này.

“Được rồi”. Nguyên Thành đế ném tấu chương lên bàn, đánh gãy lời Thái tử định nói. “Trẫm đang hỏi lão Bát, các người ai cũng là lão Bát sao?”. Đây là dấu hiệu khi ông có vẻ tức giận.

Thái tử vội vàng xin lỗi, mặt khể liếc Tông Chính Thuần với dáng vẻ ngu xuẩn không phục, ngoài mặt tuy rằng không biểu lộ gì khi bị Nguyên Thành đế cắt ngang , nhưng trong lòng cũng đang rất hận.

“Nếu không muốn khen thưởng thì thôi. Trẫm nhớ việc này, đến sau này thường luôn cũng được”. Nguyên Thành đế nhìn tiểu nhi tử và thấy rất hài lòng.

“Lão Bát, từ khi mẫu phi con mất, chỗ con ở cũng lạnh lẽo vắng vẻ rất nhiều. Hôm nay nhắc đến mới nhớ, trẫm sai Hoàng Quý phi chọn một nữ tử hiền lương cho con, có người chăm chút lúc nóng lạnh cũng tốt, sẽ chiều cổ con tốt hơn”. Từ khi Bình Tu nghi mất, hiếm khi thấy tiểu nhi tử tươi cười. Nếu không phải sắc bình thân, Nguyên Thành đế còn cho rằng lão Bát sẽ lại như lão Lục.

Tông Chính Lâm mặc dù đã đồn hơn nhiều so với quá khứ, nhưng tính tình vẫn rất lãnh đạm với người khác. Nếu không phải dưới gối đã có con trai trưởng, lại có Mộ nha đầu kia ở trong phủ làm âm ỉ, chỉ sợ lúc này hần đã làm bạn với hương đăng!

Nguyên Thành đế một lần nữa so sánh hậu viện của hai đứa con trai. Thấy có ví dụ thành công là Mộ Tịch Dao phía trước, nên hoàng đế định lần nữa chọn một nữ nhân ra đáng nhét vào quý phủ của tiểu nhi tử, nhưng mà ông cũng không có ranh để chọn lựa, chỉ có thể dặn dò Hoàng Quý phi đề ý.

Tông Chính Hàm đã sớm cảm thấy hậu viện thiếu người, Nguyên Thành đế vừa mở miệng, đương nhiên mừng rỡ đồng ý , nhanh chóng tạ ân .

Ra khỏi ngự thư phòng, Thái tử vỗ vỗ vai Tông Chính Hàm, vẻ rất hâm mộ.

“Lão Bát, đãi ngộ này của đệ có khi vượt qua cả lão Lục kia. Trong mấy huynh đệ ta chỉ có vị Trắc phi của lão Lục là được phụ hoàng khâm điểm, các nữ nhân khác đều là do các nương nương hậu cung nhìn vừa mắt, thương yêu các huynh đệ không có người chiều cổ mới nhét vào phủ. Trắc phi này của đệ cũng coi như là ngoại lệ. Hoàng Quý phi nương nương tự mình chọn người, đủ thấy phụ hoàng rất coi trọng đệ”.

“Nhắc đến Mộ thị , người phụ hoàng chọn quả nhiên khác người. chắc chắc...”. Ánh mắt Thái tử không chút che giấu, ý đồ của hần đối với Trắc phi của Tông Chính Lâm chỉ vừa nhìn đã hiểu.

“Thái tử gia sao lại nói vậy, hoàng thượng chẳng qua thấy đệ mất mẫu phi mới chiều cổ chút thôi”.

Tông Chính Hàm như nghe không hiểu ý châm ngòi trong lời nói của Thái Tử, chỉ tiếp lời. Tông Chính Lâm đâu dễ đối phó như vậy, Tông Chính Thuần nay cũng không thể ngang nhiên mà đối phó Lục ca, buồn bực thất bại mãi. Muốn hần ghen ghét mà gây phiền toái cho Lục ca, Thái tử gia coi hần là đồ

ngu sao.

Chẳng qua Mộ thị thì, hẳn đã đặc biệt điều tra một phen. Năng lực của nữ nhân kia cũng không đơn giản. Nếu lần này tuyển được Trắc phi có được một nửa thủ đoạn như Mộ thị, hẳn có thể kê cao gối yên tâm về hậu trạch rồi.

Thái tử thấy hẳn già bộ hồ đồ không mắc câu, trong lòng hừ lạnh, nhưng trên mặt vẫn thân thiện như thường.

Tông Chính Thuần đã vô vọng với ngôi vị, chỉ còn lại mấy người, Ngũ đệ Tông Chính Minh, Lục đệ Tông Chính Lâm, Bát đệ Tông Chính Hàm. Trong mấy người này chỉ có Tông Chính Hàm còn non nớt, có lẽ có thể thử lôi kéo. Hai người còn lại đều là những cánh chim đã cứng cáp, không dễ mà chịu nghe giáo huấn.

Tông Chính Hàm trẻ hơn nhiều so với Thái tử, nhưng ánh mắt lại hiểm độc hơn nhiều. Thấy Thái tử đột nhiên im lặng, cũng không mở miệng.

Tông Chính Huy là kẻ có năng lực bình thường, lại ghét hiền ghen tài. Người như thế làm sao có thể đảm đương chức Thái tử? Nếu không phải là con trưởng, chỉ sợ Nguyên Thành để đối xử với hắn còn không bằng Tông Chính Vân. Tên phế vật kia hiện nay đã ở công bộ liên tục làm ra hai việc nông cạn mới cũng coi như có thành tích, được Nguyên Thành để coi trọng, lệnh cho công bộ thử mở rộng. Xem ra, Thục phi mẹ quý nhờ con, lại được sủng thêm một thời gian.

Sau hôm đó, chuyện Hoàng Quý phi tuyển Trắc phi cho Bát hoàng tử được truyền khắp Thịnh Kinh. Sau Mộ thị của phủ lục hoàng tử, ai có thể một bước lên mây, một đời phú quý như thế đây?

Tất cả gia tộc lớn ở Thịnh Kinh nhao nhao chạy quan hệ, tranh đoạt vị trí Trắc phi sắp tới, trong Hách Liên phủ cũng đang diễn ra một cuộc nói chuyện cực kỳ bí mật.

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Phát Giác

Edit: Linh Sờ Tinh

“Con vừa nói đều là sự thật?”. Hách Liên Chương tuy trước giờ luôn trầm ổn lạnh nhạt giờ lại kích động có chút mất khống chế.

“Nữ nhi không dám lừa gạt phụ thân. Ngày đó chính miệng trụ trì đại sư đã tiên đoán, lúc ấy Lục điện hạ cũng có ở đó”.

“Chuyện quan trọng như thế sao giờ ngươi mới nói?”. Từ khi đứa con gái này mười tuổi, Hách Liên Chương rất ít khi nặng lời với Hách Liên Uy Nhi như vậy.

“Lục điện hạ từng có ý cảnh cáo, Uy Nhi lại thấy thời cơ chưa chín muồi cho nên không nói”.

“Hôm nay ngươi cảm thấy thời cơ đã chín muồi rồi sao?” Hách Liên Chương đứa con gái rục rờ trước mặt, vẻ mặt ông ta đầy suy tư.

Hách Liên Uy Nhi lắc đầu, có vẻ bất đắc dĩ rồi thở dài. “Nếu không có chuyện Bát hoàng tử đột nhiên tuyển phi thì kéo dài một chút sau này nói cũng không muộn”.

Chuyện thế xãm phụng hoàng, lúc này cũng chưa phải là thời cơ tốt nhất để lộ ra. Mấy ngày trước Hách Liên Mẫn Mẫn lấy được lệnh đặc biệt của Lục điện hạ, có bảy người của Hách Liên gia tộc vào Vũ Kiến Tư. Sau khi việc này hoàn thành, thái độ của Hách Liên gia đối với Hách Liên Mẫn Mẫn đã dễ chịu hơn rất nhiều, ngay cả thái độ của tổ phụ đối với chính thất của Hách Liên đại nhân cũng tốt hơn không ít.

Tông Chính Hàm lại tuyển phi, nếu nàng không nói ra chuyện này, một khi tên nàng có trong danh sách mà Hoàng Quý phi chọn, tháng sau phải tham gia Bách Hoa yến tổ ở hoàng cung. Với thân phận của nàng, cơ hội trúng tuyển không nhỏ. Đáng tiếc cái danh phận quý nữ trong kinh mà ai cũng nói là phúc phận này với nàng lại không phải là chuyện may mắn gì.

Nếu nói Hách Liên Uy Nhi chường mắt Tông Chính Hàm thì cũng không phải. Nửa năm qua uy tín của Bát hoàng tử trong triều càng ngày càng lên, quả thật là anh tài tuần kiệt. Đáng tiếc trong mắt Hách Liên Uy Nhi đã có Lục điện hạ Tông Chính Lâm, nếu không thì vị trí Trắc phi Bát hoàng tử cũng không tồi.

Càng quan trọng hơn là, Mộ Tịch Dao cũng lấy được thế xãm để vương giống nàng. Nếu đã biết thế quý nhờ phu thì nàng cần gì phải lui mà mưu cầu cơ hội khác? Quê đã chỉ rõ Lục điện hạ có thể kế thừa đại vị mà mình thì bốc được thế phụng hoàng, đương nhiên là quy về một mối mới là chính sách.

Vấn đề duy nhất là, Hách Liên gia có đồng ý đưa cả hai đứa con gái vào phủ Lục hoàng tử không, hơn nữa là khi mà Hách Liên Mẫn Mẫn lại mới có công với gia tộc, xét về mặt lợi ích thì vẫn là một con cờ có giá trị.

Hôm nay thứ có thể làm dao động Hách Liên gia chỉ có thể xăm phụng hoàng trong tay Mộ Tịch Dao. Chỉ cần chứng minh cho Hách Liên gia rằng Hách Liên Mẫn Mẫn không thể gánh được trọng trách, hậu vị có thể bị Mộ thị cướp mất, như vậy thì nàng mới có thể nhập phủ Lục Hoàng tử, cùng Mộ thị tranh.

“Việc này rất quan trọng, người không thể nói với người khác. Gia tộc làm như thế nào, người yên lặng chờ là biết”. Hách Liên Chương phát tay để nàng ta lui ra, hai hàng lông mày nhíu thành một đường thẳng.

“Vâng, phụ thân đại nhân”. Hách Liên Uy Nhi đạt được mục đích, cũng không cố kéo, một mình đi ra cửa.

Sau khi mang theo nha hoàn đi ra ngoài vài chục bước, về mặt Hách Liên Uy Nhi trở nên cẩn thận hơn. “Người đi gặp di nương, thỉnh nàng đặc biệt chú ý lịch trình mấy ngày nay của cha, việc này cực kỳ quan trọng, không được phép sơ sẩy”. Chỉ cần Hách Liên đại nhân đi An Quốc tự chứng thực, như vậy thái độ của gia tộc sẽ rõ ràng hơn.

Mấy ngày sau, Hách Liên Chương trở về từ An Quốc tự, ở thư phòng gặp Hách Liên Uy Nhi. Nội dung cuộc nói chuyện của hai cha con, ngoài tùy tùng của Hách Liên Chương thì không ai biết.

“Chủ tử, chuyện ngài bảo thuộc hạ làm đã có tin tức”.

“Hả? Động tác của Hách Liên gia quả nhiên cực nhanh”. Từ lúc Mộ Tịch Dao biết tin Tông Chính Hàm tuyển phi, liền đoán được đứa con gái đắc ý nhất của Hách Liên gia, chắc chắn tham vọng không thấp. Vốn đã không phải là người thành thật, lại được lão hòa thượng phán cho một thẻ xăm, nếu thị ta có thể yên lặng vào phủ Bát hoàng tử mới là chuyện lạ.

“Thế nào?”

Vệ Chân mặc dù không rõ ràng lắm nhưng cũng đoán được chắc chắn sẽ có việc lớn xảy ra, nếu không chủ tử sẽ không cố ý sai hắc dẫn người trông coi đại môn của An Quốc tự suốt mấy ngày nay. “không ngoài dự đoán của chủ tử, Hách Liên đại nhân quả nhiên có đến An Quốc tự. Sau đó thỉnh gặp trụ trì đại sư, nhưng hai người cũng chỉ trò chuyện trong chốc lát”.

“Đã biết”. Mộ Tịch Dao gật đầu, nói hắc đã vất vả, rồi cho Vệ Chân lui xuống.

Hách Liên Mẫn Mẫn, sinh ra trong một gia tộc như vậy, người có từng có cảm giác bị ai? Nhà mẹ đẻ định đưa thứ muội đến tranh đoạt cái “Hậu vị” hư vô, trong khi hết lần này đến lần khác chủ nhân thực sự của “Hậu vị” còn yên ổn khỏe mạnh vô cùng, thậm chí còn có chút quan hệ sâu xa với bọn họ nữa.

Không biết Hách Liên Chính phi sẽ làm thế nào để có thể chặn người vào cửa đây...

Mộ Tịch Dao cũng không vội vàng để lộ tin tức này. Nếu ngay cả cái này mà Hách Liên Mẫn Mẫn cũng không phát giác được thì nàng ta liệu có thể thắng được khi giao phong phía sau càng ngày càng kịch liệt ?

Một ngày sau, tại Thiên Như Uyển.

Hách Liên Mẫn Mẫn siết chặt tay, chiếc khăn lụa gần như sắp bị xé nát.

“Mẫu thân thật sự nói vậy?” tin tức này quá mức khiếp sợ, đến mức nàng rất khó thông cảm cho sự tính toán của gia tộc.

Liễu Thanh gật đầu, càng thêm cẩn thận trả lời. “Phụ nhân nói đại nhân đi An Quốc tự một chuyến, sau đó thương nghị với lão thái gia, rồi ra quyết định như thế”.

Tổ phụ cũng đồng ý? Hách Liên Mẫn Mẫn như thấy trái tim bị dao đâm, điều này nàng không lường được, đây chính là cái gia tộc hiền hách đáng kiêu ngạo của mình ư? Người bị người trong nhà lợi dụng đến cạn kiệt sau đó bị vứt đi không ai để ý, chắc chỉ có một mình hoàng tử phi như nàng mà thôi!

“Vì sao lại có thể như thế? Có tra ra ngọn nguồn không?” nàng không tin tự nhiên Hách Liên gia lại vô duyên vô cớ làm như vậy, ngay khi nàng vừa hoàn thành xong việc lại vội vã ném nàng đi. Trừ phi việc này có liên quan đến một lợi ích lớn hơn.

“Phụ nhân đã tìm hiểu nhiều nơi, chỉ biết hình như việc này có liên quan đến tiểu thư Uy Nhi. Mấy ngày trước Uy Nhi tiểu thư có đến thư phòng gặp đại nhân”.

“Là nàng ta!” Hách Liên Mẫn Mẫn tức giận. “Lại là chuyện xấu của nàng ta? Nàng ta còn có mặt mũi muốn nhập phủ?”. Chuyện mất mặt mũi như vậy mà nàng ta cũng làm được.

Nàng ở trong phủ hoàng tử vốn đã đủ khó khăn. Vất vả lắm mới được điện hạ tin tưởng, vừa có chút chuyển biến tốt đẹp, thân thể cũng đang điều dưỡng, lại xảy ra chuyện này, đây là muốn ép nàng về nhà mẹ đẻ đòi giải thích rõ ràng hay sao?

“Phùng ma ma, sáng sớm mai hồi phủ, chuẩn bị xe”.

*****

“Chủ tử, Hách Liên Chính phi vội vàng về nhà mẹ đẻ”. Chu Gấm nhìn bông hoa tỉnh xảo dưới ngói bút của chủ tử, không thể không bội phục tính nhẫn

nại của chủ tử. Những đóa mầu đơn này, dưới ngòi bút của chủ tử, bông nào bông nấy đều thêm một viền mầu vàng trên mỗi cánh hoa. Bông nào mầu sắc đều có nét khác nhau, tuy rằng đều là mầu đỏ , nhưng lại như tổ đỏ cả thiên thu.

Vạn Tịnh Văn giữ hơi vẽ nốt nét bút cuối cùng, cẩn thận đánh giá bức họa nhiều lần mới thỏa mãn đưa bút lông sói Hồ Châu cho Ngâm Sương đi rửa.

Lúc này Hách Liên Mẫn Mẫn lại chạy về nhà mẹ đẻ? Chuyện này có chút không hợp lý. Chuyện gì có thể khiến nàng ta không để ý quy củ, liên tục về nhà mẹ đẻ?

“Cho người chú ý nhìn kỹ, chỉ cần bỏ tiền ra là phải thu được tin tức”.

Một loạt các động tác của Hách Liên Mẫn Mẫn, nàng đều hao tâm tổn trí để ý. Quyết không cho phép nữ nhân kia giờ trò dưới mí mắt mình.

*****

Thục Trung, dưới chân núi Thiên Môn.

“Điện hạ, phản đảng đều đã lùi vào khe núi. Bên trong có bố trí nhiều cơ quan bẫy rập”.

“đem tù binh đi dò đường”. Tông Chính Lâm vung tay lên, một đám khoảng vài trăm người, đều mặc quần áo tả tơi, tóc tai rối loạn, được các tướng sĩ toàn thân áo giáp áp tải mở đường.

Tông Chính Minh cùng Tông Chính Lâm ngồi trên lưng ngựa, được binh lính bảo vệ ở chính giữa chậm rãi tiến lên.

“hay là Lục đệ truyền mấy dị sĩ Thục Trung đến đỡ bỏ cơ quan, nếu dùng tù binh dò đường, chỉ sợ sẽ lưu lại danh tiếng tàn bạo?”

“Thời cơ không thể để mất. Ngủ ca không đồng ý ư?”. Tông Chính Lâm không chớp mắt nhìn Tông Chính Minh, ý rõ người bên cạnh có đồng ý hay không hẳn cũng không thêm để ý.

“Cũng không phải”. Tông Chính Minh cười rất ôn hòa, “Không mưu mà hợp. Phản đảng Thục Trung dám mưu nghịch, kẻ nào cũng đáng diệt”.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt đều sắc bén.

“Được”. Tông Chính Lâm gật đầu, một đoàn người mò mẫm tiến về phía trước. Sau nửa canh giờ, đám tù binh kẻ chết người bị thương hơn phân nửa, nhưng không hề thấy tung tích của thủ lĩnh phản đảng. Tông Chính Lâm nhìn sắc trời, tay dùng sức kéo cương ngựa, cả đội ngũ cũng dừng lại theo.

“Hạ trại”.

“Vâng, điện hạ”. Nghiêm Thừa Chu dẫn người truyền đạt mệnh lệnh, tám ngàn tướng sĩ nhanh chóng chia ra hành động, toàn bộ đội ngũ dẫu vào đấy, ngay ngắn trật tự.

“Điện hạ, phủ hoàng tử đưa công văn tới”. Diệp Khai ôm một chồng công văn tiến vào doanh trướng hoàng tử, trên tay là một chồng tấu, bên trên cùng hẳn để hai lá thư rất chói mắt.

Tông Chính Minh liếc mắt nhìn thoáng qua kiểu chữ quen thuộc của Mộ Tịch Dao, cúi đầu tiếp tục nhìn bản đồ hành quân nghiên cứu hành trình tiếp theo.

Tông Chính Lâm dừng công việc trên tay như thường lệ, ngẩng đầu đọc thư nhà của Mộ Tịch Dao.

Tiểu nữ nhân làm nũng khoe mẽ, trước tiên khen mình một hồi, sau đó nâng Thành Khánh lên, khen ngợi tốc độ biết chữ nhanh kinh người của con trai, trong giọng nói lộ vẻ đắc ý. Sau đó tình tứ quan tâm tình hình áo cơm hành quân của hắn, sự miêu tả dài nhất trong thư, không ngoài dự tính chính là tin đồn của Thịnh Kinh. Các tin tức được thuật lại sinh động như thật, so với tin tình báo mà ám vệ đưa lên còn đặc sắc hơn nhiều.

Tông Chính Lâm cẩn thận phân tích những “tin vịt” có vẻ lộn xộn của Mộ Tịch Dao, phát hiện nàng thật là vất vả nghĩ kế.

Nàng đem những tin tức mình nghe được chải chuốt lại, tin nào nàng cảm thấy có giá trị thì giữ lại, không bình luận bất cứ điều gì, thậm chí nửa phần tình cảm cũng không có, chỉ luận sự, ý nguyên chính sự viết cho hắn đọc. Những tin tức nho nhỏ đậm chất đường phố lại có thâm ý sâu xa, cùng với tin tình báo ám vệ đưa lên tựa như hình thành một chính một phụ, làm mạch suy nghĩ của hắn càng thêm rõ ràng, xử lý chính sự thuận buồm xuôi gió, cứ như làm một nửa ăn cả công.

“Điện hạ, Hách Liên Chính phi đặc biệt đưa thư gấp”. Diệp Khai cất kỹ thư Mộ Tịch Dao, phải giữ gìn cẩn thận thư của Dao chủ tử, đây là việc điện hạ đặc biệt phân phó hẳn hoi. Sau đó hắn đưa thư của Hách Liên Chính phi lên, Diệp Khai thành thật đứng ở một bên.

Tông Chính Minh rành rõi dò xét thần sắc Tông Chính Lâm, thấy mặt chủ tử không có vẻ gì khác thường, có chút dễ chịu, liền biết tình hình Mộ Tịch Dao vẫn ổn.

Hôm nay Tông Chính Lâm dùng tù binh dò đường, nguyên nhân chính, chỉ sợ là vì sợ không kịp về vào ngày con trai trưởng chọn đồ vật đoán tương lai, không muốn ủy khuất hai mẹ con Mộ chủ tử. Mặc dù khi đánh giết không thể vượt mất thời cơ , nhưng cũng không gấp đến mức dùng trăm mạng người đến dè vào.

Lần trở về này, trong triều tất sẽ có người giống trống khua chiêng mượn chuyện này để nói. Dùng ngòi bút làm vũ khí nói thủ đoạn của hai vị điện hạ tàn nhẫn, không đủ nhân nghĩa. Tông Chính Lâm khinh thường chuyện này, hẳn có sợ gì? Thành toàn tâm nguyện nữ nhân kia mới là việc mà ngoài hẳn ra thì không ai được phép làm.

“Hừ!”, Tông Chính Minh đang thất thần suy nghĩ, Tông Chính Lâm bất chợt hừ lạnh một tiếng, tiện tay để thư nhà sang một bên.

Chuyện Mộ Tịch Dao không nói, Hách Liên Mẫn Mẫn lại nói tường tận. Tông Chính Lâm chưa từng nghĩ đến, lần này tiểu nữ nhân của hắn lại chịu ủy khuất lớn như vậy, nhưng nàng lại không hề làm nũng tố cáo với hắn.

Lục điện hạ nhường cao đôi lông mày, vốn không hề có chút tâm tư nào với Tông Chính Oánh, mà ngược lại, hắn cực kỳ hứng thú với hành động khác thường của Mộ Tịch Dao. Đáng tiếc hắn không ở đó, lỡ mất vẻ mặt diễn trò của nàng. Nhưng tiết mục thịnh an thì, Tông Chính Lâm rất không tán thưởng.

“Có việc?” ánh mắt Tông Chính Minh rời khỏi bản đồ hành quân rồi rơi trên mặt Tông Chính Lâm.

“Việc nhỏ mà thôi, vừa hay có thể tạo chút niềm vui cho nữ nhân trong nhà”. Tông Chính Lâm đáp một cách tùy ý. Trong lòng tò mò không biết Mộ Tịch Dao xử lý việc này thế nào, hắn không lo lắng. Hắn đã âm thầm để lại người cho nàng, đủ để bảo vệ nàng chu toàn. Về phần tạm thời so cao thấp ra sao thì nếu tiểu nữ nhân đã không đề trong lòng, hẳn liền hưởng thụ quá trình này. Khoảng thời gian này, vì nàng mà hắn tạm thời chịu chút “thua thiệt”, loại thể nghiệm này là lần đầu tiên, Tông Chính Lâm lơ đãng, trong lòng lại có chút chờ mong vở kịch “Hoa sáng trong trời âm u” này của Mộ Tịch Dao, rốt cục là diễn theo kiểu nào.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Thế Gia

Edit: Linh Sờ Tinh

“Thì ra là vậy”. Tông Chính Minh thu bản đồ hành quân lại, vuốt phẳng nếp nhăn trên cổ tay áo, câu hỏi tựa như có chút tùy ý, “Lần này ai bị rơi vào tay Trắc phi vậy?”

Tông Chính Lâm nhướng mày, “Sao Ngũ ca lại có thể khẳng định như vậy, người bị nhắc đến là Mộ thị trong phủ của đệ?”

Tông Chính Minh đột nhiên bật cười, “Trong phủ của đệ còn có ai có thể gây chuyện nữa?”

Tông Chính Lâm nghe vậy cũng thấy có lý, trầm tư nghĩ một chút rồi cười cười, “Ngũ ca thấy Tứ tỷ thế nào?”

Hai vị điện hạ ở xa ngàn dặm, cũng chỉ cười cười đối với chuyện tứ công chúa tới tìm Mộ Tịch Dao.

Còn Hách Liên phủ ở Thịnh Kinh, lại huyền nào vô cùng vì chuyện Mộ Tịch Dao rút được xấp phượng hoàng ở An Quốc tự, trên mặt mọi người ai cũng không dễ nhìn.

Lần đầu tiên Hách Liên đại nhân có chút cảm giác áy náy đối với đích trưởng nữ của mình. “Mẫn Mẫn, việc này gia tộc đã quyết định, sẽ không thay đổi, con cũng không cần lôi kéo. Cũng không cần nghĩ cách ngăn Uy Nhi vào phủ, thà rằng con suy nghĩ thật kỹ xem nên cũng với muội muội đồng tâm hiệp lực để áp đảo Mộ thị”. Hách Liên Mẫn Mẫn nhìn vẻ kiên quyết của tổ phụ và phụ thân ngồi phía trên, trái tim như rơi vào hầm băng. Đây là người thân nhất của nàng, trước lúc nàng gả đi còn đồng ý “toàn lực giúp đỡ”. Cho tới bây giờ, gia tộc ngoại trừ giúp chút tiền bạc, cũng chỉ cho thêm một ma ma dưỡng sinh, giờ muốn thêm thứ muội khác mẹ tranh vị trí với nàng, nàng tuyệt đối không muốn tiếp nhận!

“Chỉ vì một quẻ thẻ không rõ ràng, trong nhà lại quyết định cho Hách Liên Uy Nhi thế chỗ con?” Hách Liên Mẫn Mẫn không thể tin, chỉ vì một lý do vớ vẩn này lại bức nàng đến tuyệt cảnh.

“Mẫn Mẫn, điều gia tộc cần là một con đường rộng rãi không vật cản. Uy Nhi vào phủ chỉ là để đối phó Mộ thị, giúp con giữ vị trí vốn có của Hách Liên gia. Sao con lại suy nghĩ nhiều vậy? Huống hồ, dù cho Uy Nhi được sủng ái, sinh được con nối dõi cũng sẽ được nuôi dưới danh nghĩa của con. Điều này đối với người chỉ có lợi mà không có hại”. Lão thái gia của Hách Liên phủ nhẹ nhàng lau lọ thuốc hít trong tay, trấn an cháu gái trưởng đang có chút nóng.

Đã nói đến mức này, không thể tiếp tục khoan nhượng. Hách Liên Mẫn Mẫn trong lòng vô cùng thất vọng, nhưng trên mặt cũng không dám biểu lộ.

“Tổ phụ đại nhân, Mẫn Mẫn nghe lời”. Nữ tử cúi đầu, tóc mai trên trán rủ xuống che giấu tất cả thần sắc trong mắt nàng.

“Nhớ kỹ, tất cả đều vì lợi ích của Hách Liên gia, không nên vì bản thân của cá nhân mà làm hỏng việc lớn. Nương người đang là chính nhị phẩm cáo mệnh phu nhân”. Giọng điệu của lão thái gia không chút biểu tình nhưng lại đầy thâm ý.

Hai tay đang giấu trong áo của Hách Liên Mẫn Mẫn nắm chặt, ngọn lửa của sự không cam lòng bùng cháy mãnh liệt, mạnh đến mức ngực và bụng nàng cũng có cảm giác đau đớn.

“Chủ tử”. Phùng ma ma đau lòng nhìn gương mặt không chút sức sống của Hách Liên Mẫn Mẫn. Chuyện của chủ tử, bà là hạ nhân, căn bản không có tư cách dò hỏi, nhưng thấy đáng về mặt hồn mất vía của chủ tử khi đi từ trong thư phòng ra, thật sự không yên lòng.

“Ma ma, lát nữa đi gặp mẫu thân đừng nói gì để người lo lắng”. Tô phụ dùng mẫu thân áp chế, bức bách nàng đồng ý cho Hách Liên Uy Nhi vào cửa, nếu mẫu thân biết được không biết sẽ khổ sở đến mức nào.

“Con cũng không cần giấu, nhiều năm như vậy, chẳng nhẽ mẫu thân còn không hiểu là đã xảy ra chuyện gì”. Hách Liên phu nhân nhìn con gái cổ tởm vẻ tươi cười, miệng cười nhưng mắt lại lạnh băng.

“Tổ phụ bức con đi vào khuôn khổ có đúng không?”

Hách Liên Mẫn Mẫn thu lại vẻ ngây trang, khuôn mặt chết lặng vẻ bi thương.

“Mẫu thân, là con gái không tốt, liên lụy đến ngài”. Nếu như nàng có thể không thua kém, có con trai trưởng, thì hôm nay cũng sẽ không có tình cảnh xấu hổ như vậy.

“Con ta, sao lại nói như vậy. Hách Liên phủ tuy lớn nhưng chỉ có ta và con là chảy chung dòng máu, phụ thân của con, nhắc cũng như không”. Hách Liên phu nhân đã sớm bị Hách Liên Chương làm tan nát trái tim, phu quân của bà mất lạnh tâm lạnh, ngoài Hách Liên gia, thì trong mắt hẳn không có thứ gì khác. Thời gian đã sớm thể hiện ra thì còn nói cái gì là liên lụy hay không liên lụy.

“Mẫn Mẫn, việc này Hách Liên gia sẽ không bỏ qua. Nhưng chưa chắc không thể xoay chuyển”.

“Ý mẫu thân là, nghĩ biện pháp để Hoàng Quý phi chọn Hách Liên Uy Nhi nhập phủ bát hoàng tử? Nhưng phụ thân nhất định sẽ có cách hóa giải, khiến cho chuyện xảy ra sự cố”.

“Cơ hội Hách Liên Uy Nhi trúng tuyển không khó. Tô phụ và phụ thân con sẽ làm gì, mẫu thân không đoán được. Nhưng nếu muốn vào phủ Lục hoàng tử, đương nhiên sẽ phải ra tay trước, nếu chậm sẽ bị rơi vào danh sách của Hoàng Quý phi”.

Sắc mặt của Hách Liên Mẫn Mẫn càng trở nên khó coi. Chẳng lẽ bọn họ muốn cứng rắn nhét người vào phủ mà không cần điện hạ gật đầu?

“Con cũng đừng hoang mang. Con đừng quên trong phủ Lục hoàng tử còn có một nữ nhân lợi hại khác. Nàng có bằng lòng để Hách Liên Uy Nhi vào cửa không?” Hách Liên phu nhân không thể không thừa nhận, thái độ hiện nay của Mộ thị đối với tiền đồ của Hách Liên Mẫn Mẫn quan trọng vô cùng.

“Mộ thị?” Hách Liên Mẫn Mẫn không thể ngờ rằng “cơ hội” mà mẫu thân nhắc tới lại chính là Mộ Tịch Dao!

“Sao tự dưng lại liên quan đến nàng ấy? Từ trước đến nay con cũng không hòa thuận với nàng lắm, Mộ thị sao có thể bỏ qua cơ hội tốt này?” Hách Liên Mẫn Mẫn nhớ tới chuyện tỷ muội Đường thị lúc trước, càng cảm thấy việc này rất hoang đường.

Lúc trước Mộ thị tự mình nâng tiểu Đường thị vào cửa, ngồi nhìn hai tỷ muội của Đường gia tỷ đấu nhau thâm thiết. Cuối cùng lưỡng bại câu thương, nàng ta ngồi không hưởng lợi. Nếu không phải vì trận tranh đấu kia phế đi quá nhiều nữ nhân, thì hậu viện của Lục điện hạ hiện tại sao có thể còn chỗ trống cho những nữ nhân khác vào cửa?

“Con nghĩ sai rồi. Bây giờ không giống trước, chỉ với việc hai người các nàng đồng thời rút được thẻ phụng hoàng, một núi không thể có hai vua, sao Mộ thị lại có thể để mặc Hách Liên Uy Nhi vào phủ để uy hiếp địa vị của nàng ta?”

Từ trước tới nay Hách Liên Mẫn Mẫn đều chú ý chuyện Hách Liên Uy Nhi vào cửa. Nay nghe mẫu thân nhắc tới Mộ Tịch Dao cũng bắt được quẻ phụng hoàng, trong lòng thất lại.

Thật đúng là trước có sói sau có hổ, Mộ thị và Hách Liên Uy Nhi không ai là dễ đối phó.

“Nhưng mà mẫu thân, quẻ của Mộ thị cũng là chim đế vương. Trước giờ thù đoạn của Hách Liên Uy Nhi âm độc, hay là để hai người bọn họ cùng một chỗ...”

“Hồ đồ!” Hách Liên phu nhân sợ hãi, không thể ngờ được Hách Liên Mẫn Mẫn đã hoảng loạn đến mức này, mất hết lý trí.

“Nếu Hách Liên Uy Nhi vào phủ, đương nhiên sẽ đấu đến sống chết đấu với Mộ thị như con mong muốn. Nhưng mà con có nghĩ đến, trở ngại lớn nhất của hai nàng, lại là con – Lục hoàng tử phi, vị trí chính thất. Nếu như hai nàng hợp lực đối phó con, lời con xuống trước, sau đó mới tranh, thì con định làm thế nào? Con cho rằng với tính khí của Hách Liên Uy Nhi, có thể không đề phòng con, để con nhìn hai nàng tranh đoạt rồi ngồi không hưởng lợi hay sao?”

Mồ hôi của Hách Liên Mẫn Mẫn đổ ra như tắm, sắc mặt bị dọa đến trắng bệch. Mẫu thân có thể nghĩ đến việc này, chẳng lẽ tổ phụ và phụ thân thực sự không nghĩ đến hay sao.

“Mẫu thân, tổ phụ và phụ thân...” Rõ ràng biết tính tình của Hách Liên Uy Nhi, lại hiểu rõ bản lĩnh của Mộ thị, vẫn đem hai người này đặt cùng một chỗ, sao lại không thể nghĩ đến tình cảnh mình sau này? Rõ ràng biết mình sẽ không có kết cục tốt, vẫn đồng ý thỉnh cầu của Hách Liên Uy Nhi, họ có ý bỏ

qua đứa con này sao?

Từ khi Hách Liên phu nhân nhận được tin tức , đã biết tình huống của con gái rất nguy cấp. Hôm nay thấy trong mắt nàng là vẻ oán hận mãnh liệt thì làm sao không biết con mình đã bị người thân nhất làm tổn thương nên đã thành ghen ghét .

“Mẫn Mẫn, kiên cường một chút, đừng làm tổn thương chính mình”. Ôm lấy Hách Liên Mẫn Mẫn, giọng nói của Hách Liên phu nhân có vẻ khàn khàn.

“Mẫu thân, gia đình như thế này Mẫn Mẫn thà là không có”. Hốc mắt của Hách Liên Mẫn Mẫn hồng hồng, nằm trong lòng Hách Liên phu nhân khóc nức nở.

Đã bao lâu rồi? Từ năm tám tuổi, nàng đã không còn thả lỏng phóng túng mình như thế này.

Lúc trước nàng cho rằng tổ phụ và phụ thân nghiêm khắc, mình cần phải cố gắng gấp đôi thì mới được thừa nhận. Bên cạnh có Hách Liên Uy Nhi không ngừng ép sát, nàng cũng chưa bao giờ ngừng nhắc nhở chính mình, phải giữ vững vị trí đích nữ , không thể để mẫu thân hổ thẹn. Nhưng mà cho tới hôm nay , trong mắt tổ phụ hay phụ thân thì tất cả cố gắng của nàng chẳng có chút ý nghĩa gì. Một câu “lấy gia tộc làm trọng”, là có thể làm cho sự kiên trì mười mấy năm qua của nàng như nước bỏ đi.

“Mẫn Mẫn, qua chuyện này con cũng nên suy tính cho mình nhiều hơn. Nhanh chóng sinh con trai trưởng cho điện hạ, đứng vững gót chân ở hoàng gia mới là đúng nhất . Hách Liên gia không có gì đáng để con lo lắng”. Hách Liên phu nhân dịu dàng vuốt ve mái tóc con gái, là người làm mẹ, ước nguyện duy nhất là con gái mình được bình an thuận lợi. Vinh hoa phú quý chẳng qua cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm, thứ phù vân mà thôi.

Hách Liên Mẫn Mẫn phát tiết một trận xong, yên tĩnh để ma ma bên người Hách Liên phu nhân hầu hạ rửa mặt thay quần áo.

“Mẫu thân, Mẫn Mẫn biết nên làm như thế nào rồi. Ngài bảo trọng thân thể, đừng lo lắng cho con”. Hách Liên Mẫn Mẫn nhìn trong gương đồng, nữ nhân trong gương có mái tóc được vuốt lại tỉ mỉ ngay ngắn, trong mắt không còn chút chán chờ nào.

Nếu Hách Liên gia tuyệt tình lạnh lùng như vậy, thì nàng không thể trông cậy vào nữa. Từ nay về sau, nàng chỉ là Hách Liên Mẫn Mẫn, ở phủ hoàng tử, dù chỉ dựa vào chính mình cũng phải sống thật tốt. Nàng sẽ không từ bỏ vị trí chính thất . Hách Liên Uy Nhi muốn nhập phủ, vậy thì tự dựa vào bản lĩnh của chính ả đi.

Trong Đan Như Uyển, Mộ Tịch Dao nằm trên xích đu nhàn nhã nhìn bánh bao nhỏ.

Thành Khánh mặc một bộ quần áo con mèo, cực kỳ đáng yêu . Mộ Tịch Dao lại không quên ở đằng sau con trai “vẽ mắt cho rồng ” làm thêm một cái đuôi nhỏ bằng lông.

Vệ Chân thấy tiểu chủ tử bị Trắc phi chà đạp không còn chút thể diện chỉ đành cố nén phản đối, không đành lòng nhìn thẳng. Nếu điện hạ biết con của ngài bị hóa trang thành như thế này , thậm chí còn bị rêu rao khắp nơi, chỉ sợ sẽ tức giận đến nhăn mặt.

“Mẫu thân, quả đỏ đỏ”. Cánh tay mập mạp của Thành Khánh cầm lấy bức tranh, giơ lên cao muốn được phần thưởng của Mộ Tịch Dao.

Mộ Tịch Dao đen mặt. Quả đỏ đỏ? Một câu không có từ chủ vị, nàng dạy bánh bao nhỏ lúc nào ?

Nhìn ánh mắt chờ đợi của con, nếu đã kích nhiệt tình học tập của bạn nhỏ là không tốt, Mộ Tịch Dao đành không biết xấu hổ tận lực khen ngợi, “Thành Khánh thật thông minh, đệ phụ thân trở về mẫu thân sẽ bảo phụ thân nâng con cao cao, cho Thành Khánh chơi bay bay”.

Vệ Chân nghe Dao chủ tử lại lười biếng lấy điện hạ để gán nợ, chủ tử khen thưởng cái gì đều là tùy tiện nói “Đệ phụ thân về”. Chiều này lúc nào cũng đồ được tiểu chủ tử .

Mộ Tịch Dao thoáng nhìn thấy Vệ Chân trợn mắt nhìn lên trời vẻ không tốt lành gì của Vệ Chân, lập tức trả đũa.

“Vệ Vệ thích nhất ăn quả đỏ đỏ, Thành Khánh đưa quả đỏ đỏ cho Vệ Vệ đi”.

Thành Khánh thấy mẹ ra nhiệm vụ, xoay người ngồi dậy, đôi chân ngắn đứng lên một cách vững vàng, xoay người khắp nơi , nhìn thấy Vệ Chân , lập tức cầm tranh nhào về phía hắn.

Vệ đại nhân cứng mặt tạ ơn tâm ý của tiểu chủ tử, tay cầm trang giấy mà có chút run rẩy.

Hắn mà lại thích ăn loại quả của nữ nhân này từ khi nào vậy? Một đại nam nhân mà lại thích ăn quả đỏ đỏ? Nếu bị truyền ra ngoài thì hắn liệu có thể ngồi vững vị trí này nữa không, chắc chắn sẽ bị đám đồng僚 cười chết mất? Trắc phi cứ dạy dỗ tiểu chủ tử theo con đường này thật sự không có việc gì ?

Vệ Chân buồn phiền nhìn Dao chủ tử đang cười một cách rục rịch, tiểu chủ tử bên cạnh cũng vui vẻ theo, hắn thật sự rất nhớ khoảng thời gian thanh tịnh bên cạnh điện hạ . Dù Lục điện hạ lạnh nhạt nhưng còn tốt hơn hầu hạ Dao chủ tử nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Đích Thân Đến

Edit: Linh Sờ Tinh

Vệ thống linh còn đang âm thầm sâu khổ, thì Triệu ma ma đã dẫn theo Xuân Lan vào nhà tạ ơn.

Mộ Tịch Dao nhìn tiểu nha đầu rõ ràng là bị ủy khuất, nhưng vẫn tỏ ra vô cùng cảm động, trong lòng có chút khó chịu.

“Ma ma mau đỡ nàng đứng lên. Vội vàng chạy đến đây làm gì, cứ về nghỉ ngơi đi. Qua đêm bữa nửa tháng lại đến hầu hạ cũng không muộn, ta sẽ không từ tiền tiêu vật hàng tháng của ngươi”. Bên người nàng cũng không thiếu người, Tông Chính Lâm đưa cho nàng sáu cung nữ vẫn còn đang thường xuyên ở trong viện không có việc gì làm.

Mộ Tịch Dao thấy Xuân Lan đang mang bệnh vẫn còn muốn đến sắp xếp công việc, lập tức nhớ tới vẻ mặt đáng ghét không nhân tính khi còn đang được thời. Bây giờ phong thủy đã xoay chuyển, đến phiên mình làm chủ tử, đương nhiên nên rộng lượng một chút. Không để cho người khác mắng nàng khắc nghiệt keo kiệt ?

“Chủ tử, chủ tử lọ thuốc mỡ kia...” Xuân Lan nói không lên lời, nước mắt bắt đầu lăn chã rơi.

Mộ Tịch Dao dọa sợ, làm sao rồi? Thuốc mỡ kia không tốt? Sao có thể như thế, vừa nói đã khóc?

“Thuốc mỡ kia bị nô tì làm lãng phí”. Tiểu nha hoàn khổ sở rầm rứt, tay phải không ngừng lau mắt. Thuốc chủ tử ban cho là thuốc mỡ ngự dụng, nàng thật sự không nỡ dùng.

Mộ Tịch Dao bị cách nàng ta nói chuyện mà sợ hãi vô ích một trận. Thuốc mỡ không để dùng thì còn có thể làm gì mà lo lãng phí?

“Ta đối đãi với các người tỳ như vậy sao? Ban cho lọ thuốc mỡ liền khóc sụt sùi. Người khác không biết còn tưởng rằng chủ tử của người khát khe. Thôi đi thôi đi, mau thu nước mắt lại, thuốc mỡ cũng chỉ là một đồ vật, lúc nào cần dùng chẳng lẽ không biết?”

Mộ Tịch Dao vung tay lên, Huệ Lan lại lấy ra một lọ thuốc mỡ, nhét vào lòng Xuân Lan.

Xuân Lan vốn vội tới tạ ơn chủ tử, lại hồ đồ được nhận ân điển, chỉ ngây ngốc bị dẫn theo trở về. Lần này không chỉ có thuốc tốt để dùng, còn được nghỉ bệnh nửa tháng, điều này làm cho đầu óc nàng ta có chút không theo kịp.

Mộ Tịch Dao cảm thấy, thuốc mà Lục điện hạ cho nàng thật là lãng phí. Nàng có ngọc bội cảnh báo, mọi việc đều rất cẩn thận. Dù thật có xảy ra chuyện gì, hoặc phản ứng cảnh báo của ngọc bội không kịp đi nữa, thì cũng rất ít khi xảy ra, chỉ cần để lại một hai lọ là đủ.

“Chủ tử, Hách Liên chính phi vừa về phủ. Vừa trở về là đi về Phương Hoa Uyển. Triệu ma ma chờ mấy nha hoàn lui ra ngoài, liền bẩm báo tình hình hậu viện với Mộ Tịch Dao.

Hai ngày liên tục đều đi thăm Tô Lận Nhu? Hách Liên Mẫn Mẫn chuẩn bị kéo đồng minh ?

Mộ Tịch Dao nghĩ dùng “chơi đùa” để hình dung dự định của Hách Liên Mẫn Mẫn mới đúng.

“Nàng ta nhận được tin tức mà vẫn còn có thể chiếu cố đến bên này, coi như là không tồi rồi”. Mộ Tịch Dao rất quan tâm đối với biểu hiện của Hách Liên thị trong mấy ngày nay. Đây mới là hành vi nên có của Hoàng tử phi. Kịp trước nàng ta luôn đoan trang trầm ổn, đã là Nguyên Hậu của Kiến An Hoàng đế, thì sao lại không có chút tài cán gì, mà phải chịu im im nghe người sai sử?

Lúc này Hách Liên thị bị buộc phải chống đối với Công chúa Tông Chính Oánh, chắc chắn sẽ có trò hay để xem.

Mộ Tịch Dao tâm tình vui vẻ làm một người nhàn rồi, không ngờ vừa đến ngày thứ hai, Hách Liên Mẫn Mẫn liền dẫn người đến Đan Như Uyển.

Khách sáo báii kiến chào hỏi, những lễ nghi nào cần có đều thể hiện không thiếu một chút nào.

“Chính phi hôm nay đặc biệt đến đây là có chuyện quan trọng muốn dặn dò tiếp?” Hách Liên Mẫn Mẫn đến vào lúc này, chẳng lẽ là chuẩn bị ngả bài với mình, kéo nàng cùng đối phó Tôn Chính Oánh ?

“Muội muội nói đùa gì thế. Nào có gì mà để dặn dò. Chẳng qua là ta muốn bàn luận chút chuyện làm ăn với muội mà thôi”. Hách Liên Mẫn Mẫn buông tách trà, vẩy tay cho đám nha hoàn phía sau lui ra.

Làm ăn? Đề tài này thật đặc biệt, ngay lập tức khiến Mộ Tịch Dao thấy hứng thú.

Không chút hẹp hòi, sáng khoái cho hạ nhân hầu hạ lui xuống, Mộ Tịch Dao hăng hái chờ Hách Liên Mẫn Mẫn mở lời. Tuy không biết Vệ Chân đã ăn vào góc nào, nhưng nàng rất yên tâm.

“Muội muội có từng gặp Hách Liên Uy Nhi?”

Mộ Tịch Dao sừng sốt. Sao lại nói đến nàng ta? Nhắc đến người phụ nữ đầy tham vọng kia vào lúc này, việc buồn bán này là...

Trong long tuy đã rõ ràng, nhưng Mộ Tịch Dao cũng không nóng nảy cất lời, thân nhiên trả lời câu hỏi của Hách Chính phi: “Có gặp hai lần. Lần đầu là gặp ở An Quốc Tự, lần thứ hai là ngày điện hạ khai phủ”

Hách Liên Mẫn Mẫn đoán được Mộ Tịch Dao sẽ không giấu diếm, không ngờ lại nói tường tận đến vậy. Có lẽ mình nên nói chuyện một cách trực tiếp với Mộ thị thì tốt hơn?

“Trắc phi có nghĩ Hách Liên Uy Nhi là người dễ sống chung không?”. Nếu đã gặp mặt, cũng nên có chút đánh giá.

Mộ Tịch Dao nhìn thái độ của Hách Liên Mẫn Mẫn trở nên uyển chuyển, không chút vòng vo, cách nói chuyện này, nàng càng thích. Nếu người ta đã tìm đến trước, thì mình cũng nên có chút biểu hiện?

“Nàng ta cầu Hách Liên đại nhân cho nàng ta nhập phủ sao?”

Vừa nói xong, vẻ mặt Hách Liên Mẫn Mẫn lập tức thay đổi.

Ngay cả việc này mà Mộ Tịch Dao cũng biết? Biết từ lúc nào? Việc này là việc cơ mật đối với Hách Liên gia, thế mà người này ngày ngày nhàn nhả tiêu dao trong, lại có thể nhận được tin tức nhanh như vậy? Quan trọng hơn là tin tức này nàng ta nhận được từ nơi khác truyền đến, hay là chỉ cần một liếc mắt đã nhìn thấu bản tính của Hách Liên Uy Nhi?

“Chính phi không cần kinh ngạc. Lệnh muội rút trủng quẻ Phụng hoàng, nếu nàng ta không có ý nghĩ kia, mới thật sự không thể hiểu nổi”. Người bình thường ai cũng có ý tưởng là không sai, nhưng mục đích của Hách Liên Uy Nhi lớn hơn nhiều.

“Trắc phi không sợ sau khi nàng ta vào phủ sẽ gây khó dễ cho mình?” Hách Liên Uy Nhi vì muốn tranh thủ sự ủng hộ trong nhà, tất nhiên sẽ làm tất cả để đạt được mục đích. Hơn nữa Mộ Tịch Dao chính là mục tiêu đầu tiên của nàng ta.

“Nói như vậy, Hách Liên đại nhân muốn đổi tướng khi đánh trận sao, một lần nữa sắp xếp con bài mới”. Mộ Tịch Dao cầm lấy dây kết bên hông lên ngắm ngía, vẻ mặt nhàn nhả. Không hề cảm thấy nghị luận Hách Liên đại nhân trước mặt Hách Liên Mẫn Mẫn có gì không ổn. Về phần ý trong lời nói, mọi người đều rõ ràng. Rõ ràng chứng minh hai người bọn họ không đi chung đường.

“Chính phi định như thế nào?” Hách Liên gia thuộc phái bảo hoàng, kì thực lại có lòng tham không đáy, nhưng thiếu dũng cảm. Nghĩ rằng là lấy lòng, nhưng rõ ràng là đi đường tắt, rõ ràng là đầu tư để đạt được lợi ích từ ngoại tộc.

Hách Liên Mẫn Mẫn không nghĩ nổi sao Mộ Tịch Dao lại nhìn thấu mọi việc như vậy, ngay cả việc mình sắp bị vứt bỏ, nàng ta cũng không khách sáo mà nói ra. Về việc nàng ấy đàm luận Hách Liên đại nhân trước mặt mình, không hề có chút kính trọng, Hách Liên Mẫn Mẫn cũng không có chú ý.

Người trong nhà không thêm để ý đến tình trạng của mình, thì mình còn để ý đến thanh danh làm gì?

Nếu song phượng đã nói rõ với nhau, vậy cũng không cần che giấu nữa.

“Tất nhiên là tuyệt đối không đồng ý để Hách Liên Uy Nhi vào phủ hoàng tử”. Hách Liên Mẫn Mẫn nheo mắt lại, dữ tợn nói trắng ra.

Mộ Tịch Dao nhếch miệng, người phụ nữ ngồi đối diện mình quả nhiên không hề hồ đồ khi đến lúc quan trọng. Đây vẫn là lần đầu tiên Mộ Tịch Dao thấy sự trao đổi một cách thoải mái như vậy ở hậu viện. Ngày thường mình chỉ có thể thoải mái nói chuyện trước mặt Lục điện hạ, về phần nữ nhân thì kể cả Vu Thị và Thục Phi nương nương, đều phải nói chuyện một cách khách sáo, phải hợp hoàn cảnh, nói một đồng những câu cát tường, nhơ nhĩ hết mức.

“Chắc là Trắc phi không thích người này”. Dựa theo quan sát mấy tháng nay của Hách Liên Mẫn Mẫn, Mộ Tịch Dao tuy rằng cũng tranh đua dành tình cảm, lợi hại, nhưng cũng không mức hại đến mạng người. Cũng có thể coi là đường đường chính chính, tâm địa ít ra không xấu. Một người như thế này thì chỉ cần không chọc đến nàng ấy, thì nàng ta sẽ không tính đến những âm mưu quỷ kế đối phó lại.

“Cũng không phải là không thích, mà là phiền chán”. Mộ Tịch Dao đáp một cách thẳng thắn, thái độ rất rõ ràng.

Phủ Hoàng tử không thể không có cảnh tranh thủ tình cảm, cách thường dùng là dùng thủ đoạn để mượn sức nam nhân. Nhưng nếu về sau có người không biết tốt xấu, tính tình âm u, nếu suốt ngày đều bị một đôi mắt u ám nhìn chăm chăm, Mộ Tịch Dao cảm thấy bầu trời đều đen tối vài phần. Cái sân nhỏ của mình, vẫn nên tránh để đám nữ nhân phí tâm mới tốt

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Không Thỏa Đáng

Edit: Linh Sờ Tinh

“Nếu Trắc phi không thích Hách Liên Uy Nhi vào cửa, vậy thì có thể bàn một chút”. Hách Liên Mẫn Mẫn vuốt ve bộ móng tay giả mạ vàng, trên mặt có ý cười.

Mộ Tịch Dao nghe nàng ta nói với vẻ rất chắc chắn, nhưng lực chú ý lại đặt lên bộ quần áo nàng ta đang mặc.

Trang phục Chính phi màu xanh mực mình chưa từng thấy qua. Đây là quần áo kiểu mới mà Thượng y cục làm chăng? Theo thường lệ thì năm nay trong phủ có một Chính phi và hai Trắc phi, đồ mới đều đã sớm đưa đủ, sao đột nhiên lại nhiều hơn một bộ?

“Trắc phi cảm thấy kiểu dáng bộ cung trang trên người thiếp có đẹp mắt không?” Hách Liên Mẫn Mẫn được Mộ Tịch Dao thẳng thắn tỏ thái độ nên cũng có tâm tư ngồi nói chuyện.

“Đây là thiếp đặt Nghê Thường quán mới mở trong kinh lâm, sợi tơ không những mềm mại, tay nghề thêu cũng là hạng nhất”. Hách Liên Mẫn Mẫn đưa ống tay áo rộng thùng thình ra, tay thi hơi mở về phía trước, để Mộ Tịch Dao có thể xem một cách chi tiết hơn, được làm tỉ mỉ cũng rất tinh xảo.

Mộ Tịch Dao cẩn thận xem, lòng mày lại thoáng nhíu lại. “Nghê Thường quán còn có thể lên lút làm đồ trong cung?”. Từ bao giờ mà cửa hàng trong nhân gian lại có thể nhận làm hàng trong cung? Những thái giám quản sự của Thượng y cục kia có thể nhìn mới lợi nhuận béo bở này chạy ra ngoài?

Hách Liên Mẫn Mẫn nghe thấy nàng nghi vấn, nâng quạt tròn trong tay lên chậm rãi phe phẩy vài cái. “Hoàng Quý phi tôn quý bởi được quản lý hậu viện lục cung, nhưng dù sao tuổi tác cũng đã cao, không quản được nhiều chuyện như vậy. Việc này đương nhiên là giao xuống dưới, để các vị nương nương khác chia sẻ. Y phục của Thượng y cục làm theo yêu cầu của từng phủ viện, mặc dù có đơn hàng khác nhưng kiểu dáng lại không mới lạ bằng bên ngoài, màu sắc và hoa văn luôn quá quý cũ”.

“Nghê Thường quán là do mấy vị quận chúa bỏ tiền làm kinh doanh trong kinh thành, mới khai trương mấy ngày thôi. Nói là làm y phục trong cung, nhưng chẳng qua cũng chỉ là phỏng theo hình dáng mà thôi, hơn nữa muốn nhận đơn cũng phải xem thân phận nữa. Hoàng Quý phi có lẽ cũng có nghe nói, nhưng chút tiền bạc này đối với bề trên cũng chỉ là chuyện nhỏ, hơn nữa còn liên quan đến mấy vị công chúa đã thành gia nên cũng không nhiều lời, chỉ coi như không biết”.

Mộ Tịch Dao nhíu mi, còn có chuyện này? Công chúa quận chúa kiếm chút tiền riêng? Phỏng theo cung trang còn được coi là việc nhỏ, Mộ Tịch Dao cảm thấy không lâu nữa có lẽ Nguyên Thành đế sẽ không để yên việc này.

Hoàng Quý phi không hỏi, không phải là thấy chuyện nhỏ nên không thèm để ý, mà là chuyện này không dễ xử lý, bà ta không phải sợ chịu trách nhiệm, mà là có tâm tư khác.

Nếu Mộ Tịch Dao đoán không sai, thì đương nhiên hai vị công chúa của Hoàng Quý phi không dính vào việc này.

“Thiếp từng nghe một câu truyện, về một nhà phú hộ nọ. Tất cả trường bối đều còn, danh mục chi tiêu cũng đã được quy định rõ. Con trai út cảm thấy ngày thường cần chi tiêu hơi nhiều, nên lên đặt mua sản nghiệp bên ngoài, lấy chút trúc thừa trong nhà chuyển ra ngoài đan thành sọt rồi đem đi bán”.

Hách Liên Mẫn Mẫn cảm thấy khi nói chuyện với Mộ Tịch Dao phải cực kỳ chú ý. Nữ nhân này chuyện trước còn chưa nói xong mà đã bắt đầu nói sang chuyện khác, không biết ý nàng ta là gì.

“Giá cả tuy rẻ, nhưng số lượng bán nhiều. Dần dần việc buôn bán cũng tốt lên”. Mộ Tịch Dao nhìn vẻ không thèm để ý của Hách Liên Mẫn Mẫn, trong lòng không khỏi lắc đầu. Quả nhiên là tâm nhìn khác nhau, không nhìn xa trông rộng. Cứ suốt ngày nhốt mình trong bốn bức tường của hậu viện, ra vào cũng chỉ thấy mấy chuyện của nữ nhân, ý muốn của Tông Chính Lâm về hậu viện đến bao giờ mới thành được đây.

“Tích tiểu sẽ thành đại. Con trai út sau khi buôn bán có tiền, chi tiêu cũng rộng rãi hơn. Người các phòng khác thấy cậu ta sống thoải mái đương nhiên không hài lòng, đồ thì là đồ của chung sao lại thành hàng hóa để người khác tự làm ăn? Nếu thế thì có cần quy định luật lệ nữa không? Vì thế trong nhà bắt đầu bất hòa”.

“Trường bối trong nhà biết được việc này, cũng không nói gì liền khấu trừ tiền của con út, từ đó về sau thà để trúc thừa mốc meo hong ở góc vườn cũng không cho ai động vào”.

Nguyên Thành đế cũng không phải chủ nhà bình thường, khi đã trừng phạt ai thì đương nhiên cũng không phải chỉ là khấu trừ tiền tiêu vặt hàng tháng mà thôi. Có gan dám vi phạm quy củ trong cung, công và tư không biết phân biệt, nếu sau này có chuyện làm quần áo giống long bào, thì liệu Hoàng đế có buông tha không?

“Chính phi cảm thấy trường bối nhà này và đương kim thánh thượng thì như thế nào?”. Nếu thi còn nghĩ mãi mà vẫn không ra thì Mộ Tịch Dao sẽ phát điên mất.

Còn không nhanh chóng cách Nghê Thường quán này càng xa càng tốt, nếu vẫn lẫn lộn cùng một chỗ, thì nếu hôm nào đó Nguyên Thành đế biết sẽ bị xử lý thế nào? Chính phi của Tông Chính Lâm cũng không nên không có tâm nhìn đến thế chứ, còn không phải khiến người ta cười cho sao.

Mộ Tịch Dao cảm thấy rất bị thương. Nàng là Trắc phi trong phủ, nếu không thể cho Chính phi chút mặt mũi, thì điểm trung bình có cao lên chút nào không. Nguyên Thành đế vậy mà còn rảnh mà xem xét hậu trạch của mấy người con trai, nếu mình quá lạc hậu, rõ ràng ảnh hưởng đến quá trình thượng vị của đại boss, con đường sủng phi của nàng còn lâu mới có thể hoàn thành. Điều này không thể được.

Một yêu nữ cảm giác mình rất khó có thể đối xử đúng mực với Hách Liên Mẫn Mẫn. Muốn nâng nàng ta lên chút, thỉnh thoảng lại còn phải chống lưng cho nàng ta, công việc này thật không nhẹ nhàng! Đại boss lấy phụ nữ về, nàng còn phải như bảo mẫu trông nom, hẳn phải cho nàng nhiều lợi ích hơn nữa mới có thể xứng với công sức mà nàng bỏ ra.

Không đúng sao, hôm nay Hách Liên Mẫn Mẫn tới nói chuyện của Hách Liên Uy Nhi, cho dù nàng ta không mở miệng thì mình cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Dù Hách Liên Mẫn Mẫn và nàng không chung một con đường, tranh đấu nội viện cũng khiến người ta phiền chán, nhưng nếu chiếc thuyền không lỗ là hoàng tử phủ này mà bị chìm, thì còn gì mà tranh ! Cho nên chuyện gì cũng có chừng mực của nó.

Hách Liên Mẫn Mẫn mặc dù không được coi là cực kỳ khôn khéo, nhưng ít ra thì đa số thời điểm cũng coi như là hiểu rõ đại cục. Về phần lương thiện hay độc ác, Mộ Tịch Dao chẳng để ý. Nữ nhân ở hậu cung có mấy người sạch sẽ? Hách Liên thị vào cửa cũng không đến nửa năm, nếu nàng ta trở thành độc phụ nhanh như vậy, Tông Chính Lâm có thể để nàng ta đi Thiên viện tĩnh dưỡng mười năm, tám năm.

Nữ nhân ở hậu trạch ấy mà, chẳng qua chỉ là chọn kẻ cao trong đồng người lùn mà thôi. Nói chung là so với Hách Liên Uy Nhi thì Hách Liên Mẫn Mẫn có vẻ thoải mái hơn. Mộ Tịch Dao cũng chẳng có yêu cầu cao gì, chỉ cần đừng trêu chọc đến mình, còn những nữ nhân khác, Hách Liên Mẫn Mẫn đường đường là đương gia chủ mẫu, có thể xem xét mà xử lý bất cứ ai.

Mộ Tịch Dao mặc dù uyển chuyển nói chuyện nhưng ý tứ thì có thể hiểu được. Đặc biệt là câu cuối cùng, Hách Liên Mẫn Mẫn thoáng nghe đã hiểu rõ ý trong lời nói đó. Nghĩ lại theo ý nàng ta chỉ dẫn, lập tức nhận ra chuyện xiêm y này không ổn.

Nữ nhân này lại có ý tốt nhắc nhở nàng sao? Hách Liên Mẫn Mẫn đột nhiên cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Dù Mộ Tịch Dao có bản lĩnh lớn, nhưng cũng bị trói buộc trong quy củ của hậu viện. Mặc dù không thích qua lại với nữ nhân trong phủ, nhưng đến lúc quan trọng mà không giữ lấy đại cục thì chẳng phải phí công sức sao? Mấy câu nói này tuy đơn giản nhưng lại chứa rất nhiều tâm tư.

“Cơ sở của Nghệ Thường quán dù cách phủ có mấy con phố. Nhưng sau này tất cả xiêm y của các viện vẫn nên giao cho thượng y cục thì hơn, nói chung số đo của mọi người trong cung đều có , không cần phiền các viện phải đo lại lần nữa”. Hách Liên Mẫn Mẫn bùng ly trà xanh lên nhấp một ngụm, chuyện biến cực kỳ tự nhiên.

Mộ Tịch Dao nheo mắt, cười dịu dàng, “Đúng vậy, Chính phi cần nhắc vô cùng chu đáo”.

Hai người nhìn nhau cười, đúng là chưa bao giờ từng ăn ý như vậy.

“Chính phi định làm vụ làm ăn này như thế nào?”. Chuyện bày ra như vậy thì cũng nên ngả bài ngựa đi thôi?

Hách Liên Mẫn Mẫn buông chén trà , dùng khăn lụa đoan trang lau khóe môi, nhìn Mộ Tịch Dao cười thực hiền lành, cuối cùng cũng đem lời trong lòng nói ra.

“Trước khi Trắc phi ra tháng thiếp giúp Trắc phi ngăn tất cả phiền toái từ Tứ công chúa. Trắc phi chỉ cần an tâm ở trong phủ chờ sinh và điều dưỡng cơ thể là được. Còn đôi lại thì, lúc Trắc phi rảnh rỗi, cũng giúp nghĩ kế cản trở Hách Liên Uy Nhi vào phủ. Nếu Trắc phi có hứng thú thì dứt khoát chặt đứt tâm tư của vị thứ mười của thiếp đi, được như thế thì không còn gì tốt hơn”.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 145: Thương Nghi

Edit: Linh Sờ Tinh

“Chặt đứt tâm tư ư?”. Đối với chuyện này đầu óc Hách Liên Mẫn Mẫn khá nhanh nhạy. Nàng ta chỉ không nói thẳng là nhét Hách Liên Uy Nhi vào phủ bát hoàng tử mà thôi.

Mộ Tịch Dao cảm thấy làm vụ mua bán này có chút lỗ. Hách Liên Mẫn Mẫn dám nói thẳng ra như vậy, chứng tỏ có liên quan không nhỏ đến nhà mẹ đẻ của nàng ta. Hẳn là có người đứng sau chỉ điểm, nếu không thì người này cũng sẽ không dễ dàng buông lỏng khúc mắc trong lòng như vậy.

“Đã làm vì bình yên trong phủ, thiếp cũng không thể từ chối”. Cho dù là có nói chuyện với mình hay không thì chuyện này mình cũng phải làm. Lúc này ăn chút thiệt thòi, lần sau đòi lại là được. Hơn nữa còn Lục điện hạ, nàng chỉ cần giả vờ đáng thương, tỏ vẻ yếu thế, có lẽ sẽ còn đòi lại nhiều hơn phần “lỗ” trước mắt này.

Nếu muốn tính toán rõ ràng xem là tổn thất nào , chẳng qua là Một yêu nữ không được lợi, còn phải động não đuổi người mà mình không vừa mất đi mà thôi.

Hách Liên thị thấy nàng sáng khoái trả lời , cảm thấy mỹ mãn mang người rời đi.

Mộ Tịch Dao quả nhiên vẫn kiêng kị người rút trúng thẻ phụng hoàng giống nàng ta, mẫu thân nói không sai. Lần này thu được lợi ích ngoài dự đoán,

Hách Liên Mẫn Mẫn cực kỳ thỏa mãn. Một rừng không thể có hai hổ? Hừ! Đợi khi giải quyết xong Hách Liên Uy Nhi, nàng với Mộ Tịch Dao lại là nước sông không phạm nước giếng, sau này đi tiếp như thế nào, đường còn dài lắm... Trong lòng Mộ thị chắc cũng là nghĩ như thế mà thôi.

“Vệ Chân, để ý Hách Liên phủ. Máy ngày này chắc hẳn Hách Liên đại nhân sẽ khá bận rộn”. Mộ Tịch Dao làm việc chắc chắn. Chuyện gì đã đồng ý với người khác, nàng ta bao giờ cũng tuân thủ.

“Chủ tử, chuyện này ngài không nói với điện hạ sao? Hách Liên gia cũng không phải dễ đối phó”. Ban này Vệ Chân ở trong góc, nghe rõ ràng cuộc nói chuyện của hai người. Dao chủ tử muốn làm gì hẳn không đoán chắc được, nhưng Hách Liên Chính phi lại khuyến khích chủ tử làm chuyện này, điện hạ có lẽ sẽ không thích đâu.

“Hách Liên gia đương nhiên không phải là quả hồng mềm. Nhưng mà có một số việc, không phải cứ có căn cơ thâm hậu là nhất định có thể thành công. Đôi khi chỉ cần một khuyết điểm nhỏ, cũng đủ làm thay đổi tình thế”.

Khuyết điểm nhỏ này làm sao tìm được đây, Mộ Tịch Dao quyết định trước cứ yên tĩnh quan sát Hách Liên đại nhân đã.

Tông Chính Lâm mang theo Nghiêm Thừa Chu tùy ý đi bên ngoài nơi trú quân, đi đến giữa sườn núi, thấy Tông Chính Minh mặc một thân cẩm bào màu trắng ngà, tùy tiện ngồi quay lưng lại. Trên môi là một cây sáo, điệu “Lưu thương” nhẹ nhàng truyền đến, ở nơi núi sâu càng động lòng người.

Mộ Tịch Dao rất thích điệu “Lưu thương”, mỗi lần đánh đàn cổ, nhất định sẽ không bỏ qua khúc nhạc này. Giờ Tông Chính Minh cũng chung tình với khúc “Lưu thương” này ư, sắc lạnh lóe lên trong đôi mắt phượng của Tông Chính Lâm.

Nghiêm Thừa Chu lần đầu nghe Ngũ điện hạ thổi sáo, cảm thấy rất dễ nghe. Mặc dù hẳn không tinh thông âm luật, nhưng ít ra cũng có thể nghe ra đại khái. Có vẻ kỹ thuật của Ngũ điện hạ cũng không kém, làn điệu này đi thẳng vào lòng người, có cảm giác còn có gì đó gửi gắm hàm chứa trong đó.

Tông Chính Lâm đảo mắt qua thấy Nghiêm Thừa Chu nghe đến xuất thần, đôi mắt hẳn càng đen hơn.

“Lục đệ”. Tông Chính Minh thổi xong khúc nhạc, xoay người lại khách sáo gọi. Từ lúc có người đến hẳn đã phát hiện, chẳng qua không muốn cắt đứt khúc nhạc cổ này mà thôi.

“Ngũ ca thật có nhã hứng”. Trong đêm một mình ở đây, còn chọn cách tiêu khiển tao nhã như vậy nữa.

Một tay Tông Chính Minh cầm cây sáo, một tay chống đất đứng dậy. Đơn giản chỉnh lại cẩm bào, nở một nụ cười vô cùng tuần lễ nhã nhặn.

“Khúc nhạc này rất hợp với khung cảnh ở đây. Có cô nhân từng khen “Lưu thương” là khúc nhạc thanh nhã cao xa, lúc rảnh rỗi cũng chỉ có khúc nhạc này coi như là có thể dùng được”. Lời nói của Tông Chính Minh nhuốm vẻ tiếc nuối. Nếu không thể nghe thấy người nọ đánh đàn để diễn tấu cùng thì chẳng thà coi đó là một chuyện chuyện thanh nhã.

Có nhân? Khóe miệng của Tông Chính Lâm dần mất đi độ cong. Mộ Tịch Dao kia trở thành cố nhân của Tông Chính Minh từ khi nào vậy?

“Ngày mai phải nhổ trại sớm, nếu Ngũ ca đã được tận hứng cũng nên đi nghỉ sớm thì hơn”. Tông Chính Lâm cáo từ trước, chắp hai tay sau lưng, mang theo Nghiêm Thừa Chu không nhanh không chậm rời đi.

Trên đường xuống núi, Lục điện hạ liếc mắt nhìn thống lĩnh thị vệ Nghiêm Thừa Chu, nhàn nhạt hỏi. “Khúc nhạc đó hay?”

Nghiêm Thừa Chu thành thật cúi đầu, “Thuộc hạ cảm thấy khúc này của Ngũ điện hạ cũng không tồi”. Cụ thể hay chỗ nào thì hẳn chỉ là một gã quê mùa nên không nói rõ được, chỉ đành nói theo cảm giác.

“Nếu đã có hứng thú với âm luật, lúc rảnh rỗi thì luyện tập nhiều một chút. lần sau khi về doanh trại luyện binh cũng có thể học một chút”. Tông Chính Lâm giao phó xong thì không nói gì nữa.

Nghiêm Thừa Chu loạng choạng, nhìn chăm chăm bóng lưng chủ tử.

Luyện âm luật? Điện hạ có nhầm không? Từ nhỏ hẳn hoàn toàn không biết âm điệu, ngay cả nhạc phổ cũng không hiểu được. Với tư chất của hẳn thì chẳng có nhạc sĩ nào nguyện ý giảng bài.

Nghiêm Thừa Chu ghech một bụng nghi ngờ, đi theo Lục điện hạ trở về nơi đóng quân, cho đến khi đi ngủ vẫn không hiểu nổi. Chẳng lẽ hẳn sẽ phải mất mặt trong lần luyện binh tới sao?

Tông Chính Lâm cảm bức thư của Mộ Tịch Dao, cẩn thận đọc.

Đêm dài yên tĩnh, hẳn có chút nhớ nhung đáng về mềm mại của tiểu nữ nhân khi nàng chơi xấu làm nũng. Đã hơn nửa tháng, trong phủ liên tục có việc xảy ra, nàng chẳng được rảnh rỗi.

Lại cảm tờ giấy cuối của mỗi bức thư có “dấu ấn” của Thành Khánh, tiểu tử kia ở Đan Như uyển được mẹ hẳn nuôi thả, nhất định nhảy nhót rất vui vẻ.

Tông Chính Lâm nhìn một hộp đầy thư, cảm thấy mình phải nhanh chóng tiêu diệt phản đảng.

Vì vậy ngày thứ hai chúng tướng sĩ phát hiện, thần sắc của Lục điện hạ càng thêm lạnh lùng nghiêm nghị, tốc độ tiến binh có vẻ tăng thêm vài phần. Nếu

chỉ có một mình Lục điện hạ khác thường, có lẽ mọi người chỉ cảm thấy quân tình khẩn cấp. Thế nhưng ngay cả Ngũ điện hạ cũng có vẻ mặt này, nên khiến cho mọi người trong đội ngũ nghiêm túc hơn rất nhiều, mọi người nghiêm túc tiến lên, ánh mắt liếc nhìn sang Nghiêm Thống lĩnh, càng không dám lên tiếng.

*****

Tại Hoàng cung Thịnh Kinh, Hách Liên Mẫn Mẫn dẫn theo Tô Lận Nhu cùng hai Thứ phi đến thỉnh an Thục phi nương nương. Sau đó lên kiệu, theo bà đến Phụng An cung bái kiến Thái hậu.

Mới vào chính điện, Hách Liên Mẫn Mẫn đã thấy mấy vị công chúa ngồi ghé bên cạnh Thái hậu nói chuyện. Lúc này trên mặt đương kim Thái hậu là vẻ tươi cười hiền hòa.

“Thái hậu nương nương, thần thiếp dẫn theo nữ quyến nhà lão Lục đến vấn an ngài”. Thục phi tươi cười đúng mực, cung kính hành lễ. Đám người Hách Liên Mẫn Mẫn phía sau cung kính làm theo, theo sát Thục phi nương nương, thỉnh an Kim Thái hậu.

“Miễn lễ”. Kim Thái hậu khẽ nâng tay phải, bộ móng tay giả màu vàng cực kỳ bắt mắt.

Thục phi đi đến chỗ đám phi tần ngồi xuống, Hách Liên Mẫn Mẫn tự giác ngồi vào chỗ của mình phía dưới Ngũ hoàng tử phi.

“Lục đệ muội ngủ không ngon giấc? Sao mắt có vẻ sưng thê?”. Tông Chính Oánh ngồi phía đối diện hỏi Hách Liên Mẫn Mẫn.

Thái hậu nhìn qua, quả thật mắt hơi sưng.

“Vợ lão Lục, làm sao vậy? Buổi tối nghỉ ngơi không tốt sao, hay là làm việc quá sức? Phải chú ý quý trọng thân thể, ai gia vẫn đang chờ ôm tăng tôn đó.” Bụng của Hách Liên thị chậm chạp không thấy động tĩnh, Kim Thái hậu không lúc nào là không nhớ mong.

Hai tay Hách Liên Mẫn Mẫn đặt trên đầu gối, ngồi thẳng tắp, tư thái vô cùng tốt.

“Khỏi bầm lão tổ tông..., thiếp vẫn đang dùng dược thiện điều dưỡng cơ thể. Tối hôm qua dùng dược hơi muộn cho nên sáng nay mắt mới hơi sưng”.

“Dù là dùng dược thiện cũng phải chú ý giờ giấc, con nói dối là việc hàng đầu, nhớ nhắc nhở đám hạ nhân hầu hạ một chút. Nếu không thì cũng uống công, không có tác dụng, lãng phí bạc rận một hồi”. Thái hậu nghe nàng ta nói chủ động dùng thuốc, trên mặt có vẻ hài lòng.

“Lục đệ muội thân thể điều dưỡng thế nào? Khi nào có thể hoàn thành tâm nguyện ôm tăng tôn của lão tổ tông?”. Ánh mắt của Tông Chính Oánh vô cùng sắc bén. Hôm nay nàng nhìn mà thấy cả nhà Tông Chính Lâm thì thấy thực chướng mắt. Sủng ái của Thục phi không suy giảm, nàng tạm thời không thể động vào, nhưng Hách Liên thị thì vẫn có thể làm khó dễ một chút.

Hách Liên Mẫn Mẫn đã sớm chuẩn bị sẽ bị nàng ta gây khó dễ, nhưng không ngờ Tông Chính Oánh không chút e dè khó dễ mình trước mặt Thái hậu.

“Ma ma nói cần an tâm dùng canh hai ba tháng, còn về phần con nói dối thì phải xem duyên phận”. Trên mặt Hách Liên Mẫn Mẫn lộ chút vẻ thẹn thùng, nhìn có vẻ giống như ngưng ngữ khi người khác nhắc đến chuyện tế nhị.

“Sao bốn cung lại nghe nói Lục đệ thường xuyên nghỉ ngơi ở viện của Mộ Trắc phi, không đến phòng đệ muội nhiều lắm?”

Một câu nói của Tông Chính Oánh đem hai chuyện Mộ Tịch Dao bá sủng và Hách Liên Mẫn Mẫn không giữ được tâm Tông Chính Lâm bày ra trước mặt mọi người.

Thái hậu nhíu mày dò xét nhìn Tông Chính Oánh, vẻ mặt nhìn Hách Liên Mẫn Mẫn cũng thay đổi.

“Lời này là thật?”. Phủ lão Lục xảy ra chuyện gì, quy củ đâu hết rồi?

Thục phi nhìn về phía Hách Liên thị, chỉ sợ nàng ta không hiểu chuyện, trả lời làm hỏng chuyện. Nào biết lần này Hách Liên Mẫn Mẫn hiểu chuyện lạ lùng lại vì Mộ Tịch Dao giải thích.

“Bầm Lão tổ tông, cũng không có chuyện gì”. Hách Liên Mẫn Mẫn nhìn về phía Tông Chính Oánh, nhẩn nại giải thích vướng mắc. “Cái thai này của Mộ thị thật sự bất ổn, điện hạ đương nhiên lo lắng nhiều hơn một chút. Qua đêm chăm sóc cũng là lẽ thường. Huống hồ đều nghỉ ở giường bên, cách bình phong, cũng không coi là hồng quy củ”.

Sự thật là như thế nào đương nhiên là Hách Liên Mẫn Mẫn tự rõ, nhưng mà lúc này lại phải trả lời như vậy, nếu hậu viện không có quy củ, lão tổ tông nhất định không vui.

Thái hậu nhớ đến lời của trụ trì An Quốc tự, nhớ đứa nhỏ này phúc vận vô cùng tốt, hoạt bát hiếu động cũng là chuyện tốt. Thông cảm Mộ thị hoài thai vất vả, nghỉ ngơi trong lòng cũng tiêu tan không ít.

“Hơn nữa, điện hạ cũng sẽ không làm hỏng quy củ vì Mộ thị. Trước khi rời kinh, Lục điện hạ mỗi tháng đều đi các viện, thực sự không giống như lời công chúa vừa nói. Có lẽ công chúa nghe lầm, hoặc là bị người lừa gạt”.

Tin tức của Tông Chính Oánh đến từ đâu, Hách Liên Mẫn Mẫn chờ nàng ta tự nói ra ý đồ của mình.

Trước khi vào cung Tô Lận Nhu đã được Hách Liên Mẫn Mẫn khuyên nhủ , hai người đã sớm thống nhất, dù trong lòng không tình nguyện nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ đồng ý.

Vạn Tĩnh Văn và Trương thị chỉ là thứ phi, ngay cả tư cách trả lời trước mặt Thái hậu cũng không có, nếu không hỏi đến các nàng, thì chỉ được im lặng đứng hầu. Lúc này thấy Hách Liên Mẫn Mẫn trả lời như vậy , trong lòng cực kỳ khiếp sợ, nhưng trên mặt lại không lộ chút gì.

Thái hậu thấy nữ nhân hậu viện của phủ Tông Chính Lâm coi như hòa thuận, trong lòng hết lo lắng. Nhưng đối với tin tức của Tông Chính Oánh lại không vui.

“Từ nhà đầu, lấy thân phận của người sao lại dễ dàng tin vào những thông tin lệch lạc như vậy, còn nói bừa trước mặt mọi người. Hơn nữa người để ý chuyện trong phủ Lục đệ người làm gì? Người còn cần thể diện, tôn trọng nữa không?”. Kim Thái hậu là điển hình của nữ nhân hậu cung, đối với phẩm hạnh của nữ tử yêu cầu rất cao. Lúc này bà ta thấy Tông Chính Oánh có vẻ hơi quá phận, đương nhiên phải răn dạy đôi lời.

“Giờ người cũng đã là đương gia chủ mẫu, chuyện gì mới là quan trọng người còn cần ai gia nói cho người biết hay sao? Vừa rồi còn nói đến nhà lão Lục, còn nhà của người thì sao? Còn không để cho ma ma xem qua rồi điều dưỡng cho tốt đi?”

Thái hậu vừa nhắc , không chỉ sắc mặt Tông Chính Oánh thay đổi, mà ngay cả Hách Liên Mẫn Mẫn cũng thấy bất ngờ.

Vốn nghĩ rằng Thái hậu chỉ răn dạy Tông Chính Oánh không biết ăn nói cẩn thận, nghe người xúi giục. Không ngờ lão tổ tông còn dẫn chuyện đi xa hơn, nói đến cả chuyện riêng trong phủ công chúa.

Hách Liên Mẫn Mẫn liếc nhìn Tông Chính Oánh, trong lòng âm thầm bật cười.

Cái tát này thật là kêu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Lật Mình

Edit: Linh Sờ Tĩnh

Tông Chính Oánh giận dữ, nhìn bóng lưng Thực phi và Hách Liên thị, trong mắt ánh lên vẻ hung ác nham hiểm. Xem thường Chính phi kia của Tông Chính Lâm! Không ngờ thiếu chút nữa tự chuốc lấy họa.

“Công chúa điện hạ, bản cung nghe nói ngự hoa viên có trân phẩm hoa sen Hán cung, đang muốn đi xem. Không biết Công chúa có hứng thú cùng đi bình phẩm không?”

Kiểu của Tề phi dừng trước mặt Tông Chính Oánh, màn che được vén lên, khuôn mặt được trang điểm cẩn thận đầy ý cười. Bên trong cổ kiệu nhỏ hoa lệ, xuyên qua rèm châu, có thể nhìn thấy dung mạo xinh đẹp của vị cung phi đang ngồi ngay ngắn. Đối mặt với Tông Chính Oánh, chỉ thoáng gật đầu, ngay cả câu hỏi thăm cũng không có.

Tông Chính Oánh lạnh nhạt đánh giá vị Phó Chiêu nghi gần đây rất được sủng ái, nhưng khi thấy cả người nàng ta mặc trang phục thanh lãnh, trên đầu chỉ cài một cây trâm ngọc châu vô cùng thu hút. Đến gần nhìn, đột nhiên phát hiện cây trâm này là một trang sức hiếm thấy, đây chẳng phải là cây trâm trong đôi trâm mà Nguyên Thành Đế từng thưởng một chiếc cho Thực phi sao? Khó trách vừa rồi sắc mặt của Thực phi khi nhìn thấy vị tần sủng phi này vô cùng không tốt.

“Được Tề phi nương nương mời, bản cung đương nhiên vui vẻ”. Tông Chính Oánh cầm roi ngựa, quay người sai hạ nhân chuẩn bị, cũng không cùng Tề phi hàn huyên, chỉ lẳng lặng thưởng thức vẻ mặt nghiêm trang của nữ nhân ngồi trong kiệu nhỏ.

Tính tình lạnh nhạt như thế thì trước mặt Nguyên Thành Đế sẽ như thế nào nhỉ?

*****

“Chủ tử, hai ba ngày nay Hách Liên đại nhân âm thầm đi giao tiếp. Những người gặp ông ta, là thống lĩnh Phó Tác Dực và thái giám tổng quản phòng Kính sự Vương Thụy Vương công công. Ngoài ra, bình thân của Hách Liên đại nhân, và phu nhân của An quốc công gặp gỡ rất thân mật”.

Vệ Chân báo cáo tin tức của ám vệ xong, cúi đầu chờ Dao chủ tử ra chỉ thị.

Mộ Tịch Dao nghiêm mặt, gác bút lông Hồ Châu trong tay sang một bên.

Lá gan của Hách Liên Chương quả nhiên không nhỏ, còn dám thông đồng với An quốc công phủ. Mấy tháng trước lão Quốc công không trụ được nữa,

qua đời, Nguyên Thành Đế chỉ lạnh nhạt sai người đến bái tế. Sau đó vung bút, tấn phong trường tử của Quốc công phủ thế vị. Vị Quốc công gia mới thăng quan này chính là đại cữu của Đại hoàng tử Tông Chính Thuận, huynh trưởng của Quý phi Lý thị người bị Mộ Tịch Dao gián tiếp đưa đi “đường bệnh”, hiện tại đang ở Ngọc Diệp cung.

Hách Liên gia lại dậm bí mật đi lại với Đại hoàng tử sau lưng Tông Chính Lâm, Mộ Tịch Dao đoán hẳn là hai bên đều có mục đích không thể cho ai biết. Thân là nhạc gia của Lục điện hạ lại làm những việc như vậy, Hách Liên Chương chắc chắn không thể không nghĩ đến Tông Chính Lâm sẽ không vui. Ông ta làm việc đi ngược lẽ thường, hẳn là đã có sẵn đường lui. Lão hồ ly định dùng cái gì để xoa dịu Tông Chính Lâm?

“Thống lĩnh Phó Tác Dực?”. Người này Mộ Tịch Dao không quen, nhưng mà cấp trên của hắn, Cửu môn đề đốc Hoắc Thiếu Quang thì nàng có nghe Tông Chính Lâm nhắc tới vài lần.

“Người này là một trong số những trọng thần tâm phúc mới được đề bạt gần đây. Con gái thứ ba vào cung thì được Hoàng thượng nhìn trúng. Mấy tháng gần ngủ đã thăng tới Nhị phẩm Chiêu nghi. Hiện giờ rất được sủng ái, trong cung ngoài Thục phi nương nương ra thì không có ai có thể áp chế nàng ta”.

Mộ Tịch Dao gật đầu. Động tác của Nguyên Thành Đế thật là mau. Phó Chiêu nghi? Lần tới tiến cung thỉnh an, phải nhìn cho kỹ mới được.

Nói vậy thì, Hách Liên gia muốn lợi dụng nhân mạch trong hậu cung để đưa Hách Liên Uy Nhi vào phủ Tông Chính Lâm? Liệt nước cờ này có phải đã chính xác?

Nói thẳng ra ? Bọn họ định làm thế nào mà nhân lúc Bát hoàng tử tuyển phi, lại nhét được con gái vào phủ Lục hoàng tử? Việc này rõ ràng là kết bè kết cánh, Hách Liên Chương thuộc phái bảo hoàng, ông ta định làm như thế nào để giữ được cái mũ quan trên đầu đây?

“Cũng tốt. Hách Liên Chương đã bắt đầu, vậy thì ván cờ này cuối cùng cũng không phải là không có kẽ hở”. Mộ Tịch Dao trong lòng trầm tĩnh, lại cảm bút lên. “Vệ đại nhân không cần lo lắng việc bên kia nữa, chỉ cần để lại hai ám vệ ở Hách Liên phủ, những người còn lại cứ rút về. Hiện nay phải đợi tin tức trong cung đã”. Chiến trường nay đổi thành hậu cung, ám vệ đương nhiên không có tác dụng. Thay vì mạo hiểm để bại lộ tung tích, thì thả im lặng chờ đợi.

Mộ Tịch Dao cho người hầu lui xuống, một mình ngồi trước thư án hoàn thành công việc mà đại Boss phân công hàng ngày. Một bên viết thư tình cảm buồn nôn, tạo niềm vui cho boss. Một bên cảm thán hướng đi của việc này có chút làm cho nàng buồn rầu a.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng lẽ nàng lại muốn dấy vào cung đấu? Hơn nữa thời gian này cũng không thích hợp. Nếu mình đối nghịch với thị thiếp của cha chồng thì liệu có phải là hơi thái quá?

Trong phim cung đấu chẳng phải là cùng hậu cung của Kiến An Hoàng để giành đua thị phi, tranh đến mức người chết ta sống? Lúc này đại Boss còn chưa đăng cơ, nàng mới là sủng phi liền đã biểu hiện thái độ... Làm như vậy không khác gì muốn tranh nổi bật, làm vai diễn chính. Mộ Tịch Dao bĩu môi, nếu là quay phim, kể cả được coi là tăng ca lương cao, nàng cũng không vừa ý.

Hách Liên gia ngày càng làm mưa làm gió, khoản này phải ghi vào sổ nợ tính kĩ!

Trong thư Mộ Tịch Dao gửi cho Lục điện hạ, tăng bốc mình vất vả đứng ra lo liệu việc nhà như thế nào, vì Lục điện hạ mà nhiều phen chịu nhục, nội dung thư thực cảm động lòng người, tình sâu nghĩa nặng. Cuối cùng còn không quên nhắc Tông Chính Lâm nhớ tìm đầu bếp Thục Trung về cho nàng, nếu có thể đưa người trước đến Thịnh Kinh thì không còn gì bằng. Lý do là vì cái bụng bầu của nàng, gần đây cực kỳ kén chọn đồ ăn.

Ba ngày sau, trong cung truyền ra tin tức.

Quý phi nương nương dưỡng bệnh nhiều ngày trong cung, rốt cục được ngự y xác nhận thân thể, Nguyên Thành Đế tự mình đi qua một chuyến, sau đó tắt cả khối phục như ban đầu.

Sáng sớm chúng phi tề tựu đến cung Hoàng quý phi thỉnh an, thấy Quý phi nương nương tuy nhiều ngày chưa lộ diện, nhưng thần sắc vẫn tốt, lời nói và việc làm so với lúc trước đã thu bớt vẻ kiêu căng. Bởi vì lão Quốc công qua đời, nên quần áo trên người cực kỳ thanh nhã, trên đầu chỉ cài một cây mộc trâm, nói chuyện thì khách sáo hơn trước, đối với người khác cũng có vẻ xa lánh hơn.

Đến khi thỉnh an xong, đầu tiên là Quý phi nương nương hành lễ với Hoàng quý phi, sau đó trầm mặc dẫn người rời đi. Toàn bộ quá trình, không hề có nửa câu tán chuyện, lạnh lùng ngồi nửa khắc đồng hồ. Hoàn toàn không có chút tươi cười cho người cũ, ngay cả một câu thăm hỏi bắt đầu cũng không hề lưu lại.

“Quý phi khỏi bệnh rồi?”. Mộ Tịch Dao giật mình nhìn Vệ Chân, sai ma ma đem Thành Khánh sang một bên chơi đùa.

Tuy rằng đã sớm lường trước, chỉ bằng vụ án của Liễu phi là không thể nào triệt để đánh bại được Quý phi, nhưng cũng không ngờ Nguyên Thành Đế nhanh như thế đã bỏ lệnh cấm túc. Lão Quốc công mất, thù hận trong lòng Quý lại tăng gấp trăm lần. Mộ Tịch Dao chưa bao giờ để nữ nhân này vào mắt, nhưng vẫn âm thầm đề phòng ngày nào đó nàng ta chó cùng dút đậu, làm ra chuyện kích động gì đó. Liễu mạng với người điên thì nàng còn không muốn đâu.

“Ba ngày nay Phó chiêu nghi có tiếp xúc với Quý phi không?”. Có thể nói giúp cho Lý thị được ra sớm trước mặt Nguyên Thành Đế thì ngoài con gái của Phó Tác Dực ra cũng không tìm nổi ai khác. Bước cờ này của Hách Liên đại nhân chính là núp bóng cây lớn, hiệu quả thực nhanh chóng.

“Lúc cung của Phó chiêu nghi bị cháy, may mà có Quý phi nương nương quyết đoán kịp thời, chỉ huy cung nhân thỏa đáng, mới cứu được tính mạng nàng ấy”. Vệ Chân không dám khinh thường thủ đoạn của Hách Liên gia. Ngay cả phóng hỏa cũng dám thiết kế, vậy thì quân cờ bí mật đương nhiên không

thể thiếu.

“Nàng ta chạy cũng thật nhanh”. Mộ Tịch Dao vui vẻ. Phó Chiêu nghi và Quý phi mặc dù cùng ở cung phía đông, nhưng ở giữa vẫn còn cách một cung của Tề phi. Nếu như thế thì không rõ là Quý phi xử sự đắc lực, hay là nói Tề phi tai diết mất mớ?

“Người ở giữa là người chết rồi chắc? Trò diễn này cũng có thể qua mắt được Hoàng thượng?”. Mộ Tịch Dao coi thường nói.

Vệ Chân đã dần dần thích ứng với việc Dao chủ từ luôn tùy ý nói chuyện một mình không hề có quy củ. Quy củ trong cung so với trong phủ còn nhiều hơn, chủ từ không thích tuân theo, Điện hạ cũng không miễn cưỡng, nên hẳn càng không dám có ý kiến.

“Tề phi nương nương dẫn người đi ngự hoa viên tiêu thực, không ở trong điện”. Vệ Chân bấm báo chi tiết.

“Trùng hợp như vậy, cơm tối trong cung của Tề phi thực là “phú quý viên mãn”, chọn giò Tuất ba khắc đi tiêu thực, thật sự là vất vả nàng ta”. Mộ Tịch Dao rung đùi đắc ý, hoàn toàn không có đáng về đoan trang.

Mặt Vệ Chân co rút. Câu “Phú quý viên mãn” không phải là các món ăn trong cung đình, mà là bàn tiệc long trọng trong Tự Tiên lâu. Gần nhất là mười mấy năm trước mừng đại hôn của Thái tử, đồ ăn gần nghìn món. Một bàn tiệc cũng đủ mấy trăm người cường tráng ăn no.

Nguyên Thành Đế cũng không dễ dàng. Mộ Tịch Dao cảm thán. Làm Hoàng đế vẫn phải nhắm mắt mở một mắt với mấy thủ đoạn vụng về của nữ nhân này, sức nhẫn nại của ông ta, nàng thật là không bằng.

Người đứng đầu Thịnh Kinh, chắc là cảm thấy Quý phi bị thua thiệt vì lúc An Quốc công qua đời không được xuất cung bái tế, nên bây giờ cảm thấy việc của bà ta cũng đã lắng xuống, nên mới tương kế tựu kế để thả người ra.

Làm Hoàng đế đúng là cáo già, ông vua nào cũng đều là diễn viên xuất sắc nhất!

Quý phi, Tề phi, Phó chiêu nghi. Ba nữ nhân này bị trộn lẫn một chỗ, tất sẽ có rất nhiều chuyện phiền hà. Đúng là Thực phi nổi bật quá, khiến người ghen ghét. Mộ Tịch Dao làm người trong phủ Lục điện hạ, chỉ đành bị vạ lây theo.

Nhưng Hách Liên Chương nắm rất rõ tâm tư của Nguyên Thành Đế, không hổ là cận thần.

“Đã có tin tức. Vở kịch vui này vừa mới bắt đầu, ta cũng từ từ xem đi”. Mộ Tịch Dao vẫn luôn quan sát khắp nơi, có thể đoán được thủ đoạn kế tiếp của Hách Liên Chương.

Quả nhiên, sau vài ngày Nguyên Thành Đế lật thẻ bài của Quý phi hai lần, sau đó Phó chiêu nghi cũng không cam chịu yếu kém. Nhưng Thực phi, vẫn vững vàng như cũ, cho dù nữ nhân của Hoàng đế có nhiều hơn nữa, thì Nguyên Thành Đế luôn có vài ngày kiên trì đi đến cung Thực phi nương nương. Điều này làm cho nữ nhân hậu cung càng nhìn được rõ ràng, vị trí này của Thực phi nương nương thật vững chắc ...

*****

Phó Chiêu nghi hé miệng cười trước mặt Hoàng đế. Mỹ nhân lạnh lùng, thỉnh thoảng cười nên càng khiến người kinh diễm, sến súa cầu tình, tán dương vài câu, Nguyên Thành Đế vẫn cực kỳ vừa ý. Nhưng vì báo ân cứu mạng, mà Chiêu nghi nương nương ba lần bốn lượt tung chiêu, cuối cùng cũng thuyết phục được Hoàng đế đến chỗ Quý phi nương nương hai lần.

Có qua đương nhiên phải có lại, hai người từ từ thân thiết, giao thiệp cũng nhiều hơn.

Ngày hôm đó Hách Liên Mẫn Mẫn đến hậu cung vấn an, không phải gặp Tông Chính Oánh, mà là đầu lĩnh của “Hách Liên đảng”, Quý phi nương nương.

Châm chọc nhất là, Hách Liên Mẫn Mẫn phải giao phong với thế lực trong nhà mình, trận này, Mộ Tịch Dao nghe nói phía sau rất rầm rộ.

Trong cung Phụng An rất náo nhiệt, đám phi tần công chúa đều nịnh nọt Kim Thái hậu tươi cười mãi không thôi.

“Nghe nói Thịnh Kinh có nữ tử tài hoa, là nhị tiểu thư của phủ Thái sư Du Hồng Anh. Năm đó bài thơ “Vịnh Tô” đứng đầu hội thi thơ, quả nhiên là kinh tài tuyệt đỉnh”.

Đề tài chuyển đến nữ nhân gia, từ đệ nhất mỹ nhân cho đến nữ nhân tài hoa khiến người ta ao ước.

Lông mày của Tông Chính Oánh nhướng lên, ““Vịnh Tô” của Du Hồng Anh đương nhiên là tác phẩm vô cùng xuất sắc. Nhưng mà thơ từ của Gia Cát Lịch vẫn được coi là có một không hai ở Thịnh Kinh, không ai sánh kịp”.

Gia Cát Lịch chính là viên ngọc quý của trọng thần Gia Cát đại nhân, không những thông văn thơ, còn có tướng mạo phi phàm.

Tông Chính Oánh vừa nói ra, lập tức nhận được mọi người đồng ý. Thơ văn của Gia Cát Lịch, chút nữa là được vào “Hoảng văn tập”. Trong số các nữ tử, tên tuổi nàng vô cùng nổi bật.

“Lời này có chút thiên vị. Nô tì còn biết ít nhất hai người, không chỉ có văn chương không thua gì Gia Cát tiểu thư, mà ngoại hình cũng không thua kém bao nhiêu”. Âm thanh lạnh nhạt của Phó Chiêu nghi hấp dẫn sự chú ý của mọi người, đến Kim Thái hậu cũng tò mò chờ đợi câu tiếp theo của nàng.

Còn có người có thể sánh ngang với Gia Cát Lượng? Hơn nữa còn có hai vị. Không biết là thần thánh phương nào?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Khua Chiêng

Edit: Linh Sờ Tinh

“Một người là Nhị tiểu thư Hách Liên phủ tiểu thư Hách Liên Uy Nhi”. Phó Chiêu nghi lạnh nhạt đáp, thần thái vẫn cao ngạo như trước. “Tiểu thư Uy Nhi từng có ‘Cách giải mới về Kinh Phật’, từng được viện trưởng viện Hàn Lâm khen ngợi”.

“Về người còn lại thì, cũng có quan hệ sâu xa với Lục hoàng tử phi đấy. Mọi người không ngại đoán thử xem”.

“Chẳng lẽ Hách Liên gia xuất hiện hai vị tài nữ? Vị còn lại là một vị muội muội nào của Lục hoàng tử phi sao?” Tào Sung Hoa tò mò hỏi.

“Sung Hoa đoán sai rồi. Vị thứ hai là Trắc phi Mộ thị của Lục điện hạ. Đây không phải là có quan hệ sâu xa với hoàng tử phi sao?”

Mộ thị? Mọi người kinh ngạc. “Cách giải mới về Kinh Phật” của Hách Liên Uy Nhi được chú ý, còn Mộ thị chưa từng được truyền ra là có tài danh gì.

“Mộ Trắc phi còn có làm thơ làm văn gì sao? Sao chưa từng nghe nói?”. Tam công chúa Tông Chính Dung cực kỳ buồn bực. Theo lẽ thì người có thể so sánh với Gia Cát Lượng, chắc chắn phải sớm nổi danh. Mộ thị ngoại trừ có cửa hàng Giai Nghệ phường và mồm miệng lanh lợi, cũng không nghe nói có thanh danh khác.

“Tài danh của Trắc phi không lộ ra là vì nàng ấy cực kỳ khiêm tốn. Cụ thể văn thơ như thế nào thì nô tỳ không biết”. Phó Chiêu nghi úp mở, nửa như tiếu, hiển nhiên là không thể làm cho mọi người thỏa mãn.

“Chiêu nghi cũng không biết rõ thì làm sao có thể nhận định nàng ta có tài văn chương nổi bật?”. Không có căn cứ mà chỉ nói miệng thì ai tin.

“Nô tỳ dám nói như vậy đương nhiên là có căn cứ. Khen ngợi văn chương nàng ấy xuất chúng không phải là nô tỳ, mà là đương kim thánh thượng”.

Lúc làm bạn ở Ngự thư phòng, Phó Chiêu nghi từng ngẫu nhiên nghe Nguyên Thành đế nói với hạ thần, “Tài văn của Mộ thị quả vô song trong giới nữ lưu”. Lần đầu nghe thấy lời này, Phó Chiêu nghi thật sự cảm thấy ghen ghét. Nàng cũng được coi như là có chút tài danh, nhưng chưa từng lọt vào mắt Nguyên Thành đế. Hoàng thượng cũng từng xem qua thơ nàng làm, nhưng cũng chỉ khen một câu “chữ tốt” mà thôi.

Đầy Mộ Tịch Dao ra vào lúc này, quả nhiên cả Phụng An cung đều bất ngờ.

Miệng vàng lời ngọc của Nguyên Thành đế, đương nhiên không ai dám nghi vấn. Về phần vì sao hoàng thượng lại coi trọng Mộ thị như thế, Phó Chiêu nghi không biết, các nàng cũng không dám lại hỏi tiếp.

Kim Thái hậu vô cùng tin tưởng Nguyên Thành đế. Biết Nguyên Thành đế chính miệng tán dương Mộ thị, đương nhiên cũng gật đầu tán đồng. “Mộ thị cũng tốt. Học rộng tài cao, rất hiếm có”. Hơn nữa lại là phúc thọ song toàn, là người có thiên mệnh do chính đại sự đã nói. Đương nhiên, Thái hậu sẽ không tùy tiện nói ra việc này.

Thái hậu cũng chỉ nhớ rõ mấy vị Chính phi của hàng bối nhi. Nhưng Mộ thị lại là trường hợp đặc biệt, tuy không phải là hoàng tử phi, nhưng để lại ấn tượng sâu sắc so với bất cứ ai. Nhà đầu kia tâm tư nhanh nhạy, hơn nữa chỉ cần đó là người không ghen tị bá sủng, Thái hậu vẫn có ấn tượng rất tốt với nàng.

“Trắc phi đúng là người khiêm tốn, nô tỳ thực là chưa từng nghĩ đến”. Tào Sung Hoa cảm thán.

“Đúng vậy a, Mộ thị không chỉ tài đức tốt, ngay cả tài sinh đường cũng có”. Tề phi ca ngợi.

Thực phi lẳng lặng ngồi, dù vậy vẫn ung dung quan sát thái độ khác thường của đám nữ nhân này, vòng vèo loanh quanh tán thưởng Mộ Tịch Dao. Biết việc này tất có chỗ không đúng, nhưng lại không nhìn ra bên trong nên bà chỉ có thể âm thầm chú ý, sắc mặt thận trọng.

Chẳng lẽ là muốn nhân dịp Mộ nha đầu không ở đây, không thể phản nên mới mưu tính gì đó? Nhìn Quý phi từ đầu tới cuối không nói một lời, nếu không biết còn tưởng rằng thị đang đứng ngoài xem cuộc vui.

Đáng tiếc Thực phi đã tranh đấu với nàng ta không phải mới một hai ngày, mười mấy năm qua, không có ai có thể hiểu rõ nhau hơn đối phương. Quý phi “bị” dưỡng bệnh ở Ngọc Diệp cung, không tức giận mới là chuyện lạ. Lần này vừa mới được thả ra mấy ngày, còn không tìm chuyện đổ lên đầu Mộ nha

đầu? Nếu nói chỉ là trùng hợp, Thục phi cũng cảm thấy không thể tin tưởng.

“Trắc phi vào phủ ba năm, dưới gối đã có con trai trưởng, hiện nay lại đang mang thai. Con nối dõi của điện hạ hưng vượng là chuyện tốt”. Tam công chúa Tông Chính Dung bị ảnh hưởng của mẹ là Hoàng Quý phi, thái độ với Mộ Tịch Dao cũng coi như là hòa thuận. Lời này là có hảo ý, đáng tiếc lại bị Tông Chính Oánh thêm vào thành một ý vị khác.

“Trong phủ Lục đệ, chỉ có Trắc phi là có động tĩnh, có vẻ hơi quanh quệ”. Lần trước bị Thái hậu răn dạy, lần này Tông Chính Oánh rất cẩn thận, không dám nói quá mức, chỉ dám khơi mào thôi.

“Lần này Lục điện hạ đi bình định Thục Trung, nếu có thể tiêu diệt phản đảng là lập đại công. Hoàng thượng đương nhiên không thiếu ban thưởng. Đến lúc ấy mà có ban thưởng vài nữ nhân vào phủ, để điện hạ khai chi tán diệp, chẳng phải sẽ dễ dàng hơn ư”. Tề phi cảm khẩn, che miệng e lệ cười.

Ánh mắt của Thục phi quét qua, cuối cùng cũng hiểu vì sao những nữ nhân này lại phí công phu như thế. Thì ra là muốn nhét nữ nhân cho nhi tử của mình. Chuyện này có hơi kỳ lạ. Dám nói chuyện này trước mặt mình, bọn họ không sợ mình nghi ngờ đề phòng? Chuyện này hẳn là còn điều gì khác nữa... mà nguyên thì nhân mình chưa rõ?

“Hiện nay Hoàng Quý phi đang tuyển Trắc phi cho Bát điện hạ, sao không thuận tiện để ý vài người tốt cho Lục điện hạ. Con nối dõi của các hoàng tử đông thì lão tổ tông nhìn cũng vui mừng?”

Hoàng Quý phi ngồi dưới tay Kim Thái hậu, nhìn đám nữ nhân người này một câu, người kia một lời, thực náo nhiệt. Không hiểu sao vấn đề lại đột nhiên chuyển sang đến nàng, không biết Thái hậu có để bụng hay không.

“Mọi người thử nói xem, nếu Uy Nhi tiểu thư và Mộ Trắc phi ở cùng một chỗ, có phải là sẽ đặc biệt thú vị hay không? Hai người đều là giai nhân tài mạo xuất chúng của Thịnh Kinh, lại đồng thời làm bạn bên cạnh điện hạ, nếu thế cũng là một giai thoại. Không chừng hai người hợp ý nhau, cùng sáng tác ra các tác phẩm, nếu vậy thì chẳng phải là sẽ có tác phẩm đề đời với thiên hạ hay sao, đến lúc đó nữ tử ở Thịnh Kinh có thể sẽ được dựa hơi mà nâng cao uy thế đó”. Tào Sung Hoa hưng phấn tưởng tượng, lời nói ra tuy to gan, nhưng cũng có vài phần hấp dẫn.

Kim Thái hậu không có hứng thú với việc nữ nhân nào vào phủ nào, nhưng lại để bụng chuyện con nối dõi của hậu bối. Vốn đã lưu ý, lại nghe Tào Sung Hoa nói như vậy cảm thấy có vẻ thú vị, không khỏi bắt đầu chú ý đến Hách Liên Uy Nhi...

“Sung Hoa là muốn tận mắt chứng kiến câu chuyện truyền kỳ Nga Hoàng Nữ Anh?”. Trên mặt Quý phi mang theo ý cười, chỉ rõ ý trong lời của Tào Sung Hoa.

Hách Liên Mẫn Mẫn rót cục cũng đợi được trò hay, trong lòng không hề có sợ hãi, mà là nhẹ nhàng thờ phào. Như vậy cũng tốt, nếu tránh không thoát, không bằng sớm chấm dứt đi, miễn trong lòng có gai mồi không thoải mái.

“Nếu thật sự là như thế, chỉ cần lão tổ tông cho cái ân điển, chẳng phải là mọi việc đều xong sao?”. Tông Chính Oánh ngồi dựa vào cánh tay Thái hậu, làm trò trước mặt bà.

An Quốc công phu cũng vun vào, nếu chuyện này hoàn thành, không chỉ lót đường cho ba nhà, mà còn có thể làm cho Mộ Tịch Dao trở mặt nhìn Tông Chính Lâm bị nữ nhân khác lôi đi, chắc chắn có thể làm cho nàng ta thống khổ.

“Các ngươi thật là, còn ở chỗ này càn rỡ. Hậu viện lão Bát mới là chuyện quan trọng. Hoàng Quý phi phải để ý một chút. Nhưng nếu đã nhắc đến Hách Liên Uy Nhi, cũng nhìn kỹ một chút. Nếu thật sự tốt, đến lúc đó suy nghĩ lại cũng không muộn”. Thái độ của Kim Thái hậu có vẻ buông lỏng, Quý phi và Phó Chiêu nghi nhìn nhau, ý cười trong mắt hiện lên rất nhanh rồi biến mất, sau đó không hẹn mà cùng phụ họa ý tứ Thái hậu.

Đến lúc này thì Thục phi cũng không hiểu Hách Liên Uy Nhi là như thế nào. Sao lại có nhiều người nói vun cho nàng ta như vậy? Nhìn Hách Liên Mẫn Mẫn vẫn đoan trang ngồi dưới kai, khuôn mặt nghiêm chỉnh không hiện buồn vui, đúng là không chút biến hóa.

Trở về phải hỏi cho rõ ràng, vấn đề này hình như có chút ý sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Phục Thù

Edit: Linh Sờ Tinh

“Nói đi, chuyện hôm nay ngươi cũng biết? Hách Liên gia định làm gì?” Thục phi nhìn chăm chăm Hách Liên Mẫn Mẫn, vẻ mặt không vui. Chuyện lớn như thế, vậy mà bà lại chẳng biết chút gì, đúng là hoàn toàn không coi bà ra gì?

Hách Liên Mẫn Mẫn đương nhiên biết chuyện này người nhà mình làm không thỏa đáng, dám bỏ qua Lục điện hạ và Thục phi nương nương, trực tiếp tìm Quý phi và Phó chiêu nghi nói giúp. Thục phi giận dữ cũng là đương nhiên.

Hách Liên Chương đương nhiên sẽ không tự tiến cử với Thục phi. Từ trước tới giờ Nương nương luôn đứng về phía điện hạ, chỉ cần điện hạ không đồng ý, nương nương cũng sẽ không miễn cưỡng. Vì thế muốn Lục điện hạ mở miệng đồng ý đón Hách Liên Uy Nhi vào cửa, còn khó hơn cả việc cầu Nguyên Thành để ban hôn.

Trừ phi, ông ta có gan không sợ rơi đầu, dám nói về lá xấp phụng hoàng với Thục phi ngay dưới tai mắt trong cung của Nguyên Thành Đế thì may ra mới có cơ hội. Tuy nhiên nếu như thế thì sau đó chính là cơn nổi giận của Hoàng đế, đến lúc đó thì cái tội “dòm ngó đế vị” vẫn còn nhẹ.

Vì thế sự việc trở nên cô quái, quanh quẩn rồi rối loạn, khiến cho Thục phi là mẹ chồng chân chính lại bị ngăn bên ngoài, đến tận khi hồi cung mà vẫn chưa nguôi tức giận.

“Nương nương, chuyện này là thiếp không đúng, thiếp thật hổ thẹn”. Hách Liên Mẫn Mẫn cảm thấy áy náy. Nếu không phải tự bản thân mình có vấn đề, thì Hách Liên gia cũng không thể có cơ mà nhanh chóng vứt bỏ nàng.

“Thứ muối của thiếp từng một lần gặp mặt Điện hạ ở An quốc tự, sau khi trở về liền nhớ mãi không quên. Thiếp tuy ở trong phủ... hầu hạ điện hạ vài lần, nhưng bụng lại thua kém không thấy động tĩnh. Vì thế trong nhà sốt ruột, lại thấy mong muốn của muối muối, liền nghĩ biện pháp đưa nàng vào phủ, giúp đỡ một chút. Gia phụ từng nói nếu có thể có được con nối dòng, thì sẽ để dưới danh nghĩa của thiếp”.

Chuyện xấp Phụng hoàng tuyệt đối không thể để Thục phi biết được. Nếu để Thục phi nương nương biết, chắc chắn sẽ cưỡng ép Điện hạ đưa Hách Liên Uy Nhi vào phủ. Bây giờ nàng chỉ đành nửa thật nửa giả miễn cưỡng nói ra, cùng lắm thì để Thục phi cảm thấy Hách Liên gia sốt ruột, có tâm tính toán thiệt hơn mà thôi.

Thục phi thấy Hách Liên gia vội vàng, quả nhiên nhủ vậy. “Người mới gả đến bao lâu? Hách Liên Chương vì sao lại không biết điều như vậy?”. Đến cả quy củ cũng không hiểu, Thục phi thực bất mãn với Hách Liên gia.

“Thiếp cũng chỉ là thoáng nghe qua. Ngày mai nhất định để gia mẫu tiến cung bồi tội với nương nương”.

“Bồi tội thì miễn đi. Nhưng Hách Liên phu nhân cũng mau sớm tiến cung, bản cung có chuyện muốn thương lượng cẩn thận nói với nàng”.

“Vâng, nương nương, thiếp về sẽ truyền lại tin cho nhà biết”. Trong lòng Hách Liên Mẫn Mẫn thấy rất thoải mái. Chuyện này vừa bắt đầu, Thục phi đã bất mãn. Hách Liên đại nhân có từng nghĩ xem mình sẽ vì cái lợi nhỏ mà mất cái lợi lớn hay không?

Hách Liên Chương là một con cáo già, đương nhiên sẽ không quên nhân vật quan trọng như Thục phi nương nương. Vì vậy ngày hôm sau, không chỉ có Hách Liên phu nhân tới tiến cung thỉnh tội, còn có một vị bình thân của Hách Liên Chương, mẹ đẻ của Hách Liên Uy Nhi, Lư thị.

Có thể ngang hàng địa vị với Hách Liên phu nhân, đương nhiên không phải là nhân vật đơn giản. Lư thị trường y thiên vũ, ngôn từ lộ vẻ khiêm tốn. Miêu tả tình cảm của Hách Liên Uy Nhi dành cho Điện hạ làm Thục phi cũng không khỏi cảm động. Về sau lại là thỉnh tội rồi lau nước mắt, chỉ nói Hách Liên Uy Nhi ở học xã quen được Tông Chính Oánh, lui tới gặp mặt lâu ngày nên thân thiết, thật sự không bỏ xuống được tâm ý đối với Điện hạ, vậy nên mới xin Công chúa một việc nhỏ, mới có một màn hoang đường ngày hôm qua.

Thục phi cũng không phải kẻ ngốc, lời này tuy có vẻ có lý, nhưng trong đó quá nhiều nghi vấn, không chỉ đơn giản là có thể che lấp hết. Lại nhìn Hách Liên phu nhân từ đầu tới cuối đều khinh thường không tiếp lời Lư thị, liền suy nghĩ liệu có phải là Hách Liên gia tranh đấu gay gắt, muốn đưa Hách Liên Uy Nhi nhập phủ, chẳng qua là việc tranh cao thấp giữa đại phòng và nhị phòng mà thôi. Bám được vào Hoàng tử, đương nhiên là một bước lên mây, quyền thế đều có đủ. Về phần Hách Liên Chương, có hai nữ nhi vào được trong phủ Lục điện hạ ông ta làm sao lại không vui?

Thục phi cũng xuất thân từ đại gia tộc, chuyện mới nghĩ, sẽ nghĩ đến việc đấu đá gia tộc. Đại phòng đã lên được con đường sáng này, nhị phòng đương nhiên biết con đường này không dễ đi, hơn nữa thời gian cũng không thích hợp. Lúc này là lúc mà Bát hoàng tử tuyển phi, bọn họ sốt ruột như thế, lại dùng biện pháp khác tìm đường, vì vậy mới có sự mâu thuẫn. Chẳng qua là Hách Liên gia làm chuyện này cũng không đẹp, khiến cho bà phát hiện sự khác thường.

Đối với Thục phi mà nói thì việc Hách Liên Uy Nhi vào phủ có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Chỉ là một nữ nhân mà thôi, cũng không có liên quan lớn gì tới Tông Chính Lâm. Nếu con trai của mình coi trọng người này, thì đưa vào phủ cũng được. Còn nếu chướng mắt, thì ở đâu về lại đó. Thục phi có chút khúc mắc với việc nữ tử đeo bám người khác.

Thục phi đã rõ ràng ngọn nguồn mọi chuyện, liền thả hai người xuất cung.

Buổi tối, khi Nguyên Thành Đế lật thẻ bài, phát hiện có chút không đúng, so với thường ngày ít hơn một chút. “Có chuyện gì?”.

Phó quân sự của Kinh sự phòng Vương Thụy cúi đầu hạ phát trần, đến gần vài bước đáp lời.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Thục phi nương nương đến ngày bất tiện. Chiêu nghi nương nương bị lạnh, chủ động xin rút thẻ bài. Hoa mỹ nhân và Trương tiếp dư ban ngày xảy ra va chạm, bị Hoàng quý phi nương nương cầm tức ba ngày”.

Thục phi đến ngày không tiện hầu hạ, Thành Nguyên Đế vốn định đến cung nàng nhưng không cách nào khác đành định đến chỗ Phó Chiêu nghi ngồi một chút. Không ngờ, chủ động xin rút thẻ bài, hành động đúng là hiểu chuyện. Bấy nhiêu nhân làm việc gì cũng mới lạ, Nguyên Thành đế ngồi gần nửa canh giờ, sau đó mới đến cung Tề phi ngủ lại.

Vương Thụy thấy đã xong việc, áp chế ý cười nơi khóe miệng, vụng trộm đến cung Quý phi lãnh thưởng.

Ngày thứ hai Nguyên Thành Đế đột nhiên giao cho Hoàng quý phi vài chuyện, sai nàng lưu tâm nhiều đến các vị Hoàng tử, các nữ tử thế gia tốt vẫn cứ lưu lại, nữ nhân nào có thể sinh dưỡng cũng chú ý cho những hậu viện cần, hoàng gia không chê nhiều con cháu.

Vốn đã được khâu dụ của Thái hậu, bây giờ đến Hoàng thượng cũng phân phó xuống, chuyện này nếu không lưu tâm không được. Vì vậy việc tuyển phi của Bát hoàng tử, không ngờ lại trở nên náo nhiệt. Số lượng nữ tử tuyển chọn nhiều thành gấp đôi.

Mộ Tịch Dao thờ ơ lạnh nhạt nhìn mọi chuyện từ đầu đến cuối, đến bây giờ, bố cục của Hách Liên Chương vẫn chưa thất thủ.

Dù Lão hồ ly thành công quấy nhiễu cục diện, nhưng Hách Liên Uy Nhi không nhất định không thể vào phủ Bát hoàng tử. Chỉ là đối tượng kết hôn trở nên mơ hồ, nếu lại nỗ lực một phen, ai có thể chắc chắn nàng ta sẽ không vào được phủ Lục hoàng tử?

Hách Liên đại nhân đã phí công cố sức, mình đương nhiên cũng không thể không chịu khó chuẩn bị. Mộ Tịch Dao nhàn nhạt liếc mắt, không động tĩnh, chu miệng, không vui chờ đợi.

Nàng vốn tỏ ra không có tính nhẫn nại, hiện tại càng tìm được lí do, tay phải nắm lấy cần câu nhẹ nhàng giương lên, mặt nước nhẹ nhàng bị xao động, trong nháy mắt mặt hồ tạo nên vài gợn sóng.

Đứng ở một bên, cũng đang nắm cần câu, Vệ đại nhân lại vô cùng nghiêm trang, trên mặt rõ ràng toát ra vẻ không đồng tình.

Mộ Tịch Dao tìm một cái mồi danh cho hành động không đúng của mình: “Buông lỏng tinh thần, nhìn cảnh đẹp sông xanh dập dờn bóng bèo, giúp cho đầu óc linh động, như thế càng có thể ứng đối với những thủ đoạn của Hách Liên gia”.

Tay cầm cần câu của Vệ đại nhân run lên, khóe môi nghiêm túc mím chặt. Dao chủ tử làm âm ỉ như vậy, ngư yển hôm nay không có hy vọng rồi. Mới vừa rồi còn vỗ ngực cam đoan với tiểu chủ tử là sẽ câu được năm con cái Tai đốm và cá Thạch Vĩ, bây giờ thì, Vệ Chân cảm thấy nên đổi chỗ câu, phải cách chủ tử càng xa càng tốt, nếu chuyển đến bên bờ đối diện may ra mới có thể đạt thành.

“Vệ đại nhân, điện hạ nhà người ép con cá này không cần câu đi? Thiếp ngồi một hồi lâu, chẳng lẽ đám cá này không đói bụng?”

Boss câu cá thực nhẹ nhàng a, sao khi đến lượt mình thì cá một con cá giống cũng không thấy? Vẫn là Boss tốt hơn, nhìn Vệ Chân câu cá cũng không mấy lành nghề.

Mộ Tịch Dao cũng không tự xem lại bản thân, quấy rối như thế thì làm sao có cá, còn chê Vệ Chân câu cá dở.

“Nếu Vệ đại nhân cũng không thể làm gì được thì ta đổi thành thả lưới đánh cá đi. Com trưa không thể kéo mụn được”. Không đợi Vệ Chân đồng ý, Mộ Tịch Dao bữu môi một cái, xoay người phân phó hạ nhân.

Vệ Chân đành bắt đắc dĩ buông cần câu, lần đầu tiên cảm nhận được sự bi thương của việc tay không. Cái gì gọi là “Ngồi một lúc lâu”? Ngài mới vừa bắt đầu, đến mồi câu cũng chưa gắn xong, tính nhẫn nại này....

Mộ Tịch Dao dẫn người đi thả câu, ngoài Vệ đại nhân thành thật tin tưởng vài phần, những người hầu còn lại đã sớm đoán ra sẽ có cảnh tượng như thế này. Vừa nghe nàng sai bảo liền thuận thực đem ra các loại lưới, hô một tiếng rồi thả lưới xuống ao.

Vệ Chân tròn mắt há hốc mồm xem mọi người biểu diễn, một hồi lâu mới hiểu được, việc này chắc hẳn không phải chỉ dùng một hai lần để luyện ra...

Thành Khánh nhìn thấy mấy chú cá béo trong lưới liền vui vẻ, lập tức hoan hô, hai cái chân béo dùng sức nhảy nhót, miệng ồm ồm, muốn Vệ Chân dẫn hắn đi đến cạnh ao xem.

“Vệ đại nhân, mang theo con khỉ nhỏ này ra phía sau chơi đùa đi”. Sai người ta bắt mấy con cá nhỏ, thả vào trong thùng để Thành Khánh dày vò. Tiểu gia hỏa này ấy à, chỉ cần tùy tiện cho hắn cá là ôm chặt không buông.

Mộ Tịch Dao cảm thấy con trai mình còn nhỏ mà tâm đã lớn, đây tuyệt đối là giống Boss đại nhân. Người nam nhân kia từ trước giờ đã tâm luôn bùng bùng, là người trong hoàng gia, quả nhiên ai cũng có thiên phú dị bẩm, không một ai an phận. Con của hắn lại càng vượt trội hơn.

Mộ Tịch Dao chọn lựa một hồi, cuối cùng cũng chọn xong nguyên liệu nấu ăn, cảm thấy mồi mỡ sai người mang đến phòng bếp. Phần còn thừa không thêm để mất, tiện tay thưởng cho hạ nhân, để cho bọn họ thỉnh thoảng cũng được nếm thử món ngon.

Mộ Tịch Dao đã hạ quyết tâm, bữa tiệc này phải ăn no uống đủ, sau giờ ngọ lại phải viết thư cho đại Boss, vừa hay có thể “Kể lể nỗi lòng, nói chút đau thương khi xa cách”.

*****

Trong Trương Từ Hiên, Chu Cẩm đem tin tức của Hách Liên gia tập hợp lại, chỉnh lại thành văn, lần lượt trình lên cho Vạn Tĩnh Văn xem.

Vạn Tĩnh Văn xem rất nhanh, một tay vò trang giấy thành nắm, cười rung bả vai.

“Hách Liên Mẫn Mẫn, thế mà vẫn bị Hách Liên gia coi như đồ bỏ!” . Vạn Tịnh Văn điên cuồng cười to. Nguyên hậu của Kiến An Đế kiếp trước lại bị nhà mẹ đẻ bức đến hoàn cảnh như thế này! “Đúng là thiên ý, báo ứng không sai”.

Chu Cẩm nhìn vẻ mặt thay đổi của chủ tử, cười như điên, không dám tùy tiện lên tiếng, chỉ cúi đầu chờ cảm xúc của nàng ta bình ổn lại. Mặc dù không biết vì sao chủ tử lại hận Hách Liên chính phi đến vậy, khi còn chưa lấy chồng đã nhiều lần ám toán, nhưng Chu Cẩm cũng biết lúc này trong lòng chủ tử cũng không khá hơn là bao, nếu không thì nước mắt cũng sẽ không rơi như vậy.

Vạn Tịnh Văn tiết một trận, cuối cùng dùng khăn lau khô nước mắt. Đời này thân xui qui khiến thế nào mà rất nhiều việc nàng không nắm chắc, không ngờ là chuyện mấu chốt thì ông trời lại phá lệ hậu đãi nàng.

“Chu Cẩm, đến lúc rồi”.

Vì đứa con đáng thương của nàng, lần báo thù này, nàng chờ đã lâu.

“Truyền tin tức ra ngoài đi, phải nói như thế nào, người cũng biết?”

“Vâng, chủ tử từng dạy nô tì, nói là “Lục hoàng tử phi có bệnh căn từ trong bụng mẹ, là bệnh mà người thường khó thấy, không tiện nói ra. Trời sinh cung hàn, không thể thụ thai”.”

“Bây giờ lại phải thêm một câu nữa”. Vạn Tịnh Văn nhìn vẻ mặt dữ tợn của nữ tử trong gương đồng, chán ghét quay đầu.

“Hách Liên gia phát hiện , thấy không ổn, cố ý lừa gạt, muốn đưa Hách Liên Uy Nhi vào cửa hồng mong xoay chuyển tình thế”.

Thân mình của Chu Cẩm chấn động, lòng bàn tay xuất hiện mồ hôi. Lời này của chủ tử mà truyền ra ngoài, Hách Liên gia sẽ phạm tội khi quân! Nếu Nguyên Thành Đế tin, thì Hách Liên gia trăm năm vọng tộc, gần nghìn mạng người, trong chớp mắt sẽ biến mất khỏi hậu thế...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Biến Cố

Edit: Linh Sờ Tinh

Trong địa lao tăm tối, người đàn ông với búi tóc lộn xộn, quần áo nhếch nhác. Trên người hắn mặc là áo gấm màu xanh ngọc, nhìn là biết giá trị không thường , nhưng giờ nhuốm máu, trông thực bẩn thỉu.

Có tiếng dây xích cửa thép truyền đến, người nọ ngẩng đầu liền nhìn thấy Tông Chính Lâm mặc bộ quần áo xanh thẫm, dẫn theo tùy tùng đi đến trước cửa phòng giam. Người tùy tùng nhanh chóng lấy ghế dựa, Tông Chính Lâm nhẹ vén rèm cửa, ngồi xuống.

“Vốn cùng một gốc, lại u mê cố chấp không tỉnh ngộ, vẫn cố quyết liệt tuyệt tình?”. Giọng nói của Tông Chính Lâm lạnh như hơi sương vương quanh quần.

“Cùng gốc? Bản tôn nghĩ các người đã sớm quên tổ, bây giờ còn mặt mũi mà nhắc đến huyết mạch nguồn cội?”. Người kia nhả một miếng nước miếng, trong câu nói mỉa mai còn mang theo căm hận.

“Đương kim hoàng thượng tha thứ cho các người hết lần này đến lần khác, buông cho các người một con đường sống, mười mấy năm trước trục xuất người khỏi Dự Châu, dồn người đến Thục Trung, tuy là đuổi mà lại không bắt, chưa lần nào lấy mạng người”. Tông Chính Lâm không thèm để ý về kiêu ngạo không phục của hắn, hoàn toàn làm việc theo ý mình.

“Giới cho một Tông Chính Lâm người! Cao tổ cái chó gì, chẳng qua cũng chỉ là kẻ giết huynh diệt đệ để đoạt ngôi hoàng đế. Gia tổ ta may mắn thoát khỏi, nhưng trở mặt nhìn hoàng huynh bị cấu tặc chém đầu, còn bị phế đi hai mắt. Thù nước thù nhà như thế, nếu là người thì người gánh vác như thế nào!”

“Ân oán tổ tông đời trước không cần dây dưa. Việc tranh đoạt hoàng vị từ xưa tới nay luôn là thắng làm vua thua làm giặc, phán quyết hãy để đời sau”.

“Dư nghiệt phản đảng đều đã đền tội. Chỉ còn người là cần áp giải hồi kinh, chờ thánh thượng định đoạt”.

“Vốn ta định cho người an ổn hồi kinh. Đáng tiếc Mộ thị từng cầu ta, nếu bắt được người, cần phải thay nàng xả giận. Hôm nay người phải trả những gì người nợ nàng. Để nàng khỏi phần nợ.”

Từ trước tới nay Tông Chính Lâm luôn làm việc một cách bá đạo, sau khi rời khỏi Thịnh Kinh thậm chí còn không có đủ kiên nhẫn làm các bước tra tấn .

Trước đó Tông Chính Minh còn thăm vấn theo pháp lệnh của Hình bộ, nhưng cuối cùng cũng không thu hoạch được gì, giờ không thấy xuất hiện nữa.

Đến lượt Tông Chính Lâm thăm vấn, Lục điện hạ không thèm để ý đèn quy chế, trực tiếp giao cho Nghiêm Thừa Chu, hoàn thành tâm nguyện của Mộ Tịch Dao.

Chiến dịch diệt Thục trung, Tông Chính Minh và Tông Chính Lâm lĩnh hơn một ngàn tinh binh, lại có thêm bí dược của Ngọc cô, tình huống mặc dù hung hiểm, nhưng cuối cùng vẫn toàn thắng.

Vốn phản đảng chiếm đủ địa lợi nhân hòa, chỉ không lường được bản lĩnh dùng dược của thủ hạ dưới trướng Tông Chính Lâm là Ngọc cô. Kẻ được gọi Chủ thượng tuy có rất nhiều thủ đoạn dựa vào việc dùng độc, nghĩ rằng bọn họ múa rìu qua mắt thợ, đứng dịp bị Tông Chính Lâm phá hỏng. Nếu hai bên thật sự liều mạng một hồi, quân sỹ Đại Ngụy gặp phải tử sỹ của Thục Trung thì tuyệt đối không thể giữ được binh lực như hiện tại, chắc chắn phải trải qua một trận ác liệt.

“Thế nào?” Tông Chính Minh ở bên ngoài, xa xa chỉ nghe thấy tiếng gào khóc thảm thiết từ địa lao truyền ra. Nhìn Tông Chính Lâm đứng ở bậc thềm, nhũn nhũn, “Không sợ phụ hoàng trách tội?”

“Rồi cũng sẽ chết”. Tông Chính Lâm nói ít ý nhiều.

“Đao thương không có mất, bị chút tổn thương đã là nương tay rồi”. Tông Chính Minh đồng ý, lời này chính là có ý hòa theo, nhưng khi nói khí chất tuấn nhã của hắn không mất đi chút nào.

Hai người nhìn nhau, sóng vai đi ra ngoài. Chỉ lưu lại tiếng gào khóc thê lương sau lưng, chỉ cần nghe là biết thủ đoạn độc ác cỡ nào.

Chuyện ở Thục Trung đã xong, hai người lãnh binh trở lại Kỳ thành, vừa mới đến cửa thành bất ngờ gặp một người có vẻ quen mắt. Vừa thấy người nọ, sắc mặt hai vị điện hạ lập tức đen như mực.

“Mang nàng ta theo!”. Tông Chính Minh sai tùy tùng đặt người kia lên ngựa, khi quay đầu lại sắc mặt đã khôi phục như thường.

Tông Chính Lâm hé mắt nhìn về phía người kia đang được nâng dậy, hơi thở mong manh, ngữ khí không được tốt lắm “Diệp Khai, thỉnh đại phu”.

“chuyện của Lục đệ không cần thu xếp trước sao?”. Tông Chính Lâm làm sao có thể chấp nhận người giống Mộ Tịch Dao có thể khúm núm xin ăn trước mặt người khác?

Không hỏi còn may, vừa hỏi sắc mặt Tông Chính Lâm càng kém, “Đợi trở về rồi xử lý”.

“Chẳng phải Ngũ ca giỏi nhất việc thương hoa tiếc ngọc sao?”. Với tâm tư của Tông Chính Minh, sao không giúp đỡ?

Về mặt Tông Chính Minh nghiêm túc, “Chớ coi thường lòng ghen tỵ của nữ tử”. Trước khi đi hắn đã từng phân phó người cho tiền bạc, sau đó cũng nghĩ thu xếp như Tông Chính Lâm. Mang nữ tử hành quân thực sự không ổn.

Lần này trở về, nhìn thấy nàng bản thủ, ăn xin ở ngoài cửa thành, vừa nhìn là biết bị bệnh nặng. Tình trạng này làm hai người thực sự tức giận, nhưng ngoài mặt lại không lộ vẻ gì khác thường.

Hành trình vốn gấp gáp, lại bởi vì nữ nhân này mà chậm chạp mất nửa ngày. Sau đó mọi người ra roi thúc ngựa, nhanh chóng hướng về Thịnh Kinh.

Trong khi Tông Chính Lâm vẫn đang trên đường trở về, Thịnh Kinh đã ầm ĩ vô cùng, không phải là chuyện tuyển phi của Bát hoàng tử, mà là vì Hách Liên gia xảy ra đại sự.

Nguyên nhân là Giám sát tư Thịnh Kinh nhận được một mật thư. Sau đó từ đầu đường đến ngõ hẻm đều truyền một bài đồng dao, mỗi giáo chỉ thẳng Hách Liên gia mắc tội khi quân, muốn thay mạng đổi đào.

Sau khi nghe được tin tức này, có bốn người phụ nữ có phản ứng mạnh nhất.

“Người nói gì?” Hách Liên Uy Nhi sợ hãi thất sắc. Tin tức này quá khủng khiếp, cuối cùng thì kẻ nào thiết kế? Thực ra thì Hách Liên Mẫn Mẫn có chuyện gì? Sao vô cớ lại bị người tung tin là không thể sinh nở, còn liên lụy cả mình vào? Lúc này người được lợi chỉ có Mộ thị, không lẽ là Hách Liên Mẫn Mẫn và Mộ Tịch Dao cùng một lối?

Nhưng từ trước tới giờ Mộ thị luôn là người chỉ cần người không phạm ta ta sẽ không phạm người, sao đột nhiên lại tham gia vào chuyện của Hách Liên gia, có ý muốn ngăn mình thượng vị, nhờ cô tận gốc?

Nhưng lúc này không phải là thời cơ thích hợp. Đối với nàng ta mà nói, thì thời điểm thích hợp nhất là lúc Lục điện hạ trở về, mới tính kế đến hậu vị của Hách Liên Mẫn Mẫn. Lúc này động thủ cũng không được lợi lộc gì?

Hách Liên Uy Nhi thật sự không dám tin, với đầu óc của Mộ Tịch Dao thì sao có thể làm một chuyện vớ vẩn thế này? Nghĩ đến đây thì chắc chắn là có người âm thầm chọc gậy bánh xe, muốn làm hỏng việc của Hách Liên gia.

Lúc này chuyện quan trọng nhất là làm rõ xem sức khỏe của Hách Liên Mẫn Mẫn có vấn đề hay không. Nếu thật sự như lời đồn đãi, Hách Liên Mẫn Mẫn không thể giúp hoàng gia khai chi tán diệt, bên cạnh đó Hách Liên gia lại có ý muốn đưa thứ nữ vào phủ Tông Chính Lâm. Chỉ cần nói hai chuyện này lại với nhau, thì Hách Liên gia không thể chối cãi !

“Phụ thân”. Về mặt Hách Liên Uy Nhi mặt bất an, hành lễ với Hách Liên Chương.

“Chuyện này ắt phải có biến, chuyện con nói chỉ có thể lui lại. Trước mắt gia tộc bị người nhìn chăm chăm, chỉ có thể ứng phó cho qua lúc này rồi lại nghĩ cách”. Cho đến bây giờ Hách Liên Chương vẫn không tin Hách Liên Mẫn Mẫn bị thiếu sót từ trong bụng mẹ. Suốt bao lâu nay, chưa có ma ma từng hầu hạ nàng nói rằng nàng thể hàn ,không thể sinh nở.

Phải nhanh chóng áp chế lời đồn đãi này xuống. Rốt cục là kẻ địch chính trị hay là do nữ nhân hậu viện? Hách Liên Chương cảm thấy chuyện này rất khó giải quyết.

“Vâng, con gái hiểu rõ. Phụ thân đại nhân đã vất vả”. Hách Liên Uy Nhi tự biết gia tộc mới là quan trọng. Hách Liên gia phải an ổn vượt qua chuyện này thì người trong phủ mới có thể có ngày lành.

“Thực nhảm nhí!”. Hách Liên Mẫn Mẫn đập vỡ tách trà. Giận đến mức hai tay đều run rẩy.

“Kẻ nào! Kẻ nào lại dám làm chuyện này vào lúc này?”. Loại trừ Hách Liên gia cũng đang bị lún trong bùn khó bảo toàn, Hách Liên Mẫn Mẫn chỉ có thể nghĩ đến đầu Mộ Tịch Dao.

Kẻ kia đã đồng ý kết hợp với mình, thế mà sau lưng lại làm chuyện âm hiểm, vốn không nên tin nàng ta. Giờ lại là tự mình đem điểm yếu của mình cho địch , thật sự chuốc lấy nhục.

Hách Liên Mẫn Mẫn tức giận mang người chạy đến Đan Như Uyển. Không làm rõ chuyện này, nàng không nuốt trôi con tức này! Bất cứ người phụ nữ nào bị vu không thể sinh nở, chính là bị chặt đứt con đường sống. Nữ nhân không thể sinh con nói dối tông đường, nào có thể gia nào có thể chấp nhận? Huống hồ là hoàng gia, vậy thì chỉ có một kết cục khác là bị hù.

Mộ thị dám bịa đặt một cách không có căn cứ như thế, nhất định phải để cho nàng ta hối hận khi đã làm vậy!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Hối Tội

Edit: Linh Sờ Tinh

Mộ Tịch Dao mở to đôi mắt sáng tựa sao, lông mi khẽ chớp, mày hơi nhíu lại, Vệ Chân nhìn mà vội cúi đầu.

Với dáng vẻ này của Dao chủ tử thì bảo sao điện hạ chịu được chứ. May mắn là điện hạ không có ở đây, nếu không thì lúc này hẳn lại được một ánh mắt sắc như dao.

“Hách Liên thị không thể sinh nở, Hách Liên gia định thay mạo đổi đào?”. Mộ Tịch Dao lầm bầm, lạnh nhạt gảy vài cái trên cây đàn huyền cầm “Chà, lời đồn này mới ác độc làm sao. Năm nay Hách Liên gia phạm phải sao xấu hay sao ấy nhỉ?”. Dáng vẻ lúc này của chủ tử nhìn kiểu gì cũng có vẻ cười trên nỗi đau khổ của người khác.

“Chuyện đã thế này thì lại khiến chủ tử ta đây phải ra tay. Thời gian yên ổn đã mất rồi...”. Mộ Tịch Dao chu cái miệng nhỏ, tỏ vẻ không vui. Trước mắt đã có sẵn cái cảnh “Ngư ông đắc lợi”, thế mà lại không được hưởng. Thật là không thoải mái.

Nếu như nhặt lấy cái bánh thịt từ trên trời rơi xuống này , không cẩn thận còn bị hàm oan, chịu tội thay người khác.

Còn đang tính mượn tay người nào để truyền câu truyện nổi tiếng “lưỡng Tấn vấn danh” đến tai Thái hậu, cho Hách Liên Uy Nhi tinh táo khỏi nằm mơ giữa ban ngày. Nhân tiện hạ thấp thể diện đám nữ nhân nói giúp Hách Liên Uy Nhi một phen. Ai ngờ còn làm xong, lại có “ngạc nhiên mừng rỡ” từ trên trời rơi xuống.

Thôi, bây giờ cũng không cần làm gì nữa, Hách Liên gia bị người khác giảng cho một đòn, nhưng mình cũng đã đồng ý với Hách Liên thị nên đành phải đứng ra mà chịu văt và thay người ta thôi.

Nhưng mà những chỗ nào quá mức thì, hiện giờ Hách Liên Chính phi đang vừa sợ vừa tức giận, không chừng sẽ xông vào Đan Như Uyển của mình ngay để mà văt tội.

Mộ Tịch Dao cực kỳ tò mò với người thần bí đã nhúng tay vào việc này. Hẳn thiết kế bố cục này có vẻ quá lớn? Có thể biết trước hành động của Hách Liên Chương, trừ phi là chuyện là số Phụng Hoàng còn có kẻ thứ ba biết?

Điều mà Mộ Tịch Dao không thể ngờ được là Vạn Tĩnh Văn trọng sinh. Càng không thể tưởng tượng được là, có chuyện trùng hợp khiến cho Vạn Tĩnh Văn nắm được một cơ hội tuyệt vời như thế này. Bởi vậy nên phán đoán của Mộ Tịch Dao có chút sai lầm.

*****

Trong cung, Thục phi cũng cực kỳ tức giận. Từ khi lời đồn truyền khắp hậu cung, chỉ cần nhắc đến ba chữ Hách Liên gia là hai bên thái dương đều đau đớn như bị kim châm.

Hiện nay Thục phi cũng chẳng còn quan tâm Hách Liên gia có thể giúp được gì cho con đường thăng tiến của Tông Chính Lâm nữa, tất cả tâm tư đều chỉ có một vấn đề là Hách Liên thị có bệnh khó nói hay không. Cháu nội mà bà trông mong lâu nay, tuyệt không thể bởi vì một nữ nhân không thể sinh nở mà không có tin tức.

“Ma ma, cho người mời thánh thủ qua khám cẩn thận cho nàng ta. Nếu có người vu hãm thì không sao, còn nếu thực...”. Thục phi xoa xoa trán, “Con ta cũng không cần giữ một vị phu nhân vô dụng”. Ý tứ rất rõ ràng, vị trí hoàng tử phi của Hách Liên Mẫn Mẫn có giữ được hay không hoàn toàn phụ thuộc vào kết quả sau khi khám chẩn.

Nguyên Thành để nghe được việc này, tay cầm bút hơi dừng một chút, sắc mặt không rõ vui buồn. Cầm tấu chương mà Hách Liên Chương trình mấy hôm trước lên, hoàng đế nhắm mắt lại, chỉ gọi Cố Trường Đức đi Ngự y viện truyền chỉ. Sau đó lại tiếp tục cầm bút phê duyệt tấu chương, tiếp tục bận rộn trong đống việc triều chính phức tạp.

“Hách Liên Uy Nhi mà người nhắc đến chính là người có liên quan đến những lời đồn đãi kia?”. Kim Thái hậu lần chuỗi phật châu, nhìn người trước mặt, mới hôm trước còn khen người ta giờ thì im không hề nhắc tới.

Tông Chính Oánh cứng người, đến tận bây giờ thị vẫn không thể tin, mọi việc thay đổi chỉ trong một đêm.

Quý phi vốn là người biết thu liễm, không hay nói chuyện lảm, lần này cũng chỉ ngồi im. Nhưng trong lòng đã rõ ràng, lần này chỉ sợ là Hách Liên gia phí công vô ích. Mặc dù sau này có thể thoát thân, nhưng vì để tránh hiềm nghi, chỉ sợ việc Hách Liên Uy Nhi muốn vào phủ Lục hoàng tử sẽ càng thêm khó khăn.

Tề phi cùng Phó Chiêu nghi đều trầm ngâm không nói. Việc có thay đổi, lúc này càng nói càng sai, lão tổ tông đã lộ ra vẻ không hài lòng, không trách tội đã là khoan dung rồi.

“Chuyên tuyển phi cho lão Bát, Hoàng Quý phi vẫn nên chú tâm làm đi. Những người khác, có muộn chút cũng không sao”. Kim Thái hậu một lòng đợi tin tức nhà lão Lục. Việc liên quan đến đích hoàng tử phi cũng không phải chuyện đùa.

*****

Hách Liên Mẫn Mẫn hùng hổ mang người tới Đan Như Uyển, thấy váy dài của Mộ Tịch Dao quét đất, toàn thân là một bộ quần áo màu xanh, đặc biệt tươi mát thư nhả. Đúng là không một lỗi nhỏ, thanh thân đốt hương pha trà, ngồi trong đại sảnh tựa như đang chờ mình. Xung quanh ngoài Triệu ma ma, cũng không có ai khác.

“Chính phi tới thật đúng lúc. Thiếp đã chuẩn bị thất hương hoa lộ mới ra năm nay, không ngại ngồi xuống thưởng thức một chút”. Sau khi thu dọn từng món đồ pha trà, Mộ Tịch Dao nâng bình gốm nhỏ, rót một tách trà hoa cho Hách Liên Mẫn Mẫn.

Trong chén sứ ngọc trắng sáng lên chút sắc đỏ, thực thu hút. Một đóa hoa nhài trắng nổi trong chén trà, chỉ cần nhìn là biết người pha trà tốn rất nhiều tâm tư,

Mộ Tịch Dao nâng chén trà lên, hít một hơi, nhắm mắt hưởng thụ hương thanh ngọt của vị trà.

Hách Liên Mẫn Mẫn vốn một thân tức giận, khi thấy khí chất thanh tĩnh tươi vui của nàng thì đã tan đi không ít.

“Nếu Chính phi đến đây để hỏi tội, thì tìm sai người rồi”. Chỉ cần nhìn sắc mặt tối tăm của Hách Liên thị khi vào đến đây là đủ biết nữ nhân này lại tức quá mà không hề cẩn thận phân tích chuyện này.

“Xảy ra chuyện này thì quả thật người đầu tiên bị nghi ngờ chính là thiếp, người mà nhìn bề ngoài sẽ là người có lợi nhất. Nhưng mà chính phi cảm thấy thiếp sẽ ngu ngốc mà dốt hết sức để bày ra việc này sao, có gì tốt? Nhìn thì có vẻ được lợi nhưng thực tế chỉ được một chút mà thôi, trong khi đó lại bị tiếng xấu đây mình?”

Nếu mình thực chăm chỉ như thế, có lòng cầu tiến thăng chức thì boss đại nhân cũng đến mức lần nào cũng nghiêng răng nghiêng lợi với mình như vậy.

Mộ Tịch Dao cũng chỉ giải thích vài câu như vậy. Nói thêm thì cũng chỉ như vẽ rắn thêm chân. Người có thể nghĩ thông thì chỉ cần ít lời cũng hiểu được. Nếu không nghĩ ra thì có giải thích thêm cũng vô ích.

Hách Liên Mẫn Mẫn lặng lẽ quan sát nàng nửa ngày, cuối cùng cũng nâng trà lên, từ từ uống cạn.

Quá khích rồi... Mộ thị nói không sai. Không chỉ Hách Liên gia bị người tính toán, ngay cả nàng ấy, cũng không thoát khỏi. Việc này nếu như thật bị điều tra thì Mộ thị sẽ là hiềm nghi lớn nhất, nếu như phải cách ly để thẩm vấn thì với tình hình của nàng ta, chắc chắn sẽ không dễ chịu gì.

“Vừa rồi là ta lỡ mồm sự thiếu cân nhắc. Trắc phi đừng để trong lòng”. Hách Liên Mẫn Mẫn lui một bước.

“Việc này đúng là cần phải thận trọng hơn. Theo thiếp thì Chính phi vẫn nên mời người đến bắt mạch cẩn thận, thân thể mình thực ra như thế nào, trong

lòng mình nhất định phải rõ ràng”. Lời này của Mộ Tịch Dao cũng là thật lòng, đối với thân thể của Hách Liên Mẫn Mẫn, nàng có chút dự cảm không tốt lắm.

“Cảm tạ hảo ý của Trắc phi. Chẳng qua là thân thể này của thiếp cực kỳ khỏe mạnh. Ma ma dưỡng sinh luôn giúp ta điều trị, cách năm ba ngày lại bắt mạch một lần. Thiếp cũng chưa từng nghe nàng nói qua thân thể có gì không ổn. Lúc này cũng không cần vội vàng tìm y tìm thuốc. Tin đồn cũng chỉ là lời đồn đãi, sự thật như thế nào thì đến lúc đó kiểm tra sẽ biết”.

Vừa có lời đồn đã vội vàng gọi ngự y, đây chẳng phải vừa hay cho người khác xem hay sao?

“Lời này sai rồi”. Mộ Tịch Dao chậm rãi lắc đầu. “Ngự y trong nội cung chắc đã trên đường đến. Chính phi vẫn nên sớm chuẩn bị thì hơn”. Tin tức lan nhanh như vậy, trong nội cung có lẽ đã sớm biết. Nguyên Thành đế có thể phái người đến ngay hay không thì Mộ Tịch Dao không biết. Nhưng Thục phi đương nhiên sẽ không chờ được mà muốn biết tin tức chính xác ngay lập tức, nói không chừng Hách Liên Mẫn Mẫn vừa về đến viện của mình là có thể nhìn thấy một đội ngự y chờ sẵn.

Hách Liên Mẫn Mẫn mím môi, cũng không sợ hãi. Thân thể của nàng nàng rõ, sao có thể có bệnh khó nói? Bệnh cung hàn trong sách thuốc đã ghi rất tường tận, sẽ có hiện tượng đau bụng, tứ chi dễ bị lạnh, đêm dễ bị kinh sợ. Những triệu chứng này, nàng không hề có, sao có thể bị cung hàn và thể sinh con nói dối?

Mộ Tịch Dao nhìn vẻ tự tin của nàng ta, cũng không nhiều lời khiến bị nàng ta ghét bỏ. Nhưng trong lòng lại thấy cần cẩn thận.

Kết quả của việc này có lẽ sẽ làm cho Hách Liên Mẫn Mẫn không kịp trở tay. Chẳng qua là lúc này ngự y đã trên đường đến rồi, đương nhiên là không có thời gian để tra xét tận gốc. Người có thể bỏ trí việc này, sao có thể khiến cho mọi việc dễ bị vạch trần như thế?

Cung hàn... Mộ Tịch Dao hơi chau mày.

*****

Cũng cùng ngày cũng có người nhũ mỳ giống nàng, đó là hai cha con Hách Liên gia.

“Phụ thân, chắc đối phương cũng có người trong cung. Chỉ sợ việc này không nhỏ”. Đã dấn động vào đến tận trong cung, có thể thấy kẻ đứng sau lưng đã mưu tính từ lâu.

Hách Liên Uy Nhi cố nén cơn giận, trong lòng giờ chỉ có oán hận. Con đường đi thẳng lên mây của mình lại bị người chặn ngang. Cho dù số mệnh Hách Liên gia chưa đến lúc tàn, vẫn có thể vượt qua việc này một cách sạch sẽ, nhưng sau này mình cũng không thể vào phủ Lục điện hạ được nữa. Bây giờ Hách Liên gia tuyệt đối không thể thua, mà mình cũng cần mưu tính đường lui cho mình.

Trong các sự lựa chọn còn lại, có vẻ cũng chỉ còn vị trí Trắc phi của Bát hoàng tử thì mới khiến mình không bị thiệt thòi.

Về mặt Hách Liên Chương thật nghiêm túc, ánh mắt hung ác nham hiểm. Chuyện đã tới nước này, hẳn cũng không thể từ bỏ được, Hách Liên Mẫn Mẫn lại bị người tính kế! Tiếp theo phải làm sao để lấy lại tín nhiệm của Nguyên Thành đế mới là việc quan trọng nhất. Về phần đứa con gái bị hại của mình, Hách Liên Chương cũng không thêm phí chút công sức để tính đường lui cho nó.

Hách Liên đại nhân liên tục rà soát cũng không thể tìm ra đối tượng khả nghi. Kê ra tay lần này không hề giống bất cứ địch thủ chính trị cũ nào. Rốt cục là ai, có thể chơi xỏ hẳn dưới mạng lưới tai mắt rộng khắp Thịnh Kinh của Hách Liên gia?

Bên trong Đan Như Uyển, Mộ Tịch Dao mở thư của Tổng Chính Lâm, cười một cách xán lạn.

Chỉ mấy ngày nữa là Boss đại nhân có thể hồi kinh, đúng là đúng lúc. Nam nhân trong nhà trở về, đương nhiên phải tìm chút việc cho hắn làm. Mộ Tịch Dao chưa thương nghị với Tổng Chính Lâm, nên đem chuyện muốn nhờ boss đại nhân làm đều viết ra. Vì để cho Lục điện hạ cam tâm tình nguyện phối hợp với mình, Mộ Tịch Dao đã đưa ra rất nhiều chỗ tốt, trong thư kia dịu dàng ồ ạt ọ ọ nịnh nọt, chính bản thân nàng cũng cảm thấy sến súa, không có mặt mũi nào mà đọc lại lần thứ hai.

Dán xong phong thư, vẽ thêm một mặt cười dưới góc như thường lệ. Mộ Tịch Dao thỏa mãn gật đầu, đưa thư cho Điền Phúc Sơn đã chờ khá lâu bên cạnh.

Còn vì sao mà khoảng thời gian này nàng ngoan ngoãn chăm chỉ hồi âm như thế, thì phải hỏi Lục điện hạ, sao lại phái một đại quân sự ngày nào cũng đến kiểm tra mấy lần?

Mộ Tịch Dao thăm oán, Điền quân sự thì thấy thật bất đắc dĩ. Điện hạ dặn như thế ông không dám vi phạm, nhưng mỗi ngày đều chịu sự lườm nguýt của Dao chủ tử, tư vị này cũng không dễ chịu...

Bài tập đã nộp xong, Mộ Tịch Dao bắt đầu suy nghĩ vòng vèo.

“Muốn một hòn đá trúng hai con chim?”. Ngón tay thon dài của nàng gõ gõ một cái, ngọc bài trên bàn lập tức rơi xuống một mảnh.

Vệ Chân nhìn tấm ngọc bài đá xanh giá trị gia xi bị Dao chủ tử lật đi lật lại không thương tiếc mà đau lòng vô cùng. Cũng chỉ có Lục điện hạ mới cam lòng đem một khối ngọc to như thế cho Dao chủ tử, lại nghe ý kiến của nàng cắt thành từng miếng từng miếng nhỏ, lúc không có chuyện gì thì lấy ra chơi đùa khoe khoang.

Mộ Tịch Dao nhìn khuôn mặt co rút của Vệ Chân, lộ ra chút ngượng ngùng hiếm thấy.

Vốn nàng muốn làm một bộ bài tre, để dạy bánh bao nhỏ Thành Khánh chơi trò Domino, rèn luyện năng lực của bé. Ai ngờ bị tính nết bất thường của Lục điện hạ khiến cho thay đổi, hần tự ý chọn nguyên liệu, là ngọc bài đá xanh giá trị liên thành, dọa cho trái tim nhỏ bé của nàng run lẩy bẩy, đành tự mình thu lấy, đợi bánh bao nhỏ hiểu chuyện mới giao cho bé.

Nhìn cái dáng vẻ hận không thể nhào lên che chắn của Vệ Chân, Mộ Tịch Dao đành thu ý định trêu chọc hần lại, thu dọn đồ chơi nhỏ lại, giao cho Mặc Lan.

Tiện tay cầm lấy chiếc quạt trong gió, Mộ Tịch Dao cười rất gian trá.

“Vệ thống lĩnh, người nói xem người kia vất vả mưu tính trông một cái “nhân” như thế, cuối cùng nếu phát hiện “quả” lại bị người trộm đi, thì có tức đến chết giữa ban ngày hay không?”

Boss rời kinh, lũ quý đầu trâu mặt ngựa cũng chạy đến làm càn. Hách Liên Uy Nhi đã không còn là uy hiếp, Tông Chính Oánh có mắt không trông, cũng bị kéo vào, bị Thái hậu nghiêm khắc quản giáo, gần đây cũng không dám tùy ý ra mặt.

Mà kẻ sau lưng này vừa ngoi lên, làm nàng rước lấy chút phiền toái nhỏ, nhưng mà lại mang đến một cuộc buôn bán lớn. Hiệp ước với Hách Liên Mẫn Mẫn, đến hôm nay, chưa cần làm gì đã có kết quả. Nhưng mà kẻ bán lại đổi thành Hách Liên đại nhân, mình vẫn vui vẻ cống hiến sức lực.

Có người muốn làm chim sẻ? Quá hay , giờ câu nói hay nhất lúc này là “sống sau đề sống trước, cao lại càng cao”.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Điện Hạ

Edit: Linh Sờ Tinh

“Nương nương, thân thể của Lục hoàng tử phi hoàn toàn khỏe mạnh, không có chỗ nào không ổn”. Ngự y quỳ xuống chi tết bẩm báo kết quả sau khi “cẩn thận bắt mạch” như dặn dò của Thục phi.

Thục phi buông lỏng bàn tay vẫn đáng nắm chặt, mười đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, nhìn ba vị ngự y rồi mới lộ chút vẻ vừa ý.

“Làm phiền ba vị đại nhân, vất vả đi lại một phen. Có chút cảm tạ xin các vị đừng từ chối”. Phất tay để cho người mang thưởng lên, cuối cùng thì Thục phi cũng buông được tảng đá trong lòng.

Tại sao lại có chuyện hoang đường đến vậy? Sau khi ngự y đi rồi, trong lòng Thục phi suy nghĩ nhiều lần, vẫn không thể hiểu rõ.

Với lại chuyện này ồn ào kinh người vậy mà kết quả lại chỉ là đồn thổi hăm hại? Chẳng lẽ tất cả, chỉ là để ngăn Hách Liên Uy Nhi vào phủ? Liệu việc này có phải là do Hách Liên Mẫn Mẫn hoặc Mộ nha đầu không?

Thục phi không thể giải thích được điểm kỳ quái này, chỉ có mỗi một ý nghĩ là hai nữ nhân trong phủ Tông Chính Lâm dùng khổ nhục kế.

Đám nữ nhân ở hậu cung nghe được tin này cũng thở phào nhẹ nhõm. Hách Liên Mẫn Mẫn không có vấn đề gì, như vậy thì có thể chứng minh Hách Liên gia bị oan, đã như thế thì việc mình nói họ vun vào cho Hách Liên Uy Nhi cũng không quá mức khó coi.

Nguyên Thành đế thì hoàn toàn khác với đám nữ nhân ở hậu cung, trên mặt ông ta lúc này vô cùng ngưng trọng.

Thả bản báo cáo của mật thám gửi về, ánh mắt Nguyên Thành đế trở nên suy tư, sau khi tính toán một lúc lâu , ông ta sai Cố Trường Đức truyền Viện phán của Ngự y viện, xuất cung đi bắt mạch cho vợ lão Lục.

Việc này cũng coi như là ngoại lệ, từ trước tới giờ, hai vị Viện phán của Ngự y viện chỉ xem bệnh cho hoàng thượng, Thái hậu , cung phi từ nhị phẩm và hoàng tử công chúa mà thôi. Giờ chuyện của Hách Liên Mẫn Mẫn có liên quan đến đích trưởng tử của Tông Chính Lâm và lòng trung thành của Hách Liên gia. Nguyên Thành đế không thể không cẩn thận suy xét, đành phải phá lệ một lần.

Chuyện con nôi dối của Tông Chính Lâm vốn đã làm ông ta hao không ít tâm trí, hiện nay nếu chính phi lại không ổn thì ông ta nên xử lý như thế nào đây, cần phải chặt đứt hậu quả khi mới nhú mầm ư. Hoàng tử của Đại Ngụy sao có thể khiến cho nữ nhân đến lừa bịp ? Hai hàng lông mày của Nguyên Thành Đế nhăn lại thành một hàng thẳng.

Cố Trường Đức dẫn Viện phán đại nhân vội vàng tới phủ của Lục hoàng tử, lại một lần nữa xem bệnh cho Hách Liên thị đang vô cùng kinh ngạc .

Trong lòng Hách Liên Mẫn Mẫn biến hóa như thế nào, Mộ Tịch Dao không muốn tìm hiểu. Sau khi được tin thái y viện lại đến bắt mạch thì nàng còn đang nhủ này, đếm ngón tay tính ngày Tông Chính Lâm hồi kinh.

Sau giờ ngó ngày hôm ấy, hai vị Viện phán nhủ này đến Ngự thư phòng bẩm báo.

“Khỏi bẩm hoàng thượng, mạch tượng của Lục hoàng tử phi không có bệnh gì khác thường. Nhưng theo khí sắc thì vị thần thấy, quả thực là có chút rất nhỏ giống như bị hư nhược thân thể. Hiện nay hoàng tử phi cũng đang dùng thuốc điều dưỡng thân thể, trong đó có mấy vị thuốc, khi dùng sẽ khiến người đó có thể có mạch tượng giống như triệu chứng suy nhược. Do vậy, nếu chỉ bắt mạch trong vòng nửa khắc, thật sự không thể nhìn hết gốc rễ. Nếu muốn nhanh chóng biết được tình hình thân thể, tốt nhất là ngừng mọi phương thuốc, để cho mạch điều hòa tự nhiên, sau đó lại chẩn bệnh thì mới chính xác được”.

Hai vị Viện phán bàn bạc hồi lâu, việc tạm thời không có cách nào xác định chính xác thân thể, thật sự không dám mở miệng nói bừa. Chuyện lập hay phế hoàng tử phi cũng không phải là chuyện tùy tiện. Hơn nữa chuyện này liên quan đến Lục điện hạ, không ai dám tùy tiện đắc tội vị chủ tử mặt lạnh mà chỉ cần nhìn cũng khiến người ta phải kính sợ này.

“Nếu ngừng dùng thuốc, mấy ngày có thể xem bệnh lại?”

“Nhanh thì ba ngày, chậm thì năm ngày. Chỉ cần hoàng tử phi làm theo ý của chúng thần không lén dùng thuốc thì nhất định có thể chẩn ra kết quả”.

Nguyên Thành đế gật đầu, cho hai người lui, sau đó lại gọi Cố Trường Đức vào.

“Nghe rõ chưa? Nhanh chóng đi làm”. Chuyện ngừng dùng thuốc này, chỉ cần phân phó một câu là đủ.

“Nói với Hách Liên thị, tạm chờ kết quả”. Nếu vẫn dám lén dùng thuốc, ảnh hưởng ngự y chẩn bệnh thì cái tội danh này không cần tra xét nữa.

Hách Liên Mẫn Mẫn chờ người đưa Cố công công ra ngoài, khi trở về thì mặt đã cương cứng.

“Bắt mạch một cách bình thường thì sao phải ngừng thuốc?”. Nhìn Phùng ma ma, Hách Liên Mẫn Mẫn tựa như tìm kiếm một chỗ dựa. Vốn đã chắc chắn tin tưởng, nhưng giờ nghe khẩu dụ của Nguyên Thành đế thì niềm tin đã dao động, trở nên sợ hãi.

Lúc này Phùng ma ma cũng không còn để ý đến thị nữa, trong lòng bà ta chỉ còn run rẩy không nói nên lời. Trong thế gia, nào ai không biết, nếu cứ bắt mạch đi bắt mạch lại nhiều lần như vậy thì đa phần đều không có kết quả tốt gì. Rõ ràng là có chuyện xấu.

Hách Liên Mẫn Mẫn tự biết có hơi cũng chỉ là càng thêm rối rắm. Giờ chỉ có trông cậy Hách Liên gia nghĩ ra kế sách gì để cứu vãn, bởi dù sao mọi người cùng trên một con thuyền.

Một ngày trôi qua, trong nhà chỉ truyền đến tin kêu nàng “an tâm không hoảng”. Mà vị danh y thánh thủ nàng cầu thì không thấy bóng dáng. Trái tim Hách Liên Mẫn Mẫn trở nên lạnh buốt, đang suy nghĩ lung tung thì lại thấy Phùng ma ma mang vui vẻ, gấp gấp xốc rèm lớn tiếng báo tin vui.

“Chủ tử, điện hạ hồi phủ!”

“A!”. Mộ Tịch Dao đang ngủ trưa bị người làm tỉnh, vừa mở mắt liền rơi vào một đôi mắt phượng thâm thúy. Vẫn còn chưa tỉnh, bị dọa kêu ra tiếng, sau đó là tay giờ lên như chào người trước mắt.

“Nàng phản rồi!”. Khuôn mặt nhu hòa của Tông Chính Lâm lập tức đen lại, chính xác trở tay bắt lấy cổ tay của Mộ Tịch Dao, vỗ hai cái lên cái mông mềm mại cong vênh của nàng.

“A...~”. Đau đớn làm Mộ Tịch Dao dần hoàn hồn, nhăn nhăn mũi, mùi hương quen thuộc nhàn nhạt vây quanh chớp mũi.

Tông Chính Lâm đang định mở miệng răn đe, thì đã thấy thần sắc Mộ Tịch Dao tỉnh táo hơn, vụt một cái nhào tới chỗ hắn. Cánh tay lập tức khóa chặt cổ hắn, cái đầu nhỏ đụng một cái vào ngực hắn, hoàn toàn không có chút mơ hồ.

“Điện hạ!”. Ánh mắt Mộ Tịch Dao dịu dàng, long lanh ngập nước ngửa đầu nhìn Tông Chính Lâm, vừa nhìn đã khiến lòng hắn lập tức mềm mại.

“Bản điện hồi phủ, Kiều Kiều đón chào như thế này sao?”. Lúc này nàng táo bạo, không hề có sự ôn nhu như ngày thường. Phải biết rằng vào lúc rời giường là lúc nàng dễ nổi cáu nhất.

Mộ Tịch Dao nhớ lại hành động lúc nửa tỉnh nửa mê, trong lòng run rẩy, thiếu chút thì đánh boss rồi.

“Điện hạ, đau ~”, nhanh chóng nói sang chuyện khác, rõ ràng là giả vờ ngó ngàng để lừa gạt cho qua chuyện. Nước mắt lưng tròng, chu cái miệng nhỏ nhắn, về mặt Mộ Tịch Dao đầy ủy khuất nhìn Tông Chính Lâm làm nũng.

Bà nó chứ, vừa trở về liền giả bộ bá đạo. Chẳng qua chỉ vì nàng không nhìn rõ nên nhờ tay, thế mà hắn thì lại muốn trả đũa? Trong lòng Mộ Tịch Dao ra sức lăm lăm nhưng trên mặt lại dịu dàng ôn nhu, vô cùng dụ người.

Tông Chính Lâm cúi người hôn lên trán nàng, vòng tay hắn ôm chặt lấy người, cố kiềm chế bàn tay không chạy loạn trên người Mộ Tịch Dao.

“Kiều kiều, có nhớ ta thật nhiều?”

Mộ Tịch Dao vụng trộm cho hần cái nhìn khinh bỉ, ngày nào cũng phải giao bài tập, sến chết ngán còn nhớ nổi gì !

Boss viết thư thì tùy theo tâm trạng mà viết, trong khi đó nàng thì sao! Nàng viết theo lệnh, khoảng thời gian này nào có dễ thể. Mỗi ngày sau giờ Ngọ là nhất định vắt hết óc, vò đầu bứt tai để nghĩ nội dung viết thư. Tình cảnh đó ngay cả đến hạ nhân hầu hạ cũng không nở nhìn a.

Huệ Lan đã từng trộm nói thầm với Mặc Lan, nói là lúc chủ tử hồi âm cho điện hạ, cực kỳ đáng sợ. Lời này lại không khéo lại bị Mộ Tịch Dao nghe thấy, khiến cho vài ngày sau đều chột dạ cố gắng điều chỉnh lại thái độ.

Hôm nay Tông Chính Lâm còn không biết xấu hổ hỏi mình “nhớ nhiều không”, Mộ Tịch Dao hận không thể cắn cổ boss, chỉnh lại đầu óc hần.

Đáng tiếc Mộ Tịch Dao cũng chỉ có chút dũng khí nhỏ nhoi nói thầm trong lòng mà thôi, ở trước mặt điện hạ luôn là vẻ nghe lời khéo léo. Nếu không thì, chi cần thần sắc boss chỉ hơi thâm trầm chút, là nàng chẳng còn chút dũng khí nào.

“Chỉ nhiều hơn một chút so với điện hạ nhớ thiếp thôi”. Chi cần nịnh nọt như vậy là boss nhất định sẽ thỏa mãn.

Quả nhiên, khóe miệng Tông Chính Lâm nhếch lên, đôi mắt phượng như tỏa sáng, cúi người giam giữ đôi môi nàng, thực hiện nụ hôn nóng bỏng mà trong đầu hần vẫn luôn nhớ mãi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Không Cho Phép

Edit: Linh Sờ Tĩnh

Điện hạ hỏi phủ? Trong lòng Hách Liên Mẫn Mẫn đột nhiên run lên. Phản ứng đầu tiên không phải là kinh hãi mà là sợ hãi.

“Chủ tử, sao sắc mặt ngài sao lại khó coi vậy? Điện hạ hỏi phủ, đây chẳng phải là chuyện vui sao? Trong phủ đã có người để dựa vào, ngài cũng không cần bị người ngoài nói này nói kia nữa?”. Phùng ma ma không hiểu vì sao chủ tử lại lo lắng, đành lấy suy nghĩ của mình ra an ủi.

Cười buồn hai tiếng, với gương mặt trắng bệch, Hách Liên Mẫn Mẫn bắt đầu dãi dãi với Phùng ma ma. “Điện hạ có thể vì ta làm chủ. Nhưng nếu như ngự y thật sự chẩn ra ta không thể sinh nở thì sao, lúc đó điện hạ sẽ đối xử với ta thế nào?”

Đến lúc đó thì chỉ sợ chút tình ý của Tông Chính Lâm với nàng cũng chẳng còn gì.

Phùng ma ma hoảng lên, “Sẽ không đâu, sao có thể có chuyện đó? Ma ma điều dưỡng và ngự y đều không thấy có vấn đề gì?”. Nhưng giọng điệu của bà ta có chút không chắc chắn, như đang cố lừa mình.

“Viện phán đại nhân không nói kết quả, lại định thêm thời gian nữa mới bắt mạch lại, chuyện này dĩ nhiên không phải là chuyện nhỏ”. Hách Liên Mẫn Mẫn càng thêm sợ hãi.

Nghĩ lại mọi việc, thái độ của Hách Liên gia thì lãnh đạm, tuy trong nhà bên ba khắp nơi, đã không thể tự lo cho mình, tất cả chứng tỏ Hách Liên gia đã chuẩn bị tâm lý cho kết quả xấu nhất. Nếu đã như thế thì liệu có phải Hách Liên gia sớm đã biết sức khỏe nàng có vấn đề?

Những móng tay của Hách Liên Mẫn Mẫn bám chặt vào lòng bàn tay, đầu óc nàng ta sừng như chưa bao giờ tỉnh táo như bây giờ. Đúng rồi, lúc nào sao còn ngồi chờ chết? Nếu thật sự... Hách Liên Mẫn Mẫn thống khổ nhắm mắt. Chỉ sợ thành khẩn với điện hạ là đường sống duy nhất của nàng.

Bây giờ thân thể nàng rốt cục là như thế nào đã trở thành một ẩn số không lời giải. Nàng cũng từng nghĩ sẽ giấu diếm, nhưng vẫn không có gan một mình đối mặt với sự hỏi tội của Nguyên Thành đế. Được vật có thể làm giả, ngự y viện chỉ cần tra một chút liền biết. So với bị xử lý trước mặt Nguyên Thành đế không bằng sớm thẳng thắn với điện hạ, có lẽ còn có một con đường.

Trong phòng chính của Đan Như Uyển, Triệu ma ma đứng cách bình phong, cúi đầu bẩm báo với hai vị chủ tử. “Điện hạ, Hách Liên Chính phi cầu kiến”. Ngày thường thì rất nhanh là có trả lời, mà lúc này thật lâu vẫn không có hồi âm.

Bên trong, Mộ Tịch Dao đang hoảng hốt mở to đôi mắt đen láy ướt át, ngực cô hít thở một cách nặng nề. Nghe thấy tiếng ma ma, mềm nhũn kéo mái tóc đen như mực của Tông Chính Lâm, cố đẩy cái đầu của hần khỏi ngực mình.

Thấy hần không để ý, chỉ chăm chú tới việc của mình, Mộ Tịch Dao xấu hổ giận mắng, “Điện hạ! Chính phi đến!”. Hần mới rời đi gần một tháng, mà giống như biến thành cảm thụ vậy, vội vã cởi áo nàng, dính đến thịt liền không muốn rời đi.

Mắt phượng Tông Chính Lâm sâu thẳm, cực kỳ không hài lòng vì Mộ Tịch Dao liên tục cắt ngang hần. Tức giận miết mạnh vào vùng da thịt mềm mại mượt mà của tiểu tâm can, khiến tiểu nữ nhân càng thêm mềm mại phản kháng, giọng nũng nịu chọc người.

“Đừng, bên ngoài có người”. Khuôn mặt Mộ Tịch Dao đỏ bừng như phù dung, vốn đã đỏ rực nay lại càng như bôi son.

“Kiều Kiều có nhớ đã đồng ý với ta những gì trong thư không?”

Mộ Tịch Dao cực kỳ lúng túng, Trí nhớ của boss sao tốt như thế? Sao ngài không thể coi như là thiệp khách sáo cho qua chuyện?

Trên khuôn mặt tuần tú của Tông Chính Lâm hiện lên một nụ cười nhẹ, nhưng đôi mắt lại như lửa nóng rực thiêu đốt người. “Kiều Kiều đừng nghĩ lừa gạt để trốn tránh. Lúc bản điện quay lại, sẽ không bỏ qua cho Kiều Kiều lần nữa đâu”. Mắt phượng của ai đó hơi híp lại, vận công cố để sự rung động nơi bụng dưới xuống, lúc mở to mắt, đã tỉnh táo như thường.

“Ngoan, nghe lời, nghỉ trưa đi”. Tông Chính Lâm vỗ vỗ đỉnh đầu nàng, sửa sang thỏa đáng cho nàng xong mới vừa lòng nhìn đôi mắt ngập nước của nàng nhắm lại. Đứng dậy, tự sửa sang lại áo bào, sau đó nhanh chóng rời đi.

Tông Chính Lâm vừa đi, Mộ Tịch Dao bèn mở to mắt.

Hừ! Boss đại nhân lúc nào cũng bá đạo như vậy, thật khiến người ta chán ghét. Nhưng mà bộ quần bào kia thật sự làm nổi bật tư thế oai hùng rạng rỡ của hần, cực kỳ lạnh lùng.

Vuốt vuốt trái tim nhỏ bé đang nhảy nhót vì vui sướng, khoe miệng Mộ Tịch Dao không tự giác mà nhếch lên.

Đội khi trở lại? Ai thu thập ai còn chưa biết đâu! Lục điện hạ bây giờ đã không chịu được, đến lúc đó chỉ cần như thế này... như thế này...âm mưu tính toán liên tục xuất hiện trong đầu, càng nghĩ càng đắc ý.

Còn về Hách Liên thị đang ở bên ngoài chờ Tông Chính Lâm, Mộ Tịch Dao rộng lượng tạm thời không muốn chiến đấu với nữ nhân đang hăm sâu trong vũng bùn này. Huống hồ lúc này Hách Liên Mẫn Mẫn tới tìm người, liệu có phải cuối cùng nàng ta đã nhận ra sự họa lớn của việc này không?

Mộ Tịch Dao nhắm mắt, nếu Hách Liên thị không hành động, nàng cũng chỉ đành đến Thiên Như Uyển mời người! Vấn đề này thật sự là hoàng đế không vội thái giám đã vội... .

Nhưng nếu Hách Liên thị không thể có thai, không sinh được con trai trưởng, như thế thì trong mắt người khác mình sẽ chiếm hết tiện nghi, thật sự là vô cùng oan uổng. Tông Chính Lâm vốn không từng sung hạnh người khác, thì nàng chiếm tiện nghi cái nổi gì? Đây chẳng phải là nói vậy sao?

Hách Liên Mẫn Mẫn mang tâm trạng phức tạp chờ ở chính sảnh, đột nhiên thấy một nam nhân anh tuấn cao ráo bước ra. Một thân quân phục chưa thay đổi, trên khuôn mặt thanh lãnh còn mang theo chút vẻ mệt mỏi.

“Điện hạ”. Hách Liên Mẫn Mẫn do dự đứng lên nghênh đón, đỏ mắt trước mặt Tông Chính Lâm, “Điện hạ, thiệp không còn mặt mũi gặp ngài”.

Tông Chính Lâm thấy hơi ngoài ý muốn. Hách Liên thị rất ít khi để lộ tâm tình ra ngoài, xem ra mấy ngày nay phải chịu không ít áp lực.

“Theo bản điện đến”. Vỗ vỗ cánh tay nàng ta để trấn an, dẫn theo nàng ta đi ra ngoài. Sau khi ra khỏi chính sảnh, kiệu đã được chuẩn bị, Tông Chính Lâm nhẹ nhàng buông tay nàng ra, đỡ người lên kiệu, còn mình lại quay người đi trước.

“Điện hạ!”. Hách Liên Mẫn Mẫn nhẹ giọng gọi, “Điện hạ mới đi đường xa trở về, sao không ngồi cùng với thiệp, cũng có thể nghỉ ngơi thêm một chút”. Tông Chính Lâm vừa hồi phủ là đến Đan Như Uyển, mặc dù bây giờ tâm trạng của Hách Liên Mẫn Mẫn chủ yếu đặt hết vào tình thế trước mắt, nhưng vẫn có chút khó chịu.

“Không sao. Phong trần cả đường đường về, đừng để bản quần áo người”. Lục điện hạ nghiêm mặt, bước nhanh rời đi.

Hách Liên Mẫn Mẫn gấp gấp chạy đến, trong lòng hần cực kỳ rõ ràng. Vị Chính phi này, có nhiều chuyện muốn nói với hần. Nhưng nếu phải thân mật ngồi cùng một chỗ với nữ nhân thì vẫn nên ngồi cùng tiểu nữ nhân của hần sẽ có vẻ tốt đẹp hơn.

Lục điện hạ tà ác nghĩ, đường cong khoe môi nhếch lên khiến cho kẻ đã lâu không nhìn thấy chủ tử là Vệ Chân, giật mình sợ run cả người.

Hách Liên Mẫn Mẫn thấy hần đi xa, nghĩ đến cái có hần thoái thác, trong lòng càng đắng chát.

Cùng là nữ nhân của hần, hai người bọn họ làm gì trong phòng Mộ Tịch Dao căn bản không cần nghĩ cũng biết. Sao đến lượt nàng, lại khách khí xa cách, phân biệt rõ ràng như vậy, sao không khiến người ta phải thất vọng đau khổ.

Sủng ái của Mộ thị, rốt cục là có được như thế nào?

Hách Liên Mẫn Mẫn thì ghen ghét vì Mộ Tịch Dao được Tông Chính Lâm sủng ái, lại không biết Mộ Tịch Dao lại thực hăm mộ nàng ta có địa vị vững chắc, gần như là không làm mà hưởng. So với việc Mộ Tịch Dao phải trầm phượng nghìn kẻ ôm đuôi nịnh nọt thì Hách Liên Mẫn Mẫn trôi qua rất nhẹ nhàng nhàn nhã. Xem sổ sách, quản hậu trạch, chỉ cần không phạm sai lầm lớn, cả đời ăn ngon mặc đẹp, cuộc sống như vậy mới khiến Mộ Tịch Dao cảm thấy thoải mái.

Đáng tiếc ah, với cái gia thế nửa vồi kia của mình thì đời này có được vị trí sủng phi đã coi như là cao rồi. Mộ Tịch Dao cảm thấy mình xuyên qua nhưng đại thần xuyên không rất không coi trọng nàng, nếu không thì sẽ không để nàng là loi trợ trợ phần đầu từ đầu như thế. Cuộc sống hiện tại của nàng, thật

sự quá vất vả phấn đấu rồi, tất cả nguy hiểm đều trải qua rồi. Luôn bị người khách tính kế đâm một dao, nếu không phải nòng da dày, thì sợ rằng máu nòng đã cạn khô rồi.

Cho nên, Hách Liên Mẫn Mẫn đến giờ mà vẫn ai oán so bì, Mộ Tịch Dao cũng không thêm đề ý. Về phần có được Lục điện hạ hay không, phải xem bản lĩnh của Hách Liên thị có vượt qua được thử thách hay không.

*****

Theo Tông Chính Lâm về Thiên Như Uyển, sau khi xuống kiệu ánh mắt Hách Liên Mẫn Mẫn lại không dời khỏi hán.

Tông Chính Lâm thấy nàng ta tỏ vẻ thật sự khó xử, giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn. Gặp phải chuyện này, Hách Liên thị cũng không tiện mở miệng cũng là bình thường. Không biết nếu như Kiều Kiều gặp chuyện như này thì sẽ phản ứng như thế nào. Lục điện hạ thực rất hứng thú muốn biết những phản ứng không lường nổi của Mộ Tịch Dao.

“Ngươi y nói thế nào?”. Sau khi Tông Chính Lâm ngồi xuống, nâng chén trà nhỏ phá vỡ không khí trầm mặc.

Hách Liên Mẫn Mẫn buông lỏng, rốt cục ổn định tinh thần, mở miệng trả lời.

“Viện phán đại nhân nói phải tạm ngừng thuốc dưỡng thân thể để chẩn lại. Về thân thể thiếp là tốt hay xấu, cũng không nói. Chỉ nói dặm ba ngày sau lại đến xem bệnh”. Thái độ của Hách Liên thị như tể này chứng tỏ thị rất tín nhiệm và ý lại của nàng với Tông Chính Lâm. Một nữ nhân không giấu diếm chuyện này với phu quân, có thể thấy là đã bị bức đến bước đường cùng rồi.

Tông Chính Lâm chưa từng nghĩ đến cảnh khó khăn của nàng ta phải chịu. Lão già Hách Liên Chương đang tính toán gì hán đều rõ. Chuyện đến mức này, không thể không nói là Hách Liên gia gieo gió gặt bão, là do lòng tham gây họa.

“Nếu ngươi muốn biết rõ? Bản điện sẽ cho người đến xem bệnh cho ngươi, nhưng nếu thật sự không ổn, ngươi định như thế nào?”. Tông Chính Lâm nhìn người phụ nữ đang ngồi đoan trang kia, đôi mắt hán ánh lên tia suy ngẫm.

Đích nữ được Hách Liên gia dạy dỗ tỉ mỉ, khẩu cầu “cuối cùng” sẽ là gì đây?

Sắc mặt Hách Liên Mẫn Mẫn trở nên trắng bệch, hít thở một cách khó khăn, hai tay nắm chặt, âm thanh rõ ràng mang theo chút run rẩy. “Thiếp cũng biết, chuyện huyền náo lớn như vậy, sẽ không dễ dàng xử lý. Nếu tình hình quá xấu, ngự y chẩn thiếp không thể sinh đích trưởng tử cho điện hạ, kính xin điện hạ đưa thiếp vào từ đường. Thiếp không muốn ngay cả chút thể diện cuối cùng cũng bị người giày xéo.”

Đưa vào từ đường, ít nhất là còn có thể giữ được danh phận của tôn thất. Sau này mặc kệ ai nhập phủ, cũng phải đập đầu trước tiên chính thất là nàng, phải dùng lễ thiếp. Đây cũng là chút tôn nghiêm cuối cùng mà Hách Liên Mẫn Mẫn tranh đấu cho chính mình.

Tông Chính Lâm có chút tán thưởng đối với ý nghĩ can đảm của nàng ta. Nếu bị động chờ đợi, lỡ có vấn đề gì thì cuối cùng cũng chỉ chờ được tờ hưu thư, xóa tên khỏi tôn thất, không bằng như bây giờ, thân nhiên cầu hán chút ân điển thì hơn.

Nhưng hán không thể đồng ý với ya niệm nhập từ đường của nàng ta. Tính toán của Tiểu nữ nhân không phải là muốn như thế. Mộ Tịch Dao đã bố trí rất tốt, nếu bị Hách Liên Mẫn Mẫn quấy nhiễu, nữ nhân kia nhất định tức giận đến giờ chân.

Thực ra Tông Chính Lâm thấy “tính toán kỹ lưỡng” của Mộ Tịch Dao có chút buồn cười. Nàng không tin năng lực của hán thì cũng không nên dẹt hoa trên gấm, hay là cố ý tìm phiền toái cho Hách Liên gia, xả chút tức giận?

Theo tính tình tính toán chi li của Kiều Kiều thì, chỉ sợ ý sau là nhiều hơn. Ngoài ra, tiểu nữ nhân nhất định tâm tâm niệm niệm không muốn để cho người đứng sau lưng giết đây nhất được lợi. Tính tình hiếu thắng của nàng, thật đúng là quật cường mà lại đáng yêu.

“Chuyện nhập từ đường, không cần nhắc lại nữa”. Tông Chính Lâm không cần nghĩ nhiều, trực tiếp không đồng ý đề nghị của nàng.

Thân thể Hách Liên Mẫn Mẫn run rẩy, vẻ tuyệt vọng hiện lên trong mắt.

“Hách Liên thị, ngươi có thể sinh nở hay không, bản điện hạ ta đây có thể không đề ý. Nhưng vị trí hoàng tử phi này, bản điện muốn ngươi giữ cho chắc”. Tông Chính Lâm nói một cách cực kỳ lạnh lùng mà đầy nghiêm túc.

Có một nữ nhân đề ở trên đầu là đủ rồi. Nếu lại thêm một người, Tông Chính Lâm thực không nở để Mộ Tịch Dao hành lễ kính trà thêm lần nữa!

Nếu phế Hách Liên thị, Nguyên Thành đế nhất định sẽ lại chỉ định một người khác nhập phủ. Gia thế của Mộ Tịch Dao e là không đủ để đảm đương vị trí Chính phi.

Cho dù không đoán hùa theo tính toán của Mộ Tịch Dao, thì Tông Chính Lâm cũng sẽ không để cho kế thất nhập cửa.

Hách Liên Mẫn Mẫn vốn đã mất hết hy vọng, cả người chán nản mất hết sức sống. Sau đó lại nghe Tông Chính Lâm nghiêm túc nói, bỗng chốc ngây ngốc nhìn người nam nhân cao cao tại thượng kia, xuất thần không có phản ứng.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 153: Lời Riêng Tư

Edit: Linh Sờ Tinh.

Tông Chính Lâm nói những gì riêng tư với Hách Liên Mẫn Mẫn, Mộ Tịch Dao rất tò mò. Đáng tiếc boss không cho phép nàng tìm hiểu thêm, chỉ nói chuyện nàng quan tâm đều đã giải quyết, sau này nàng chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng, chờ sinh ở Đan Như Uyển là được.

Mộ Tịch Dao chu miệng, boss đúng là hình mẫu của loại người qua cầu rút ván, vừa trở về liền chèn ép nàng không có chỗ đứng. Đang định tiếp tục hòn dỗi, lại bị lời nói ngay trên đỉnh đầu truyền đến khiến cho nàng sợ hãi mà không dám nói những lời muốn nói ra.

“Nếu Kiều Kiều còn sức lực, thì tự tay làm quần áo và tất giày của bản điện hạ đi”.

Chỉ cần nhắc tới nữ công là quả nhiên có thể khiến cho Mộ Tịch Dao yên lặng, cả người cuộn tròn vào ngực Tông Chính Lâm, coi như không nghe thấy.

Lục điện hạ thấy vẻ trốn tránh của nàng mà cười thầm. Tiểu nữ nhân thực sợ hãi nữ hồng. Bảo nàng thêu cái hầu bao từ bao giờ còn chưa thành hình. Ba mặt đều hồ toác, vì thế cái mong ước được mang theo vật phẩm nữ hồng để luôn tưởng nhớ của Tông Chính Lâm chẳng có dịp được thành sự thực.

Mộ Tịch Dao vờ làm đà điều, vụng trộm hé mắt nhìn trộm boss, có vẻ như đại Boss không thêm chấp nhặt với mình,

Thế này mới tốt, không hỏi đến thì không hỏi. Đến lúc đó thì xem những việc mà hai người bọn họ làm là có thể đoán được đại khái. Nghĩ thế nên Mộ Tịch Dao lại vui vẻ lên.

Tông Chính Lâm có thể chủ động tiếp đồng hồ độn này từ tay mình, đây đã là hành động rất hiếm có của Lục điện hạ rồi. Với tư cách là một ái thiếp, thì nàng phải biểu hiện cảm ơn mới đúng, như thế thì mới có thể kích lệ Lục điện hạ tiếp lực, sau này mới càng thêm cần cù. Vì vậy, Mộ yêu nữ thay đổi dáng vẻ sợ hãi một cách không dấu vết, tròn mắt xoay tròn, chống người lên, dính sát mặt vào khuôn mặt hắn, nhẹ nhàng dịu dàng mơn trớn.

Chuyện này, lại tặng kèm quà tặng dán sát mặt, nịnh nọt Lục điện hạ. Mộ Tịch Dao đắc ý cười gian, không để ý liền bị Tông Chính Lâm giữ chặt gáy, hấn cúi người vùi vào cổ nàng, những nụ hôn liền tiếp rơi xuống.

“Bản điện sẽ càng vui hơn khi được chạm vào tiểu mỹ nhân như thế này”. Tông Chính Lâm giữ chặt người không buông, hôn mãi đến khi mặt nàng đỏ rực, thở hổn hển, thật sự không chịu nổi mới có chút tiếc nuối mà thả người.

“Sau khi Kiều Kiều sinh xong, phải chăm sóc thân thể cần phải điều dưỡng cho tốt. Nếu vẫn yếu ớt như thế này thì bản điện rất khó tận hưởng”.

Rất khó tận hưởng? Mộ Tịch Dao tức giận! Ngài giữ cái cổ nhỏ bé của thiếp làm gì? Lục điện hạ gần như được ăn sạch, còn lấy tận hưởng ra làm yêu cầu? Có phải là quá vô sỉ rồi không?

Tông Chính Lâm hưởng thụ đủ mỹ nhân, thông cảm sự vất vả gần tháng nay của nàng, nên hắn ôm lấy cái người đang làm nũng trong ngực, dịu dàng trấn an, thì thoảng trừu chọc đôi câu, nhìn nàng trừng mắt giương mày cũng thấy thú vị. Đương nhiên, lúc nào Lục điện cũng tiếp thu cái thành tích nịnh nọt một cách không thêm để ý xem có đủ ưu nhã hay không của nàng, còn hào phóng khen ngợi.

Mộ Tịch Dao ngáy ngủ nằm trong ngực hắn, một khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, đôi mắt linh động mà giao hoạt.

Những ngày “độc hết tâm huyết” vất vả vì phủ hoàng tử của nàng, cuối cùng cũng kiếm lại cả gốc lẫn lời từ đại boss. Lấy được cái tốt thì lúc này mới có tâm tư quan tâm đến người nam nhân ra ngoài làm việc này.

“Điện hạ, ngài hỏi kinh không cần vào cung bẩm báo một chuyến sao?”. Chẳng lẽ còn đợi Nguyên Thành để tuyên gọi? Nếu Đương kim hoàng thượng mà biết việc đầu tiên khi con ông hỏi kinh là xông vào khuê các hút mật hoa, thì trong lòng sẽ thế nào.

“Lâu như vậy mới nhớ để hỏi đến chuyện của ta, Kiều Kiều không phát hiện là đã muộn rồi sao?”. Tông Chính Lâm dùng chòm râu mới mọc trên cằm hấn cọ cọ lên hai má nàng, coi như là trừng phạt nàng không có tâm ý.

Quả nhiên hắn thấy Mộ Tịch Dao tròn mắt, tức giận nhìn hắn, bắt mắt xoa nhẹ chỗ bị cọ hồng.

Lục điện hạ xấu xa thích thú vì đạt được mục đích, lúc này mới có vẻ trấn an, điều chỉnh tư thế, kéo bàn tay mềm mại của nàng mà vuốt ve.

“Sáng nay đã bí mật áp giải phạm nhân vào kinh. Lúc Kiều Kiều nhìn thấy bản điện hạ thì ta đã thỉnh an xong rồi. Nhưng tin tức bên ngoài vẫn là ngày mai đại quân mới vào kinh”.

Mộ Tịch Dao nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuấn tú của hắn, trong ánh mắt có những tia sáng xán lạn tựa như sao sớm.

“Điện hạ, ngày mai dân chúng Thịnh Kinh có ra thành chào đón không? Có mời dặm thăm hồng không, có khắp nơi đều ăn mừng náo nhiệt không”.

Đầu óc Mộ Tịch Dao thay đổi thật nhanh, nghĩ đến cảnh boss uy phong ăn mặc chỉnh tề ngồi trên ngựa, tay dẫn đoàn quân. Cảnh tượng này thực không thể bỏ qua?

“Lại nghĩ lung tung cái gì, cái não nhỏ này thực chẳng có tác dụng gì cả”. Hấn vỗ cái trán nàng, không nhìn được lộ ra chút vui vẻ. “Bình định phản đảng của Thục Trung có mấy phần cơ mật. Cái cảnh tượng mà Kiều Kiều vừa nói, thì đợi sau khi chiến sự Mạc Bắc thắng lợi về kinh thì mới thấy được”.

Thủ lĩnh của phản đảng Thục Trung, thực ra là xuất thân từ hoàng tộc, sao Nguyên Thành để có thể giống trống khua chiêng tự vạch áo cho người xem lưng chứ?

Nhắc đến chiến sự Mạc Bắc, Tông Chính Lâm lại cúi đầu nhìn nữ nhân đang vờ ra vẻ ủy khuất.

Bình định Thục Trung mất một tháng. Khoảng thời gian này luôn nhớ đến nàng, mỗi đêm chỉ cần có rảnh rỗi, là hình dáng Mộ Tịch Dao lại hiện lên trong đầu hấn.

Nếu chiến sự Mạc Bắc nổ ra, lại phải từ biệt mấy tháng không gặp, Tông Chính Lâm cảm thấy tính nhẫn nại mà người đời thường nói có vẻ không đáng tin lắm.

Đôi mắt của Lục điện hạ trở nên tinh mịch, trong lòng lại hạ quyết tâm chiến sự Mạc Bắc này, Mộ Tịch Dao nhất định phải theo quân. Để nàng một mình ở lại Thịnh kinh mấy tháng, Tông Chính Lâm thực không dám tưởng tượng xem kinh thành sẽ náo nhiệt đến mức nào.

“Không xem được?”. Mộ Tịch Dao tiếc nuối. Đáng thương nhìn boss, boss về phủ rồi thì lẽ nào nàng lại phải ngoan ngoãn bị quản chế?

Vừa nghĩ như thế, Mộ Tịch Dao cảm thấy ngày tháng có chút khó khăn. Boss ơi, ngài vẫn nên nhanh chóng đi Mạc Bắc thì hơn.

Lúc này Mộ yêu nữ còn chưa phát hiện người bên cạnh có gì khác thường, nên không biết tiếp theo mình sẽ bị người này khiến cho tức giận đến mức giậm chân gọi cha kêu mẹ.

“Kiều Kiều, nếu còn trắng trợn câu dẫn bản điện hạ như thế thì đêm nay sẽ không dung thứ cho nàng đâu”. Tông Chính Lâm cúi đầu nhìn đôi mắt ướt sũng của nàng, thật sự làm người ta yêu thương. Cái dáng vẻ như bị đoạt đồ yêu thích này, có chút biểu lộ ủy khuất, làm hấn thật thích thú. Đã làm mẹ rồi, mà vẫn giống hệt dáng vẻ khi đòi ăn của Thành Khánh, hai mẹ con này....

“Dù sao thì vào ben đêm, cũng chưa từng thấy điện hạ nương tay...”. Mộ Tịch Dao bất mãn nói. Có khi nào nàng nói mà Lục điện hạ nghe đâu, thương hoa tiếc ngọc? Tông Chính Lâm chính là mất điếc tai ngơ, tất cả đều là vì hấn được tận hưởng, thỏa sức đùa nghịch? Bây giờ uy hiếp nàng sẽ không dùng tay, hoàn toàn không hề có uy hiếp, nàng chẳng sợ chút nào.

“Tính khí càng lúc càng xấu”. Tông Chính Lâm gõ cái trán nàng, bất đắc dĩ thở dài, “Có Trắc phi nhà nào như nàng không, vụng trộm oán trách phu quân mình?”

“Các nàng không phải là thiếp, cũng không trở thành đầu quả tim của điện hạ nhà họ, cái phiền phức khi bị coi là bảo bối nuông chiều bọn họ không có. Không dám có dáng vẻ căn rờ ồn ào, bị phu quân bọn họ thu thập cũng đáng đời”. Mộ Tịch Dao khinh thường nhướn mày.

Đặc thù về cái nghề nghiệp này của nàng ấy à, ai cũng dám đảm nhiệm hay sao? Kẻ nào dám không để ý quy củ trước mặt hoàng đế, thỉnh thoảng còn nghịch ngợm, Mộ Tịch Dao cảm thấy hả giận vô cùng. Hơn nữa, đại boss vốn thích tính tình đanh đá của mình, tận lực thu liễm làm gì, mất đặc sắc?

“Cái đồ không biết xấu hổ”. Tông Chính Lâm ôn người, cực kỳ hưởng thụ lời nàng nói.

“Dáng vẻ của Kiều Kiều rất tốt. Không cần phải thay đổi”. Nữ nhân ở hậu cung có âm độc đến thế nào, thì Tông Chính Lâm cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Chỉ có Mộ Tịch Dao, nàng chắc chắn không có khả năng trở nên đáng ghét, điều này làm cho lòng hấn một lần nữa được thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Sáng Sớm (1)

Edit: Linh Sờ Tinh

Buổi tối, cuối cùng thì Thành Khánh cũng nhìn thấy người cha mà hấn yêu nhất. Vui vẻ cười đùa một cách nhiệt tình, Mộ Tịch Dao nhìn mà có chút ghen tị.

Thằng nhóc này, mới bé tý mà tâm cơ rất linh hoạt. Tông Chính Lâm đi nhiều ngày như thế mà chẳng lả lẫm gì, vừa thấy cha hấn là nhào đến ngay lập tức. May là Lục điện hạ đỡ nhanh, nếu không thì trên đầu bánh bao nhỏ đã u một cục rồi.

Quế ma ma ôm Thành Khánh mặt mày tái mét, vội vàng thỉnh tội.

“Ma ma không cần tự ôm đồm trách nhiệm vào người. Tên nhóc con này mà không giáo huấn, là lung tung loạn xạ. Hôm nào cho hắn ngã một lần, xem hắn có dám không nhớ không”. Mộ Tịch Dao nâng Quế ma ma dậy, nàng rất không thuận mắt khi nhìn con mình lúc nào cũng mạnh tay mạnh chân.

“Điện hạ, hay là ngài làm cho thiếp một cái roi to đi, hoặc là tìm cho hắn mấy đũa nhỏ hơn hắn một hai tuổi gì đó để cho bọn hắn chơi cùng nhau?”. Máy lão ma ma và bọn Mặc Lan quá che chở thẳng nhóc này, ai không biết còn tưởng rằng là cái khuê nữ.

Hon nữ, trẻ con không có bạn chơi, thì cũng ít thú vui thơ ấu hơn. Tìm được mấy người cùng hắn đấu vật lăn lộn mới tốt. chơi đùa giữa trẻ con với nhau, người lớn cũng không thể hiểu được.

Tông Chính Lâm hôn má con trai, ánh mắt nhu hòa. Nhóc con lại cao hơn chút, bé hắn cũng thấy nặng hơn. Những gì Mộ Tịch Dao vừa đề nghị, Lục điện hạ vui vẻ đồng ý.

Nàng mặc dù được mình cưng chiều đến mức không biết tốt xấu, nhưng trong việc dạy dỗ con trai lại không hề dung túng cưng chiều. Nàng đúng là cực kỳ dụng tâm với Thành Khánh, từ ăn mặc cho đến cái khác không chỗ nào không chú ý. Chỉ có một cái tính tình là cổ ép bé, không cho phép bị người nuôi một cách quá quý giá. Về điểm này thì Mộ Tịch Dao coi như là đặc biệt khác người, một mình một kiểu trong đám quý nữ ở Thịnh Kinh.

“Mấy ngày nữa cho Điền Phúc Sơn mang người tới, nàng vừa mất ai thì đều giữ lại”. Từ trước tới giờ Lục điện hạ luôn làm việc một cách nhanh chóng, chỉ theo tâm ý mình. Vì thế hắn đồng ý rất nhanh với yêu cầu của Mộ Tịch Dao.

Mộ Tịch Dao rất vui sướng với thái độ này của boss đại nhân, nhưng mà sao nghe giọng điệu này nàng lại cảm thấy mang theo chút khí thế của Sơn đại vương? Thôi rồi, Lục điện hạ ra ngoài tiêu diệt phản đảng, khi trở về lại có chút giống thổ phi.

Chỉ một câu “Vừa mất thì giữ lại” là xong, cũng không hỏi ý tứ cha mẹ người ta xem như thế nào. Nói cứ như là nàng cướp con nhà người ta không bằng, ý nghĩ vốn tốt như thế lại bị Lục điện hạ bẻ cong ý nghĩa rồi. Người trong hoàng gia vốn đã bá đạo đã quen, Tông Chính Lâm lại càng nghiêm trọng!

Điền Phúc Sơn đứng ở bên ngoài, dựng lỗ tai nghe điện hạ phân phó, trong lòng lộp bộp một tiếng, thầm kêu không tốt.

Việc này không dễ làm ah. Tiểu chủ tử mới đầy một tuổi, đã an bài tới tở theo hầu rồi sao? Chuyện này, đối với nhà ai cũng là chuyện lạ. Hon nữa lại là một đám trẻ con ở cùng với nhau, trong lúc chơi đùa nhớ không biết nặng nhẹ, làm bị thương tiểu chủ tử, thì biết làm thế nào? Cho dù điện hạ và Trắc phi không coi ra gì thì Thục phi nương nương cũng sẽ không đồng ý!

Khuôn mặt Điền Phúc Sơn nhăn nhó đau khổ, điện hạ đã cất tiếng, ông là người chạy việc truyền tin, có chuyện gì đều phải gánh hết. Nương nương mà không hài lòng, người đầu tiên bị trách tội cũng là mình.

Hon nữa tin này mà truyền ra ngoài, Điền Phúc Sơn cảm giác mình sẽ bị đám phu nhân mang theo con đến chen lấn chết mất.

Con trai trưởng của Lục điện hạ hiện giờ là mầm non duy nhất, trình độ được sủng ái không cần nói cũng biết. Nếu có thể cùng lớn lên từ nhỏ với tiểu chủ tử, người bình thường tuyệt đối không thể so sánh. Hon nữa từ trước tới giờ Trắc phi luôn khoan dung hào phóng, khen thưởng lúc nào cũng dày hơn các viện khác vài phần. Có thể dốc sức phục vụ trước mặt vị chủ tử như thế, ngày tháng sau này nhất định sẽ có nhiều lợi lộc.

Triệu ma ma và Mặc Lan canh giữ ở gian ngoài, nghe hai vị chủ tử dàn xếp cho tiểu chủ tử một cách qua loa, thật khiến lòng người lạnh lẽo. Ai cũng thương yêu tiểu chủ tử như thế, vậy mà tiểu chủ tử lại bị Trắc phi đẩy ra chơi đùa cùng con của hạ nhân, nếu như thế thì lòng dạ sao có thể cứng rắn lên được.

Tiểu chủ tử mặc dù đặc biệt thông minh, chưa đầy tuổi đã đi rất chắc chắn. Nhưng mà dù sao tay chân cũng còn nhỏ, Triệu ma ma vừa nghĩ đến việc tiểu chủ tử sẽ chạy loạn trong sân với một đám dã hải tử, có thể sẽ bị vấp ngã đập đầu, trong lòng bà đau đớn như bị kim châm.

Nhìn Mặc Lan với ánh mắt trách cứ, ý tứ rõ ràng rằng các nàng không hết lòng hầu hạ khi chủ tử vẫn còn ở Mộ phủ, nếu không thì hiện tại trưởng thành sao lại có dáng vẻ như bây giờ.

Mặc Lan đỏ mặt, cúi đầu không có mặt mũi gặp người. Chủ tử thật là, lúc còn ở phủ rõ ràng tốt lắm, ngoài việc thỉnh thoảng ầm ĩ một chút, cũng không có tật xấu gì khác. Bây giờ thì càng ngày càng hư, không bị quản giáo, tất cả đều do điện hạ chiều thành quen! Về phần những suy nghĩ kỳ quái hiểm thấy kia thì, chẳng phải là tại quá rảnh rồi không việc gì làm, suốt ngày suy nghĩ vẩn vơ mà thành hay sao?

“Kiều Kiều, hầu ta tắm rửa”. Lục điện hạ nghiêm mặt phân phó, ngọn lửa hừng hực kinh người trong mắt hắn khiến cho Mộ Tịch Dao nhìn qua mà e sợ.

Ôm Mộ Tịch Dao lên, Tông Chính Lâm không thêm đề ý đến ánh mắt không đồng ý của bọn người Triệu ma ma, đi nhanh về phía Song Yến trì.

Hai vị chủ tử mà đi vào là phải mất đến hàng canh giờ. Hai tiểu nha đầu trực ban xấu hổ không dám nhìn, ngay cả tay chân cũng không dám thả lỏng, nghe thấy tiếng Trắc phi ngâm nga truyền ra, thật sự là quá ngượng ngùng.

“Điện hạ ~”. Toàn thân Mộ Tịch Dao vô lực, mềm nhũn nằm sấp trên ngực Tông Chính Lâm ngón tay cũng lười động đậy. Hắn quá mức hung hãn, mãnh liệt như hổ, không hiểu trước kia lúc không có nữ nhân thì như thế nào?

“Kiều Kiều, nhanh sinh đi”. Mỹ nhân trước mắt, nhìn mà không được ăn, thống khổ của Tông Chính Lâm còn vượt xa sự tưởng tượng của Mộ Tịch Dao. Lục điện hạ nhìn Mộ Tịch Dao mà cổ sức nện, gần như mất khống chế.

“Mê hoặc quyền rũ đến thế này, giờ thì ai khó chịu đây?”. Đang muốn giáo huấn nàng to gan lớn mật, không cẩn thận liếc mắt qua lại thấy hai đỉnh tuyết phong ướt át đầy đặn đang phập phồng lắc lư, mắt Tông Chính Lâm lại càng đen, nhanh chóng nhắm mắt, phân tán suy nghĩ.

Đúng là yêu tinh muốn mạng người. Hắn không ngờ buông, dính sát vào nàng chẳng rời thân được, Tông Chính Lâm cảm thấy Mộ Tịch Dao có một loại hấp dẫn không thể giải thích được với mình.

Trước kia từng có nữ nhân, nhưng không ai có thể khiến nam nhân phải điên cuồng đến tận xương tủy giống nàng. Lục điện vốn không trọng nữ sắc, nhưng cũng không thể không thừa nhận, việc thân mật với Mộ Tịch Dao hết lần này tới lần khác lần nào cũng khiến cho hắn đắm chìm trong đó, mất hết cả lý trí.

“Điện hạ, ngài nghiêng cổ về bên phải một chút”. Mộ Tịch Dao đang mệt mỏi, nào còn cảm thông với sự vất vả chịu nhịn của Tông Chính Lâm nữa. Chỉ đẩy đẩy cánh tay hắn, dựa vào ngực hắn để tìm tư thế thoải mái hơn, tự mình nghỉ ngơi.

“À? Sao không thấy đầu bếp?”. Hơi thở vừa mới hồi phục, đột nhiên nàng mới nhớ tới người mà mình chờ mong đã lâu sao chẳng thấy tăm hơi?

“Điện hạ, chẳng lẽ ngài quên chuyện này rồi?”. Mộ Tịch Dao chu miệng. Tại sao muốn nàng tuân theo ước định, ngày ngày viết thư. Mà đại boss lại vì bận bịu mà quên sạch chuyện nàng cầu

?

Hóa dục của Tông Chính Lâm còn chưa tiêu tán, cúi đầu nhìn lại bị đáng về nũng nịu hỏi tội của nàng khiêu khích một lần nữa. Đôi môi anh đào đỏ tươi ở trước mặt hắn vô cùng hấp dẫn.

“Muốn người? Lại hầu hạ thêm một lần đi”. Dứt lời hắn cúi người ngậm đôi môi mềm mại, đầu lưỡi trần trọc, làm Mộ Tịch Dao khẽ nấc lên.

Tại sao lại một lần nữa? Mộ Tịch Dao ai oán. Sớm biết tên cầm thú này tùy tiện tóm một cái cơ để gây khó dễ, thì đầu nàng có bị kẹp thì mới nhắc đến chuyện đầu bếp vào lúc này.

“Còn dám phân tâm?”. Thoáng nhìn qua đôi mắt có thần của Mộ Tịch Dao, Tông Chính Lâm khẽ nói, đồng thời động tác cũng càng thêm ra sức.

“A...!”. Mộ Tịch Dao sợ hãi kêu lên, cúi đầu cụng lên về mặt và tứ của hắn, khuôn mặt hơi gầy nhưng lại mang dáng vẻ can quấy, tức giận muốn trả thù lại ngay lập tức.

“Ai bảo ngài làm chuyện xấu!”. Tính nghịch ngợm của nữ nhân nổi lên, thò tay kéo tóc mai Tông Chính Lâm, vò vò mấy cái như để trút giận. Xú nam nhân, không biết lúc này cần tiết chế sao? Còn định ngăm mình đến bao giờ đây? Tâm lý của Đại boss luôn vững vàng, bị người khác nghe thấy xuân cung đồ sống cũng chẳng thẹn thùng gì? Nhưng nàng thì khác, nàng là người đứng đắn thực sự.

Tông Chính Lâm không thèm để ý đến hành vi hỗn xược của Mộ Tịch Dao, thậm chí trên mặt còn có nét vui sướng. “Tư thái này của Kiều Kiều thực càng minh diệu. Chút làm nũng này càng khiến ta đắc ý”. Thuốc lá và ngựa tốt luôn luôn là yêu thích của nam nhân.

Động tác tay của Mộ Tịch Dao vừa giờ lên, lập tức á khẩu.

Boss đại nhân, ngài có thể tập trung một chút để hiểu rõ ý tứ của thiếp không? Ngài tự biên tự diễn những lời kia, không có căn cứ gì cả, làm sao có thể coi là vật chứng được chứ.

Sáng sớm hôm sau, đã chẳng còn thấy bóng dáng của Lục điện hạ đâu. Chỉ còn mình Mộ Tịch Dao nặng nề vùi mặt vào gối mềm, ngủ thẳng đến giờ Ty còn chưa thêm dậy.

“Chủ tử, nên dậy thôi”. Mặc Lan khom người ghé vào người Mộ Tịch Dao, dịu dàng gọi.

Quả nhiên, không có động tĩnh. Cảnh tượng này ngày nào cũng lặp đi lặp lại hai lần, Mặc Lan đã quá quen rồi.

“Chủ tử, điện hạ có dặn nếu ngài không dậy mà bỏ lỡ điểm tâm, chỗ phu nhân bên kia ...”

Mộ Tịch Dao vụt xốc chân lên, thờ phỉ phỉ lộ ra cái đầu nhỏ.

“Chẳng phải là Điện hạ không ở đây sao? Nếu không thì chủ tử ta lại nằm thêm một chút, đợi điện hạ tới giục, rồi dậy cũng không muộn”. Tông Chính Lâm đứng là tại hạ, đêm thì không cho nghỉ, sáng sớm đã bắt gọi dậy rồi. Nàng là phụ nữ có thai, không thể so với vị có công phu kia được, sức mạnh hùng hậu của hắn khiến nàng còn sợ hãi chưa thôi.

“Sao Kiều Kiều biết bản điện không ở đây?”. Tiếng nói dày ảm của Lục điện hạ truyền từ bên ngoài vào.

Hai chủ tử nhìn nhau, Mộ Tịch Dao tròn tròn đôi mắt. Mặc Lan thấy sắc mặt chủ tử không tốt, vội lắc đầu, cũng không phải nàng giấu diếm không báo.

“Điện hạ!”. Mộ Tịch Dao kéo chăn, trùm kín chỉ lộ một đôi mắt đang bốc hỏa ra ngoài, hờn dỗi không nghe theo, “Sao ngài có thể nghe lên?”. Thói quen này có chút dọa người... boss thỉnh thoảng làm một cái, liệu nàng có bị hiện nguyên hình không?

Chương 155: Sáng Sớm (2)

edit: Linh Sờ Tinh

Tông Chính Lâm đã thay một bộ thường phục màu đen, đội mũ miện, tóc búi cao ở sau gáy, những sợi tóc rối tùy ý rũ xuống, ngồi ở ghế thái sư gỗ hoa lê cách Mộ Tịch Dao không xa, hắn đang thoải mái duỗi đôi chân dài.

Lén lút ,nghe lén ? Tông Chính Lâm âm thầm ghi thêm một món nợ, đôi khi nàng mềm mại đến trong lòng hắn đã rồi tính , giờ thì chưa gấp.

“Tiểu bánh bao của Thực Trung, sùi cảo tôm, đậu phụ, Kiều Kiều chẳng phải đã trông từ lâu rồi sao? Bây giờ có đói bụng không?”. Muốn gọi tiểu nữ nhân rời giường, không cần phải tốn sức. Chỉ cần được như ý, Mộ Tịch Dao nhất định sẽ có động tĩnh.

“Hử?”. Mới còn còn lười biếng mơ màng, đôi mắt chớp một cái, sau khi nghe rõ ý tứ của Tông Chính Lâm, đôi mắt nàng tỏa sáng, vù một tiếng liền ngồi dậy.

Hai tay mở rộng về phía trước, cười ngọt như mật với Tông Chính Lâm, “Muốn ôm, rửa mặt”.

Ồi chào, thay đổi thái độ thật nhanh. Khuôn mặt tuấn tú của Tông Chính Lâm nín cười, trong ánh mắt hiện lên chút tính toán, bước tới vài bước ôm lấy người nàng, đặt nàng lên trên đùi rồi sai người thưa thập cho nàng.

Mỹ nhân chủ động, tư vị quả nhiên càng tốt.

Đút một chén nước ấm, cúi người hôn lên cái miệng nhỏ, “Hài lòng chưa?”.

Sau khi rửa mặt xong tinh thần của Mộ Tịch Dao sáng khoái, ôm boss nhiệt tình gật đầu. “Điện hạ, thiếp đói bụng quá”. Điều tại ngài thể lực quá tốt, nếu như không bởi vì phải làm chuyện kia cùng ngài thì buổi sáng thiếp cũng không đói bụng đến vậy, đã vậy còn mất mặt mũi như thế này nữa.

Mộ Tịch Dao trở mặt phản nản, Lục điện hạ lại tự lý giải thành đó là tán dương. Được người trong lòng ngưỡng mộ như vậy, Tông Chính Lâm rất thoải mái.

Ôm lấy cổ Lục điện hạ, được hắn ôm đến gian ngoài, Mộ Tịch Dao vẫn ngồi trên người Tông Chính Lâm, chờ nha hoàn mang thức ăn, chân đung đưa rất đắc ý.

“Thiếp biết mà, điện hạ nhất định sẽ nhớ”. Ba một tiếng, một nụ hôn đặt lên mặt hắn, bây giờ nàng lại có điệu bộ nịnh nọt hắn.

Một ngón tay chỉ lên cái trán nàng, Tông Chính Lâm vuốt lông mày nàng, “Đêm qua ai là người tức đến mức cắn người?”. Bây giờ lại biết lấy lòng? Lúc ấy là ai đã kéo tay hắn?

Mộ Tịch Dao xấu hổ, mắt đảo một vòng, cười cực kỳ xảo trá. “Đêm qua người nào không có lương tâm nào hầu hạ vậy? Hậu viện của điện hạ nhiều nữ nhân như thế, cũng chỉ có thiếp mới có thể hầu hạ điện hạ một cách cẩn thận thôi. Về sau điện hạ cứ đến mình phòng thiếp, việc thanh lý tiểu yêu tinh cũng chỉ có thể do Điện hạ xử lý thôi”. Mộ Tịch Dao kẻ sát lại hôn lên cằm hắn, ban đêm ai hầu hạ chứ, khi đó nàng bị hắn làm cho hồ đồ, hoàn toàn không nhớ.

Muốn tính sổ, thì cũng phải cho nàng biết nàng nợ cái gì mới được chứ.

Tông Chính Lâm thấy nàng cố tình chơi xấu, nhắm mắt lại, cười đầy vẻ cao thâm.

“Đêm qua tiểu yêu tinh kia rất lợi hại, quyến rũ bản điện hạ đến tận giờ vẫn không quên nổi. Không biết so với Kiều Kiều, thì ai có bản lĩnh hơn. Kiều Kiều, nàng nói thử xem, đêm nay nàng cũng tới một phen để ta so sánh một chút xem thế nào ?”

Nụ cười của Mộ Tịch Dao lập tức cứng lại, ngẩn ra nhìn nam nhân trước mặt, bỗng nhiên nàng có cảm giác muốn tự chôn mình.

Bà nó chứ, Lục điện hạ quả nhiên là đã nắm được tinh túy trong đó việc hâm nóng đôi mối tình cảm. Nàng cứ như là con sóng trước bị sự vô sỉ mặt dày của Boss đẩy thẳng lên bờ cát ! Cái người đàn ông đoan chính nghiêm chỉnh trước kia giờ biến thành người khiến người khác không nói lên lời?

Về mặt Mộ Tịch Dao đầy đau khổ, kéo kéo ống tay áo hắn, “Điện hạ, tại thiếp đói đấy. Có lẽ ăn cơm xong sẽ nhớ lại”. Ăn cho sướng đã, muốn trừng phạt cũng là chuyện sau đó. Mộ Tịch Dao có thể nhượng bộ miễn cưỡng bỏ qua vì mỹ thực.

Tông Chính Lâm nhìn vẻ không cam chịu thua của nàng mà thấy vui vẻ, ánh mắt trở nên dịu dàng.

“Hậu viện chỉ có một yêu tinh thôi là đã muốn mệnh ta rồi, bản điện thật sự yêu nó vô cùng”. Nói xong hấn hôn lên trán nàng, sai người dọn com.

Mộ Tịch Dao vốn nghĩ rằng đại boss sẽ nhân cơ hội mà chiếm tiện nghi, không thể ngờ sẽ được nghe những lời sến như vậy. Hai má nhuộm hồng, nóng bỏng.

Bữa com này được ăn một cách vô cùng ngọt ngào, còn mang chút câu dẫn nhau. Khuôn mặt Mộ Tịch Dao đỏ ửng, nhu thuận dựa vào Tông Chính Lâm ngoan ngoãn một cách hiếm có. Lục điện hạ gấp đồ ăn đưa lên miệng cho nàng, Mộ Tịch Dao cười híp mắt.

Đám người Triệu ma ma tự giác lui ra ngoài, nhưng trên mặt ai cũng không giấu nét vui vẻ.

Từ khi điện hạ ở Thục Trung trở về, dường như càng trọng tình với Trắc phi. Như sáng sớm nay vậy, bọn họ nhìn vẻ xinh đẹp xấu hổ của Dao chủ tử mà âm thầm vui vẻ.

Khắp cả phủ dường như chỉ có Đan Như Uyển là có tiếng cười nói, các sân viện còn lại, luôn im lặng. Mỗi lần đi ngang qua, đều có cảm giác gió thu tiêu điều.

May nhờ bản lĩnh của Dao chủ tử, giữ được tâm điện hạ, Đan Như Uyển mới có cảnh như ngày hôm nay.

Lúc Điền Phúc Sơn vội đến Đan Như Uyển mời người, thấy Lục điện hạ thoải mái, tâm tình có vẻ không tồi. Dao chủ tử ở bên cạnh chăm chú pha trà, động tác thật sự là cảnh đẹp khiến người không thể rời mắt.

“Chủ tử, Hách Liên đại nhân đến nhà xin gặp”.

“Mang đến thư phòng chờ”. Hách Liên Chương đến vào lúc đến, chắc là nhận được tin của Hách Liên Mẫn Mẫn. Thấy sự tình đã có cơ hội chuyển biến, vội vàng đến phủ xin thỉnh tội.

Lão già này đúng là đã thành tinh rồi, lúc này bị người khác cho ném mùi một phen cũng tốt. Dám tính nhét người vào phủ sau lưng hấn, giờ cho hấn ném trái chút lạnh nhạt cũng đáng.

Lần trước Tông Chính Lâm gặp Hách Liên Uy Nhi, có ấn tượng sâu sắc với một đôi mắt trái ngược hoàn toàn với Mộ Tịch Dao. Muốn cho hấn nạp nàng ta vào phủ, làm sao mà Lục điện hạ lại không tức giận?

“Đợi chút”. Tông Chính Lâm gọi Điền Phúc Sơn lại, “mang một ly trà ngon do Trắc phi pha đưa qua cho Hách Liên Chương”. Uống trà có thể nâng cao tinh thần, giúp đầu óc chỉ biết tính toán kia tỉnh táo lại.

Mộ Tịch Dao cười thầm, Tông Chính Lâm thật đúng là thâm hiểm, ý ngoài lời nói, thật sự là quá tuyệt. Nếu Hách Liên Chương có thể sáng khoái uống chén trà này, trong lòng chắc chắn sẽ không tốt.

Thôi đi, ai bảo tên kia rảnh quá, coi mình là cái gai trong mắt. Để Lục điện hạ chán ghét ông ta một hồi, cũng để cho ông ta có thể nhớ lâu một chút.

Khuôn mặt của Điền Phúc Sơn giật giật, nhìn Trắc phi cố ý bỏ thêm chút hoa nhài bạc hà, một bình trà Long tỉnh ngon lành lại trở thành trà nhài của nữ nhân.

Giờ Hách Liên đại nhân đang thất thế, chộc ai không chộc lại đi chộc đúng hai vị chủ tử thù dai này. Ông ta đáng lẽ nên bỏ đồ điện hạ mới đúng. Nhưng trong phủ người có thể nịnh Lục điện hạ, ngoài vị đang ngồi trước mặt này, thì cũng chẳng có ai cả.

*****

“Chủ tử, ngài không đến gặp lão gia sao?”. Dù sao Phùng ma ma cũng là người nhà Hách Liên gia, đại nhân tới cũng không dám giấu diếm.

“Gặp thì được gì?”. Hách Liên Mẫn Mẫn bình tĩnh tiếp tục luyện chữ, lẳng lặng chờ sau buổi trưa điện hạ sẽ phái người tới đón.

Dựa theo ý của điện hạ hôm ấy, hôm nay nàng cần xuất phủ xem mạch. Chuyện sau đó nàng cũng không cần lo lắng nữa. Nhưng mà cái giá phải trả... chóp mũi Hách Liên Mẫn Mẫn cay cay.

“Nếu không phải tại Hách Liên gia vì cái lợi trước mắt, tin lời lão hòa thượng kia, muốn đưa tiện nhân kia vào phủ, ta và ma ma làm gì phải chịu cảnh lo sợ bị đuổi khỏi phủ, không có chỗ đặt chân?”

Hách Liên Mẫn Mẫn thực hận kẻ đứng sau dặt dây kia, lại càng hận Hách Liên gia máu lạnh vô tình, không để ý tinh thần máu mủ.

“Qua việc này là biết, ngoài phu nhân ra thì chẳng cần phải để ý gì đến những người trong Hách Liên gia”.

Phùng ma ma nhìn vẻ mặt khô cằn của tiểu thư, không còn sự phẫn nộ trước kia, có lẽ lòng tiểu thư đã lạnh. Những kế hoạch về cuộc sống trước kia, nay đã thay đổi hoàn toàn. Một nữ nhân không được phu quân sủng ái, lại không có nhà mẹ đẻ giúp đỡ, sau này sẽ trôi qua càng khó khăn. Hơn nữ còn việc con nối dòng, nghĩ đến đây Phùng ma ma nay cũng không dám nhắc đến nữa chữ.

Gian ngoài thư phòng ở tiền viện, Hách Liên đại nhân đoan chính ngồi. Trên mặt là bất đắc dĩ và mệt mỏi.

Mấy ngày nay chạy vạy khắp nơi, những chỗ có thâm tình có thể dùng được đều đã đi đến một lần. Phần lớn đều là đồng liêu cũ quen biết trên quan trường, mặc dù bọn họ không cự tuyệt quá rõ ràng, nhưng cũng chưa từng đồng ý sẽ đứng ra nói chuyện hộ Hách Liên gia. Chỉ có vài người trượng nghĩa mở miệng giúp đỡ, nhưng phẩm cấp lại thấp, trong chốn quan trường ở kinh thành cũng chỉ là miễn cưỡng thu xếp được chút mà thôi.

Lúc này danh tiếng Hách Liên Chương đang có vẻ xấu. Người trong các phe phái tất nhiên là lôi kéo kết bè kết phái đối địch, thường xúm lại thành một nhóm. Thanh danh phái bảo hoàng này của hắn hiển nhiên vì chuyện này mà người xem náo nhiệt rất nhiều, người trợ giúp rải rác không có mấy.

Về phần nội bộ phái thanh lưu, vốn những văn nhân không có thể lực gì mấy, giúp nhau cũng chỉ sơ qua. Vì Hách Liên gia nói chuyện, bọn họ cảm thấy không đáng giá. Những người này vốn như thiên lôi sai đâu đánh đó của Nguyên Thành đế, nay Nguyên Thành đế chưa tỏ rõ thái độ, đương nhiên không ai dám tỏ thái độ ra mặt.

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156: Lợi Ích

Edit: Linh Sờ Tinh

“Điện hạ”. Hách Liên Chương thấy Tông Chính Lâm mặc thường phục ung dung bước vào, vội đứng lên cúi người hành lễ.

“Sao, trà không ngon?”. Tông Chính Lâm cũng không vội cho ông ta đứng lên, liếc thấy chén trà nhài Mộ Tịch Dao “dụng tâm” pha cho ông ta vẫn còn hơn nữa.

Xem ra Hách Liên gia chủ thực sự không thương thức tay nghề pha trà của Mộ Tịch Dao.

Hách Liên Chương đang cúi đầu ngượng ngùng không biết nên đáp lời như thế nào cho phải, thì đã nghe âm thanh điện hạ ngồi xuống, sau đó cũng không tiếp tục hỏi nữa, nhân nhạ cho ông ta đứng thẳng dậy.

“Lần này Hách Liên đại nhân đến, hình như câu nệ hơn so với trước đây. Hai ngày nữa Viện phán của Ngự y viện sẽ đến phủ ta khám lại. Đại nhân vội vàng chạy đến để dò xét Chính phi vào lúc này là vì sợ bản điện hạ ta đây chưa thêm đợt kết quả của thái y viện đã vội vàng ức hiếp Chính phi?”

Hách Liên Chương run lên, cảm nhận rõ ràng sự bất mãn của điện hạ, không ngại mà nói đến việc của Hách Liên gia. Lúc này tốt nhất vẫn nên thành thật nhận sai, thậm chí ngay cả việc trả lời cũng phải cẩn thận.

“Điện hạ, thần, thần có tội”. Hách Liên Chương bắt đầu dãi, chậm rãi quỳ gối xuống, cúi người khấu đầu. Cứ hạ thấp thái độ chịu thua trước đã, chỉ mong có thể giảm bớt chút tức giận của điện hạ cũng tốt.

“Hả? Bản điện hạ ta đây còn tưởng Hách Liên đại nhân đã nắm được thắng lợi trong tay, ngay cả đồ cưới cũng đã chuẩn bị xong, chỉ chờ bản điện hạ qua phủ đón người?”

Trán Hách Liên Chương đã lấm tấm mồ hôi, Hách Liên gia quả là đã chuẩn bị xong đồ cưới cho Hách Liên Uy Nhi, điện hạ nói như thế cũng chính là hỏi tội.

“Mong điện hạ thứ tội. Do thần bị quỷ ám mới làm chuyện hồ đồ. Tội thần cam nguyện lĩnh phạt”.

Tông Chính Lâm hừ lạnh, nhận phạt? Có rất nhiều cơ hội.

“Người cho rằng chút tâm tư này của Hách Liên gia không có ai đoán được sao? Chuyện của hoàng tử phi, Hách Liên gia bị liên lụy một cách vô cớ. Nhưng nếu không phải bị người ám toán, vậy các người định làm gì với Hách Liên thị?”

Hách Liên Chương bị câu hỏi tưởng chừng như vô ý của Lục điện hạ khiến cho á khẩu không biết trả lời như thế nào. Không cần biết là “tâm tư” hay là “ý định” như thế nào, nếu ông ta thực dám nói ra thì cả nhà sẽ phạm tội chết, tài sản bị tịch thu ngay lập tức. Nguyên Thành Đế vẫn còn khỏe mạnh, thế mà gia tộc ông ta đã dám mưu đồ hậu vị cho đời sau, chẳng khác nào là có dã tâm với thánh thượng. Cho dù ông ta có gan mưu tính thì cũng không dám nói nửa lời trước mặt Lục điện hạ.

Tông Chính Lâm vẫn giữ giọng nói lạnh như băng, thấy ông ta đã có vẻ sợ mới bỏ qua không nói nữa. Hách Liên Chương vẫn còn có chỗ dùng tới, tạm thời để ông ta ở bên ngoài thu hút sự chú ý của người khác cũng tốt.

“Chính phi của bản điện hạ đã vào phủ hoàng tử, không phải ai muốn hãm hại thế nào cũng có thể dễ dàng đắc thủ. Riêng điều này, Hách Liên đại nhân cần phải nhớ kỹ”.

Thân thể của Hách Liên Chương càng cúi thấp hơn. Lời này của điện hạ nói ra khiến hắn nửa vui nửa buồn.

Mừng vì điện hạ nói “Không phải ai cũng có thể dễ dàng hãm hại được”, đương nhiên đây là chỉ kẻ dặt dầy sau lưng điện hạ, không thể đạt được mục đích. Lục điện hạ đã nói như thế đương nhiên là sẽ bảo vệ Hách Liên Mẫn Mẫn bình yên vô sự. Chuyện được xử lý thì đương nhiên Hách Liên gia sẽ thoát được lần này.

Lo là lo cho Hách Liên gia, thật là châm chọc, bọn họ cũng là một trong số “ai” kia. Việc thế gia tranh đấu nhau, rơi vào tay điện hạ quả nhiên là mất một cái giá quá đắt.

“Lúc nào Hách Liên đại nhân rảnh rồi, không ngại cũng nên cẩn thận tính toán lại đi. Hách Liên gia còn muốn cái vị trí hoàng tử phi này hay không? Công việc triều chính còn rất nhiều chuyện, nếu Hách Liên gia không coi nó vào mắt, thì vẫn còn rất rất nhiều người đang xếp hàng chờ cơ hội”.

Hách Liên Chương nằm phục trên mặt đất, thân thể run lên, hoảng sợ vô cùng. Ý của Lục điện hạ đã rõ ràng, nếu Hách Liên gia không có lời giải thích thuyết phục rõ ràng thì chuyện này không cần thương lượng nữa.

Lăn lộn trong chốn quan trường hơn nửa đời người, lên được đến vị trí Hình bộ thị lang, đương nhiên đầu óc của Hách Liên Chương không tệ. Mặc dù tình huống lúc này không được như ý, nhưng nếu nắm lấy cơ hội này tỏ ý thuận phục điện hạ, thì không chỉ có thể tránh được một kiếp, mà còn có thể an ổn đi theo điện hạ trèo lên càng cao.

Lợi ích trước mắt và lợi ích lâu dài thì không cần phải đem ra so sánh. Lúc này hi sinh chút lợi ích nhỏ, đợi khi Lục điện hạ... Đến lúc đó, gia tộc Hách Liên chẳng phải sẽ trở nên vô cùng hiển hách sao? Sau khi suy nghĩ cẩn thận, thần sắc của Hách Liên đại nhân cuối cùng cũng đã hòa hoãn hơn trước.

Sau đó, đương nhiên là thuận lý thành văn. Hách Liên Chương đem quyết định bày tỏ thành quyết tâm. Được ăn cả ngã về không, đem lợi ích của Hách Liên gia buộc chặt vào phù Lục hoàng tử.

Tông Chính Lâm bình thân ngồi đó, trên mặt không chút biến hóa, chỉ hợp lên tiếng bày tỏ thái độ vào lúc thích hợp, nhìn lão hồ ly Hách Liên vội vã chuyển hướng theo chiều gió khác.

Cuộc trò chuyện này liên quan đến tiền đồ của Hách Liên gia tộc, dưới sự dẫn dắt của Lục điện hạ cuối cùng cũng được định đoạt. Kết quả mà Mộ Tịch Dao mưu đồ, cũng coi như công thành viên mãn.

Hai người nói chuyện ở thư phòng hơn nửa canh giờ, mãi đến khi Lục điện hạ khẳng định chắc chắn thì Hách Liên Chương mới thở phào một hơi, sau lưng mồ hôi đã ướt áo.

Tính tình của vị chủ tử này thật sự không dễ hầu hạ, lần này Hách Liên gia đã được bảo vệ, nhưng thực tế cũng tổn hại không ít. Lục điện hạ chỉ lạnh nhạt bày tỏ thái độ, nhưng lợi ích được từ tay hắn cũng đủ cho bất cứ thế gia nào ở Thịnh Kinh đồ mất. Mất quyền không chế mấy đạo kinh doanh đường thủy, Hách Liên gia tộc mất trắng bảy phần chứ không ít.

May mà sau này vẫn còn cơ hội xuất đầu, nếu không thì Hách Liên gia sợ là sẽ chịu nội thương nặng, mà ông ta thì không thể gánh nổi.

Hách Liên Chương vội trộm lau mồ hôi trên trán, cuộc nói chuyện này còn căng thẳng hơn cả buổi thẩm vấn của Hình bộ. Lòng dạ của Lục điện hạ quá thâm sâu, thật sự khiến ông ta không dám phân tâm.

Cứ tưởng rằng lần này là có thể một bước lên mây, không ngờ lại thua thế thảm! Một đòn này, suýt nữa làm Hách Liên gia lật thuyền, đến cùng là thế lực phương nào đứng đằng sau đây?

Tàng đá trong lòng rơi xuống, cuối cùng thì Hách Liên Chương cũng có thể dồn lực đi điều tra chuyện này.

“Nhanh vậy mà đã đàm phán xong rồi?”. Mộ Tịch Dao cầm tay Tông Chính Lâm, vin vào hắn để đứng lên.

“Đi ra ngoài dạo một chút”. Nghe Điền Phúc Sơn bẩm báo, đoạn thời gian này Mộ Tịch Dao có giảm bớt đi lại một chút. Chắc chắn là cái tính lười biếng lại nổi lên, muốn kéo dài chính sự.

“Lúc rời kinh bản điện hạ đã dặn như thế nào, Kiều Kiều có nhớ không?”. Cho người trông coi nàng, mỗi ngày đi lại một chút, nàng lại ý vào thân phận, ép người hầu hạ ở Đan Như Uyển không ai dám lên tiếng.

Tông Chính Lâm nửa ôm nửa dìu nàng, cho lui hơn nửa số người hầu, chỉ để lại Vệ Chân và Mặc Lan đi xa xa phía sau. Lúc này không có ai xung quanh, Mộ Tịch Dao sẽ không thấy mất thể diện, đúng lúc có thể xử lý cái tính lười biếng của nàng.

Mộ Tịch Dao bị hắn chậm rãi đi về phía trước, nghe xong lời của Tông Chính Lâm thì cảm thấy có chút không đúng, tay trái lập tức khoác lên tay hắn, cái đầu nhỏ nghiêng nghiêng ngang nhiên xông qua.

Đang định dùng mỹ nhân kế để thoát thân, lại bị boss đại nhân mình mẫn nhìn thấu.

“Nhìn đường. Thân thể nặng nề cũng đừng để bị giày vò”. Lục điện hạ nghiêm khắc dạy dỗ.

Mỗi lần Mộ Tịch Dao khoác tay hắn, là lần đó có chuyện lừa gạt chơi xấu, chưa từng thấy nàng có chiêu nào mới cả. Lúc này, hai người đi trên con đường nhỏ trải đá xanh, tối qua trời mưa, đã có chút trơn nên phải chú ý, nàng lại xông về phía hắn, mắt chẳng thèm để ý dưới chân gì cả.

Mộ Tịch Dao thấy boss không dễ bị lừa, đôi mắt đen nhánh xoay tròn, bàn tay nhỏ tự động chui vào trong ống tay áo rộng của Tông Chính Lâm. Nhè

nhẹ phủ lên bắp tay rắn chắc của hắn, muốn làm loạn.

Boss ơi, trước khi đi ngài cảm rằm dần dò nửa ngày trời, biết bao chuyện linh tinh nhỏ nhặt, làm sao thiếp có thể nhớ rõ hết được? Thiếp cũng không phải là máy, không trả lời được mới là chuyện thường.

“Chỉ có chút tham ngủ thôi. Mặc Lan có thể làm chứng”. Nha đầu kia nhất định phải thông minh một chút, đừng có bị uy danh của hắn dọa sợ mà nói hết ra.

“Bản điện cần gì phải gọi người của nàng để chứng thực? Nàng nói xem Điền Phúc Sơn có dám thay nàng lừa gạt ta không?”. Tông Chính Lâm bắt bàn tay quấy rối của nàng ra, cầm trong tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Nếu không phải là không đúng lúc, thì sự dịu dàng này của nàng quả là có một tư vị khác. Lục điện hạ tạm thời đè nén sự rục rịch trong nội tâm xuống, tiếp tục nghiêm khắc dạy dỗ Mộ Tịch Dao.

“Cái thai này vốn đã chịu nhiều dày vò, nếu nàng không nghe lời ngư y, chịu khó đi lại một chút, đến lúc chuyển dạ đau đớn rồi phát giận lung tung thì Kiều Kiều đợi để bị thu thập đi”. Tông Chính Lâm nhớ tới lần đầu nàng sinh con, khiến cho phòng sinh gà bay chó chạy, sắc mặt lạnh đi vài phần.

Lần này nếu nàng lại dám càn quấy, không nghe ma ma chỉ dẫn thì hắn sẽ cho nàng chịu đủ dạy dỗ mới thôi.

Mộ Tịch Dao thấy thủ đoạn của mình không có hiệu quả, ngược lại còn khiến cho sắc mặt của Lục điện hạ càng ngày càng xấu, nàng vội sửa chữa, đổi trò khác đối phó với tính tình của boss.

“Ai ôi!”. Mộ Tịch Dao kêu một tiếng, hai mắt nhắm chặt lại, đôi mày nhăn lại có thể kẹp chết cả con ruồi.

Tông Chính Lâm bị bắt ngờ, hoảng sợ, nhanh chóng ôm nàng vào ngực, vẻ mặt lo lắng.

“Sao vậy? Chỗ nào không khỏe?”. Sao đột nhiên lại đau đến mức kêu thành tiếng.

Sốt ruột như thế thì đương nhiên những lời dạy dỗ muốn nói sẽ bị ném ra sau đầu.

“Hạt cát rơi vào mắt, đau”. Giọng Mộ Tịch Dao như khóc đến nơi. Không dám giả bệnh nặng, nếu làm hắn tức giận thì được chẳng bằng mất. Mấy cái bệnh vặt vãnh thì còn có thể tin.

Nghe nàng nói chỉ là có hạt cát bay vào mắt, trái tim nôn nóng của Lục điện hạ từ từ dịu xuống. Cũng may, không phải là con làm sao. Chỉ sợ gặp chuyện ngoài ý muốn, sinh non là chuyện nguy hiểm đến tính mạng.

Tông Chính Lâm đang muốn trấn an nữ nhân đang nhăn mày, lại thấy Mộ Tịch Dao không để ý, giờ bàn tay nhỏ lên.

Nàng thật là! Tông Chính Lâm bắt đắc dĩ, kéo bàn tay đang muốn dụi mắt xuống, “Ngoan, thổi hạt cát ra là được, đừng dùng tay kéo làm mắt bị thương”.

Mộ Tịch Dao cố gắng kéo mặt, hiện vẻ khổ sở muốn khóc. Trong lòng lại hối hận vạn phần. Sớm biết kiểu diễn xuất bạch liên hoa này khó như thế, thì nên tìm có khác để khiến boss phân tâm thì hơn.

Cảm nhận được khuôn mặt của Tông Chính Lâm muốn tới gần, tay muốn vạch mí mắt nàng ra, Mộ Tịch Dao lập tức cuống quýt, vội vàng nhào vào lòng hắn, quên luôn chuyện muốn lừa hắn.

Đừng đùa, bị boss quan sát, nhìn thấy cái trông mắt trắng dã ở cự ly gần thì dù đó có là hành động yêu thương chăm sóc, Mộ Tịch Dao cũng không muốn bị Tông Chính Lâm nhìn thấy. Dù cho hắn thực có thể tiếp nhận, nhưng những hình ảnh bất nhã như vậy, bớt được càng nhiều càng tốt.

“Hết đau rồi, hết đau rồi”. Tiểu nữ nhân lắc đầu như cái trống bỏi, một lát sau, thì ngửa đầu cười hí hửng nhìn hắn, sự thay đổi này làm Tông Chính Lâm lập tức hoàn hồn.

Nhìn kỹ lại vẻ mặt đắc ý của nàng, cười trộm như tiểu hồ ly, Lục điện hạ đã rõ, nàng chẳng qua chỉ là ra vẻ để hắn lo lắng không yên thôi.

Tông Chính Lâm chỉ cần nghĩ một chút là rõ, ý đồ nàng làm thế chẳng qua là muốn lừa dối, không muốn bị phạt mà thôi. Thủ đoạn này thật làm hắn tức giận.

Đang muốn dạy dỗ nàng, lại thấy thần sắc nàng thay đổi, ngoan ngoãn nằm trong ngực hắn, ngượng ngùng không dám ngẩng đầu, tay nàng nắm lấy cảm bào, buông ra rồi lại nắm chặt.

“Điện hạ lo lắng cho thiếp như vậy, trong lòng ngài có thiếp, thiếp thực vui”. Tay phải Mộ Tịch Dao đặt trên ngực hắn, nghiêng tai cẩn thận lắng nghe tiếng tim đập. Hành động thân mật này khiến cho Tông Chính Lâm như có chút ngây lại.

Mộ Tịch Dao thấy boss như sắp bốc hỏa, vội dịu dàng dụi vào trong lòng boss, lộ ra chút ôn tình một cách hiếm có. Vốn còn định nói vài lời tâm tình để Lục điện hạ cho qua, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng không tìm được câu nào hay. Cuối cùng đành chọn mấy câu nói thẳng, lại đánh thẳng vào đáy lòng Tông Chính Lâm.

Trong lúc nguy cấp Mộ yêu nữ chỉ có một quyết định : đối với Lục điện hạ là phải đánh đòn tâm lý, cần phải một nhát trí mạng, một cú gõ chuẩn để chuông kêu.

Quả nhiên, đôi khi “biểu hiện tình ý” vẫn có hiệu quả, boss bị nàng giữ chặt, mấy chuyện dạy dỗ cũng thành hư vô.

Tông Chính Lâm thấy Mộ Tịch Dao hiếm khi to gan để lộ tình cảm như thế này, trái tim trở nên tê dại, rất hưởng thụ. Khuôn ngực bị Mộ Tịch Dao chạm vào, càng lúc càng nóng.

Cuối cùng không chống cự nổi công phu của nàng. Năng lực châm lửa rồi lại dập lửa của nàng đúng là vô địch.

Tông Chính Lâm bắt đắc dĩ thờ dài, chỉ đành phải nhân cơ hội này mà hưởng thụ sự dựa dẫm của nàng.

“Càng ngày càng nghịch ngợm, nên đánh”. Bàn tay rơi xuống cái mông nhỏ của nàng vỗ hai cái như thật, sau đó động tác này lại thay đổi.

Mộ Tịch Dao vờ giả vờ, miệng còn không ngừng phàn nàn, “Ai bảo điện hạ dạy dỗ làm chi, nói nhiều đến mức khiến thiếp choáng váng. Dù sao điện hạ cũng đã về phủ, tự mình nhìn xem, thiếp sẽ nghe lời”.

Sao nào? Có nói ghê gớm đến đâu thì cũng dễ dàng bỏ qua mà thôi? Trong lòng Mộ Tịch Dao cực kỳ đắc ý. Đối phó boss đại nhân, phải dùng kỳ chiêu, cứ loay hoay trước mặt khiến hấn hoa mắt không rảnh mà ngồi tính sổ mình.

Tông Chính Lâm ăn đủ đậu hũ, thấy nàng đi một lúc, sắc mặt hồng nhuận, bèn ôm người đi đến đình nghỉ mát.

“Thật hiếm khi Kiều Kiều cầu bản điện hạ như vậy. Nếu rảnh rỗi, đương nhiên sẽ ở một chỗ với Kiều Kiều”. Tông Chính Lâm cố ý bẻ cong ý của nàng, thấy nàng chu môi, khóe mắt lộ nét cười.

Lá gan của Tiểu nữ nhân càng ngày càng lớn, dám giả bộ trước mặt hấn. Nhưng mà tính tình vẫn không thay đổi, mặc dù làm bộ, nhưng bề ngoài vẫn là khoa trương vô cùng.

Mộ Tịch Dao ôm cổ hấn, tiếp tục nịnh nọt hỏi, “Điện hạ còn chưa nói cho thiếp, Hách Liên gia đã ra cả vốn gốc sao?”.

Nàng vất cả hết tâm trí, cũng không thể không được gì. Hơn nữa theo tính cách của Tông Chính Lâm, tuy không cố ý mưu tính Hách Liên gia, nhưng nếu thứ tốt đã đưa tới cửa đương nhiên sẽ từ chối.

“Có chút tiền đồ vậy thôi”. Tông Chính Lâm thấy buồn cười. Tiểu nữ nhân không tính toán so đo kết quả, thế thì để tùy ý nàng, để nàng khỏi giữ trong lòng, tiêu tốn tinh thần.

Thật kỳ quái, những sổ sách mà nàng nhận được, ngoại trừ hai con đường thủy có chút đặc biệt, những mục còn lại sao có thể so với những thứ tốt khác? Đồ trong nhà nàng không để vào mắt, lại tốn công từ bên ngoài làm, csi tính khí này, có nên khen nàng là có khả năng quản gia không?

“Mấy đạo đường thủy thương của Hách Liên gia tới tay Kiều Kiều cũng vô dụng, nhưng cửa hàng ở Thịnh Kinh thì có thể lấy chơi tạm”. Giọng điệu này của Lục điện hạ, làm hai người đứng ngoài đình cùng thờ dài.

Có phải chỉ cần chủ tử nguyện ý thì ngài cũng sẽ đem việc kinh doanh đường thủy thương cho chủ tử giầy vò? Nếu Hách Liên đại nhân biết được, chắc sẽ tức đến hộc máu. Cho dù là cửa tiệm, đồ cũng là tiệm trong phố nhà giàu của kinh thành, mỗi ngày kiếm cả đống tiền. Việc mua bán này mà để Dao chủ tử làm, nhất định lại làm ra mấy thứ đồ chơi cở quái quỷ hiếm.

Hai người cùng nghĩ đến Giai Nghệ phường, giá tiền rất cao, đồ vật thì không một cái nào là không tinh xảo, cảm thấy Dao chủ tử quả thực có tài kinh doanh rất lợi hại.

“Cửa tiệm?”. Mộ Tịch Dao tỏ vẻ ghét bỏ. Có một quân sự của Giai Nghệ phường mỗi tháng đến báo cáo công tác đã đủ quấy rầy thời gian thư giãn của nàng rồi, còn nhận thêm một cửa tiệm, nàng không ngu!

“Không muốn cửa hàng, muốn làm ăn đường thủy”. Trong biên giới của Đại Ngụy, phàm là có liên quan đến vận chuyển đường thủy, làm là lãi không lo lỗ. Đạo lý đó đương nhiên nàng biết.

Lục điện hạ muốn một mình chiếm lấy thứ tốt không cho nàng uống canh thịt, không có cửa đâu! Muốn chơi thì phải chơi con đường kiếm tiền một cách quang minh chính đạo, lẽ nào boss cảm thấy nàng chỉ có thể phát đạt ở Thịnh Kinh?

Tông Chính Lâm thấy nàng không vui, như là bị hấn ức hiếp, buồn bực cười ra tiếng, “Kiều Kiều có biết việc kinh doanh đường thủy này làm đến đâu không?”

“Đến đâu?”. Mộ Tịch Dao hỏi với vẻ không quan tâm. Về đâu mà chẳng là không phải buôn bán, chỉ cần có người, còn sợ không kiếm được tiền?

Mặt Vệ Chân giật giật. Dao chủ tử, ngài thật sự là gan to hơn trời. Ngay cả việc vận thủy của sông Cù vùng Giang Nam, nơi nộp thuế nhiều nhất dưới mắt Nguyên Thành đế cũng dám nghĩ đến.

Năm đó Hách Liên phải dùng đến tám phần gia sản của tổ tiên để lại mới được triều đình ân chuẩn, có thể được phân đến nửa phần. Kể cả là điện hạ, cũng không dám lộ mặt tham gia. Tất cả đều là làm việc một cách bí mật, dám đứng ra dõm ngó đến vận thủy thì chắc chắn sẽ không thể thoát khỏi tai

mắt của Hoàng đế.

Giờ Dao chủ tử không biết gì, dám hô hoán cho người ta biết là đang chuẩn bị đấu với Nguyên Thành đế?

Tông Chính Lâm sờ cái đầu không thành thật của nàng, cười trêu chọc, “Nếu Kiều Kiều muốn việc thủy vận của sông Cù, có thể tiến cung diện thánh, bẩm báo trực tiếp với người”.

Mộ Tịch Dao “đứng hình”. Bà nó chứ ,suýt nữa thì đoạt địa bàn, cướp tiền của Nguyên Thành đế rồi! Dám động lên đầu thái tử, chẳng lẽ gan của nàng to đến mức đó sao?

Đáng thương nhìn Tông Chính Lâm, vẻ mặt như thấy vàng rơi mà không nhặt được . Cái đáng về này khiến cho Lục điện hạ thực vui vẻ.

“Tiền tiêu hàng tháng của Kiều Kiều không đủ sao?”. Nàng muốn lấy đường thủy vận chẳng qua là vì mới lạ, nếu thật sự muốn giao cho nàng kinh doanh, đảm bảo chỉ một hai ngày là buồn chán, vụng tay không làm nữa.

Mộ Tịch Dao khinh thường trợn mắt. Nàng không có tiền đồ vậy sao?

Tông Chính Lâm hiểu tâm tư nàng, kiên nhẫn giải thích. “Thương đạo này thông đi Lưỡng Tấn , hành trình đi về ít nhất mất ba tháng, trên đường có mã tặc ngang ngược, Kiều Kiều lại muốn đi lại với tiêu cực sao?”

Mộ Tịch Dao nghe hắn nói phiền phức như thế, bỏ hẳn tâm tư.

Bà nó chứ, mắt công lăng phí một hồi. Đồng bạc trắng đi đến nửa đường đều rơi vào túi của ông chủ lớn . Nếu sớm biết Hách Liên gia nghèo như vậy, nàng chẳng thêm hao tổn tâm tư.

Mộ yêu nữ ủy khuất, đương nhiên không để Lục điện hạ thoải mái. Nàng cũng không làm âm ỉ, chỉ dùng biểu tình vô cùng mệt mỏi nhìn hắn, khiến hắn nhìn mà mắt như bị mê đi, cuối cùng đành tán dương tâm ý nàng.

“Kiều Kiều đã vất vả rất lâu”. Tông Chính Lâm cũng cảm thấy lời này không được tự nhiên, nàng chỉ cần động não, chỉ cần ít linh cảm là có chủ ý, còn cần gì khách sáo với nàng đây. Hơn nữa câu nói này mới thuận miệng làm sao, nếu không thì chắc nàng sẽ không buông tha. “Đường thủy vận không thích hợp, hay là tặng thôn trang ngoại ô kia cho Kiều Kiều để an ủi”.

Trong thôn trang kia đều đồ Mộ Tịch Dao thích, nàng đòi mấy lần vẫn chưa được. Tông Chính Lâm chỉ sợ nàng lấy cớ đi kiểm tra sản nghiệp mà suốt ngày chạy ra ngoài phủ. Hôm nay lấy thôn trang ra, cũng coi như vừa lúc. Đã có thể ngăn được miệng nàng thì cũng không sợ nàng lên chầu ra ngoài chơi nữa.

Về phần vì sao Tông Chính Lâm chắc chắn Mộ Tịch Dao không có cách nào chạy loạn, chẳng qua là hắn đã tính xong, lúc đó nàng cũng không ở Thịnh Kinh, còn có thể đi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Hi Vọng

Edit: Linh Sờ Tinh

Mộ Tịch Dao được thôn trang mà mình đồ mắt mong ước đã lâu, mặt mũi hớn hờ trở về Đan Như Uyển. Sau khi Tông Chính Lâm sắp xếp cho nàng xong, thì đi đến Thiên Như Uyển.

“Nếu đã thu xếp xong, thì xuất phủ”. Hách Liên Mẫn Mẫn trang điểm như một tiểu thư nhà bình thường, mất đi khí thế của hoàng tử phi, lại thanh lệ hơn nhiều. Tông Chính Lâm nhìn cách ăn mặc của nàng ta, thấy thỏa đáng, gọi Điện Phúc Sơn đi chuẩn bị xe.

Hai người ngồi xuống bàn Bát Tiên, yên lặng uống trà chờ xe ngựa. Nội dung về lần nói chuyện giữa hai người hôm trước vẫn như còn vang đầu đây, Hách Liên Mẫn Mẫn nghĩ Lục điện hạ đồng ý giữ một nữ nhân vô dụng như mình ở lại trong phủ, còn chiếm vị trí tôn quý, trong lòng không biết có bao nhiêu cảm kích.

Vì sao Lục điện hạ lại kiên quyết làm như vậy, Hách Liên Mẫn Mẫn không thể nghĩ ra lý do. Nếu nói là vì tình cảm vợ chồng, thì ngay cả chính mình cũng không thể tự lừa mình.

Bình thường thái độ của điện hạ chỉ là hơi tôn trọng, không hề có chút thân thiết nào. Cho nên khi chuyện lần này xảy ra, ngay cả Hách Liên gia cũng quyết tâm vứt bỏ nàng, chỉ có điện hạ, vẫn ở sau lưng bảo vệ. Không cần biết động cơ là gì, Hách Liên Mẫn Mẫn vẫn cảm động và nhớ rõ ân tình này của hắn. Kể cả điện hạ yêu cầu nàng chu toàn cho nữ nhân ở Đan Như Uyển kia thì đối với nàng cũng là chuyện có lợi nhiều hơn hại.

“Chu toàn một chút”? Nói thẳng ra là, che giấu chuyện Mộ thị được chuyên sủng ở phủ hoàng tử phủ. Mà lời nói dối đó của mình, cũng giúp phủ hoàng tử có được thanh danh thể thiếp hòa thuận, lại thể hiện mình có tài quản gia; càng để cho người ngoài biết được, điện hạ vẫn có một phản tình cảm với chính phi.

Nghĩ hôm nay sẽ có được tin tức chắc chắn, kiểm tra rõ xem khối thân thể này như thế nào, nội tâm Hách Liên Mẫn Mẫn vẫn rất khó giữ được bình tĩnh. Nếu có thể tra ra thì người hại nàng tất sẽ để lại dấu vết, dựa vào đó cũng có thể tra ra.

“Đi thôi”. Thấy báo Diệp Khai đánh xe tới, tông chính tâm đứng dậy trước, cố ý đi xem xét xe ngựa, thấy ổn thỏa mới đỡ Hách Liên thị lên xe, sau đó vén màn đi vào.

“Diệp Khai, đi Hồng Lâu”.

Hách Liên Mẫn Mẫn đang muốn hỏi đi đâu, nghe hán phản phó vội cả kinh ngẩn đầu, không dám tin.

Hồng Lâu? Sắc mặt Hách Liên Mẫn Mẫn có chút mất tự nhiên.

Có ai trong Thịnh Kinh mà không biết đó là thanh lâu, vì sao điện hạ lại muốn đến đó? Còn mang theo hoàng tử phi đi cùng. Chuyện không đứng đắn như vậy, Hách Liên Mẫn Mẫn có chút kháng cự.

“Người xem bệnh giúp người, ở Hồng Lâu”. Thấy Hách Liên thị không được tự nhiên thay đổi sắc mặt, Tông Chính Lâm giải thích.

Phản ứng của Hách Liên thị mới là phản ứng mà một tiểu thư có giáo dục của thế gia. Trái ngược hoàn toàn với Mộ Tịch Dao, khi Mộ Tịch Dao nghe thấy Hồng Lâu thì hai mắt sáng rực, thực hưng phấn, Tông Chính Lâm thật sự không thể lý giải được, Mộ Tịch Dao cũng miễn cưỡng có thể coi là xuất thân từ thế gia.

Vu thị là một phu nhân rất quy củ, Mộ đại nhân lại càng là người thanh lưu, gia giáo đều rất nghiêm chỉnh. Sao lại có thể nuôi Mộ Tịch Dao với suy nghĩ kỳ lạ như vậy, đúng là quý nhà đầu không theo quy củ?

Tông Chính Lâm đang mãi mê suy nghĩ những điều kỳ lạ của ai đó, Hách Liên Mẫn Mẫn thì lại như được giải thoát, trên mặt có chút thẹn thùng.

Sao nàng lại nghĩ điện hạ như thế? Trong các vị hoàng tử thì Lục điện hạ là người trong sạch đoan chính quy củ nhất, không phải là người thích tầm hoa vãn liễu. Nếu không thì cũng không đến lượt Mộ thị được độc sủng. Thế gia bình thường đều có ca kỹ, nhưng trong phủ Lục hoàng tử một người cũng không có. Họ hoàn toàn mới có người đưa tới hai vũ cơ, còn bị Mộ Tịch Dao thu thập mất mạng luôn.

Hai người mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ của riêng mình, trong xe không ai nói với nhau nửa câu. Diệp Khai ngồi ngoài đánh xe, đột nhiên cảm thấy chuyến đi này hẳn thực không thoải mái.

Vốn bọn họ đã chuẩn bị xe rồi nhưng lại bị điện hạ sai đổi chiếc khác, đến cả rất ít những đồ bố trí tinh xảo trong xe cũng bị đổi thành những đồ tầm thường.

Lúc đầu Diệp Khai nghĩ mãi mà không hiểu, vì sao lại không dùng những đồ bố trí tinh xảo thoải mái đó? Sau khi được Điền đại quân sự chỉ điểm mới rõ, điện hạ ra phủ cùng với Chính phi, Dao chủ tử cho phép người khác đụng vào vật của mình dĩ nhiên bao gồm cả những đồ vật trên xe của Điện hạ. Tình tình của Dao chủ tử cũng thực cổ quái, nếu người khác đụng vào đồ nàng yêu thích, chắc chắn nàng sẽ tức giận.

Điện hạ lại rất yêu sủng, Dao chủ tử nói gì cũng nghe. Vì thế, ngay cả khi Chính phi xuất phủ cũng phải đặc biệt chú ý đến vị kia, phải thu xếp xe khác.

Hôm nay thay xe ngựa, không có nệm êm như bình thường, Diệp Khai đột nhiên cảm thấy có chút hoang mang.

Hơn nữa, phía sau hình như là quá yên tĩnh thì phải? Sao sau khi điện hạ lên xe lại không có chút âm thanh gì?

Mỗi lần điện hạ và Dao chủ tử ở một chỗ thì làm gì có lúc nào yên tĩnh? Thậm chí thỉnh thoảng những hình ảnh, âm thanh mà người ngoài nhìn cũng phải đỏ mặt tía tai đều xuất hiện, Diệp Khai cũng không phải chưa từng nhìn thấy.

Bây giờ bên trong xe im lặng như thế, vốn đây mới đúng là quy củ chuẩn mực của danh môn, không hiểu sao hẳn lại có chút lo lắng. Không lẽ Chính phi chọc giận gì điện hạ, nên mới có không khí căng co lạnh lùng như thế này?

Tình hình trong xe cũng không căng thẳng như Diệp Khai nghĩ. Hách Liên Mẫn Mẫn cũng không ngu ngốc vùng vằng, thấy Tông Chính Lâm không có ý mở miệng, nên thành thật ngồi một bên, để ý, lúc thì thêm cho hán chút nước trà, tránh cho người ta cảm thấy quá phiền chán. Hơn nữa bây giờ chuyện của nàng ta còn chưa xác định rõ ràng, làm quá nhiều, không khỏi lộ vẻ quá vội vàng.

Trong sương phòng tại nội viện của Hồng Lâu, một nữ tử che mặt bằng tấm mạng mỏng, thấy Tông Chính Lâm dẫn người đến, vội cung kính hành lễ.

“Vị này chính là hoàng tử phi? Thiếp thân xin hành lễ”.

Người đang ngồi đó đứng dậy, tư thái nhanh nhẹn, giọng nói như chim yến vang vào tai. Nếu không phải trên mặt che khăn lụa, không thể thấy mặt thật, Hách Liên Mẫn Mẫn sẽ cho rằng đây lại là một yêu tinh như Mộ Tịch Dao nữa.

“Cô cô không cần đa lễ, điện hạ kính trọng cô cô, Hách Liên thị đương nhiên cũng sẽ giống như điện hạ”. Chỉ nghe giọng nói thì thấy Ngọc cô giống như

một cô nương mười bảy mười tám tuổi, tuổi tác này với cách xưng hô cô cô thật sự không xứng.

Trong lòng tuy có tò mò nhưng trên mặt cũng không dám có biểu hiện gì. Những kỳ nhân dị sĩ như bọn họ có nhiều thủ đoạn kỳ lạ, như dùng thuốc để điều dưỡng giữ gìn dung nhan, không hiểu sở trường của Ngọc cô là gì? Người ta đã che mặt, cũng không cần phải mạo phạm.

Theo như điện hạ nói, trong kinh thành Thịnh Kinh, không có ai có thể điều hương dùng được có thể vượt qua được nữ tử trước mặt. Không chừng hi vọng nửa đời sau của mình còn phải trông cậy vào nàng ta.

“Thỉnh Chính phi bỏ tay vào nước, làm ướt toàn bộ”. Nha hoàn đứng sau Ngọc cô bung ra một chậu gỗ, bên trong không hiểu là có những chất liệu gì, để trước Hách Liên Mẫn Mẫn.

Thấy chiếc chậu giống hệt như chậu bình thường, nước trong còn nhìn thấy đáy chậu, Hách Liên Mẫn Mẫn hơi hồi hộp, được Quế Lê hầu hạ cuốn ống tay áo lên. Nhẹ nhàng bỏ hai tay vào chậu, đầu ngón tay vừa chạm vào mặt nước, liền cảm thấy có một luồng lạnh buốt khác thường từ ngón tay nhanh chóng tràn lên.

“A”. Hách Liên Mẫn Mẫn bị dọa sợ. Cảm giác này quá kỳ quái, tuy mát lạnh lại nhưng lại mang theo chút đau đớn xen lẫn ngứa ngáy.

Tông Chính Lâm nhíu mày, cũng không can thiệp vào quá trình Ngọc cô xem bệnh.

“Hoàng tử phi đừng sợ, trong nước có bỏ thêm chút thuốc bột, không ảnh hưởng đến cơ thể. Chỉ là thiếp phải dựa vào dược lực để bắt mạch cho hoàng tử phi”. Ngọc Cô nói rất chân thành, trấn an Hách Liên Mẫn Mẫn đang có vẻ kinh hoàng.

“Thì ra là vậy, thiếp thất lễ”. Lần nữa từ từ bỏ tay vào trong chậu nước, đến khi cả bàn tay chìm trong chậu mới nghe Ngọc cô bảo ngừng lại.

“Hoàng tử phi ngồi nghỉ một chút. Để dược hiệu phát huy tác dụng cần thời gian một nén nhang”.

Lời này tuy là nói với Hách Liên Mẫn Mẫn nhưng ánh mắt lại nhìn Tông Chính Lâm, như giải thích với hắn.

Tông Chính Lâm ân một tiếng tỏ vẻ đã hiểu, im lặng một lát, lại hỏi một câu mà Ngọc cô không thể hiểu được.

“Lúc phụ nữ sinh con, có phương thuốc nào giúp không bị đau không?”

Đôi bàn tay đã ra khỏi chậu nước của Hách Liên Mẫn Mẫn hơi rung động. Câu hỏi này không phải là vì Mộ thị kia thì còn vì ai? Điện hạ quả nhiên thương yêu sủng ái Mộ Tịch Dao.

Trước mặt nàng hai người phụ nữ bọn họ hỏi chuyện này, chẳng nhẽ điện hạ không cố kỵ mình, đang ở trước mặt mình mà cũng không chờ được, muốn lấy phương thuốc cho Mộ thị ngay sao? Mộ Tịch Dao thật đúng là không từ thủ đoạn, ngay cả sinh đứa bé cũng mượn cơ hội để tranh sủng.

Ngọc cô thật sự không rõ chuyện trong phủ Tông Chính Lâm lắm, chỉ cảm thấy câu hỏi này của Tông Chính Lâm thật sự hơi buồn cười. Lục điện hạ hỏi thăm như vậy, liệu có phải vì người rất được coi trọng kia không?

“Xin hỏi có phải là vì Trắc phi không?”. Tuy là đang ở trước mặt Hách Liên thị, hỏi trực tiếp như vậy có vẻ không thỏa đáng cho lắm, nhưng với tính tình của Tông Chính Lâm vốn không cố kỵ, cho dù có ý tránh né, chỉ sợ Lục điện hạ cũng không cảm nhận được sự khó sử đó.

Quả nhiên, Tông Chính Lâm không phát hiện có gì không ổn, “Phải, tháng sau Mộ thị chuyển dạ, tính nàng ấy hơi yếu ớt, không chịu được nỗi đau đớn này. Lần trước sinh đã phải chịu giày vò một hồi”. Đối với Ngọc cô, Tông Chính Lâm cũng không giấu những tật xấu không thể để người khác biết của Mộ Tịch Dao.

Lần đầu Ngọc cô nghe thấy lời này có chút không kịp tiêu hóa, thật lâu sau mới dám tin là Lục điện hạ không đùa, trên mặt có biểu tình đã hiểu rõ.

“Dùng thuốc đỡ đẻ cũng không tốt cho hài nhi. Nếu Trắc phi nhịn được thì vẫn không nên dùng thuốc thì hơn. Nếu thật sự vô cùng đau đớn, thiếp có thể dùng một ít hương thơm giúp tâm trạng thoải mái hơn, có lẽ sẽ có ích một chút”.

Đã làm việc cho điện hạ nhiều năm như vậy, hôm nay mới biết, thì ra nam nhân mặt lạnh này cũng có lúc dịu dàng như vậy.

Vốn tưởng rằng lời đồn bên ngoài đều là phóng đại, không ngờ Mộ thị lại thật có bản lĩnh như vậy. Lục điện hạ ah, Ngọc cô âm thầm lắc đầu, người nam nhân này tâm tính cường ngạnh, nói là tính tình lạnh nhạt cũng chưa đủ.

“Thôi vậy, lúc đó làm phiền Ngọc cô”. Tông Chính Lâm vốn cũng chỉ thuận tiện hỏi, phụ nữ sinh con ai mà không đau. Thật sự là bị Mộ Tịch Dao quấy rầy đến mức đầu óc choáng váng, Tông Chính Lâm tự giễu.

Nhìn đồng hồ nước, Ngọc cô bảo nha đầu đưa khăn gấp lên, Quế Lê lau tay cho Hách Liên Mẫn Mẫn.

Hai ngón tay đặt lên cổ tay Hách Liên Mẫn Mẫn, Ngọc cô nhắm mắt thật lâu. Đổi qua tay khác xem mạch lần nữa, hồi lâu sau mới mở mắt ra, vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Trong lòng Hách Liên Mẫn Mẫn lạnh lẽo, chưa bao giờ cảm thấy lo lắng như vậy.

Nhìn Hách Liên Mẫn Mẫn một cách phức tạp một lúc, Ngọc cô ra hiệu nàng có thể buông ống tay áo. Bảo tiểu nha đầu bụng chầu gối lui ra, sau đó Ngọc cô quay lại nói bệnh trạng cho Lục điện hạ đang ngồi trên chỗ chủ vị.

“Điện hạ, hoàng tử phi đã bị người dùng âm độc từ khi còn bé. Đến nay đã bảy năm. Trong bảy năm nay, độc tố tích lũy theo ngày, đến nay đã thành bệnh nặng kéo dài khó trị”. Ngọc cô lắc đầu thở dài.

Bảy năm trước Hách Liên thị mới là một đứa bé. Rốt cục thì có thù hận đến mức nào mà hao tâm tổn trí mưu hạ, để nàng sống lại không thể có con.

Hách Liên Mẫn Mẫn nghe vậy, thân thể run lên, ánh sáng trong mắt dường như đã mất.

Lần đầu tiên Tông Chính Lâm trầm mặt.

“Thuốc này là do bị người hầu thân cận ngày ngày bỏ vào cơm canh?”

Hách Liên Mẫn Mẫn còn bị cái người ở bên cạnh, vậy thì Mộ Tịch Dao ở Đan Như Uyển cũng khó chắc chắn là không bị người ta theo dõi. Còn có tiểu tử Thành Khánh nữa, nhất định dễ bị người khác ghen ghét.

“Đúng. Chắc hẳn phải là người bên cạnh Chính phi. Mới có thể cho thuốc vào cơm canh”.

Nhận được câu trả lời của Ngọc cô, ánh mắt âm trầm của Tông Chính Lâm lập tức đảo quanh người Hách Liên Mẫn Mẫn.

“Bên cạnh người ai là người chuẩn bị cơm canh?”

Trong mắt Hách Liên Mẫn Mẫn đã rung rung nước mắt, hai tay nắm chặt, “Bích Lan, Đào Hồng”.

“Hai người này là của Hách Liên phủ, theo người đã hơn bảy năm?”

Hách Liên Mẫn Mẫn chảy nước mắt, giọng nói đã mang theo chút run rẩy, “Đào Hồng là mẫu thân cho từ ba năm trước. Chỉ có Bích Lan, từ tám tuổi đã hầu hạ bên cạnh thiếp, là người cẩn thận chu đáo mới giao việc này cho nàng”.

Làm sao có thể tin được, đúng là bị đại nha hoàn tâm phúc phản chủ sao? Đầu óc Hách Liên Mẫn Mẫn trở nên choáng váng. Nếu người từ nhỏ lớn lên cùng mình còn không thể tin tưởng, vậy phủ hoàng tử to như vậy còn ai có thể tin được?

“Vệ Chân, nhanh chóng bắt người đến”. Rốt cục có ra tay hay không, thử một lần là biết. Loại người tiếp xúc với được vật thời gian dài như vậy nhất định dễ nhận ra.

“Điện hạ”. Lông mày Ngọc cô vẫn luôn nhíu lại, chưa từng giãn ra, “Loại thuốc này, Đại Ngụy chúng ta không có. Mà truyền đến từ Lưỡng Triều. Cho dù là người Triều, muốn mua cũng phải có quan phủ chứng thực. Chỉ sợ là người sau lưng có thân phận...”

Tông Chính Lâm lạnh lùng, trong mắt tràn ngập hàn quang. Rất tốt, dám cấu kết Lưỡng Triều. Mặc dù hẳn chưa bao giờ để Hách Liên gia vào mắt, nhưng dù sao ngoài mặt vẫn là nhà vợ. Bị người ngoài nhìn chằm chằm, ngoài việc trừ khử, Tông Chính Lâm cũng không định làm gì khác.

Đại Ngụy và Lưỡng Triều đã có vài chục năm yên bình không chiến sự. Bề ngoài là hai bên lấy sông làm biên giới để quản lý, nhưng nói thẳng ra thì hai bên đều điều động mật thám tìm hiểu quân tình của nhau. Lưỡng Triều tuy đối ngoại luôn nhất trí, nhưng bên trong lại tranh đấu kịch liệt. Nếu không phải chịu sự kiểm chế của tam quân, Đại Ngụy và Lưỡng Triều nhất định sẽ không an bình vô sự như bây giờ.

Hách Liên Mẫn Mẫn nghe thấy chuyện cơ mật như thế, không cần biết người sau lưng có bối cảnh mạnh mẽ như thế nào, nàng chỉ một lòng muốn bắt được kẻ đó, chém ngàn đao, hung hăng báo thù.

“Cô cô, thân thể này của thiếp, thực là không thể...”. Nhìn bóng lưng Tông Chính Lâm đang đứng gần cửa sổ, Hách Liên Mẫn Mẫn thật sự không thể chấp nhận số mệnh. Người nam nhân đã gờ tay cứu nàng lúc gặp nạn, nàng thật sự không nỡ buông tay... Ít nhất, có được đứa con của hắn cũng tốt.

Ngọc cô nhíu mày một lát, thương cảnh ngộ của nàng, cuối cùng nói thật.

“Cũng không phải là không có cách, nhưng mà sự đau đớn thống khổ kia, người thường không thể chịu được”.

Hách Liên Mẫn Mẫn như bắt được sợi dây cứu mạng cuối cùng, hai mắt đã có tia sáng, mãnh liệt nhìn thẳng vào Ngọc cô, mặt tràn đầy vẻ khẩn cầu.

“Hoàng tử phi, biện pháp này quá tổn hại thân thể, gần như trái với đạo trời. Nếu hoàng tử phi dùng biện pháp này để có con nối dõi, nhất định không thể chết già. Kính xin hoàng tử phi thứ cho thiếp thân không thể bảm báo”. Người của Thiên Hương, không thể làm chuyện trái tự nhiên. Phạm là người vi phạm tổ huấn, tất nhiên sẽ bị trục xuất khỏi sư môn.

Hai tay của Hách Liên Mẫn Mẫn nắm chặt thành, hi vọng trong lòng vờ được khơi lên lại phủ phàng bị dập tắt.

Có cách, thật sự còn có cách! Chỉ cần là còn hi vọng, dù Ngọc cô không muốn nói, nàng cũng có thể tìm cách khác để biết được.

Tuy bề trên rộng lượng không nhắc tới, nhưng trong lòng Hách Liên Mẫn Mẫn vẫn có chấp. Tưởng sẽ chết lại tìm được đường sống đúng là kinh hi lớn, trong nháy mắt nổi sợ hãi, áp lực khủng khiếp tan thành mây khói. Quả nhiên trời không tuyệt đường người, Hách Liên Mẫn Mẫn nâng đầu, đời này có

thể an ổn ngồi vững vị trí hoàng tử phi.

Chỉ cần nàng có biện pháp, thuận lợi sinh con trai trưởng cho điện hạ, những nữ nhân khác cho dù sinh ra nhiều nghiệt chủng hơn nữa cũng không thể vượt qua chữ “đích” của con trai nàng.

Sau khi bị người nhà vứt bỏ, thân tín phản bội, gần như bị buộc đến tuyệt lộ, lúc này mọi hy vọng của Hách Liên Mẫn Mẫn chỉ đặt lên chuyện con nối dõi. Ý niệm này sâu đến tận xương tủy, lại khiến nàng dần dần lệt xác, dần dần trùng khớp với hình ảnh nữ nhân có tướng mạo đoan trang, nhưng thủ đoạn tàn nhẫn của kiếp trước.

Vệ Chân đi không đến hai khắc, trở về có một mình, không thấy nha hoàn mà điện hạ chỉ tên muốn bắt về.

“Điện hạ, nha hoàn Bích Lan bên người Chính phi đã tự vẫn nửa canh giờ trước, có để lại thư. Thuộc hạ tìm thấy vài thứ chưa kịp xử lý này trong phòng nàng ta”. Từ ống tay áo lấy ra ba bình thuốc bột không rõ tên tuổi, lần lượt bày lên bàn.

Hách Liên Mẫn Mẫn cố nén lửa giận, ngực vẫn phập phồng vì tức giận.

“Thế nào?”. Lục điện hạ vẫn trầm ổn như cũ, cũng không bất ngờ khi nghe tin người nợ đã chết. Loại giết người diệt khẩu tầm thường này, với Tông Chính Lâm mà nói cũng không có gì kỳ lạ.

Ngọc cô đi lên kiểm tra từng cái bình, cuối cùng lấy ra chiếc bình lưu ly xinh xắn trong có chứa thuốc bột màu vàng nhạt. “Là vật này. Thiếp thân cũng chỉ mới nghe nói từ gia sư, hôm nay mới chính thức được nhìn thấy”.

“Thuốc này tên Ngưu Thất. Là vị thuốc chính trong phương thuốc trị quáng gà. Nhưng thuốc này nếu trải qua xử lý đặc biệt, ngâm qua Ngưu Hoàng và Ô Kim, nay đã trở thành độc được mẫn tính”.

Tông Chính Lâm gật đầu. Bệnh quáng gà chỉ có ở trong vùng của Lưỡng Triều. Ngưu Thất sở dĩ sinh trưởng ở Lưỡng Triều, là vì nơi đó có khí hậu nóng ẩm đặc biệt. Nếu như nhớ không nhầm, sản lượng thuốc này cực ít nên mới bị hạn chế.

Có thể có Ngưu Thất trong bảy năm năm, ngày ngày cho Hách Liên Mẫn Mẫn dùng, tính ra thì số lượng cũng không ít. Như vậy chứng tỏ người này có quan hệ không phải đơn giản với Lưỡng Triều.

“Nói việc này một cách chi tiết cho Hách Liên Chương”. Sau đó nên làm như thế nào, lão hồ ly kia chắc chắn cũng không thể không nghĩ ra.

“Hoàng tử phi, mời theo thiếp thân. Mạch này của ngài còn phải che giấu”. Ngọc cô mang bộ kim châm ra đến, thêm mười mấy bình thuốc đủ màu, ngay cả lư hương cũng chuẩn bị hai cái. Nhìn công tác chuẩn bị này là biết việc tiếp theo rất phức tạp, phải tốn không ít công phu.

Hách Liên Mẫn Mẫn thấy Tông Chính Lâm gật đầu liền theo Quế Lê vào nội thất. Lúc dùng thuốc cực kỳ đau đớn, toàn thân đau nhức, đau đến mức làm nàng kêu ra tiếng.

Quế Lê trở nhìn chủ tử chịu tội, lòng bàn tay đỏ mề hôi lạnh. Trong đầu thỉnh thoảng lại nghĩ đến việc Bích Lan nhảy vào giếng tự vẫn, không hiểu sao, lại cảm thấy có cảm giác người chết kẻ buồn.

Một canh giờ sau, Hách Liên Mẫn Mẫn run rẩy vịn Quế Lê trở ra, mặt không chút sắc sống, bờ môi còn run rẩy không ngừng.

“Điện hạ”. Giọng nói vô cùng suy yếu, Tông Chính Lâm nghe mà cau mày.

“Được tính hơi mạnh một chút. Chính phi nên nghỉ ngơi cho tốt. Qua đêm nay, mạch tượng sẽ giống như bình thường, không có gì khác biệt”. Ngọc cô thu dọn xong, vội dặn dò.

Tông Chính Lâm gật đầu cảm tạ, đỡ Hách Liên Mẫn Mẫn lên xe, từ ngõ nhỏ rời đi.

Xe ngựa vừa qua góc đường mấy bước, đã bị bảy tám cô gái cản đường. Tiếng vui cười xuyên qua màn xe quấy nhiễu Tông Chính Lâm.

“Diệp Khai?”. Buông sách thuốc lấy được chỗ Ngọc cô, Tông Chính Lâm gõ nhẹ thùng xe hai cái, “Phía trước có chuyện gì?”

Diệp Khai vén rèm chỉ lộ ra nửa người, “Điện hạ, Từ công chúa cùng chư vị quận chúa đang ở phía trước, vây quanh một nghệ nhân xem náo nhiệt”.

“Bảo bọn họ tránh ra”. Tông Chính Lâm lãnh đạm phân phó, tiếp tục cầm sách đọc.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Trò Cười

Edit: Linh Sờ Tinh

Nghe phân phó này của chủ tử, Diệp Khai kêu khổ trong lòng. Lần trước hắn còn cười nhạo Vệ Chân, bây giờ đúng là bị báo ứng, đến lượt hắn phải đắc tội với những bà cô quyền quý này rồi.

Cổ chen vào trong đám người, đến trước mặt Tứ công chúa, Diệp Khai quy củ hành lễ, cẩn thận truyền đạt lại lời điện hạ.

“Giải tán?”. Tông Chính Oánh tròn mắt, không thể tin. Sau đó rút roi ngựa ra vụt một cái lên mặt đất, mấy người đang xem náo nhiệt ở xung quanh bị dọa sợ vội tránh ra thật xa.

“Bồn cung đi du ngoạn, chưa bao giờ phải nhường đường cho ai”. Tông Chính Lâm vừa trở lại Thịnh Kinh, đi trên đường còn tìm đến nàng. Là vì biết nàng đến phủ gây khó dễ ai đó nên mượn cơ hội để ra mặt cho nữ nhân kia sao?

“Bồn cung cũng muốn xem, Lục hoàng đệ nói như thế nào”.

Đẩy mấy người cản đường ra, Tông Chính Oánh sai bước đến trước xe ngựa, “vèo” một tiếng, ngay cả chào hỏi cũng không hỏi, trực tiếp giật rèm vải ra, nhìn thấy tình hình bên trong, lại cười lạnh.

“Xem ra bồn cung đã quấy rầy Lục đệ mang mỹ nữ dạo chơi”.

Tông Chính Lâm lười biếng dựa người vào tháp, tay cầm một quyển sách, nghe lời nàng ta sắc bén, mí mắt cũng không thèm nhích chút nào, chỉ coi như không thấy.

Thấy thái độ của Tông Chính Lâm ngạo mạn, Tông Chính Oánh càng tức giận. Chẳng qua là mới đi một chuyến đến chỗ chó ăn đá gà ăn sỏi Thục Trung thôi, chỗ đó đường núi gấp ghe, phân đảng lợi hại đến mức nào chứ? Chiến mã cũng không cần dùng tới, chẳng qua là hai người Tông Chính Minh muốn Nguyên Thành để vui, nịnh bợ chiếm lợi mà thôi.

Phụ hoàng quả nhiên thiên vị con trai, đám con gái bọn họ có từng được coi trọng như vậy không? Ngoài một người được coi là ngoại lệ, nhưng cuối cùng thì cũng bị đưa đến phía đông, liên hôn với Ô Chiêu Đạt.

Tông Chính Oánh càng nghĩ càng không cam lòng, “Sao, hoàng tử phi tôn quý đến mức thấy bồn cung cũng lười chào hỏi sao?”. Liếc thấy Hách Liên Mẫn Mẫn đang nghiêng người dựa trên ghế mềm, sắc mặt Tông Chính Oánh trở nên âm trầm.

Nữ nhân này thấy nàng còn dám ngồi yên, không hành lễ, là do ý vào Tông Chính Lâm, không coi công chúa nàng vào mắt phải không?

Hách Liên Mẫn Mẫn trong lòng có khổ mà không thể nói, không phải nàng không muốn động, mà toàn thân đau đến mức hết cả sức lực, nếu không ngậm chặt miệng, hàm răng cứ run lên thì chỉ sợ bị người ngoài nhìn thấy.

Tông Chính Lâm buông quyển sách, lúc này mới phát hiện nơi thái dương của Hách Liên Mẫn Mẫn ướt đầm mồ hôi. Mắt phượng lại liếc qua Tông Chính Oánh đang vênh vào tự đắc, đuôi tay ôm người vào ngực, bàn tay còn lại vỗ lưng nhẹ nhàng an ủi.

“Là có kẻ không có mắt, làm hoàng tử phi của bản điện hạ bị ủy khuất”. Lục điện hạ nhàn nhạt nhìn về phía người đối diện, giọng càng ngày càng sắc bén, “Sao, hoàng tử thích buồn ruột bán da, buồn đến tận trước mặt bản điện hạ rồi à?”.

Tông Chính Oánh đuối lý, bị hắn không chút khách khí chất vấn, mặt xám xịt. Nàng đúng là giúp Hách Liên Uy Nhi liên hệ, nhưng cũng không phải là “bán da bán thịt” như Tông Chính Lâm nói.

“Gần đây tinh thần Thái hậu không được tốt, hoàng tử có cần bản điện hạ giúp tỷ cầu xin cho tỷ đến phụng dưỡng Hoàng tổ mẫu, để tỷ được tận hiếu không?”

Tông Chính Oánh bị hắn nói đúng tim đen, chọc vào chỗ đau. Nàng đúng là mới được Thái hậu thả ra không lâu, lão tổ tông một mực giám sát nàng sao chép kinh thư. Nếu Tông Chính Lâm lại đến cáo trạng trước mặt Nguyên Thành đế, thì người chịu thiệt cũng chỉ là nàng mà thôi.

“Hừ! Lục hoàng đệ không cần cứ gấp mặt là lại uy hiếp. Bồn cung chẳng qua là lâu không gặp người nên mới lên tiếng. Chính phi của người gần đây bị rất nhiều thị phi, phụ hoàng cùng Thái hậu đang chờ bắt mạch cơ”. Tông Chính Oánh cười như có ý khác, nhưng thực thể thái độ đã yếu đi, có ý rút lui.

“Còn tưởng rằng Lục đệ chỉ độc sùng Mộ thị. Hôm nay mới biết, cũng là người biết thương hoa tiếc ngọc, trái ôm phải ấp, hoa thơm đánh cả cụm”. Tông Chính Oánh khinh thường “hừ” một tiếng. Vung roi ngựa, cuốn về cô tay, mang theo tùy tùng nghênh ngang rời đi.

Diệp Khai cũng không nhàn rồi, nhanh chóng ngồi lên cang xe, còn chưa ngồi vào chỗ của mình, đã thấy Hách Liên Chính phi nằm trong ngực điện hạ, xấu hổ vội xoay người.

Trời, sao hắn lại nhìn thấy cảnh tượng này. Điện hạ đối với Chính phi cũng không tệ. Diệp Khai âm thầm bĩu môi lầm bầm, kéo dây cương, xe ngựa vững vàng tiến về phía trước.

“Nghỉ ngơi đi”. Tông Chính Lâm cau mày, cầm cánh tay Hách Liên Mẫn Mẫn, đỡ nàng nằm trên tháp, “Tác dụng của thuốc này hơi mạnh, tạm thời cố chịu đựng”.

Hách Liên Mẫn Mẫn cong lưng, áo trong đã ướt đẫm. Thấy Tông Chính Lâm quan tâm một cách hiếm có, đột nhiên cảm thấy nỗi đau đớn này cũng là chuyện tốt. Vì nàng đau nhức nên điện hạ lại chủ động đến gần nàng?

Tông Chính Lâm xoay người ngồi về thấp, ánh mắt Hách Liên thị nhìn theo bóng lưng hắn, đột nhiên thấy bìa sách hắn vừa đọc, tên sách rơi vào mắt nàng.

“Tuyển tập Tề âm Chử thị!”

Chút âm áp vừa xuất hiện trong lòng bỗng tiêu tan, tâm trí đột nhiên lạnh xuống. Hách Liên Mẫn Mẫn ép mình nhắm mắt lại, đè nén cảm giác muốn được dựa vào lồng ngực ấm áp của nam nhân kia.

Thật sự là không biết rút kinh nghiệm... Sự dịu dàng của điện hạ, sao có thể dành cho mình. Ngay cả lúc trên xe cũng xem sách thuốc dành cho phụ nữ, đường đường là hoàng tử, lại có thể làm đến mức độ này vì Mộ thị, còn gì mà không hiểu nữa?

Trở lại phủ hoàng tử, Tông Chính Lâm đưa Hách Liên thị về nghỉ trước, sau khi xác nhận là nàng ta không có gì đáng ngại, dặn dò Quế Lê chăm sóc cẩn thận, ở lại khoảng chừng một nén hương rồi đứng dậy rời đi.

Phùng ma ma đợi khi điện hạ ra ngoài, khuôn mặt vui vẻ, không nén nổi vui mừng ghé vào tai Hách Liên Mẫn Mẫn nói: “Chủ tử, điện hạ chăm sóc ngài như vậy, đúng là có tâm”.

Hách Liên Mẫn Mẫn đang nhắm mắt bỗng đột nhiên mở ra. Nhìn chằm chằm Phùng ma ma không chớp mắt, “Ma ma, người vừa nói điện hạ như thế nào?”. Ngón tay dưới chân hơi cong lên, thăm giường bằng tờ tằm phía dưới bị nàng nắm chặt.

Phùng ma ma đang vui mừng nên không để ý sự khác thường trong mắt Hách Liên Mẫn Mẫn, lại nói chúc mừng một lần nữa, “Lão nô nói ngày lành của chủ tử đã không xa nữa, điện hạ chăm sóc người như vậy, chắc chắn là trong lòng có người”.

Đúng! Chính là từ “Dụng tâm”! Lần này Tông Chính Lâm đối xử với mình thực sự là dụng tâm hơn bất cứ lần nào trước kia. Đây là vì sao?

Hách Liên Mẫn Mẫn rõ ràng đã phát hiện ra có gì đó không đúng, nhưng đầu óc lại không nghe lời, không tìm được mà nghĩ đi nghĩ lại.

Hơn nữa người có thể làm điện hạ để ý, trong phủ ngoài đôi mẫu tử ở Đan Như uyển thì còn có thể là ai?

Hách Liên Mẫn Mẫn càng nghĩ càng tỉnh táo lại, ngay cả những đau đớn trên người cũng không thấy đâu nữa. Một lúc lâu sau, đột nhiên cho tất cả người hầu hạ lui ra, ngay cả Phùng ma ma cũng bị nàng mạnh mẽ đuổi ra ngoài.

Khi không còn ai, nàng không còn giữ được vẻ trầm tĩnh nữa mà bật khóc.

Hách Liên Mẫn Mẫn, người thật đáng thương! Trước kia còn không rõ vì sao điện hạ lại hết lòng bảo vệ mình, nay được Phùng ma ma vô tình nhắc nhở, mới suy nghĩ theo đường lối kia, cuối cùng cũng hiểu hết.

Yêu thương nàng, một sự yêu thương mới nực cười làm sao.

Tìm Hách Liên Mẫn Mẫn như bị dao đâm, nỗi đau khi nhìn ra sự thật, còn đau đớn hơn cả trăm lần nỗi đau khi Ngọc cô dùng thuốc! Nàng giữ được danh phận chẳng qua chỉ là nhờ vào sự bảo vệ của điện hạ với một người đàn bà khác, nỗi tủi nhục âm thầm này, còn có ai hèn mọn hơn so với nàng không?

Có chút sức lực cuối cùng, nàng ta nặng nề nhắm mắt trong sự cô độc không ai biết, đầu óc trống rỗng.

*****

Bên trong Tương Tử Hên, Vạn Tịch Văn hoảng hốt, tay phải cầm cây kéo mà chỉ mãi suy nghĩ xuất thần, Chu Gấm nhìn mà thấy khiếp sợ.

Từ khi chủ tử nhận được tin của Bích Lan, cứ mãi ngồi trước thi án như vậy, một canh giờ trôi qua rồi cũng không nhúc nhích. Chu Gấm nghĩ chắc chủ tử mãi nghĩ chuyện gì, đưa tay muốn lấy cái kéo, lại bị chủ tử như nổi điên đẩy ra, thiếu chút nữa đụng làm tay bị thương.

Lúc này chủ tử không nghe bất cứ lời khuyên nào, Chu Gấm cũng không dám để mình chủ tử trong phòng, chỉ đành đứng một bên, đứng đến khi chân cũng tê cứng.

“Sao lại như vậy, tại sao điện hạ lại có thể tha cho thị ta, lại còn tìm y cho thị?”

Chu Gấm không ngờ Vạn Tịch Văn lại đột nhiên mở miệng, lúc này trong phòng yên tĩnh đến mức cây kim rơi xuống cũng nghe thấy tiếng vang, đột nhiên có tiếng nói khiến cho tim nha đầu này sợ muốn nhảy ra ngoài. Cố gắng bình tĩnh lại, nhìn chủ tử không quay người, mới dè dặt mở lời.

“Chủ tử?”. Chỉ sợ là chủ tử tự mình lầm bầm, chứ người còn chưa tỉnh táo lại.

Vạn Tịch Văn từ từ nâng tay phải lên, cầm kéo, đem mảnh gấm Vân Nam Hách Liên Mẫn Mẫn ban thưởng cắt thành từng mảnh, tiếng kéo cắt vải xẹt xẹt, làm Chu Gấm dựng cả tóc gáy.

“Bích Lan sao rồi?”. Cất hết một thót vai, Vạn Tịch Văn mới dừng lại hỏi.

Nha đầu kia gấp gấp truyền tin, chỉ nói là điện hạ mang Chính phi xuất phủ chẩn mạch, có thể sẽ tra ra dị đường. Sau đó thì không có tin gì nữa.

Chu Gấm càng cúi thấp hơn, giọng nói mang theo tiếng nức nở, “Chủ tử, Bích Lan nhảy giếng rồi”.

Vạn Tịch Văn cất tēm một tiếng làm miếng vải thành hai mảnh, nhìn chăm chăm vào mặt bàn tròn, động tác cũng không dừng lại. Một lát sau, nàng ta đứng dậy ném hết mọi vật trên bàn xuống đất, hai tay chống mạnh lên bàn, cười ha ha không ngừng.

“Tốt, chết rất tốt. Chết rồi mới có thể giải thoát, không phải chịu sự khổ sở ở thế gian này nữa”. Không giống như mình, sống còn khổ hơn chết.

“Chủ tử, ngài vẫn ổn chứ? Ngài nên giữ gìn thân thể, nhưng mà người nhà của Bích Lan...”

“Không được nhúng tay vào. Bây giờ mà ra tay, rất dễ bị người khác tóm được dấu vết. Người nhà Bích Lan, bên kia đã sớm sắp xếp, không cần ta và người quan tâm”.

Chu Gấm không biết “Bên kia” mà chủ tử nói rốt cục là người phương nào, nhưng nha đầu này biết có một thế lực làm việc cho chủ tử, rất phục tùng mệnh lệnh của nàng.

“Điện hạ mang Hách Liên thị đi đâu, không tra được sao?”

“Đại quân sự sắp xếp âm vệ đi theo, không thể theo sau. Nếu cứ cố theo dõi, sẽ rất dễ bị lộ dấu vết”.

Vạn Tịch Văn thờ dài một tiếng, gọi người vào quét dọn. Hôm nay nghĩ không ra, chỉ có thể chờ xem kết quả của ngày mai.

Tông Chính Lâm trở lại Tiền viện, vừa vào đến phòng ngủ, đã gọi Vệ Chân đi chuẩn bị nước tắm rửa.

Vệ Chân dừng bước nhìn sắc trời, rõ ràng là chưa đến giờ Dậu, sao điện hạ lại muốn tắm rửa vào giữa ban ngày thế này?

“Chủ tử, lúc này đợi phòng bếp nấu nước cũng phải mất một khắc, hay là ngài đến chỗ Dao chủ tử thay quần áo?”. Phòng bếp của Dao chủ tử cực kỳ xa xỉ, bếp lúc nào cũng đồ lửa mười hai canh giờ một ngày, lý do chỉ vì sợ kia đói bụng lại không kịp chuẩn bị đồ ăn.

Tông Chính Lâm cười ngoại bào, tiện tay ném lên ghế đầu.

“Nghe lệnh làm đi. Nhiều lời thế làm gì?”. Nếu có thể trở về Đan Như Uyển, hẳn tội gì bỏ mất cơ hội được nể nhân hầu tắm rửa mà lại tự mình tắm chứ.

Từ sau lần Mộ Tịch Dao khó chịu khi ngửi thấy mùi hương phấn, mỗi lần phải tiếp xúc với những nữ nhân khác Tông Chính Lâm sẽ không trực tiếp đến gặp nàng. Tuy trong phủ đã sớm có lệnh cấm đốt hương phấn, nhưng Tông Chính Lâm lo trên người mình dính đồ không sạch sẽ, khiến nàng dị ứng lệ ướt long lanh, tuy rằng không kêu khổ, nhưng hẳn nhìn thấy thì thực tức giận.

Vệ Chân bị điện hạ bác bỏ đề nghị, rũ mắt cúi đầu thành thật đi phòng bếp truyền lời. Tính tình điện hạ nhà hắn, đúng là càng ngày càng không ổn định, chắc chắn là do ở lâu với Dao chủ tử nên mới thế. Ngay cả thói quen duy trì hơn mười năm cũng dần dần thay đổi.

Trước kia chủ tử thích ăn chay, gần như không ăn mặn. Nhưng từ khi đón vị kia nhập phủ, Dao chủ tử là người chẳng chê thức ăn ngon gì, một mình ăn chưa đủ còn nhiệt tình gấp vào chén điện hạ, dần dần điện hạ cũng thay đổi khẩu vị giống như ai đó. Số lượng đầu bếp ở Đan Như Uyển hiện nay, không cần đếm cũng dám nói là số lượng không dưới hai bàn tay. Đây là còn chưa tính vị sự phụ tìm từ Thực Trung về.

Vệ Chân nhớ đến những ý tưởng hoang đường về các món mỹ thực của Dao chủ tử, cảm thấy tất cả đều là vì điện hạ nuông chiều mà ra. Vị kia thậm chí còn phát ngôn là, nàng muốn tập hợp tất cả các đầu bếp nổi danh ở các nơi, một tháng không ngày nào bị lặp lại món ăn, lời ấy cũng dám nói trước mặt điện hạ, khẩu khí đó, đúng là không có chút tự xấu hổ khiếm tốn gì, cũng không sợ bị chủ tử răn đe là quá độ.

Điện hạ trước kia cũng giống các vị hoàng tử khác, ngẫu nhiên sẽ cài trâm hoa trên tóc. Vệ Chân vẫn nhớ, lần đầu Dao chủ tử thấy trâm hoa trên tóc điện hạ, cảnh tượng đúng là kinh thiên động địa, thực sự không ra làm sao.

Trên trâm cài của điện hạ chẳng qua chỉ khắc bông hoa dương đào mà thôi, cũng không phải là loại hoa mà nữ nhân thích như là mẫu đơn hay thược dược, bà cô kia cứ như là phát hiện ra một điều gì ghê gớm lắm, cứ trợn mắt lên nhìn trên đầu điện hạ. Cuối cùng không nhìn được, ha ha cười, cười nghiêng ngửa, cười đến mức không thở được, sau bị vẻ mặt đen xì của điện hạ dọa sợ mới dừng lại. Tuy là dần dần mất tiếng, nhưng dáng vẻ của Dao chủ tử thì ai nhìn cũng hiểu, tuy không hé môi, đầu cúi thấp, nhưng bà vai run không ngừng.

Vốn chuyện đã xong, ai biết vị kia đúng là không bớt lo, thật sự gây ra chuyện. Buổi trưa lúc ăn cá, vì nhìn chăm chăm vào trâm hoa trên đầu chủ tử, cười, cuối cùng bị hóc xương cá.

Lúc này vị kia thì yên tĩnh lại, nhưng điện hạ lại nổi tính trẻ con, nhìn vị kia bị giầy vò mãi khóc rống lên mới thỉnh ngừ y đến gấp xương cá ra.

Sau khi đưa ngừ y ra ngoài, Lục điện hạ tức giận dạy dỗ, ai ngờ Dao chủ tử lê hoa đài vờngrưng khóc, ủy khuất nức nở kể lể, mấy năm nay chuyện này vẫn còn bị xem là chuyện cười.

Ai biết vị kia còn không biết trời cao đất dày lắm bằm, “Ai bảo điện hạ ngài là đàn ông mà còn học tiểu cô nương cài trâm hoa, nữ tính như thế! Cũng

không phải bạch diện thư sinh, vờ tuấn tú làm gì”.

Câu này làm điện hạ tức đến mức mặt xanh tím, nhìn rõ cả gân xanh trên trán đang giật giật.

Trâm hoa của nam tử, là chuyện tao nhã bao nhiêu ở Đại Ngụy. Thế mà không hiểu sao vào miệng Dao chủ lại thành nữ tính, sao điện hạ có thể không tức giận?

Từ đó về sau, Lục điện hạ không dùng đến hoa, không cần biết là hoa tươi hay là hoa chế tác, chỉ cần đưa đến trước mặt là sẽ bị giáo huấn.

Câu này của Dao chủ tử cũng khiến Thịnh Kinh náo nhiệt mấy ngày, làm cho mấy cửa hàng hoa lụa trăm cái buôn bán khó khăn, càng ngày càng ít gặp nam nhân cài hoa đi trên đường. Về phần những bạch diện thư sinh trong miệng chủ tử, càng sợ bị người ta chỉ trích là đàn bà, trở thành trò cười, lúc đi qua các cửa hàng kia đều tránh thật xa, cái tốc độ né tránh kia, đừng nói là văn nhân, nói là người có võ cũng không ai nghĩ ngờ.

Đây cũng là điểm mà Vệ Chân không rõ. Dao chủ tử chỉ tùy tiện khóc hai trận, ở trong phủ làm âm ỉ có nửa giờ, thế mà lại khiến cho bên ngoài nghe ngóng được, cũng theo nàng luôn! Cái thể giới này thực kỳ quái. ...

Vệ Chân đứng trước cửa, âm thầm suy nghĩ đạo lý trong đó, đang cảm thán Dao chủ tử quả nhiên không giống người thường, thì chợt nghe tiếng bước chân quen thuộc truyền đến.

“Vệ thống lĩnh”. Mặc Lan tò mò, nhìn cánh cửa đóng chặt, “Điện hạ trở về rồi?”.

Vệ Chân gật đầu, “Đang trong phòng rửa mặt”. Lúc này lại nói là ngâm nước nóng thì có vẻ không ổn.

“Thế thì đúng lúc quá. Chủ tử bảo nô tỳ tới hỏi điện hạ thích cua hấp hay xào nhanh?”

Vệ Chân đang muốn trả lời điện hạ không thích ăn cua, liền nghe tiếng truyền tới từ nội thất, “Ai cho nàng ấy ăn cua?”

Tông Chính Lâm đổi một bộ quần áo ở nhà, đẩy cửa ra, vẻ mặt nghiêm khắc, “Ngươi đã dặn không được ăn cua, cho dù chủ tử của ngươi quên, thì đám người hầu các ngươi chẳng lẽ cũng không nhớ được?”. Cua có tính hàn, Mộ Tịch Dao mang thai nên không được ăn.

Mặc Lan hoảng sợ, vội vàng bẩm báo chi tiết, “Bẩm điện hạ, là bên thôn trang đưa đến một sọt cua. Chủ tử nói thời tiết thích hợp nên muốn lấy rượu hoa cúc mà người tự tay ủ cho điện hạ thưởng thức. Thuận tiện lấy cua nhấm rượu, nhất định sẽ rất ngon”.

Lúc Lục điện hạ ở trước mặt chủ tử thì rất dễ nói chuyện, nhưng đối với các nàng, và hạ nhân trong phủ thì đôi khi lại nghiêm khắc đến dọa người.

Nghe vậy Tông Chính Lâm mới giãn nét mặt, “ ăn hấp đi”. Ăn đồ thanh đạm một chút, để khỏi cho nàng thêm ăn lại làm nũng với hắn.

“Trắc phi ở đâu?”. Theo thói quen làm việc và nghỉ ngơi của tiểu nữ nhân, thì lúc này nàng không ở thư phòng, có lẽ ở trong phòng Thành Khánh dạy hán nhận chữ.

“Chủ tử đang hỏi chuyện Điện quân sự ở chính phòng”. Mấy ngày nữa tiểu chủ tử tròn một tuổi, cuối cùng thì chủ tử nhà nàng cũng nhớ tới chuyện phải làm yến hội.

Tông Chính Lâm đi đến Đan Như Uyển, nghe Mặc Lan trả lời, liền biết chuyện Mộ Tịch Dao hỏi là gì. Có thể khiến nàng chủ động gọi Điện Phúc Sơn đến, không phải chuyện ăn, thì chính là chuyện quan trọng với nàng.

“Vệ Chân, gọi Nghiêm Thừa Chu đem hòm đồ mang từ Thục Trung về chuyển đến nội viện Trắc phi”. Lúc rời kinh đã nhận lời nàng mang lễ vật tốt nhất về cho Thành Khánh. Nàng vốn hấp tấp, nếu nhớ tới lại bận rộn một hồi.

Mộ Tịch Dao xem kỹ danh sách, vẽ một vòng lên tên Tư công chúa, liệt vào danh sách người không được hoan nghênh. Còn có Tông Chính Thuần và Thái tử, nàng cũng không muốn mời, đáng tiếc hai vị này còn trên cả Tông Chính Lâm, không có cách nào. Còn về Tông Chính Oánh, tuy đại boss phải kêu một tiếng hoàng tử, nhưng dù sao cũng chỉ là công chúa, không khó chơi như hoàng tử, nên nàng vẫn có thể thoải mái động tay động chân.

Điện Phúc Sơn nhận lại danh sách mà Dao chủ tử vừa xem, liếc mắt một cái, một nét đồ rục gạch tên Tư công chúa đi.

Mặt của đại quân sự co quắp, có chút xúc động muốn lau mồ hôi trán. Trắc phi ngài còn thấp so với vị kia. Nếu cứ không tuân theo quy củ như vậy, có vẻ không ổn lắm thì phải?

Mộ Tịch Dao tỏ vẻ không quan tâm, nhìn đại quân sự đang do dự không biết có nên mở miệng hay không, sao nàng lại không biết ông ta đang băn khoăn gì, “Đem danh sách này giao cho điện hạ nhà ngươi, sau đó thì đã có gia chủ nhà ta xử lý, quân sự ngài cứ yên tâm”.

Yên tâm đi? Điện Phúc Sơn cảm thấy lời này rất quen tai. Cố nhớ lại, thiếu chút nữa chân mềm nhũn vì bị dọa sợ. Trong nội cung, mỗi lần Cố tổng quản phụng chỉ ban chết cho phi tần, lời cuối cùng hình như cũng là câu này?

Điện Phúc Sơn đau khổ nhìn vị chủ tử không thể chọc này. Bà cô ơi, ngài nói chuyện, có thể đề ý chút không?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 159: Trêu Chọc

Edit: Linh Sờ Tinh

Điền Phúc Sơn cầm danh sách, u sầu âm ỉm đi ra cửa, vừa qua cửa thứ hai liền gặp Lục điện hạ – người có thể làm chủ đang ở đối diện đi tới.

“Sao?”. Mộ Tịch Dao nhanh vậy mà đã hỏi xong mọi việc sao?

Đại quân sự vội đưa danh sách khách mời lên, tờ thiếp vừa rời tay, tựa như vút được củ khoai phồng tay, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn. Dao chủ tử vốn muốn gây sự, vẫn nên để điện hạ nhận thì hơn. Để những người dưới như bọn họ làm, đầu nhỏ gan bé, không thể ứng phó được.

Tông Chính Lâm chỉ lướt qua, thần sắc không hề biến hóa, đưa tờ thiếp lại cho Điền Phúc Sơn, mang theo Vệ Chân tiếp tục đi về trước. “Cứ làm theo ý Trắc phi đi”.

Hắn còn đang tò mò là vì sao Mộ Tịch Dao lại đặc biệt nhìn Tông Chính Oánh, không ngờ nàng lại nhân cơ hội này để trả thù. Nàng đúng là, lòng dạ đã hẹp hòi còn lắm thủ đoạn.

Mộ Tịch Dao đang thương lượng với Triệu ma ma, muốn đích thân ra cánh rừng sau hậu viện để đào rượu hoa cúc .

“Chủ tử ngài nghe lời lão nô đi, ngày mưa đường rừng khó đi, ngài bụng đã lớn , sao còn muốn đi đến chỗ đầy bùn đất nghịch ngợm làm gì? Nếu ngày lo lắng bọn nha đầu tay chân vụng về làm rơi mấy bình bảo bối của ngài thì đề lão nô đi theo nhìn không được sao?”.

Không được, đương nhiên không được? Từ khi Tông Chính Lâm về phủ, khó khăn lắm mới có cơ hội, không nhân cơ hội chuồn ra ngoài, chẳng nhẽ đợi Tông Chính Lâm trở về để tiếp tục bị quản giáo sao?

Sau buổi trưa trời đã tạnh mưa rồi, những vẫn có chút mưa bụi mờ mờ. Thời tiết này, cầm cái cuốc đi vào vườn, đóng giả làm Lâm muội muội một lần xem sao, cảm giác rất có tính nghệ sỹ. À, còn phải mang đàn ngọc của nữa. Đàn một khúc “Táng hoa” sẽ càng làm nổi bật bầu không khí.

Mộ Tịch Dao rảnh rồi, không thêm đề ý gì , lại tìm được trò vui để làm, đương nhiên là tìm mọi cách để thực hiện.

Tông Chính Lâm vừa vào đến chủ viện, ở ngoài hành lang đã nghe được âm thanh ồn ào trong phòng. Tiếng Mộ Tịch Dao loáng thoáng truyền ra, nghe giọng điệu kia là biết nàng lại không yên phận , mình đến thật đúng lúc.

“Lại định làm gì?”. Một câu của Lục điện hạ làm cả phòng lập tức im lặng. Tông Chính Lâm bước vào phòng, nhìn chằm chằm người đang được mọi người vây quanh, đang mặc quần áo để ra ngoài, hắn chờ nàng trả lời. Bên ngoài mưa nhỏ vừa ngớt một chút, nữ nhân này lại định vội vàng đi đâu?

“Điện hạ”. Ôi trời ơi, boss đại nhân càng ngày càng xuất quỷ nhập thần!

Mộ Tịch Dao từ từ để cái mũi xuống, bĩu môi, lúc quay người lại nhìn Tông Chính Lâm khuôn mặt đã đổi thành tươi cười ngọt ngào. Mặc Lan ở bên cạnh nhìn nàng thay đổi trong chớp mắt, không khỏi cảm thấy bản lĩnh của chủ tử thật sự là càng ngày càng cao thâm.

“Thiếp và điện hạ tự mình đi lấy rượu đi”. Lục điện hạ về lúc này, không chỉ quá nhiều hào hứng của nàng, mà còn không cho nàng đi ra là cái chắc . Quả nhiên là làm người ta chán ghét.

Quan trọng nhất là tuyệt đối không thể để hắn biết là nàng muốn ra ngoài chơi đùa, nếu không về sau hắn sẽ quản càng nghiêm. Bây giờ phải nói thật khéo , để cho boss biết nàng rất chân thành , tốt nhất là đồng ý cùng ra ngoài. Mộ Tịch Dao đã không còn vọng tưởng rằng mình có thể một mình ra ngoài rồi.

Quả nhiên, Tông Chính Lâm đi đến, không nói một lời nào, cởi áo choàng của nàng, đưa cho Mặc Lan . “Bản điện thấy nàng không có cách nào tỉnh tâm, còn có thể toán tính mưu ma chước quỷ. Hôm nay có nói gì cũng vô dụng, uống rượu trong phòng kiểu kiểu là được rồi”.

Cũng được ? Dựa vào cái gì nói thôi là thôi? Mộ Tịch Dao chu môi không vui. Nâng tay giặt một góc áo choàng, kéo lấy không cho Mặc Lan mang đi. Đôi mắt đẹp nhút nhát lại e lệ nhìn chằm chằm Tông Chính Lâm, long lanh ngập nước, tui thân vô cùng.

Trong phòng ngoài Mộ Tịch Dao cảm thấy biểu hiện bình thường, không ai tin là nàng thật sự sợ. Ánh mắt chủ tử ngài sinh động như vậy, nhưng khí thế lại không khuất phục , bảo tui nó tỳ nghi thế nào đây?

“Chủ tử?”. Mặc Lan bắt đầu dĩ. Dáng vẻ này đâu giống người đã làm mẹ. Trước mặt điện hạ mà ngài cũng dám làm động tác này, không sợ bị người ta chê cười sao? Hơn nữa, điện hạ này đã đến là biết giờ không còn sớm, muốn đến nói chuyện một lát rồi ăn cơm, ngài còn muốn đi đâu ?

Tông Chính Lâm bị dáng vẻ vô lại của nàng chọc cười, thật sự là càng sống càng thật lười lười. Lục điện hạ cũng không cần, ngồi lên giường La Hán, đuổi chân dài , nhận chén trà Bích Loa xuân mà Huệ Lan đưa lên, lười biếng nói , “Hôm nay đi vườn chơi, hay là ra thẳng đi chèo thuyền du ngoạn hồ Văn

Dương, Kiều Kiều tự nghĩ cho kỹ”.

Bàn tay đang kéo áo khoác của Mộ Tịch Dao dừng lại một chút, trong nháy mắt, chu miệng một cái rồi ngoan ngoãn nghe lời.

Ở trong nhà người ta đương nhiên là phải cúi đầu thôi. Nếu nàng là đương gia, tất nhiên cũng sẽ nhốt boss lại giam trong phủ, còn mình thì ngày ngày ăn ngon mặc đẹp dạo chơi khắp nơi.

Gan của Mộ Tịch Dao thực không nhỏ, dám nghĩ nhốt Kiến An để dễ xử giã.

Sắn sủa tỏ vẻ, chọn cái tháp cách xa boss nhất để ngồi xuống, Mộ Tịch Dao bữu mỗi cầm quyển sách tỏ vẻ như đang xem sách. Thực ra tâm tư lại không ở trên sách, đang tính toán, sáng mai thừa dịp boss ra ngoài sẽ ....à? Sáng mai?

Sáng mai lại đúng là ngày nghỉ đến tái khám, Hách Liên Mẫn Mẫn nhất định sẽ sợ hãi, hoa lệ xoay người ảm ức. Sao chuyện quan trọng như thế mà không thấy Tông Chính Lâm nói đến? Chẳng nhẽ đại boss đã sắp xếp ổn thỏa?

Mộ Tịch Dao thò đầu lên từ sau trang sách, lén lút nhìn bóng lưng nam nhân đang chuyên chú phẩm trà.

À, đôi áo bào, tóc trên trán còn hơi ẩm, ngay cả giày cũng đổi... Xem ra là mang theo lão bà chàng chàng thiếp thiếp ra ngoài, bây giờ “hủy bằng chứng” xong mới đến chỗ nàng trên chóc.

Đôi mắt Mộ Tịch Dao sáng lấp lánh, cầm quyển sách che hơn nửa khuôn mặt, trong đôi mắt đen không có một chút thành thật.

Đôi mắt phượng của Tông Chính Lâm mặc dù hơi lờ mờ sau làn hơi nước của chén trà, nhưng vẫn thấy rõ ràng đáng vẻ lạnh lợi của nàng.

“Nhìn đủ chưa? Nếu Kiều Kiều thích thì chi bằng lại đây nhìn tỉ mỉ xem thế nào”. Tiếng vừa dứt, đã thấy nữ nhân đối diện nâng quyển sách lên, che kín khuôn mặt. Chẳng qua là tên quyển sách kia thì... khéo mỗi Tông Chính Lâm nhếch lên, mắt phượng càng ngày càng thâm thúy. Một cuốn sách như thế, bị tiểu nữ nhân cầm, ý tứ ám chỉ, làm hấn miên man liên tưởng.

“Nếu Kiều Kiều đã thắng thán như thế, bản điện không muốn suy nghĩ cũng rất khó”. Thực ra thì Lục điện hạ đã có rất nhiều suy nghĩ, nhưng nữ nhân đối diện còn chưa nhận ra, ban đầu là chỉ có ý trêu đùa, nhưng cuối cùng Tông Chính Lâm đã có ý định thay bằng thành hành động.

Cho đám người Triệu ma ma lui xuống, lát nữa nữ nhân này nhất định sẽ giận dữ, vừa hay hấn qua an ủi một chút, thuận tiện nếm chút hương vị mỹ nhân.

Mộ Tịch Dao khó hiểu, Tông Chính Lâm có ý gì? Nàng đâu có đụng chạm gì hấn?

Cái trán nhỏ lại từ từ nhỏ lên, ánh mắt chạm phải vẻ mặt chờ xem kịch vui của boss.

Cẩn thận nhìn lại, đôi mắt phượng kia đang nhìn thẳng vào quyển sách trước mặt nàng, cười đến một cách rất xấu xa. Về mặt đó thật đúng là muốn ăn đập mà.

Mộ Tịch Dao cảm thấy không ổn, thu hồi ánh mắt, rũ mắt xuống, giọng cao quyển sách trước mặt lên. Rất nhanh đọc lướt qua hai hàng chữ, lập tức kinh hô một tiếng, đồ mặt vứt sách ra xa. Thẹn quá hóa giận, vừa hung hăng vỗ lên nệm vừa thầm mắng Tông Chính Lâm vô sỉ.

Lục điện hạ nhìn Mộ Tịch Dao phát cáu, mới đầu còn thấy rất thú vị, sau đó thấy nàng thực sự xấu hổ và giận dữ, cánh tay trắng ngọc như tuyết thật sự không thể chịu nổi nàng chà đạp như vậy đâu. Bước một bước dài, ôm người đang gầy dựa lại.

“Được rồi, đừng âm ỉ, Kiều Kiều cần gì phải tức giận. Dù nàng như thế nào, bản điện đều yêu”. Nữ tử da mặt mỏng, Mộ Tịch Dao ngoài việc đôi khi nóng nảy lớn mặt chút, thì còn lại vẫn luôn dễ thẹn thùng. Đáng vẻ như vậy bị hấn nhìn hấy, nhất định là xấu hổ đến tột đỉnh rồi.

Tông Chính Lâm nghe nói nếu nữ tử bị xấu mặt trước người trong lòng thì sẽ cực kỳ khó chịu. Đáng vẻ của Mộ Tịch Dao như thế này, đúng là trái ngược với tên. Sự so sánh này làm tâm tình Lục điện hạ cực kỳ thoải mái.

Tông Chính Lâm còn đang cảm thấy rất tốt, Mộ Tịch Dao lại hận không thể đập nam nhân kia ra cửa.

Yêu cái rắm! Trong lòng Mộ Tịch Dao mắng to. Đây là chuyện yêu hay không yêu sao? Boss càng ngày càng vô sỉ, rõ ràng là hấn đã mang sách này vào phòng nàng! Chuyện này với chuyện yêu hay không có liên quan gì đâu.

Tranh vẽ kia nàng đã thấy rồi, đến cả hủ nữ lâu năm như nàng nhìn còn xấu hổ tím đập mạnh, còn lời chú giải trên lề sách kia nữa! Ta phi, lối chữ thảo rồng bay phượng múa của boss lại xuất hiện chú giải ở đây! Cái này còn có mặt mũi hay không đây!

“Ngài, ngài thế mà...”. Mặt Mộ Tịch Dao đỏ ửng, run rẩy chỉ trích nam nhân vô lại.

Tông Chính Lâm cười to, giữ lấy cái đầu đang lắc lư vì giận dữ của nàng, cúi đầu nhìn đôi mắt vì lửa giận mà đỏ lên kia, càng thấy sức sống tươi đẹp.

“Lúc tiêu diệt phản đảng Thục Trung ta vô tình có được, tục truyền là bí mật tiên triều, có thể trợ hứng cho nam nữ, rất dễ có con trai. Hôm qua để lại trong phòng Kiều Kiều, sao hôm nay nàng mới thấy?”

Đề lại từ hôm qua? Ngay cả tại Mộ Tịch Dao cũng nóng ran. ... Triệu ma ma có biết chứ không a? A,A? Hôm qua sắp xếp lại phòng, ngoài Triệu ma ma cũng không có người ngoài nào khác ?

“Điện hạ!”. Mộ Tịch Dao kéo vạt áo hắn, cắn lên cằm hắn một cái, lần này nàng nhẩn tâm dùng sức. “Sao ngài có thể đem loại sách này, loại ... sách dạy hư trẻ con, còn tùy tiện để trong phòng thiếp?”. Mộ Tịch Dao vội vàng, nói không lựa lời, lại làm nét vui vẻ trong mắt Tông Chính Lâm càng sâu.

Lời vừa khỏi miệng, Mộ Tịch Dao lại lúng túng trước rồi. Nàng muốn nói “đây cái xấu” kia mà, cái mồm không nghe lời này, bị chơi khăm rồi.

“Sao Kiều Kiều lại là trẻ con?”. Tông Chính Lâm ôm nàng cười , mặt mày nhu hòa, tuần nhan lại càng đẹp mắt làm cho người ta chói mắt.

“Sách này là ta đặc biệt mang về cho Kiều Kiều, lúc rảnh rồi thử xem xem”. Lục điện hạ tiếp tục trêu chọc, lập tức bị Mộ Tịch Dao tức giận đập cho một nhát, Tông Chính Lâm vỗ vỗ lưng nàng, tránh cho nàng kích động quá, lại ảnh hưởng đến con.

Hai người ôm nhau thân mật nửa ngày, Tông Chính Lâm vẫn chưa thỏa mãn rồi khỏi nàng.

“Mới nhìn cái gì?”

“Có tạt giặt mình, gian phu sau khi đã tắm rửa sạch sẽ!”. Chuyện nhỏ, dấu hiệu nam nhân ăn vụng, thiếp có thể đọc cả đấy.

Lục điện hạ biết nàng chỉ có ý trêu chọc, liền phụ họa nàng, “Giọng điệu này của Kiều Kiều, đúng là nồng nàn giấm chua”.

Mộ Tịch Dao hếch cằm, hiện rõ vẻ đắc ý, “Thiếp có nhan sắc có thủ đoạn có bạc có con, cần gì phải ăn giấm chua người khác?”. Boss , chẳng qua là ngài may mắn, có một thân thể cao quý, nếu không thiếp cũng không thêm dây dưa với ngài đâu.

Tông Chính Lâm xoa bóp mũi nàng, nữ nhân này càng ngày càng không biết xấu hổ là gì.

“Giờ Kiều Kiều đắc tội người ta, lần sau gặp lại, Tông Chính Oánh nhất định sẽ càng ác liệt. Thật không cần bản điện hạ che chở?”. Mộ Tịch Dao chủ trương thủ đoạn luôn ôn hòa, Lục điện hạ quả thực không để vào mắt. Rõ ràng nữ nhân này còn nhiều biện pháp mà, lại cố tình hết lần này đến lần khác lên lút muốn phân cao thấp với Tông Chính Oánh. Có sức lực đối phó người khác, không bằng đặt lên người hắn và con trai.

“Chuyện của nữ nhân , thiếp đương nhiên quen thuộc hơn ngài. Sao phải cần điện hạ nhúng tay. Nói cứ như thiếp không có tài cán gì vậy”. Tông Chính Lâm khí cường thịnh trở lại, luôn không chú ý thời điểm, dựa vào nam nhân mặc dù bớt việc, nhưng mà dùng bản lĩnh chính mình mới tốt.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Dạy Con

Edit: Linh Sờ Tinh

“Chủ tử, bên phòng bếp đã chuẩn bị xong đồ ăn, bây giờ có thể bày cơm chưa ạ ?”. Quế ma ma ôm Thành Khánh vào phòng, vừa lúc gặp nha đầu đưa tin nên thuận tiện nói luôn.

“Phụ thân”. Thành Khánh vừa thấy Tông Chính Lâm, giờ hai cánh tay ra tỏ ý muốn ôm.

Mộ Tịch Dao nghe bé gọi, nheo mắt, vội qua kéo tay Tông Chính Lâm, âm thầm cản trở không cho hắn ôm Thành Khánh vào ngực.

“Từ từ hãy bày cơm, đem cơm của Thành Khánh lên trước”. Hôm nay phải dạy nhóc con tự mình ăn cơm, cho hắn ăn xong sắp mâm cũng không muộn.

“Ma ma, người để Thành Khánh ngồi lên ghế nhỏ đi, rửa tay luôn”.

Rõ ràng hai mẹ con bọn họ ở cạnh nhau nhiều hơn ,thể mà nhóc con lại gọi Tông Chính Lâm một cách sung sướng, một lòng chỉ nghĩ đến vui chơi, ngay cả câu gọi người cũng không thêm gọi. Tật xấu này phải sửa. Nếu không thành cái tình cứ ai có ăn là gọi là mẹ thì phải đánh một trận mới được.

Tông Chính Lâm hiểu ý nàng, chỉ qua sờ đầu Thành Khánh, cũng không chơi đùa với hắn như thường ngày, mà quay người ngồi cạnh bàn tròn, đợi Mộ Tịch Dao tự hầu hạ mình rửa tay.

Lần đầu tiên Bánh bao nhỏ bị cha bỏ qua, ủy khuất mím môi, nước mắt lưng tròng nhìn qua cha hắn, lúc này mới nhìn Mộ Tịch Dao kêu to, “Nương”.

Mộ Tịch Dao đưa khăn cho Tông Chính Lâm, đi qua hôn hai má Thành Khánh một chút mới thỏa mãn.

Trẻ con phải dạy dỗ từ nhỏ, nếu không thì sau này lớn lên sẽ bị người khác chê cười. Trong cung rất nhiều trường bối, trên miệng lúc nào cũng phải treo lời chào hỏi, mới có thể làm người khác yêu thích, che chở nhiều hơn một chút.

“Thành Khánh phải nhớ, trong cung khi gặp lão tổ tông và hoàng gia gia phải chào trước”.

Bánh bao nhỏ nhớ rõ hai người trong miệng Mộ Tịch Dao, nghe xong là biết, ngay lập tức một loạt câu chào hỏi bật ra. Đáng về kia, giống hệt lúc Mộ Tịch Dao dạy hần nhận biết đồ vật qua tranh.

Xong, chẳng lẽ là nghi nằng đang chơi đùa với hần sao. Mặt Mộ Tịch Dao đen lại. Nuôi dạy một đứa con trai thật sự là tốn công.

Tông Chính Lâm nhìn cảnh mẹ nói gà con nói vịt, khóe môi hiện lên nụ cười.

Tuy Thành Khánh còn nhỏ như vậy, Mộ Tịch Dao vẫn kiên trì dạy quy củ. Bản thân nàng không tuân thủ lễ nghĩa nhưng lại muốn con trai phải là người có quy củ, hiểu chuyện.

“Thành Khánh ngoan, hôm nay bắt đầu học tự ăn cơm”. Mộ Tịch Dao bóp bóp khuôn mặt nhỏ của bánh bao, quả nhiên bị Triệu ma ma dạy dỗ, “Chủ tử, không được nhéo hai má của tiểu chủ tử, nhéo hư mắt thì không hay đâu”.

“Dạ, dạ, ma ma người cứ nói thẳng là sẽ bị chảy nước miếng là được, chứ hòng làm sao được”. Đứa trẻ nào không chảy nước miếng, sao lại nói là do nằng nhéo má bé chứ.

Triệu ma ma bắt đắc dĩ thở dài, lời này của chủ tử, thật là không nhã nhặn. Tiểu chủ tử bị mẹ dạy như vậy, nếu sau này lớn lên mà biết được thì làm thế nào, chắc chắn là sẽ xấu hổ lắm? Nhìn Lục điện hạ mặt mày nhu hòa bên cạnh, như chưa phát hiện điều gì khác thường, Triệu ma ma lại không khỏi thở dài.

Haizz, vị này vẫn chẳng thay đổi gì cả chỉ ở bên cạnh nhìn, rất ít nhúng tay vào chuyện Dao chủ tử dạy con trai. Đáng tiếc là Thục phi nương nương không biết chuyện, nếu không thì cũng sẽ không để hai vị chủ tử tùy ý chăm sóc tiểu hoàng tôn bảo bối của nương nương như thế này đâu.

Mộ Tịch Dao gọi người mang chén nhỏ muỗng nhỏ mà nàng đặc biệt làm cho Thành Khánh tới, đưa vào tay hần, kiên nhẫn dạy hần cầm thìa. Sau đó mất thật lâu thời gian mới có thể khiến bánh bao nhỏ hiểu rõ, vật này tuy mới lạ nhưng không phải để cho hần lấy gỗ chơi đùa, mà dùng để ăn cho no bụng.

Làm gì cũng phải có lúc mở đầu, thời gian sẽ dần dần càng ngày càng thuận tay. Thành Khánh vốn thông minh, lại bắt chước động tác của Mộ Tịch Dao, chỉ lát sau là có thể học được, cũng giống được vài ba phần.

Vú nuôi cầm một bát súp hơi lớn, thỉnh thoảng xúc một muỗng nhỏ đồ ăn vào bát cho bé, lúc thì chút rau củ, lúc thì thêm chút cháo, nhìn tiểu chủ tử vụng về xúc cơm vào miệng, tuy mặt mũi dính đầy cháo, chỉ vào miệng một chút nhưng vẫn cực kỳ vui vẻ.

Suy nghĩ của Dao chủ tử thật cổ quái. Chủ tử còn bé thế mà đã cho tiểu chủ tử ăn dặm, ngoại việc ngài hai bữa ăn sữa như thường, còn lại thì nếu không phải cháo gạo, bánh ngọt thì cũng là nước trái cây. May là tiểu chủ tử rất nghe lời, không ầm ĩ khóc nháo, hôm nay còn học tự ăn cơm. Còn nhỏ mà thông minh như vậy, trong kinh thành cũng chưa từng nghe thấy.

“Thành Khánh bảo bối ngoan nhất nè”. Mộ Tịch Dao đạt được mục đích, không hề keo kiệt lời khen với Bánh bao nhỏ, hôn khuôn mặt nhỏ của hần, vui vẻ nhìn cậu nhóc đánh hờn hờ.

Từ sau khi con trai ra đời, Tông Chính Lâm từ vẫn luôn nhìn con trai hần bị Mộ Tịch Dao lừa gạt hết lần này đến lần khác, cho tới bây giờ con trai đã ngoan ngoãn biết ngồi trên ghế, bắt đầu học ăn, khóe môi hần bắt gặp nhếch lên một ý cười vui vẻ.

Nàng ấy à, không có thói quen cưng chiều Thành Khánh, dạy dỗ cũng cực kỳ cẩn thận. Ngoài cái tính tình yêu mị một chút ra thì Mộ Tịch Dao cũng có thể được coi là quản lý gia đình chu đáo.

Vắt và dạy Thành Khánh ăn cơm, thấy hần đã ăn no, Mộ Tịch Dao mới gọi vú nuôi ôm hần đi tiêu cơm, đi đi lại lại một lát.

Sau đó mới lại quay sang gọi Huệ Lan bày cơm, đặt bình rượu hoa cúc trước mặt Tông Chính Lâm, “Xin nhờ điện hạ khai bình”. Đặt một tiếng xuống bàn, nàng sợ không biết không chế sức lực để mở nắp bình.

Tông Chính Lâm nhận lấy, từ từ bỏ dây thừng ra, vừa hé nắp bình thì ngay lập tức trong không khí tràn ngập mùi rượu.

Mộ Tịch Dao sững sờ nhìn động tác của boss, trong đầu chỉ có một ý niệm: lại bị lừa rồi.

Con bà nó (nguyên văn bản raw), chẳng phải là người ta nói mở nắp không cẩn thận sẽ vỡ nát cả bình hay sao? Sao hần lại chỉ cần hai ba động tác là đã mở được một cách ngay ngắn chỉnh tề thế kia, vô cùng thuần thục?

“Kiều Kiều còn không rót rượu?”. Ngây ngốc nhìn chằm chằm vào rượu làm chi?

Mộ Tịch Dao hoàn hồn, xấu hổ cười cười. May mắn, may mà nàng không tự mình hành động. Nếu không nàng mà mở rượu bằng cách chém ngang vào rượu thì chắc chắn thời khắc đó sẽ kinh động đến mức nào.

Rót một nửa bát rượu hoa quế cho Tông Chính Lâm, Mộ Tịch Dao chăm chăm nhìn hần, không thèm chớp mắt, chính là đang đợi đánh giá của hần.

Đây chính là rượu mà nàng tự nhường nhưng cũng không khống chế tốt, nhưng mà cũng cần được cổ vũ có đúng không? Nếu Lục điện hạ có ý chê bai, thì từ nay về sau nàng chỉ nên làm tốt việc ở thư phòng là được.

“thế nào ạ?” Mộ Tịch Dao cất tiếng hỏi. Nếu không phải là đại boss không cho nàng chạm vào rượu, thì cũng không nên để nàng chờ đợi phản ứng trong hoang mang thế này chứ.

Tông Chính Lâm nhìn vẻ mong đợi của nàng, cố ý kéo dài động tác, chậm chạp nhắm mắt thưởng một ngụm rượu.

Một lúc lâu sau, hắn mới nói: “còn thiếu một chút nhân ý”.

Lục điện hạ buông chén, không thấy có chút ý khen ngợi nào, thậm chí còn có chút miễn cưỡng. Dáng vẻ này làm Mộ Tịch Dao nghiêng răng nghiêng lợi.

Tuy nói cũng chẳng có nhiều hy vọng rằng có thể một lần là khiến hắn vừa ý, nhưng cũng không đến mức đả kích người khác như vậy chứ? Mộ Tịch Dao nói thì rất hay, nhưng cũng không cần động tay chân cho người ta ghét, đúng là gặp sự là phải biết ứng biến.

Tính trẻ con nổi lên, chẳng lẽ còn không thể ra chút động tác để bớt tức?.

Xú nam nhân không biết thương thức có phải không? Được! Nàng sẽ tặng nó cho người biết thương thức.

“Điện hạ cảm thấy không ngon?” Có chút tủi thân rồi kia, đầu hơi cúi xuống nhìn ngón tay.

Tông Chính Lâm nén cười, tiếp tục đùa, “Kiều Kiều cũng đừng nản chí, lần sau chú tâm hơn, nhất định sẽ tốt hơn nhiều”.

Lần sau? Còn có lần sau mới là lạ! Sự cố chấp trong các tính của Mộ Tịch Dao lại nổi lên, bà đây không thêm hầu hạ nữa.

“Điện hạ nếm thử thịt của xem thế nào, rượu này không hợp khẩu vị của ngài, thiếp gọi người đổi rượu khác?”. Vừa bóc cua cho Tông Chính Lâm, vừa liếc trộm Mặc Lan, Mộ Tịch Dao cười đầy âm mưu

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Cách Nói

Edit: Linh Sời Tinh

“Mặc Lan, mang vò rượu này xuống đi, rồi mang rượu Trúc Diệp Thanh mà điện hạ thích đến đây”. Mộ Tịch Dao cướp lấy vò rượu, nhét vào tay Mặc Lan.

Tông Chính Lâm đang muốn ngăn lại, lại bị Mộ Tịch Dao kéo ống tay áo, bóc thêm một miếng thịt cua.

“Điện hạ nếm thử xem, do chính thiếp giám sát phòng bếp chuẩn bị nguyên liệu rồi cho vào lòng hấp đấy”. Thực ra là do nàng hiếu kỳ xem liệu có phải cua ở đây khác của nàng biết không, nói ra chẳng qua là để Tông Chính Lâm phân tâm mà thôi.

Cua hấp là món rất hợp với khẩu vị thanh đạm của Tông Chính Lâm, Mộ Tịch Dao mềm mại cũng chỉ lột hai con cua. Lục điện hạ thấy nàng dụng tâm, cũng rất phối hợp ăn sạch.

Sau bữa tiệc cua, Mộ Tịch Dao ồn ào muốn tắm rửa, Tông Chính Lâm đang muốn ôm nàng ra sau, lại bị Đệ Ngũ Dật Triều cầu đến thư phòng nghị sự.

“Mặc Lan”. Vừa thấy Tông Chính Lâm đi ra ngoài, Mộ Tịch Dao lập tức gọi người.

“Chủ tử?”.

“Bảo phòng bếp làm chỗ cua còn lại đi, nhân tiện làm thêm mấy món ăn đưa đến Tiền viện, tiên sinh với Cung học sĩ chắc chưa dùng cơm. Trước khi tiên sinh về, nhớ bảo ngài ấy mang luôn nửa bình rượu hoa cúc về, cũng đỡ lãng phí đồ tốt”.

Thiếu nhân ý ư? Thiếp tặng hết cho người ta, ai bảo ngài lại xoi mói!

Mộ Tịch Dao sắp xếp xong, thông thả đến Song Yến trì rửa mặt. Để Mặc Lan và Triệu ma ma hai mặt nhìn nhau, ban đầu còn coi như bảo bối, sao nay lại tặng không cho người khác rồi? Chẳng lẽ là vì không được điện hạ khen ngợi nên giận dữ?

Đệ Ngũ Dật Triều thương nghị với Tông Chính Lâm xong, đặc biệt cảm tạ Trắc phi chuẩn bị đồ ăn rồi mới cùng Cung Thư Dương rời đi.

“Tiên sinh, xin dừng bước”. Mặc Lan nhanh chân đuổi theo, khó khăn lắm mới đuổi kịp ở cửa thùy hoa. “Đây là chủ tử giao phó, đặc biệt tặng rượu hoa quế tự tay ủ cho tiên sinh thưởng thức”.

Đệ Ngũ Dật Triều kinh ngạc. Đây là lần đầu Trắc phi tặng lễ, hơn nữa còn thực bất ngờ . Chuyện này thực mới lạ.

Nhìn vào rượu kia, thật là tinh xảo, đủ thấy chủ nhân đã mất rất nhiều tâm tư. Lại nhìn đầu mở bình trên miệng vào rượu, Đệ Ngũ Dật Triều suy nghĩ, cuối cùng cười cười. Hôm nay lúc điện hạ tới, vẻ mặt rất nhu hòa.

Nếu đoán không sai... Đệ Ngũ Dật Triều cười rất vui vẻ.

Trắc phi đã có ý tốt, nhưng lại sai thời điểm. Cũng không nói nhiều, vui vẻ nhận lấy.

“Phiền cô nương thay tại hạ tạ ơn thịnh tình của Trắc phi”.

Mặc Lan liên tục nói không dám, khách sáo tạm biệt xong mới vội vàng trở về Đan Như Uyển.

“Sao tiên sinh lại vui mừng như vậy?”. Cung Thư Dương dù sao cũng không khôn khéo từng trải như Đệ Ngũ Dật Triều, nhiều chuyện vẫn chưa thể hiểu hết được.

Đệ Ngũ Dật Triều nâng nâng vào rượu tinh xảo trên tay, cười giảo quyết.

“Không phải là vui mừng, mà là cảm khái”. Khoát tay áo, Đệ Ngũ Dật Triều vuốt râu cảm thán, “Tay nghề của Trắc phi, sợ là ta cũng không có phúc hưởng, đáng tiếc, đáng tiếc”.

Mặc Lan là đại nha hoàn đắc lực bên cạnh Mộ Tịch Dao, đêm nay hoàn bà từ trên đường thấy nàng đều ngừng việc trong tay tươi cười chào hỏi. Mặc Lan tính tình tốt, cũng khách khí trả lời, mới qua hai cửa, chưa đi được mấy bước đã bị Vệ Chân chặn đường.

“Vệ thống lĩnh?”. Hần hình như cũng đang đến Đan Như Uyển thì phải? Đến Đan Như Uyển vào lúc này, chẳng lẽ có chuyện gì?

“Mặc Lan cô nương, không ngờ lại gặp ở đây, thật là trùng hợp. Chủ tử sai thuộc hạ đến lấy bình rượu lúc này còn thừa, đúng lúc gặp cô nương ở đây, phiền cô nương bẩm báo Dao chủ tử một tiếng”.

Vệ Chân quay người đi trước, cố gắng đi thật chậm, chờ Mặc Lan đi cùng. Đi được hai bước mới phát hiện bên cạnh cũng không có ai, quay người lại thấy Mặc Lan vẫn đứng nguyên tại chỗ, mặt mở to, cứ như vậy chăm chăm nhìn hắn.

“Cô nương?”. Sao đột nhiên lại ngây ngốc nhìn người ta như vậy? Vệ Chân thấy hồ đồ. Bình thường khi nói tới hai đại nha hoàn bên Dao chủ tử thì Mặc Lan thông minh trầm ổn hơn so với Huệ Lan.

“Vệ đại nhân, chẳng phải chúng nô tỳ đã đưa Trúc Diệp Thanh đến Tiền viện rồi sao?”. Mặc Lan mở miệng thăm dò, trong lòng có một dự cảm xấu. Chuyện xấu rồi! Khó trách chủ tử lại giục nàng mau lấy rượu mang đi tặng.

“Điện hạ muốn Trúc Diệp Thanh làm gì? Chủ tử chính là muốn rượu hoa quế mà Dao chủ tử tự tay ủ”. Nha đầu này bình thường rất thông minh, sao hôm nay lại hồ đồ rồi?

Mặc Lan vội đến dập chân, vẻ mặt đau khổ nhìn Vệ Chân. “Đại nhân, rượu này lấy không nổi rồi. Chủ tử mới đem vào rượu kia tặng người ta rồi”.

Lời vừa dứt, đến lượt Vệ Chân tròn tròn mắt. Cứ tròn mắt nhìn chăm chăm nha hoàn đối diện, trong lòng lạnh run rồi lại lạnh run.

“Tặng người ta rồi?”. Vệ đại nhân không thể tin nổi, giọng cũng cao hơn bình thường, làm mấy ma ma quét dọn xung quanh tò mò nhìn sang.

*****

“Chủ tử, ngài lại giận dữ điện hạ sao?”. Triệu ma ma cẩn thận nhìn thần sắc Mộ Tịch Dao.

“Không có, ta nào có giận rồi như vậy”. Mộ Tịch Dao tròn mắt, giờ nàng đang rất vui. Nước tắm có bỏ thêm ít dược liệu vào, ngâm mình thật thoải mái.

Triệu ma ma chính là không tin, “Vậy ngài đem cái vào rượu bảo bối kia cho người khác, không đau lòng sao? Ngài chẳng phải đã chờ mong vào rượu đó cả năm trời sao?”.

Mộ Tịch Dao đưa tay nghịch đám cánh hoa trên mặt nước, khuôn mặt nàng hồng hào non mềm, cười một cách xinh đẹp rạng rỡ, vô cùng vui vẻ. “Không đau lòng, một chút cũng không đau lòng”. Nàng uống rượu là muốn làm chút chuyện mới mẻ, sao lại có thể đau lòng? Hơn nữa nàng cũng không thích rượu lắm.

Người thực sự phải đau lòng là cái kẻ già mồm nào đó cơ, giờ không được uống, đáng đời!

Nghĩ đến cảnh boss ăn phải cục tức, Mộ Tịch Dao vui vẻ, cũng chẳng thèm để ý về mặt khó hiểu của Triệu ma ma, vui vẻ nghịch nước cứ như bên cạnh không có ai vậy.

Vệ Chân rút đầu xuống tận vai, đứng bên ngoài thư phòng mà do dự. Hắn phải suy nghĩ câu nói bẩm báo chủ tử một cách cẩn thận, nếu không thì con tức của điện hạ có thể sẽ đổ lên người hắn.

“Người còn định đứng bên ngoài đến lúc nào?”. Công lực của Tông Chính Lâm thâm hậu, sớm đã biết Vệ Chân ở ngoài cửa. Vệ chân lẽ mề không dám vào phòng, không hiểu là chuyện gì khiến hắn khó xử như vậy?

“Điện hạ”. Vệ đại nhân cúi đầu thật thấp, mắt không dám nhìn lên trên.

“Đã làm xong việc?”. Tông Chính Lâm buông bút, nhìn hai tay hắn trông trơn, sắc mặt không khỏi đen lại.

Đến rồi! Vệ Chân âm thầm kêu khổ.

“Điện hạ, rượu đó, Dao chủ tử tặng người ta rồi”. Có một hơi nói hết sau đó Vệ Chân không dám lên tiếng nữa.

Một lúc lâu không nghe thấy động tĩnh gì hắn mới dám ngẩng đầu thăm dò, liền nghe điện hạ lạnh lùng hỏi, “Tặng cho ai?”.

“Tặng cho tiên sinh”. Dao chủ tử sao lại không khiến cho người ta bớt lo vậy chứ, chủ tử vừa rồi đi không lâu, vị kia đã gây chuyện. Vệ đại nhân thấy thật bất đắc dĩ, sao những chuyện không hay ho toàn vương vào hắn vậy.

Mộ Tịch Dao! Mắt phương Tông Chính Lâm càng sâu, nhớ tới lúc nàng cố ý ngăn cản hắn, mới hiểu ra là khi đó tiểu nữ nhân đã có chủ ý, nhưng dấu hắn đến khi chuyện xong.

Chọn Đề Ngũ Dật Triều để tặng rượu, chắc nàng nghĩ hắn Tông Chính Lâm sợ mất mặt, không có cách nào khác trị nàng?

Ngón tay của Tông Chính Lâm khẽ gõ lên mặt bàn. Xem ra nàng còn chưa hiểu rõ rằng, có nhiều thứ không thể đụng đến, cũng không phải là chuyện gì nàng cũng có lấy ra để vui đùa.

“Đi lấy Ngọc Tửu tưng cho tiên sinh, nói là Trắc phi cầm nhầm”.

Với năng lực của tiên sinh, chắc đã sớm biết việc này không thỏa đáng. Nhưng vẫn quang minh chính đại nhận lễ, chắc hẳn là ông ta chờ mình đưa rượu tiến cống đến đời.

Bởi vì Mộ Tịch Dao, lần trước ở phủ Di Thân vương đã bị thiệt mất trà ngon, bây giờ lại mất rượu ngon tuyệt thế, khoản nợ này, hắn phải đòi lại thế nào đây?

Vệ Chân ngẩng đầu, thấy ánh mắt lạnh băng của điện hạ mới vội vã rời đi. Tuy là chỉ thoáng nhìn, nhưng hắn thấy lửa giận rõ ràng trong mắt điện hạ, không thể nhầm được.

Lẽ vật là do Dao chủ tử tặng ra cửa rồi điện hạ lại đi đòi? Cái cớ này hắn chẳng thể chấp nhận, chớ đừng nói đến tiên sinh vốn đã đa mưu túc trí. Chuyện này thật sự là lại thành chuyện cười trong mắt người ta rồi.

“Thuộc hạ đi ngay”. Vệ Chân vội lui ra ngoài, nhìn mặt trắng sáng trên đầu, thở một hơi thật dài.

Ép mua chim ruồi của phủ công chúa, đòi lại rượu đã tặng, còn có chuyện gì mất mặt hơn nữa không, để hắn phải giải quyết hậu quả của Dao chủ tử?

Mộ Tịch Dao lười biếng dựa vào đầu giường, lật mình, đọc cuốn thoại bản mới kiếm được một cách say mê. Đúng lúc bị đoạn đối thoại rất tình trong sách chọc cười, thì thấy Tông Chính Lâm đi vào với vẻ mặt nghiêm túc.

Ồ? Sao hắn lại có phản ứng như vậy? Mộ Tịch Dao khó hiểu. Không phải là phản ứng của hắn nên là đen mặt tức giận, vừa vào cửa là phải tìm nàng tính sổ, hung hăng đánh nàng vài cái mới phải sao?

Ngay cả thủ đoạn trừng trị cũng đã nghĩ đến, có thể thấy nàng rõ ràng biết rõ còn có tình phạm lỗi.

“Kiều Kiều chẳng phải đã nói, rượu kia là cho bản điện ư?”. Giỏi lắm, thậm chí chẳng có chút hối hận khi phạm lỗi, còn cầm cuốn sách rác rưởi chẳng hiểu lấy ở đâu ra mà đọc một cách vui vẻ như thế.

Mộ Tịch Dao nháy mắt, “Đúng vậy a, vốn là vì điện hạ. Nhưng mà điện hạ không thích, tiếp liền tặng người khác”. Sao nàng xem kiểu gì cũng cảm thấy có vẻ không đúng a?

“Đã thế. Đã là đồ của bản điện, sao Kiều Kiều lại đụng đến?”. Tông Chính Lâm đi qua nâng cằm nàng lên, nhìn thẳng vào làn thu thủy của nàng.

Đồ của bản điện hạ? Mộ Tịch Dao nhướn mày. Rượu này tuy là vì cho boss ngài đấy, nhưng mà quyền sở hữu chưa có thay đổi nhanh vậy đâu?

“Không hiểu?”. Tông Chính Lâm cúi người lại gần, dừng lại cách nàng nửa tấc.

Mộ Tịch Dao nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Tông Chính Lâm, cảm giác người nọ đang rõ ràng đang tức giận. Chẳng lẽ mình vô tình giẫm phải mìn, chọc phải điểm kiêng kỵ của Tông Chính Lâm?

Mộ Tịch Dao rũ mắt, nhanh chóng suy nghĩ xem rốt cục mình chạm phải điểm nào của boss. Nghĩ đi nghĩ lại, mới giật mình hiểu ra: không đủ tôn trọng boss, chạm phải tính ích kỷ hoạch định đồ mà hấn sở hữu.

Thôi đi, chỉ có chút chuyện như vậy, ngài nói thẳng ra chẳng phải là xong? Thiếp mà biết ngài keo kiệt đến như vậy, thì dù rượu có hỏng cũng phải để lại, chứ tuyệt đối không dám tự chủ trương.

Mộ Tịch Dao thành khẩn thăm dò boss, “Không thể tự ý xử lý đồ của điện hạ? Trước khi làm gì cũng phải nói một tiếng với ngài?”.

Nộ khí của Tông Chính Lâm không giảm mà còn tang thêm. Đến tận bây giờ mà còn không hiểu rõ. Trong đầu nữ nhân này ngoại trừ vô rượu, không nghĩ được thứ gì sâu xa hơn sao?

Còn không phải? Mộ Tịch Dao u sầu. Rốt cục là gì? Ngài nói thẳng ra đi.

“Điện hạ, chẳng phải ngài hay trách đầu óc thiếp không thể dùng được? Lúc này sợ là tật xấu lại tái phát”. Mộ Tịch Dao rất thẳng thắn, không biết thì là không biết, có nghĩ cả ngày thì cũng chỉ như vậy thôi. Một là chờ nàng từ từ suy nghĩ đến khi hiểu rõ; hai là nói rõ ra, đỡ phải tự mình tức giận.

Tông Chính Lâm thấy nàng không giống giả bộ, vẻ mặt bức bối, mảy mui lại. Dáng vẻ này của nàng... hấn nắm lấy cảm Mộ Tịch Dao, nâng tay nhẹ nhàng phủ lên mặt nàng.

“Thế mà lại khiến bản điện hạ gặp phải chuyện này”. Tông Chính Lâm thở dài. Phát hỏa với Mộ Tịch Dao, còn mệt hơn so với việc đánh trận. Nữ nhân này thực dễ khiến cho người khác bức bối, rõ ràng là nàng phạm lỗi, cuối cùng lại là hấn nhường trước.

Giờ thì còn tức hơn, nàng mang vẻ mặt không kiên nhẫn, mong chờ hấn giải thích. Vị trí của hai người đúng là bị thay đổi triệt để

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Người Ngoài

Edit: Linh Sờ Tinh “Nếu Kiều Kiều không hiểu thì bản điện sẽ nói cho nàng nghe. Sau lần này, Kiều Kiều phải nhớ cho kỹ nếu không chắc chắn sẽ bị phạt”. Tông Chính Lâm xụ mặt, ngón tay vuốt ve má nàng hôn nhẹ lên đó. Sau đó hấn hướng ra sau gáy nàng, ngậm lấy dáy tai trắng nõn của nàng.

Thần sắc của Mộ Tịch Dao trở nên hơi lúng túng, nam nhân này có chuyện gì thì chẳng chịu nói cho tử tế, cứ phải nói với chút ám muội như thế làm gì.

“Cả thân thể và trái tim của Kiều Kiều, bản điện đều muốn hết”.

Tông Chính Lâm giữ gáy nàng, bàn tay hấn từ từ lướt xuống. “Phàm là thứ gì có từ chỗ Kiều Kiều mà ra, bất kể là người hay vật, ngoại trừ bản điện hạ, nam tử nào cũng không được phép chạm vào”.

Giọng nói đàn ông chậm chậm, nhưng từng chữ từng câu lại vô cùng rõ ràng.

Mộ Tịch Dao bị hấn ôm ở trước ngực, trong đầu lại rối loạn vô cùng.

Phàm là thứ từ nàng mà ra, người hay vật? Người, Thành Khánh? Vật... rượu hoa quế? Mộ Tịch Dao giật mình sững sờ.

Đợi đến khi hoàn hồn, Mộ Tịch Dao rút ra một kết luận: não của boss bị đờ rồi! Nam nhân này lại dám coi Thành Khánh và rượu ngang nhau, là nói nàng vất vả mang thai mười tháng, kinh thể hải tặc sinh ra một vô rượu?

“Đừng mơ!”. Mộ Tịch Dao tức giận hừ một tiếng. Boss, ngài có bệnh thì cũng không thể kéo thiếp cùng bị bệnh theo. Nhưng mà vẫn phải nhớ kỹ, nếu không sau này sẽ chịu phạt, cuộc sống mới khó khăn làm sao. Chẳng lẽ về sau nàng phải nhìn bánh bao lớn nhỏ của nàng, cũng như nhìn một đồng lon bia hay bình rượu nho hay sao? Đây chẳng phải là giày xéo con trai của nàng sao?

Giống như khi Lục điện hạ nghe Nguyên Thành đế dạy dỗ, Mộ Tịch Dao nghe Tông Chính Lâm nói chuyện cũng chỉ chọn thứ mà mình để ý, chứ những gì không liên quan không thích là không thêm để ý.

Tông Chính Lâm kiên nhẫn đợi nàng hoàn hồn, không ngờ lại đợi được một câu cự tuyệt đầy hỏa khí, trong giây lát mặt hấn đen như mực.

“Nói lại lần nữa!”. Tông Chính Lâm giữ chặt bả vai nàng, lông mày nhíu chặt, trong mắt phượng lửa giận bốc lên.

“Nói mấy lần nữa cũng thế”. Quy củ cái quỷ, Mộ Tịch Dao khó thở, “Con trai của thiếp sao có thể ngang hàng với loại rượu rẻ tiền kia, đây là cái đạo lý gì chứ? Thiếp sẽ mạch với mẫu phi, là điện hạ không nói đạo lý trước”.

Tông Chính Lâm vừa bị câu cự tuyệt của nàng làm cho tức giận, mặt lạnh như băng, rồi khi nghe xong câu nói sau của nàng, lập tức chấn động, kinh ngạc không thôi.

Câu này của Mộ Tịch Dao là có ý gì? Có liên quan gì đến chuyện hấn vừa nói?

Câu này nhìn khuôn mặt đã đỏ hồng của người phụ nữ trước mặt, hiển nhiên là hấn nhìn thấy nàng cũng tức giận không ít. Con giận này là sao ?

Tông Chính Lâm ngẫm kỹ lời của nàng mấy lần, rốt cục cũng hiểu ra sự nghèo nàn trong suy nghĩ của nữ nhân này, ngay sau đó lại tức giận muốn đánh nàng mấy cái.

“Lời bản điện vừa nói, lặp lại từng câu từng chữ ngay bây giờ cho ta”. Tông Chính Lâm thật đúng là bị Mộ Tịch Dao chọc đến giận điên lên rồi.

Nàng lại dám nghi ngờ hấn không coi trọng Thành Khánh? Lúc Mộ Tịch Dao mới vào phủ, nếu không vì để nàng có con trai trưởng, hấn tội gì phải mưu tính thay nàng, để nên dục vọng, ngay cả viện của các nữ nhân khác cũng cực ít đến?

Sau khi biết được tính tình cổ quái của nàng, lại thành tâm thâm thủ các phòng khác độc sủng mình nàng. Lúc ngóng trông Thành Khánh được sinh ra, mấy tháng hấn ngủ cũng không yên, lo lắng lúc đêm không cẩn thận đụng phải hoặc đè lên nàng, nhưng lại không muốn rời khỏi nàng để ngủ một mình.

Khó khăn lắm mới đợi đến khi Thành Khánh được sinh ra, có ngày nào mà trong lòng hấn không nghĩ đến mẹ con nàng?

Bây giờ hấn định ra chút quy định với nàng, nàng lại hiểu lầm hấn, nàng thực đúng là khiến cho người khác đau đầu !

Nếu không phải là đã biết cách nói chuyện của Mộ Tịch Dao từ trước, biết suy nghĩ của nàng cũng không giống người bình thường, có thể Tông Chính Lâm sẽ hoàn toàn lạnh tâm với nàng, không hề có nửa phần thương tiếc.

Mộ Tịch Dao bị Tông Chính Lâm lại gần gần lên bên tai lại càng hoảng sợ, dừng khí mới sinh ra do nội khí cũng bay hơn nửa. Nhìn Tông Chính Lâm vì tức giận mà lồng ngực phập phồng, e dè cố gắng chui vào lòng hấn, chỉ sợ bị hấn ép mình đến chết. Nàng đang chột dạ...

Vội đầu sắp xếp lại ý nghĩ, theo tiếng gầm của boss mà suy nghĩ lại một lần. Suy nghĩ thông suốt rồi, lại cảm thấy có mùi vị nguy hiểm hơn đang đến gần.

Sao lại nói đến chủ đề nhạy cảm này chứ? Mộ Tịch Dao ai oán. Việc bày tỏ tình cảm vào bất cứ lúc nào thì nàng không mặt dày bằng boss, cũng không cường ngạnh như boss. Giờ nàng biết nói gì đây?

Chẳng nhẽ nói với boss là nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc này? Nếu thế thì chẳng phải là muốn chết sao?

Hơn nữa tật xấu này của boss có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng... là tính ích kỷ và dục vọng chiếm hữu ư?

“Suy nghĩ cẩn thận rồi?”. Nhìn nàng né tránh không dám lên tiếng, hấn hiểu nàng lại nghĩ công nghĩ vạ rồi, sợ hấn hỏi tội.

“Ừm...”. Mộ Tịch Dao vội đầu, chỉ chờa cái mũi nhỏ hừ hừ đáp lại.

Tông Chính Lâm nâng đầu nàng lên, nhìn thẳng vào nàng nghiêm túc hỏi, “Đồng ý tuân theo rồi?”.

“Chưa”. Mộ Tịch Dao nhắm mắt, thề chết không theo. Cái quy củ hấn nói chẳng ra làm sao cả, không có đạo lý gì cả. Nếu hôm nay đồng ý, chắc chắn sau này sẽ không được yên ổn.

“Hôm nay Kiều Kiều quyết tâm muốn dày vò ta hả, có phải không?”. Tông Chính Lâm giữ lấy hai má nàng, cười lạnh lùng.

Mộ Tịch Dao mặc dù nhắm mắt, nhưng vẫn bị hơi khí lạnh lẽo của đại boss uy hiếp, làm nàng rung mình một cái.

“Những người đàn ông khác mà điện hạ nói, không bao gồm phụ thân với huynh trưởng của thiếp trong đó chứ?”. Nửa câu đầu muốn người muốn tìm của boss, nàng coi như không nghe thấy, bắt đầu đàm phán điều kiện từ nửa câu sau.

Tông Chính Lâm thấy nàng thả lỏng, con tức từ từ hạ xuống.

Mộ Tịch Dao đợi mãi mà không có được câu trả lời như ý, hé mắt nhìn Tông Chính Lâm.

“Không ở trong số đó nhé”. Nàng kéo kéo sợi tóc trước ngực hấn, rất nhẹ nhàng. Không ngang ngược nghịch ngợm như bình thường.

Sau khi bộc phát thì Lục điện hạ bộc từ từ hồi phục tinh thần lại. Hôm nay lại thấy nàng nhu thuận nguyện ý nhận lời, cuối cùng giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn.

Mộ Kính Chân có ơn sinh dưỡng với Mộ Tịch Dao, Mộ Cần Chi thì có lòng bảo vệ nàng, nàng cũng chỉ phân tâm chú ý hai người này vào mấy dịp như ngày sinh nhật và tết, Tông Chính Lâm miễn cưỡng đồng ý.

“Được”.

Mộ Tịch Dao cười rạng rỡ, hình như tính tình boss đã ấm lên rồi?

“Các cháu của thiếp cũng không tính”. Hôm nay Tông Chính Lâm vô cùng bá đạo, phải cân nhắc lâu dài một chút, vì tỷ tỷ và ca ca, con trai giành ít phúc lợi. Về phần con cháu của Tông Chính Lâm? Mộ Tịch Dao biểu hiện, cái kia không có quan hệ gì.

Tông Chính Lâm hào phóng với con mình nhưng khi nhắc tới con cháu của Mộ Tịch Dao lại nhú mảy.

“Tỷ tỷ thiếp gả xa kinh ngàn dặm, đường xá xa xôi...”. Mộ Tịch Dao diễn về ai oán thâm lặng, Tông Chính Lâm nghe được mà nhướng mày.

“Cũng được”. Tiểu tử miệng còn hơi sữa, nói chung vẫn cách còn xa. Lục điện hạ không quá tình nguyện, miễn cưỡng đáp ứng. “Các cháu của Kiều Kiều, những đứa lớn hơn tám tuổi thì không được”.

Mộ Tịch Dao vốn định kỳ kèo, nhưng biết tính cách của boss, tính ra thì nàng cũng đã đạt được chút trong kế hoạch, cũng không đến mức không thể chấp nhận được.

“Còn có con rể của thiếp...”. Mộ Tịch Dao còn chưa dứt lời, đã bị Tông Chính Lâm gõ trán một cái. “Chuyện con rể, còn quá sớm. Huống hồ chẳng phải con gái nàng còn chưa ra đời sao, cũng chưa tới lượt nàng phải hao tâm tổn trí”. Tông Chính Lâm chế giễu.

Mộ Tịch Dao nói câu này mới hoang đường làm sao. Lại còn tranh luận với hắn những thứ vốn chưa có căn cứ gì cả. Hơn nữa không hiểu sao đối với hai từ con rể này, Tông Chính Lâm rất bài xích, cực kỳ không thích.

Mộ Tịch Dao vắt óc, nghĩ đến những người có thể sẽ gặp phải trong tương lai, suy đi rồi nghĩ lại.

“Còn có”, Mộ Tịch Dao kêu lên, thiếu chút nữa sót một chỗ vô cùng quan trọng. “Ân sư của con trai cũng phải dùng lễ đối đãi”. Người dạy dỗ con trai mình cũng không thể qua loa.

Tông Chính Lâm nhìn chằm chằm vào nàng, cuối cùng càng rõ ràng hơn, Mộ Tịch Dao quả là người có tính cách cực kỳ khác biệt.

Đến bây giờ nàng vẫn còn chưa hiểu, người có thể là thầy vợ lòng cho con của hắn, không ai là không cảm kích bọn hắn nếu được vào cái vị trí kia. Sao còn dám để nàng tổn kém công sức đối đãi lễ nghĩa chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Tặng Bảo Vật

edit: Linh Sờ Tinh

Tông Chính Lâm và Mộ Tịch Dao đạt được sự thống nhất, thực ra thì đã có chút thay đổi so với cái quy định ban đầu mà hắn đề ra. Cái hành vi chuẩn mực trong lòng Lục điện hạ sau này sẽ bị “sửa chữa từng chút một” của Mộ Tịch Dao làm cho sụp đổ một cách dần dần.

“Điện hạ”. Việc này đã xong, Mộ Tịch Dao nghiêm túc nói chuyện với Tông Chính Lâm về việc hắn “vác” lễ vật cho Thành Khánh trong lễ trao chu vào trong viện.

Nếu như nói có gì Mộ Tịch Dao không hài lòng nhất với Tông Chính Lâm, đó là việc hắn dung túng nuông chiều Thành Khánh.

“Điện hạ từ Thục Trung mang về rất nhiều trân bảo hiếm thấy, trong đó đương nhiên không thiếu một hai vật trân phẩm đặc biệt. Nhưng những vật này..., sao có thể tùy tiện đưa cho con?”.

Nghiêm Thừa Chu dẫn người mang đồng rương hòm đến, còn kèm thêm một tờ danh sách. Trên đó ghi chi tiết lai lịch của tất cả mọi vật, còn về phần giá trị, hơn bảy phần trong số đó đều được đánh dấu “Tuyệt phẩm”. Mộ Tịch Dao nhìn đồng đồ vật đó, cực kỳ khiếp sợ.

Kiếp trước, mấy thứ đồ tốt này đều được bày ở nội cung của Nguyên Thành đế và Thái hậu. Sau khi Tông Chính Lâm đăng cơ, có chọn vài thứ bày ở Ngự thư phòng. Như vậy có thể thấy, mấy củ khoai nóng bỏng tay này đâu chỉ có giá trị xa xỉ, rõ ràng là không thể lấy bạc ra để so sánh.

Hôm nay Lục điện hạ không chớp mắt đã đưa ra, hơn nữa lại là cho bánh bao nhỏ, Mộ Tịch Dao cảm thấy việc này không ổn.

Tông Chính Lâm ôm nàng vào lòng, ánh mắt trở nên dịu dàng.

Từ trước tới giờ hắn đã quen nhìn người khác dập đầu tạ ơn khi được phu quân của mình ban thưởng, không chỉ là trong phủ Lục hoàng tử, dù là ở hậu viện của bất cứ thế gia nào, rất hiếm có người có ý kiến với đồ mà phu quân ban thưởng như Mộ Tịch Dao.

Nàng không phải không yêu tiền, nhưng lại cực kỳ tinh tế, biết chừng biết mực trong đó. Đặc biệt là đối với vật không nên đụng vào, lại càng cẩn thận hơn.

Mộ Tịch Dao có thể khôn khéo thông minh như thế, Lục điện hạ sao có thể phạm sai lầm chứ. Mộ Tịch Dao sở dĩ có thể “Cầu nhưng có mức độ”, chỉ vì trên đầu nàng còn có Nguyên Thành để đề nặng khiến nàng không thể làm gì được. Chỉ có thể bắt đắc dĩ, ở phía dưới tạm thời làm kẻ thông minh hiền lành. Nếu đôi thành Tông Chính Lâm làm chủ, chắc chắn đáng về của Mộ Tịch Dao không thể như thế này.

“Kiều Kiều có biết thu hoạch lớn nhất trong chuyến đi này không?”. Tông Chính Lâm lúc đầu không chủ động nói ra, cũng vì không muốn quá quấy rầy nàng. Nếu không phải muốn nàng an tâm, việc này Tông Chính Lâm cũng sẽ không nhắc đến. Chỉ có chút đồ kỳ dị quý hiếm, nàng còn muốn tìm hiểu nguồn căn, nếu chuyện này để cho nàng biết được, nhất định sẽ tò mò muốn chết.

Mộ Tịch Dao yên lặng. Chuyện mà Tông Chính Lâm nói chẳng lẽ nào là chỉ cần dùng một vật khác mà có thể vượt qua tất cả kỳ trân dị bảo giá trị liên thành trong phòng này?

“Điện hạ đã đem vật dâng lên cho hoàng thượng?”. Có nghĩa là mấy thứ đồ chơi xuất hiện trước mặt nàng đã được Nguyên Thành đề ân chuẩn. Có thể khiến cho Nguyên Thành đề, người vốn coi trọng quốc khố lại hào phóng ban thưởng hậu hĩnh, chỉ có thể là Tông Chính Lâm đã dâng lên cho ông ta một kinh hi lớn hơn!

Rốt cục đó là vật gì? Mộ Tịch Dao trầm tư suy nghĩ.

Kiếp trước Tông Chính Lâm tham dự tiêu diệt phản đảng Thục Trung, bí mật trong đó nàng biết rất ít. Nếu việc này có liên quan đến chiến sự Mạc Bắc, nếu suy nghĩ cẩn thận một chút... Đầu óc Mộ Tịch Dao nhanh chóng suy nghĩ, tìm kiếm trong ký ức những việc lớn ở kiếp trước, những việc mà người khác phải khắc sâu trong lòng, nghĩ xem có việc gì liên quan đến nhau không.

Sau chiến sự của Đại Ngụy ở Mạc Bắc, tất cả quân đội cần kiến thiết lại... Tứ châu ở Liêu Đông gặp tuyết tai, triều đình nỗ lực cứu tế... Nguyên Thành đề miễn giảm thuế má...

Mọi dấu hiệu dường như cũng không thể hiện rõ, ở kiếp trước, có một khoảng thời gian quốc khố Đại Ngụy đột nhiên dư dả! Mà trùng hợp là khoảng thời gian đó trùng với khoảng thời gian này ở hiện tại, chính là khoảng thời gian mà trước khi Tông Chính Lâm được phong vương, sau khi hắn được Nguyên Thành đề phong làm An Tây đại tướng quân sau khi thu phục phản đảng Thục trung.

Chẳng lẽ... Mộ Tịch Dao đột nhiên ngừng đầu, ghen hòng trên trời nhìn thẳng vào đôi mắt phượng thâm hús của nam nhân trước mặt.

So sánh với những... dị bảo quý hiếm này, vật càng trân quý hơn, thứ có thể làm Nguyên Thành đề vui vẻ hậu thưởng cho Tông Chính Lâm, trừ phi vật đó là – “bảo tàng Dục vương!”. Mộ Tịch Dao thì thảo.

Con người Tông Chính Lâm đột nhiên co rụt lại, cúi đầu nhìn nữ nhân vẫn đang khiếp sợ trước mắt, thần sắc hắn có chút tối tăm không rõ.

Mộ Tịch Dao thông minh, Lục điện hạ vẫn biết điều đó. Nhưng không nghĩ nàng có thể thông minh đến mức này, thời gian chưa đến nửa nén hương mà đã tìm ra dấu vết, lại đoán được không sai chút nào!

Sao nàng biết “Bảo tàng Dục vương”? Chuyện này ngay cả hắn, cũng đến tận phút cuối cùng mới có tin tức chuẩn xác.

“Điện hạ kỳ quái vì sao thấp cổ suy đoán này?”. Nếu nói Tông Chính Lâm còn có điều gì làm Mộ Tịch Dao cực kỳ chú ý, đó chính là bệnh chung của tất cả các đế vương: bệnh đa nghi.

Phản ứng này của hắn, cũng không phải là thật sự nghi ngờ Mộ Tịch Dao, mà là bản năng khi nhìn nhận một vấn đề, muốn tìm hiểu đến tận cùng. Loại dục vọng khổng lồ chế biến thái này, Mộ Tịch Dao hi mũi coi thường.

Trong cuốn “Giải nghĩa Thủy Kinh chú” từng nhắc đến, vùng núi *Mang* ở Thục Trung vô cùng rộng lớn, địa hình đặc thù, có rất nhiều phân tích phỏng đoán. Trong đó có nhắc đến trong thời đại Văn đế, mấy đời Dục vương tích lũy tài phú, cất giấu trong nội cung. Bởi vì không có bằng chứng để người khác tin phục, lúc ấy bị người coi là chuyện lừa thiên hạ”. Đôi mắt Mộ Tịch Dao sáng ngời, đối với bảo tàng Dục vương cực kỳ có hứng thú.

“Chuyện đời khó liệu, cũng không ít người coi đây là chuyện hoang đường, nhưng cũng có không ít danh sĩ trí tuệ truyền tụng xuống. Nhưng những suy luận này, không thể hoàn toàn tin tưởng”.

Mộ Tịch Dao quan sát phản ứng của Tông Chính Lâm, liền biết chuyện này bị nàng nói trúng rồi.

“Kiều Kiều yêu thư, quả là xứng với tên”.

“Thủy Kinh chú” có hai bộ thượng và hạ, tổng cộng có một trăm hai mươi cuốn, cuốn “Giải chú”, chính là tác phẩm bổ sung, chủ yếu là giải thích những chỗ kỳ lạ, huyền bí.

Người thường thì ngay cả bản chính cũng khó đọc được một cách hoàn chỉnh, người có năng lực xem hết những “Giải chú” như nàng thì thật sự hiếm có. Mộ Tịch Dao có thể đọc hết “Giải thích nghi hoặc”, có thể thấy nàng rất nghiêm cẩn học hành, chính là người yêu sách chân chính.

Trong ấn tượng của Tông Chính Lâm, trong Thịnh Kinh đồn Gia Cát Lượng đọc hơn ngàn cuốn sách, không biết nếu so với Mộ Tịch Dao, người nào hơn một bậc.

“Kiều Kiều thông minh. Lần này quả thật đoạt được Ghi chép về Bảo Tàng”.

Mộ Tịch Dao giặt mình. Trên ghi chép tất nhiên có ấn ký làm chứng, chuyện phía sau tất nhiên không cần nói nhiều nữa.

“Điện hạ từng có ý nhắc đến chiến sự Mạc Bắc, Thục Trung hẳn là không phải đi thêm lần nữa”. Nếu Tông Chính Lâm xuất chính Mạc Bắc theo kế hoạch, buông bỏ khối thịt béo bở ở Thục Trung, Mộ Tịch Dao thấy thật đáng tiếc.

“Phải. Phụ hoàng đã giao cho Bát đệ toàn quyền xử lý”.

Mộ Tịch Dao nghe vậy cau mày. Tông Chính Hàm! Người này làm việc này, nếu hẳn lại làm Nguyên Thành để vui mừng, chẳng phải là sẽ trở thành kẻ địch mạnh hay sao?

“Điện hạ cảm thấy bảo tàng Dục vương ở chỗ nào?”.

Tông Chính Lâm nhủ mi. Mộ Tịch Dao đúng là... Hôm qua Đệ Ngũ Dật Triều cũng hỏi như vậy.

“Kiều Kiều cảm thấy thế nào?”

Mộ Tịch Dao nắm hai cái đai bên áo, quấn lại thành cái kết. “Thiếp là một phụ nhân, đối với việc của quốc gia đại sự, thật sự là không quen thuộc lắm. Nhưng mà thiếp nhớ trong sách ghi lại, Dục vương xây hành cung, dường như dùng vàng và ngọc”.

Tông Chính Lâm kéo bàn tay quấy rối ra, nhìn cái đai áo của mình không còn ra hình dáng gì nữa, nhủ mày.

Lại bị nàng nói trúng rồi. Đệ Ngũ Dật Triều đặc biệt dặn dò Cung Thư Dương tìm đọc hơn trăm cuốn sách có liên quan đến Dục vương, lại không bằng Mộ Tịch Dao tùy tiện mở miệng một câu.

“Những sách mà Kiều Kiều đã đọc, số lượng bao nhiêu?”. Theo lời của nàng, thì sợ là cực kỳ phong phú.

Mộ Tịch Dao ngáp một cái, đôi mắt dần dần mê ly, có vẻ buồn ngủ.

“Chưa từng đếm”. Từ khi nàng dùng đan dược, trí nhớ tăng thật nhanh, dường như đã thành bản lĩnh nhìn một lần là không quên được. Sách nàng xem ở Thanh Châu quán, lại thêm Tông Chính Lâm tìm cho nàng rất nhiều bản đơn lẻ, hình như số lượng không ít.

Bé nàng lên, Tông Chính Lâm ôm nàng đi vào phòng ngủ.

“Chuyện của Thục Trung, Nguyên Thành để đã sắp xếp hai vị Giám chính hỗ trợ Tông Chính Hàm làm việc”. Tông Chính Lâm chỉ nói đến đây, Mộ Tịch Dao lại vui vẻ ra mặt.

Bản lĩnh của Lục điện hạ và quân sự phức tạp của hắn thật không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 164: Thành Thù

Edit: Linh Sờ Tĩnh

“Chúng Thần bái kiến điện hạ”. Hai vị Ngự y của Ngự Y viện đứng hện mà tới, không ngờ vừa vào cửa đã thấy Lục điện hạ đứng chấp tay, đưa lưng về phía bọn hắn, chăm chú nhìn cành hoa phù dung đang nở xinh đẹp được cắm ở trong bình.

“Miễn lễ. Hai vị đại nhân mời ngồi”. Tông Chính Lâm kêu dậy, nhưng người cũng không quay lại. Ngược lại cúi thấp người cầm kéo, cẩn thận chỉnh sửa cành lá, sau khi cắt tỉa thì rõ ràng bình hoa trở nên thanh thoát hơn rất nhiều. Nhìn lại, khóm phù dung đã thay đổi thành hình dáng có sức sống thuần chất.

Tông Chính Lâm cẩn thận xem xét mấy bồn hoa cỏ khác đặt trong phòng, không có lọ nào không hợp quy củ, chẳng khác gì những chậu hoa trong cung. Chúng tuy phú quý, nhưng lại thiếu sức sống.

So với chậu hoa ở trong phòng Mộ Tịch Dao, bị nàng cắt tỉa thành một hình dạng quái dị, mới nhìn thì có cảm giác cách thường thức của nàng có vẻ hơi kỳ quái, nhưng lại hơn hẳn cái khác vì có phần ý vị.

Ví dụ như trong phòng của Thành Khánh, hẳn hôm qua đến thăm con, phát hiện trên bàn có mấy bồn Ngọc Phù Dung. Bị Mộ Tịch Dao nhào nặn, thành một hình tròn vo, cài thêm hai đóa màu hồng trở thành khuôn mặt tươi cười nàng thường có.

Tông Chính Lâm không khỏi mỉm cười. Cái khóm hoa tròn vo kia, lại để phía trên giường của con hấn, nếu nhìn từ xa xa, nó còn to hơn cả đầu của bé .

Sai người mời Hách Liên thị tới, Tông Chính Lâm để hai ngự y chờ , hấn tự mình vui vẻ, học Mộ Tịch Dao, thử cắt tia bồn Kim quế bên cạnh.

Hai vị đại nhân được Lục điện hạ mời đến ngồi trong đại sảnh , không dám tùy tiện lên tiếng quấy rầy điện hạ “Làm chuyện quan trọng”, chỉ lặng lẽ quan sát, càng nhìn lại càng kinh hãi.

Ban đầu Điện hạ còn nhẹ nhàng thanh thoát, sau đó đột nhiên cất mày nhát kéo một cách vô ý, chẳng có chút lịch sự tao nhã nào, hình như còn mang theo sát khí?

Một chậu trần phẩm tốt như thế, biến thành một chậu cảnh chẳng có hình dáng gì, đây rõ ràng là đang ra hiệu một cách đầy ẩn ý, liệu có phải là điện hạ đang ám hiệu cho bọn họ những gì mà người không tiện nói rõ không?

Phàm là người làm việc trong cung, muốn sống được một cách yên ổn là phải có mắt nhìn tinh tế một chút. Vì thế , ngồi có một lát, nhưng sắc mặt hai vị đại nhân càng ngày càng ngưng trọng.

Trừ phi là điện hạ mượn những hoa cỏ này để cảnh cáo bọn hấn ? Điện hạ rất coi trọng tình hình sức khỏe của chính phi. Vậy thì khi bắt mạch, càng phải tập trung, nhất định không thể để ra sai lầm gì. Vị chủ tử trước mặt này, trước giờ đều không nói đến nhân tình thế thái , lúc nào cũng uy nghiêm .

“Điện hạ”. Hách Liên Mẫn Mẫn khoác cung trang hoàng tử phi, trên vai gấm màu vàng thêu hoa chìm. Người mặc dù không phải tuyệt mỹ, nhưng toàn thân lại có khí chất lại rõ ràng là người được dạy dỗ vô cùng tốt.

“Gặp qua nhị vị đại nhân ”. Thấy vẻ mặt hai người bọn họ rất nghiêm túc, trong lòng Hách Liên Mẫn Mẫn hơi căng thẳng. Dù sao từ nhỏ thị đã bị trong nhà dạy dỗ nghiêm khắc, chưa bao giờ diễn trò gạt người, lần này là đầu tiên , lại là chuyện quan trọng , hơn nữa chuyện này còn không có đường lui , khiến nàng ta có cảm giác không chân thực.

Hơn nữa điện hạ sắp xếp chuyện này quá bí mật, nếu lộ ra, chính là tội khi quân! Chuyện lớn như vậy mà chỉ có thể để trong lòng, một mình chịu đựng, cho dù là ai cũng không thể bình thần .

“Hách Liên thị đã tới, làm phiền hai vị”. Tông Chính Lâm tùy ý nhìn sang, là biết Hách Liên Mẫn Mẫn hồi hộp.

“Rốt cục là thân thể Hoàng tử phi của bản điện không ổn, hay là bị người làm hại, hai vị phải cẩn thận xem cho kỹ”. Tông Chính Lâm rất tin tưởng tài nghệ của Ngọc Cô. Hấn nói lời này, chẳng qua là để trấn an Hách Liên thị mà thôi.

Hách Liên Mẫn Mẫn thấy Tông Chính Lâm, nàng đã không còn khát vọng hấn thương tiếc mình nữa.

Hôm qua nàng đã nghĩ thông rồi, sủng ái dành cho nàng ta, có yêu sủng đến mức nào thì cũng không thể sánh bằng con nối dõi. Nàng có tình cảm với Tông Chính Lâm, nhưng trong lòng Lục điện hạ đã có người khác. Vậy cũng không sao... Hai người tương kính như tân, nếu có thể thức thời có đứa bé, nếu thế thì so với phần lớn quý nữ thế gia, nàng cũng coi như không tệ .

Huống chi trong nội cung còn có tấm gương như ngọc minh châu là Thái tử phi và Đại hoàng tử phi , dù nàng không thể thành công, thì chắc cũng không kém hai người kia.

Một lát sau, hai vị đại nhân khách sáo cáo từ, vô cùng kính sợ những lời nói hành động của Tông Chính Lâm .

Chỉ nhìn vẻ mặt tâm tối của vị kia, thì biết tiếp theo chắc chắn sẽ tính sổ rõ ràng. Người nào sẽ gặp phải đen đủi, bọn họ thực đã mang tâm tư chờ xem kịch vui rồi.

“Điện hạ”. Hách Liên Mẫn Mẫn tuy cảm kích, lại không biết nói gì. Giữa vợ chồng mà còn như khách sáo, làm chính thất, được phu chủ có ý giúp đỡ giấu diếm việc không thể sinh nở, Hách Liên Mẫn Mẫn không biết nên thấy bi ai hay may mắn cho mình.

“Việc này đã xong. Vài ngày nay người cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi cho tốt”. Tông Chính Lâm đứng dậy, gọi Vệ Chân đang chờ ở cửa, không đợi Hách Liên Mẫn Mẫn tìm được từ gì để nói, hai ba bước đã đi xa rồi.

Hách Liên Mẫn Mẫn nhìn chậu Kim Quế bị Lục điện hạ cắt tia nên hoàn toàn thay đổi hình dáng, trầm mặc sai người dọn trà , vịn mà đi ra chính sảnh.

Ngồi đầu nhìn bầu trời thu trong vắt, trong lòng nàng ta lại chần chờ. Thôi thì như vậy đúng không, có con, nàng có thể an phận giữ Thiên Như Uyển này, không vọng tưởng gì nữa.

“Ma ma, truyền tin về nhà đi”. Nguy cơ của nàng đã qua , vị trí này chỉ sợ là phải điều chỉnh lại rồi. Những ủy khuất nàng phải chịu, nàng sẽ không quên một điều gì.

*****

Ngón tay út của Kim Thái hậu gõ nhẹ lên bàn , lật một trang trong quyển kinh, mới cho thái giám đến truyền lời lui xuống.

“Vợ lão Lục không may chịu oan ức, lấy bộ đồ trang sức kim ngọc kia của ai gia thưởng cho nàng đi”. Thân thể không có chuyện gì đương nhiên là tốt nhất. Vở kịch nực cười này có thể kết thúc sớm một chút , cũng coi như là có thể bớt đi một chuyện làm hoàng thượng phân tâm.

Tông Chính Oánh ở bên cạnh hầu hạ đám chân cho lão tổ tông không nhận được lộ về đặc chỉ.

“Tiểu Tứ, ngươi cho rằng chuyện của Hách Liên gia kết thúc thì có thể xóa sạch sai lầm của ngươi?”. Thái hậu thu thần sắc của nàng vào trong mắt, nghiêm giọng, “Lần trước nhắc đến việc con nói dối của ngươi, khi nào thì có tin chính xác? Đã gần hai năm rồi, mặc dù nhà chồng e ngại đến thân phận của ngươi nên không dám quá phận, nhưng nếu lấy cớ ngươi phạm vào Thập điều, cho dù có ồn ào huyên náo đến đâu, ai gia cũng không thể nói thay ngươi được”.

Nụ cười của Tông Chính Oánh cứng lại, cúi đầu liên tục cáo tội.

Phò mã! Hừ! Tổ tiên Dương Quốc Khang chẳng qua chỉ là một kẻ hàn môn, nếu không phải được Cao tổ cất nhắc, có một chức đại thần, trong nhà mới dần dần hiển hách lên mà thôi.

Dương Quốc Khang lấy công chúa, đương nhiên không tiện nhậm chức trong triều, chỉ nhận một cái chức vụ rảnh rỗi trong thư viện. Nhưng trong lòng hẳn nghĩ thế nào, Tông Chính Oánh hiểu rất rõ.

Nếu không bị Nguyên Thành đế tử hôn, Dương Quốc Khang vốn có tham vọng muốn vào Hàn Lâm viện. Đáng tiếc trời tuy giáng phú quý, nhưng lại chặt đứt tiền đồ làm quan của hắn. Điều này cũng có nghĩa là khiến cho cháu ruột đặc ý nhất của Dương gia gần như bị phế mất. Từ đó có thể thấy Tông Chính Oánh ở Dương gia cũng không được chào đón. Nếu không vì ngại xuất thân nàng quá cao không dễ đụng đến, Dương Quốc Khang sao có chịu thiệt chỉ thu một thông phòng? Hắn vốn là kẻ phong lưu lạm tình, Tông Chính Oánh chỉ hận không thể đem mù mắt chó của hắn.

Nàng cũng có chút oán Nguyên Thành đế. Tại sao lúc đó lại chọn nàng, gả cho một người cao không tới thấp không xong, nhưng lại tự nghĩ rằng mình là tài trí hơn người?

Khó khăn lắm mới nhận số mệnh, chấp nhận hắn, nhưng còn chưa hoà thai dòng giống của hắn, Tông Chính Oánh tức giận nhất là điều này. Nàng có địa vị cao như thế, đã cúi đầu nhân nhượng trước kẻ có địa vị thấp hơn mình, thế mà lại còn bị người ngoài nói ra nói vào, sao lại có thể có chuyện như thế.

“Lúc không có việc gì làm, thì chú ý đến việc điều dưỡng thân thể, ít gây chuyện đi. Nếu được như vậy, ai gia ở trong cung cũng an tâm hơn”. Đối với đứa cháu gái đã mất đi sức mạnh của nhà ngoại này, trong lòng Kim Thái hậu cũng có chút thương tiếc. Đáng tiếc nàng tính khí không tốt, mình tuy là Thái hậu nhưng cũng chỉ có thể quản giáo nhiều hơn, nghiêm khắc hơn một chút để tránh cho nàng đi sai đường.

“Đến tiệc tròn một tuổi của Thành Khánh, vài vị phi tử có thân phận cao trong cung cũng sẽ theo Thục phi đến chúc mừng. Chỗ ai gia chắc chắn sẽ vắng vẻ lạnh lùng chút, tiểu Tứ đến đây nói chuyện với ai gia, tặng lễ đến phủ lão Lục là được. Chắc lão Lục cũng sẽ không làm khó ngươi”. Nhìn Tông Chính Oánh khiếp sợ nhìn mình, Kim Thái hậu lạnh mặt, “Sao, ngươi không vui ý?”.

Tông Chính Oánh lại càng hoảng sợ, vội vàng chuyển ra sau lưng Thái hậu, cẩn thận bóp vai, “Lão tổ tông nói gì vậy, sao cháu gái lại không biết đây là ân điển ngài ban cho? Cháu gái cầu còn không kịp ấy chứ”. Vì che dấu lòng mình, Tông Chính Oánh miễn cưỡng pha trò, cười hùa theo lấy lòng.

Chuyện gì vậy? Sao đột nhiên lại nói nàng không được đến phủ Tông Chính Lâm chúc mừng? Lão tổ tông tuy là bảo nàng đến bồi bà, thực ra lại là ngăn cản nàng đến phủ hoàng tử. Vốn đã định mượn cớ Hách Liên thị thoát khỏi chuyện xấu để cho Mộ Tịch Dao đẹp mặt, hôm nay lại bị chặn mất. Nếu nàng mà tin rằng chuyện này là trùng hợp thì đúng là đã phí mười mấy năm nàng lăn lộn trong chốn cung đình này.

Giỏi cho một Mộ thị, không biết ả làm thế nào mà lại năm lần bảy lượt đánh chủ ý đến lão tổ tông! Thủ đoạn này rõ ràng là nhắm vào mình! Trong lòng Tông Chính Oánh tức giận, nhưng lại phải cười đùa hầu hạ trước mặt lão tổ tông, cảm giác này khiến cho nàng ta hận Mộ Tịch Dao đến nghiền răng nghiền lợi.

*****

“Ngươi nói thị ta không sao?”. Vạn Tĩnh Văn nắm chặt hai tay, đôi mắt đã thành màu đỏ tươi.

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể như thế!”. Nàng hao tổn tâm trí, tốn bao công sức, sau bao lần trắc trở mới có thể đưa người đến bên cạnh Hách Liên thị. Có thể kề cận nàng ta, được nàng ta tín nhiệm, cũng chỉ có hai người.

Hiện nay Bích Lan đã chết, người có thể được việc chỉ còn lại... Cái giá lớn như vậy, hao tổn mấy năm vất vả, sao có thể làm cho Hách Liên Mẫn Mẫn thoát được?

“Ngươi thất sao có thể bị phát hiện? Trong Thịnh Kinh có ai có được bản lĩnh này?”. Huống hồ kẻ cả có thể nhận ra, cũng không thể nào tìm được cách giúp cho Hách Liên Mẫn giải được độc được tích lũy lâu năm của nàng ta chỉ trong hai ngày ngắn ngủi.

Bảy năm! Trong máu Hách Liên Mẫn Mẫn đã trùng độc bảy năm, thân thể đã sớm không thể mang thai con nói dối. Tình hình sức khỏe như thế mà còn có thể trị được, Vạn Tĩnh Văn không phải người ngu, sao có thể dễ dàng tin vào nó?

Chu Gấm trầm ngâm hồi lâu, cảm giác con đường của chủ tử dường như bị chặt đứt rồi.

“Chủ tử, độc tính của Ngưu Thất rất đặc biệt, sao có thể dễ dàng bị người ta giải được? Nô tỳ đoán, liệu có phải là có người giúp Chính phi che giấu?”.

Vạn Tĩnh Văn đang mờ mịt tìm không ra lời giải, oán hận suy nghĩ đến chóng mặt, đột nhiên được Chu Gấm nhắc nhở, lập tức hiểu ra.

Như thế mới đúng! Hách Liên thị căn bản là bí mật che dấu, thế mà lại dám làm chuyện khi quân. Nữ nhân rắn rết này quả nhiên là không từ thủ đoạn nào để đoạt lấy vinh hoa phú quý .

Vạn Tĩnh Văn đang muốn vạch trần quỷ kế của nàng, nhưng vừa ngẩng đầu nhìn Chu Gấm, những lời định nói bỗng như bị nghẹn lại.

Không đúng, chuyện này không thể là Hách Liên Mẫn Mẫn làm. Nếu ả có bản lĩnh này thì cũng không thể đến bây giờ mới phát hiện mình bị người tính kế.

Ngoài Hách Liên thị, người có thể giúp nàng thoát được kiếp nạn này, trong phủ chỉ có hai người mà thôi!

Mộ Tịch Dao, hoặc là... chính Lục điện hạ.

Sắc mặt của Vạn Tĩnh Văn trở nên âm trầm, giữa hai người này, chưa hẳn là không có trao đổi. Người khác nhìn không ra, nhưng nàng là nữ nhân đã từng hầu hạ Kiến An đế nửa đời, sao có thể không biết hần đối xử với Mộ Tịch Dao đặc biệt?

Tông Chính Lâm vì sao lại buông tha Hách Liên Mẫn Mẫn, Vạn Tĩnh Văn chỉ suy nghĩ một chút là có manh mối. Suy nghĩ này làm nàng suy nghĩ thì nôn ra máu.

Tông Chính Lâm vì Mộ Tịch Dao, vì nữ nhân quái dị kia, lại bảo vệ vị trí Chính phi của con tiện nhân họ Hách Liên kia! Đó là kẻ khiến mình không được Tông Chính Lâm yêu thương, lại mất đi nhi tử, mình làm sao có thể để thị có thể hoài thai.

Mộ Tịch Dao! Vạn Tĩnh Văn chưa bao giờ căm hận cái kẻ Đan Như uyển tận hưởng yên bình, lấy nuôi con là thú vui kia đến vậy. Nếu không phải tại nàng ta, lần này Hách Liên Mẫn Mẫn và Hách Liên gia sẽ chịu cảnh vạn kiếp bất phục.

Thù mất con, sau này sẽ chuyển sang Mộ thị, kẻ đáng bị thiên lôi đánh chết!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Thăm Dò

Edit: Linh Sờ Tinh

“Lần này vợ lão Lục bị oan, nàng cũng đừng tức giận. Lần này lão Lục làm việc rất tốt, trăm vốn định để Hoàng Quý phi giữ cho hần mấy người, lại bị tiểu tử kia cự tuyệt. Nói là chuyện của Hách Liên thị vừa qua, nếu gấp gáp nạp thêm người vào phủ có thể sẽ khiến nàng ta nghĩ nhiều, ở trước mặt người ngoài cũng không ngóc đầu lên được”.

Đêm nay Nguyên Thành để lật thẻ bài của Thục phi, hai người nằm trên giường nói chuyện.

“Tâm ý của hoàng thượng lão Lục đương nhiên sẽ hiểu. Hần tôn trọng Hách Liên thị cũng là chuyện tốt”. Thục phi giúp Tông Chính Lâm nói chuyện. Con trai nàng trời sinh tính tình lãnh đạm, không muốn nạp thêm thị thiếp, chuyện này bà cũng đã sớm có chuẩn bị. Lúc này lấy cái cớ này, thật quá phù hợp.

“Con cái lão Lục vẫn hơi ít . Lần này không nạp thêm người, càng không thể sơ suất với Mộ thị. Nàng đưa thêm mấy người nữa qua chăm nom cho kỹ, nếu có tin tức tốt thì nhanh chóng báo cho trẫm”. Kỳ thật đâu cần Thục phi báo tin, Nguyên Thành để đương nhiên không thiếu kênh thông tin, nói ra câu này chẳng qua chỉ là thể hiện sự thân thiết mà thôi.

“Thần thiếp ghi nhớ. Vẫn là hoàng thượng chu đáo”. Con cái của Tông Chính Lâm được Nguyên Thành để coi trọng, người vui vẻ nhất đương nhiên là Thục phi .

“Một Trắc phi khác của lão Lục đâu,”. Nguyên Thành để nói đến đây đột nhiên dừng lại.

“Tô thị. Cha nàng là Hàn Lâm viện, Tô học sĩ Tô Bác Văn”. Thục phi phản ứng rất nhanh, hoàng thượng không nhớ ra Tô Lận Nhu cũng là chuyện bình thường.

Nguyên Thành để có không ít con trai. Năm ngoái vừa có thêm Cửu hoàng tử, năm nay lại thêm hai trai một gái. Mặc dù tuổi nhỏ còn chưa được ban tên, không được coi trọng bằng mấy hoàng tử trưởng thành, nhưng mấy mẫu phi của bọn họ lại trẻ tuổi, dung mạo xinh đẹp, mà gia thế cũng khá cao, gần đây còn tranh sủng một cách ghê gớm. Ngay cả Thục phi cũng có chút không chống đỡ được, nàng ta lấy cớ hoàng tử con nhỏ, mấy lần lấy cớ kéo Nguyên Thành đến vốn đang định trong cung của bà đi mất.

Tro mắt nhìn mâm tranh sủng cung đấu bắt đầu trời lên, Thục phi vẫn luôn duy trì tư thái hiểu chuyện, cho dù bị người khác rắp tâm kéo người, chưa từng thấy bầm ức kiếm chuyện. Nguyên Thành để rất vừa lòng với tính tình không tranh giành này của bà, nên tranh thủ thời gian rảnh để đền bù , hơn nữa thậm chí còn đến nhiều hơn vài lần so với trước đây.

Giờ đây kể nào cũng có tính toán riêng, mấy người mới này ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, còn tặng cho Thục phi một cái thanh danh tốt, càng giúp bà củng cố sự sủng ái của Nguyên Thành đế. Không hổ là vị phi tần ngồi chắc ngôi vị nhất, nữ nhân đắc ý nhất, bị thiết kế nhiều lần mà không ngã, dù là ai cũng phải hàm mộ.

“Tô thị vào cửa mấy tháng sao không thấy động tĩnh gì?”. Nguyên Thành đế bắt mẫn, lần đầu tiên nói chuyện về con gái Tô gia với Thục phi.

Tô Bác Văn là một trong số ít học sỹ thuận mắt ở Hàn Lâm. Người này đầu óc linh hoạt, bụng đầy kinh luân, đối nhân xử thế rất đúng mực. Nguyên Thành đế khá lưu tâm với văn thần biết biến hóa linh hoạt mà không cứng nhắc, có ý sau này giao việc quan trọng.

“Phải thêm mấy người hầu hạ Tô thị cho tốt, nhanh sinh lấy vài đứa trẻ đi”.

Đây là một cách ban ơn cho Tô gia, Thục phi hiểu ý Nguyên Thành đế, gật đầu đồng ý. Tô Bác Văn mặc dù xuất thân là hàn lâm, thanh danh thanh quý, tuyệt đối sẽ không có ý định tham gia vào các phe cánh, nhưng dù sao cũng có liên quan đến phủ hoàng tử. Hoàng thượng trọng dụng người này sẽ là chuyện tốt với Tông Chính Lâm.

“Vợ lão Tứ xem mạch như thế nào?”. Ở chỗ Thục phi, đương nhiên không thể không nhắc đến Tứ hoàng tử. Đứa con trai này mặc dù có chút khuyết điểm, nhưng chưa hề gây chuyện, so mấy đứa còn lại thì đỡ phỉ tâm hơn nhiều.

Ngoài việc lấy một nữ nhân không yên tâm lắm. Vợ lão Tứ vào cửa hơn tám năm mà cái bụng chẳng hề có chút động tĩnh gì. Nếu nàng hoàn toàn không thể sinh được, cũng nên tính cách khác mới được.

Nghe lời này của hoàng thượng, lòng mày Thục phi cũng nhú lại.

“Ngự y nói thân thể nàng rất tốt, không có gì không ổn”. Hai chính phi của hai đứa con rốt cục là làm sao? Thục phi cảm thấy thực phiền muộn.

Mỗi lần thấy vợ lão Tứ tiến cung thỉnh an, nàng cũng không nhìn được mà nói vài câu. Nhưng lại ngại có mấy nữ nhân hậu viện Tông Chính Lâm cũng ở đây, làm mất thể diện của chị dâu, chỉ có thể âm thầm nói chuyện với Tông Chính Vân. Ai ngờ đứa con trai lớn lại hồ đồ, trước giờ không tuân quy củ, chỉ một lòng bao che khuyết điểm, lại còn cười đùa để xin bà cứ thoải mái buông lỏng tâm tư, chuyện của hắn, không cần bà quan tâm.

Lời này nói ra, khiến Thục phi tức phát hỏa. Nhưng thật sự cũng không có cách nào có thể quản được hai đứa con trai, chỉ có thể ngóng trông vậy thôi. Hôm nay Nguyên Thành đế hỏi đến, nhưng cũng không thể nói câu này ra.

“Trẫm sai Hoàng Quý phi chọn hai người cho lão Tứ. Việc này nàng nói với hắn một tiếng”. Đúng là càng ngày càng không ra làm sao. Dưới gối lão Tứ đến nay mới có một trai một gái, đều là thứ xuất. Đường đường là hoàng tử, vậy mà còn chẳng bằng nhà nghèo hộ nhỏ. Ngay cả lão Lục, tuy mới đại hôn được bao lâu mà trong nhà cũng sắp có đứa thứ hai rồi, chỉ đơn giản như thế thôi là thấy không hiểu gia vị của phủ lão Tứ như thế nào, Nguyên Thành đế cũng có tâm tư muốn tìm hiểu rồi.

Qua hai ngày, tin đồn Hách Liên chính phi phủ Lục hoàng tử không thể sinh nở tự nhiên bị dập tắt. Mà việc thu hút mọi người là thánh dụ của Hoàng Quý phi, gấp rút tuyển phi cho Bát hoàng tử, thuận tiện cũng chọn vài người cho Tứ hoàng tử. Về phần các hoàng tử khác, Nguyên Thành đế không nhắc đến, Hoàng Quý phi đương nhiên cũng không tìm thêm rắc rối.

Mà trong kinh lại có tin đồn âm thầm lưu truyền, truyền Hách Liên phủ bị người hãm hại, ý đồ mưu hại trung lương, phá hoại kỷ cương xã tắc. Chuyện này quá lớn, Nguyên Thành đế không lên tiếng, không có ai dám đàm luận bừa bãi. Chuyện này lại liên quan đến việc tranh đấu phe phái, mà đấu tranh trước giờ chưa hề sạch sẽ. Lần nào mà chẳng là không phải máu chảy thành sông, thì chỉ có đầu rơi mới kết thúc sao?

*****

“Chủ tử. Ngài thực muốn nô tỳ mua chuộc hạ nhân, tìm hiểu sở thích của Bát hoàng tử?”. Đại nha hoàn Tiết Cầm của Hách Liên Uy Nhi sợ hãi không dám làm.

Chuyện này liên quan đến hoàng tử đương triều, chủ tử dám to gan âm thầm điều tra, đây là việc phạm vào gia pháp Tổ tông.

“Hách Liên Mẫn Mẫn thoát khỏi khó khăn, giờ đổi lại là chủ tử ngại gặp cảnh gian nan. Nếu không làm vậy, về sau sẽ không thể sống khá giả. Nếu ngươi thông minh, hiểu rõ ta và ngươi chung một thuyền. Muốn sau này sống như thế nào, ngươi nên nghĩ cho rõ đi”. Hách Liên Uy Nhi buông nữ công trong tay xuống, trong mắt lộ ra hàn ý.

Nữ nhân kia vừa mới thoát được một kiếp, vừa mới an ổn đã lập tức truyền tin về nhà. Cụ thể là gì, Hách Liên Uy Nhi không tìm hiểu được, nhưng thái độ của Hách Liên gia từ trên xuống dưới đều thay đổi rất lớn, điều này khiến nàng hiểu rõ là vị đích tỷ kia của nàng mượn thanh thế của Lục điện hạ có ý đòi lại toàn bộ ủy khuất lúc trước phải chịu.

Lục điện hạ bảo vệ nàng, vị trí hoàng tử phi đã vững như Thái Sơn. Trong nhà thấy tình hình như thế, lại càng tin tưởng Lục điện hạ chắc chắn có thể thừa kế ngôi vị, sao lại không liều mạng muốn xóa đi vết rách tâm lý lúc trước, tận lực dựa vào đích tỷ, ít nhiều mong được chiếu cố.

Mình mới đầu chiếm hết danh tiếng, nhưng không thể vào phủ Lục hoàng tử, còn ở chỗ Thái hậu bị cho danh ám muội. Kể cả không phải là do mình thì cũng mất tiên cơ, nếu không có biến hóa mới, sợ là cũng khó vào được phủ Bát hoàng tử. Khả năng lớn nhất là, Hoàng Quý phi ngại thân phận nàng, sẽ đưa nàng vào phủ Tứ hoàng tử làm thứ phi.

Tứ hoàng tử Tông Chính Vân có khuyết tật tai bẩm sinh, ngoài cái thân phận hoàng tử, thì không khác gì phế nhân. Huống hồ chỉ là một Thứ phi, Hách

Liên Uy Nhi cũng không để vào mắt.

Lúc này chỉ có Bát hoàng tử Tông Chính Hàm mới là cơ hội cuối cùng của nàng. Bỏ qua người này, nàng cũng không còn hi vọng sinh tồn nữa. Mà cơ hội tốt nhất, chính là yến tiệc tròn một tuổi của con trai trưởng Lục điện hạ. Đây là con đường ngắn nhất nhanh nhất để có thể dựa vào Tông Chính Hàm.

*****

“Chủ tử, lát nữa điện hạ sẽ tới đây. Nếu ngài lại bắt nạt tiểu chủ tử, có thể sẽ bị phạt nữa đấy”. So với Mặc Lan thì Huệ Lan hoạt bát hơn, khi nói chuyện với Mộ Tịch Dao lại càng trực tiếp, không vòng vo.

Bánh bao Thành Khánh ngoan ngoãn ngồi đó, cái đầu nhỏ lắc đi lắc lại, dễ dàng ghép được nửa bức tranh từ các mảnh ghép, Mộ Tịch Dao nhân lúc bé không chú ý, mò đến miếng gần nhất, nhanh như chớp vớ lấy rồi cố ý giấu đi.

Bánh bao nhỏ ghép xong chỗ tai trái của con hổ, quay đầu lại lại thấy chỗ cái đuôi vốn đã ghép xong, sao vừa quay đầu một cái lại thiếu một miếng?

Mộ Tịch Dao nhìn con trai sự mặt thơ ngây tìm kiếm, rất vui vẻ, thích thú ha ha cười rộ lên, lại thuận tay lấy mất miếng ghép râu hổ nữa.

Thành Khánh vừa mới ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy mẹ bé lấy đi râu của con hổ, ngay lập tức chu miệng, ủy khuất vô cùng.

“Nương hừ”. Nói xong bắt lấy nắm đấm của Mộ Tịch Dao, dùng lực tách nắm đấm ra, muốn cướp chòm râu kia về.

“Chủ tử, ngài cứ trêu tiểu chủ tử như vậy, nếu phu nhân biết chắc chắn không tha cho ngài”. Quê ma ma trấn an tiểu chủ tử đầu đầy mồ hôi đang sốt ruột tìm đồ, về mặt không đồng ý nhìn Mộ Tịch Dao.

Lúc chủ tử không đứng đắn, còn khiến người ta lo lắng hơn cả tiểu chủ tử. Tiểu chủ tử đang ghép tranh rõ tốt, nào có trêu chọc gì đến ngài đâu? Hơn nữa, việc này chẳng phải là ngài ồn ào đòi làm hay sao? Hôm nay được như ý nguyện, điện hạ đưa mấy bộ tranh ghép đến, sao không để cho tiểu chủ tử từ té mà chơi?

Lúc này bánh bao nhỏ đã đỏ mắt, nếu lát nữa mà khóc, chủ tử lại ghét bỏ tiểu chủ tử ồn ào, không học được dạy dỗ. Ngài làm mẹ mà chẳng xứng chức danh gì cả.

Đôi mắt đen nhánh của Thành Khánh đã có bóng nước, nước mắt chuẩn bị chảy xuống thì bị một đôi bàn tay to bế lên.

“Sao, Kiều Kiều lại bắt nạt con trai của bản điện hạ?”. Vừa vào cửa đã thấy Mộ Tịch Dao che miệng cười vui vẻ, chắc chắn là làm việc xấu. Quả nhiên là con hán bị xui xẻo.

“Phụ thân, nương hừ, lấy tranh!”. Thành Khánh thấy cứu tinh đến, lập tức tố cáo.

“Còn không trả lại?”. Tông Chính Lâm tức giận. Nữ nhân này bị hán bắt tại trận mấy lần, nếu không phải bị ánh mắt hán ngăn lại, Thành Khánh đã sớm khóc to rồi, sao còn ngoan như bây giờ.

Mộ Tịch Dao ngồi trên thảm, nhẹ nhàng lôi kéo vạt áo Tông Chính Lâm. Nhìn hán cao lớn ôm lấy con trai của nàng, còn trừng mắt cảnh cáo.

Vốn đuối lý, lại còn bị mọi người nhìn chăm chăm, không cho phép cãi, Mộ Tịch Dao chỉ có thể đem đuôi và râu trả lại. Lúc này mới khiến Thành Khánh yên tĩnh lại, ngoan ngoãn nằm trong ngực Tông Chính Lâm, không chút ồn ào.

“Điện hạ thật quá bất công”. Mộ Tịch Dao kêu lên. Có con trai là mặc kệ mẹ của bé, đúng là điển hình của qua cầu rút ván.

“Biết ngài che chở con trai ngài, nhưng lần nào cũng răn dạy thiếp. Thiếp cũng chỉ trêu chọc bé một lát thôi mà. Hơn nữa, không phải là thiếp giúp Thành Khánh nhanh nhẹn hơn, càng mạnh khỏe hơn”.

Lời này của Mộ Tịch Dao chẳng đủ, không chỉ Lục điện hạ trực tiếp xem thường, ngay cả Triệu ma ma vừa vào phòng cũng thờ dài.

“Chủ tử, lão nô mang tiểu chủ tử đi uống nước đào”. Vội vã đón lấy bánh bao nhỏ rất ngoan ngoãn nghe lời trong ngực điện hạ, cách Dao chủ tử càng xa càng tốt. Lúc Dao chủ tử quá nhân rồi, không nên đưa tiểu chủ tử đến trước mặt nàng. Bắt nạt tiểu chủ tử trở thành thú tiêu khiển của nàng, phải nói với phu nhân mới đúng.

“Đây là lần thứ mấy rồi, Kiều Kiều muốn quấy phá thế nào nữa? Thành Khánh còn nhỏ như vậy, nàng trêu nó làm gì...”.

Quả nhiên, Triệu ma ma mới ôm tiểu chủ tử bước ra ngoài vài bước, đã nghe điện hạ nghiêm khắc dạy dỗ.

Chỉ là... ai. Không nói cũng thế. Lần nào bắt đầu cũng đứng đắn nghiêm khắc, nhưng đến cuối cùng thì bị Dao chủ tử dẫn đến nơi nào cũng chẳng biết.

Tiểu chủ tử có cha mẹ như thế này, không biết nên nói thế nào mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Chương 165

Edit: Linh Sờ Tinh“Xuân Lan, quần áo gầy tất mới của tiểu chủ tử đã chuẩn bị chưa, Triệu ma ma muốn dùng đấy”.

“Huệ Lan tỷ tỷ, đã sớm chuẩn bị xong từ tối hôm qua rồi”.

“Đây là bộ chủ tử muốn dùng hả? Chớ lấy nhầm”.

“Không thể nhầm được, hôm qua chủ tử cũng đã xem qua rồi, ngay cả áo yếm cũng phối màu với quần áo rồi”. Xuân Lan che miệng cười rộ lên.

“Vậy thì tốt, ta đi trước. Ngươi qua xem Nhược Lan, xem xem tiểu chủ tử ăn uống như thế nào. Nếu bận quá, thì giúp một tay, nhanh tay nhân chân một chút”.

“Vâng, đi ngay đây ạ”.

Đan Như Uyển mới sáng sớm đã bận rộn. Chỉ có phòng chính là không hề có động tĩnh gì.

“Kiều Kiều định nướng đến khi nào?”. Tông Chính Lâm từ phía sau ôm lấy người đang giả bộ ngủ say vào ngực.

Lông mi Mộ Tịch Dao khẽ rung, nhưng trên mặt lại không hề có biểu hiện gì, vờ như không nghe thấy.

“Vậy thì ngủ tiếp. Để ma ma bế Tiểu tử Thành Khánh ra ngoài gặp mọi người là được”.

“Như vậy sao được?”. Mộ Tịch Dao vội vàng kêu lên.

“Giờ thì tỉnh rồi?”. Giọng Lục điện hạ thuộc tông trầm, lúc sáng sớm lại càng dễ nghe.

A, trùng kè rồi... vừa sáng ra boss đã xấu xa! Hẳn rõ ràng là muốn trêu đùa nàng.

Tông Chính Lâm cười cười vỗ đầu Mộ Tịch Dao, hôn lên má nàng.

Bề ngoài nhìn thì nàng có vẻ mạnh mẽ, chứ thực ra vô cùng yêu thương con trai, sao có thể vắng mặt trong lễ chọn đồ vật đoán tương lai của bé được.

“Chẳng phải Kiều Kiều nói hôm nay phải xinh đẹp hơn tất cả mọi người sao, bản điện hạ còn đang chờ xem đây”. Tối qua nàng còn giận dỗi với hắn, còn nói là gì mà tệ nhất mỹ nhân của Thịnh Kinh là Thạch Nghiên Lĩnh cũng sẽ không bằng một nét phong tình của mình. Tông Chính Lâm chờ xem lần này nàng làm thế nào.

Mộ Tịch Dao chu miệng, ngo ngoáy cái đầu vẫn đang nằm trên gối mềm. Nếu không phải tại Tông Chính Lâm nói là “Giờ thân thể nàng nặng nề cũng chẳng cần chú ý đến mấy cách ăn mặc phiền phức kia, cái kiểu ăn mặc thắt eo buộc bụng, nàng cũng không cần chịu bị giày vò”.

Chỉ một câu như vậy mà thôi, Mộ Tịch Dao lại cảm thấy boss ghét bỏ đáng người mình thay đổi, vì vậy mới nói cho sượng miệng. Ai ngờ Tông Chính Lâm lại nhớ trong lòng, sáng sớm đã nhắc làm nàng không xuống nổi đài.

Lục điện hạ xuống giường mặc áo khoác ngoài, nhìn nàng co thành một đoàn trên giường, giữa lông mày lại mang nét nhu hòa.

Tính tình của Mộ Tịch Dao vô cùng cổ quái, có một số chuyện nàng lại rất cứng ngạnh. Ví dụ như dung mạo và tính tình, cách nói chuyện của nàng luôn là muốn phá vỡ những điều luật giáo dục khuê các xưa nay.

“Tính tình của một nữ nhân có tốt hay không, chẳng phải đều chỉ cần dựa vào lời nói của đương gia hay sao? Người đàn ông muốn nói thế nào thực ra không phải là xem người phụ nữ ấy đẹp hay không, mà phải là có hợp ý của bọn họ hay không”.

Đây cũng là lời mà Mộ Tịch Dao vô tình nói ra lúc hai người nhân thoại. Lúc ấy Tông Chính Lâm chỉ nhướng mày, nhìn Mộ Tịch Dao cười một cách đầy thâm ý.

Theo như cách giải thích của nàng thì hẳn đường đường là Lục hoàng tử giữ chặt nàng như thế chẳng qua là vì mỹ sắc của nàng mà thôi.

Thực ra ý của Mộ Tịch Dao chỉ là phàn nàn cho sự mất trọng lượng trong lời nói của nữ nhân mà thôi, bởi tương lai của nữ nhân tất cả là do nam nhân định đoạt. Đáng tiếc tư duy của nàng lại vượt khỏi lễ giáo thông thường, chuyện nàng cho rằng đó là đương nhiên, thì Lục điện hạ lại không thể nào lý giải được, cũng không suy đoán được, nên hắn cứ nghĩ vòng thành nàng quá đề ý đến dung mạo.

Vì vậy mới có sự hiểu lầm sáng nay. Vì an ủi trái tim thủy tinh nhỏ bé của Mộ Tịch Dao, Tông Chính Lâm không quên nói thêm một câu.

“Cho dù Kiều Kiều không bằng các nữ nhân phong tình kiều ngao khác, bản diện miến cường vẫn có thể chấp nhận”. Lời này coi như là cho Mộ Tịch Dao một cái lý do để bỏ xuống, đáng tiếc nàng lại không nhận ra, trong lòng đang điên cuồng coi hấn là tiểu nhân mà đánh.

Boss ơi, ngài có biết nói chuyện không vậy? Lời này tuy là có ý tốt, nhưng sao thiếp càng nghe lại càng thấy tức giận thế này? Lẽ nào mới sáng sớm mà ngài đã chọc tức người ta thế này?

Thấy Mộ Tịch Dao đã hoàn toàn tỉnh táo, vô cùng có tinh thần cầu kinh với mình, Tông Chính Lâm kéo áo, gọi người vào hầu hạ Mộ Tịch Dao.

Còn hấn thì chưa bao giờ cần người hầu hạ, trừ khi đôi lúc Mộ Tịch Dao thấy tinh thần thoải mái, hoặc muốn xum xoe nịnh nọt, còn lại thì đều là do Tông Chính Lâm thương tự mình làm.

Mặc Lan nhìn trời không còn sớm nên vội muốn lên gõ cửa, lúc này điện hạ gọi người vào thật sự không gì tốt hơn.

*****

Hôm nay, ai đến phủ hoàng tử đều mang về vui mừng, nhưng trước mặt Lục điện hạ vẫn nên thận trọng thì tốt hơn. Tuy Lục điện hạ sẽ không giận chó đánh mèo vì những chuyện nhỏ nhặt, nhưng có âm thầm ghi thù không thì không ai biết được. Huống chi lễ chọn đồ vật đoán tương lai hôm nay là của con trai trưởng của Mộ thị, được Lục điện hạ cực kỳ sủng ái, chuyện này là nhỏ hay lớn, vẫn nên suy nghĩ cẩn thận cho tốt.

Hách Liên Mẫn Mẫn mang người đến mời tất cả phu nhân vào sân trong, còn các công chúa quận chúa khác thì ở trong phòng có lò sưởi, uống trà trò chuyện, không ở cùng chỗ với các mệnh phụ khác.

“Đó chính là cô nương của Thạch gia, quả nhiên xinh đẹp khiến người ta thán phục. Nhìn cách ăn mặc của nàng kia, không có trên trăm lượng bạc tuyệt đối không làm được. Nghe nói Thạch tiểu thư này mới từ phía nam tới, mới đầu không thích ứng được thời tiết của Thịnh Kinh nên bị bệnh một thời gian, mãi tháng trước mới có thể ra ngoài đi lại. Nhưng tuy chỉ mới ra ngoài vài lần nhưng danh tiếng mỹ nhân đã truyền khắp Thịnh Kinh, không ai không biết”.

“Thạch tiểu thư đẹp thì đẹp, nhưng lại không bằng người bên cạnh, khí chất không kém”.

“Người kia là người nào? Gia Cát Lịch, viên ngọc minh châu của Gia Cát gia, có danh cùng với Mộ Trắc phi”.

“Thì ra là nàng! Quả nhiên không phụ danh tiếng. Nhưng mà sao lại có liên quan đến Mộ Trắc phi? Nổi danh như thế nào?”.

“Vây là người còn chưa biết. Vài ngày trước, trong cung...”.

Hách Liên Mẫn Mẫn nghe các phu nhân thấp giọng đàm luận, đối với việc Mộ Tịch Dao luôn nổi bật thì đã quen rồi. Kể cả khi nàng ta không ở đây, nhưng cũng không có ai quên nàng ta.

Như vậy cũng tốt, có Mộ thị thu hút sự chú ý, những người muốn xu nịnh mình cũng thiếu đi một chút. Mình cũng không thoải mái nhìn những người gió chiều nào theo chiều nấy này. Nhân tình ấm lạnh ra sao, chỉ có chính mình trải qua mới có thể hiểu được nỗi chua xót trong đó.

“Thần nữ bái kiến hoàng tử phi”. Gia Cát Lịch cùng Thạch Nghiên Linh cùng nhau đi đến, hai người đều là giai nhân hiếm có mới mười sáu, khi đứng cùng một chỗ thật dễ thu hút ánh mắt của người khác.

“Người tới là khách, không cần khách khí như thế. Hai vị tiểu thư xin mời”. Hách Liên Mẫn Mẫn mang tư thế chủ nhà, nhanh chóng cùng hai người nói chuyện.

“Hách liên tiểu thư đến”.

Một tiếng Hách Liên tiểu thư làm mọi người đồng loạt nhìn qua, liền thấy một nữ tử xinh đẹp, sáng trong như trăng rằm, từng bước từng bước nhẹ nhàng thu hút nhân tâm.

Đẹp, đẹp đến mức thanh lệ tuyệt trần, đẹp đến mức khiến cho người khác lại có cảm giác lạnh lung cô độc. Nữ tử như vậy mới đúng là tuyệt thế giai nhân như trong bài “Nguyệt Thần phú” mà lâu nay bao người đều ca tụng. Nếu không có chuyện kia, thì chắc cô gái này có lẽ đã vào hậu viện của Lục hoàng tử.

Hách Liên Uy Nhi mặc bộ váy trắng xếp li song điệp, dưới làn váy là những bông hoa ẩn hiện. Dường như trong đó có ánh bạc, lúc nàng bước đi thì thấy một vầng sáng chuyển động, thật là tinh xảo. Trên đầu chỉ đeo một cây trâm ngọc đơn giản, tôn lên làn da trắng như tuyết, mặt xinh răng trắng.

Nếu nói Thạch Nghiên Linh đẹp vì có ngũ quan duyên dáng, thì Hách Liên Uy Nhi lại thu phục nhân tâm nhờ vào phong thái. Nếu muốn phân cao thấp thì hai người đứng là kẻ tám lạng người nửa cân, ngang sức ngang tài.

“Tỷ tỷ, muội muội đặc biệt đến thỉnh an”. Hách Liên Uy Nhi vẫn như bình thường, trên mặt vẫn luôn khách khí có đủ lễ nghĩa với Hách Liên Mẫn Mẫn. Còn trong lòng như thế nào thì chỉ có nàng ta rõ, đối với vị đích tỷ chẳng chút bản lĩnh nào này, nàng ta chỉ có phần hận và khinh thường. Nếu không phải bản thân Hách Liên Mẫn Mẫn có khiếm khuyết thì hôm nay người bị mọi người nịnh nọt lấy lòng ở chỗ này tất nhiên có cả Hách Liên Uy Nhi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 167: Chờ Đợi

Edit: Linh Sờ Tinh“Tỷ tỷ đã thoát khỏi đại nạn nhưng vì sao lại không vui?”.

Không còn người ngoài, tỷ muội nhà Hách Liên ngồi trong nhà thủy tạ nói chuyện, người ngoài nhìn vào còn tưởng rằng tỷ muội hai người hiếm khi được gặp mặt nên đang tâm sự thân thiết, không ai biết rằng hai người bọn họ không có thói quen ở cùng một chỗ, mặc dù có gặp mặt, trước sau đa số đều là chia tay trong không vui vẻ.

“Vậy vì sao mưu kế của muội muội thất bại lại vẫn tự tin như thế?”. Hách Liên Mẫn Mẫn nhìn cách ăn mặc của Hách Liên Uy Nhi hôm nay, là biết nàng ta sẽ không dừng lại. Nữ nhân này chưa bao giờ tình nguyện chịu thua, cũng chưa từng bại bởi ai. Lần này, nàng ta mưu đồ vào phủ hoàng tử, lại không hiểu vì sao bị người quấy rối. Giờ đây đã không thể vào hậu viện của Lục điện hạ được nữa, nàng ta còn định xoay chuyển tính toán thành thế nào?

“Tỷ tỷ nói đùa, giờ mới bắt đầu tuyển phi, nữ nhi của Hách Liên gia sao có thể chưa đánh đã lui?”. Giọng nói của Hách Liên Uy Nhi đầy vẻ cao ngạo, hoàn toàn không tìm thấy vẻ vờ vịt đưa đẩy thường ngày.

Sau khi nhận rõ không có nhiều cơ hội ở chung dưới một mái nhà, cuối cùng thì nàng ta cũng chịu thu lại cái vẻ mặt hách dịch lạnh lùng kia rồi sao? Hách Liên Mẫn Mẫn hừ lạnh.

Tuyển phi? Một cho nàng ta không biết xấu hổ còn nhắc đến việc này. Lại định đổi một người khác trong mưu kế kiếm tìm vinh hoa phú quý của nàng ta sao? Rốt cục thì có biết liêm sỉ không, vừa thua thiệt từ Tông Chính Lâm đã nhanh chóng muốn chui vào ngực nam nhân khác, Hách Liên gia có nữ nhi như thế này, sớm đã không còn mặt mũi rồi.

“Chủ tử, Thái tử phi cùng Tứ hoàng tử phi đến rồi”. Đang không muốn nói chuyện tiếp với Hách Liên Uy Nhi, vừa lúc nghe Liễu Thanh truyền tin đến, Hách Liên Mẫn Mẫn vội đứng dậy rồi đi, cũng không thèm khách sáo chào hỏi một câu.

“Tỷ tỷ đi thông thả. Nếu sau này không muốn muội muội đến quý phủ khiến ngài không vừa mắt, chuyện muội muội muốn làm tiếp theo, mong tỷ tỷ đừng cản trở”.

Bước chân của Hách Liên Mẫn Mẫn đột nhiên dừng lại, từ từ quay người, giữa đôi lông mày nhíu lại lạnh lùng, “Ngươi lại muốn làm gì? Vẫn còn trông mong phủ hoàng tử trợ giúp? Có phải ngươi vẫn chưa nhìn rõ tình cảnh của mình, cho rằng mình vẫn là người được Hách Liên gia nuông chiều nâng niu trong lòng bàn tay sao?”.

Không để ý đến lời nói châm chọc trào phúng của Hách Liên Mẫn Mẫn, trên mặt Hách Liên Uy Nhi lại hiện lên nét vui vẻ. Từ lúc vào phủ, đây là lần đầu tiên nàng ta bỏ đi lớp nguy trang lạnh lùng, cười như ngày thường, nhưng tuy nói là cười lại có cảm giác âm hàn làm người ta sởn hết gai ốc.

“Tỷ tỷ không phải luôn muốn muội lập gia đình sao, sao nào, nay muội muội nguyện ý gả đi tỷ tỷ lại không chịu giúp đỡ? Mà nếu như việc này mà thành thì đối với tỷ tỷ chưa hẳn là không có lợi. Một thị trong phủ của tỷ, tỷ nghĩ là chỉ bằng một mình mình là có thể áp chế được thị?”.

Hách Liên Uy Nhi chậm rãi nói hết lời, ngẩng đầu nhìn thì đã thấy sự ghen ghét rõ ràng trong mắt đối phương.

“Ngươi muốn làm chuyện gì, cứ tự tiện. Đừng mưu toan kéo người khác xuống nước”. Hách Liên Mẫn Mẫn không chút do dự quay người mang theo Liễu Thanh mà đi. Nếu phải nhìn cái khuôn mặt khiến người ta phiền chán của Hách Liên Uy Nhi, nàng không hề nên được cảm giác buồn nôn.

“Chủ tử, Đại tiểu thư ... hình như không muốn giúp đỡ?”. Tiết Cầm cảm thấy tính toán của chủ tử ngày hôm nay sợ là sẽ thất bại. Không có sự giúp đỡ của Đại tiểu thư, trong phủ này nhiều người như vậy hai chủ tớ bọn họ sao có thể tùy ý đi lại.

“Tiết Cầm, ngươi sai rồi”. Hách Liên Uy Nhi cười đến *điểm lệ mà lạnh lùng*, cực kỳ hợp với bộ quần áo hôm nay.

“Vị Hách Liên Đại tiểu thư của chúng ta chưa bao giờ là người nói sao làm vậy. Miệng nàng ta nói có lý nhưng chưa chắc trong lòng lại không có những ý nghĩ kia. Hách Liên Mẫn Mẫn cũng là người không chiếm được sự sủng ái của nam nhân, dù giả bộ điềm nhiên như không có chuyện gì nhưng dù sao đi nữa thì Mộ thị vẫn là cái gai trong lòng tỷ tỷ. Ngươi nói xem, nếu như có người có khả năng giúp đỡ đối phó Mộ thị, nàng ta sao lại phá hỏng ý định của ta?”.

Đúng như Hách Liên Uy Nhi phỏng đoán, sau khi Hách Liên Mẫn Mẫn đi ra cửa nhị môn đón khách, cũng chưa từng nói cự tuyệt ý của nàng.

“Sao phải từ chối?”. Hách Liên Mẫn Mẫn vịn Liễu Thanh ủng dung tao nhã mà đi, “Á muốn xoay người cũng chỉ có thể vào phủ Bát hoàng tử. Mà dù ả ta có dày vò thế nào đi nữa cũng không thể nào hơn được cái vị trí Trắc phi”.

Luận về đích hay thứ thì Hách Liên Uy Nhi đã sớm thấp hơn mình một cấp, giờ có gã chồng thì thân phận càng không thể vượt qua mình. Nếu đã thế, thì cần gì phải làm cho người ta gấp gáp, kết thù với nữ nhân không dễ ứng phó kia.

“Nàng ta muốn làm gì, chỉ cần không quá phận các ngươi coi như không thấy là được”. Đây đã là mở cho nàng ta một cánh cửa, cũng không tính là giúp đỡ như nàng ta mong muốn, Hách Liên Uy Nhi đáng đời không có mệnh được hưởng phú quý!

Một bên khác, Đệ Ngũ Ngọc Oánh đang ngồi cùng đám nữ sinh thư xã, bàn tán về Mộ thị Mộ Trắc phi, người nổi danh như cồn mà đến giờ chẳng thấy bóng dáng đâu.

“Ngọc Oánh, không phải người nói Trắc phi hôm nay nhất định sẽ xuất hiện sao, sao đến giờ vẫn chưa thấy?”.

Các phu nhân đang uống trà nói chuyện, các tiểu thư thế gia này ngày thường đều ở thư xã nên cũng khá quen thuộc, đến phủ hoàng tử đương nhiên không thể chờ được mà tụ tập lại một chỗ, lôi kéo pha trò tham gia náo nhiệt.

Lúc này, ở hậu viện của Lục điện hạ, đương nhiên có thể nhìn thấy dung mạo Mộ Trắc phi. Người có thể nổi danh đứng ngang hàng với người mà ở Thịnh Kinh không ai không biết là Gia Cát tiểu thư và người có thân thế rõ ràng là Hách Liên nhị tiểu thư, đến cùng thì trông như thế nào, những thiếu nữ quý tộc này hết sức tò mò.

Đáng tiếc ở đây chỉ có Đệ Ngũ Ngọc Oánh biết Mộ Trắc phi trông như thế nào vì Đệ Ngũ Dật Triều là người dưới trướng Lục điện hạ, hơn nữa nàng đã sớm kết bạn với Trắc phi, hai người quan hệ rất thân thiết còn hơn khuê nữ. Các tiểu thư còn lại thân phận kém xa Trắc phi hoàng tử nên ít có cơ hội gặp mặt, đều chỉ nghe nói chưa bao giờ thấy mặt Mộ Tịch Dao.

“Trắc phi sắp đến lúc sinh, luôn thèm ngủ. Hơn nữa thân thể lại nặng nề, lúc đi lại cần chú ý cẩn thận hơn so với người bình thường thì chậm hơn một chút. Hôm nay chắc chắn là sẽ xuất hiện mà. Các người gấp cái gì”. Đệ Ngũ Ngọc Oánh buồn cười, con trai Mộ Tịch Dao chọn đồ vật đoán tương lai chẳng nhẽ nàng còn không xuất hiện hay sao? Hơn nữa trong thư nàng đã đồng ý hôm nay còn tặng lễ nữa kia.

Từ hôm nàng ở thư viện vô ý làm rơi thư của Mộ Tịch Dao ra bị người nhìn thấy, bị xô xao đã mấy ngày, sao sự nhiệt tình này vẫn chưa có dấu hiệu rút xuống? Lúc trước mình không phát hiện Mộ Tịch Dao cũng được nữ sinh hoan nghênh đến vậy.

“Cũng bởi vì Mộ Trắc phi cùng với Gia Cát Lịch và Hách Liên Uy Nhi nổi danh nên các người mới để ý vậy sao?”.

“Người có thể thư từ qua lại với Trắc phi, đã quen thuộc nên không phát hiện, nên mới nói được thật nhẹ nhàng. Người nhắc đến mới là điều thứ nhất, ngoài ra, ai mà không muốn gặp ông chủ của Giai Nghệ phường chứ, hơn nữa chủ Giai Nghệ phường lại là nữ tử được Lục điện hạ yêu thương nữa chứ”.

Tông Chính Lâm ở Thịnh Kinh vô cùng được các tiểu thư thế gia ngưỡng mộ.

Lục điện hạ không chỉ hiền ngang, tài năng vượt trội mà còn được đương kim hoàng thượng coi trọng, có uy vọng rất cao. Mỗi lần ra ngoài tất nhiên sẽ hấp dẫn tầm mắt của các thiếu nữ.

Lúc Tông Chính Lâm đại hôn không biết bao nhiêu khăn lụa của các thiếu nữ đã ướt đầm nước mắt, vô số người buồn bã thương cảm. Hôm nay có cơ hội gặp người được Lục điện hạ sủng ái sao có thể bình tĩnh được?

“Nếu có thể nhìn thấy điện hạ ở khoảng cách gần, thì sau này cũng không có gì nuối tiếc”.

Đệ Ngũ Ngọc Oánh cười hừ một tiếng làm mọi người không hiểu. Chỉ có mình nàng hiểu rõ, nếu để cho những tiểu thư nũng nịu dịu dàng kia đối diện với khuôn mặt lạnh như băng dọa người của ai đó, để xem các nàng còn có tâm tư mà mơ mộng lung tung nữa không. Hơn nữa hôm nay vị kia sao có thể đến cái nơi nữ quyền tụ hội này chứ, điều đó là vô cùng bất tiện.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: Có Con Gái

Edit: Linh Sờ TinhGiờ Thìn canh ba, các vị hoàng tử và đại thần đã đến đông đủ ở tiền viện, chỉ còn có chủ tử của phủ hoàng tử là chưa xuất hiện.

“Đại ca, huynh đoán bây giờ Lục đệ đang ở đâu?”. Đạo này hể Thái tử gặp Tông Chính Thuần là sẽ chào hỏi nói chuyện. Chỉ vì muốn nhìn thấy cái vẻ mặt không cam lòng của đại ca hần, Thái tử vốn đã chịu nhịn hơn mười năm cho nên bây giờ mỗi lần thấy Đại hoàng tử có vẻ mặt tâm tối là Thái tử điện hạ vô cùng thống khoái.

“Tai mắt của bản điện đầu thế so được với Nhị đệ”. Tông Chính Thuần khinh thường hừ lạnh một tiếng. Hai tháng gần đây Tông Chính Huy càng ngày càng quá phận, nên giờ chuyện này có truyền đến tai Nguyên Thành để hần cũng không sợ?.

Sắc mặt Thái tử trầm xuống, Nhị đệ? Xung hô này rõ ràng chẳng phải thể hiện thân mật mà rõ ràng là không coi vị trí Thái tử vào mắt.

Hai người chán ghét nhìn nhau ai cũng không nhường trước.

Tông Chính Minh và Tông Chính Vân thờ ơ lạnh nhạt, tự bưng trà uống. Tông Chính Hàm cúi đầu nghĩ đến danh sách hôm qua Hoàng Quý phi đưa đến,

trên đó có hơn bốn mươi vị tiểu thư thế gia, chỉ cần hần thấy hợp ý là có thể chọn, hơn nữa còn tiệc ngắm hoa để hần từ từ chọn lựa.

“Lão Bát, việc chọn người lần này, đệ có coi trọng ai không? Có cần các ca ca tham mưu cho người không?”. Tông Chính Vân mặc kệ hai người khác đang ganh đua nhau, quay sang bắt chuyện với Tông Chính Hàm.

“Hôm qua mới nhận được danh sách, chưa kịp nhìn kỹ”. Tông Chính Hàm không thật lòng trả lời.

Hần đã cầm danh sách rồi cẩn thận đọc hai lần. Coi trọng nhất là nhị tiểu thư của phủ thái sư Du Hồng Anh cùng thiên kim nhà Gia Cát là tiểu thư Gia Cát Lịch. Vẫn còn một người, nhưng hình như nàng ta nghiêng về Tông Chính Lâm, đã từng khai thông quan hệ trong cung để bắt phủ Lục Hoàng tử. Hạn tự cho mình rất cao nên cũng không miễn cưỡng.

“Đáng tiếc ah, cô gái thứ vị nhất Thịnh Kinh đã sớm bị Lục đệ thu rồi. Chúng ta dù muốn tìm người như nàng sợ là không dễ”. Thái tử đột nhiên lên tiếng đánh gãy cuộc nói chuyện của hai người, lời nói vô cùng vô lễ.

Tông Chính Vân buông chén trà, nhìn chằm chằm Thái tử một lát, sau đó cười rộ lên nói “Nếu nhị ca vừa ý thị thiếp nào của Lục đệ thì ta có thể giúp đỡ hỏi thăm một chút, nếu trong nhà nàng ấy có nữ tử nào chưa lấy chồng thì cũng có thể đưa đến phủ Nhị ca”.

Thái tử càng ngày càng cố ý đối địch với Tông Chính Lâm, lúc này lại nói thế trước mặt Tông Chính Hàm, lời ít mà ý nhiều, ngoài ý châm chọc thì rõ ràng có cả một sự coi thường.

Từ trước tới giờ Tông Chính Vân không cảm quyền, không sợ chuyện được mất nên sao có thể sợ Thái tử. Đáp trả một đòn chẳng cứng cũng chẳng mềm.

Thị thiếp cũng chỉ là đồ chơi, mặc dù có đem tặng người khác thì cũng không có ai nói gì, huống chi nếu người đó vẫn là cô nương chưa lấy chồng, tặng đến phủ Thái tử cũng là chuyện thường tình.

Đáng tiếc trong lòng các vị ở đây đều hiểu rõ, nữ nhân trong miệng Thái tử nhắc đến hần là đầu quả tim của Tông Chính Lâm. Vị Trắc phi kia đã được ghi vào tông điệp, rõ ràng đã là người hoàng gia, nếu Thái tử trắng trợn ngấp nghé Mộ thị, thì chẳng chắc có thể bảo vệ được cái vị trí chủ quân tương lai.

Tông Chính Huy trầm mặt, không ngờ cái người luôn bắt cần đòi, không mưu quyền chính sự như Tông Chính Vân lại vì bảo vệ Tông Chính Lâm, ngang nhiên chống đối với hần.

Bên này không khí đã lên đến mức có chút cương cứng, thì đã nghe bên ngoài có tiếng kêu, “Lục điện hạ đến”.

Tiền viện bỗng chốc yên tĩnh lại, mọi người vốn đang đàm luận cũng vội ngồi ngay ngắn lại rồi nhìn ra cửa lớn.

Tông Chính Lâm với khuôn mặt trầm tĩnh, gương mặt đáng lẽ nên rất vui mừng giờ lại đen như mực. Cộng thêm với bộ cảm bào đen hần mặc, cả người toát ra một vẻ lạnh lùng nghiêm túc.

Mọi người thấy Lục điện hạ đi thẳng vào đại sảnh, nhìn thấy mấy vị hoàng tử, cũng chỉ gật đầu coi như chào hỏi, sau đó thì chẳng thấy thêm câu nói nào. Ngay cả Tứ hoàng tử cùng mẹ với hần cũng không được cái sắc mặt gì tốt.

Nữ nhân đáng chết kia! Tông Chính Lâm bị Mộ Tịch Dao chọc tức đến lúc này vẫn chưa thuận khí. Vượt qua hai cửa Thùy hoa từ Từ Đan Như Uyển đi đến tiền viện, hần càng đi càng cảm thấy không nên để cho nàng hỗn hào như vậy.

Sau đó hần lại nhìn Đại hoàng tử và Thái tử đang ngồi trong sảnh, hai người này sau lưng cũng chẳng có kẻ nào đứng đắn, Tông Chính Lâm cố che giấu lệ khí càng lúc càng dày trong đôi mắt phượng. Đã thế bọn họ lúc nào cũng chung ra một bộ mặt quân tử đứng đắn, cố tình không che dấu sự tán thưởng với Mộ Tịch Dao, Tông Chính Lâm càng nghĩ càng cảm thấy loại yến tiệc chọn đồ vật đoán tương lai ở nơi trang trọng như vậy thì không nên cho nữ tử xuất hiện! Đặc biệt là người không khiến người bớt lo như Mộ Tịch Dao.

Qua giờ ty, Thục phi khoan thai đến. Đợi khi người tôn quý nhất phủ đã đến, các nữ quyền cũng đi đến đại điện, chờ xem lễ chọn đồ vật đoán tương lai của con trai trưởng nhà Lục điện hạ xong là lại quay lại sân sau uống trà đùa giỡn.

“Trắc phi đâu, còn chưa ôm Thành Khánh đến. Nếu lỡ giờ lành bốn cung sẽ không tha thứ đâu”. Thục phi ngồi trên ghế chủ vị, quét mắt một vòng không thấy cháu trai bảo bối đâu nên có chút vội vã.

Hôm nay Thục phi đã chuẩn bị thỏa đáng từ rất sớm, nhưng trên đường lại đụng phải mấy kẻ mới đắc sủng, nói vài lời vô thưởng vô phạt châm chọc một hồi mới qua quýt chúc mừng vài câu. Mấy câu chúc chẳng có gì là thật lòng, thực chất là cực kỳ đố mắt với áo choàng mới của nàng. Nếu không phải vì thế thì cũng không bị người đẩy tới đẩy lui để bị đến chậm.

Gần giờ nào Thục phi mới đến, nhưng còn có người so với bà bình thân hơn. Mộ Trắc phi đến giờ này vẫn chưa xuất hiện khiến mọi người khó hiểu.

“Mẫu phi là muốn tìm người để dạy dỗ, thiếp không dám chậm trễ vội vã đến để ngài được thỏa mãn đây ạ”.

Người thì chưa thấy đã nghe giọng nói mềm mại dịu dàng truyền đến.

Tông Chính Lâm nghe vậy sắc mặt lại càng thêm đen, nhưng dù hần có không muốn đến đâu cũng không thể ngăn nàng.

“Ô, đến rồi”. Đệ Ngũ Ngọc Oánh bấu môi, trấn an mấy người đang nôn nóng.

“Đáng tiếc là cách khá xa, không nhìn rõ”. Nếu Trắc phi có thể đến sớm một chút thì tốt hơn, lúc này mới đến thật tiếc nuối.

“Không cần vội, không chừng lát nữa sẽ đi qua đây”.

“Cũng đúng. May còn có cái này làm an ủi”.

Hàng loạt những lời xì xào bàn tán, tất cả đều đang đợi nhân vật chính xuất hiện. Hôm nay đáng lẽ chỉ có Thành Khánh mới được chú ý, vì Trắc phi đến muộn nên ngay cả nàng cũng trở thành tâm điểm chú ý.

Mộ Tịch Dao không ngờ tới bỗng đoạt sự chú ý của con trai. Cái kiêu kiêu điểm khách lần át chủ này nàng cũng không phải chưa diễn lần nào.

Mọi người nhìn chằm chằm vào cửa đại điện, trong chớp mắt liền thấy từ hành lang có một đoàn người đi đến, ánh mắt của mọi người ngay lập tức bị thu hút bởi nữ tử được mọi người vây quanh vào chính giữa, sau đó tiếng hút khí liên tục vang lên.

Yêu mị! Vẻ yêu mị đến mức làm người ta choáng váng! Diễm lệ! Diễm lệ đến mức tất cả ánh sáng trong đại điện mất đi sắc sáng, chỉ còn mình nàng là hoa lệ mà thôi.

Màu đen! Trắc phi của Lục điện hạ là Mộ thị, lại dám chọn một chiếc váy rộng eo chân váy rủ đất màu đen mặc trong thịnh yến ngày hôm nay, đai eo của váy lại buộc rất cao, nếp gấp của đai eo chỉ cách ngực chưa đến nửa ngón tay, ngoài ra còn có dây đai màu đỏ của tảo phối hợp buộc chặt, khiến cho đường cong của eo nàng như bị dấu đi mà nơi khác lại lộ ra một cách rõ ràng.

Váy xòe eo cao, làn váy đủ rộng để che hết khuyết điểm của phần bụng đã nở cao khiến eo mất đi đường nét, lúc bước đi cũng không thấy khó chịu gò bó.

Chưa bao giờ thấy một bộ quần áo hai lớp như vậy, một bộ quần áo làm nổi bật dáng người tinh xảo của nữ tử. Phần áo trên ngoài nút thắt màu đỏ bao xung quanh cũng không còn gì khác. Làn váy rộng xếp lớp từng tầng từng tầng hoa lệ đến cực điểm, hai loại tơ màu sáng tối đan xen, đây đúng là thủ nghệ bí truyền của Giai Nghệ phường, còn có cách thêu “Ảnh thêu” được xưng danh “Đệ nhất thêu của Thịnh Kinh”, các kiểu hoa văn lại thoải mái mới mẻ, chọn màu thêu là màu đỏ hoa bi ngân ít người dùng. Cả nửa làn váy đều thêu hoa Bi ngân,, các kiểu dáng bố trí một cách tự do tùy ý lại vô cùng tương xứng với Mộ Tịch Dao.

Cả chiếc váy dài chỉ có hai màu đỏ đen, nhiệt liệt mà nồng đậm.

Lại nhìn cách trang điểm của người nữ tử kia, chỉ còn sự kinh hãi vì sự xinh đẹp khiến chẳng ai nhớ được các mỹ nhân xuất hiện trước nàng, chỉ cần nhìn vào ánh mắt nàng, dưới đuôi mày dài là đôi mắt sáng trong, ánh mắt là vẻ lười biếng mà mị mị, khiến cả tâm hồn đều bị nàng hút vào trong.

Vì đánh cuộc với Tông chính Lâm hôm nay mà Mộ Tịch Dao lần đầu tiên dùng đến trang điểm đậm, không chỉ dán hoa một đóa viền cánh màu vàng lên trán, ngay cả son môi cũng tô thêm mấy lớp. Đôi cánh môi hồng càng làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết, đôi mắt càng thêm sâu thẳm.

Hơn nữa trên tay còn cầm một cái quạt lông vũ tinh xảo, Mộ Tịch Dao cứ như hoa yêu xuất hiện, không coi ai ra gì, vô tình chiếm lấy tất cả ánh mắt của mọi người.

“Là thiếp tới muộn, mong mẫu phi cùng các vị tôn khách thứ lỗi”. Mộ Tịch Dao nhẹ nâng tay phải lên, ống tay phiêu dật nâng lên, dịu dàng cúi đầu, quạt lông đặt bên gò má che mất nửa dung nhan.

Một người đẹp như còn đang trong trạng thái ngái ngủ, lời nàng nói ra lười biếng mà ngọt ngào, chỉ nháy mắt khiến người khác đều cảm thấy kinh diễm, đôi môi hồng ướt át, khiến người nhìn nàng mà thấy đầu óc như không còn thuộc về mình nữa.

Đẹp, người phụ này sao có thể đẹp đến mức đó. Nếu theo lý mà nói thì cái tư thế này toát ra sự mê hoặc yêu nghiệt khiến cho thần hồn điên đảo.

Đệ Ngũ Ngọc Oánh ngờ ngác nhìn Mộ Tịch Dao yêu diệu đi qua, nhìn thấy cái nhếch mi chớp mắt của Mộ yêu nữ, cảm giác tim mình đập nhanh hơn. Đến khi Mộ Tịch Dao đã đi qua một đoạn mà vẫn mang biểu tình ngờ ngác nhìn theo búi tóc cao cao kia.

“Ngọc Oánh”. Các tiểu thư thế gia bên cạnh không khác Đệ Ngũ Ngọc Oánh là mấy, hâm mộ nói, “Trắc phi quả nhiên như người nói, thật đúng là một mỹ nhân. So với Thạch Nghiên Linh còn rung động lòng người hơn. Nhìn khí chất tao nhã của Mộ trắc phi đi, sợ là cả đại điện cũng không ai bằng. Khó trách trái tim Lục điện hạ mất bởi nàng ấy”.

Thạch Nghiên Linh đẹp vì ngũ quan duyên dáng, Hách Liên Uy Nhụy đẹp vì khí chất lạnh lùng. Chỉ có Mộ Tịch Dao rêu rao, diễm dúa quyến rũ độc nhất Đại Ngự, tìm hết cả “Ngự thư” cũng khó có thể tìm được từ ngữ để miêu tả cái câu hồn đoạt phách lạc này.

Đệ Ngũ Ngọc Oánh bừng tỉnh từ trong lời bàn tán của những người bên cạnh, nghe thấy lời kia có sự bất kính với Lục điện hạ vội nhanh chóng giật ống tay áo, trừng mắt cảnh cáo. Lời này không thể để rơi vào tai điện hạ. Trái tim của điện hạ rơi đâu hay mất ở đâu cũng không liên quan đến các nàng, nhưng không thể để người khác mượn cớ bắt bẻ.

Đám nữ tử còn như thế, thì trách sao đám hoàng tử và triều thần ở đây lại bị Mộ Tịch Dao câu hồn.

Đây không phải lần thứ nhất bọn hắn thấy được Mộ Tịch Dao, nhưng lại là lần đầu tiên rung động không thể kiểm soát được. Ngay cả Hách Liên

Chương – người có khúc mắc với Mộ Tịch Dao cũng không thể không thừa nhận, yêu khí của nữ nhân này đã lan tỏa đến tận xương cốt. Tuổi hân hơn Mộ Tịch Dao hơn cả một giáp, nhưng khi nhìn nàng mà cũng không nhận được có chút hoảng hốt. Nam nhân theo đuổi nữ nhân, quả nhiên đều xuất phát từ bản năng, không thể tự kháng cự.

Sắc mặt Tông Chính Lâm giờ đã xấu đến tận cùng, chỉ nhìn Thái tử và Đại hoàng tử tiêu hồn vô si nhìn nàng, con tức từ đáy lòng Lục điện hạ không nhận được từ từ dâng lên. Còn có ánh mắt trêu chọc mong xem kịch vui của Tông Chính Vân, làm hân hận không thể tóm nàng về phòng, không để cho nàng ra ngoài quấy rối.

Lúc ra ngoài thấy quần áo của nàng, Tông Chính Lâm đã phát hỏa. Nàng lại nâng cái bụng to lên trước khi hân muốn hung hăng xé nát quần áo nàng, luôn mồm nói muốn hân nhìn cho kỹ, muốn chứng minh cuộc đánh cược của bọn họ, cuộc nói chuyện tối qua chẳng qua là do hân lỡ mồm nói trước.

Hôm nay mới biết, nàng không chỉ mặc bộ quần áo quý giá này, còn thêm một bộ dáng ma quỷ dẫn người khác, chói lóa chọc ghẹo hoa đào. Cái quạt lông trên tay đang phe phẩy càng nhìn hân càng chướng mắt. Tông Chính Lâm gắt gao nhìn chăm chăm Mộ Tịch Dao, trong đôi mắt là sự đè nén cuồng nộ bị đè nén.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Nhìn Chằm Chằm 1

EDIT: Linh Sờ Tinh

Thực phi thấy Mộ Tịch Dao ăn mặc như vậy thì bị chấn kinh một hồi. Từ bao giờ thì Mộ nha đầu lại chịu khó ăn diện, biết cách trang điểm bản thân như thế? Nha đầu này chẳng phải là rất lười, không muốn mất thời gian tô vẽ về sao. Lẽ nào là vì muốn cho Thành Khánh được thể diện trước mặt người ngoài?

Cũng đúng, cả đời Thành Khánh cũng chỉ có một lần chọn đồ vật đoán tương lai, đương nhiên phải long trọng một chút, người làm mẹ đương nhiên phải bày chút thái độ thì con trai cũng được xem trọng thêm vài phần. Đúng là bình thường cũng chẳng để ý nên không nhận ra, nha đầu kia đúng là không thẹn với danh hiệu mỹ nhân. Sau khi trang điểm thì càng thêm mỹ lệ so với vẻ xinh đẹp thường ngày.

Nhưng mà, trang điểm như thế kia thì lại có chút yêu dị...

Thực phi nương nương đã sống trong chốn thâm cung hơn nửa đời, từ trước tới giờ việc trang điểm chải đầu đều do cung nữ làm theo cung quy, nào từng thấy cách ăn mặc mới lạ như lần này, bà không tránh được nhìn Mộ Tịch Dao thêm vài lần. Hình hoa văn thêu ở cổ áo và sắc vàng viền áo có vẻ không tệ, trở về có thể sai người thử làm xem sao.

Thực phi nhìn Mộ Tịch Dao, sau đó nhìn về phía sau nàng, quả nhiên thấy Thành Khánh trắng trẻo mập mạp đang nằm sấp trong lòng vú nuôi, bé mở to đôi mắt tròn hưng phấn nhìn xung quanh. Nhìn thấy bé, trên mặt Thực phi hiện rõ nét cười.

“Cũng chưa nói là sẽ phạt con, miệng lưỡi đúng là lợi hại. Nhanh ôm Thành Khánh qua đây, đã sắp đến giờ lành”. Thực phi cười nắc nẻ, một lòng chỉ nhớ thương cháu trai bảo bối nên bỏ lỡ cảnh tượng đầu mắt một cách kín đáo của Mộ Tịch Dao và Tông Chính Lâm.

Mộ Tịch Dao sai người bế bánh bao nhỏ được trang điểm thành em bé Phúc lại cho bà, thấy tên nhóc thức thời cũng biết lên tiếng chào hỏi nịnh nọt, khiến Thực phi cười rạng rỡ. Lúc này mới yên tâm ngồi xuống bên cạnh Hách Liên Mẫn Mẫn, lại nhìn người đàn ông đang nhíu mày ở bên kia, khóe miệng nàng từ từ cong lên.

Boss ơi, ngài tính đào hồ cho thiếp nhảy xuống, thiếp đương nhiên sẽ có rất nhiều biện pháp làm ngài không nói được gì. Giờ mình mới bao nhiêu tuổi mà đã bị hân chê là không có eo, nếu cứ như thế thì cái mục tiêu trở thành sủng phi của nàng sao có thể đạt được? Việc này nàng nhất định phải trị được boss, để hân không thể giễu cợt mình nữa.

Mộ Tịch Dao yêu yêu mị mị ngồi đó, tay cầm một cái quạt lông, thanh nhàn phe phẩy mấy cái, ngồi trên đệm thêu ở xa nhìn Tông Chính Lâm mà phóng điện.

Tông Chính Lâm vốn một mực chú ý Mộ Tịch Dao, từ lúc nàng vào trong điện thì ánh mắt hân chưa hề rời khỏi nàng. Lúc này nàng đang dùng quạt lông che nửa khuôn mặt, chỉ để một đôi mắt mị hoặc, dịu dàng nhìn hân, rõ ràng khiêu khích, câu dẫn, mắt phượng của Tông Chính Lâm càng trầm xuống, tay phải vô thức sờ vào chiếc nhẫn ngọc, hơi hơi xoay nó.

“Sao thế, Lục đệ đây là nhìn thấy mỹ nhân nhìn không chớp mắt? Cũng khó trách. Đứng nói là người vốn lãnh đạm với chuyện nam nữ, hậu viện chỉ có lẽo tèo vài nữ nhân. Cho dù là ta đây, từng có vô số nữ nhân, loại nào mà chưa từng trải qua thể mà cũng chưa từng thấy người nào có tư thái như Mộ thị, nét phong tình kia thực sự là... nhìn xem mà ngứa tim ngứa phổi, tâm hoảng ý loạn”.

Thái tử ăn nói mà không hề e dè, đôi mắt mãnh liệt nhìn Mộ Tịch Dao, thậm chí ánh mắt còn nhìn quanh khuôn mặt nàng nhiều hơn mấy lần, nét hạ lưu không thể che dấu. Hân nhìn rồi ghé vào bên tai Tông Chính Lâm, dùng giọng nói kéo dài mà khiêu khích để nói với Lâm Chính Lâm. Quả nhiên là nhìn

thấy người đệ đệ được mệnh danh chẳng bao giờ thể hiện vui buồn đã thực thay đổi sắc mặt.

Thái tử đang đắc ý vì nghĩ rằng mình đã cho Tông Chính Lâm đẹp mặt thì thấy đệ đệ lại khôi phục vẻ lạnh nhạt ban đầu, nghiêm chỉnh không nói, vì thế lời hấn định nói tiếp cũng vội thu lại.

“Nếu nhị ca đã quên lời phụ hoàng răn dạy, thì đệ khuyên huynh vẫn nên ghi ở trong lòng, hồi phủ chú ý chăm sóc Thái tử phi cho tốt. Nữ nhân của bản điện hạ thì tốt nhất Thái tử vẫn nên tôn trọng một chút”. Nói xong cũng không thèm để ý Tông Chính Huy sẽ có phản ứng gì, đi đến chỗ chủ vị, để Thái tử xanh mặt ở lại phía sau.

Năm trước, Thái tử phi sinh non con trai trưởng bệnh tật, cuối cùng không thể nuôi lớn. Thời tiết vừa thay đổi đã bị phong hàn, không đợi đến ngự y đến xem bệnh đã tắt thở.

Nguyên Thành đế vốn cũng không trông mong gì vào đứa cháu này, nhưng nghe nói lúc chuyện xảy ra Thái tử lại không ở Đông cung, Thái tử phi sai người đi mời cũng không về, ở bên ngoài tầm hoa vấn liễu với một đám đại thần, Hoàng thượng tức giận gọi hấn đến ngự thư phòng răn dạy rồi phạt quỹ suốt đêm, sau đó ngay cả mấy triều thần có quan hệ tốt với hấn cũng bị phạt bổng lộc.

Chuyện này mới qua không lâu Tông Chính Huy đương nhiên không quên được. Giờ bị Tông Chính Lâm nói ra làm hấn thấy mất thể diện, chỉ trích hấn nói năng lỗ mãng thì tức giận, chửi thề một tiếng.

“Con đàn bà kia thì có gì đẹp?”. Giọng hấn hơi to một chút, khiến Tông Chính Minh đứng cách đó không xa nghe thấy.

“Nhị ca tốt nhất vẫn nên ăn nói cẩn thận một chút”. Cách ăn mặc hôm nay của Mộ Tịch Dao đúng là có thể xưng một tiếng quốc sắc thiên hương, Thái tử nói lời này là không thỏa đáng. Hơn nữa từ ngữ hấn dùng rõ ràng mang ý nhục nhã, Tông Chính Minh nghe mà nhả mảy.

Thái tử càng ngày càng không ra thể thống gì, dùng từ thì thô bỉ, khó nghe. Tông Chính Minh khinh thường đi cùng với hấn nên cất bước cách xa hấn một chút, cùng đi với Tông Chính Vân, tùy ý nói vài câu.

Thực ra người trong miệng Thái tử đâu phải là Mộ Tịch Dao. Hấn oán giận thân thể của Thái tử phi không được việc, không sinh con trai khỏe mạnh thì thôi, còn chính mình bệnh không xuống giường được, liên lụy hấn bị Nguyên Thành đế trách cứ bạc tình bạc nghĩa, bội tín, bội nghĩa còn quở trách trước mặt Tông Chính Lâm.

Giờ lại bị Tông Chính Lâm làm mất mặt trước mọi người, lừa giận công tâm, hấn không thể cho Nguyên Thành đế ngay lập tức nhường ngôi cho mình, đợi sau khi hấn lên ngôi nhất định sẽ cho mấy kẻ không biết tốt xấu này hồi hận.

Thái tử liên tục ăn quả đắng, bị người có tâm nhìn thấy, trong đó người cảm thấy hả giận nhất chính là người bị Thái tử áp chế lâu nhất – Tông Chính Thuần.

“Nhị đệ là Thái tử gia, thân phận tôn quý, nói chuyện tùy hứng đã quen, các huynh đệ vẫn nên rộng lượng một chút. Tránh việc sinh ra hiểu lầm, làm mười năm tình nghĩa huynh đệ bị tổn thương”. Tông Chính Thuần lại bỏ dả xuống giếng, hết sức tận lực chế nhạo Thái tử.

“Đã đến giờ lành, các vị huynh trưởng có cùng đệ đệ đi xem lễ không?”. Tông Chính Hàm luôn im lặng cuối cùng không nhịn được lên tiếng cắt đứt trò cười này.

Thấy Mộ thị, hấn cũng thất thần một lát nhưng không đến nỗi mất hồn mất vía như Thái tử. Chỉ là khi nhìn vào mặt nữ nhân kia, trong đó là hỗn xược không chịu trời buột, đó mới là điều làm hấn khắc sâu. Chút ý nghĩ muốn chà đạp chính phục người con gái ngay lập tức bị những lời chung quanh khiến cho yên tĩnh lại.

Trong đám huynh đệ của hấn, hai người bọn họ lớn tuổi nhất nhưng cũng vô dụng nhất. Là hai phế vật không biết tự lượng sức mình, vậy mà còn dám mưu toan cái ghế tôn quý nhất thiên hạ. Trong lịch sử Đại Ngụy đã có bao nhiêu hoàng tử y vào thứ tự mà vội vàng leo lên trên, nhưng đến cuối cùng có mấy kẻ được chết già? Người có bản lĩnh còn như thế, kẻ không có bản lĩnh cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

Hôm nay, phải đến phủ Tông Chính Lâm, chẳng được phẩm ngọc lộ cực phẩm, lại cãi cọ đến mất cả hòa khí, thực khiến cho hấn tâm phiền trí nản. Nếu được chọn, hấn thà không đến còn hơn, chỉ cần nhìn thấy hai người này là hấn liền cảm thấy không thoải mái.

Tông Chính Vân và Tông Chính Minh còn đỡ, bình thường không bao giờ tranh cãi với ai, đều là kẻ kiêu ngạo không để ý tự hạ thấp bản thân. Chỉ có mình Tông Chính Lâm, tính tình lạnh lùng ngạo mạn, nếu ai muốn trêu chọc thì kết cục như thế nào còn phải xem tâm tình của hấn lúc ấy ra sao.

Nguyên Thành đế thường xuyên đau đầu vì tính tình quá cường ngạnh của Tông Chính Lâm, càng không thêm nhắc đến bao cô Tông Chính Huy kia.

Tông Chính Hàm buông chén trà nhỏ, đứng dậy đi đến đại điện. Mấy người phía sau cũng lục tục đi theo, rốt cục cuộc cãi vã cũng ngừng.

Bên này mấy vị hoàng tử âm thầm tranh đấu vài lần, cũng không ảnh hưởng đến không khí náo nhiệt trong đại điện.

Đến khi tấm gấm đỏ phủ ở giữa đại điện được mở ra, các vật tinh xảo hoa mỹ, giá trị liên thành trên thảm xuất hiện trước mặt mọi người. Ngoài các đồ chơi bằng ngọc quý giá, còn có văn phòng tứ bảo, còn có cuốn kinh Đạo Thích, áo giáp mũi sắt, tất cả để cùng một chỗ cũng phải có hơn năm mươi món.

Trong đó đáng chú ý nhất là một thanh kiếm cổ, kèm vô kiếm do đích thân Lục điện hạ vẽ, nét bút khỏe, hùng tráng, thư viết khí phái. Lại do Tông sư

đúc kiếm của Đại Ngự đặc biệt chế tạo thành bội kiếm cỡ nhỏ cho Thành Khánh.

Kiếm này vừa xuất hiện thì Thục phi liền tỏ vẻ không đồng ý. Thành Khánh mới hơn một tuổi, cho hắn bội kiếm làm gì? Đao kiếm là vật nguy hiểm, rất ít khi xuất hiện trong lễ trao chu.

Chỉ có Mộ Tịch Dao là hai mắt sáng lên, nhìn thấy vỏ kiếm khảm đầy bảo ngọc quý hiếm, liếc về phía Tông Chính Lâm rồi tung đến một cái mị nhãn.

Boss ngài thật sự là không tiếc, chỉ cái vỏ kiếm thôi mà đã ngoài sức tưởng tượng, đúng là không phụ với cái tính thất thường của ngài. Ngài sợ người ta không biết ngài giàu có, hoang phí ư?

Mất Lục điện hạ lại sâu thêm vài phần khi nhìn thấy dáng vẻ câu dẫn của Mộ Tịch Dao. Giời lăm, giữa ban ngày ban mặt còn dám tán tỉnh, đọi lát nữa khai yến, nàng đừng mong có được thứ tốt.

Mọi người nhìn Lục điện hạ vung tay xa xỉ mà hoảng sợ, nhao nhao cúi đầu bàn tán. Gian nan rồi mất khỏi bội kiếm, nhìn kỹ tiếp, những vật còn lại cũng khiến người ta run lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Nhìn Chằm Chằm 2

edit: Linh Sờ TinhVấn phòng tứ bảo thì không cần nói đến, chính là do Nguyên Thành đế ngự ban, phần ân điển này, dù là đối với Thành Khánh hay Mộ Tịch Dao cũng đều quá tốt. Còn lai lịch của quyền kinh Đạo Thích kia cũng không nhỏ, là bản đơn lẻ được trụ trì An quốc tự tặng, dù là thái hậu lễ phật cũng không có dung được bản lẻ quý giá như vậy. Từ trước đến giờ đều cho người sao chép để lễ phật, còn bản gốc thì cất đi, thỉnh thoảng mở ra xem một hai lần.

Còn bộ áo giáp sáng long lanh kia, là hoàng thúc của đương kim thánh thượngDi Thân vương, gửi từ Nam Hải xa vạn dặm đến làm hạ lễ, chiến giáp này vốn là Cao Tổ ban thưởng khi ông ta được phong vương.

Mọi người từ từ đánh giá, thần phục kinh ngạc không ngừng.

Các vật còn lại khác đều là tuyệt phẩm, nếu không phải là bảo vật độc nhất vô nhị, thì cũng là vật có lai lịch rõ ràng,có ý nghĩa sâu xa. Những người biết hàng nhìn xem mà trong lòng cuộn sóng.

Lục điện hạ đúng là rất coi con trai trưởng, mới lễ mừng tròn một tuổi mà đã mở kho đem chính phẩm ra cho hắn chơi đùa. Lỡ không cẩn thận làm rơi, Lục điện hạ không đau lòng nhưng bọn hắn đau lòng.

Lại nhìn lại Hách Liên Chính phi, ánh mắt của các mệnh phụ đều mang theo nghi hoặc.

Lễ trao chu là phong tục đã có từ trăm năm trước đến giờ, thường thì các thế gia tộc sẽ thông qua buổi lễ này để thể thể hiện đứa bé có được coi trọng hay không, tương lai có được dạy dỗ cẩn thận hay không, có được mời danh sĩ chỉ dạy hay không, sau khi thành niên sẽ kế thừa gia nghiệp hay sẽ được chia gia sản.

Hôm nay con trai trưởng của Lục điện hạ chọn đồ vật đoán tương lai, mặc dù đứa bé này chiếm được hai chữ “trưởng tử” nhưng lại không phải là đích tử do hoàng tử phi sinh ra, đáng lẽ phải dựa theo quy chế mà tổ chức. Lúc đầu không ai phát hiện, bây giờ nhìn số lễ vật này mới phát hiện số lượng bàn tiệc hình như hơi nhiều.

Hoàng gia có quy củ, lễ trao chu của con trai trưởng do hoàng tử phi sinh ra sẽ có bảy mươi hai bàn; mà con cái do Trắc phi sinh bàn tiệc nhiều nhất chỉ có năm mươi. Nhưng giờ nhìn xem, bên ngoài bàn tiệc đâu chỉ năm mươi?

Lục điện hạ lại an bài một yến tiệc đầy tuổi như thế này, sợ là muốn cho tất cả mọi người biết hắn coi trọng con trai trưởng do Trắc phi sinh, tương đương với đích tử do Chính phi sinh? Hành vi vi phạm tông pháp rõ ràng như thế, không sợ sẽ bị một đám ngự sử dâng tấu chương vạch tội với Nguyên Thành đế sao?

Trong lòng những tân khách đến chúc mừng cũng cân nhắc nhiều lần, nhưng không thể tùy tiện đoán được ý của Lục điện hạ, lẽ nào điện hạ còn xó thâm ý gì khác. Hay là điện hạ vẫn còn bất mãn với Hách liên gia? Vì nhớ chuyện cũ nên làm vậy để áp đầu nhà đẻ của Chính phi?

Nếu sau này chính phi có đích tử, thì lúc đó sẽ xử lý như thế nào? Chỉ cần nghĩ đến đó là tâm tư mọi người càng ngày càng phức tạp. Ánh mắt nhìn về phía Hách Liên Chính phi, có chút gờng gao.

Bọn họ đa số là muốn dính vào Lục điện hạ để mưu cầu tiền đồ, nên ai cũng mang theo lễ trọng đến chúc mừng. Nào biết điện hạ chẳng coi quy củ ra gì, không lẽ bọn hắn cũng phải ngầm thừa nhận bữa tiệc không tuân theo quy củ này, hơn nữa còn phải ngầm chặt miệng, cố lấy lòng Trắc phi? Việc này đúng là khiến cho người ta phải phiền não...

Chẳng thèm biết trong lòng mọi người nghĩ như thế nào, bánh bao Thành Khánh vẫn cực kỳ vui vẻ. Vừa được Quế ma ma đặt lên thăm đồ, ngân nga vài tiếng, thân thể mập mạp linh hoạt chuyển động, xoay người vài cái, chân nhỏ dẫm từng bước ổn định, nhìn ngắm xung quanh.

Mộ Tịch Dao đang cùng mọi người tò mò nhìn theo, nàng vốn nghĩ đợi bánh bao nhỏ tùy tiện chọn cái gì đó rồi cho người ôm hân về để ăn cháo. Đúng lúc này bàn tay dưới ống tay áo rộng thùng thình bỗng nhiên bị người nam nhân bên cạnh nắm lấy, nàng giật nảy mình.

Boss ơi, ngài dám có hành động gian tình trước mặt bao người thế này ư, không nói một tiếng làm thiệp hết hồn, nếu không phải lá gan của thiệp lớn, nếu không may lỡ hết lên thì chẳng phải sẽ mất mặt lắm sao? Huống hồ con trai ngài đang chọn đồ vật đoán tương lai, trong một không khí nghiêm túc thế này sao ngài lại động tay chân chứ?

Mộ Tịch Dao nâng quạt lên che ánh nhìn của người khác, hờn dỗi liếc Tông Chính Lâm, vẻ phong tình kia làm Tông Chính Lâm thực yêu chết đi được.

Nhân lúc ánh mắt mọi người đều đang tập trung nhìn Thành Khánh, thì đôi cha mẹ không chuyên nghiệp này lại làm việc không đứng đắn, mắt đưa mầy liếc, còn vô cùng nông nản.

Tông Chính Lâm cúi người, ghé sát vào bên tai Mộ Tịch Dao thì thầm vài câu, dọa Mộ Tịch Dao vội điều chỉnh vẻ mặt, vờ như chăm chú nhìn chăm chăm con trai, thực ra trong lòng lại đang sợ hãi.

Boss đại nhân vừa mới uy hiếp là, “Nếu lại bày ra cái dáng vẻ đó, thì yến tiệc cũng cần cần phải đi nữa”.

Không đi yến hội thì đi đâu? Mộ Tịch Dao vọt dứt khoát thu lại thần sắc. nghiêm chỉnh nhìn con trai đang chọn đồ.

Tông Chính Lâm liếc thấy nàng cuối cùng cũng thành thật mới nhẹ nhàng nói lòng tay, khuôn mặt trở nên nhu hòa hẳn. Người ngoài nhìn thì chỉ thấy Lục điện hạ nhìn Thành Khánh, có vài phần dịu dàng, hẳn là đặc biệt yêu thương con trai trưởng.

Ở cùng Mộ Tịch Dao, đảo mắt đã ba năm, ngay cả con trai cũng đã tròn một tuổi, thời gian này trôi qua thật hài lòng. Tông Chính Lâm nghĩ hai người sớm chiều bên nhau, trong lòng thật thỏa mãn. Mộ Tịch Dao ngoài cái tính tình làm người ta đau đầu ra, các việc khác hẳn không thể không hài lòng. Nhưng cách ăn mặc hôm nay, Tông Chính Lâm cực kỳ tức giận.

Nữ nhân này vì đánh cược với hân mà để người ngoài được lợi. Thứ vốn hân sẽ được độc hưởng lại phải phân cho người khác một ít, trong lòng Lục điện hạ rất khó chịu.

“Kiều Kiều rêu rao như thế, bản điện hạ nên phạt như thế nào cho phải?”. Mắt thấy Thành Khánh đập lên bàn kinh đơn lẻ mà đại sư tặng, khóe mắt Tông Chính Lâm giật giật. Con hân thích cái gì là biểu hiện thật rõ ràng.

Mộ Tịch Dao thấy bánh bao nhỏ dẫm lên bàn kinh lẻ đề đi qua thì rất vui vẻ.

Vậy mới đúng! Lão hòa thượng kia đúng là không có ý tốt, muốn con trai nàng xuất gia hay sao mà lại tặng kinh để bé chọn trong lễ trao chu, đáng đời bị dẫm đạp. Bàn kinh lẻ kia chẳng qua là bị người ta ghét bỏ nên mới bị đốt gần hết, chỉ còn lại một bản nên mới là độc nhất mà thôi, làm gì mà trân quý như vậy chứ? Tùy tiện chép ra vài bản là có thể bán lấy tiền thôi. Nếu không vì hạ lễ đều phải phải nhập kho, thì Mộ Tịch Dao thực muốn đem nó đi bán giá cao.

“Điện hạ nói gì thế. Thiếp trang điểm như vậy là vì ngài và Thành Khánh, chứ không hề có chút ý đồ riêng tư nào”. Trợn mắt nói dối, việc này nàng cũng biết lắm.

“Lát nữa đến thư phòng. Nếu không đến, bản điện sẽ tự đến mời”. Tông Chính Lâm không muốn tranh luận với Mộ Tịch Dao nữa, trực tiếp ra lệnh.

Mộ Tịch Dao nheo mắt, gãi gãi lòng bàn tay hân, “Điện hạ, thiệp không vội, đợi tối rồi nói được không?”. Ôi không, hình như boss bốc hỏa rồi.

Tông Chính Lâm quay đầu nhìn con mình đang đứng chân trước văn phòng tứ bảo, không thèm phản ứng với lời đề nghị của Mộ Tịch Dao.

Thực hối hận rồi... Mộ Tịch Dao cảm thấy thật oan uổng. Dựa vào cái gì mà niềm vui thú của nữ nhân là ăn diện cũng bị Lục điện hạ cướp đi? Hân đúng là bá đạo hung hân rồi. Khó khăn lắm mới chú ý điểm trang cẩn thận, hân lại có phản ứng kiểu gì vậy?

Mộ Tịch Dao lăm bằm, oán trách Tông Chính Lâm không hiểu phong tình.

Bên kia Thục phi nhìn Thành Khánh đã ngồi xuống, sờ cái này, đá cái kia, nhưng lại không hề có ý muốn chọn lấy cái nào nên bà không khỏi bối rối.

Chẳng phải là bình thường trẻ con đều chọn lấy thứ mà mình thấy lạ sao. Sao Thành Khánh lại như đi dạo chơi trong vườn, lựa lựa mấy lần rồi cũng không cầm lấy? Cháu trai của nàng như tiểu đại nhân vậy, còn có tâm ý riêng, chọn chọn lựa lựa, quả nhiên là giống Mộ nha đầu, thông minh lanh lợi.

“Thành Khánh ngoan, chọn một cái mình thích cho tổ mẫu xem”. Thục phi cười cổ vũ.

Mọi người ở ngoài quan sát lúc lâu, rốt cục cũng nhìn rõ, con trai trưởng của Lục điện hạ thật khó lường ah. Không chỉ còn bé thế mà đã đi đứng rất vững vàng, nói cũng rõ ràng, ngay cả thông minh cũng biểu hiện ra không tầm thường. Không khỏi tò mò thảo luận, đoán xem cuối cùng bé sẽ thích vật gì.

Bánh bao nhỏ nghe Thực phi nói chuyện, đầu quả dừa lắc lắc, nhìn thấy mẹ , mới hôn hờ”.

“Nurong, nurong, châu châu, bảo bói!”. Bàn tay nhỏ bé nhìn một vòng, chỉ đồ đặc trên thềm.

Mộ Tịch Dao bị gọi, lần nữa lại khiến người chú ý, Tông Chính Lâm lại đen mặt. Khó khăn lắm mới nhân lúc Thành Khánh chọn đồ vật để đuổi bớt ánh mắt nhìn trộm Mộ Tịch Dao đi , vừa không bao lâu thời gian, sao lại khôi phục như lúc đầu rồi?

Cảm thấy hỏa khí của boss càng lúc càng lớn, trong lòng Mộ Tịch Dao bị ai cảm thán, bánh bao nhỏ ngày thường đều gọi cha cơ mà, sao giờ lại đặc biệt thân mình thế? Mộ Tịch Dao dịu dàng mở miệng.

“Thành Khánh ngoan, thích đồ chơi nào thì nhanh chọn một cái đi”. Chuyện này đơn giản, bánh bao nhỏ rất nghe lời mình, có lẽ rất nhanh sẽ có đáp án.

“Ma ma, sọt”. Thành Khánh nghe xong lời mẹ, cất tiếng.

Mộ Tịch Dao há hốc mồm, cái sọt? Cái này sao quen tai như vậy... Không chỉ Mộ Tịch Dao, mà tất cả nha đầu ma ma hầu hạ trong Đan Như Uyển đều hiểu, cái sọt mà tiểu chủ tử nói tới, là giỏ trúc đựng đồ chơi. Nghe thấy con trai nói vậy, trán Mộ Tịch Dao bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

“Điện hạ, chọn đồ vật đoán tương lai có quy định là chỉ được lấy mấy thứ không”.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Du Chơi Trên Hồ

Edit: Linh Sờ Tinh

Điều khiển Mộ Tịch Dao thử phào là tuy Tông Chính Lâm không hiểu, nhưng vẫn trả lời, "Cũng không có quy định về việc này. Nếu có thể lấy mấy loại khác nhau, lại có ý nghĩa cát tường cơ."

Nhờ câu nói này, chiếc quạt lông của Mộ Tịch Dao lại được phát lên một lần nữa, thần thái thướt tha xinh đẹp, cho dù Tông Chính Lâm nhiều lần cảnh cáo, cũng chỉ nhận lại một cái nhượng mày của nàng thôi.

Tính số lượng? Mộ Tịch Dao mừng rỡ. nếu nói Bánh bao nhỏ nhà nàng có sở trường gì thì chính là cái tính yêu giữ gìn đồ vật. Chính là cái tính không chấp nhận đồ vật có một chút gì hư hỏng vương mất, mỗi lần chơi xong đều phải xem Xuân Lan thu dọn cẩn thận, không sót món đồ nào mới bằng lòng về phòng. Bị nói là thần giữ của, Mộ Tịch Dao cũng không phản đối, tùy bé. Nếu đúng theo các nói của nàng thì nên gọi là biết quản lý gia đình mới đúng !

Quả nhiên, đợi đến khi Xuân Lan vội vàng mang cái “ giỏ” trúc mà tiểu chủ tử yêu cầu đến thì tất cả mọi người trong điện đều há hốc mồm.

Nhóc tiểu tử béo đứng ở trong vòng tròn kia bắt đầu bước từng bước và bắt đầu chỉ tay , phía sau bé là nha đầu bị gọi là Lan Lan, bé chỉ chỗ nào là nhặt chỗ đó, cứ như thế, chỉ trong một lát mà tất cả những thứ trên tấm thảm đều bị nhặt vào trong cái giỏ trúc kia, đúng là đáng về người dọn dẹp không lẫn vào đâu được, người khác nhìn mà cũng hòng nhìn trần trối, càng không ai dám cất tiếng ngăn cản hành vi kia.

Thực phi ngồi ở trên cao xem hết tất cả. Bảo bói Thành Khánh thực là tinh ranh, bộ dạng này nào giống đứa trẻ một tuổi chọn đồ vật đoán tương lai, rõ ràng là rất có chủ ý, tự mình cũng suy nghĩ ra cách làm. Nghĩ thế nên bà ta rất vui mừng, liền cất tiếng cười khen, vẻ mặt sung sướng cổ vũ tôn tử lại lấy nhiều thêm chút. Những đồ đó đều là đồ tốt, lấy càng nhiều phúc khí càng nhiều, lấy nhiều ai chẳng vui mừng.

Đám tân khách đều thấy tò mò kỳ quái, tất cả đều nhìn cậu bé mập mập thấp thấp là con trưởng của Lục Điện hạ , thực là trí tuệ, đều thành tình rồi còn gì? Các phu nhân thì âm thầm cân nhắc, chắc chắn là Mộ sùng phi có cách dạy con, mới giáo dục ra đứa nhỏ dễ thương khiến người khác yêu thương như thế, có rãnh nhất định phải mặt dày đến hỏi một phen, nếu việc này thực có bí quyết thì ai không muốn đứa nhỏ của mình có trí tuệ từ nhỏ chứ?

"Phụ thân, ôm" Sau khi thu dọn sạch sẽ đóng đồ vật trên thảm nhưng, giống như bình thường, Thành Khánh xoay đôi chân ngắn cùn, lao về phía Tông Chính Lâm. Sau khi chạy đến gần cha, ôm lấy bắp đùi của phụ thân, ngẩng khuôn mặt y như bản sao nhỏ của Lục điện hạ lên nhìn cha bé với vẻ lấy lòng.

Mộ Tịch Dao thấy đáng về chân chó nhing nốt của bé thì về đặc ý biến mất không thấy tăm hơi. Bà nó chứ , đến đúng giai đoạn cuối cùng là bánh bao nhỏ liền bắt đầu nũng nịu? Về lạnh lợi khí thế vừa rồi là của ai khác hay sao vậy? Vợ vả ôm bắp đùi của cha con nào có lợi lộc gì, nhanh ra ngoài tỏ vẻ khoe khoang chút, cho nàng thêm chút sỹ diện.

Tông Chính Lâm ôm lấy con của hắn, xoa xoa cái đầu xù của Thành Khánh, tùy ý để tiểu gia hòa nằm sấp ở trước ngực nghịch ngợm mũ quan của hắn.

Mộ Tịch Dao thật hận , hối hận đến ruột đều xanh . Cái cảnh cha hiền con hiếu như thế này thì hai vị về phòng rồi cứ từ từ mà thể hiện, giờ trước mặt người ta muốn thì phải có chút thể diện chứ! Cảnh chọn đồ vật đoán tương lai vừa xong mới thực khí phách làm sao, thế mà mới đảo mắt lại thành một

thằng nhóc tầm thường rồi? Hơn nữa vì sao lại chạy đến chỗ cha hắn, không để ý đến người làm mẹ là nàng đây ?

Mấy người đến tán thưởng chưa bao giờ thấy cảnh tượng như thế này, trong chốc lát cũng không biết nói gì khác, chỉ đành lấy những ý nghĩ chuẩn bị trước đó có thể đem trước đó chậm rãi hô ra từng câu từng chữ, tuy chỉ một loạt những lời tán thưởng khen ngợi nhưng cũng mất cả khắc đồng hồ khiến người nghe cũng thấy buồn ngủ.

Nào có đứa nhỏ nhà nào lắm chuyện thế chứ, sau hôm nay thì trưởng tử của Lục điện hạ bỗng nhiên nổi tiếng cả Thịnh Kinh. Nghe xong những chuyện về việc bé chọn đồ vật đoán tương lai cũng mất đến thời gian uống hai chén trà . Ngay cả Nguyên Thành Hoàng Đế , sau khi nghe xong cũng cảm thấy có chút hối hận khi không buông bỏ chính sự, tranh thủ chút thời gian để đến tham dự.

Bánh bao nhỏ Thành Khánh cũng vì những biểu hiện này mà được Thục Phi rất yêu thích, không nỡ để bé về hậu viện chơi một mình, không có cha mẹ ở bên nên Thục Phi lo lắng. Hôm nay đông người, kể ra người vào không thể nói trước, lỡ xảy ra việc kẻ xấu trà trộn như lần trước, Thành Khánh gặp nguy hiểm thì phải làm sao. Vừa nghĩ vậy nên Thục Phi sai người đem giường của bé đến, dẫn theo một đội người, ôm Thành Khánh về cung ở một khoảng thời gian ngắn. Vũ em và hai đứa hóa Lan và hai nha hoàn quen thuộc nhất tịnh đi theo, lúc gần đi Mộ Tịch Dao còn dặn dò mãi, không thể chiều bé, phải kiên trì ăn món chính, để bé có thói quen ăn cơm.

Việc này giải quyết xong, nàng mới đột nhiên nhớ tới vừa rồi lúc ở tổng đại diện muốn nàng đến thư phòng một chuyến. Mộ Tịch Dao căn dặn suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn mang theo Triệu ma ma cùng Mặc Lan, lên kiệu nhỏ chậm rãi đi về phía tiền viện. Người đàn ông kia nói một là một hai là hai, nếu không chú ý, Mộ Tịch Dao sợ sẽ bị xấu mặt.

Bởi vì lễ chọn đồ vật đoán tương lai là trường hợp khá nhanh, nữ nhân hậu viện nếu không từ sùng phi hoặc quý nữ trở lên thì sẽ không được tham gia. Lúc này đám nữ quyền đang ở trong vườn nghe tiếng, Tô Lận Nhu ngồi trong tiệc dành cho nữ quyền của Lục Điện hạ , không tình nguyện kể lại những chuyện vừa xảy ra ở đại điện.

Sao số phận của Mộ Tịch Dao lại tốt như thế chứ, con trai cũng giúp nàng ta thêm sỹ diện, vừa rồi ở trong điện, đám phu nhân tiểu thư kinh ngạc khen ngợi không dứt, Tô Lận Nhu nghe mà vô cùng ghen tị.

Trương thị đã sớm bị ngự y kết luận đời này không thể có con nối dòng, giờ ngồi nghe nói chuyện lạ khi trưởng tử của Lục Điện hạ chọn đồ vật đoán tương lai, bỗng xúc cảnh sinh tình, chỉ cảm thấy khô sở trong lòng , trong mắt còn ầm ầm ngấn lệ. Sợ bị người khác nhìn thấy, sẽ bị nói là điều xấu, vội vội lau ánh mắt, cũng không dám tiếp tục nghe kỹ hơn.

Vạn Tình Văn ngoài nỗi đau thấu tim gan thì còn có một cảm nhận khác. Con của Mộ Tịch Dao chính là xương thịt trong lòng hắn, bảo vệ một cách cẩn thận như thế. Ngay việc chọn đồ vật đoán tương lai cũng long trọng như lễ chọn thái tử vậy, những khác biệt ở đây quả thật không thể nói theo lẽ thường.

Chỉ có Hách Liên Mẫn Mẫn ngoài chút chán ghét Thành Khánh ra thì không hề nảy sinh chút tạp niệm nào. Có lẽ Điện hạ đây cho rằng nàng không sinh được con, mới coi trọng thứ tử do Mộ Tịch Dao sinh ra như vậy. Chuyện này là do nàng đoán lý, không thể nói nói rõ, càng không có cách nào giải thích. Giờ có nói gì cũng không có tác dụng, quan trọng nhất vẫn là tìm ra cách giải nguơu thất, để sau khi nàng điều dưỡng tốt thân mình, lại hầu hạ điện hạ vài lần để có con.

*****

"Ngọc Oánh, chúng ta thật sự có thể vào Đan Như Uyên bái kiến trắc phi ư?" mấy vị nữ quyền giao hảo với Đế Ngũ Ngọc Oánh hưng phấn líu ríu nói mãi không dứt.

"Trắc phi là người rất hiền hòa lương thiện, các người không cần lo lắng. Chúng ta chỉ vào ngồi một lát, nhân tiện cảm luôn bằng chữ mẫu mà nương nương đã đồng ý cho ta, cũng không bao lâu thời gian." Sau khi sinh Thành Khánh, thời gian rảnh của Mộ Tịch Dao cũng ít đi . Tuy vẫn liên lạc thư với Đế Ngũ Ngọc Oánh như cũ, nhưng giữa những hàng chữ thường xuyên có sự oán giận, luôn nói hoài niệm ngày tháng còn ở khuê trung vô tư rảnh rỗi.

"Ngọc Oánh tiểu thư." Huệ Lan đợi ở Đan Như Uyên mãi, cuối cùng cũng đợi được Đế Ngũ Ngọc Oánh tới chơi, vội tiến lên tiếp đón, truyền lại lời nhắn của chủ tử với khách.

"Điện hạ tìm chủ tử có chút chuyện, lúc này phải đến tiền viện. Chủ tử nói nếu ngài tới , liền vào trong nhà uống trà dùng điểm tâm, xem thư. Nếu cảm thấy chờ đợi buồn tẻ, thì có thể đi dạo trong viện. Cho nô tì đi theo hầu hạ, nghe ngài sai sử." Huệ Lan đi theo Mộ Tịch Dao từ nhỏ, Huệ Lan cũng rất quen thuộc với Đế Ngũ Ngọc Oánh , trong lúc nói chuyện không hề có sự xa lạ.

"Vây ư." Đế Ngũ Ngọc Oánh gật đầu."Nếu trắc phi không ở đây, chúng ta cũng không tiện vào trong nhà, cứ đến trong viện đi dạo đi, nghe nói đình Minh Nguyệt mới xây ở bên hồ nước là do điện hạ cố ý xây, gần mười hai mét cẩm thạch thành hình vòm, rất là hiếm có."

"Ngọc Oánh tiểu thư đã có hưng trí như thế, nô tì liền cùng đi ." Huệ Lan kêu thêm tiểu nha hoàn, chuẩn bị chút đồ ăn vặt và trà ngon, những tiểu thư này đi dạo chơi một lát nhất định là sẽ nghỉ chân trong đình.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Chi Gian (Trong Đó)

Edit: Linh Sờ Tinh

“Dao chủ tử, ngài tới thật đúng lúc , điện hạ vừa sai tiểu nhân qua mời”. Điền Phúc Sơn mang một vẻ mặt được giải thoát, Mộ Tịch Dao nhìn mà không khỏi buồn cười. Người này coi mình như yêu quái vậy, nếu không phải có chuyện quan trọng tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mặt mình. Đại tổng quản là người có kiến thức nhưng lại không thường bị nàng giầy vò như Vệ thống lĩnh. Mới mấy lần mình chọc chút phiền toái cho ông ta, mà trong lòng ông ta đã sợ hãi, lúc nào thấy nàng cũng muốn đi đường vòng?

“Vậy thì tốt quá, nhưng thiếp cứ đi vào như thế này được không? Đại quân sự không cần thông báo một tiếng sao?”

Điền Phúc Sơn đang muốn cáo lui lại bị Mộ Tịch Dao trêu chọc một câu, trong lòng kêu khổ nhưng lại phải liên tục cười ha ha , “Chủ tử ngài tùy ý, tùy ý”. Dao chủ tử có bao giờ đợi người thông truyền rồi mới đi vào, vị này từ trước đến giờ đều xông thẳng vào rồi chỉ cần đứng đó thì có nghĩa là nàng đã đến.

Phe phẩy chiếc quạt long vài cái, Mộ Tịch Dao cho ông ta lui, tự vào phòng, để Triệu ma ma và Mặc Lan ở ngoài cửa chờ.

Thần nhiên lướt qua bình phong, còn chưa nhìn rõ bên trong thì trước mắt đã tối sầm, bị Tông Chính Lâm đang chờ nàng , kéo vào trong ngực.

“Bỏ cái quạt quý quái kia đi”. Khuôn mặt tuấn tú của Tông Chính Lâm như được phóng đại trước mặt Mộ Tịch Dao, trong mắt hắc có lửa giận.

“Đây là đồ lần trước điện hạ thưởng cho thiếp mà ?”. Mộ Tịch Dao chu môi, không tình nguyện đặt quạt lông lên bàn nhỏ bên cạnh, ủy khuất nhìn Tông Chính Lâm, đôi mắt mông lung sóng nước mênh mông.

Tông Chính Lâm bị nàng nói mà á khẩu , lửa giận càng lớn hơn. Nếu biết có ngày nàng sẽ “choi” cakis quạt này trước mặt nhiều người như vậy thì cái quạt sẽ bị hủy ngay lập tức, chắc chắn nó sẽ chẳng bao giờ đến tay nàng.

“Còn không thay quần áo”. Từ lúc thấy bộ quần áo này, tâm tình Tông Chính Lâm rất không thoải mái. Bộ quần áo màu mực điểm màu đỏ, mặc dù chỉ liếc nhìn một lần Mộ Tịch Dao, nhưng Tông Chính Lâm vẫn biết màu sắc này cực kỳ hợp với nàng, khiến cho dáng vẻ lung linh của nàng càng thêm nổi bật.

Tông Chính Lâm đến nay vẫn không quên được Mộ Tịch Dao từng mặc một bộ đồ lót , nó cũng có màu sắc và hoa văn như bộ váy hôm nay. Đêm đó Mộ Tịch Dao như yêu tinh câu hồn hán, khi ở trên thân thể nõn nà trắng hồng đỏ, tất cả mạch máu của hán căng lên mãnh liệt vô cùng, không thể kiềm chế được.

Người phụ nữ khiến người khác xiêu hồn lạc phách như vậy thì làm sao hán có thể đồng ý cho người khác nhìn đây. Nhưng hán không thể lay chuyển được tính quật cường của nàng, cuối cùng vẫn phải tùy ý nàng.

“Kiều Kiều có ý muốn hỏi đổi với bản điện hạ đúng không, hôm nay đã vừa lòng chưa? Còn không chịu đi đổi một bộ quần áo khác?”. Tông Chính Lâm ôm nàng đi vào phía trong, khoe mắt thoáng rơi vào nơi đầy đặn của nàng, trong lòng hơi rung động. Cổ lạnh nhạt dời mắt, thả nàng lên giường, hán ngồi xuống ghé dựa, tiện tay cầm một quyển sách lên, tránh không nhìn trực Mộ Tịch Dao thay quần áo.

Hán ngồi một cách quá yên tĩnh, trên mặt lại là có vẻ đứng đắn, Mộ Tịch Dao hơi do dự, không biết có nên mời hán ra ngoài để mình thay đồ không, nhưng khi nhìn vẻ chính tề của boss nàng lại muốn lùi bước.

“Kiều Kiều cảm thấy một người thay quần áo quá cô đơn sao? Cần bản điện cùng làm?”. Tông Chính Lâm chau mày suy nghĩ cho nàng . Chỉ cần bộ quần áo này hôm nay bị cởi ra, sẽ không có lần thứ hai xuất hiện trên người nàng.

Rõ ràng là tay cầm sách, dáng vẻ nhã nhặn lịch sự nhưng sao khi nói chuyện lại như thế? Mộ Tịch Dao trừng mắt nhìn sang, thấy hán vẫn giữ vẻ mặt đoan chính, còn vờ lật sách.

Boss ơi, ngài xem tạp văn cũng có thể xem đến xuất thần như thế sao? Mộ Tịch Dao cười thầm. Sao có người lại có vẻ mặt nghiêm túc như nghiên cứu binh thư khi đọc tạp văn nhỉ?

Con mắt của Mộ Tịch Dao đảo nhanh, khi nhìn sang cũng không còn vẻ ngượng ngùng. Trong mắt hiện lên vẻ tính toán, vẻ mặt bỗng trở nên rục rịch.

Thì ra là thế. Người ngượng ngùng không phải chỉ một mình mình. Người kia chẳng qua chỉ là chủ động ngồi xa một chút, vẫn không bỏ được vẻ ngại ngùng, nhưng thực ra trong lòng hán có mưu tính.

Boss đại nhân có sắc tâm, nhưng không thể làm gì ở đây nên chỉ có thể dọa nạt mình thôi. Suy nghĩ cẩn thận xong thì Mộ Tịch Dao như nở ruột nở gan, khí chất toàn thân thay đổi trong chớp mắt, biến thành yêu tinh câu hồn đoạt phách như trong điện lúc nãy.

“Điện hạ, quần áo mà ngài muốn thiếp thay đâu?”. Mộ Tịch Dao chu cánh môi hồng, tay chậm chậm nâng cổ áo, ngón cái đè lên cúc áo, từ từ cởi ra.

Tông Chính Lâm hạ mắt che giấu chút ánh sáng đang từ từ lui tàn, tâm tư hán vốn cũng không để ý vào trong sách, sớm đã bị Mộ Tịch Dao hấp dẫn rồi.

“Ghé nhỏ phía sau lưng”.

Mộ Tịch Dao ngoảnh đầu lại, quả nhiên thấy một bộ váy dài màu đỏ nhạt. Được, hẳn đã sớm dự mưu, chỉ đợi nàng đến là lột sạch bất trang điểm lại. Đồ nhỏ mọn, kiếp trước ngài làm thế nào để trở thành hoàng đế, đều do sông đỏ biển rồi?

“Đa tạ sự suy nghĩ chu đáo của điện hạ cho thiếp”. Ngón trở lại nhẹ nhàng đặt lên gần ngón cái, một cúc áo nữa đã bị cởi bỏ, cổ áo hơi mở rộng sang hai bên, cái cổ trắng muốt càng nổi bật trên nền vải đen.

Tông Chính Lâm tùy ý đổi tư thế, nằm trên ghế dựa nhưng ánh mắt lại không tự chủ được lưu luyến dạo trên người Mộ Tịch Dao.

Đẹp, đẹp một cách mới lạ hơn lúc trên điện. Một vẻ không che dấu, toàn thân tỏa ra yêu khí, động tác tay như có như không trôi chảy, chỉ một cái nhấc tay thôi đã quấy nhiễu tâm hồn đàn ông.

Hơi nghiêng người, chỉ để Tông Chính Lâm nhìn thấy một bên mặt, gò má khẽ cúi xuống, cúc áo trước ngực đã cởi hết, giữa các động tác thảnh thơi lơ mơ có thể nhìn thấy cái yếm màu xanh sẫm.

Động tác của Mộ Tịch Dao rất chậm, cánh tay trắng có lúc lơ đãng mon men trên ngực, nghe thấy hô hấp Tông Chính Lâm đột nhiên gấp gáp hơn, khoe miệng nàng khẽ cong lên một cách vui vẻ.

Điện hạ, định lực ngài so với lời đồn đãi thực chênh lệch quá nhiều...

Mộ Tịch Dao cứ lễ mễ, yêu mị đứng trước mặt Tông Chính Lâm, từ từ cởi áo xuống qua đầu vai, bờ vai mượt mà lộ ra ngoài, chiếc cổ trắng trơn giữa bà vai tròn trịa làm người bên ngoài chỉ muốn nhanh chóng nhào lên giật cái yếm đang vương ở đó ra, nhìn được càng nhiều hơn một chút.

Thấy nàng cố ý, trong lòng Tông Chính Lâm biết rõ không thể để nàng đắc ý, nhưng ánh mắt lại không nghe lời, càng dính vào người yêu tinh kia, càng nhìn càng cảm thấy không đủ, lửa trong người đang dần dần bùng lên.

“Điện hạ”. Mộ Tịch Dao hơi nâng tay phải lên, vòng về sau gáy muốn cởi dây buộc. Nhưng là động tác này lại làm cho vật áo nàng càng mở rộng, kéo cao hơn, nhìn từ bên cạnh, cái yếm không thể trùm hết nơi đây đặn, cảnh xuân thập thò hiện ra.

“Tay thiếp mỏi quá rồi, có thể phiền điện hạ giúp thiếp không, cởi giùm thiếp cái dây lụa sau lưng?”.

Nếu như ngài đứng đắn như vẻ mặt ngài thì sẽ không tới đây, như thế thiếp đương nhiên sẽ thu liễm cho ngài thoải mái. Nhưng thiếp lo trên đời này có nhiều người “mặt người dạ thú” “ra vẻ đạo mạo”. Điện hạ, ngài có phải loại người đó không?

Mộ Tịch Dao giữ nguyên tư thế, giữa lông mày là vẻ xuân sắc làm người ta nhột nhạt, cứ như vậy nhìn sang bên cạnh, khẽ nhếch môi chờ hắn đáp lại.

Tông Chính Lâm đang cân nhắc lời nàng, muốn cách xa chỗ này, để không bị nàng hấp dẫn, mắt kiềm chế. Nhưng giờ lại rơi vào tình huống này, đúng là ngược lại với ý định ban đầu của hắn, nàng chỉ đơn giản ngồi đó, mới mấy động tác đã làm hắn bốc hỏa, giờ đã là lúc khó nhịn nhất, lại bị Mộ Tịch Dao thẹn thùng mời gọi.

“Kiều Kiều, nếu nàng khiêu khích bản điện hạ, vậy thì ta cũng không cần nương tay nữa”. Nếu tiểu nữ nhân đã cố ý, hắn cần gì để ý những chuyện bên cạnh, mà buông tha người trước mắt, tự làm mình ngẹn khuất.

Thả quyển sách mà từ đầu tới cuối chưa đọc chữ nào xuống, Tông Chính Lâm vén áo lên, đi vài bước đến trước người Mộ Tịch Dao. Từ trên cao nhìn xuống quả nhiên là phong cảnh tuyệt đẹp.

Một tay nhẹ nhàng vuốt cổ nàng, ngón tay không kiêng dè vuốt ve làn da non mịn của nàng. Mặc dù nói là muốn cởi dây yếm, nhưng trong lòng hai người đều rõ, chẳng qua là cái cớ, ai động trước, thì thua.

Boss, cuối cùng ngài cũng không phụ sự mong mỏi của thiếp, quả đúng “người không thể nhìn bề ngoài”, trong lòng không kìm nén nổi rồi.

“Kiều Kiều, bản điện hạ đi đến, nàng có đắc ý không?”. Nhìn đôi mắt nghịch ngợm như mèo kia, vẻ đẹp yêu mị, càng nhìn càng làm hắn ngứa ngáy khó chịu, say mê trong đó.

Đôi môi Mộ Tịch Dao như màu máu tươi nóng rẫy, đôi mắt nửa đóng nửa mở, cũng không trả lời Tông Chính Lâm, chỉ thuận thế kéo hắn ngồi xuống, dụi đầu trước ngực hắn, tay nhẹ nhàng áp lên vị trí trái tim đang đập mạnh mẽ.

Ngẩng đầu nhìn đôi mắt tối tăm không chút ánh sáng của hắn, trong lòng Mộ Tịch Dao chỉ có một ý nghĩ: điện hạ, thiếp muốn ngài thua một cách cam tâm tình nguyện.

“Đắc ý. Đương nhiên đắc ý”. Câu dẫn Kiến An đế, để cho suy nghĩ của người làm chủ thiên hạ không thể rời nàng, sao nàng có thể không đắc ý được?

Ba năm qua, hắn đã làm được chuyện mà hắn hứ. Như thế thì ba năm sau, ba năm nữa, điện hạ, thiếp mong ngài tiếp tục cố gắng

“Thiếp cầu người đàn ông của mình, hơn nữa người đàn ông này vốn có tiếng là đoan chính, không ưu nữ sắc, cái bản lĩnh này thiếp đương nhiên rất vui. Điện hạ, ngài nói, có đúng không?”.

Mộ Tịch Dao nhẹ nhàng dựa vào ngực Tông Chính Lâm, đột nhiên buông bàn tay đang đặt trên ngực hắn ra, rất tự nhiên dán người nàng lên người hắn.

Tiếng tim hần đập như trống, ngay cả bụng cũng có chút rung động, thậm chí nàng còn cảm thấy cả người hần cũng lắc lư.

Một lát sau, Mộ Tịch Dao mới từ từ nhòm người dậy, nơi trái tim nam nhân, bên trên cảm bào đen của hần đột nhiên xuất hiện một cái dấu môi, hình dạng rõ ràng, sắc nét tươi sáng.

“Cái dấu này có thể in lên trái tim điện hạ không?”. Nàng ngửa đầu, nhìn thẳng vào mắt Tông Chính Lâm, hai người nhìn nhau thật lâu, triều miên dần đưa, trong sự im lặng có sự dịu dàng không nói nên lời.

Hần cúi đầu nhìn dấu môi Mộ Tịch Dao lưu lại, trong lòng như có một luồng khí nóng mạnh mẽ muốn chui ra, cả người như chìm trong men say, ánh mắt nhìn Mộ Tịch Dao vô cùng dịu dàng.

Trong miệng nàng nói “ người đàn ông của mình”, Tông Chính Lâm cảm thấy thân phận này cũng đủ để hần tự kiêu ngạo.

Đòn tâm lý của Mộ Tịch Dao quả thực lợi hại, làm hần không có sức phản kháng, trong tích tắc quân lính đã tan rã.

“Kiều Kiều của bản điện, quả nhiên là yêu tinh đòi mạng. Thua Kiều Kiều không oan uống chút nào”. Tông Chính Lâm không khỏi than thở, cuối cùng cũng không chống cự được sự câu dẫn của nàng, đây là lần đầu tiên trong đời hần tự nhận thua, nhưng lại cảm thấy rất mỹ mãn, cam nguyện bị trầm luân.

Mộ Tịch Dao lại chui vào lòng hần lần nữa, trốn mặt vào vị trí mà không có ai nhìn thấy, cười vô cùng皎潔.

Điện hạ, có thể nghe chính ngài nhận thua.... Thực quá đã.

Không biết tàn hồn của khối thân thể này có còn quanh quẩn đâu đây không, nếu có, không biết việc này có thể an ủi nàng ta chút nào không, để rồi sau đó cách xa mình ra một chút? Nhiệm vụ của mình nặng nề lắm, cái mạng nhỏ này vô cùng quý giá.

Mộ Tịch Dao còn đangغام thâm hơn hờ, không ngờ dây buộc sau lưng đột nhiên buông lỏng, vật che chắn cuối cùng trên thân cứ thế bị Tông Chính Lâm cởi ra trong chớp mắt.

“Kiều Kiều thực làm bản điện vô cùng thương nhớ”.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Triều Miên

Mộ Tịch Dao thực sự khâm phục, boss thực đúng là người không bao giờ để mình chịu thua thiệt. Ngoài miệng vừa mới nhận thua, nhưng phải đem phúc lợi đáng được có nắm chặt trong tay. Người đàn ông này đúng là thành tinh.

Trước ngực thấy mát mát, nàng đang dính sát vào ngực Tông Chính Lâm, nên nếu nói lạnh lạnh thì có vẻ như đã ăn cấp còn là lạnh, nhưng tư thế thân mật này lại làm cho người ta càng thêm co quắp, thậm chí hô hấp của đối phương cũng có thể nghe thấy, khiến thân mình Mộ Tịch Dao như nhũn ra.

"Điện hạ, lạnh." Thực ra nào có lạnh, nhiệt độ trong phòng vừa đủ, chẳng qua là Mộ Tịch Dao không quen khi thấy mình thì trống trải mà Tông Chính Lâm vẫn còn mặc chỉnh tề, đầu đội y quan, còn tỏ vẻ đứng đắn.

"Kiều Kiều cố dựa vào gần hơn một chút, bản điện hạ sưởi ấm cho nàng." Bàn tay hần vẫn đặt trên lưng nàng, Tông Chính Lâm cảm nhận được xúc cảm trong lòng bàn tay, chỉ ân nàng, thờ dài. "Kiều Kiều, vì sao lại mềm mại thế?"

Thân mình của tiểu nữ nhân, clooj nữ thân hình, cánh xuân sáng loáng. Tông Chính Lâm dừng tay ở sườn gáy tinh tế mịn màng của nàng, đôi mắt thâm thúy nóng rực, lại vuốt từ sau gáy xuống, cũng là một loại đường cong mê người, tay dừng ở chỗ sâu nhất, bên eo nhỏ vẫn còn vương tà váy. Tay hần để đó, lại mơ hồ nhìn thấy một khe rãnh mê người nhất của nữ nhân.

Chính cái kiểu nửa che nửa hở này, làm cho người ta động tình khó nhịn. "Kiều Kiều, để bản điện hạ nhìn xem." Tiếng nói của Tông Chính Lâm vừa dứt, tay hần lại xé mở váy nàng, dùng một chút nội lực, thân hình trắng trẻo của nữ tử nở rộ rõ ràng trước mắt.

Mộ Tịch Dao bị hành vi thô bạo của hần khiến hơi giật mình hô ra tiếng. "Điện hạ, không được."

Từ sau khi nàng mang thai đến tháng thứ 6, Tông Chính Lâm liền bắt đầu khắc chế, chưa từng để nàng vất vả. Lúc cần, cũng chỉ vén quần áo, để Mộ Tịch Dao dùng biện pháp khác hầu hạ, chỉ cần hơi chút phát tiết, liền luyện tiếc nàng vất vả.

Lúc này đột nhiên phá bỏ cấm kỵ, khiến Mộ Tịch Dao sợ tới mức ôm chặt lấy phía sau lưng hần, không dám để hần tiếp tục.

Nàng cứ cho rằng hậu quả nghiêm trọng nhất khi trêu chọc hần dù có thế nào cũng chỉ là bị Tông Chính Lâm trừng trị nhỏ như mọi lần, cũng chính vì boss

luôn như vậy, thêm nữa là hai người thực sự đã quá thân thiết khiến nàng không kháng cự khi hân thân mật. Nhưng nếu biết lần này thực sự để lửa cháy đồng rom, Mộ Tịch Dao tuyệt đối sẽ không dám mạo hiểm, dù sao cũng phải bảo vệ đứa nhỏ .

Cảm giác được người trong lòng run nhẹ, có sự e ngại, Tông Chính Lâm cố ngăn lửa nóng dưới thân, chỉ mềm nhẹ trấn an, "Chỉ là có chút không nhịn nổi, bản điện hạ cũng luyến tiếc làm bị thương tâm can bảo bối." Vừa nói, vừa xoa chỗ đầy đặn phía sau của nàng, ngón tay hơi hướng vào giữa.

Lúc này nàng vốn rất miễn cảm, nào chịu được thủ đoạn của Tông Chính Lâm, vài đợt hô hấp cũng khiến hân như ý. Ngón tay thon dài của hân đi tới đi lui nơi riêng tư của nàng, khuôn mặt nàng đỏ ửng, âm thanh rung động lòng người.

"Ân, điện hạ ~" như đã mất ý thức, Mộ Tịch Dao hôn hên gọi hân, từng hơi thở nóng bỏng phả vào ngực Tông Chính Lâm ngực, mặc dù cách áo bào, nhưng vẫn khiến hạ thân hân càng thêm buột chặt.

"Kiều Kiều, xuân lộ, thực câu người." Khi Mộ Tịch Dao động tình làn da sẽ càng nồng đậm. Tông Chính Lâm chỉ cảm thấy vị trí trước bụng không kềm chế nổi, người phụ nữ trước mặt cứ như biết dùng cổ thuật, mê hoặc hân, khiến hân dù biết rõ không thể được, vẫn cố tình muốn âu yếm.

Mộ Tịch Dao mơ mơ màng màng , chỉ cảm thấy bàn tay nhỏ bé của mình bị đưa xuống phía dưới thân nam nhân, đi vào bên trong cấm bào, mới chạm đến quần lót đã có thể cảm nhận được khối cực nóng cường hân của Tông Chính Lâm.

"Ân ~" khối cứng rắn trong tay không nhìn được khe động, nhưng lại liên tiếp giựt giựt, độ nóng đó khiến thần trí Mộ Tịch Dao bị chiếm đóng một cách tệt để. Không ngờ sẽ có một Kiều Kiều Một như thế, đôi mắt ướt át, đỏ au .

Chỗ kiều ngạo của Tông Chính Lâm đã trương đến mức tận cùng, bị bàn tay mềm chạm vào, liền không khống chế được rỉ ra một chút ướt át."Kiều Kiều mau chút. Đã là trưởng đến phát đau."

Một người lãnh đạm như Tông Chính Lâm, khi gặp phải Mộ yêu nữ, cũng trở nên gấp gáp .

Mỗi lần hoan ái với Mộ Tịch Dao, trong quá trình đó nhất định sẽ phải trải qua sự tra tấn khó nhịn, sự bùng phát không thể thoát ra này thường khiến Tông Chính Lâm cảm thán, sự tự chủ mà hân vẫn luôn kiều ngạo , khi đụng phải nữ nhân này, cũng không còn có tác dụng nữa , hân cứ như một tên tiểu tử mới hiểu đời, trong đầu chỉ một ham muốn vận động mà thôi.

Lúc này, ý thức của Mộ Tịch Dao đã không còn tỉnh táo, chỉ biết làm theo hân lời nói, nắm giữ thứ được hân đưa cho, cứ như thế vừa hưởng thụ khoái cảm của Tông Chính Lâm, vừa lúc nặng lúc nhẹ hầu hạ người đàn ông với đôi mắt phượng đã đỏ tươi mầu dục vọng.

Dục vọng cuối cùng cũng được làm dịu, Tông Chính Lâm phân tâm nên động tác tay trở nên nhanh hơn, nhưng chỉ mới vừa một lát, liền cảm thấy ngon tay như bị một dòng nước xối vào, Mộ Tịch Dao chịu không nổi kích thích, đã đến cực hạn.

Cúi đầu nhìn người phụ nữ đang run rẩy phía trước , đôi mắt nàng như có chút hoảng hốt run rẩy , cổ ngẩng cao, lúc này Mộ Tịch Dao càng thêm vẻ yếu ớt, khiến người triu mến.

"Dáng vẻ mềm mại này của nàng, ngoài bản điện hạ ra không ai có thể nhìn thấy." Tông Chính Lâm ôm lấy bàn tay phía dưới của nàng tăng tốc , trên trán hân đã nổi gân xanh, giọng của hân khàn khàn, nhìn khối ngọc thịt no đủ của Mộ Tịch Dao đang ưỡn lên, trong mắt hân giờ thêm chút vẻ hung hăng.

Mộ Tịch Dao còn đang đắm chìm trong cơn cao trào mà Tông Chính Lâm mang đến, gờ bị hân như mất đi khống chế nắm tay , hơi chút phát đau. Nàng hoàn hồn nhìn người đàn ông với nửa thân trên mặc áo nữ chỉnh tề, nhưng thực ra chỗ vạt áo bên hông lại có điểm khác.

Biết hân dạo này cũng chỉ để mình đến chừng mực đó, Mộ Tịch Dao bỗng nhiên có ý nghĩ khác với cái ý nghĩ sớm kết thúc trận này lúc ban đầu.

Tông Chính Lâm đang nôn nóng giải tỏa dục vọng, lại bị động tác sau đó của Mộ Tịch Dao kích thích ,thân hình không khỏi cứng lại, cổ họng đứt quãng phát ra tiếng rên, gằn nhẹ.

Chỉ thấy tiểu nữ nhân quỳ gối trên thảm, xóc áo choàng của hân lên, sau đó yêu mị xinh đẹp liếc hân một cái, sau đó vô cùng lớn mật chui vào. Một sự ám áp thình lình khít khao ôm lấy hân, kích thích này khiến hân siết chặt hai nắm tay, đôi mắt phượng gần như hoàn toàn khép kín, cơn sóng dục vọng tình ái điên cuồng đánh tới.

Cúi đầu, hân thấy được sự phập phồn dưới vạt áo, trong lòng Tông Chính Lâm bỗng thấy càng thêm thương tiếc. Sự sung sướng từ xương cốt, cơn sóng tình trong lòng đánh đến tận nơi sâu nhất trong tâm hồn hân.

Tưởng tượng ra đôi môi đỏ tươi dưới vạt áo, Tông Chính Lâm chỉ cảm thấy cả người nhiệt huyết sôi trào, dục vọng cứ liên tục bị thiêu cháy tâm can.

"Kiều Kiều, Kiều Kiều..." Loại kêu gọi một cách vô ý thức như thesnayf chính là chứng minh rõ ràng nhất trước khi nam nhân đạt đến đỉnh điểm.

Mộ Tịch Dao biết người đàn ông phía trên sắp bước đến lúc quan trọng nhất, dù thân mình đã có chút tê cứng, vẫn phát ngoan phun ra nuốt vào, trong tay còn ôm ấp vuốt ve dưới gốc. Lần này nàng thực sự muốn cho Tông Chính Lâm thực sự phát tiết một cách thoải mái.

"Kiều Kiều, dừng tay." Nếu tiếp tục, hân chắc chắn sẽ sớm buông sung đầu hàng, nhưng hân cũng thực không nỡ . Mặc dù dục vọng giải thoát, nhưng cổ lửa nóng trong lòng lại không thể thoát ra, khó khỏi phục bình tĩnh.

Để dàng nhân dịp này để thân mật với Mộ Tịch Dao, sao có thể đơn giản như thế, nếu để cho yêu nữ này được như ý, nàng đắc ý cũng chính là sự kiêu

ngạo của hắn cũng bị nàng dẫn đo

Tông Chính Lâm cố nén sự kích cuồng cuối cùng, hai ngón tay điểm lên trên người nàng, khiến động tác của Mộ Tịch Dao dừng lại, sau đó hắn thoáng bình phục hơi thở, chậm rãi nâng nàng đứng dậy.

Mộ Tịch Dao trợn trừng mắt, hoàn toàn không dám tin.

Tông Chính Lâm! Hắn thể mà lại chần trệ nàng vào lúc này, trong lúc nam nữ trăm luân thế này, còn có ai vô sỉ hơn Lục diện hạ nữa không đây!

Tuy rằng lẩn lộn trên giường với Boss, cứ nghĩ là diễn một cảnh phim người lớn, nhưng Mộ Tịch Dao thực chưa bao giờ nghĩ tới diễn biến của nó lại khác xa đến vậy.

"Kiều Kiều, ngươi câu dẫn bản điện hạ lâu như thế, chẳng lẽ nàng nghĩ rằng chỉ đơn giản như thế là có thể lấy hết tích lũy của ta?" Bắt đầu từ khi nàng kinh diễm tuyệt luân sai bước tới đại điện, Tông Chính Lâm phải thừa nhận rằng, hắn đã có những suy nghĩ sai lệch với tình huống lúc đó. Sau khi đến tông phòng, Mộ Tịch Dao chủ động, ý niệm đã không còn áp chế được nữa.

"Nếu nàng đã chọc ta, vậy thì liền cẩn thận hầu hạ đi." Nói xong hắn bế nàng chuyển đi vào thất, đặt trên tấm thảm sau đó nằm xuống cạnh nàng rồi ôm từ phía sau.

"Kiều lộ mê người, Kiều Kiều hứa với bản điện hạ, chỉ hơi chút dính là được." Lời này nói rất rõ ràng, xấu hổ chạy tới lỗ tai Mộ Tịch Dao, trong khoảnh khắc cả người đều trở nên hồng nhợt.

"Điện hạ càng lúc càng không biết liêm sỉ." đôi chân thon dài bị hắn khẹp chặt, hắn ôm lấy xương hông của nàng, nơi rậm rạp bị hắn nghịch ngợm.

"A!" Mộ Tịch Dao bị đụng chạm, cổ nóng rực rõ ràng, bên tai là tiếng rên trầm thấp của Tông Chính Lâm, nhưng hắn chỉ như vậy chứ không tiến vào hắn, chọc Mộ Tịch Dao nũng nịu quát to ra tiếng.

"Không cần ~~ điện hạ, thiếp khó chịu." Nhưng sự khó chịu đó như thế nào thì nàng nói không ra lời.

Tông Chính Lâm bị Mộ Tịch Dao kích thích, nghe ra sự kích thích động tình trong tiếng nói của nàng, hắn điều chỉnh tư thế, sau đó sự va chạm càng trở nên hung mãnh.

"Kiều Kiều, nhìn một lát, cùng bản điện hạ." Lời này đã nhuộm hơi thở gấp gấp trấn an, phần thân của Tông Chính Lâm bị hoa lộ của nàng đồ xuống, liền không không chế được, hắn như điên rồi, ra sức dùng móng đánh tới, chỉ trong chớp lát hắn liền ngậm lấy vành tai nàng, chấn động ôm chặt lấy nàng rồi phát tiết ra.

Mộ Tịch Dao rất dễ dàng lấy lại hơi thở, cúi đầu đã thấy bàn tay của Tông Chính Lâm lại đã leo lên trước ngực mình, tức giận đạp chân, đá đến xương ống chân của người đằng sau, nghe thấy một tiếng rên.

"Điện hạ!" có phải là hắn đã quên còn có yến hội đang chờ? Chẳng lẽ muốn mọi người ngây ngốc ngồi đó rồi sau đó bọn họ mất liếc đưa tình đi ra, làm trò cười cho người ta?

"Ngài cũng không biết tiết chế chút, nhìn một chút canh giờ." Mộ Tịch Dao quyết miệng, tay nhỏ vuốt đến sau lưng cào hắn.

"Kiều Kiều, sau khi sáng khoái, đúng là mạnh mẽ." Tông Chính Lâm bình phục hơi thở, nói lại nàng, cuối cùng cũng để người đứng dậy.

Mộ Tịch Dao mệt mỏi toàn thân, chống đỡ ngồi dậy, không nguyện ra lực, thậm chí tìm một chỗ dựa vào.

"Điện hạ cứ can rờ. Thiếp bị ép buộc mệt rồi, mặc quần áo cho thiếp." Mộ Tịch Dao vươn tay vuốt người, làm nũng với người đang còn nằm đó. Đáng vẻ kiêu ngạo này thực khiến Tông Chính Lâm yêu thích.

Bé nàng ngồi lên đùi mình, mắt một lúc mới chuẩn bị thỏa đáng cho Mộ Tịch Dao.

Đợi đến khi phát hiện ra bụi tóc rơi rạc, hai lọn tóc mai rơi xuống đầu vai, nàng mới nhăn mày.

Cái việc chải đầu, Mộ Tịch Dao chỉ biết một chút, chỉ biết tết ma hoa và cùng buộc đuôi ngựa. Bào nàng kết tóc cũng rất gian nan. Không nhìn thấy gậy thì kết kiểu tóc nào? Mộ Tịch Dao thực không có năng khiếu với món này.

Nếu gọi người... nhìn cảnh này, đúng là chưa đánh đã khai, đang ban ngày ban mặt còn có gian tình.

Không biết làm thế nào, Mộ Tịch Dao đem trách nhiệm đổ cho Tông Chính Lâm, tha thiết mong nhìn lục diện hạ, ý tứ là ngài được ăn mặn rồi thì cũng nên có phúc lợi sau đó chứ?

Tông Chính Lâm nhìn vẻ xấu xa của nàng, khóe môi nhếch lên, chẳng có một chút tia do dự, hắn trực tiếp mở miệng kêu Mặc Lan vào, khiến cho cái người vừa vờ đáng thương kia sợ tới mức vội trốn phía sau hắn.

Đáng vẻ nàng lúc này làm sao có thể gặp người! Mộ Tịch Dao tức giận véo cánh tay hắn, Tông Chính Lâm là tên khốn, tự hắn không biết xấu hổ, thế mà lại khiến nàng cũng mất mặt xấu hổ trước người khác!

Chương 174: Gặp Chuyện Không May

Mộ Tịch Dao đang làm nũng trốn để khỏi bị Tông Chính Lâm túm ra ngoài, làm ầm ĩ một hồi cuối cùng cũng vẫn không thể giữ nổi thể diện, đành phải tỏ vẻ điềm nhiên như không có chuyện gì trước mặt Mặc Lan.

Triệu ma ma và Mặc Lan đã từng thấy Hai vị chủ tử làm chuyện xấu trong thư phòng vài lần. Nhưng không ngờ hai vị này lại tranh thủ ân ái ngay cả trong tiệc trà chu của tiểu chủ tử. Thực đúng là làm người ta xấu hổ.

Hơn nữa, giờ đang là giữa ban ngày, chỉ cần nghĩ thôi cũng khiến người ta đỏ mặt tới tận mang tai rồi.

Mộ Tịch Dao chậm chạp, mất một lúc lâu mới thu thập xong. Sáng sớm thì như yêu hoa, giờ lại trở về là một mỹ nhân thanh lệ yêu kiều, khí chất thay đổi hoàn toàn, cuối cùng cũng khiến cho Tông Chính Lâm thỏa mãn gật đầu.

Vì muốn tránh gặp phải người khác trên đường, khiến cho người ta hoài nghi phát hiện vốn hai người phải ở Tiền viện đãi khách giờ lại thành núp ở hậu viện đi về có đôi, Mộ Tịch Dao đi trước Tông Chính Lâm một chút, ngồi nhuỷễn kiệu vòng một vòng mới về đến Đan Như Uyển.

Triệu ma ma và Mặc Lan đi theo hai bên kiệu mềm, đằng sau còn có hai nữ vệ mặc trang phục tỳ nữ, đoàn người mới đi qua góc hoa viên, đột nhiên bị một người lao đến đâm thẳng vào, chút nữa thì xảy ra va chạm.

Hai nữ vệ phản ứng cực nhanh, trong chớp mắt đã đứng chắn trước người Mộ Tịch Dao, còn người ăn mặc như một tiểu nha hoàn bình thường kia thì đã sợ đến ngơ ngác, cứ đứng sững sờ giữa đường, nhìn đoàn người mà không biết phải làm sao.

“Người là người của viện nào? Dám xông vào Trắc phi, không muốn giữ cái đầu nữa hả?”. Triệu ma ma thờ không ra hơi. Nếu người nâng kiệu không nhanh nhạy phát hiện phía trước có điểm khác thường, dừng đứng lúc, còn thông minh dịch sang bên cạnh hai bước, thì không chừng đã có chuyện không hay rồi.

Nếu trong yến tiệc trà chu của tiểu chủ tử lại xảy ra chuyện gì không hay, bị truyền ra ngoài thì thực sự không ổn.

“Bẩm ma ma..., nô tỳ là nhị đẳng nha hoàn Đan Chu trong viện An chủ tử. Vừa trở về lấy áo choàng cho chủ tử, lúc đi ngang qua hoa viên bị đánh bất tỉnh. Vừa tỉnh lại, quá kinh hãi mới lỗ mãng lao tới quấy nhiễu Trắc phi. Kính xin ma ma giơ cao đánh khẽ tha cho nô tỳ lần này. Xin Trắc phi khai ân”.

Tiểu nha hoàn bị Triệu ma ma răn dạy cuối cùng cũng giật mình hoàn hồn, bị dọa sợ vội quỳ rạp trên đất, cuống quýt dập đầu, tay cầm áo choàng nắm chặt lại ngay cả vai cũng run rẩy vô cùng.

Mộ Tịch Dao xốc màn kiệu lên, nhìn người đang giải thích, nàng ta nằm sấp trên đường, hơn nửa quần áo đều nhuộm bùn, trên tay ôm áo choàng, ngay cả viền áo choàng cũng đã có vết bẩn. Nhìn nàng hốc mắt hồng hồng, trên trán cũng như có vết máu.

“Người đứng lên rồi trả lời, đừng sợ”. Mộ Tịch Dao ra hiệu cho mọi người buông nha hoàn kia ra, nhìn nàng run rẩy, đầu cúi thấp bước từng bước nhỏ đến trước mặt.

Trên trán quả nhiên có vết thương, hơn nữa chính giữa còn có vết bầm xanh đen. Nha hoàn này không có ác ý, ngọc bội đến nay vẫn im lặng, một chút động tĩnh cũng không có.

“Người bị người ta đánh ở chỗ nào? Đã bất tỉnh bao lâu?”.

Mỗi lần phủ hoàng tử có việc vui là lại có chuyện xảy ra? Mộ Tịch Dao hơi nhíu mày, trong đầu đã bắt đầu xuất hiện các loại suy xét.

Hôm nay là ngày con trai nàng chọn đồ vật đoán tương lai, còn nhỏ nên không ăn mỳ trường thọ. Không có bánh gato đã là ủy khuất bánh bao nhỏ lắm rồi, không thể để cho còn có người mượn việc vui trong đời hấn mà gây chuyện.

“Khỏi bẩm Trắc phi..., nô tỳ bị người ta bất ngờ đánh vào đầu ở hòn non bộ gần hồ Minh Nguyệt, chỉ nhìn thấy một mảnh quần áo màu xanh nhạt, còn lại thì cũng không thấy rõ”. Đan Chu nhớ tới một giây bất ngờ kia, đến giờ trong lòng vẫn còn sợ, không biết mình chộc phải người phương nào mà gặp phải chuyện độc ác như vậy.

“Đã bất tỉnh bao lâu nô tỳ cũng không biết. Chỉ nhớ lúc lấy áo choàng đi ra là giờ Tý một khắc”.

Mộ Tịch Dao gật đầu, miễn trách phạt cho nàng, còn gọi Mặc Lan đưa nàng vào viện rửa ráy, thay bộ quần áo sạch sẽ, xử lý sạch miệng vết thương rồi đưa về viện An thị.

“Người đi theo Mặc Lan đi, chủ tử người bên kia sẽ không trách phạt người. Chuyện hôm nay nếu người còn thấy sợ, cứ nói lời ta với chủ tử người, nàng sẽ không trách cứ nữa”.

Đan Chu nước mắt lưng tròng tạ ơn Mộ Tịch Dao, được người dẫn đi mà vẫn nhìn chăm chăm kiệu Mộ Tịch Dao, trong mắt đầy cảm kích.

Vốn tưởng rằng sẽ bị Trắc phi quả trách, bị phạt. Không ngờ cuối cùng Trắc phi còn chuyển vài lời với chủ tử, giúp nàng miễn phạt. Nếu không thì chỉ cần một tội làm bẩn cái áo choàng này thôi, cho dù trả bằng tất cả những gì mình có cũng không trả được.

Trong nhà phụ thân mất sớm, cả nhà nhờ chút tài nghệ của mẫu thân khó khăn lắm mới duy trì được cuộc sống. Nay đệ đệ muốn đi học, mẫu thân vất vả lâu ngày, trước đó không lâu lại bị bệnh không xuống giường được, phải dựa vào tiền lương mỗi tháng một lượng bạc của nàng tiếp tế trong nhà, ngay cả đi Tê Thiện đường bốc thuốc cũng rất khó khăn.

Lúc này đang rất nghèo túng, nếu gặp chuyện này, hoặc bởi vì không có bạc bồi thường áo choàng cho An chủ tử, thì sẽ bị đưa đến nha môn, cả nhà nàng thật sự không còn đường sống.

Nàng là được đại quân sự chọn vào phủ, ký khế ước. Phân đến viện của An chủ tử, bình thường được nghe nhiều nhất là những chuyện trong Đan Như Uyển, và Mộ Trắc phi – người khiến cho tất cả chủ tử ở hậu viện phải đỏ mắt.

Trong viện thường lên truyền rằng Trắc phi làm người cay nghiệt, rất nghiêm khắc, ý được điện hạ sủng ái nên không coi ai ra gì, dám ức hiếp cả Chính phi. Thậm chí còn đồn đãi Trắc phi biết yêu thuật, mê hoặc tâm trí điện hạ, dụ dỗ quý nhân trong cung vui vẻ nên mới có thể làm mưa làm gió trong phủ như vậy, không ai bị được.

Hôm nay gặp người, nàng cảm thấy xấu hổ vô cùng, không có dũng khí nhìn thẳng mà trả lời Trắc phi. Quả nhiên không thể nghe người ngoài truyền bày mà trong lòng lại coi người tốt thành yêu phụ hung hãn.

Mộ Tịch Dao về đến viện, vừa ngồi xuống một chút, chưa kịp uống cạn ly trà đã nghe Nhược Lan vội vã báo lại, nói là bên chỗ Ngọc Oánh tiểu thư xảy ra chuyện rồi.

“Xảy ra chuyện gì?”. Mộ Tịch Dao đẩy bát cháo táo đỏ long nhãn mà Mặc Lan vừa bung lên, giọng nói lộ vẻ vội vàng, “Ngọc Oánh vẫn ổn chứ?”.

“Chủ tử đừng gấp, Ngọc Oánh tiểu thư không sao, mà là phát hiện một vị tiểu thư khác đi cùng nàng bị té xỉu bên hồ Minh Nguyệt”.

Lại là té xỉu? Mộ Tịch Dao liền cảnh giác lên. Chuyện này một lần thì có thể nói là ân oán kết thù, hai lần thì tuyệt đối không thể đơn giản qua loa như vậy được.

“Ma ma, người dẫn người đưa Ngọc Oánh về trong viện, chuyện này rốt cục là như thế nào nhất định phải hỏi cho rõ ràng. Xem một chút là tiểu thư nhà nào, có bị thương không. Trên đường cần cẩn thận, tránh gặp người ngoài, càng không được phô trương. Mang nhuyển kiệu đi theo, nếu cô nương kia còn chưa tỉnh thì cũng không cần cố kị xui xẻo chi hết mà phải mời ngự y đến bắt mạch cho nàng”.

Người ta theo Đệ Ngũ Ngọc Oánh đến làm khách, lại vì đợi mình nên mới ra vườn sau chơi, nay lại xảy ra chuyện, nếu không có câu trả lời giải thích thỏa đáng thì không thể khiến người khác tâm phục được.

Mộ Tịch Dao đứng ở cửa lo lắng nhìn quanh, qua hồi lâu mới thấy Đệ Ngũ Ngọc Oánh cau mày đi đến, theo sau là hai vị tiểu thư thế gia, sau cùng là một cỗ kiệu, có vẻ cô nương kia còn chưa tỉnh lại, chắc hẳn đang hôn mê không đi được.

“Mộ...”, Đệ Ngũ Ngọc Oánh thấy Mộ Tịch Dao lông mày lập tức giãn ra, cuối cùng cũng tìm được người làm chủ, trong lòng an tâm hơn. Theo thói quen định gọi một tiếng “Mộ tỷ tỷ”, nhưng đột nhiên nhớ còn có người ngoài, gọi như vậy không ổn, vội sửa lời, quy củ hành lễ rồi gọi “Trắc phi”.

Mộ Tịch Dao cũng không thân mật nói chuyện giống ngày thường, mà thần sắc nghiêm túc, miễn lễ cho hai người khác, sai người đưa cô nương còn đang hôn mê kia vào phòng.

“Vào nhà nói chuyện”. Đưa người vào nội thất ngồi xuống, lại mời mỗi người một chén trà an thần, sau đó Mộ Tịch Dao mới đi đến trước giường, cẩn thận dò xét đôi mắt đang mở to, vẫn còn mang vẻ kinh hoàng của thiếu nữ kia. Linh Sờ Tĩnh, Hôm qua, lúc 22:01 #478 Phong Vũ Yên, Chris, song ngư và 1 thành viên khác thích bài này.

Linh Sờ Tĩnh Well-Known Member VIP Editor Bài viết:1,071 Được thích:8,050 Chương 173: Mưu gặp

Edit: Linh Sờ Tĩnh “Ngọc Oánh, vị cô nương này là tiểu thư nhà nào?”. Không hỏi người vẫn đang kinh hoàng nằm trên giường, Mộ Tịch Dao quay người hỏi Đệ Ngũ Ngọc Oánh.

“Là Tam tiểu thư của Phụng thiên Thừa phủ, Hoắc Tú Quân”.

Biết được danh tính, Mộ Tịch Dao dịu dàng mở miệng, “Hoắc cô nương có cảm thấy chỗ nào không khỏe không? Có muốn thiếp thỉnh ngự y qua đây xem mạch không? Nếu không thể nói chuyện nháy mắt mấy cái cũng được”. Thuận tiện mời thái y xem luôn cho nha đầu vừa này cũng tốt, dù sao ở Đan Như Uyển cũng chỉ có mấy lọ thuốc cao dùng lúc cần thiết Tông Chính Lâm cho, nếu bị người đánh chấn thương nào thì không chẩn trị liệu là không được.

Vị tiểu thư kia nghe nàng nhẹ nhàng nhỏ nhẹ, rất ôn hòa, trong âm thanh còn mang theo thiện ý, sự khẩn trương lo lắng trong lòng hơi giảm bớt.

“Tạ Trắc phi lo lắng, thần nữ không có vấn đề gì, đợi chút qua con kinh hải là được, chẳng qua chỉ là toàn thân không còn chút sức lực nào”. Nói xong có chút thẹn thùng, nhìn nàng một chút rồi muốn cố chống người dậy.

Mộ Tịch Dao lắc đầu, ánh mắt mang vẻ không đồng ý. Đờ nàng ta nằm xuống, trấn an không cần khách khí, đợi qua nửa khắc, thấy cảm xúc nàng ta dần ổn định mới thử thăm dò hỏi.

“Sao Hoắc tiểu thư lại té xỉu ở bên hồ Minh Nguyệt?”. Đan Chu là bị người đánh bất tỉnh, Hoắc Tú Quân thì khắp toàn thân không có chỗ nào bị ngoại thương, chẳng nhẽ bị mê được làm choáng váng?

“Thần nữ cũng không biết. Chỉ cảm thấy đột nhiên văng đầu hoa mắt, sau đó thì không biết gì nữa”. Qua sự kinh hải lúc đầu, Hoắc Tú Quân đã cảm thấy tốt hơn nhiều, dù sao cũng là tiểu thư thế gia được giáo dục cẩn thận, so với tiểu nha hoàn thì trấn định hơn không ít.

“Vậy sao”. Mộ Tịch Dao gật đầu.

“Ngọc Oánh, chỗ Hoắc tiểu thư té xỉu có cái gì che chắn không? Hay là ngay bên cạnh hồ, rất thoáng đãng?”.

“Lúc chúng ta phát hiện Tú Quân thì nàng đang nằm nghiêng trong bụi cỏ bên hồ. Sau đó vội vã đánh thức người dậy, ngoài việc bị kinh hải cũng không thấy chỗ nào bất thường”.

Ánh mắt Mộ Tịch Dao lóe lên, đã có chút hiểu rõ. Hung thủ hẳn là ra tay trong đồ ăn? Nhưng sau đó thấy thân phận người bị hại không dễ chọc nên dùng thuốc mê làm bất tỉnh.

Nhưng đối phương làm vậy có mục đích gì? Liên tiếp hai người hôn mê, thân phận lại hoàn toàn khác biệt, sau đó lại không quan tâm, mặc kệ người ta nằm trên đất. Tựa như là cố tình cho người khác phát hiện, hay là cố tình gây chuyện xấu, đùa giỡn mà thôi? Chuyện này có chút cổ quái...

“Huệ Lan, người và Cẩm Hương đi chỗ đó nhìn xem, xem có tìm được vật bản thiù gì sót lại không”. Với bản lĩnh của Cẩm Hương rất dễ dàng nhận ra được thuốc mê thông thường.

Cẩm Hương chính là đưa từ chỗ Ngọc cô đến, là nha đầu Tổng Chính Lâm đặc biệt chuẩn bị cho nàng. Tinh thông điều hương dùng được, cũng coi như là nửa đồ đệ của Ngọc cô. Ngày thường ở trong viện cũng rất hòa thuận với mọi người, nhân duyên rất tốt.

Đồ bản thiù? Nghe Mộ Tịch Dao nói như thế, Đệ Ngũ Ngọc Oánh căng thẳng. Gặp phải đồ vật xấu xa gì? Liệu có phải là Tú Quân bị người hãm hại?

“Chuyện này không nên nói ra ngoài, thanh danh của người sẽ bị ảnh hưởng. Nhưng ngự y thì vẫn nên mời, thân thể là quan trọng nhất”.

Nữ tử ở thời đại này, đều bị hai chữ thanh danh liên lụy. Nếu đã không phải là chuyện tốt, vẫn nên tránh miệng lưỡi người đời, giữ trong sạch mới là quan trọng.

Mộ Tịch Dao từng bị người tính kế việc này, bởi vậy đối với loại chuyện bản thiù này cực kỳ chán ghét. Mặc kệ kẻ ra tay có mục đích gì, không thêm dẽ ý đến điều quan trọng nhất của nữ tử mà ra tay, chỉ điểm này thôi đã đủ để nàng ghi hận.

“Chuyện này các người cũng hiểu lợi hại trong đó, sau khi ra khỏi cửa này đừng nhắc tới. Sau này Hoắc cô nương có yên lành hay không, thì phải xem các người có phụ lương tri của mình hay không”. Mộ Tịch Dao đối với phẩm tính của người mình đều vô cùng nghiêm khắc, không chỉ đối với Đệ Ngũ Ngọc Oánh, mà hai tiểu thư thế gia khác hay tất cả người trong Đan Như Uyển đều cảnh cáo một phen.

“Đặc biệt là nếu chuyện này từ Đan Như Uyển truyền ra nửa chữ, một khi tra ra là ai, trách phạt như thế nào mọi người đều hiểu rõ”. Đây là lần đầu tiên Mộ Tịch Dao thể hiện sự uy nghi trước mặt mọi người. Ngày xưa mặc dù cũng có thời điểm dạy dỗ người khác, nhưng cũng chưa bao giờ bày ra tư thế chủ tử trước mặt hai vị ma ma.

Lần này liên quan đến chung nhân đại sự của một nữ tử mới mười mấy tuổi, Mộ Tịch Dao không thể không cẩn thận. Nàng có thể dùng thủ đoạn cứng rắn, thậm chí là tàn nhẫn, nhưng điều kiện là có người mạo phạm nàng trước. Đối với người vô tội, nàng luôn giữ thiện tâm của mình.

Nữ nhân ở hậu viện đã không dễ dàng, nàng không hi vọng chỉ vì cuộc sống khó khăn chút mà làm mình trở nên càng đáng thương. “Người đáng thương” là từ mà Mộ Tịch Dao phản cảm nhất.

Giữ lấy lương tri và thiện, tối thiểu thì có thể giữ lại một phần thoải mái ở nơi hậu viện không sạch sẽ này. Thế sự tuần hoàn, cũng không phải là không có đạo lý.

“Chu tử yên tâm, chúng nô tỳ hiểu rõ”. Triệu ma ma và Quế ma ma đều là lão nhân bên người nàng đương nhiên hiểu nàng có ý bảo vệ Hoắc tiểu thư, vội dẫn theo đám người người phía dưới thể hiện lập trường.

“Trắc phi, ngài yên tâm. Tú Quân là bạn thân giao của chúng ta, cùng vào Thư xã một lúc, tình đồng môn thân thiết tất nhiên sẽ không nói lung tung sau lưng nàng, làm chuyện bất nghĩa”. Đệ Ngũ Ngọc Oánh tính tình thẳng thắn, làm người chính khí, lập tức đập bàn, rất có dáng vẻ sẵn sàng trở mặt với người không đồng ý việc này.

“Được rồi được rồi, nhìn dáng vẻ ngang ngược của người kia. Các người chỉ cần nhớ rõ việc này không thể lấy ra để vui đùa là được”. Mộ Tịch Dao chỉ sợ mấy tiểu thư thế gia này không biết nặng nhẹ, lỡ miệng nói ra thôi. Lời nói vô tâm đôi khi lại là thứ vũ khí đã thương người nhất.

“Ma ma cảm bái thiếp đi mời ngự y đến đây. Nói là thiếp nôn mửa, sợ là bị lạnh ảnh hưởng dạ dày. Thuận tiện mời phu nhân Phủ Thừa đến một chuyến, thiếp có chút vấn đề về nữ công muốn thỉnh giáo”.

Mộ Tịch Dao lấy có một cách tự nhiên trôi chảy, mọi người ở dưới chỉ cảm thấy buồn cười. Trắc phi lại lãnh giáo nữ công, sợ là phải bắt đầu học từ cách cầm kim mắt. Nhưng mời một vị phu nhân trong đám người ngồi cùng nhau thì chọn lý do tầm thường ấy có thể tránh được sự chú ý của người khác.

“Dùng danh nghĩa này người thấy ổn chứ?”.

Hoắc Tú Quân thấy mũi mình có cay cay, “Tâm ý Trắc phi, Tú Quân đã rõ. Tú Quân cảm ơn sự chiếu cố của Trắc phi”. Không thân quen, nhưng lại sắp xếp mọi chuyện giùm mình, nguyện ý ra tay ra trợ giúp, còn suy nghĩ chu toàn danh tiếng, phần nhân tình này, nàng sẽ không quên.

“Vậy thì tốt rồi, người cứ nghỉ ngơi cho tốt. Đợi lát nữa mẹ người tới bồi người”. Mộ Tịch Dao sai Mặc Lan mang chăn mỏng vào đắp cho nàng ta, sau đó mới đi ra gian ngoài trò chuyện với Đệ Ngũ Ngạc Oánh.

“Hôm nay để các người đợi lâu là ta không phải. Khiến cho hai vị tiểu thư chê cười”. Công lao việc này thì tám phần là boss ban cho đó.

“Về chuyện băng chữ mẫu, lát nữa để Mặc Lan đưa cho nha hoàn của người. Tránh cho người mãi chơi rồi lại quên mất”. Lần trước tặng cung hoa, cũng là đến hôm sau phái người đưa cho nàng. Vị Đệ Ngũ tiểu thư này vô cùng hoạt bát, chẳng hề có nét gì giống Đệ Ngũ Dật Triều âm thầm cay độc.

Vì chuyện không may xảy ra trong phủ hoàng tử, dù sao Mộ Tịch Dao cũng có tư cách nửa chủ nhân nên tận lực muốn đền bù. Vì vậy khi trò chuyện với ba người đặc biệt nhiệt tình chu đáo.

*****

Bên này Mộ Tịch Dao quan tâm khách quý, thì một bên khác Hách Liên Uy Nhi lại trấn định tự nhiên nhìn nam tử trước mặt.

“Điện hạ, thần nữ tạ ơn điện hạ ra tay trợ giúp”. Hách Liên Uy Nhi rụt rè cảm tạ nhưng không hề nịnh nọt. Vẫn là trang phục thanh lãnh kiêu diễm, nhưng lúc này lại không có sự lạnh lùng xa cách người vạn dặm như trong đại điện.

Bát hoàng tử Tông Chính Hàm, vì để gặp người một lần mà có biết bao khó khăn. Chỉ chút chuyện này thôi mà cũng phải vắt óc suy nghĩ.

“Hách Liên tiểu thư không cần đa lễ”. Tông Chính Hàm dò xét nhìn nàng ta, cực kỳ khách khí, trong ánh mắt lại có vẻ tò mò suy ngẫm.

Đây là nữ nhân ngưỡng mộ Tông Chính Lâm như đôn đài, đến chết cũng không đổi? Hôm nay xem ra quả nhiên thế nhân nhìn người không tở.

Dung mạo chỉ là là thứ yếu, nhưng thân trang phục này cũng rất có ý tứ. Hắn cũng từng sủng hạnh một nha đầu thông phòng, nữ nhân kia thích làm ra vẻ, lung tung cần nắn, tính tình cũng mới lạ nên cũng sủng ái một hồi. Trong phủ lên đôn đài hắn đặc biệt thích nữ tử lãnh diễm cao ngạo, hắn cũng không làm rõ nên cứ như vậy mà bị truyền ra ngoài.

Hôm nay gặp Hách Liên tiểu thư ở Tiền viện mặc trang phục như vậy, nếu Tông Chính Hàm nghĩ không ra ẩn tình trong đó thì uống phí tâm cơ của hắn.

“Hách Liên tiểu thư mời ngồi”. Nếu đã hướng về phía hắn, vậy thì nghe một chút cũng không phải chuyện khó khăn gì.

“Thế nhân đều biết bản điện yêu thích nữ tử thanh cao, cách ăn mặc này của Hách Liên tiểu thư đúng là hợp khẩu vị bản điện. Có lẽ tiểu thư cũng là người thông minh, đã có chuyện gì thì không ngại nói thẳng”.

“Điện hạ, ngài cần gì trêu đùa thần nữ? Rốt cục điện hạ có thích nữ tử thanh ngạo hay không thì trong lòng điện hạ rõ ràng nhất. Bộ quần áo hôm nay chẳng qua là vì để thuận tiện, có cơ hội từ hành lang mời được điện hạ đến tận đây”.

Thanh cao hay không cũng không quan trọng, quan trọng là... để Tông Chính Hàm nhìn rõ, nàng quang minh chính đại “hợp ý”, cũng không phải là không có ý đồ.

Muốn một người nam nhân cười người vào cửa ít nhất cũng phải khiến hắn thấy thích thú trước đã.

“Ồ? Xem ra bản điện đã đánh giá thấp nữ nhi Hách Liên gia”. Cô gái trước mặt này nói chuyện rất táo bạo.

“Điện hạ sai rồi. Nữ nhi Hách Liên gia, cũng không hẳn là Hách Liên Uy Nhi”.

“Thật kiêu ngạo”. Tông Chính Hàm khẽ cười lên tiếng. Ý tứ của nàng là chương mất đích tỷ kia, không coi hoàng tử phi của Tông Chính Lâm để vào mắt.

“Cũng không phải là không coi ai ra gì, mà có thực lực đối địch với Uy Nhi, kỳ thực là một người khác”.

“Người phương nào mà làm cho Hách Liên tiểu thư để trong lòng?”. Gọi đối phương là kình địch, xem ra Hách Liên Uy Nhi cũng không phải là người tự ngạo một cách mù quáng. Tông Chính Hàm chăm chú hơn chút, nghe nàng nói tỉ mỉ.

“Thật không khéo, cũng là người trong hậu trạch Lục điện hạ. Trong bữa tiệc chọn đồ vật đoán tương lai hôm nay là nữ nhân độc chiếm quân phương

—— Trắc phi của Lục điện hạ, Mộ thị Tịch Dao”.

Nàng không phải không kiêng kị Bản lĩnh của nữ nhân kia, mà là không mò ra phương pháp. Nhiều lần âm thầm quan sát, đều phát hiện Mộ thị sự không như bình thường, hành động luôn luôn ngoài dự đoán mọi người. Mặc dù không có chứng cứ, nhưng nàng vẫn biết lần này Hách Liên Mẫn Mẫn có thể tránh được một kiếp không khỏi có liên quan đến nữ nhân kia.

Mộ thị? Tay phải Tông Chính Hàm đặt trên gối gỗ nhẹ, đáp án này làm hần hơi giật mình. Danh tiếng Mộ thị trong chư vị hoàng tử cũng rất nổi bật, thậm chí còn làm Tông Chính Thuận sinh ra sát ý, nhưng mấy lần ra tay đều thất bại thảm hại. Còn về việc phản Thái tử thêm thường nàng ấy thì không cần nhắc đến.

Mục tiêu của Hách Liên Uy Nhi lại là hướng đến một nữ nhân mà đến nay hần cũng không hiểu rõ? Trắc phi của Tông Chính Lâm. ... Đáng tiếc, đáng tiếc.

“Hách Liên tiểu thư cho rằng mình có thể càng xuất sắc hơn so với Mộ thị?”. Tự tin đứng trước mặt hần nói như vậy, nếu không đưa ra được lý do khiến người tin phục thì sao hần có thể ra mặt tiếp nhận nữ nhân “lấy lui làm tiến” này được? Nếu không đủ dục hoặc hấp dẫn thì đáng gì để hần phải tự hạ thân phận, đến trước mặt Hoàng Quý phi cầu Hách Liên tiểu thư mà ai cũng biết là có “mối tình thâm thiết” với Tông Chính Lâm đây.

“Có xuất sắc hơn so với Mộ thị hay không thì nếu điện hạ không ngại có thể yên lặng theo dõi kỳ biến tiếp theo sẽ rõ. Chỉ là có một chuyện, chỉ sợ điện hạ còn không biết”. Hách Liên Uy Nhi cười một cách đầy ý tứ, nhìn nam nhân trước mặt đang hào hứng đợi nàng nói chuyện, nàng ta nâng chén trà nhỏ trên bàn, nhấp một ngụm, vẻ nhàn nhả có ý này lại khiến cho Tông Chính Hàm lần đầu tiên lộ vẻ ngưng trọng.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Mưu Gặp

“Ngọc Oánh, vị cô nương này là tiểu thư nhà nào?”. Không hỏi người vẫn đang kinh hoàng nằm trên giường, Mộ Tịch Dao quay người hỏi Đệ Ngũ Ngọc Oánh.

“Là Tam tiểu thư của Phụng thiên Thừa phủ, Hoắc Tú Quân”.

Biết được danh tính, Mộ Tịch Dao dịu dàng mở miệng, “Hoắc cô nương có cảm thấy chỗ nào không khỏe không? Có muốn thiếp thỉnh ngự y qua đây xem mạch không? Nếu không thể nói chuyện nháy mắt mấy cái cũng được”. Thuận tiện mời thái y xem luôn cho nha đầu vừa này cũng tốt, dù sao ở Đan Như Uyển cũng chỉ có mấy lọ thuốc cao dùng lúc cần thiết Tông Chính Lâm cho, nếu bị người đánh chấn thương nào thì không cần trị liệu là không được.

Vị tiểu thư kia nghe nàng nhẹ nhàng nhỏ nhẹ, rất ôn hòa, trong âm thanh còn mang theo thiện ý, sự khẩn trương lo lắng trong lòng hơi giảm bớt.

“Tạ Trắc phi lo lắng, thần nữ không có vấn đề gì, đợi chút qua cơn kinh hãi là được, chẳng qua chỉ là toàn thân không còn chút sức lực nào”. Nói xong có chút thẹn thùng, nhìn nàng một chút rồi muốn cố chống người dậy.

Mộ Tịch Dao lắc đầu, ánh mắt mang vẻ không đồng ý. Đỡ nàng ta nằm xuống, trấn an không cần khách khí, đợi qua nửa khắc, thấy cảm xúc nàng ta dần ổn định mới thử thăm dò hỏi.

“Sao Hoắc tiểu thư lại té xỉu ở bên hồ Minh Nguyệt?”. Đan Chu là bị người đánh bất tỉnh, Hoắc Tú Quân thì khắp toàn thân không có chỗ nào bị ngoại thương, chẳng nhẽ bị mê được làm choáng váng?

“Thần nữ cũng không biết. Chỉ cảm thấy đột nhiên văng đầu hoa mắt, sau đó thì không biết gì nữa”. Qua sự kinh hãi lúc đầu, Hoắc Tú Quân đã cảm thấy tốt hơn nhiều, dù sao cũng là tiểu thư thế gia được giáo dục cẩn thận, so với tiểu nha hoàn thì trấn định hơn không ít.

“Vậy sao”. Mộ Tịch Dao gật đầu.

“Ngọc Oánh, chỗ Hoắc tiểu thư té xỉu có cái gì che chắn không? Hay là ngay bên cạnh hồ, rất thoáng đãng?”.

“Lúc chúng ta phát hiện Tú Quân thì nàng đang nằm nghiêng trong bụi cỏ bên hồ. Sau đó vội vả đánh thức người dậy, ngoài việc bị kinh hãi cũng không thấy chỗ nào bất thường”.

Ánh mắt Mộ Tịch Dao lóe lên, đã có chút hiểu rõ. Hung thủ hần là ra tay trong đồ ăn? Nhưng sau đó thấy thân phận người bị hại không dễ chọc nên dùng thuốc mê làm bất tỉnh.

Nhưng đối phương làm vậy có mục đích gì? Liên tiếp hai người hôn mê, thân phận lại hoàn toàn khác biệt, sau đó lại không quan tâm, mặc kệ người ta

nằm trên đất. Tựa như là cố tình cho người khác phát hiện, hay là cố tình gây chuyện xấu, đùa giỡn mà thôi? Chuyện này có chút cổ quái...

“Huệ Lan, ngươi và Cẩm Hương đi chỗ đó nhìn xem, xem có tìm được vật bản thiêu gì sót lại không”. Với bản lĩnh của Cẩm Hương rất dễ dàng nhận ra được thuốc mê thông thường.

Cẩm Hương chính là đưa từ chỗ Ngọc cô đến, là nha đầu Tông Chính Lâm đặc biệt chuẩn bị cho nàng. Tinh thông điều hương dùng được, cũng coi như là nửa đồ đệ của Ngọc cô. Ngày thường ở trong viện cũng rất hòa thuận với mọi người, nhân duyên rất tốt.

Đồ bản thiêu? Nghe Mộ Tịch Dao nói như thế, Đệ Ngũ Ngọc Oánh căng thẳng. Gặp phải đồ vật xấu xa gì? Liệu có phải là Tú Quân bị người hãm hại?

“Chuyện này không nên nói ra ngoài, thanh danh của ngươi sẽ bị ảnh hưởng. Nhưng ngự y thì vẫn nên mời, thân thể là quan trọng nhất”.

Nữ tử ở thời đại này, đều bị hai chữ thanh danh liên lụy. Nếu đã không phải là chuyện tốt, vẫn nên tránh miệng lưỡi người đời, giữ trong sạch mới là quan trọng.

Mộ Tịch Dao từng bị người tính kế việc này, bởi vậy đối với loại chuyện bản thiêu này cực kỳ chán ghét. Mặc kệ kẻ ra tay có mục đích gì, không thêm để ý đến điều quan trọng nhất của nữ tử mà ra tay, chỉ điểm này thôi đã đủ để nàng ghi hận.

“Chuyện này các ngươi cũng hiểu lợi hại trong đó, sau khi ra khỏi cửa này đừng nhắc tới. Sau này Hoắc cô nương có yên lành hay không, thì phải xem các ngươi có phụ lương tri của mình hay không”. Mộ Tịch Dao đối với phẩm tính của người mình đều vô cùng nghiêm khắc, không chỉ đối với Đệ Ngũ Ngọc Oánh, mà hai tiểu thư thế gia khác hay tất cả người trong Đan Như uyển đều cảnh cáo một phen.

“Đặc biệt là nếu chuyện này từ Đan Như Uyển truyền ra nửa chữ, một khi tra ra là ai, trách phạt như thế nào mọi người đều hiểu rõ”. Đây là lần đầu tiên Mộ Tịch Dao thể hiện sự uy nghi trước mặt mọi người. Ngày xưa mặc dù cũng có thời điểm dạy dỗ người khác, nhưng cũng chưa bao giờ bày ra tư thế chủ tử trước mặt hai vị ma ma.

Lần này liên quan đến chung nhân đại sự của một nữ tử mới mười mấy tuổi, Mộ Tịch Dao không thể không cẩn thận. Nàng có thể dùng thủ đoạn cứng rắn, thậm chí là tàn nhẫn, nhưng điều kiện là có người mạo phạm nàng trước. Đối với người vô tội, nàng luôn giữ thiện tâm của mình.

Nữ nhân ở hậu viện đã không dễ dàng, nàng không hi vọng chỉ vì cuộc sống khó khăn chút mà làm mình trở nên càng đáng thương. “Người đáng thương” là từ mà Mộ Tịch Dao phản cảm nhất.

Giữ lấy lương tri và thiện, tối thiểu thì có thể giữ lại một phần thoải mái ở nơi hậu viện không sạch sẽ này. Thế sự tuần hoàn, cũng không phải là không có đạo lý.

“Chủ tử yên tâm, chúng nô tỳ hiểu rõ”. Triệu ma ma và Quế ma ma đều là lão nhân bên người nàng đương nhiên hiểu nàng có ý bảo vệ Hoắc tiểu thư, vội dẫn theo đám người người phía dưới thể hiện lập trường.

“Trắc phi, ngài yên tâm. Tú Quân là bạn thân giao của chúng ta, cùng vào Thư xã một lúc, tình đồng môn thân thiết tất nhiên sẽ không nói lung tung sau lưng nàng, làm chuyện bất nghĩa”. Đệ Ngũ Ngọc Oánh tính tình thẳng thắn, làm người chính khí, lập tức đập bàn, rất có dáng vẻ sẵn sàng trở mặt với người không đồng ý việc này.

“Được rồi được rồi, nhìn dáng vẻ ngang ngược của ngươi kia. Các ngươi chỉ cần nhớ rõ việc này không thể lấy ra để vui đùa là được”. Mộ Tịch Dao chỉ sợ mấy tiểu thư thế gia này không biết nặng nhẹ, lỡ miệng nói ra thôi. Lời nói vô tâm đôi khi lại là thứ vũ khí đã thương người nhất.

“Ma ma cảm bái thiếp đi mời ngự y đến đây. Nói là thiếp nôn mửa, sợ là bị lạnh ảnh hưởng dạ dày. Thuận tiện mời phu nhân Phủ Thừa đến một chuyến, thiếp có chút vấn đề về nữ công muốn thỉnh giáo”.

Mộ Tịch Dao lấy có một cách tự nhiên trôi chảy, mọi người ở dưới chỉ cảm thấy buồn cười. Trắc phi lại lãnh giáo nữ công, sợ là phải bắt đầu học từ cách cầm kim mắt. Nhưng mời một vị phu nhân trong đám người ngồi cùng nhau thì chọn lý do tầm thường ấy có thể tránh được sự chú ý của người khác.

“Dùng danh nghĩa này ngươi thấy ổn chứ?”.

Hoắc Tú Quân thấy mũi mình có cay cay, “Tâm ý Trắc phi, Tú Quân đã rõ. Tú Quân cảm ơn sự chiếu cố của Trắc phi”. Không thân quen, nhưng lại sắp xếp mọi chuyện giùm mình, nguyện ý ra tay ra trợ giúp, còn suy nghĩ chu toàn danh tiếng, phần nhân tình này, nàng sẽ không quên.

“Vậy thì tốt rồi, ngươi cứ nghỉ ngơi cho tốt. Đợi lát nữa mẹ ngươi tới bồi ngươi”. Mộ Tịch Dao sai Mặc Lan mang chăn mỏng vào đắp cho nàng ta, sau đó mới đi ra gian ngoài trò chuyện với Đệ Ngũ Ngọc Oánh.

“Hôm nay để các ngươi đợi lâu là ta không phải. Khiến cho hai vị tiểu thư chê cười”. Công lao việc này thì tám phần là boss ban cho đó.

“Về chuyện bằng chữ mẫu, lát nữa để Mặc Lan đưa cho nha hoàn của ngươi. Tránh cho ngươi mãi chơi rồi lại quên mất”. Lần trước tặng cung hoa, cũng là đến hôm sau phái người đưa cho nàng. Vị Đệ Ngũ tiểu thư này vô cùng hoạt bát, chẳng hề có nét gì giống Đệ Ngũ Dật Triều âm thầm cay độc.

Vì chuyện không may xảy ra trong phủ hoàng tử, dù sao Mộ Tịch Dao cũng có tư cách nửa chủ nhân nên tận lực muốn đền bù. Vì vậy khi trò chuyện với ba người đặc biệt nhiệt tình chu đáo.

*****

Bên này Mộ Tịch Dao quan tâm khách quý, thì một bên khác Hách Liên Uy Nhi lại trấn định tự nhiên nhìn nam tử trước mặt.

“Điện hạ, thần nữ tạ ơn điện hạ ra tay trợ giúp”. Hách Liên Uy Nhi rút rề cảm tạ nhưng không hề nịnh nọt. Vẫn là trang phục thanh lãnh kiêu diễm, nhưng lúc này lại không có sự lạnh lùng xa cách người vạn dặm như trong đại điện.

Bát hoàng tử Tông Chính Hàm, vì dễ gặp người một lần mà có biết bao khó khăn. Chỉ chút chuyện này thôi mà cũng phải vắt óc suy nghĩ.

“Hách Liên tiểu thư không cần đa lễ”. Tông Chính Hàm dò xét nhìn nàng ta, cực kỳ khách khí, trong ánh mắt lại có vẻ tò mò suy ngẫm.

Đây là nữ nhân ngưỡng mộ Tông Chính Lâm như đôn đãi, đến chết cũng không đổi? Hôm nay xem ra quả nhiên thế nhân nhìn người không tò.

Dung mạo chỉ là thứ yếu, nhưng thân trang phục này cũng rất có ý tứ. Hắn cũng từng sủng hạnh một nha đầu thông phòng, nữ nhân kia thích làm ra vẻ, lung tung cần nắn, tính tình cũng mới lạ nên cũng sủng ái một hồi. Trong phủ lên đôn đãi hẳn đặc biệt thích nữ tử lãnh diễm cao ngạo, hẳn cũng không làm rõ nên cứ như vậy mà bị truyền ra ngoài.

Hôm nay gặp Hách Liên tiểu thư ở Tiền viện mặc trang phục như vậy, nếu Tông Chính Hàm nghĩ không ra ẩn tình trong đó thì uống phí tâm cơ của hắn.

“Hách Liên tiểu thư mời ngồi”. Nếu đã hướng về phía hắn, vậy thì nghe một chút cũng không phải chuyện khó khăn gì.

“Thế nhân đều biết bản điện yêu thích nữ tử thanh cao, cách ăn mặc này của Hách Liên tiểu thư đúng là hợp khẩu vị bản điện. Có lẽ tiểu thư cũng là người thông minh, đã có chuyện gì thì không ngại nói thẳng”.

“Điện hạ, ngài cần gì trên đầu thần nữ? Rốt cục điện hạ có thích nữ tử thanh ngạo hay không thì trong lòng điện hạ rõ ràng nhất. Bộ quần áo hôm nay chẳng qua là vì dễ thuận tiện, có cơ hội từ hành lang mời được điện hạ đến tận đây”.

Thanh cao hay không cũng không quan trọng, quan trọng là... để Tông Chính Hàm nhìn rõ, nàng quang minh chính đại “hợp ý”, cũng không phải là không có ý đồ.

Muốn một người nam nhân cười người vào cửa ít nhất cũng phải khiến hắn thấy thích thú trước đã.

“Ồ? Xem ra bản điện đã đánh giá thấp nữ nhi Hách Liên gia”. Cô gái trước mặt này nói chuyện rất táo bạo.

“Điện hạ sai rồi. Nữ nhi Hách Liên gia, cũng không hẳn là Hách Liên Uy Nhi”.

“Thật kiêu ngạo”. Tông Chính Hàm khẽ cười lên tiếng. Ý tứ của nàng là chương mắt đích tỳ kia, không coi hoàng tử phi của Tông Chính Lâm để vào mắt.

“Cũng không phải là không coi ai ra gì, mà có thực lực đối địch với Uy Nhi, kỳ thực là một người khác”.

“Người phương nào mà làm cho Hách Liên tiểu thư để trong lòng?”. Gọi đối phương là kình địch, xem ra Hách Liên Uy Nhi cũng không phải là người tự ngạo một cách mù quáng. Tông Chính Hàm chăm chú hơn chút, nghe nàng nói tỉ mỉ.

“Thật không khéo, cũng là người trong hậu trạch Lục điện hạ. Trong bữa tiệc chọn đồ vật đoán tương lai hôm nay là nữ nhân độc chiếm quân phương —— Trắc phi của Lục điện hạ, Mộ thị Tịch Dao”.

Nàng không phải không kiêng kị Bản lĩnh của nữ nhân kia, mà là không mò ra phương pháp. Nhiều lần âm thầm quan sát, đều phát hiện Mộ thị sử dụng không như bình thường, hành động luôn luôn ngoài dự đoán mọi người. Mặc dù không có chứng cứ, nhưng nàng vẫn biết lần này Hách Liên Mẫn Mẫn có thể tránh được một kiếp không khỏi có liên quan đến nữ nhân kia.

Mộ thị? Tay phải Tông Chính Hàm đặt trên gối gỗ nhẹ, đáp án này làm hắn hơi giật mình. Danh tiếng Mộ thị trong cung vị hoàng tử cũng rất nổi bật, thậm chí còn làm Tông Chính Thuận sinh ra sát ý, nhưng mấy lần ra tay đều thất bại thảm hại. Còn về việc phản Thái tử thêm thường nàng ấy thì không cần nhắc đến.

Mục tiêu của Hách Liên Uy Nhi lại là hướng đến một nữ nhân mà đến nay hắn cũng không hiểu rõ? Trắc phi của Tông Chính Lâm... Đáng tiếc, đáng tiếc.

“Hách Liên tiểu thư cho rằng mình có thể càng xuất sắc hơn so với Mộ thị?”. Tự tin đứng trước mặt hắn nói như vậy, nếu không đưa ra được lý do khiến người tin phục thì sao hắn có thể ra mặt tiếp nhận nữ nhân “lấy lui làm tiến” này được? Nếu không đủ dục hoặc hấp dẫn thì đáng gì để hắn phải tự hạ thân phận, đến trước mặt Hoàng Quý phi cầu Hách Liên tiểu thư mà ai cũng biết là có “mối tình thâm thiết” với Tông Chính Lâm đây.

“Có xuất sắc hơn so với Mộ thị hay không thì nếu điện hạ không ngại có thể yên lặng theo dõi kỳ biến tiếp theo sẽ rõ. Chỉ là có một chuyện, chỉ sợ điện hạ còn không biết”. Hách Liên Uy Nhi cười một cách đầy ý tứ, nhìn nam nhân trước mặt đang hào hứng đợi nàng nói chuyện, nàng ta nâng chén trà nhỏ trên bàn, nhấp một ngụm, vẻ nhàn nhã cố ý này lại khiến cho Tông Chính Hàm lần đầu tiên lộ vẻ ngưng trọng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Không Bằng

“Hách Liên tiểu thư không thấy là chuyện này đùa hơi quá trốn rồi sao?”. Ánh mắt Tông Chính Hàm biến lạnh. Chuyện về Hoàng ký sao có thể tùy tiện nói ra.

“Điện hạ không nên tức giận. Thần nữ có to gan đến đâu cũng sẽ không dám lừa gạt điện hạ”. Quả nhiên người nam nhân này cũng không phải người bình thường. Tuy lời nói ra nghiêm chỉnh, nhưng ánh sáng chợt lóe lên trong mắt lại không thoát khỏi mắt nàng.

Có dã tâm mới tốt, ít nhất thì có thể chứng minh nàng không dựa nhầm chỗ.

“Trụ trì An quốc tự tự mình giải xâm. Việc này chỉ cần điều tra một chút là biết thật hay giả. Nhưng điều kỳ lạ là lại có đến hai quẻ Hoàng ký. Một là thần nữ, còn một cái khác... chắc hẳn điện hạ đã đoán được”.

Ánh mắt Tông Chính Hàm tối lại, nhìn Hách Liên Uy Nhi một cách sâu hơn.

“Thì ra thứ mà Hách Liên tiểu thư ngưỡng mộ, là vị trí kia”. Khó trách nữ nhân này không hề có chút u oán nào, không phải là vì tình yêu, thì làm gì có xấu hổ và giận dữ.

“Người không sợ liều lĩnh báo cho bản điện hạ nhưng cuối cùng cũng không có được kết quả mà người mong muốn sao?”. Đôi mắt nâu của Tông Chính Hàm giờ đây đã nhuộm vẻ âm lạnh. Người nữ nhân này tham vọng không nhỏ, coi hoàng tử của Đại Ngụy chỉ là bậc đá đệm chân để bước lên mây mà thôi, thật to gan lớn mật.

“Mỗi người có một nhu cầu khác nhau. Mộ thị ở bên cạnh Lục điện hạ, vì sao thần nữ không thể tự chọn mình chủ cho mình? Hai quẻ Hoàng ký, cũng chẳng phân cao thấp. Điện hạ thử nói xem, con hươu cuối cùng chết bởi tay ai?”.

Cái mà Hách Liên Uy Nhi đánh cược chính là dã tâm của Tông Chính Hàm, mặc dù kinh nghiệm và căn cơ không thể so với Tông Chính Lâm, nhưng tiềm lực lại rất mạnh mẽ, so với người khác thì hơn được việc dám làm.

“Chẳng biết hươu chết về tay ai?”. Tông Chính Hàm vỗ tay cười, ánh mắt đã mất đi vẻ âm tàn lúc trước, chỉ còn sự bình thản công chính.

“Đúng vậy, chuyện thú vị nhất trong thiên hạ chính là có được một đối thủ. Hách Liên tiểu thư hôm nay tới đây là cực kỳ sáng suốt”. Thái độ đã quá rõ ràng, Hách Liên Uy Nhi chủ động quy phục, thì hẳn cũng phải có một đệm nháy, cũng muốn phân cao thấp với Tông Chính Lâm một chút.

“Phủ của bản điện, còn thiếu một người làm chủ mọi việc. Nếu Hách Liên tiểu thư đã chắc chắn, thì rất phù hợp với trọng trách này, thì dù sau này Chính phi có nhập phủ cũng không có ai can thiệp vào việc của người”. Dù cho Hách Liên Uy Nhi chỉ có được nửa tài năng của Mộ thị, hẳn cũng sẽ buông tay để cho nàng tự tương tự tác.

“Vậy thần nữ mong đợi tin tức tốt của điện hạ”. Rất tốt. Lần mạo hiểm này cuối cùng cũng đạt được ước muốn.

Hách Liên Uy Nhi vừa nói xong, sau khi hành lễ liền quay người đi ra khỏi đình nghỉ mát. Khi bước xuống bậc thang cuối, Hách Liên Uy Nhi bỗng nhiên quay người, cười một cách cực kỳ ngạo mạn.

“Điện hạ”. Thanh âm nữ tử thanh lãnh, “Mộ thị tuy có bản lĩnh, nhưng có một điểm sẽ mãi mãi thua thần nữ”.

Tông Chính Hàm cúi người nhìn nàng, trong tích tắc lại như không nhìn rõ nữ nhân trước mắt. Lời nói truyền đến bên tai khiến hắn thực tán thưởng.

“Mộ thị không nhẫn tâm bằng thần nữ”.

Hay cho một câu không nhẫn tâm bằng thần nữ. Nhìn làn váy trắng từ từ đi xa, Tông Chính Hàm cất tiếng cười to.

Thật tốt! Bản thân hắn vốn không câu nệ tiểu tiết, tâm ngoan thủ lạt là chuyện bình thường. Có một nữ nhân coi trời bằng vung bên người, quả nhiên xứng đôi.

Hách Liên Uy Nhi đã là người thú vị như thế này, không biết người được ví là mạnh hơn nàng ta một bậc tức Mộ thị kia lại là người như thế nào?

Nghe được tiếng cười của người nam nhân sau lưng, khóe môi Hách Liên Uy Nhi cong lên. Tông Chính Hàm càng liều lĩnh, nàng càng vui vẻ. Việc này mà thành, coi như mình đã triệt để đối lập với Hách Liên gia. Từ nay về sau, chuyện nàng cần làm chính là chuyển chỗ ở, bắt đầu lại từ đầu.

“Tiểu thư, ngài bảo nô tỳ ra tay với những người cản trở, nhưng dù sao nơi này cũng là phủ Lục điện hạ, cứ để người nằm đó thì sớm muộn cũng có người phát hiện. Trong lòng nô tỳ rất sợ”.

“Bây giờ có sợ thì đã muộn rồi”. Nên biết rằng có lẽ giờ này nữ nhân kia đã thu được tin tức, mấy ngày nữa, với bản lĩnh của Mộ thị thì nhất định sẽ “nhìn rõ mọi chuyện”, cẩn thận tìm ra vết tích của mình.

Nhưng nếu thế thì sao? Chọn con gái Hoắc gia ra tay, chẳng qua là vì nhìn rõ Mộ thính nhân từ, già nhân già nghĩa. Dù cho có thể tra rõ chuyện này thì cũng sẽ không nói ra bên ngoài. Quả bỏ hòn này nhất định phải để Mộ Tịch Dao miễn cưỡng nuốt vào!

“Tiết Cầm, phải to gan lên chút. Xảy ra chuyện gì đều có cách chống đỡ. Hôm nay nếu vì người mà làm lỡ chuyện của ta, chớ trách chủ tử ta không niệm tình xưa. Cứ đợi khi ra khỏi phủ này, người muốn khóc hay sao thì tùy người”.

Giờ đang ở trên địa bàn của nữ nhân kia, mọi thứ nên cẩn trọng thì hơn. Chỉ tiếc kẻ vô dụng là Hách Liên Mẫn Mẫn, ngoài việc giúp mình dẫn đường, mở cửa sách, còn lại đều thờ ơ hồ hững không quan tâm. Nếu không phải nàng ta nhất gan sợ phiền phức, thì làm sao Mộ thị lại có thể sớm phát hiện có người bất tỉnh được? Đợi khi Mộ thính phát hiện có điểm kỳ lạ thì khi đó mình đã sớm thoát thân, chỉ còn chờ vào hậu viện Tổng Chính Hàm nữa thôi.

Bên trong Đan Như uyển, Triệu ma ma tiến ngự y ra ngoài, còn gọi mấy kiện phu hôm nay đến lĩnh thưởng.

“Chủ tử khen các người làm việc thông minh, cố ý thưởng năm lượng bạc, còn không nhanh nhận đi”.

Gã sai vật là người trung thực, bởi vì biết chút công phu quyền cước nên được Tổng Chính Lâm phái tới Đan Như uyển hầu hạ. Mới đến hơn nửa tháng đã được thưởng đến ba lần.

“Cường Tam xin tạ ân điển chủ tử”. Cường Tam là tên của tên tiểu tử da đen vạm vỡ, gãi gãi đầu, ngượng ngùng nhận hầu bao.

“Phải nhớ những điều tốt của chủ tử, sau này cố mà hầu hạ cho tốt”. Triệu ma ma thấy hắn không giỏi ăn nói, cười động viên hai tiếng mới quay người đi về.

Mới đi đến hành lang thiên điện, đã thấy hai nha hoàn đang nhỏ giọng nói chuyện. Một người là tam đẳng nha đầu Ngọc Hòa trong viện, còn người kia không phải là nha đầu Đan Chu thì là ai?

“Đan Chu tỷ tử, người đừng làm khó ta. Thuốc này là do chủ tử đặc biệt bảo ngự y kê. Dù tỷ không uống cũng không thể mang ra khỏi viện. Nếu bị người có ý xấu bắt lấy, sợ là sẽ sinh chuyện”.

Ngọc Hòa lo lắng đến độ đỏ mặt hỏi. Ngự y kê đơn sao có thể cứ để người mang ra ngoài như vậy? Có nên báo cho Triệu ma ma không?

“Xem như ta cầu người được không? Người cũng không phải không biết...”. Hai tay Đan Chu nắm chặt, sắc mặt đỏ bừng.

“Hai người các người đang làm gì? Sao lại nói đến được liệu, còn muốn lên lấy đi?”. Triệu ma ma xụ mặt. Từ hành lang xoay người đi ra, nghiêm khắc nhìn hai nha đầu.

Chủ tử đối với mọi người đều rất khoan hậu, trong Đan Như uyển dù quy củ nhiều nhưng vẫn rất khoan dung. Nhưng quy củ vẫn là quy củ, sao có thể tùy tiện không coi trọng, trộm lên tự thương lượng xử lý mọi việc?

Chuyện này tuy nói lớn không lớn, nhưng không thể làm hỏng quy củ được.

“Hai người các người theo ta đến trước mặt chủ tử”. Triệu ma ma cau mày, mang theo hai tiểu nha đầu đang hoảng sợ đi về phòng trong.

Mộ Tịch Dao dờ khóc dờ cười, chỉ nhìn Đan Chu càng lúc càng xấu hổ.

“Mẹ người có bệnh về chân, đơn thuốc mà ngự y kê cho người làm sao dùng được cho mẹ người? Nha đầu này thật là hồ đồ”.

“Nô tỳ cũng chỉ muốn mang về chọn lấy mấy thứ có thể dùng thử xem”. Đan Chu thành thực nói, cũng biết là mất hết thẻ điện, cô phụ ân đức Trắc phi.

“Được rồi. Người cũng không hiểu được lý. Chuyện này cũng không thể đùa được, không phải chỉ cần chọn chọn lựa lựa là ra thuốc. Nhà người khó khăn sao không nói”. Mộ Tịch Dao lắc đầu thở dài.

Trong phủ có quy định, nàng cũng không thể vì là người đứng đầu mà có thể phá vỡ quy củ. Khắp nơi đầy rẫy thủ đoạn, vì chuyện này mà lại có xung đột với Hách Liên Mẫn Mẫn nữa thì không đáng. Nha đầu kia cũng chỉ vì hiếu thuận, việc giúp đỡ nàng ta một chút chẳng qua là chuyện nhỏ.

“Ma ma, ngày mai mang nàng đi gặp quân sự, thỉnh đại phu xem bệnh cho mẹ nàng”. Thấy Đan Chu gấp gáp sắc mặt trắng bệch, mới nhìn nàng an ủi, “Nếu người cảm thấy xấu hổ, bình thường rảnh rỗi đến khóa viện giúp Ngọc Hòa quét lá rụng, coi chừng hoa cỏ là được”.

Chuyện khác không tiện để cho người trong viện An thị nhúng tay, chỉ có khóa viện là không có vấn đề gì. Ngày thường mấy viện đều có nha hoàn quét dọn, không có việc gì thì nói chuyện phiếm. Như vậy cũng không làm khó nàng ta.

Đan Chu đỏ hồng mặt, không ngớt nói lời cảm tạ, theo Như Lan yên lặng lui ra.

“Cầm Hương điều tra như thế nào rồi?”. Mộ Tịch Dao chợt nhớ ra, sinh nhật bánh bao nhỏ mà nàng lại bận rộn mấy chuyện linh tinh, còn con trai thì đã bị đón vào cung ăn ngon ngủ ngon rồi.

Hôm nay, boss đại nhân lại còn lưu manh đùa giỡn, càng ngày càng không biết điều...

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi (New)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Khiêm Nường

“Điện hạ, ngài nói là Bát hoàng tử xin Hoàng Quý phi cho Hách Liên Uy Nhi?”. Mộ Tịch Dao tròn mắt, thấy việc này vô cùng đột ngột.

Tông Chính Lâm sẽ không vô duyên vô cớ đi cầu một người mà ai cũng biết rằng nữ nhân đó hâm mộ Tông Chính Lâm, hẳn nào có rộng rãi đến thế chứ, Mộ Tịch Dao vô cùng coi nhẹ. Mà hẳn là kẻ mà khi nàng nhớ tới là không thoải mái, hẳn cũng không có chỗ nào tốt, đừng tưởng rằng hẳn có thể chịu thiệt mà lấy Hách Liên Uy Nhi, vì như thế thì trong mắt người ngoài hẳn thấp hơn Tông Chính Lâm một bậc.

Vấn đề này xảy ra khiến nàng thập phần “kinh hãi”.

Hách Liên Uy Nhi, không nghĩ đến ah... hay cho kẻ trong ngoài cầu kết.

“Điện hạ, ngài cứ vậy nhìn nữ nhân ngưỡng mộ ngài gả cho người khác sao, không hề có một chút đau lòng? Thiếp nghĩ, nếu chàng không nỡ thì thiếp có thể kể một câu chuyện cho chàng nghe, coi như là an ủi”. Về mặt Mộ Tịch Dao đây sung sướng, nháy mắt với người đang chuyên chú với ván cờ. Giọng điệu giống hệt như đang dỗ dành con trai Thành Khánh vậy.

“Năm quân”. Tông Chính Lâm ngoảnh mặt làm ngơ với sự khiêu khích của Mộ Tịch Dao, chỉ cầm một quân trắng, ngón tay hạ xuống chỗ trống. Nhìn kỹ lại, quân trắng thành một đường thẳng, hẳn thắng.

Nét cười rục rờ như hoa đào của Mộ Tịch Dao bỗng nhiên khựng lại, cúi đầu nhìn về phía góc phải ván cờ, năm quân cờ trắng chói mắt, cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu méo xẹo...

“Điện hạ”, Mộ Tịch Dao nhủ mảy, “Sao không nhắc thiếp?”, Tông Chính Lâm lợi dụng lúc người ta không chú ý, thắng cũng không về vang.

“Kiều Kiều lại muốn chống chế hay sao? Bàn điện đã nhắc hai lần. Nhưng mà Kiều Kiều nghe xong chuyện của Bát đệ, vui vẻ đến mức chẳng nghe lọt tai cái gì”. Nàng lúc nào cũng ngồi không yên khi đánh cờ, đánh được mấy quân xong là chẳng có lúc nào im lặng.

“Sao thiếp lại thua nhanh thế chứ? Không được không được, điện hạ cậy mạnh hiếp yếu, sao lại tính toán chi li với nữ tử như thế? Chơi lại một lần nữa”. Mộ Tịch Dao lập tức đem chuyện trên chóc Tông Chính Lâm ném ra sau đầu, bắt đầu tính toán, dù thế nào cũng phải thắng một ván mới được.

Hắn muốn nghịch thiên hay sao? Nàng đã học thuộc lòng sách dạy đánh cờ, tuy không tìm tòi nghiên cứu sâu xa, nhưng hai mươi sáu cách đi đã khắc sâu vào đầu rồi, không thể nào nàng đã đi trước mà còn bị thua.

Ra sức để đạt được mục đích, Mộ Tịch Dao ưỡn ngực nghiêm mặt, đôi mắt trong veo tràn đầy tình ý mờ ám liếc tông chính là, “Nếu không điện hạ cho thiếp hai quân?”.

Động tác nhặt cờ của Tông Chính Lâm chững lại, ngẩng đầu nhìn nữ nhân đang thỉnh cầu nịnh nọt, nhìn chăm chăm nét mặt tươi cười của nàng một lát, Tông Chính Lâm tùy ý ném quân cờ đen đang kẹp trong tay đi, cờ đen chuẩn xác rơi vào hũ.

“Kiều Kiều, kết cục thua năm quân chắc chắn đã định rồi, hay bàn điện lại dứt khoát nhận thua?”.

Mộ Tịch Dao thở phì phì bĩu môi, “Keo kiệt”.

Năm quân thì chỉ bảo ngài để lại cho hai quân thôi mà, cũng không phải còn ba quân sao... chính mình không chiếm lý, Mộ Tịch Dao cũng không có cách nào tiếp tục dây dưa nữa. Nữ nhân này cũng có chút phẩm chất của kỳ thủ, còn biết rõ thẹn là cái gì.

“Quá ngang ngược”. Tông Chính Lâm cười cười. Kỳ nghệ của nữ nhân... nói thật, Lục điện hạ chỉ có thể bình phẩm một câu “Thối không người được” (*nguyên văn tác giả*). So với kỳ nghệ càng kém, chính là cách đánh cờ được một tác lại muốn tiến thêm một bước. Mộ Kính Châm rốt cục là dạy thế nào mà ra con gái như vậy, phương diện nữ công cùng kỳ nghệ rồi tinh rồi mưu, nói nàng không học vẫn không nghề nghiệp cũng không sai.

“Lại ngang ngược, không phải là chàng nuông chiều hay sao? Sao bây giờ lại lấy ra phản nản?”. Ngài lúc bình thường thì đáng vẻ độc tài chuyên chế, thối lộ cũng đã hơn ba lần. Lúc này muốn đòi ý? Quá muộn!

Tông Chính Lâm đứng dậy, ôm ngang nàng lên, “Bàn điện nuông chiều đấy, tất nhiên là bàn điện sẽ giải quyết tốt hậu quả”. Tông Chính Lâm không sợ các kiểu khiêu khích của Mộ Tịch Dao, nữ nhân này học không nghe lời, sau này chịu dạy dỗ, chỉ có mình nàng mà thôi.

“Điện hạ, thiếp còn muốn nói ra suy nghĩ của mình!”. Mộ Tịch Dao ôm cổ hắn, la lên. Lúc này không phản bác hắn, đợi lát nữa muốn mở miệng lại thì mới là hối hận thì đã muộn.

“Nàng cứ nói đi”. Khóe miệng Tông Chính Lâm cong lên, ôm nàng đi vào phòng trong. Nhưng mà dọa nàng giật mình, nhìn các biểu hiện kinh hoàng của nàng, đó là hứng thú của Lục điện hạ.

Ngồi lên giường quý phi, Tông Chính Lâm ôm nàng.

“Kiều Kiều vừa mới nói, bản điện không nhớ người nào?”. Không phản ứng nàng trên chộc, chẳng qua là để thanh toán sau.

Mộ Tịch Dao cúi đầu, vẻ mặt nhu thuận vô cùng, “Điện hạ, thiếp bị người khi dễ”.

Boss mau tới đau lòng thiếp đi, cái gì có bỏ được hay không ngài coi như gió thoảng bên tai thì thiếp thích cực đó.

Tông Chính Lâm gõ gõ cái trán nàng, nữ nhân này đúng là lợi dụng triệt để tâm ý của hắn. Như thế cũng tốt. Có thể làm cho nàng ý lại thuận theo, trắng trợn mượn sủng ái của hắn để nghịch ngợm, cho dù Mộ Tịch Dao càn rỡ thêm chút nữa Tông Chính Lâm cũng vui vẻ tán thành.

Thuận theo chút tâm tư của nàng, Lục điện hạ nhẫn nại hỏi han tâm can bảo bối của hắn, “Là người nào?”. Muốn nói bắt nạt nàng thật sự không ít, đáng tiếc kết cục cuối cùng kia, tiểu nữ nhân cũng không có ý tứ tiếp tục la hét.

“Chính là người ngưỡng mộ ngài mọi người đều biết đó, lại cho thiếp ăn thiệt thòi nhiều lần, lại còn lập tức lấy lại được danh dự, đoá hoa Uy Nhụy nhà man di mọi rợ đó”.

Tông Chính Lâm im lặng, một lát sau buồn bực cười ra tiếng. Dòng họ Hách Liên này xác thực là bộ lạc man di thành lập ở tiền triều, sau khi triều đại thay đổi mới xếp vào dòng họ Đại Ngụy.

Mộ Tịch Dao gọi Hách Liên Uy Nhi như vậy, có thể thấy là đối với nữ nhân kia nửa điểm hảo cảm cũng không muốn cho. Biết tính tình nàng trước giờ mạnh mẽ cương trực, yêu ghét rõ ràng, lại không nghĩ lại keo kiệt đến mức đến cả cái tên cũng muốn so đo.

“Kiều Kiều cũng nói là gia tộc man di mọi rợ tất nhiên cũng không thể lần đến đầu nàng được. Danh tiếng hung hãn của Kiều Kiều đã sớm truyền ra rồi, có lẽ Man tộc cũng tránh không kịp”. Tông Chính Lâm rất nghiêm trang nói, nhưng trong lời lại đầy vẻ giễu cợt. Với tính tình cương liệt như vậy của nàng, ăn thiệt thòi chỗ nào được? Chẳng qua là giọng điệu có chút buồn phiền thôi.

Nhưng mà có thể làm cho Mộ Tịch Dao chịu tức giận, ngoại trừ hắn cũng không có ai. Mặc dù là Nguyên Thành đế, hắn cũng có thể bằng mặt không bằng lòng bảo vệ Mộ Tịch Dao thỏa đáng.

Tông Chính Lâm trước giờ cuồng ngạo, nhưng trên phương diện đối đãi với nữ nhân của mình lại vô cùng nổi bật.

Mộ Tịch Dao nhào qua oán hận cắn lên cằm hắn, ngữ khí ảo não vô cùng, “Điện hạ ghét bỏ thiếp là người đàn bà đánh đá cũng không nên nói như vậy”. Nhìn trên khuôn mặt tron bóng của nam nhân hắn đầu răng nhẹ, Mộ Tịch Dao mới thỏa mãn rời đi.

“Ngài chờ xem, muốn thiếp im im chịu thiệt, lúc này coi như giúp mọi người làm chuyện tốt, thiếp chủ yếu là giữ vững nghĩa vụ chủ nhà mà thôi, liền coi như thông cảm nàng mới đến không hiểu quy củ, khiêm nhường với nàng một lần thì có làm sao”.

Tông Chính Lâm như rồng mây chờ câu sau của nàng.

Nếu Mộ Tịch Dao để nói chuyện như vậy, có thể giúp mọi người làm điều tốt vậy phong ba hai năm qua ở Thịnh Kinh cũng sẽ không liên tục, đặc sắc như vậy. Trong tất cả mọi người Tông Chính Lâm thật không nghĩ ra được, có ai là nàng không dám vọng động không chính đáng. Chỉ sợ ngoại trừ Nguyên Thành đế và Thái hậu, nữ nhân “bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh” này thật sự không sợ hãi gì.

Quả nhiên, vừa rồi còn điềm đạm đáng yêu ghé vào lòng hắn cáo trạng, trong giây lát đã lên tinh thần.

“Cái im im thiệt thòi này thiếp ăn không sang khoái. Phong thủy phải nhanh chóng thay đổi mới tốt. Cái kẻ Uy Nhụy lừa bịp kia ở nhà người khác gây chuyện, lại muốn ở hậu viện Bát điện hạ *lạc địa sinh căn (bám rễ)*? Thiếp liền tặng nàng phần đại lễ”. Mộ Tịch Dao nhìn chăm chăm Tông Chính Lâm cười cực kỳ giảo hoạt, đôi mắt đẹp tỏa sáng rực rỡ, vừa nhìn là biết lại có mưu ma chước quỷ rồi.

Mượn yến tiệc sinh nhật con trai nàng thông đồng với nam nhân, da mặt Hách Liên Uy Nhi này so với boss đại nhân cũng không thua bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Nhìn Thấu

“Uy Nhi, cho dù ngươi có ý muốn nhập vào phủ bát hoàng tử thì cũng nên thương lượng trong nhà rồi hãy quyết định”. Thần sắc của Hách Liên Chương tuy trong trẻo mà lạnh lùng, nhìn đứa con gái mà ông ta vẫn luôn đặc ý nhất, lúc này trong lòng chỉ còn sự bất đắc dĩ, thờ dãi.

Sau khi nhận được tin của Lục điện hạ, bí mật xử lý trong phủ, bắt được ba tên thám tử. Hiện nay phủ Hách Liên phủ đã sạch sẽ, nhưng đứa con gái này lại biến thành người ngoài, Hách Liên gia không thể dùng được nữa.

“Phụ thân”. Hách Liên Uy Nhi ngồi đó, không hề sợ hãi nhìn lại Hách Liên Chương, “nếu nữ nhi bỏ qua cơ hội lần này, sợ là hôn sự của con sẽ càng thêm khó khăn”. Thực ra thì ai đã hủy kế hoạch của nàng, nàng nhất định phải điều tra cho rõ. Mặc dù cuối cùng lại thành đi theo Bát điện hạ, nhưng như thế cũng không so với ở bên Lục điện hạ, từ vị trí tự mình làm chủ giờ lại thành bị người ép đến bước đường cùng, cảm giác này nàng không muốn lại phải chịu đựng nữa.

“phụ thân, nếu trong nhà e dè về quê hoàng ký của Mộ thị thì Uy Nhi cũng có một quê như vậy mà. Vì sao phụ thân không thuyết phục tổ phụ ủng hộ Bát điện hạ, chưa hẳn đã không có khả năng thành hiện thực”. Đến trước là chủ, cũng có nghĩa là nhất định sẽ đạt được mục đích. Nàng và Mộ thị, vốn tưởng rằng sau này mới phải đối đầu, không ngờ sớm lại bị buộc đối đầu một cách bất đắc dĩ, thành ra sớm đánh rắn động cỏ, lúc này có lẽ nữ nhân kia đã có tâm muốn trả thù.

cho nên mới nói, hiểu rõ nữ nhân nhất chính là nữ nhân.

Thay sang theo Tông Chính Hàm? Hách Liên Chương không khỏi lắc đầu. Không phải ông ta chưa từng nghĩ đến việc thoát ra, đợi đến khi thế cuộc đã định mới chọn chủ. Đáng tiếc ý niệm này chỉ tồn tại trước khi gặp Lục điện hạ, nay... Hách Liên gia đã sớm bị người ta khống chế cả vận mệnh rồi.

Người đời chỉ biết nói Lục điện hạ đoan chính lạnh lùng, nhưng chẳng ai biết vị chủ tử này tâm tư rất sâu, sớm đã đẩy Hách Liên gia ra ngoài. Lần này Hách Liên gia đâu chỉ thua ở việc kinh doanh đường thủy.

“Uy Nhi, việc này không cần nhắc lại nữa”. Hiệp định ngầm của Hách Liên gia và Lục điện hạ, Hách Liên Chương chỉ nói với lão thái gia. “Nếu Bát điện hạ đã cầu thánh chỉ, người cứ an tâm chờ lấy chồng, sớm chuẩn bị đi. Còn về phần đồ cưới, trong nhà cũng sẽ không cất xén của người”. Từ nay về sau, Hách Liên gia và Hách Liên Uy Nhi mỗi người tự làm chủ cuộc đời của mình, không thể chung đường nữa.

“Như vậy ư?”. Hách Liên Uy Nhi miễn cưỡng nở nụ cười, cung kính hành đại lễ với Hách Liên Chương. “Uy Nhi đã rõ ý phụ thân, chỉ mong sau khi Uy Nhi rời đi, mong phụ thân nể tình hơn mười năm huyết mạch ruột thịt, xin chăm sóc mẫu thân một chút”.

Nếu nói trong lòng Hách Liên Uy Nhi còn có một chút tình cảm nào thì đó chính là chút tình cảm dành cho bình thân của Hách Liên Chương, tuy bà ta không phải mẹ đẻ của nàng ta nhưng lại có ơn nuôi dưỡng.

“Người, tự mình giải quyết cho tốt”. Sau khi ra khỏi cửa, lòng Hách Liên Chương đã lạnh. So sánh giữa tương lai gia tộc và con gái, nhất định chỉ có thể kiên quyết bỏ đi một thứ.

“Quả nhiên là gặp phải kết quả xấu nhất”. Nhìn bóng lưng thẳng tắp của người làm chủ của Hách Liên gia rời đi một nhanh chóng, trên mặt Hách Liên Uy Nhi chỉ có vẻ lạnh băng.

Vốn chỉ là hoài nghi, nhưng nay đã được khẳng định chắc chắn. Tông Chính Lâm ra tay thật nhanh, nhân thời cơ thích hợp chỉ dùng một hành động đã đem Hách Liên gia bỏ vào túi. Chỉ từ điểm này mà nói, nàng và Tông Chính Hàm đều mất cảnh giác. Nếu ngay từ lúc ban đầu, suy nghĩ rõ lợi và hại, kéo dài thêm mười ngày nửa tháng, chưa chắc đã không có cơ hội trở mình.

Tông Chính Lâm, Mộ thị... đúng là không thể lơ là khi đối mặt với hai người này.

“Tiết Cầm, mấy ngày nay thỉnh Mẫu thân thăm dò tình hình trong cung một chút. Mộ thị cũng không phải là người bị ăn đánh mà không trả đòn, nếu thị ta muốn ra tay thì nhất định sẽ bắt đầu từ trong cung”. Nếu đoán không sai, nhất định sẽ bắt đầu từ thái hậu.

*****

“Mặc Lan, người đem thư này cho Tứ hoàng tử phi, nói chủ tử của người lâu không gặp nên nhớ chị dâu. Nhưng thân thể không tiện không thể ra phủ, chỉ đành thể gửi thư thăm hỏi, kính mong nàng thứ lỗi”. Đại boss chuyên quyền độc đoán, sớm đã phân phó Điền Phúc Sơn nếu dám dè dặt cho nàng chuẩn bị đi, đại quân sự và một đám chấp sự sẽ phải đến quân doanh ngoài thành rèn luyện ba tháng.

Nhớ đến khuôn mặt như ăn phải khổ qua của Điền Phúc Sơn, bị oan khuất mà không có chỗ nào nói ra khiến Mộ Tịch Dao rất vui vẻ. Đại quân sự tránh nàng như tránh rắn rết nên bị Tông Chính Lâm khi dễ là đáng đời.

Mặc Lan vờ như không nghe thấy, chỉ trầm mặc lui ra cửa. Cái tính lười của chủ tử thật là khiến cho người khác khó xử. Mấy ngày trước Tứ hoàng tử phi vừa đến tặng lễ cho tiểu chủ tử, hôm nay lại lấy cái lý do “lâu không gặp nên thấy nhớ”. Nếu thật cứ thế mà nói trước mặt Tứ hoàng tử phi, Mặc Lan có thể tưởng tượng ra tình cảnh đó sẽ buồn cười thế nào rồi.

Hai ngày sau, mọi người ở phụng an cung thỉnh an lão tổ tông, nói chuyện vui vẻ, nói đi nói lại lại nói đến chuyện tuyển Bát hoàng tử phi.

“Ai gia nghe nói lão bát cầu cô nương của Hách Liên gia?”. Khi nói lời này trên mặt kim thái hậu không chút biểu tình, không nhìn ra vui buồn.

“Vâng. Nô tì có đưa danh sách qua, hai ngày sau Bát điện hạ đặc biệt tiến cung một chuyến báo lại cho nô tỳ. Nói là hẳn cực kỳ vừa ý nàng ấy”. Vì tuyển phi cho Tông Chính Hàm là do Hoàng quý phi lo liệu nên đương nhiên do nàng ta đáp lời.

Thái hậu khẽ dựa lên giường êm, nô tỳ còn chưa có người đến hầu hạ kịp thì Phó chiêu nghi ở bên cạnh đã cực kỳ lạnh lợi tiến lên hai bước cẩn thận từng

lì từng tí nâng chân bà lên, nhẹ nhàng đỡ.

Thực phi lạnh mắt nhìn nữ nhân giả vờ thanh cao lại khúm núm nịnh bợ lão tổ tông, chỉ quay đầu đi không thèm để vào mắt.

Một nữ nhân như vậy hoàng thượng mặc dù thấy tươi mới thì sau một thời gian thì cũng sẽ chán ghét thôi. Trong hậu cung người mới ngoi lên nhiều, tranh đấu cũng gay gắt hơn rất nhiều so với mấy tháng trước. Như tiếp dư Sung Hoa tuổi nhỏ mà đã được Nguyên thành để chiều tâm. Nàng ta vẫn giữ vững bình thân, đáng tiếc có không ít người không kim nén được.

“cô nương của nhà Hách liên gia”. Kim thái hậu lần chuỗi phật châu chỉ nói một câu không đầu không cuối như thế, không nghe ra là đồng ý hay có ý gì khác.

“Chính là vị nữ tử rất có tài văn chương trong miệng mọi người nhắc tới?”. Lời này vừa nói, ra trong điện lập tức có vài người không được tự nhiên. Mọi người nghe tiếng quay sang nhìn thì thấy người vừa nói chính là người mà ngày thường rất ít chủ động mở miệng – Tứ hoàng tử phi.

Kim thái hậu nhắm mắt cũng không xen lời, trong đại điện bỗng trở nên yên lặng. Mấy phi tần lúc trước giật dây cho Hách Liên Uy Nhi không ai dám đáp lời, rõ ràng là có tật giật mình. Chỉ có một người còn ngạo khí, từ trước tới giờ vẫn luôn tùy tiện trong cung.

“Tứ hoàng tử phi lại nhớ rõ thế ư. Nếu có rảnh rồi thế thì thà để thời gian mà suy nghĩ xem làm sao để sinh con trai cho tứ ca mới phải”. Tông Chính Oánh châm chọc khiêu khích, cất tiếng đánh vỗ không khí xấu hổ cho mọi người.

Sắc mặt của Tứ hoàng tử phi khẽ biến, cười mà không nói. Mộ Tịch Dao chỉ nhờ nàng “nói một câu, không cần biết kết quả thế nào”. Nàng đã làm rồi, còn về sau thì không liên quan đến mình nữa. Chỉ là lời này của Tông Chính Oánh lại chọc vào vết đau trong trái tim khiến nàng ta chết lặng, khiến nàng tức giận không nhỏ.

“Thiếp đương nhiên là phải cẩn thận suy tính, nếu như công chúa có tin mừng, đến lúc đó cũng đừng ghét bỏ thiếp đến xin phương pháp”.

Trong mắt Hoàng quý phi hiện lên sự vui vẻ, chính phi của Tứ điện hạ cũng không phải là khúc gỗ mà kẻ người bất nạt.

“Nàng quả nhiên chọn cửa Tứ hoàng tử phi?”. Có thể vào cung thỉnh an lại thay nàng mở miệng, chắc chắn không phải là Hách Liên Mẫn Mẫn. Mộ Tịch Dao chọn người có quan hệ gần gũi nhất cũng hợp tình hợp lý.

“Nàng sẽ không được như nguyện”. Chỉ cần chạm đến nỗi đau của Tứ hoàng tử phi trước mặt thái hậu thì tất nhiên sẽ làm thái hậu thấy bất mãn. Để cho một nữ nhân không thể đề trúng gót lời thì có tác dụng gì? Lúc này sẽ là lúc Hoàng quý phi bấm báo lại cho Nguyên thành để, nếu không có thái hậu can thiệp thì việc này sẽ không có biến cố gì nữa.

“Tình tình của Tứ công chúa thật đúng là được mọi người ưa thích”. Chỉ cần vụng trộm mua chuộc nha hoàn của phủ công chúa châm ngòi, việc này sẽ hoàn thành một cách rất đơn giản. Mộ Tịch Dao được Lục điện hạ chăm sóc nên không thể xảy ra chuyện gì, người bên cạnh nàng ta cũng rất khó chơi.

Tông Chính Lâm bảo vệ nàng ta, nhưng như thế cũng là trói tay trói chân nàng.

“Sau ba ngày nữa, thường hoa yến kết thúc, vị trí trắc phi này nhất định là của mình rồi”. Hách Liên Uy Nhi cười đắc ý.

“Nô tỳ chúc mừng tâm nguyện của chủ tử đã được như ý”. Tiết Cầm hiểu rõ, người nàng có thể dựa vào sau này chỉ có vị chủ tử tính tình âm lãnh trước mặt này thôi. Đây là thời điểm thể hiện sự chân thành mới có thể được chủ tử trọng dụng giữ ở bên người. Sau này được chủ tử ban ơn, phối hôn cho người tốt một chút, làm cô cô quân sự, đời này như thế là tốt rồi.

****

“Giờ không cần ta lo lắng?” Mộ Tịch Dao nghi hoặc. “Chẳng lẽ là tiền tiêu hàng tháng không đủ nên cảm thấy ta không đủ sẵn sàng?”. Ngày xưa chỉ chớm có gió thổi cỏ lay là Triệu ma ma và Mặc Lan nhất định sẽ quan tâm hỏi thăm hai câu. Lần này tứ tẩu không thể khiến thái hậu thay đổi thái độ, sao lại không có người đến ân cần thăm hỏi nàng mấy tiếng? Dù sao cũng đã viết thư, phí cả công.

“Chủ tử, như ngài nói, thật sự đáng để chúng ta quan tâm ư? Lần này thất bại ai cũng sẽ học khôn hơn chút đúng không?”. Huệ Lan đi lên trước nói, vẻ mặt không hề tin tưởng chủ tử... về mặt vô tội nhưng lại đầy thủ đoạn.

“Chủ tử cũng đừng làm nô tỳ phân tâm? Hôm nay điện hạ nghe nô tỳ bấm báo còn hỏi lại một lần”. Nếu nói không cẩn thận, điện hạ chẳng dễ thương lượng như chủ tử. Mặc Lan chăm chú nhìn tờ giấy tuyên thành ghi chép mọi chuyện lớn nhỏ của chủ tử hàng ngày, chuyện to chuyện nhỏ viết đầy cả hai trang giấy. Ngay cả câu hôn dỗi là “đánh cờ với điện hạ là chuyện không thú vị nhất” cũng bị ghi vào hồ sơ.

Mộ Tịch Dao bỏ quạt xuống, ủ rũ ghé vào bàn bát tiên. Thời gian này trôi qua càng ngày càng mất mặt, nha hoàn còn có khí thế hơn hẳn chủ tử. Người quen không để lừa mà.

Còn có triệu chứng lo lắng trước khi sinh của boss đại nhân, gần đây lúc nào cũng trông giữ rất nghiêm với nàng nữa. Không phải chỉ là ngự y bắt mạch không có mất vô tình nói câu thai nhi hơi lớn, sợ là lúc sinh sẽ không quá thuận lợi thôi sao. Chỉ có một câu đoán “có khả năng” đơn giản như thế, không biết Tông Chính Lâm bị chạm dây thần kinh nào mà lại để Mặc Lan ngày ngày giám sát nàng ăn uống đi lại.

Dám không nghe lời? Được, buổi tối boss đại nhân trở về mà nghe báo cáo, hôm sau mẹ nàng sẽ lo lắng chạy đến nhà xem.

chiều rút củi dưới đáy nồi này là Tông Chính Lâm dùng thuận tay nhất, Mộ Tịch Dao hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Con gái lớn không dùng được, càng giữ càng thành thù”. Mộ tịch dao thấp giọng lầm bầm.

Mặc Lan và Huệ Lan bắt đầu nhìn nhau, nhìn chủ tử làm xấu mình, cái tư thế ngồi kia thực sự là, gọi chủ tử một tiếng tiểu thư thế gia đúng là đã nể mặt chủ tử quá rồi.

“Tứ công chúa vẫn làm người ta chán ghét như vậy”. Quan điểm của Mộ Tịch Dao hoàn toàn trái ngược với Hách Liên Uy Nhi, sau nửa ngày rung đùi đắc ý ngáp dài đi rồi vào phòng. “tìm thiệp gây khó dễ xong lại bị người khiêu khích đi tìm tứ tẩu mà gây khó dễ. tình tình ngang ngược này khiến thiệp cảm thấy sốt ruột thay cho phò mã”.

“ma ma, tìm Cường Tam, kêu hắn thay thiệp đi Thực Hương quán một chuyến”.

Nếu đã phải đưa lễ, thì coi như chuyện tốt là phải thành đôi.

Triệu ma ma đang cầm chổi lông gà quét bụi trên đám đồ trang trí trong phòng. Chợt nghe chủ tử dặn dò lập tức run tay, quay người nhìn về phía Mộ Tịch Dao, trông mất thiếu chút nữa rớt ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Dấu Hiệu

“Chủ tử, Thực Hương quán mà ngài nói là chỉ tiểu quán...”. Cường Tam lau mồ hôi trán, mấy lời còn lại không nói ra nổi. Những lời dơ bẩn kia... Sao hắn dám để chủ tử nghe thấy. Bỗng nhiên một nam nhân thân cao tám thước, cường tráng lại lúng ta lúng túng quần bách không biết nên làm thế nào.

“Tiểu quan quán”. Mộ Tịch Dao buồn cười thay hắn nói nốt. (Tiểu quan quán là nơi nuôi dưỡng kỹ nam của mấy ông quan lớn hoặc làm tiền)

Đại Ngụy không cấm quan viên nuôi tiểu quan, tuy quan hệ nam nam không thịnh hành lắm, nhưng cũng khá phổ biến. Theo như nàng biết, Nguyên Thành Đế đã từng răn dạy thái tử nhưng Tông Chính Huy vẫn nuôi tiểu quan ở biệt viện.

Không cần nói đến đám đại thần trong triều, mặc dù là quan lớn cũng không ít bố trí chút sản nghiệp ở bên ngoài để nuôi con hát, thanh quan, tiểu quan.

“Chủ tử, lá gan của tiểu nhân dù cho có to bằng trời cũng không dám chạy việc này cho ngài đâu ạ”. Cường Tam lo lắng nóng nảy tới mức muốn giơ chân giơ tay, lần này chủ tử giao cho hắn một chuyện không thể tưởng tượng được, nếu hắn dám làm, không cần chờ đến ngày mai, chắc chắn đêm nay điện hạ sẽ gọi người bắt hắn đi xử lý rồi.

“Nghĩ gì linh tinh thế hả Tam nhi”. Mộ Tịch Dao trừng mắt, “Điện hạ nhà ngươi rất hẹp hòi, không tới lượt ta đây nuôi trai bao đâu”.

Tam nhi? Tóc gáy của Cường Tam bỗng dựng đứng khi nghe thấy tên gọi này. Cách gọi sao nghe kiểu gì cũng thấy không được tự nhiên. Giống như mẹ chồng gọi con dâu vậy. Nhưng hắn lại không dám trực tiếp chống đối thượng cấp, chỉ đành cắn môi nhận lệnh.

Còn về thái độ bất kính của chủ tử với điện hạ trong câu nói vừa rồi thì... , thân là một hạ nhân, hắn chỉ cần coi như không biết là được rồi.

“Nghe kỹ, vệ thống lĩnh sẽ mang người đến Thực Hương quán dạo một vòng. Cái mặt của Vệ thống lĩnh quá mức quen thuộc, không thể để người ngoài nhìn thấy hắn xuất hiện ở đó. Chuyện này sẽ do người ra mặt, rất đơn giản, đưa chút tiền rồi đe dọa người ta là được. Nhớ là càng hung ác càng tốt”.

Sau đó, càng nghe Mộ Tịch Dao dặn dò, Cường Tam càng hoảng sợ. Vị chủ tử này đúng là đã không làm thì thôi, nếu đã làm... đúng là không còn ai hung ác hơn so với nàng. Đợi đến khi Vệ thống lĩnh xụ mặt nhận lệnh, Cường Tam đã hiểu vị cách mà vị chủ tử này làm việc, so với điện hạ... chẳng kém chút nào.

“Vệ Chân”. Cuối cùng thì Mộ Tịch Dao cũng nhớ đến vấn đề thời gian. “sau khi thưởng hoa yến kết thúc, truyền chuyện này ra”.

Khóe mắt Vệ Chân giật giật liên tục, chết lặng đồng ý. Dao chủ tử ra tay quá độc ác, đúng là chọc ai cũng không thể chọc cái người coi trời bằng vung này, hơn nữa sau lưng vị này còn có chỗ dựa cường đại.

Sau khi mọi việc được thu xếp thỏa đáng, Mộ Tịch Dao đột nhiên rảnh rỗi. Bánh bao nhỏ Thành Khánh bị Thực phi đưa đi đến nay còn chưa về. Nghe nói trong cung cực kỳ náo nhiệt. Cũng may bánh bao rất thông minh, nàng đã dặn dò cái miệng ngọt ngào của bé phải thành thật hơn, chỉ cần lấy một cái ngọc bội khắc hoa của Nguyên Thành Đế là được, còn về thái hậu lão tổ tông đã đóng cửa chuyên tâm lễ Phật, không phải thỉnh an nên ít gặp.

Đang định trốn Tông Chính Lâm tìm hai con thỏ chơi, lại bị đại quân sự chủ động đến tìm khiến kế hoạch bị rối loạn.

“Chủ tử, lần trước điện hạ dặn tìm cho tiểu chủ tử một người chơi cùng”. Điền Phúc Sơn nói đến đây không khỏi âm thầm thở dài, tiểu chủ tử Thành

Khánh cũng thật khó khăn, có một vị mẫu thân như Dao chủ tử, tuổi còn nhỏ đã bị nuôi thả. Dù cho là hoàng tử trong nội cung cũng phải đợi đến khi sau ba tuổi mới từ từ tiếp xúc với người ngoài. “Đây là danh sách thuộc hạ chọn lọc, kính xin chủ tử định đoạt”.

Mộ Tịch Dao giặt mình, nằng quên mất việc này. Mấy ngày trước vội chuẩn bị việc Thành Khánh chọn đồ vật đoán tương lai, thế mà lại quên chọn bạn chơi cho con trai. May trong phủ còn có đại tổng quản, chuyện gì giao phó cũng luôn luôn chú ý.

“Làm phiền đại quân sự. Đợi sau khi thiếp xem xong, lại thương nghị với điện hạ một chút rồi chọn người”. Boss đại nhân quen thuộc việc này hơn nàng. Phần thi viết thì để Boss xem. Phỏng vấn thì để nàng.

Nàng không làm nổi Mạnh Mẫu ba lần đổi chỗ ở (câu chuyện mẹ của Mạnh tử, vì để con có hoàn cảnh học tập tốt mà đã 3 lần đổi chỗ ở), nhưng tạo ra một hoàn cảnh nhỏ nhỏ đủ an toàn để Thành Khánh phát triển thuận lợi thì nàng làm được.

Buổi chiều Tông Chính Lâm về phủ, dùng cơm xong liền gọi Mặc Lan qua hỏi chuyện.

Mộ Tịch Dao cầm quyển sách cổ ý trở mình, tỏ vẻ cực kỳ bất mãn với Boss đại nhân, chăm chăm nhìn vào hán.

“Nếu Kiều Kiều vẫn cố làm loạn tiếp, ngày mai sẽ cắt một nửa điểm tâm so với quy định”. Ngoài sự uy hiếp là Vu thị, cô gái nhỏ của hán cực thích điểm tâm ngọt nên đây cũng là một cách uy hiếp khác của hán. Tông Chính Lâm quay đầu ra hiệu cho Mặc Lan tiếp tục, còn bên kia Mộ Tịch Dao lặng lẽ thu mình, trông mong nhìn Boss, tỏ vẻ cực kỳ đáng thương.

Lúc Tông Chính Lâm xử lý công việc, hán luôn không thêm đề ý đến các kiểu giả vờ giả vịt của Mộ Tịch Dao. Hán biết lúc này chỉ cần lộ ra chút quan tâm thì nàng nhất định sẽ được đăng chân lên đẳng đầu, trèo lên đầu hán mà cười ngay. Sau đó sẽ là cả một núi những yêu cầu vô lý vô cớ. Từng có kinh nghiệm mấy lần nên Lục điện hạ quyết đoán lờ ngay trò xiếc của tiểu yêu tinh, không mắc mưu nữa.

Thật lâu sau, đến khi Mặc Lan bẩm báo xong những chuyện của hôm nay thì cổ họng đã khô khốc.

Tông Chính Lâm nhìn Mặc Lan làm việc càng ngày càng cẩn thận, thỏa mãn ban thưởng, dặn dò mấy đại nha hoàn trước mặt Mộ Tịch Dao rằng phải chú ý đến chủ tử, thấy trách phi làm gì quá phận thì phải đến thư phòng bẩm báo.

Mộ Tịch Dao oán nhìn chăm chăm Mặc Lan, đúng là phí công sức mình chỉ dạy bao lâu nay, lúc này nha đầu này có biết ai mới là chủ tử của mình không? Sao ở trước mặt đại Boss lại nghe lời như thế, dám nói hết mọi chuyện của nàng ra?

“Sao Kiều Kiều lại biết Thực Hương quán?”. Tông Chính Lâm nhớ hán chưa từng nhắc tới những thứ này trước mặt nàng. Nàng là người rất tò mò cao, nếu biết có mấy nơi bằng môn tà đạo này thì chỉ sợ nàng sẽ tự mình đi xem. Lần trước hán bắt đắc đi làm mới đồng ý cho nàng đến Hồng lâu tham quan, nhưng do thân thể không tiện nên đến nay vẫn chưa làm được.

Mộ Tịch Dao đã sớm đoán được Boss sẽ hỏi như thế, hung hờn trả lời không hề có một chút chột dạ nào, “thiếp ngẫu nhiên nghe được khi các phu nhân tiểu thư nói chuyện”.

Thực ra là lúc nàng vừa đến Thịnh Kinh đã buộc Triệu Thanh nói ra hết các nơi thú vị. Thực Hương quán đương nhiên không thể bỏ qua. Nhưng điều này không thể để cho kẻ hẹp hòi nhà nàng biết được, trước khi “tình cờ gặp gỡ” Lục điện hạ mà đã dám có những ý tưởng to gan lớn mật đầy gian xảo, hậu quả đó Mộ Tịch Dao có chết cũng không muốn ném thử.

“Cái đầu nhỏ của nàng suốt ngày nghĩ ra ý xấu”. Tông Chính Lâm vỗ vỗ đỉnh đầu nàng, ngón tay lướt qua những sợi tóc mềm mại lưu luyến không rời.

Người như Mộ Tịch Dao thì làm sao có thể chịu được bị thiệt thòi. Tuy nói là làm việc phải mềm mại rộng rãi nhưng đương nhiên nàng không thể không cho Tông Chính Oánh một bài học. Sau việc này có lẽ Tông Chính Oánh sẽ thông minh hơn một chút, hiểu ra lúc trước là nàng lựa chọn như thế nào, dù xương cốt cứng rắn thế nào cũng sẽ bị cô nàng điều toa xáo trả nhà hán đánh đập đầu.

“Điện hạ rõ ràng đang oan uổng thiếp. Nha, đây là danh sách hôm nay đại quân sự đưa đến, điện hạ xem giúp thiếp?”. Nhân lúc bên cạnh có người thì dĩ nhiên vấn đề này để cho người làm cha như hán quyết định.

Tông Chính Lâm cẩn thận đọc qua danh sách, nhìn từng cái, cuối cùng miễn cưỡng chọn bảy tám người đạt tư cách làm bạn với con hán.

Mộ Tịch Dao nhìn hán chọn người một cách tùy ý, lật ào ào danh sách xong đưa ra kết luận, tên còn không nhìn rõ, chẳng lẽ hán cố tình chọc tức định lực của mình?

“điện hạ, danh sách đều là người của ngài, đương nhiên là đã biết rõ. Nhưng mà thiếp là người ở hậu trạch, tất cả đều là lần đầu nghe nói về bọn họ. Ngài tùy tiện lật như thế thì sao thiếp nhớ rõ?”. Mộ Tịch Dao nhũn mày, cảm thấy gần đây Boss rất không tâm lý.

Thấy vẻ oán trách trong mắt nàng, hán hơi nheo mày phượng. Vốn định mai dùng bút mực phác họa lại rồi giao cho nàng xem, không ngờ nàng lại không biết tốt xấu, còn định quấy phá, chu miệng.

“không nhớ rõ?”. Mộ Tịch Dao nghe giọng điệu này của Boss lòng cảnh giác tăng cao.

“vậy đổi cách khác”. Tiếng vừa rơi vào tai, Tông Chính Lâm đã cúi người ngậm lấy nàng.

Hôm sau Huệ Lan được chủ tử sai chép lại một phần danh sách đưa cho đại quân sự, lúc này mới phát hiện ấn ký đóng trên giấy tuyên thành không ra

hình thù gì cả.

Dấu ấn này không giống dùng bút lông vẽ mà như là tiện tay bôi lên. Màu sắc lại càng không đồng đều, không phải màu đỏ tươi của chu sa. Nhưng lại mang theo mùi thơm nhẹ, ngửi thì thấy lại có vẻ giống với mùi son mới được ban thưởng hôm trước vậy?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.